ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ ராமாநுஜ

ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸம்ஸ்தாபன ஸபையின் சார்பாக

மாதந்தோறும் வெளிவரும்

ஸத் ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாசன பத்ரிகை

யுவஸு சித்திரை முதல்

தாதுஸு ஐப்பசி வரை

பத்ராதிபர் :

வடகரை ராமாநுஜாசாரியார்

சிந்திரப்ப முதலி தெரு, ஜி. டி. மதராஸ்.

இதன் விலை ரூபா 1—12—5

உயிரெழுத்துக்கள் (அச்செழுத்துக்கள்)

அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ	ரு	ரூ	லு	எ	ஐ	ஒ	ஔ	அம்	அஃ
അ	ആ	ഇ	ഈ	ഉ	ഊ	ഋ	ൠ	ഌ	ഏ	ഐ	ഓ	ഔ	അം	അഃ
అ	ఆ	ఇ	ఈ	ఉ	ఊ	ఋ	ౠ	ఌ	ఏ	ఐ	ఓ	ఔ	అం	అః
अ	आ	इ	ई	उ	ऊ	ऋ	ॠ	ऌ	ए	ऐ	ओ	औ	अं	अः

மெய்யெழுத்துக்கள் (ஹலெழுத்துக்கள்)

க				ங	ச				ஞ	ட				ண	த				ந
ക	ഖ	ഗ	ഘ	ങ	ച	ഛ	ജ	ഝ	ഞ	ട	ഠ	ഡ	ഢ	ണ	ത	ഥ	ദ	ധ	ന
క	ఖ	గ	ఘ	ఙ	చ	ఛ	జ	ఝ	ఞ	ట	ఠ	డ	ఢ	ణ	త	థ	ద	ధ	న
क	ख	ग	घ	ङ	च	छ	ज	झ	ञ	ट	ठ	ड	ढ	ण	त	थ	द	ध	न

ப				ம	ய	ர	ல	வ	ஶ	ஷ	ஸ	ஹ
പ	ഫ	ബ	ഭ	മ	യ	ര	ല	വ	ശ	ഷ	സ	ഹ
ప	ఫ	బ	భ	మ	య	ర	ల	వ	శ	ష	స	హ
प	फ	ब	भ	म	य	र	ल	व	श	ष	स	ह

உயிர் மெய்யெழுத்துக்கள்

க	கா	கி	கீ	கு	கூ	கரு	க்ரூ	கலு	கே	கை	கோ	கௌ	கம்	கஃ
𑌕	𑌕𑌾	𑌕𑌿	𑌕𑍀	𑌕𑍁	𑌕𑍂	𑌕𑍃	𑌕𑍄	𑌕𑍢	𑌕𑍇	𑌕𑍈	𑌕𑍋	𑌕𑍌	𑌕𑌂	𑌕𑌃
క	కా	కి	కీ	కు	కూ	కృ	కౄ	కౢ	కే	కై	కో	కౌ	కం	కః
क	का	कि	की	कु	कू	कृ	कॄ	कॢ	के	कै	को	कौ	कं	कः

இதேமாதிரி மறற மெயயெழுததுககளில உயிரெழுதது சேரநது வருவதை உறறு நோக்கிக கொளளவும

மேலும கரநத ஸமயுகதாக்ஷரங (கூடடெழுததுக) களில மறற எழுததுககளைப போல அதிக மான வேறுபாடினறி, ய ர முதலிய சில வெழுத்துககளுககே வேறுபாடு காணபபடுகிறது அவவாறு வேறுபாடுளள அக்ஷரஙகளில தறகாலம அடியேனுடைய புததிககு விஷயமான சில அக்ஷரங்கள இஙகு குறிபபிடபபடுகினறன இதறகு மேலுளள விதயாஸஙகளை யறிஞரபால கேடடறிநது கொளக

கய	கர	ரக	ஞ்ய	நந	வ்வ	தவ	ஜஞ
𑌕𑍍𑌯	𑌕𑍍𑌰	𑌰𑍍𑌕	𑌞𑍍𑌯	𑌨𑍍𑌨	𑌵𑍍𑌵	𑌤𑍍𑌵	𑌜𑍍𑌞

முகவுரை.

ஆரியாகாள!,

நம எமபெருமானா தாசனததை வளாததருளவதாகுத திருவவதரிததருளின பூருவாசாரயாகள டாருைம ஐகரஸயததை யநுபவிததது நமககு அருமருநதான ஸ்ரீஸூகதிகளை அருளியுள ளாாகள படடா, நமபிளளை, பிளளை லோகாசாரயா முதலான ஆசாரயாகளின ஸ்ரீஸூகதிகளுககும ஸ்ரீமநநிகமாநத மஹா தேசிக னுடைய ஸ்ரீஸூகதிகளுககும சிறசில விஷயஙகளில ஸவலப அபிப ராய பேத மிருபபதாகக கூறுவதறகு அவகாசமுளளது எம பெருமானுடைய திருககுணஙகளில ஈடுபாடுடையவாகள அக குணஙகள விஷயமாக ஆாதத விசாரஙகளைப பணணபபுகுநது அபிஸநதிபேதங்களை வெளியிடுவது உசிதமேயாகும. "பிணஙகி அமராபிதறறும குணம" று ஆழவாா அருளிசசெயதபடி நிதயவிபூதியிலும பகவதகுணஙகளிலே விவாத முளளதெனறால அது இநநிலததிறகு மிகவும ஏறகுமதேயாகு மனறோ? எமபெரு மானுடைய குணஙகளுககு அதிசயததை ஸாதிபபதையே முககிய நோககமாககொணடு இதில எவ்வளவு விவாதம நோநதாலும அததனையும குணவிததாகளுக்குப பரமபோகயமேயாகும

படடா முதலான ஆசாரயவாயாகள எமபெருமானுடைய திருககுணஙகளை எவவளவேனும அதிசயபபடுததிக கூறுவதிலேயே முழுநோககுடையவாகளாதலால சருதீதிஹாஸ புராணஙகளையும அருளிச செயலகளையும வெகு அழகாக நிாவஹிதது எமபெருமா னுடைய திருககுணஙகளை எலலையான நிலததிலே கொணடுநிறுததி வாதஸலயம தயா எனகிற குணஙகளின ஸவரூபததை மிகத தெளிவாக நிஷகாஷிததருளிறாகள அமாநு நிஷகாஷம ஸமு சிதநதானெனறு கொணடே ஸ்ரீதேசிகனும தமமுடைய திவய கரநதஙகளில பலவிடஙகளிலும எமபெருமானை தோஷபோகய னாகவும பரதுஃககதுஃககியாகவும துதிததிருககினறாா இவவிஷ

யத்தில் விவாதத்தை வளர்த்திக் கொண்டு போவது விவேகிகளுக்கு ஆவச்யகமன்று

ஆயினும் ஸ்ரீமதுபயவே (திருச்சி) ஏ வி கோபாலாசாரியர் ஸ்வாமி இதுவிஷயமான விவாதத்தை மிகவும் பெரிதாக்கிக் கொண்டு ஸஞ்சிகைகள் எழுதியுள்ளார் அவற்றைக் கண்ட அடியேன் உபயஸம்ப்ரதாயத்திலுமுள்ள ஆசார்யர்களும் பிணங்காத இவ்விஷயத்தில் இவர் வீண் பிணக்கங்களைப் பெருக்குவது சிறிதும் உசிதமன்று என்பதை விளங்கக்காட்டி ஸஞ்சிகைகள் வெளியிட்டிருக்கிறேன் அவற்றை ப்ராமாணிகர்கள் யாவரும் பரிசீலித்தே யிருப்பார்கள் ஸ்ரீகோபாலாசார்யஸ்வாமியும் அவற்றின் மீது யாதொன்றும் ப்ராமாணிக ஸஹ்ருதயஹ்ருதயங்கமமாக எழுதவில்லை என்பதும் திண்ணம்

இதனிடையே ஸ்ரீ உ வே. வடகரை ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமிக்கும் ஷை ஸ்ரீகோபாலார்யஸ்வாமிக்கும் தயா குண விஷயமாகச் சில பத்ரிகாஸம்வாதங்கள் நடந்திருப்பதை அடியேன் கண்டேன். இவையும் ஸஹ்ருதயர்களுக்கு விநோதாவஹங்களா யிருக்குமாதலால் வெளியிட வுரியன என்று அடியேன் நினைத்தபடியே இவை அச்சாகி வெளிவருகின்றன. ரஸிகர்கள் இவற்றைப் பூர்த்தியாக வாசித்துக் களிப்பார்களாக இவை பகவத் குண விஷயமான சர்ச்சைகளாதலால் இவற்றில் கண் செலுத்துவது யுக்தமேயாகும்

இங்ஙனம்
ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்,
ஸ்ரீ அண்ணங்கராசார்ய தாஸன்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

[illegible] ।
[illegible] ॥

ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்தவைஜயந்தீ

பதரிகோதயமாகிற

ஆதித்யோதயத்திற்கு அருணோதயம்

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸமஸ்தாபந ஸபை காரியதரிசி

வடகரை இராமாநுஜாரியதாஸன் எழுதியது

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥

[illegible]
[illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible]
[illegible] ॥

ஸ்ரீராமானுஜஸித்தாந்தத்தில் அபிநிவேசமுடைய ஆரியர்கள் ஸந்நிதியில் அடியேன் வடகரை இராமானுஜாசாரி ஸாஷ்டாங்க ப்ரணதி பூர்வகம் விண்ணப்பித்துக் கொள்வது

நாளது(௵) ஜூலை மாதத்தில் வெளிவந்த ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷிணீ 1-வது ஸஞ்சிகையில் தயாகுண ஸ்வரூபவிசார என்று தலையங்கமிட்டு ஏ வி ஸ்ரீ உ வே கோபாலாசார்ய ஸ்வாமியினால் எழுதப்பட்ட வ்யாஸத்தை பார்த்து பரதுக்க துக்கித்வம் தயா சப்தார்த்தம் என்று ஸ்ரீ உ வே அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி அருளிச் செய்தது அவரபிப்ராயமல்லவே ? பட்டர் முதலான அபியுக்தர்களின் அபிப்ராயமன்றோ ? அதுவும் ஶ்ருதியிலும் இதிஹாஸ ஶ்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்திலும் தத்பீதாம்பரத்திலும் பிறப்பிலியான பரமபுருஷன் பிறந்து படைத்த கல்யாணகுணமாகப் படிக்கப்பட்டதே

பரதுக்கதுக்கித்வத்தின் கார்யமான பரதுக்க நிராசிகீர்ஷையு தயா சப்தார்த்த மென்பதும் நம் நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவுள்ளமே. ஆதலின் இது விஷயமாய் விவாத முண்டாவதற்கு யாதொரு காரணமும் கிடையாது

உண்மை இவ்வாறிருக்க உங்களிருவர்க்கும் விவாத முண்டானதின் காரணம் தங்களுக்குள் ஒருவர்க்கொருவர் உண்டாயிருக்கும் த்வேஷமே. அந்த த்வேஷமில்லாமலிருக்கும்படி எல்லாம் வல்ல இறைவன் இன்னருள் புரியவேண்டுமென்று ஒரு விண்ணப்பம் வரைந்து கொண்டேன் அதைக் கடைக் கணித்த ஆன்றோரும் நீண்டதோர் மறுப்பொன்று அனுக்ரஹித்தார். அதற்கு அடியேன் சிற்றறிவிற்கு விஷ்டமான பூர்வர்கள் அனுக்ரஹித்த அர்த்த விசேஷங்களில் சிலவற்றை பத்ரிகைமூலம் தெரிவித்துக்கொண்டேன் விஷயமிவ்வாறிருக்க ஷை ஸம்ரக்ஷிணீ மூன்றாவது ஸஞ்சிகையில் அடியேன் வரைந்திருக்கும் பத்திரிகைகளில் சிலவாக்யங்களை மாத்திரம் அனுவதித்து அதற்குக் கண்டனம் எழுதப்போவதாகப் பரித்து அதற்கு ஸம்பந்தமில்லாத சிலவற்றை எழுதவும் செய்திருக்கிறார் அதைக் கண்ணுற்ற அடியேன் அது விஷயத்தை அவ்வாறு கண்டிப்பது சரியன்று, அடியேன் பத்ரிகைகளையும் தேவரீர் ஸ்ரீமுகத்தையும் அப்படியே அச்சிட்டு அப்பால் அதுவிஷயமான மறுப்பு எழுதுவதே

உசிதமெனறு விணணபபிததுக கொண்டேன. அது விரிவாயிருக கினறமையால எஙகள பதரிகையில அசசிடுவது அஸாதயம எனறும சுருககமாக எழுதியனுபபினல அதைப பதரிகையில பரசுரபபடுத தக கூடுமெனறும நியமிததருளினா அநநியமனததைச சிரமேற கொணடு சுருககமாகச சிலவறறை விணணபபிததுக கொணடிருக கிறேன இநநிலைமையில அறிவிறசிறிய அடியேனுககும அறிவிற பெரிய ஸ்ரீ உ வே ஏ வி கோபாலாசாரய ஸவாமிககும நடநதிருக கும வாதபரதிவாதருபமான பதரிகைகள ஸ்ரீ வைஷணவாகளனை வரும கடைககணிககும பாகயம பெறறமேயாயின அடியேனுககு உபயசமபரதாயததிலுமுளள அபிநிவேசததை உபயசமபரதா யததிலுமுளள ஸ்ரீவைஷணவாகள அனைவரும நனகறியககூடும எனறு நினைதது அபபதரிகைகளை அசசிடவும ஆவலுடையனேன மேலும உடையவா திருவடி ஸமபநதம பெறற உபயஸமபரதா யததிலுமுளள நமது பூாவாசாரயாகள, ஆழவாா முதலான ஆசாா யாகள அருளிசசெயதிருககும திவயபராததஙகளை அனுஸநதிதது அவவாதகானுஸநதான பரீவாஹருபமாக அனுகரஹிததிருககும ஸ்ரீஸூகதிகளின அாததவிசேஷஙகளை உளளது உளளபடியே நிஷ பகஷபாதமாய் வெளியிட்டு அவைகளின ஐககணடபததையும அனை வரும அறியுமாறு ஸ்ரீராமானுஜ ஸிததாநத வைஜயநதீ எனறு பெயாபெறற பதரிகையை மாதநதோறும வெளியிட உததேசிதது அதறகுப பெருமாள கோவில பரதிவாதி பயஙகரம ஸ்ரீ உ வே அணணஙகராசாரய ஸவாமியை ஆசிரியராக இருநது நிரவஹிககும படி வேணடிககொணடேன அநத ஸவாமியும அபபடியே அனுகர ஹிததிருககினறனா அதுபோலவே உபயஸமபரதாயததிலுமுளள உபயவேதாநதபரவாததகாகளும ஸ்ரீமானகளும விஷயதானமும விததததானமும செயது இபபதரிகை நீடூழி நிலைநினறு நிலவுமபடி அனுகரஹிககவேணடும எனறு ஸாஷடாஙக பரணதிபூாவகம ஸவி நயம விணணபபிததுக கொளகிறேன இநத ஸஞசிகை ஸ்ரீராமா னுஜ ஸிததாநத வைஜயநதீபதரிகோதயமாகிற ஆதிதயோதயததிறகு அருணோதயமாக அசசிடபபட்டது

இஙஙனம

அடியேன் - வடகரை இராமாநுஜாசாரி

ஸ்ரீ வைஷணவதாஸ பாததூளி

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம

பதரிகாஸமவாத பரஸதாவநா

எமபெருமானாா தாசனமெனகிற விசிஷடாதவைத ஸிததாந ததகில அபிநிவேசமுடைய ஆரியாகளுககு ஓா விஞாபநம எமபெருமான தொடஙகி எமபெருமானாரளவும நமது ஸமபரதாயத தில இரணடு பிரிவாக இருநததாக குருபரமபரை முதலான கரந தஙகளில காணககிடையாது அபபால உலகாரியரையும நிகமாநத தேசிகரையும காரணமாககொணடு இரணடு பிரிவாகபபிரிநது வநதிருககினறதும ஸுபரஸிததமே அவவாறு எதோசிறிது அபிபராய பேதஙகளால பிரிவுணடாயிருநதாலும ஸமபரதாயாரத் தஙகளை மிகவும அழகாக பரவசனம செயயவலல மஹானுபாவாகள மலிநது பொலிநதிராநினற அநநலலடிககாலததில வசைமொழிகள கூறி கரநதஙகள எழுதி அசசிடடு பரவசநம செயதிருபபதாகக காணககிடையாது இருளதருமிவவுலகில இககலியின கடைசி யாகிய இபபொலலாககாலததில அபபேபாபபடட அரும பெரும மஹானகள மிகவும குறைநதுபோய இநதளததில தாமரை பூத தாறபோல நமது பூாவாகளின அனுகரஹததால ஒவொருவருணடா யிருநதாலும அவாகளுககும எனபோலவாாகளின தௌாபபாகயத் தால தவேஷபுததியுணடாய அவரவாகளின அபிபராயததை நிலைநிறுததுவதறகு பூாவாசாரியாகளின ஸ்ரீ ஸூகதிகளுககு விபரீ தாாததஙகள செயதுவருவது மிகவும வருநதத தககதே இதை உறறுநோக்கின நிாதோஷமான எமபெருமானாா தாசனததிறகு இது ஒரு தருஷடி பரிஹாரமெனறே சொலலககூடும

யுக, ஜாதி, ஆசரம, வாணஙகளுககு உரிததான ஆசாரஙகளை அனுதரவுசெயது ஆலயாதிகளில பராமமண சணடாள விபாகமற ஒனறுயக கலநது பரிமாறினால நமது ஹிநதுககளில தவேஷமனறி யில ஸவராஜயம பெறறு ஸவதநதரமாயவாழலாம எனறு மஹாத மாககளும பணடிதாகளும ஆசாரியாகளும ஆசையுடன பரயதநம செயதும பகவதசஙகலபமிலலாதலால நிறைவேறுமல நினறிருபபது அனைவருமறிநததே அனேகமபேதமுளள அனேகககூடடஙகளை

யுடைய ஹிருதஸ்ப்ருகததை சாஸதரோகதஙகளான ஸநாதந தாமங
களை ஒழிதது இகததிலும பரததிலும ஒருபயனுமினறிககே யாகும
படியான காரியஙகளில உதஸாஹததுடன பரவாததிகக மனிதாகள
மலியககிடைககிறாாகளே யலலாமல மூலபுருஷன ஒருவனுடைய ஒரு
தாயவயிற்றில பிறந்து ஸஹோதராகளபோலேயாய இகததிலும
பரததிலும நனமைபயககும ஸநாதநதாமஙகளை அனுஷடிககுமவா
களாயிருககும ஒரு சிறிய கூடடததை கூடியிருநது குளிாநது
வாழுமபடி செயய ஒரு மஹானும பரபதநம செயயககாணுதது
மிகவும பெராசயமே

இவவாறிருககும இவவிஷயததில அறிவொனறுமிலலாத நீ
இவவாறு எழுதியதால எனனபயன ? எனறு வினவககூடும
“ பரயோஜநமநுததிஸய நமநதோபி பரவாததேத” எனகிறபடி நிஷ
பரயோஜனமான இககாரியததில பரயதநபபடுவது அடியேனுடைய
புததியின மாநதயததைக காடடினுலும தறகாலம திருசசிமாநகா
திருவுறப பொலியும திருவாளா ஏ வி கோபாலாசாாய ஸவாமி
திருவுளளமுவநதருளிய தயாகுண ஸவரூபவிசாரததை விருப
புடன பாாதத அடியேன ஷை ஸவாமி ஸனனதிககு விடுதத விண
ணபபததிறகு விடையாக ஸவாமி பொருளலலாத வெனனைப
பொருளாககி திருவுளளமுவநது விடுதத திருமுகம சீலமிலலாச
சிறியனுன அடியேனை இவவாறு எழுதுமபடி தூணடிறறு

ஸ்ரீ உ வே ஏ வி கோபாலாசாாயாககு அடியேன எழுதிய முதலபததிரிகை பினவருமாறு —

சென‍னை, 26-7-35

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம

ஸ்ரீமதுபயவேதாநத விதவதகரேஸராாயும ஆஙகலேயபாஷை
யையும அபயஸிதது நயாயஸதலஙகளில லௌகிகநயாயஙகளை
எடுததுபபேசுமவாகளிலும முதனமைவாயநதவராயெழுநதருளி
யிருககும ஏ வி கோபாலாசாாயஸவாமிஸநநிதாநததில அறி
வொனறுமிலலாவடியேன வடகரை இராமாநுஜாசாரி அநேக
பரணாதிபூாவகம விஞயாபிததுககொளவது தேவரீா ஸ்ரீ உ வே
அணணஙகராசாாயஸவாமியை பரதிபக்ஷிடாககி அநுகரஹிததவாத
ஸலயாாகக விவரணாகயகரநததததை வததராயிருபபு ஸ்ரீமான
ராமய்யஙகாரின அநுகரஹததால பாாககும பாகயம பெறறேன

அதைப்பார்த்ததில் தேவரீர்வாக்ம்ருதப்ரவாஹத்தின் பெருமை
யைப்பார்த்துப்பேரானந்தமும் அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமியினிடத்தி
லுண்டாயிருக்கும் த்வேஷபுத்தியினால் நமதுபூர்வாசார்யர்களின்
மதங்களையும் இவரபிப்ராயமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி கண்டிக்க
நேர்ந்தது பற்றி வருத்தமும் அடையநேர்ந்தது ஆதலால் இதுவிஷய
மாய அடியேனுக்குத் தோன்றிய சிலவிஷயங்களை ஸ்வாமியின் ஸௌ
லப்யாதிகுணங்களை முன்னிட்டு ஸ்வாமிஸன்னதியில் விண்ணப்
பித்துக்கொள்ளவும் துணிந்தேன் ஸ்வாமிஸாதித்த வத்ஸலயி
விவரணகரந்தத்தில் வாத்ஸல்யார்த்தவிவரணமன்றிக தயாபூர்த்தத
விஷயமாய ஸ்வாமிஸாதித்திருக்குமதில் அடியேனுக்குத்தோன்றிய
சிலவற்றை இப்போது விஞ்ஞாபித்துக்கொள்ளுகிறேன் ஸ்வாமி
அருளிச்செய்திருக்கும் அதிகடப்ரமாணவிஷயங்களை நன்கறியும்
நன்மை அடியேனுக்கில்லாவிடினும் அறிவில்சிறிய அடியேனுடைய
புத்திக்குத்தோன்றியது பின்வருமாறு பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வம்
பரதுக்கதுக்கித்வம் ஆகிய இவ்விரண்டும் தயாபதார்த்தமென்பது
அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி திருவுள்ளமென்றும் பரதுக்கநிராசி
கீர்ஷை தேவரீர் திருவுள்ளமென்றும் வேதங்களால் அளவிடவரிதான
ஆனந்தமுடைய அனந்தசயனனிடம் காடபரவசர்களானசேதனர்
களுக்கு ஆத்யாத்மிகாதி தாபத்ரயங்களடியாக ஏற்படும் துக்கத்தை
இந்த அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி ஏற்றுவது சரியன்றென்றும் இப்
புடைகளிலே பரக்கப்பேசி காரிதாஸ்பரப்ருதிகளான உரைகளால்
சொல்லப்பட்டவைகளை ப்ரமாணங்களாகவும் எடுத்துக்காட்டப்
பட்டிருக்கிறது இதுவிஷயம் உற்றுநோக்கின் எனக்கு பரதுக்
காஸஹிஷ்ணுத்வம் பரதுக்கதுக்கித்வம் ஆகிய இவ்விரண்டும்
அண்ணங்கராசார்யர் மதமல்லவென்றும் பரதுக்கநிராசிகீர்ஷா
தேவரீர் மதமல்லவென்றும் இவ்விரண்டும் தங்களும் நம்மிராமானுஜன்
முதலான நமதுபூர்வாசார்யர்களின் அபிப்ராயங்களே தவிர, உங்க
ளிருவர்களுடையதல்லவென்று எனக்குத் தோன்றுகின்றமையால்
இது விஷயமாய அடியேன் பெரியோர்களின் பொருளடியாகப்
பெற்ற ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களை இங்குவிவரிக்கத்துணிந்தேன்

"சூட்டுநன்மாலைப்படியே" ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான
ஸர்வேச்வரன் நித்யமுக்தாதி ஸமஸ்த பரிஜனங்களால் நிரந்தரம்
பரிசர்யமாணனாய் பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயும்

“ஜீவே துககாகுலே விஷணோ கருபா காபயுபஜாயதே” எனகிற படி ஸமஸாரி சேதனாகளவிஷயததில தயமானமனவாய அவாகள துககமஸஹிபாதவனாய தானுமதுககிதது அவாகள துககததை நிவாததிககத திருவுளளமபறறி பிரபபிலியான தான ஆதியஞசோதி யுருவான திவயமஙகளவிகரஹததை ஸகலமனுஜநயநவிஷயமாககி நாடடிலபிறநது படாதனபடடுசசெயத ஆணைததொழிலகளெல லாம நிாஹேதுக பரமகருபாகாாயமெனறே நமது பூாவாசாாயாகள அனுகரஹிதத காநதஙகளில ஆஙகாஙகு அறுதியிடபபடடிருக கிறது எனபோலவாாகளும அறிபககிடககினறதே

இதுநிறக எலலையிலலா ஆனநதமுடைய எமபெருமானிடம ஆனநதததிறகு எதிாததடடான அரதியை அபளருஷேயமான வேதமே ‘ஸ ஏகாகீ ந ரமேத’ எனறு அறுதியிடுகினறதே வயஸ நேஷு மநுஷயாணாம பருஹமபவதிதுககித எனறும ஸமாநஹாக காகுதஸத ஸாநதவயநநிதமபாவீத எனறும ஸஞஜாதபாஷப பரவீரஹநதா எனறும ராகவோ பராதரம தருஷடவாபரியம பரா ணம பஹிஹசாம துககேந மஹதாவிஷட தயான ஹோகபராயண பரம விஷாதமாபநந விலலாபாகுலேநதரிய எனறும இததிபாதிப பலலாயிரம பரமாணஙகள பனனியுரைககுஙகால பாரதமாம

விஷபமிவவாறிருகக உஙகளிருவாககுமுணடாயிருககும ஏதோ சிறிது தவேஷததினடியாக தேவரீாபோலவாாகள வாககிலிருநது வநதமை மாதரததைககொணடு அவவாததததை அவா நிநதிததுப பேசுவதும அவா சொலலியது ஸமபரதாயாாததமாயிருநதாலும அவா வாககிலிருநதுவநதமைமாதரமகொணடு தேவரீாபோலவாாகள கணடிததுபபேசுவதும காநதமூலமாக நிநதிததுஎழுதுவதும இது விஷயமறியாத சிலஸ்ரீவைஷணவஸாதுககளுககும வடகலை தெனகலை எனறு தவேஷபுததியுணடாககுவதுடன ஆாததவிஷயஙகளிலும அபபடியோ இபபடியோ எனகிற ஸநதேகததையும உணடாக குகினறது

ஸாகேஷாவரனுடைய கருபாவிஷமாய அவரவாகள புததிக குத தோனறியவாறு தவேஷ புததியனறியில அழகாக எழுதினால அது அனைவாககும ஆதரணீயமாயே யிருககுமெனபதில ஐயமிலலை.

(ராமகுணங்களில் ஈடுபட்டு ஒருவர்புகழவும் மற்றொருவர் க்ருஷ்ண குணங்களில் ஆழ்ந்து க்ருஷ்ணனைப்புகழவும் கடைசியாக அவனே பின்னோர்தூதாகி க்ருஷ்ணனுயவதரித்தானென்று இருவரும் ஸமா தானமாம்போலே ஸம்ஸாரிகள்படும் துக்கத்தை ஸஹியாமல் 'ஸ்வகாசி ந ரமேத' என்று துக்கித்திருக்கும் நிலைமையில் ஈடுபட்டுப் புகழவும் மற்றொருவர் இவர்கள் துக்கநிவ்ருத்திக்காக அவன் பண்ணும் ஆனந்த தொழில்களில் அவகாஹித்து 'பிறந்தவாறும் வளர்ந்த வாறும்" என்றீடுபட்டுப் புகழவும் கடைசியில் ஸம்ஸாரிகள் இழவு ஸஹியாதவனுப் துக்கிப்பானும் அவர்கள் துக்கநிவ்ருத்திக்காக ப்ரயத்நம் செய்வானும் பரமகாருணிகனுன ஸர்வேச்வரனே யாகை யால்) அரங்கனைப் பாடினவரால் குரங்கனைப் பாடமாட்டேனென்ற ருப்போலே ஆனாலும் மஹானுபாவர்களான தேவரீர் போலவர்க ளுக்கு ஒருவர்க்கொருவர் த்வேஷபுத்தி உண்டாகின்ற ஒருவிஷயத் திறகுமாத்திரம் வருந்தநேரிடுகின்றது இனிமேலாவது தாங்கள் போலவர்களுக்கு இவ்வாறு த்வேஷபுத்தியுண்டாகாமல் எல்லாம் வல்ல இறைவன் இன்னருள் புரியுமாறு வேண்டுகிறேன்

இப்பத்ரிகை அகில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் அறியுமாறு பத்ரிகை களின் வாயிலாய் ப்ரசுரம் செய்யவருளினாலும் நலமாமென்று நினைக் கிறேன் தேவரீர் க்ருபைக்கு நான் பாத்ரமானது தோற்ற ஒரு ஸ்ரீமுகம் அருளினால் அது எனக்கென்னிக்குப் பூஷணமாம்—

இங்ஙனம் அடியேன்,
வடகரை இராமானுஜாசாரி,
25, ஆசாரப்பன் தெரு, சென்னை.

ஏ வி ஸ்ரீ உ வே கோபாலாசாரியார் அடியேனுக்கு அனுக்ரஹித்த திருமுகம்

ஸ்ரீமத்ஸ்வாமி திருவடிகளில் தாஸன் அனந்தப்ரணாமங்கள் செய்து விஜ்ஞாபனம் ஸ்வாமிஅனுக்ரஹித்த ஸ்ரீமுகம் கிடைத்தது தாஸனுடையக்ஷுவடியை ஒருபொருளாக எண்ணிக் கடாக்ஷித்ததால் தங்களுடைய ஆன்ல ஸமீக்ஷமேக்ஷிகையாக விஷயங்களோத திருவுள

ளத்தில் வாங்கவில்லையென்று ஸ்ரீமுகத்திலுள்ள பாஸுரங்களால் தெரிகிறது. நேரில்வாராததைச்சொன்னால் என்னசமயங்களோ? விப்ரபத்திகளோ? இருந்தாலும் விரிவாக விண்ணப்பிக்கலாம். ஸங்க்ரஹமாக இங்கே விஞ்ஞாபிக்கிறேன்.

எம்மண்ணுஸ்வாமிக்கும் தாஸனுக்கும் பரம ஸௌஹார்த தமே யுள்ளது. பரஸ்பரம் த்வேஷம்ரூபமாக திருவுள்ளத்தி லிட்டது. அத்யந்தம் அமூலம். "அத்வேஷ்டா ஸர்வபூதாநாம்" என்று கீதாசார்யன் பணித்த குணங்களை சிரகாலமாக இடைவிடாமல் அப்யஸித்துவருகிற தாஸனுக்கு ஓரிடத்திலும் த்வேஷப்ரத்திக்கு ப்ரஸக்தியில்லை. பூர்வாசார்யர்கள் எல்லோரும் இந்த விஷயத்தில் ஏககண்டரே என்பது தாஸனுடைய த்ருடநிச்சயம். பூர்வாசார்யர்கள் எல்லோருடைய திருவடிகளையும் ஸர்வதா சிரஸாவஹித்து வரும் தாஸனுக்கு ஓரிடத்திலும் அபசாரம்நேர ஸாத்யமேயில்லை.

பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வத்தை அடியேன் ஒப்பவில்லையென்று ஸ்வாமி எழுதியிருப்பது சரியில்லை *

அந்த அஸஹிஷ்ணுத்வத்தால் ஈச்வரனுக்கு துக்கித்வம் கார்யமாகுமா? அல்லது பரதுக்கநிராசிகீர்ஷை கார்யமாகுமா? என்பது விவாதபதம். பரதுக்கநிராசிகீர்ஷை தயை என்று ஸ்வாமி ஒப்புக்கொள்ளுகிறதாக எழுதியிருக்கிறது. துக்கித்வம் ஸித்தாந்தமா? அது ஒட்டிமா? என்பதுவிசாரம். எங்கேயோ ஒரோசப்தம்ரூபத்தைக்கொண்டு அதற்கு முக்யமான வாச்யார்த்தத்தைச்சொல்லி முன்பின்ஸகலஸூக்திகளையும் வஸ்துஸ்வபாவங்களையும் விபரீதமாக்குவது யுக்தமாகாது. தயை நரர்களுடைய வ்யஸநத்தைப் போக்குவது என்று பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி, "பரவ்யஸநஹாந்தஞ்ஞம்" அயலார்துக்கத்தைப்போக்கும் தயை தனக்குத்துக்கத்தை விளைவிப்பது என்றால் சேருமா?

இதுவிஷயமே சாஸ்த்ரத்தாலும் அதற்குமூலமான உபநிஷத்துக்களாலும்கீதாதிகளாலும்தீர்மானிக்கப்படவேணும். 'ஜீவே துக்காதுரே விஷ்ணோ க்ருபா காப்யுபஜாயதே" என்கிறவசனம் துக்கித்வத்தை ஸாதிக்கமாட்டாது. க்ருபாசப்தார்த்தம் என்ன வென்றல்லவோ விசாரம்.

ஸமஸாரிசேதனாகளவிஷயததில தயமானமனுவாய அவாகள படும துககம ஸஹியாகவனுய தானும துககிதது அவாகள துககததை நிவருததிககத திருவுளளமபறறி பிறபபிலியானதான ஆதிபஞசோதியுருவான தனனுடைய திவயமஙகளவிகரஹததை ஸகலமனுஜ நயநவிஷயமாககி நாடடிலபிறநது படாதனபடடுசசெயத ஆனைததொழிலகளெலலாம கருபாகாாயமெனறு ஸௌமியவாகபததில தானுமதுககிதது எனபதுமடடும மறுதளிககபபடுகிறது இஙகே ஸருஷடிபரகரணம கீதை 9ம * அதயாயம 20மசலோகம "ஸஹ யகஞை" எனறவிடததில பாஷயததில அசேதனபராயமாயுளள பரஜைகளைபபாாதது பரமகாருணிகராய அவாகளை உஜஜீவிபபிகக ஆசைபபடடு தமஆராதனமான யகஞம விதிதிப்பகறகாக யகஞங களோடு அவாகளை ஸருஷடிததுப பினவருமாறு பேசினுா எனறு ஸாதிததகில கருபையினகாாயம உஜஜிஜீவிபிஷை எனபது ஸபஷட மாக ஸாதிககபபடடது துககபரஸதாபமே கிடையாது ஸ்ரீபாஷ யகாராதிருவாககால ப்ரகதிதவவிருததமான ஹெயபரதயநீகதவ மும நிரதிசயாநநததவமும பதேபதே ஸாதிககபபடுகிறதேயொழிய பாஷயகரநதஙகளில ஈசுவரனுககு துககிதவகநதமே எஙகுமகப படாது தறபரதிஷேதமோ மலியக கிடககிறது

சாரீரகததில தாஸன சுவடியில காடடியிருபபதைக கவனிகக வேணும அதறகெலலாம விரோதமாக துககிதவபகஷததிறகு என ன பணிபபுளது 'ஸஏகாகீ நரமேத" எனபது துககிதவததை நிரூ பிககமாடடாது இநதசுருதியினபொருளை ஸாவாாததவிததியில நாயகஸரம முதல சலோகததில விசாரிதது ரமணாபாவம எனறது துககிதவ மலல வெனறு காடடபபடடிருககிறது 'நாரதிபர ஸஙக: அரதி சருதிபரச ததாநீம ஏகாகிதவம அநிஷடம ஸ்ரீதோ பரமமாதி ஸருஷடாவுதயுஙகதே இதயபிஸநததே' * எனறு துடஙகிய பஙகதிகளைக கவனிககவேணும

கரியையோடுகூடிய நஞ நிஷேதம பரஸஜய பரதிஷேதததைத தான சொலலும அவா ரமிககவிலலை எனறால அவாதிருவுளளததிறகு உகபபாகவிலலைஎனறுமடடுமதான பொருளாகும விரோதியான துக கததின ஸதபாவமேறபடாது ஔதாஸீனயததைவிட்டு ஓா ரக்ஷ

ஞைசை உணடாயிறறு அவதாரரஹஸயவிஷயமான ஶ்லோகங
களையும பாஷயததையும கவனிததால ஸவாமியினுடைய பரசனங
கள பூரணமாய பரிஹருதமாகும—"பரகருதிம ஸவாம அதிஷ
டாய' எனபதறகு பரகருதி ஸவபாவ ஆதமஸஙகலபேநதயாதத:
அதோபஹதபாபமதவாதி ஸமஸத கலயாண குணாதமகதவம
ஸாவஞயம அஜஹதா செவ மனுஷயதவாதி ஸஜாதீயஸமஸ
தாநம கூாவந" எனறு அஙகேபாஷயம ஸாவம பாபேஸவரம
பரகாரம அஜஹதேவ எனறும ஸாதிததார அபஹதபாபமத
வாதி எனறு குணாஷடகஙகளின கரஹணம இதில விசோகதவம
ஒனறு விசோகதவததை ஈஷததேனும விடாமலலவோ அவதா
ரம எபபடி உணமையில துககம ஸமபவிககும! அபபடியே ஸாா
வஞாதி மறற குணஙகளும நழுவாது

அவதாரஙகள நாடகஙகள எனறும ஈஸவரனதுககாதிகளை
நடிககிறுன எனபதும ஸாபரஸிததம காபபவாசம பிறபபு
முதலியதெலலாம நாடகநதானே? "நைஷகாபபதவமாபேதெ நயோந
யாமவஸதபரபு நபூத ஸஙக ஸமஸததாநம தேஹாஸய பரமாத
மந நதஸய பராகருதா ஶூாததி மாமஸ மேதோஸதிஸமபவா"
முதலிய அவதாரவிஷய பரமாணஙகளை மறககலாமோ?

"தநோதபவகபசுபவம ஸவபிஸா தவநாடயம" "பரபஞசம நிஷப
ரபஞசாபி விடமபயஸி பூதலே| பரபநந ஜநதாநநத ஸநதோஹம
பரிதும பரபோ" எனறு ஸ்ரீபாகவதம "பிறநதவாறும" எனனும
அனுபவததை உததவரும ஸ்ரீபாகவதம 3வது ஸகநதம 2வது
அதயாயம 16வது ஸலோகம 'மாம வேதயதயேததஜஸய ஜநம
விடமபநம யதவஸாதேவகேஹே| வரஜேச வாஸோ ரிபயாதிவ
ஸவயம புராதவயவாதஸீத யதநநதவீாய" எனறவிடததில அனு
பவிததார பிறபபு முதலியது விடமபநம எனறுார சதருபயததால
போல காலயவனனைககணடு படடணததிலிருநது ஓடியதும நடன
மெனறுார இபபடி ஸாவைஸவாயததைக குலைததுககொளளுவது
போலககாடடியது அவரை விமோஹபபடுததியது மாயாமருகத
தைககணடு பெருமாளும பிராடடியும பரமிபபது நடனமதானே
யாகும நாகபாஸததால கடடுபபடடதும அதறகழுவதும ஶோசிப
பதும நடனமே விஸோகஸவபாவததை ஈஷததேனும விடாமல

அவதரித்த பெருமானுக்கு 'பருஶம்பவதி துக்கித' என்பது நடனமேயாகும் இதரா வ்யாக்யம் வரும் ஹேயப்ரத்யனீக ஸ்வபாவத்திற்கு துக்கம் அணுகமுடியுமோ? ஆனந்த ஸ்வபாவத் திற்கு அபாயம் கூடுமோ? "மனுஷ்யாணாம்" என்று ஸகலமனுஷ் யர்கள் துக்கங்களிலும் தாம் அவர்களைவிட இன்னுமிகவும் தீவ்ர மாக துக்கப்படுவதாக ஸ்ரீ கோவிந்தராஜர் வ்யாக்யானம் "பருஶம்" என்று பணித்திருப்பதால் மனுஷ்யஜாதியாயிருந்தால் மட்டும்போ தும் பெருமாள் துக்கப்படுவதற்கு, துக்கப்படுகிறவன் வ்யஸநம்போ லல்ல பெருமாள் வ்யஸநம் சேற்றிலழுந்திய யானைபோலத் தம்மா ஹாத்மயத்திற்கு அனுகுணமாக ஸ்தைய்யுள்ள பாயந்தம் துக் கிதராகிறார் என்று அவர்பணிப்பு நடனமென்றால் எல்லாமொட் டுட—தாத்விக துக்கமென்றால் ஸகலவேதாந்தங்களாலும் பாதிக்கப் படும் கருணையினால் பந்துக்கள் மடிவாரே என்று துக்கப்பட்ட அர்ஜுனனைப்பார்த்து பண்டிதர்கள் சோகிக்கமாட்டாரென்றும் அபரிஹார்யமான விஷயத்தில் நீசோகிப்பது யுக்தமல்லவென்றும் பெருமாள் பேசுகிறார் ஜீவதுக்கங்கள் பரிஹார்யமானால் துக்கத்திற் கிடமில்லை ரக்ஷணவ்யாபாரத்திற்குத்தானிடமுண்டு அபரிஹார் யமானால் ஸ்வதராம் துக்கப்படந்யாயமில்லை காளிதாஸன் "தயா ளுமந்கஸ்பருஷ்டம்" என்றபடியே ஸ்தோத்ரரத்நத்திலும் "மருதாத தயாளு மதுர" என்றவிடத்தில் தயாளு என்றவுடன் உலகத்தில் அதீரரைப்போலே துக்கத்திற்கு ப்ரஸங்கம் வருமோ என்று பயந்து உடனே ஆனந்தமயமான மதுர ஸ்வபாவத்தைக் காட்டி துக்கத் திற்கிடமேயில்லைஎன்று விளக்கினார் "ஸமாநஶோக காகுத்ஸ்த" என்பதும் விசேஷமான ஈஸ்வரஸ்வபாவத்தை உண்மையில் மாற்ற வல்லதல்ல—இங்கே சரணாகதனான ஸுஹ்ருத்தின் துக்கத்தில் ஸமாநஶோகர் என்று ருஷிபணிப்பு "பருஶம்பவதி துக்கித" என் னுமிடத்தில் எல்லாமனுஷ்யர் விஷயத்திலும் அவர்களுக்கும் மிகவும் மேற்பட்டதுக்கமென்று பணிப்பு நடனமென்றால்தான் விரோதமில்லாமலிருக்கும் பரமதீரமும் கட்டுங்க ஆனந்தமு மான ஈஶ்வரஸ்வபாவத்திற்கு விரோதமாக இதை முக்கியமாகக் கொள்ளக்கூடாது

"யாசேத்தஶாஶ ருக்ஸலிலாஞ்சன ஸம்பரமாக்ஷம் வக்த்ர மவிக்ஷ்ய பப்பாவநயா ஸ்திதஸ்ய ஸாமாம விமோஹயதி பீரபி யத்பிபேதி"

என்றவிடத்திலும் கண்ணீரும் பயமும் பாவனையென்பது ஸ்பஷ்டம், அவதரித்துவிட்டதால் பெருமாளுக்கும் பயமுண்டோ? "துக்க ஸம்யோக வியோகம் யோகஸம்ஜ்ஞிதம்" என்று யோகிகளுக்கே துக்கத்தின் ஸ்பர்ஸம் இராது ஈச்வரன் யோகீச்வரன் மஹாயோகீ. பல்லாயிரம் பரமாணங்கள் ஈச்வரனுக்கு சோகம் க்லேசம் முதலியது ஒன்றுமில்லை என்றும் ஹேயமான துக்கத்திற்கு அவன் ப்ரதிபடனென்றும் ஸ்பஷ்டமாக அறுதியிடுகையில் உலகத்தில் நீராகளிடத்தில் துக்கக்லேசமுமில்லாமல் தயாகுணம் குடிகொண்டிருப்பதையும் அனுபவ ஸித்தமாகப் பார்த்திருக்க தயாகுணம் ஈச்வரனிடமிருக்கிறதென்பதைக்கொண்டு துக்கத்தை ப்ரஸ்தரப்பணிப்புக்கு விரோதமாக ஆபாதனம் செய்யமுடியாது—ஈச்வரன்தான் துக்கப்படாமல் தயாகுணத்தை வஹிக்கமுடியாதோ? உலகத்தில் பலகரந்தங்களில் தயாரூபதம் துக்கஸம்பந்தமே இல்லாமல் அனுகரஹபுத்தியைமட்டும் சொல்லவில்லையா? "அநுகதமம் பாதரமிதம் தயாயா" என்னுமிடத்தில் துக்காத்த மொட்டுமோ? விசோகமான ஆனந்தமயபரமத்தைப்போல நம்மைப்ராஹ்மணம் செய்ய வேண்டியது புருஷார்த்தமாயிருக்க நம்மைப்போல துக்கியாக நாம் பரமத்தைப் பணிப்பது உசிதமா? மூன்றுவிதமான பரிச்சேதங்களையும் ஸமத்வாதிகத்வ ஸம்பாவனையையுமமீறின உமமுடைய பரிபாடிம பருமம் ஸ்வபாவத்தை மாயாபலத்தால் நீரே என்ன மறைத்தாலும் உமமிடத்தில் அநந்ய பாவமுடைய சிலமஹாத்மாக்கள் உள்ளபடி பார்க்கிறார்கள் என்ற ஸ்தோத்ர ரத்நம் 16வது ச்லோகத்தினாலும் அவதாரசேஷ்டிதங்களிலும் ஈச்வரனுக்கு உண்மையில் தன்னுடைய ஸர்வேச்வரத்வ வீதசோகத்வ பரிபூர்ணானந்தத்வ ஸ்வபாவங்களுக்கு ஈஷத்தேனும் லோபம் வர ப்ரஸக்தியே இல்லை என்பது ஸ்பஷ்டம் சிலமஹாத்மாக்கள் உள்ளபடி காணுகிறார்கள் பிறர் உள்ளபடி காணவில்லை பயபாவனை செய்வதும் காப்பவாஸ்தையையும் பிறப்பையும் பாவனை செய்வதும், துக்கபாவனைசெய்வதும் கரோதாதிகளை ஆஹார்யமாகக்கொள்ளுவதும் மனுஷ்யஜாதீயத்வத்தை பாவனைசெய்வதும் உத்தவர் குந்தி ஆழ்வார் முதலியவர்களுக்குப் பொறுக்கக்கூடிதாயிருக்கவில்லை ஸ்ருஷ்டிவிஷயத்தில் யளகபத்தியம் அனுகரஹகாரியம் என்ற ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தியில் அனுகரஹம் என்பது தயைதான்

"ஏவமநிஸாகக ஸாஹருதி தவயி ஸாவஜநதோ " எனற ஆள வநதாா ஸ்ரீஸூகதியில ஸருஷடிபரஸதாவமாகையால நிஸாகக ஸள ஹாாததம தயைதான அனுகரஹமும ஸளஹாாததமும துககித வததைச சொலலமாடடாது "நிஸாகக ஸாஹருதி" எனபதின வயாகயானததில ஸதோதரபாஷயததில "ஏகாகீநரமேத" எனனும சருதியை உதாஹரிதது தயமான மநஸதவததை சொலலியதாக வயாகயாநம தாஸனுடையகரநதஙகளைப பாாபபவருககு ஸவதர ஸாமயபுததியேயுணடாகுமே யலலது ஒரிடததிலும தவேஷபுததி யுணடாக நயாயமேஇலலை அவதானததுடனும தாடஸதயததுட னும தாஸன எழுதுவது முழுவதையும கடாகஷிததபிறகு திருவுள ளிததில படும சஙகைகளுககு நேரில தெரிநதவரையில ஸமாதானம விணணபபம செயகிறேன அவகாசமிலலை ஜோலியதிகம உடம பிலுமஅசகதி, ஜரையும வநதுவிடடது அதிகமாக எழுதககூட விலலை, பதிலவேணடுமெனறு நியமிததபடியால எதோ கொஞசம விணணபபம செயகிறேன கஷிமிததருளவேணும தாஸன

மௌவாறுாவாய-ந:, 6-8-1935

ஸ்ரீ உ வே கோபாலாசாாயஸவாமி ஸனனிதிககு எழுதிககொணட பதில பதரிகை.

அடியேன வடகரை இராமாநுஜாசாாி அனேக பரணாம பூா வகம செயயும விணணபபம

பொருளலலாதவெனனைப பொருளாககி அனுகரஹிதத கருபா பரீவாஹ ரூபமான பதரிகை பாாததுப பரமானநதமடைநதேன ஸவாமி சாதிததிருககும கரநதஙகளுககு ஸதூலமான ஆாததம ஒனறு உணடெனறும ஸூகஷமமானதோராதத விசேஷமுண டெனறும அவைகளில அடியேன சிறிய ஞானததன அறிநதது ஸதூலாாததமெனறும ஸவாமி திருமுகததால தெரிநது கொணட அடியேன இருளதரும இவவுலகில தறகாலம இபபடியும ஒரு ஐஞாந பூாததியுடைய வயகதியுணடோ? எனறு ஆசசாியமடைந தேன அறிவிறசிறிய அடியேன தெரிவிததுககொணடதும அதுவே. அணணஸவாமிககும தேவரீருககும ஸௌஹாாதமே யுள ளது என்றதுவே வேணடுவதும, ஸ்ரீ உ வே அணணஸவாமிககும தேவரீருக்கும ஸூகஷமமாக ஸௌஹாாததமேயுளளது ஸதூலமாகப

பாரததால தவேஷம தோனறுமெனறும தேவரீர திருமுகததாலேயே வெளியாகினறமையால தவேஷமுள்ளதாக அடியேனறிநதது அமூலமலல ஸமூலமே. "அதவேஷா ஸாவபூதாநாம' எனற கீதாசாரயின வாகயததை அபயஸிதது வருகிற தேவரீர "தவிஷதநம நயோகதவயம, தாநஹம தவிஷத கரூராந, ஸமஸாரேஷு நராதமான, க்ஷிபாமயஜஸரமஸுபாநாஸுரீஷவேவ யோநிஷு' முதலானவைகளையும அபயஸிததிருககக கூடுமே. அபயஸிததிருநதால தவேஷபுததியுணடாக பரஸகதியுணடே

தயா ஸுததாரதத விஷயததில நமது பூரவாசாரயாகள எலலோரும ஏக கணடராயிருநதால 'தயா பரதுககாஸஹிஷணுதா" எனறு எமபெருமானார அறுதியிடடதிறகு "பரதுகக துககிதவம" எனறு ஒரு பக்ஷமும 'பரதுகக நிராசிகீரஷா" எனறு ஒரு பக்ஷமும உணடாகக காரணமேன? இரணடும ஸமானாததமெனறு தேவரீர திருவுளளமாயிருநதால பரதுகக துககிதவததைக கணடிபபானேன? "பரதுகக துககிதவம" பூரவாசாரயாகள அருளிச செயதிருககும கரநதஙகளிலும லௌகிக வயவஹாரஙகளிலும அனுபவததிலும ஸபஷடமாகக காணுகிறக ஸ்ரீ உ வே அணணஙகராசாரயா சொலலுவதாகக கணடிததெழுவது அவரிடமுளள தவேஷபுததி எனபதறகு மூலமாகாதெவவாறு?

எமபெருமானாரருளிசசெயத பரதுககாஸஹிஷணுதவததை ஒபபுககொணடால பரதுகக துககிதவததையும ஒபபுககொணடே ஆகவேணடும துககததைப பொறுககமுடியவிலலை எனறால துககததை அடைகிறான எனறு சொலலாமல துககததை நிவருததிசெயய இசசிககிறான எனறு ஸாமானயாகளும சொலலமாடடாாகள

காருணயம கருணா கருணா கருபா தயா அநுகமபாருபதஙகள அநுகமபா ஸுததததில வாததிககினறன எனறு ஸமானாததமாகப படிககப படடிருநதாலும ஒவவொரு ருபததிறகும தாதவாததம வேறுபடடிருபபது தேவரீரறிநத விஷயமே அது போலவே 'பரதுகக துககிதவமும' 'பரதுககநிராசிகீரஷையும' விதயாஸமுளளதெனறு சொலலத தடையிலலை இவவுலகில ஒருவன

கஷடப படுவதைப பாாதத மறறொருவன வருநதக காணகினறோம வருநதி அவன வருததததை நிவாததிகக இசசிபபதையும பாாக கினறோம இசசிதது வருததததை நிவாததிகக உபாயம தேடு வதும தெரிநததே உபாயம தேடித துககததைப போககுவதும பாவிததமே துககம தீாநத அவன சநதோஷிபபதைப பாாதது தான பரமானநத மடைவதும ஸ்வபாவிததமே

இவையனைததையும தயா எனறு ஒரே ஶபதததால சொலலி விடடால பேசுமவாகளுககும எழுதுமவாகளுககும, மிகவும ஸௌகாயமாயே இருககும அபபடிச சொலலாமல தயா இசசா கஞானம ஶகதி ஆனநத எனறு பல குணஙகளாகப பகுததுப பேசுகினறமையால அநத அநத ஶபதததிறகும வேறு வேறாக அாததம சொலல நேரிடுகினறமையால பரதுகக துககிதவததை தயா ஶபதாாததமாகவும மறறவைகளை அடைவே மறறகுணஙக ளாகவும நிாவஹிகக நேருகினறது "பரதுகக துககிதவததை" ஸாமானய மனிதாகளின தயையாகச சொலலி ஈஶவரன தயை வேறு எனறு சொலலப புகுநதால தயா ஶபதாாததததிறகு இரணடு விதமாக அாததம செயயவேணடிவரும (துககததை நிவருததிசெயய சகதி இலலாதவனுககும பரதுககநிராசிகீாஷை உணடாகாமலிருபபதுடன தயை உணடாகக காணகினறமையால) முனபினனுளள ஸமஸத கலயாணகுண பரதி பாதகஙகளான ஸூகதிகளுககும வஸதுஸவபாவததிறகும தயா ஶபதாாததமெனறு பாஷயகாரா பணிதத "பரதுககாஸஹிஷ்ணுதா" மிகவும அனுகூலமா யிருகக "பரதுகக நிராசிகீாஷா" எனறு மாறறுவது யுகதமாகுமா?

தானும துககிதது எனறு அடியேன எழுதியிருநததை கான பரமானநதமடைநது எனறு எழுதியிருநதால தேவரீா மறுககாம லிருகக நேரிடும அபபடி எழுத "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" எனற ஶருதி வாகயமும பரதயகஷானுபவஙகளும இடமகொடுககவிலலையே. அடியேன அவவளவு பாகயம பெறறிலேன தானும துககிதது எனறது அடியேனுடைய அபிபராயமனறே "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" எனற ஶருதி வாகய மனறோ? அதையலலவோ மறுகக பராபதம கருணையின காாயம உஜஜீவயிஷை எனறு கீத

ஶலோகஙகளைக கொணடு தேவரீா ஸாதிதத விஷயததை அடியே
னும ஆஜ்ஞைதொழில களெலலாம கருபா காாயமெனறே எழுதி
யிருககினறேன அதையே தேவரீரும ஸாதிதது இருபபதை
ஆராயநது நோககினால அடியேன எழுதியவிஷயததை நனருயக
கடாக்ஷிககவிலலை எனபது நனகு விளஙகுகினறது உஜஜீஜீவயிஷா
கருபா காாயமானால கருணை காரணமாகத தடடிலலையே அநத
கருணைதான "பரதுககாஸ ஹிஷணுதா" அதனகாாயமே உஜஜிஜீவ
யிஷா என று தேவரீரனுகரஹிதத 'பரதுகக நிராசிகீாஷா" என று
சொலவதில பாதகமேன? பரதுககாஸஹிஷணுதவததையும நிர
திஶய ஆனநதததையும பாஷயகாரா பாஷயஙகளில பணிததிருந
தால இரணடையும குணமாக வனறே நிாவஹிககபபடவேணடும
துககிதவம ஹேயமனறே? எனனில ஹேயமாகாது (ஸவாாதத
மாயுளள ஹேயகுணஙகளை ஹேயகுணஙகளாகவும பராாததமா
யுளள ஹேயகுணஙகளை உததம குணஙகளாகவும அபபடியே
ஸ்வாாததமாயுளள குணஙகளையும பராாததமாயுளள குணஙகளை
யும அடைவே ஹேயகுணஙகளாகவும உததமகுணஙகளாகவும
பரதயக்ஷ அனுபவத்திலும் சாஸதரஙகளிலும காணபபடுகினற
மையால)

"ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" எனற சருதிககு உகபபுமிலலை வெறுபபு
மிலலை எனறு ஆததம செயவது மிகவும சோகிககத தகுநததே
ஶவேதஙகளாலும அளவிடமுடியாத நிரதிஶய ஆனநதமுடைய
எமபெருமானுககு உகபபிலலை எனபதை எவவாறு சகிககமுடியும
உகபபிலலை எனபதை சகியாதவாகள வெறுபபுணடு எனபதை
எவவாறு சகிபபாாகள எனறு சொலலக கூடும இதுவே மிகவும
ஸூக்ஷமமாயக கவனிககவேணடிய விஷயம நிரதிஶய ஆனநத
முடைய எமபெருமானுடைய ஆனநதததை இலலை செயதது,
ஸமஸாரிகளும நிதயமுகதாகளைபபோலவே தனனை ஆஶரயிதது
உஜஜீவிகக பராபதமாயிருகக அதனை யிழநது ஸமஸாரமாகிற
பெருங கடலிலே விழுநது நோவுபடுமதைத திருவுளளம பறறின
தாலுணடான துககமனறே? ஆனநதததை இலலைசெயத துககம
எஙகே போம இருடடிருநத விடததில வெளிசசமுணடாயிற்
றெனறால வெளிசசமுணடு எனறு சொலலாமல இருடடுமிலலை

வெளிச்சமுமில்லை என்று சொல்லுவது பொருந்துமா? இவ்விடத்தில் உகப்பும் வெறுப்புமில்லாத வஸ்து கிடையாதோ? ஶாஸ்த்ரங்களில் ஆங்காங்கு நடுநிலைமை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது ப்ரத்யக்ஷத்திலும் காணப்படுகின்றது என்று நினைக்கக்கூடும். உகப்பும் வெறுப்புமில்லாத நடுநிலைமை உள்ளதன்று என்று நான் நிஷேதிக்கவே இல்லை (ஆனந்தமுமில்லாமல் துக்கமுமில்லாமல் நடுநிலைமையுள்ள வ்யக்திகளை ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்கின்றனமையால்) எல்லையில்லா ஆனந்த முடைய வஸ்துவிற்கு ஆனந்தமில்லை என்றால் அவ்வானந்தத்தை இல்லை செய்தது ஆனந்தத்திற்கு எதிர்த்தட்டான துக்கமே ஆதல்வேண்டும் (இருட்டை யில்லை செய்யக்கூடியது இருட்டிற்கு விரோதியான வெளிச்ச மாதலால்) மேலும் நிரதிஶய ஆனந்தத்தை இல்லை செய்த துக்கமும் நிரதிஶயதுக்கமாகவே இருத்தல்வேண்டும் அத்துக்கத்தைத்தான் "பரதுக்காஸஹிஷ்ணுதா" தயா என்று எம்பெருமானாரும் மற்றுமுள்ள தேஶிகர்களும் அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள் நம் நிகமாந்த தேஶிகரோ அத்துக்கம் துக்கநிவ்ருத்திக்கு உறுப்பானாலல்லது ஸபலமாகாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி "பரதுக்க நிராசிகீர்ஷா தயா" என்று அருளிச்செய்தார்

இவ்வளவு எழுத வேண்டி நேர்ந்தது "பரதுக்காஸஹிஷ்ணுதா தயா"என்று எம்பெருமானாருளிச்செய்தது யுக்தம் என்கைக்காக. "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" என்ற ஶ்ருதிக்கு ரமணாபாவத்தைக் கண்டிப்பதற்கு இவ்வளவு எழுதத் தேவையில்லை. அதெங்ஙனே எனில்,

ரமணாபாவமே நிரதிஶய ஆனந்தத்தை இல்லை-செய்ய வில்லையா? ஐயோ! கல்யாணகுணங்களை நிறம்பெறச்செய்யும் பரதுக்க துக்கித்வத்தை மறுத்து நிரதிஶய ஆனந்தத்தை இல்லைசெய்யக் கூடிய ரமணாபாவத்தை ஸாதிப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கதே.

"ஆதலால் பிறவிவேண்டேன்" என்றும் "இன்னின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை" என்றும் மிகவும் ஹேயமாகச் சொன்ன பிறப்பு ஸர்வேஶ்வரனுக்கு பரார்த்தமாக ஸ்வேச்சையினாலுண்டானமையாலன்றோ? ஒளிவரும் ஜநிகளாயிற்று "பிறந்தவாறும் வளர்ந்த வாறும்" என்றும், "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" என்றும்

ஆழவாரகளை ஆழஙகால படுததும அவனுடைய ஸௌலபயாதி குணபூரகாஶஙகளான அவதாரஙகளை நாடகமெனறால "பஹூநி மே வயதீதாநி ஜநமாநி தவசாரஜுந" "பரகருதிம ஸவாமதிஷடாய" எனறும 'ஜநமகாமசமேதிவயம" எனறும சொலலபபடுகிற கீதா சாரயனுடைய வாகயஙகளும ராமாயணாதிகாநதஙகளும அவன அனுஷடிததுக காடடிய ஆசாரஙகளும அருளிச செயத ஆதத விஶேஷஙகளும நடனமாகவேணடிவரும மேலும நமது எமபெரு மானார தாஶனமெனற விஶிஷடாதவைதமே ஒழிநதுபோய அத வைதமே அலலவோ நிலைநிறகும தயா ஶபதாாதததை பாதுகக நிராசிகிரஷா எனறு ஆததம செயயபபுகுநது நிதமோஷமான எமபெருமானார தாஶனததையே இலலை செயவது மிகவும வருந தததககதே "ஸவமேவருபம தததஸஜாதீய ஸமஸதானம ஸவஸவபாவஜம" "அஜஹதேவகுாவந" எனறும "ஆதியஞசோதி யுருவை அஙகுவைததிஙகுப பிறநது" எனற ஸ்ரீ ஸூகதிகள எவ வாறு பொருநதும "பருஶம பவதி துககித" எனபது நாடக மானால "பஹவோநருப கலயாணகுணா புதரஸய ஸநதிதே" எனறு தொடஙகி "தமேவம குணஸமபனனம" எனறு நடுவிலும "தம தேவ தேவோபமம" எனறு இறுதியிலும சொனனவைகள எல லாம நடனமாகவே யாதலவேணடும இபரகரணததில சொலலப படும குணஙகள எலலாம ஸதயமாகவும ஆஶரித ரக்ஷண ஸௌ காயா பாதகஙகளாகவுமனறோ படிககபபடடிருககினறது "பருஶம பவதிதுககித" எனபதை குணமாககிலலனறோ மறற குணஙகளும கலயாணகுணஙகளாகும துககிதவததை ஹேயமாககில மறற வைகளும ஹேயமாகவனறோ நேரும "பருஶமபவதி துககித" எனபதிறகு கோவிநதராஜா முதலான மஹானகள ஸதபுருஷர களுககும ஸாதாரணமாயிருககும குணமபோலனறு இது ராம னுககு அஸாதாரண குணமெனறு திருவுளளமபறறி அலபஜநது சேறறிலழுநதுவதுபோலேயோ யானை அழுநதுவது. ஸாமானய மனிதாகள படும துககம போலேயோ ஸாவேஶவரன படும துககம. அவாகளுககுணடாயிருககும துககம நமமுடைய பரிபாலனக குறைவாலனறோ எனறு மிகவும சோகிதது அவாகள துககததை நிவாததிததும "ஹரீரேஷாஹி மமாதுலா" எனறும "ருணமபர வருததம" எனறும தனவாயாலே சொலலி வருநதுகிறான மிகவும

ஹேயமான லஜஜையை "தவம லஜஜஸே கதய கோயமுதாரபாவ '
எனறிடுபடுகிறாகள பலலாயிரம பரமாணஙகள 'ஈஸவரனுககு
ஸவவிஷயமான யோகககலேசாதிகள இலலை எனறு சொலலுகின
றனவே அலலாமல சேதனாகளபடும துககததைபபாாததுத தான
சோகிககாமல இருககிறான எனறு சொலலவிலலை எனறு "உதருதய
புஜமுசயதே" துககம ஹேயமானுலனறோ ஹேயபரதிபடதவத
திறகு விரோதமாகும துககம கலயாணகுணமானுல ஹேயபரதி
படதவததிறகு குறை என? 'தயாளு' எனறு சொலலி 'மதுர'
எனறால தயாளு அத ஏவ மதுர எனறு அாததம செயவது
உசிதமாகும எனறு தோனறுகிறது காம பரவசாகளாய நாடடில
பிறநது "உணடியே உடையே" எனறு ஓடித திரியும ஸமஸாரிகள படும
துககமபோலேயோ ஸவேசசையினுலவதரிதது ஸமஸாரிகளது துக
கததைபபாாதது அவன படும துககம "மாயாபலேந பவதாபி
நிகூஹயமாநம பஸயநதி கேசிதநிஸம தவதநநயபாவா" எனற
ஸலோகததில நீயேமறைததாலும உணமையை அறிகிறாகள என
றது, அவதாரஙகள நாடகமலல எனபதறகே ஸாதகமாகிறது.
'நிஸாகஸஹருதி' எனறவிடததில 'ஸ ஏகாகீ ந ரமேதேதயநேநா
பிபரேதம விஸவஸருஷடயுபயுகதம தயமாந மநஸதவம ஸஂசயதீதி'
நிகமாநததேசிகை வயாகயாதம இதனுலேயும பரதுகக துககிதவ
ரூப தயமாந மநஸதவததைச சொலலததடையிலலை

அவதார சேஷடிதஙகளிலும ஈஸவரனுககு உணமையில தன
னுடைய ஸாவேஸவரதவ விதமோகதவ பரிபூாணாநநததவ ஸவ
பாவஙகளுககு ஈஷததேனும லோப பரஸகதியே இலலை எனறு
எழுதுவதறகும, அவதாரசேஷடிதஙகள நாடகஙகள எனறு எழுது
வதறகும், எவவளவு பொருததமெனபதைக கவனிகக வேணடு
கிறேன. இவவளவு விருததமாக எழுதுவதைக கவனிததால
கஙகா பரவாஹமபோல கரைபழிதது பரவஹிககும வாககசரியை
மறுபடியும கவனிததுப பாாபபதிலலை எனறு தோனறுகிறது—
ஸ்ரீ உ. வே. அணணஙகராசாாயஸவாமி அனுகரஹிதத கரநதத
திறகு மறுபபாக ஸவாமி அனுகரஹிதத வாதஸலயாாதத விவரண
விமாஸ கரநததினுல அணணஙகராசாாயஸவாமியினிடததில
ஏதோ சிறிது தவேஷ மிருககக கூடுமெனறு ஸதூலமாக அடியேன
னறிநதேன

ஸவாமி அடியேனைப பொருளாககி அனுகரஹிதத திருமுகத
தால பாதுகக் துககிதவம தயா ரூபதாரததம எனறு சொலலு
மவாகள எவரேனும அவாகளிடம தவேஷமுணடாய அதை மறுக
கத தகுறேன எனறு ரூபதமாகக காணபபடுகினறது தேவரீா
திருவுளளததில ஸௌஹாரததமிருககுமோ ? எனனவோ ? அதை
அடியேனறிய அரூததனுயிருககிறேன மஹானுபாவரான தேவரீ
ரனுகரஹிதத விஷயஙகளுககு அறிவொனறுமிலலா வடியேன
பூாணமாக பதில எழுத அசகதனுயிருநதாலும ஏதோ சிலவற
றிறகு எழுதினேன வாதஸலயாாதத விஷப மாயும சில விண
ணபபிததுக கொளள வேணடியதுணடு அநதகரநதம இபபோது
தான கிடைககப பெறறேன அதைபபாாதது ஸௌகாயம
வாயததால அடியேனறிவிறகு எட்டியதைத தெரிவிததுக கொள
கிறேன

அடியேனுககு பரவருததியும வேறுபட்டு மேலும மறற
ஸௌகாயஙகளும குறை பட்டிருநதாலும இபபோபபட்ட சில
விஷயஙகளில மனம ஸஹியாதவனுய எழுத நேரிடுவதைக் குறிதது
வருநத நேரிட்டாலும், இதன்டியார் எம்பெருமான்குணங்களில்
அவகாஹிகக நேரிடுகினறமையால ஆனநதமாகவே முடிகினறது.
போஜனைபபாாதத திருடனுககும, கவனம பணணும சகதியுணடா
யிறறு னெகிற ஐதிஹயததில அடியேனுககு அவஙமபிககை உண
டாயிருநதது ஸவாமி அனுகரஹிதக ஸ்ரீமுகததை ஸதூலமாகப
பாாதத அறிவிலா வடியேனுககும ஏதோ சில விஷயஙகள எழுத
நோநததை யிட்டு அநத ஐதிஹயம ஸமபாவிதமெனறே நிசச
யிததேன

ஸவாமியை நேரில கணணுரககணடு தெணடம சமாபபிககும
பாகய மிலலா வடியேன ஸவாமி ஸமபநதமுளள திருமுகததாலே
யாவது தரிததிருககுமாறு அடிககடி அருளபுரிய வேணடுகிறேன

இஙஙனம :

அடியேன் - வடகரை இராமாநுஜாசாரி

இநத ஏ வி ஸ்ரீ உ. வே கோபாலாசாாயஸவாமி பாதுகா
வதார தத்வ விமாசம 21-வது பககததில இவா சேடலூா ஸவாமி

பின் உக்திகளைத் தப்பென்கக்காட்டி இதை இன்னபடி திருத்த வேண்டுமென்று பணித்துள்ளார் தம் திருத்தலே, மற்றைய வரேனும் வரலாமென்றும் உரக்கக் கூப்பிடுகிறார் என்று இவ்வாறு ஸ்ரீ. உ வே அண்ணங்கராசார்யார் எழுதுவது சரியன்று என்ற அபிப்ராயத்துடன் அதைக் கண்டித்து எழுதுமிவர், 20-வது பக்கத்தில் எமது நூலில் ஒவ்வொரு வாக்யமாய் எடுத்து அனுவாதம் செய்து அதைக் கண்டனம் செய்யவேணுமாய் ப்ரார்த்திக்கிறேன் என்று எழுதியிருக்கிறார் ஸ்ரீ உ வே. சேட்லூர் ஸ்வாமிகளும் ஸ்ரீ உ வே அண்ணா ஸ்வாமிகளும் ஏதோ சில அர்த்த விசேஷங்களில் விவாதம் ஏற்பட்டிருந்தால் அதை சமாதானப்படுத்த வந்தவர் இரண்டு பக்ஷங்களையும் அனுவாதம் செய்து அதில் ஸாராஸாரவிசாரம்செய்து, ஒருதலைத்துணிந்து மற்றவரையும் நடுநிலைமையான ந்யாயங்களைக்கொண்டு ஸமாதானப்படுத்துவது உத்தமமாகும். இவ்வாறு நடுவு நிற்றலை ஒழிந்து நடுவல்லவற்றை அவலம்பித்து ஒருதலையில் தோஷத்தை ஸ்தாபித்து தான்விபரீதார்த்தத்தைச் சொல்லி அஹங்கரிப்பது உசிதமா? அவ்விருஸ்வாமிகளும் அனுக்ரஹித்த அர்த்தங்களின் தாரதம்யமன்றோ இங்கு கவனிக்கவேண்டியது அவ்விரண்டு ஸ்வாமிகளையும் ஸாமான்யர்களாக நிந்தித்து எழுதி தன் பெருமையை பரக்க எழுதுவது ஸ்வரூபானுரூபமா?

இவ்வாறு மஹானுபாவர்களான பெரியோர்களைப்பற்றி அறிவிலா அடியேன் எழுதுவது எவ்விதத்தாலும் பொருந்தாதாயினும் இவ்வரும் பெரும் வித்வான்கள் ஒருவர்க்கொருவர் த்வேஷமுடையவர்களாய் இருக்கிறார்களே என்று வருத்தத்தினுலே இவ்வாறு எழுதநேர்ந்தது —

இப்பத்ரிகைமூலம் சீலமில்லாச் சிறியனை அடியேன் தெரிவித்துக்கொண்டதில் இயல்பாக அடியேனுக்குள்ள அறிவின்மையாலும் மறதியாலும் விபரீதமான அடியேனுடைய அலுவல்களாலும் வேறு பிற காரணங்களாலும் தவறுகள் மலியக் காணக்கூடும் அத்தவறுகளை அடியேனிடம் அன்புள்ள ஆரியர்கள் அடியேனுக்கறிவிப்பரேல் அவர்களுடைய அன்புடைமை ஒருபொழுதும் மறக்கற்பாலதன்று

நமது ஸமபரதாயத்தில அபிநிவேசமுடைய ஆரியாகளுககு அநயோந்யம உணடாயிருககும அவதயாவஹஙகளான பேதஙகளை ஒழிதது அநயோநயம ஆனநதமுடையவாகளாய வாழுமபடி செயதருள எலலாம வலல முழுமுதறகடவுளாகிய ஸ்ரீய பதியின இணைததாமரைகளை இடையறாது சிநதிககினறேன

இஙஙனம,

25, ஆசாரபபன தெரு,
G T மதராஸ

அடியேன வடகரை இராமாநுஜாசாரி,
காாயதாசி
ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸிததாநத ஸமஸதாபன ஸபை.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம

ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீஸூகதி ஸமரக்ஷிணீபததிரிகையில பரசுரபபடுதத அடியேன எழுதிககொணட வயாஸம

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தில அபிநிவேசமுடைய ஆரியா களுககு ஓா விணணபபம

ஊ்யா "பரதுககாஸஹிஷ்ணுதா" எனறு எமபெருமானா அருளிசசெயதிருபபதறகு நம நிகமாநத தேசிகன, உலகததில ஸாமானய மனிதாகள பிறாகளின துககததைப பாாதது துககபபடு வது போலலல ஸாவ சகதனுன ஈசவரன தயை பரதுககததைப போககடிகக இசசிககவும செயயுமாகையால "பரதுகக நிராசி கீாஷா" தயா எனறு அனுகாஹிததாா இதை மறுகக எவரும வல்லரலலா இது தான தயா ஸ்வபதாாததம எனறு அறுதியிட்டு சேதனாகள படும துககததைக கணணுறறு எலலாம வலல இறைவனும துககிபபது ஹேயமெனறு சொலலததுணியுமவாகளை பரதுககததை நிவாததிகக இசசிததுக கொணடிருபபதையும ஹேயமெனறு சொலலி மறுககததடையிலலை

பரதுகக நிரஸந மனறோ? ஹெயபரதயகீதா ஆகையால பரதுகக நிரஸநததையலலவா? தயா ஸ்வபதாாதத மெனறு சொலலவடுககும தயா ஸ்வபதாாததையும விடடு அதன சரமா

வஸ்தையான பாதுகக ஙிரஸநததையுமவிடடு மதயமாவஸதை யான ஙிராசிகிரஷை தான தயாஙபதாாததமெனபது எவவாறு பொருநதும

இது ஙிறக, தயா "பாதுககாஸஹிஷணுதா" எனறு எமபெரு மானா அருளிசசெயததை அடியொறறி "பாதுகக துககிதவம" எனறு படடா முதலான பூாவாசாாயாகள அருளிசசெயதிருகக விலலையா? அவாகள அருளிசசெயதிருககும அாததததையே தறகாலமுளள மஹாநுபாவாகள காநதரூபமாக அசசிடடு பரசாம செயவதைக கணடிததால பூாவாசாாயாகள அருளிசசெயத அாத தஙகளைக கணடிததததாக ஆகாதா?

பாதுகக துககிதவததைச சொலலாநினற பரமாணஙகள வேதம, வேதாாதத பரதிபாதகமாய "நதே வாகநருதாகாவயே காசிததா பவிஷயதி" எனறு பரஹமாவினால கவுரவிககபபடட ஸ்ரீ வாலமீகிபரணீதமான ஸ்ரீ ராமாயணம, அதறகு கோவிநத ராஜாால அனுகரஹிதத வயாகயானம, படடா, தேசிகனமுத லான மஹாநுபாவாகளின ஸ்ரீஸூகதிகள, ஙபதாாததஙகளைத தெரிவியாநினற ஙிகணடுகள, தெயவபபுலவா திருவளளுவரின பொயயாமொழியாகிய திருககுறள முதலானவைகள பாதுகக துககிதவததை அறுதியிடாநிறக அதை மறுபபது அசுஷூாஸயா களான ஆரியாகளுககு ஸாவவிதததாலும சரியனறு எனபதை அறிவிறசிறிய அடியேன உறுதியாயச சொலவேன

மேறசொலலபபடட பரமாணஙகளும ஸ்ரீ உ. வே. கோபா லாசாாயஸவாமி அனுகரஹிதத பதிலும அதறகு அடியேன விண ணபபிததுக கொணடதின சுருககம பினவருமாறு

"ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" (அவன் ஒருவனாய ரமிககவிலலை) இநத ஙருதிககு ஸமஸாரி சேதனாகள விஷயததில ஸாவேஙவரன மிகவும வருநதுகிறான எனறு பூாவாசாாயாகள அருளிசசெயதிருப பதாக அடியேன விணணபபிததுக கொணடது.

அதறகு ஏ வீ ஜீ ஸவாமி எலலையிலலா ஆனநதமுடைய எமபெருமானுககு துககமுணடு எனபது பொருநதாதலின ரமணபாவமே சொலலவேணடுமெனறு அனுகரஹிததாா

ஆனந்தத்திற்கு பரதுக்கதுக்கித்வம் விரோதியென்று சொல்லு மவாகள், ப்ரத்வாதி குணங்களுக்கு விருத்தமான ஸௌலப்யாதி குணங்களையும், பிறப்பிலியானவனுக்கு அநேகப் பிறப்புடைமையையும், "மஹதோ மஹீயானுக்கு" "அணோரணீயஸ்த்வத்தையும்", "நல் குரவும் செல்வும்" என்று சொல்லப்படுகிற விருத்த விபூதிகத்வத்தையும் "யாருமோர் நிலைமையனென அறிவரிய்னுக்கு" "யாருமோர் நிலைமையனென அறிவெளியனுக்கும்" தன்மையையும் எவ்வாறு நிர்வஹிப்பரோ? அறியேன துக்கம் விரோதமானல் ஆனந்தாபாவம் ஆனந்தத்திற்கு விருத்தமன்றோ? 'ந ரமேத' என்னலாமோ?

"பருஶம் பவதி துக்கித" என்று குணப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், பரதுக்க துக்கித்வம் குணமென்று ராமாயணத்தை பரமாணமாகத் தெரிவித்ததற்கு அவதாரங்கள் நாடகங்கள் என்றும் அவைகள் பரமாணங்கள் ஆகாதென்றும் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார் ஸ்ரீகோபாலாரயா

"பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" என்றும் "பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்" என்றும் "மயாவற்மதிநலம்" அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களை ஆழ்ங்கால் படுத்தும் அவதாரங்களும் அவதரித்து அவன் அனுஷ்டித்துக் காட்டிய ஆசாரங்களும் நாடகங்களாய் அபரமாணங்களாய் விடுமேல் அவைகளை பூர்வாசார்யர்கள் பரமாணங்களாகக் காட்டுகிறதெங்ஙனே?

இந்த கோபாலாரயஸ்வாமியே தனக்கு அனுகூலமான சிலவற்றை பரமாணங்களாக உதாஹரிக்கின்றது யுக்தமாகுமா?

சில நாடகங்கள், சில உண்மையானவை, என்பரேல் நாடகங்கள் எவை? உண்மையானவை எவை? என்பதை அறிய விரும்புகிறேன் ஸ்வாமி திருவுள்ளப்படியே ராமாயணம் நாடகமாகவானலும் அதற்கு கோவிந்தராஜா முதலான பல பெரியோர்கள் அனுக்ரஹித்த வ்யாக்யானங்களும் நாடகமா?

"பருஶம் பவதி துக்கித" என்பதற்கு துக்கப்படுமவன் துக்கம் கண்டவுடன் இவனுக்குண்டாயிருக்கும் துக்கம் நம் காவற்சோர்வாலன்றோ? என்று அவனைக்காட்டிலும் அதிகமாக துக்கிக்கிறான் என்று பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்கிறார்களே

பட்டர் "ஸ்வார்த்தஹாஷ ஶோகாதய பாவேபி பரார்த்தத்பரஸ்கதி அதோஷ. அந்யதா பரதுக்க துக்கித்வாதயோ குண. கதமஸ்ய ஸ்யு" என்று அருளிச்செய்ததும் நாடகமா?

"ஸ்வார்த்த ஹாஸ்ய ஶோகாத்யபாவேபி" என்றதனால் ஸ்வார்த்தமான ஹாஸ்யமும் ஹேயமென்று சொல்லத்தகுமன்றோ?

நம் நிகமாந்த தேசிகனும் தயா ஶதகத்தில் 16-வது ஶ்லோகத்தில் "அஸிதவிஶிஷ்டாந் பாளயே ஜந்தூநவலோகய ஜாத நிர்வேதா" என்று அருளிச்செய்திருப்பதையும் நாடகமென்று சொல்லத்துணிகின்றீர்களோ?

அமரகோஶத்தில் "தயா, அநுகம்பா, அநுக்ரோஶ:" முதலான ஶப்தங்கள் ஸமாநார்த்தங்களாகப் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே அதற்கெவ்வாறு அர்த்தம் செய்வது?

அதை ஹேயகுணமென்று சொல்லவும் இயலாதே? (பாஷ்யகாரர் கல்யாணமாகத் தயையை அருளிச்செய்திருப்பதால்)

தெய்வப்புலவர் என்று போற்றப்பட்ட திருவள்ளுவர், பொய்யா மொழியாகிய திருக்குறளில் 'அன்பிற்குமுண்டோ? அடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர் புன்கணீர் பூசல் தரும்" என்று சொல்லிவைத்திருக்கின்றனரே

பரிமேலழகரும் 'அன்பிற்கும் பிறர் அறியாமல் அடைத்து வைக்கும் தாழுளதோ? தம்மால் அன்பு செய்யப் பட்டாரது துன்பம் கண்டுழி அன்புடையார் கண்பொழிகின்ற புல்லிய கண்ணீரே உண்ணின்ற அன்பினை எல்லாருமறியத் தூற்றுமாதலின்" என்று உரை எழுதி வைத்து விட்டாரே? இதையும் நாடக மென்று சொல்லமுடியுமா?

எல்லாம் நாடகமானால் நாமும் நாடகமாகவே அர்த்தம்செய்துவிட்டால் என்ன தீங்குவரும்? "மஹாஜநோ யேந கதஸ்ஸபந்தா" அன்றோ? எல்லாம் நாடகம் என்று சொல்லுமவர்கள் 'ஸர்வம் மித்யா" என்ற அத்வைத மதாபிமாநிகளன்றோ? ஸ்வபநம் கூட ஸத்யம் என்று சொல்லுகிற ஸ்ரீ ராமானுஜ ஸித்தாந்தத்திற்கு பரவாதகர்களாக எப்படி ஆவார்கள்?

அறிவொன்றுமில்லா அடியேனால் எழுதப்பட்டிருக்கும் விஷயத்தில் அடியேனுடைய அறிவின்மையாலும் மறதியாலும் ஏற்பட்டிருக்கும் தவறுகளை அறிவாளுயர்ந்த ஆரியர்கள் அடியேனுக்கு அறிவிப்பரேல் தலையல்லால் கைம்மாறிலேன்

இங்ஙனம்

அடியேன் வடகரை இராமானுஜாசாரி,
ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸ பாததூளி

ஸ்ரீ

1-வது தொகுதியின் விஷய ஸூசிகை

தனிககிரநதஙகளாக அசசிடடவை

புருஷகார வைபவம 1-பாரம

ராமாயண ஶ்லோகாரததம

முதலியாணடான வைபவம

இந்தப பாரஙகளை வேறாக எடுதது வைததிருநதால அகரநதஙகள முடிவுபெறற காலததில பயிணடு செயதுகொளளலாம

|| श्रीरस्तु ||

|| श्रियः कान्ताय नमः ||

|| श्रीमते रामानुजाय नमः ||

तस्मै रामानुजार्याय नमः परमयोगिने ।
यः श्रुतिस्मृतिसूत्राणामन्तर्ज्वरमशीशमत् ॥

ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்தவைஜயந்தீ.

(ஒரு மாதாநதப பததிரிகை)

—ஆசிரியா—

காஞசீ பரதிவாதிபயஙகர-அணணஙகராசாரியா.

தொகுதி 1] [பகுதி 1

ஸ்ரீ

பதராதிபரின விஜஞாபனம

ஸ்ரீராமாநுஜஸமபரதாயததைப போறறும ஸகல ஸ்ரீவைஷ ணவாகளையும அடிபணிநது சீலமிலலாச சிறியன ஸ்ரீவைஷணவ தாஸன கைகூபபிச செயயும விணணபபம

மிக விசாலமான இநநிலவுலகினகண பலபல சமயஙகள ஏற படடிருககினறன எனினும, ஸ்ரீராமாநுஜஸிததாநத மெனறும எம்பெருமானா தரிசன மெனறும வழஙகபபடடுவருகினற ஸ்ரீவைஷணவஸமபரதாயமானது பலவகைகளிலும சிறபபுடைய தெனபது பரஸிததமே இஙஙனம பரமபாவநமான ஸமபரதா யததை வழிபடுகினறவாகள மறறமதஸதாகளிற காடடிலும மிகக குறைவாகவே இவவுலகிலுளளாாக ளெனபதும நாம சொலலா மலே விளஙகும ஆனால இது வியககததககவிஷயமனறு, ஸ்ரீமநநி கமாநத தேசிகன ஸஙகலபஸூாயோதயததில " **सर्वत्र करवीरादीन् सूते सागरमेखला । मृतसंजीवनी यत्र मृग्यमाणदशां गता** - ஸாவத கர

விராதிந ஸமுத்ரே ஸாகரமேகலா, மருதஸஞ்ஜீவநீ யதர மருகயமா ணதசாம கதா† ” எனறருளிச செயகிறா அஸாரஙகள மலிநது ஸாரஙகள மெலிநதிருபபதே இவவுலகிறகு இயறகை எனபது மேறகுறிதத ஸ்ரீஸூகதியின முககியமான கருதது ஆதலால, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமபரதாயஸதாகளின எணணிககை மிகக குறை வாக இருககினறதே! எனகிற வருததததை நாம கொளளாமல, உளளவாகளாவது பரஸபரமாதஸாயமினறியே ஒருநீராகக கலநது பரிமாறி வாழபபெறில இதனில மிகக மேமபாடு வேறொனறும நமமுடைய ஸிததாநததிறகு இலலையாகும

நமககு ஓ வைததமாநிதியாக நம முனனோகள அருளியிருக கினற திவயஸூகதிகளிலே இடையிடையில திகழகினற உபதேச அமுதமொழிகளுள

“ அவன பககலிலே நிக்ஷிபதபரராயிருககினற நீஙகள காலவரிருவா இஙகிருககிற நாலுநாளும தயாஜயமான ஆததகாமங களைபபறறி ‘சீறுபாறு’ எனறுதே நம் பெரியகுழாததிலே போயபபுகுமளவும ஒருமிடறுய அநுபவிககப பாருஙகோள ”

எனகிற வொரு ஸ்ரீஸூகதிரதநத்தை நோககுஙகால, இததகைய விசாலமான திருவுளளம பெறற ஆசாரியாகளின ஸநததியிற பிறநத நாம இருககுமிருபபு எனனே! எனறு அநதராதமஸாக்ஷி கமாக அநுதபிககவேணடியிராநினறது. உணமையில, பெறுதறகு அரிதான மானிடபபிறவியைபபெறறு அதுதனனிலும எமபெருமானாா திருவடி ஸமபநதிகளான மஹாசாயாகளின திருவமசத திலே ஜநிககபபெறறு, “ ஜஞாநாநுஷ்டாநஙகளை யொழிநதாலும பேறறுககு அவாகளபககல ஸமபநதமே அமைகிறுபபோலே, அவையுணடானாலும இழவுககு அவாகளபககல அபசாரமேபோதும” எனகிற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூகதியையும, “समस्तवृजिनोदधि-ग्रसनडम्भकुम्भोद्भव निवृत्तिमपि धर्ममत्यनघ ???विस्रिग्रह - ஸமஸத

† காவீமாவது - அலரி, அது உயிரை யாயப தம உயிரைவாழவிக கினற பொருளகள வருநதித தேடிப பிடிகக வேணடியவையாயும உயிரை மாயககும பொருளகள கணடவிடமெஙகும எளிதாகக கிடைககககூடிய வையாயும இநநிலததிலுளளன வெனறவாறு

வருஜிநோததிகரஸங்கடமபகுமபோதபவம நிவருததிமபி தாமமதத் யநகததவவிநங்கிரஹ $” எனகிற ஸ்ரீ தேசிகஸூகதியையும கறகப பெறறீ மஹாபாகயசாலிகளாக மகிழபபிறநத நாம வாழவேணடிய நிலைமை எததகையது ? எனறு ஆராயுமிடததில, “முனனவராம நம குரவா மொழிகள உளளபபெறறோம முழுது நமககவை பொழுதுபோககாகப பெறறோம, பினனை யொனறு தனில நெஞசு செல்லாமறபெறறோம பிறாமினுககம பொருமையிலாப பெருமை யும்பெறறீரோமே” எனறு மணவாளமாமுனிகள அநுஸநதிததரு ளினபடியே வாத்திததாலனறி உயவு பெறலாகாதெனபது உலகெ லாமஇசையககூடியவிஷயமேயாகும

நமமுடைய குருபரமபரையிலே நடுநாயகமாக எழுநதருளியி ருபபவா எமபெருமானா தேசிகன யதிராஜஸபததியில இவவிஷ யததை “**अमुना तपनातिशायिभूम्ना यतिराजेन निबद्धनायकश्रीः । महती गुरुपङ्क्तिहारयष्टिः विबुधानां हृदयङ्गमा विभाति** - அமுநா தபநா-திசாயிபூமநா யதிராஜேந நிபததநாயகஸ்ரீ, மஹதீ குருபஙக்தி-ஹாரயஷடி விபுதாநாம ஹருதயஙகமா விபாதி” எனற சலோகத தால வெகு அழகாக அருளிசசெயதனா அஙஙனம நடுநாயகமான எமபெருமானாருடைய திருவடி ஸமபநதிகளில, கூரததாழவான எமபாா படடா நஞசீயா நமபிளளை வடககுததிருவீதிபபிளளை பிளளைலோகாசாரியா திருவாயமொழிபபிளளை மணவாளமாமுனி கள எனகிற ஒரு ஆசாாய பரமபரையும, திருககுருகைபபிரான பிளளான, கிடாமபியாசசான, எஙகளாழவான, நடாதூரம மாள, கிடாமபியபபுள்ளாா, வேதாநததேசிகன எனகிற ஒரு ஆசாாய பரமபரையும ஏறபடடு இரணடு வகுபபிலுமுளள ஆசாா யாகளும உபயவேதாநத பரவாததகாகளாய அறபுதமான ஸ்ரீ ஸூகதிரதனஙகளாலே இவவிபூதியை இருளதருமாஞாலமெனறு பேசவொணணுதபடி ஆககியருளினவாகள அனனவாகளது திவய ஸூகதிகளில சிறசில விஷயஙகளிலே அபிபராயபேதஙகள இருப பதுஉணமையே இருநதாலும, அலபஜஞாகளான நாம பாகவதா

$ ஸகலபாபஙகளுககும பராயசசிததமாக ஏறபடடுளள சரணாகதி தா மததையும பாகவதாபசாரம கபளீகரிதது விடுமெனறபடி

பசாரஙகளை வளாததிககொணடு வாதகாரநதஙகளை யெழுதி வெளி யிடடுக கொணடு பரஸபரம இழிவுரைகளைப பொழிநது கொணடு, ஆவசயகமான லோகோபகாரஙகளிற செலவிடவுரிய அரிய அவகாசஙகளைப பழுதாககிககொணடு கிடபபதறகுப போதுமான காரணம சிறிதுமிலலையெனபது அடியேனுககுப போலவே மறறுமுளள வாதகாரநதகாராகளுககும விமாசதசையில விளஙகாமற போகாது

விஷயபேதோ அபிபராயபேதமிருபபது உலகில ஒவவொ ருவயகதியிடததிலும காணககிடைககுப வைதிகாகளாயும சாஸத ரவிசவாஸசாலிகளாயும உளளவாகளுககு உணடாகினற அபிபராய பேதஙகள யதாாததஞசித சாஸதராநுகருஹீதஙகளாகவே ஆகக்கூ டும ஆகவே, அவரவாகளுடைய ஸமபரதாயஙகளிலே பராபதமா கினற ஆாததவிசேஷஙகளை அவரவாகள இதரஸமபரதாய தூஷ ணலவலேசமு மினறியே போறறக குறையிலலை பரிமிதபரஜஞா களான நாம ஆகரஹததிறகும அஸூயைககும ஆடபடடு எழுது கினறவறறால ஒரு ஸமபரதாயததிறகு ஏறறமும மறறொருஸமபர தாயததிறகுத தாழவும விளையமாடடா விவேகிகளுககு இவவ ளவு ஸமகஷிபதமான உகதியே போதுமாதலால இதில இனனும விவரணம அநபேக்ஷிதமெனறு கருதுகினறேன

ஸாதாரணமாகக கீழவகுபபினாகளும பலவகைகளிற சிறப்புப் பெறுதறகுப பெருமுயறசிகள செயயுமபடியான இககாலததில ஸ்ரீவைஷணவ ஸமுதாயததினாகளான நாம ஸவலப உடபிரிவு களைப பறறிய தவேஷ புததிகளை அறவேயொழிதது ஐகாஸ யததை அழகாகக காடடி அதை அநுபவபாயநதமாகவும ஆககி "ஸ்ரீவைஷணவஸமுதாயததிறகுள எவவகையான வாதவிவாதமும தலைகாடட மாடடாதபடிககும ஐகமதயமே செழிதது ஓஙகும படிககும நாடுநகரமும நனகறிய பரசாரஞ செயய வேணடியது அவசியம" எனகிற ஊககததை ஏறறுககொணடு வியாபரிககக் கூடிய உததமாதிகாரிகளை நாடவேணுமெனறு அடியேன மனோர திததிருக்கையில, தறகாலம செனனையில எழுநதருளியிருககும ஸ்ரீமதுபயவேதாநத வடகரை ராமாநுஜாசாாயஸவாமி யெனபவா அடியேனுடைய அபிஸநதிககு மிகவும அநுகூலராகி வாயதத

தனால் அவருடைய சிறந்த குதூஹலங்களையும் உத்ஸாஹத்தை யும் முக்கிய ஆதாரமாகக் கொண்டு, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஐக மத்யமே உலகமெங்கும் பரவிச் செல்லவேணுமென்று மேலே விவ ரித்த உத்தேசத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்குப் பாங்காக இப்பத்ரிகையின் பிரசாரம் தொடங்கப்படுகின்றது.

தேசக்ஷேமம் ஜாதிக்ஷேமம் முதலிய பலவகைப்பட்ட நல்ல நோக்கங்களுடன் இவ்வுலகில் வெளிவருகின்ற பல பத்ரிகைகளினி டையே 'ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயக்ஷேமம்' என்கிற நோக்கமொன் றையேகொண்டு வெளிவரப்புகுகின்ற இப்பத்ரிகையை உபயஸம்ப ரதாயஸ்தர்களும் ஆதரித்து, அனைவரும் விரும்பிவாசிக்கக்கூடிய இன்சுவைமிக்க விஷயங்களை உபகரித்தும் இயன்றவாறு பொருளு தவி புரிந்தும் அநுக்ரஹிக்கவேணுமென்று பிரார்த்திக்கின்றேன்.

ஸ்ரீ

எம்பெருமானார் தரிசனம்

நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயமானது எம்பெருமானார் தரிசனமென் றும் ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த மென்றும் வழங்கப்பட்டு வருகின் றது. 'ஸ்ரீராமாநுஜரால் புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்டமதம்' என்று இதைக்கொண்டு சிலர் சொல்லுவார்கள். உண்மையில் அங்ஙன் மன்று, ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய க்ரந்தங்களை இயற்றி ஸ்ரீராமாநுஜ ரால் பரிபாலனம் செய்யப்பட்ட ஸித்தாந்தம் என்பதே இங்கு விவக்ஷிதம். இவ்வர்த்தத்தை மணவாளமாமுனிகள் உபதேசரத் தினமாலையில்

"எம்பெருமானார் தரிசனமென்றே யிதற்கு, நம்பெருமாள் பேரிட்டு
நாட்டிவைத்தார்—அம்புவியோர், இந்தத் தரிசனத்தை யெம்
பெருமானார் வளர்த்த, அந்தச் செயலறிகைக்கா"

என்ற பாசுரத்தினால் வெளியிட்டருளினார். 'ஸ்ரீராமாநுஜமதம் நவீநம்' என்கிறவாதம் தேசிகனுடைய காலத்திலேயே தோன்றிய தாகத் தெரிகின்றது. யதிராஜஸப்ததியில் "यतिक्ष्माभृद्दृष्टं मतमिह नवीनं तदपि किम्?" யதிக்ஷ்மாப்ருத்த்ருஷ்டம் மதமிஹ நவீநம் தத்பி கிம்?" என்கிறச்லோகத்தில் அந்த வாதத்தை அநுவ

த்தித்து, பூர்வார்த்தத்தால் அதை அங்கீகரித்தும் ஸமாதானமும், உத்தரார்த்தத்தால் வஸ்துஸ்திதிஸமாதானமும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

காளிதாஸர் **पुराणमित्येव न साधु सर्वं न चापि काव्यं नवमित्यवद्यम्। सन्तः परीक्ष्यान्यतरद्भजन्ते मूढः परप्रत्ययनेयबुद्धिः** - புராணமித்யேவ ந ஸாது ஸர்வம் ந சாபி காவ்யம் நவமித்யவத்யம், ஸந்த: பரீக்ஷ்யாந்யதரத் பஜந்தே மூட: பரப்ரத்யயநேயபுத்தி:" என்று தமது நாடகமொன்றில் கூறியுள்ளார். ப்ராசீனமென்பது பற்றியே ஒன்றுக்கு ஏற்றமும் நவீனமென்பதுபற்றியே ஒன்றுக்குத் தாழ்வும் சொல்லப்போகாது, குணபுஷ்கலமாக இராவிடில் ப்ராசீநமாயிருந்தாலும் ஹேயமாகும், குணபுஷ்கலமாகவுள்ளதாகில் நவீநமாயினும் உபாதேயமேயாகும். ஆகவே, குணமுடைமை பரிக்ராஹ்யத்வத்திற்கு ஹேதுவாகவும், குணமின்மை பரித்யாஜ்யத்வத்திற்கு ஹேதுவாகவும் தேறுமேயல்லது, ப்ராசீநத்வ நவீநத்வங்களைக்கொண்டு பரிக்ராஹ்யத்வ பரித்யாஜ்யத்வங்களை வ்யவஸ்தைபண்ணுவது புத்திமான்களின் பணியன்று என்பது மேற்குறித்த காளிதாஸச்லோகத்தின் தாற்பரியம். இந்த ரீதியைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஸ்வாமி தேசிகன் முந்துற ஒரு ஸமாதான மருளிச் செய்தார்.

மீமாம்ஸாபாதுகையிலும் "**किञ्चित् केनापि दृष्टम्** - கிஞ்சித் கேநாபி த்ருஷ்டம்" என்கிற எட்டாவது ச்லோகத்தில் "**प्रत्येतव्यं तदर्थ्यं पटुतरमतिभिः प्राक्तनं नूतनं वा** - ப்ரத்யேதவ்யம் ததர்த்யம் படுதரமதிபி: ப்ராக்தநம் நூதநம் வா" என்ற நான்காவது பாதத்தினால் இந்தத் திருவுள்ளத்தைக் காட்டியருளினர்.

யாதவாப்யுதய மஹாகாவ்யத்திலும், "**तदात्वे नूतनं सर्वमायत्यां च पुरातनम्। न दोषायैतदुभयं न गुणाय च कल्पते** - ததாத்வே நூதநம் ஸர்வம் ஆயத்யாஞ்ச புராதநம், ந தோஷாயைதது பயம் ந குணாய ச கல்பதே" என்ற ச்லோகத்தில் இத்திருவுள்ளமே பொலியும். இது ஸாமாந்ய ந்யாயசிக்ஷணமாதலால் இந்த நியாயத்தைத்தழுவி 'ஸ்ரீராமாநுஜமதம் நவீனமாகத்தான் இருக்கட்டுமே, இருந்தாலென்ன?' என்று அப்யுபகமவாத ப்ரணாளியிலே அருளிச் செய்து, உடனே "**निशाम्यन्तां यद्वा निजमतितिरस्कारविगमात् निरा-**

तङ्काः टङ्कद्रमिडगुहदेवप्रभृतयः-நிசாமயநதாம யதவா நிஜமதிதிரஸகார விகமாத நிராதஙகா டஙகதரமிடகுஹதேவபரபருதய ” [யதிராஜஸபததி-57] எனறு வஸதுஸதிதிஸமாதாநததையும அருளிச செயதாா இநத ஸ்ரீராமாநுஜமததை பரவாததநம செயதவாகள இதாமதபரவாததகாகளிற காடடிலும மிக முறபடடவாகள எனறு இதனால காடடபபடடது

ஸமபரதாய பரிசுததி எனகிற ரஹஸயததின உபகரமததிலும

“ ஸாவலோகஹிதமான அதயாதமசாஸதர ஸமபரதாயததிறகு பரதமபரவாததகன ஸாவேசவரன மறறுளளாரேலலாரும அவனதனாலே யாதல சேதநாநதரமுகததாலேயாதல மயாவற மதிநலமருளப பெறறு பரவாததிபபிககிறவாகள இநத யுகாரம பததிலே பரஹமாநநதயாதிகளுககுப பினபு நமமாழவாா பரவாத தகரானா ”

எனறு ஸவாமி அருளிச செயதவை இஙகு ஸமரிககததககன எமபெருமானா தாமும ஸ்ரீபாஷயததின உபகரமததிலே,

“ भगवद्बोधायनकृतां विस्तीर्णां ब्रह्मसूत्रवृत्तिं पूर्वाचार्याः संचिक्षिपुः, तन्मतानुसारेण सूत्राक्षराणि व्याख्यास्यन्ते ।”

[போதாயநமஹாஷியினால செயயபபடட விரிவான பரஹமஸூதர வருததிகரநததைப பூருவாகள சுருககியருளினாகள, அவாகளது கொளகையைப பினபறறி பரஹமஸூதர வியாககியானம செய்யபபுகுவோம] எனறு ஸபஷடமாக அருளிச செயதிருககையாலும் இது அநாதிமதமேயனறி நவீநமதமனறு எனபது தெறறென விளஙகும

ஸ்ரீராமாநுஜபாஷயததை ஆஙகிலததில மொழிபெயாதத தேறறிசையாரும ஸ்ரீராமாநுஜருடைய கொளகையே மிகவும ஏறபுடையது எனபதை நிரூபிததுளளாரெனறு கேளவிபபடுகிறேம அதவைதம தவைதம எனகிற மறற இரணடு தரிசனஙகளிற காடடிலும நமது விசிஷடாதவைததாசனததின வைலக்ஷணயததை அறிநது கொணடால இதுவே புராதனமாக இருககககூடியதெனறும இதுவே உலக அநுபவததிறகு இணஙகியதெனறும யாவருமிசையததககதாகும அதனை அடுதத ஸஞசிகையில விவரிபபோம

ஸ்ரீ

எமபெருமானும நாமும

சேதநாகளையும அசேதநஙகளையும சரீரமாககொண்டவன எமபெருமான அவன பெருமையில தலைசிறநதவன, நாம சிறுமையில தலைசிறநதவாகள நாம அபபெருமானை வழிபடுதறகு உரியோம அவனதிறதது நாம செயயககூடிய வழிபாடுகள பலவகைபபட்டிருககும அவறறைபபறறின விரிவுகள சாஸதரஙகளில விசதமாககக காணககிடைககும நாமும அவறறை அடைவே விவரிகக பராபதமாகும அநத வழிபாடுகளெலலாம ஒரு புறமிருககட்டும அவாபதஸமஸதகாமனான பெருமானுககு நாம செயயும வழிபாடுகள எனனபயனைத தரபபோகினறன! நமமுடைய ஸவரூபம கடைததேறுவதறகாகவே நாம வழிபடுவோமததனை

எமபெருமான அலபஸநதுஷ்டன அநாதிகாலமாக அவனோடு எதிரமபு கோககினற (அதாவது விவாதபபடுகினற) கொடிய ஸமஸாரிகள நாம அநத நிலைமையில நினறும நாம நீஙகி, அவனோடு நமககுணடான ஒழிககவொழியாதவுறவைத தெரிநது கொணடோமாயின இதுவே பரம பூஜையாகும ஸமபநதஜஞானமாததிரமே நமககு மேலான நனமைகளுககு எலலை அஃது உணடானால நாம எமபெருமானோடு விவாதபபடமாட்டோம விவாதம தொலைநததெனனில, எவவிதப பணிவிடைகளும நாம செயதோமாவோம

மநுஸமருதியில [8-92] यमो वैवस्वतो राजा यस्त्वैष हृदि स्थितः । तेन चेदविवादस्ते मा गंगां मा कुरून् गमः - யமோ வைவஸவதோ ராஜா யஸ தவைஷ ஹருதி ஸதித:, தேந சேதவிவாதஸ தே மா கஙகாம மா குரூந கம: " எனறு சொலலிறறு இதன கருததாவது ஸாவநியாமகனும தணடதரனும (அலலது ஸூாயவமசததிற பிறநதவனும அலலது ஆதிதயமணடல வாஸியாயும) எலலாககும இனியனுமிருககிற எமபெருமான உனது உளளததினுளளேயுளான, அவனோடுவிவாதம நெடுநாளாக அநுவாததிததுக

கொண்டு வருகிறது, அதாவது இந்த ஆத்மவஸ்துவை அவன் தன்னுடையதாக அபிமானித்தால் அதற்கு இசையாதே 'இது என்னுடையதுதான்' என்று செருக்கியிருப்பதுவே விவாதம் இது தொலைந்தொழியுமாகில், கங்கை முதலிய புண்ய தீர்த்தங்களில் குடைந்தாடப் போகவும் வேண்டா, குருக்ஷேத்ரம் முதலிய புண்ய க்ஷேத்ரங்களை ஸேவிக்கப் போகவும் வேண்டா அஹங்கார மமகாரங்களை உள்ளே வைத்துக்கொண்டு ப்ராயச்சித்தம் பண்ணுகையாவது ஒரு பாத்திரத்தினுள்ளே அசுத்த வஸ்துவையிட்டுவைத்து மேலே பளபளவென்று சுத்திசெய்வது போலாதலால், உள்ளே எம்பெருமானோடு விவாதத்தை வைத்துக்கொண்டே க்ஷேத்ரதீர்த்தஸஞ்சாரம் செய்வது ஏதுக்கு? அந்த விவாதம் தீர்ந்துவிட்டால் இருந்த இடத்திலேயே பரமசுத்தியுண்டாதலால் ஒருக்ஷேத்ரத்தையும் ஒருதீர்த்தத்தையும் தேடிப்போகவேண்டா என்றபடி. ஆகவே விவாதம் நீங்குமளவே வேண்டுவது.

ஸம்பந்தவுணர்ச்சி உறைப்பாக உண்டானாலொழிய விவாதசாந்தி விளையமாட்டாது ஸம்பந்தஜ்ஞானமுண்டானவளவிலே நாம் வாழ்ச்சிபெற்றோராவோம் இதுபற்றி ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியில் [1-2-7] ஒரு இதிஹாஸம் காட்டப்பட்டுள்ளது, அதனை விவரித்துரைப்போம், ஒரு நகரத்தில் ஒரு வணிகர் தலைவனிருந்தனன், அவன் வெளிநாடுகளில் நீண்டகாலம் வஸித்து வர்த்தகஞ்செய்து விசேஷமாகப் பொருள் படைக்க விரும்பி த்வீபாந்தர யாத்திரைசெய்ய முயன்றான் அத்தருணம் அவனது மனைவி கருவுற்றிருந்தாள் அப்போதே அவன் புறப்பட்டு த்வீபாந்தரம் போய்ச் சேர்ந்தான் பிறகு இரண்டொரு மாதங் கடந்தபின் அவனது மனைவி ஊரில் ஒரு புதல்வனை யீன்றாள் அம்மகன் நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாகச் சுக்லபக்ஷசந்திரன் போன்று வளர்ந்துவருகின்றான் த்வீபாந்தரத்தில் வர்த்தகஞ்செய்து வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் அவ்வணிகன் மகப்பேறுஉண்டான செய்தியையறிந்து பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு விரைவிலேயே ஊர்வந்து சேர்தற்குப் பெருமுயற்சி செய்தும், மேன்மேலும் வர்த்தகத்தில் மீதூர்ந்துசென்ற மிசைப்பினால் கடுக மீண்டுவர முடியாமல் நெடுங்காலம் அங்கேயேதங்கிவிட்டான் மகன்தானும் உரியவயதுவாய்த்தவன

வில் தனது குலத்தொழிலாகிய வர்த்தகத்தையே கைப்பற்றி வந்தான் வயது முதிர்ந்தவளவிலும் இவனது தகப்பன் த்வீபாந்தரத்திலேயே வாழ்கிறான் பின்பொருநாள் அவ்வணிகன்மகன் தொழில்முறையில் வெளிநாட்டிற்குச் சென்றிருந்து பலசரக்குகளுடன் கடல்வழியாய் ஊர்த்துறைமுகம் வந்து சேர்ந்தான், அவன் வந்த கப்பலிலேயே அவனது தந்தையும் த்வீபாந்தரத்திலிருந்து பல மூட்டைகளுடன் ஊர்வந்தனன் அந்தக்கப்பல் துறைமுகஞ் சேர்ந்தவுடனே குமாரன் தனது மூட்டைகளை இறக்குவதாக உத்தேசித்த ஓர் இடத்திலேயே தகப்பனும் தான் கொணர்ந்த மூட்டைகளை இறக்கவெண்ணினன் இவ்விருவரும் தங்களுக்குள்ள பிதா புத்ரபாவ ஸம்பந்தத்தை அறியாதவர்கள் 'இவன் நம்மகன்' என்று தந்தையறியான் இவர் நம் தகப்பனார் என்று மகனுமறியான் உண்மையில் இவர்கட்கு இவ்வுறவுமுறை தெரிவதற்கு ப்ரஸக்தியில்லையே இக்குமாரன் பிறப்பதற்கு முன்னமேயன்றோ அவ்வணிகன் வெளிநாடு சென்றிட்டான் ஆகவே 'இவன் யாரோ வெளிநாட்டு வர்த்தகன்' என்று பாவிக்கலானான், தந்தையும் மகனை அங்ஙனமே பாவித்தான் இறக்கும் இடத்தைப்பற்றிய விவாதம் இவர்களுக்கு முற்றிவிட்டது 'இவ்விடத்தை நானே முதலில் உத்தேசித்தேன்' என்று இருவரும் நெடும்போதாக வாதாடுகின்றனர் அப்போது இவ்விருவருடையவும் உறவுமுறையை உணர்ந்திருப்பாரொருகிழவன் கண்டு 'அந்தோ! உறவறியாமல் இது என்ன விவாதம்!' எனவருந்தி 'இவன் உன் தந்தை, நீ அவனது மகன், இவன் உன்மகன், நீ இவனுடைய தந்தை, ஆயிருக்க எதுக்கு இங்ஙனே வீண் விவாதம்?' என்று அறிவித்தனன் அதன் பிறகு அங்கு என்ன நடந்திருக்கவேணும் ஸம்பந்தவுணர்ச்சி உண்டானவுடனே கிழிந்த நாளைக்குச் சோகித்து இருவர் சரக்கும் ஒருசரக்காய், தந்தை ரக்ஷகனாய் மகன் ரக்ஷ்யனாய் விவாதம் தொலைந்து பரமரஸம் தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டவாறு பேசக்கு நிலமாமோ?

அதுபோலவே நாமும் நிருபாதிகபிதாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய "உன்றன்னோடுறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்க வொழியாது" என்னும்படியான உறவின் உறுதியை உற்றுநோக்கி, ரசவ

ரன “ த்வம் மே ” [நீ எனக்கு அடியன்] என்றால் “ அஹம் மே ” [நானெனக்கே உரியேன்] என்னும் விவாதத்தை விட்டொழித்தால் “ பொன்னுலகாளீரோ புவனிமுழுதாளீரோ ” என்னும்படியாக உபயவிபூதியும் நாம் தாராளமாக அநுபவிக்கும் செல்வமாகுமன்றோ

மாலைப் பொழுதில் விஹாரார்த்தமாக வெளியே சென்ற ராஜகுமாரன் அழகியதொரு தோட்டத்தைக்கண்டு உள்ளே புகுந்து திளைக்கநினைத்தும் கட்டுங்காவலுமாயிருந்ததுகண்டு அஞ்சி நிற்க மன்னவன் ' இஃது உன்தகப்பனாருடைய தோட்டங்காண் ' என்னவே பிறகு தேங்காதே புகுந்து திளைக்கலாயிற்று என்றவொரு கதையையும் காட்டுவார்கள்

எம்பெருமானுக்கும் நமக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் ஒன்றன்று, இரண்டன்று, ஒன்பது வகையான ஸம்பந்தங்கள் திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்திரத்திலிருந்துகிடைக்கின்றன அவற்றை மேல் ஸங்சிகைகளில் விவரிப்போம்

ஸ்ரீ

தேசிகனும் திவ்யப்ரபந்தமும்.

ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செயல்கள் தமிழ்ப்பாஷையிலே அவதரித்திருக்கின்றமையால் வடமொழியில் பரிசயமில்லாதவர்களமாத்திரமே ஆழ்வார்களின் திவ்யப்ரபந்தங்களைக் கொண்டு போதுபோக்கவேணுமென்றும், ஸம்ஸ்க்ருதவித்வான்களாகவுள்ளவர்கள் உபநிஷத்துக்கள் முதலானவற்றைக்கொண்டே போதுபோக்கவேணுமென்றும் சிலர் வரம்பிட்டுப் பேசுவார்கள் இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுள்ளம் எப்படிப்பட்டது என்பதைப்பற்றி இங்குச் சிறிது ஆராய்வோம்

வடமொழிப்பாறகடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தால் கடைந்தவர் நம்முடைய தேசிகன் இவரைப்போன்ற ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான் " ந பூதோ ந பவிஷ்யதி " என்றால் மிகையாகாது ஸம்ஸ்க்ருதவேதாந்தத்திற்கு உபப்ருஹ்மணங்களாகவுள்ள இதிஹாஸபுராணாதிகள் இவர்க்கு வாசோவிதேயங்கள் ஸஹகாரிஸாமக்ரிகளான ந்யாய

ஸ்ரீமாமலைஜுரும இவா திருவுளளததைப பின செலலுமமை இங நனே திருநாவீறுடைய பிராஞுகியவிவா பேசியிருககிற ஒரு பாசு ரததைதக காணுஙகோள,

‘ பொயகைமுனி பூததததா பேயாழவாா தண
 பொருநலவருங குருகேசன விடடுசித்தன
துயய குலசேகரன நம்பாணநாதன
 தொணடரடிபபொடி மழிசைவநதசோதி
வை யமெலாம மறைவிளஙக வாளவேலேநதும
 மஙகையாகோ னெனறிவாகள மகிழநதுபாடும
செயயதமிழ மாலைகள நாமதெளிய வோதித
 தெளியாத மறைநிலஙகள தெளிகினறோமே ”

இது தேசிகபபிரபநதஙகளுள ஒனறுன அதிகாரஸஙகரஹத தின முதற செயயுள ஸமஸகருதவேத வேதாநதஙகளில எவவ ளவு பரிசரமபபடடாலும கலஙகின ஞானமே அவறருல உண டாகுமெனறும, ஆழவாரருளிசசெயலகளைக கொணடுதான தெ ளிவு பெறுததிக கொளளவேணடுமெனறும இதனுல காடடிஞரா யிறறு இஙகு ஸமஸகருத சாஸதரஙகளைபபறறிச சொலலுகை யில தெளியாத மறைநிலஙகள எனறு அருளிசசெயததமை நோககததககது

இதிஹாஸ புராணுதிகளைக கொணடு உபநிஷததுகளின தாறபரியததை அறிவதைககாடடிலும ஆழவாா ஸ்ரீஸூகதிகளைக் கொணடு அறிவதே மிகச சிறநதது எனகிறதிருவுளளததை தரமி டோபநிஷததாதபாயாதநாவளியிலும நிரூபிததருளியுளளாா, அ தில நானகாவது சலோகததில यत्तत्कृत्य श्रुतीनां मुनिगणविहितैस्से-तिहासैः पुराणैस्तत्रासौ सत्त्वसीम्नः शठमथनमुनेः सहिता सार्वभौमी - [யத தத கருதயம சருதீநாம முநிகணவிஹிதைஸ ஸேதிஹாஸை புராணை தத்ராஸௌ ஸதவஸீமநச சடமதநமுநேஸ ஸமஹிதா ஸாாவபௌமீ] எனறருளிச செயயபபடடுளளது (இஙகு அடி யேனுடைய வியாககியானம வருமாறு) வேதஙகளுககு உபபுரும ஹணமாக மஹாஷிகள இயறறிய இதிஹாஸ புராணஙகளைக கொணடு நாம யாதொரு உபயோகமடைகினறோமோ அநதவுப

யோக்யமே திருவாய்மொழியினுள்ளுமுள்ளது ஆனால் அந்த புராணாதிகள் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் த்யாஜ்யங்களாகவுமாகின்றன, இங்கு அப்படியில்லை, ஸத்வகுணத்திற்கு எல்லைநிலமான ஆழ்வாரால் அருளிச்செய்யப்பட்டதாகையாலே கேவலம் ஸாத்விகமாயிருக்கின்ற இத்திருவாய்மொழியாகிற த்ராவிடப்ரஹ்மஸம்ஹிதையானது வேதோபப்ருமஹணங்களில் தலைமை பெற்றதாகும்.

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் மாதாபிதாயுவதய என்கிற ச்லோகத்தினால் ஆழ்வாரை இறைஞ்சினார் அங்கு ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்துள்ள அவதாரிகா ஸ்ரீஸூக்திகள் ஆஸ்திகர்களுக்குக் கண்டபாடம் செய்யத்தக்கவை.

"अथ पराशरप्रबन्धादपि वेदान्तरहस्यवैशद्यातिशयहेतुभूतै सद्य परमात्मनि चित्तरञ्जकतमै सर्वोपजीव्यै उपबृहणै मधुरकविप्रभृति सप्रदायपरम्परया नाथमुनेरप्युपकर्तार कालविप्रकर्षेऽपि परमपुरुषसकल्पात् कदाचित् प्रादुर्भूय साक्षादपि सर्वोपनिषत्सारोपदेष्टार पराङ्कुशमुनि * मातापिताभ्रातेत्याद्युपनिषत्प्रसिद्धभगवत्स्वभावदृष्ट्या प्रणमति—मातेति॥

என்பவை அங்குள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் பராசரமஹர்ஷிபணித்த ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திற்காட்டிலும் வேதாந்தரஹஸ்யார்த்தங்களை மிக்க தெளிவாகக் காட்டுகின்றவை ஆழ்வாரருளிச் செயல்கள் என்பது இங்குஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டுள்ள விஷயம்.

யதிராஜஸப்ததியில் நம்மாழ்வாரைப்பற்றி ஒரு ச்லோகமருளிச் செய்கிறார் காண்மின், "**यस्य सारस्वतं स्रोतो वकुलामोदवासितम्। श्रुतीनां विश्रमायाल शठारिं तमुपास्महे॥**" [யஸ்ய ஸாரஸ்வதம் ஸ்ரோதோ வகுளாமோதவாஸிதம், ச்ருதீநாம் விச்ரமாயாலம் சடாரிம் தமுபாஸ்மஹே] என்பதாமது இதில் பிற்பாதியின் தாற்பர்யம் யாதெனில், ஸமஸ்க்ருத வேதங்கள் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைத் தெளிய வெளியிடவேணுமென்று மிகவும் ச்ரமப்பட்டன, ஆனால் ச்ரமத்திற்குத் தகுதியான பலன்கிடைக்கவில்லை 'அந்தோ' நமக்கு ச்ரமமே மிக்கதே!' என்று அந்த வேதங்கள் விடாய்த்தனவாம், அந்த நிலைமையில் மகிழ்மாலை மார்பினரான ஆழ்வார் திருவவத

ரித்த ஈரச்சொற்களாலே வேதங்களுக்கு உத்தேசயமான பொருள்களைத் தெளிய வெளியிட்டருளினமையால், வேதங்களுக்கு உண்டாயிருந்த விடாய் தொலைந்தது என்பதே அன்றி, 'பகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை ப்ரதிபாதிக்கும் விஷயத்தில் வேதங்களே! நீங்கள் ஏன் வீணுக சரமப்படுகின்றீர்கள்? அந்தத் தொழிலை நான் வஹிக்கக்கடவேன், நீங்கள் இளைப்பாறலாம்' என்று சொல்லி ஆழ்வார் திவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச் செய்வாராயினர் என்பதும் கருத்தாகும். அதிகம்பீரமான தேசிக திவ்யஸூக்திகளிலே இன்னமும் எவ்வளவோ விசேஷதாத்பர்யங்களை ஊஹித்துணரலாம்.

இனி, பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் ஆழ்வார் விஷயமாக அருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை ஆராயப்புகுந்தாலோ ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளை அநுஸந்தித்தவாயினால் மற்றொரு ஸரஸ்வதியைப் பேசவும் கூசவேண்டும்படி அருளிச் செயல்களுக்கு அத்தனை பெருமை அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதைப்பற்றி மற்றொரு கால் பேசுவோம்.

திவ்யப்ரபந்தங்களின் பெருமை தேசிகனுடைய திருவுள்ளத்தில் இடைவிடாது குடிகொண்டிருந்ததென்று நன்கு புலப்படுகிறது. அம்ருதாஸ்வாதினீ யென்னும் தேசிகப்ரபந்தத்திலுள்ள "அந்தமிலாப் பேரின்பமறிந்தபோகும் அடியோமை யறிவுடனே யென்றுங்காத்து, முந்தைவினை நிரைவழியிலொழுகா தெம்மை முன்னிலையாந் தேசிகர்தம் முன்னே சேர்த்து, மந்திரமும் மந்திரத்தினவழியுங்காட்டி வழிப்படுத்தி வானேற்றியடிமைகொள்ளத், தந்தையென நின்றதனித்திருமால்தாளில் தலைவைத்தோஞ் சடகோபனருளினாலே" (28) என்ற ஒருபாசுரமே போதும். ஆங்காங்கு ஊடே அருளிச்செய்துள்ள (1) "அணிகுருகை நகர்முனிவர் நாவுக்கு அமைந்தன விடலரிய பெரியபெருமாள் மெய்ப்பதங்களே" (2) "குருகையில் வந்து கொழுப்படக்கிய குலபதி தந்த குறிப்பில்வைத்தனர்" இத்யாதிபாசுரங்கள் ஆழ்வாரிடத்திலும் அருளிச்செயல்களிடத்திலுமுள்ள பக்தியே வடிவெடுத்து தேசிகனாகத் திருவவதரித்ததோ! என்னலாம் படியிருக்கின்ற தென்றி

(1) அதிகாரஸங்க்ரஹம்—51 (2) பரமதபங்கம்—2

வேறொனறுஞ சொலலப போகாது ஸவாமி தமமை விசேஷிததுக கொளளுமிடததும (1) "சநதமிகு தமிழமறையோன . தூபபுல தோன்றும வேதாநதகுரு" எனறு தராவிடபரஹமஸமஹிதைககே தாம இடடுபபிறநதவராக அருளிச செயகிறா ஸவாமியை வாழததுகினறவாகளும "செநதமிழத தூபபுல திருவேஙகடவன வாழியே" எனகிறாகள ஸவாமி தாம மஙகளாசாஸனம செயத ருளவதும (2) "தொணடைமணடலவேதியா வாழவே தூய தேன மறைவலலவா வாழவே" எனறு தமிழவேதமறிநத பகவாகளுக கேயாயிறறு

இபபடிபபடட அபிநிவேசம தேசிகனுககு உணடானது இரணடு காரணததினால ஸ்ரீமநநாதமுனிகள ஆளவநதா எமபெருமானா ஆழவான படடா முதலான பூருவாசாரியாகளெலலாரும ஒருமிடறாக ஆழவாரஸ்ரீஸூகதிகளையே சேமநிதியாகக கொணடிருநதாகளெனபது ஒருகாரணம அவறறில தாம கணட ஒபபுயாவறற குணாதிசயஙகள மறறொரு காரணம "**प्रिया तु सीता रामस्य दाराः पितृकृता इति । गुणाद्रूपगुणाच्चापि प्रीतिर्भूयोऽभ्यवर्धत** - பரியா து ஸீதா ராமஸய தாரா பிதருகருதா இதி, குணாத ரூபகுணாச சாபி பரீதி பூயோபயவாததத" எனனுமாபோலே

இபபடிபபடட மஹாசாரயாபககலில நாம ஹாாததமான பகதியை வெளிபபடுததுக லக்ஷணம அருளிச செயலகளை வரியடைவே கறறுவலலாராவதே மறறும பலவகைகளாலும நாம ஆசாரயபகதியைக காடடலாமாயினும இவவழியிலே காடடுவது மிகச சிறநததாகும

ஸ்ரீ

ஸ்ரீலோகாசாரயா

ஸ்ரீவைஷணவஸமபரதாயததிறகுப பிளளைலோகாசாரயா சிறநத மஹோபகாரகா "**परिवर्तिनि संसारे मृतः को वा न जायते । स जातो येन जातेन याति वंशस्समुन्नतिम्** - பரிவாததினி ஸமஸாரே மருத கோ வா ந ஜாயதே, ஸ ஜாதோ யேந ஜாதேந யாதி வமசஸஸமுந

(1) பிரபநதஸாரம—18 (2) ஹஸதிகிரிமாஹாதமியம—27

நதிம " எனறா பாதருஹரியெனகிற கவிவா அஙஙனம ஸ்ரீ வைஷணவகுலமெலலாம தெயவமாகக கொணடு தொழத திருவவ தரிததருளின மஹாநுபாவா இவா

எமபெருமானுருடைய நியமனததாலே ஸிததாநதஸதாபக ராக எழுநதருளியிருநத ஸ்ரீபராசரபடடருடைய திருவடிகளில ஆசரிதது உயநதவா நஞசீயா அவருடைய திருவடிகளில வாழுந தவா நமபிளளை இவவாசிரியா இவவுலகில தோனறிய ஒரு விலக்ஷணஸமபனன எனனலாமததனையனறி வேறெனறுஞ சொலல வொணணுது இவருடைய அமுதபபெருககான திவயஸூகதி களைப பெருமபாலும படடோலை கொளவதையே போதுபோக காகக கொணடு இவாககு நிழலும அடிதாறுமபோலே வாழநது வநத வடககுததிருவீதிபபிளளையின மூததததிருககுமாரா பிளளை லோகாசாரயா இளையதிருககுமாரா அழகிய மணவாளபபெரு மாளநாயனா [இவா, ஆசாரயஹருதயம, அருளிசசெயல ரஹஸ யம, திருபபாவை ஆறுயிரபபடி வியாககியானம, அமலனுதிபிரான வியாககியானம முதலான திவயகரநதஙகளை அருளிச செயதவா]

இவவிரணடு திருககுமாரா்களும நமபிளளை திருவருளாலேயே திருவவதரிததவாகள 'லோகாசாரயா' எனகிற திருநாமம முத லில நமபிளளைககு இருநதது அதுவே வடககுததிருவீதிபபிளளை யினுல தமது ஜயேஷட புதராககு இடபபடடது இவவிஷயம உபதேசரததினமாலையில "துனனுபுகழக கநதாடைத தோழபபா தம உகபபால, எனனவுலகாரியனே வெனறுரைககப, பினனை உல காரியனெனுமபோ நமபிளளைககோஙகி, விலகாமல நினறதெனறும மேல" "பினனைவடககுத திருவீதிபபிளளையனபால, அனன திரு நாமததையாதரிதது—மனனுபுகழ், மைநதருககுச சாததுகையால வநது பரநததெஙகும, இநததிருநாமமிஙகு" எனற பாசுரஙகளி லுல விளஙகும

முமுக்ஷுககள அறிநது உஜஜீவிககவேணடிய அாததவிசே ஷஙகளை மணிபரவாளநடையில இவவுலகுககு உபகரிககத தொ டஙகின ஆசாரயாகளுள திருககுருகைபபிரானபிளளான முதல வா "தெளளாருஞானத திருககுருகைபபிரான பிளளானெதிரா

சா பேரருளால, உளளாருமனபுடனே மாறன மறைபபொருளை யனறுரைததது, இனபமிகு மாறுயிரம்" எனற உபதேசாததின மாலைபபடியே திருவாயமொழிககு ஸஙகரஹ வியாககியானமாகத திருவவதரிதத ஆறுயிரபபடிககு முனனே ஸ்ரீவைஷ்ணவாசாரயா களில மணிபரவாள நடையில காநதமியற்றினாருமிலா அதறகுப பிறகு ஒனபதிணுயிரபபடி, இருபததிணுலாயிரபபடி, முபபததாறு யிரபபடி முதலிய திவயகரநதஙகள அநத நடையில அவதரிததன இவை பகவதகுணுநுபவகாநதஙகள இவறறில ஊடேயூடே சாஸதராாதத நிருபணஙகளும பலபல இருநதாலும அவை குணு நுபவததிறகே ஐகாநதிகஙகளான கரநதஙகளாகும அஙஙனன றிககே சாஸதராாததஙகளைத தொகுததுத தெரிவிககவலல திவ யகரநதஙகளைப பிளளை லோகாசாாயரெனனும இவவாசிரியரே தமது பேரருளால கயாதிலாப பூஜாபேகைஷகளினறியே முதன முதலாக உலகுககு உபகரிததருளினவா உபயவேதாநத ரஹஸ யாாததஙகளெலலாம இவருடைய கரநதஙகளில அழகாகவும அறபுதமாகவும அருளிசசெயயபபடடிருககினறன "श्रुतप्रकाशिका यस्मै सप्रदर्श्य विशुद्धताम्। नीता सुदर्शनार्येण लोकाचार्यं तमाश्रये - சரு தபரகாசிகா யஸமை ஸமபரதாசய விசுததததாம, நீதா ஸுதாச நாாயேண லோகாசாாயம தமாசரயே' எனகிற ஸ்ரீபாஷயபரமப ரைத தனியனபடியே ஸ்ரீஸுதாசநபடடா ஸ்ரீபாஷயவியாககியான மாகத தாம ஏறியருளபபணணின சருதபரகாசிகையை இவவாசி ரியா ஸநநிதியிலே கொணாநது கடாகூஷிபபிததுப பரிஷகரிபபித துககொணடாா எனறு விளஙகுகினறது இவருடைய திவயகாந தஙகளே வேதாநத பரஸதாநததில பினபுளள முதலிகளுககும வழிகாடடியாயிருககும ஸ்ரீபாஷயாாததஙகளோ ரஹஸயாாததங களோ எலலாம இவவாசிரியருடைய திவயகரநதஙகளில தான மூநதுறமுனனம கையிலஙகு நெலலிககனியாக எடுததுககாடடப படடன தததவசேகரம முதலியன காணக

இவருடைய ஸ்ரீஸூகதிகள அஷடாதசரஹஸயஙகளெனறு பரவிததும அவறறில முமுகூஷுபபடி, தததவதரயம, ஸ்ரீவசநபூஷ ணம எனகிற மூனறு ரஹஸய கரநதஙகள மிகச சிறநதவை, இவறறின அமைபபை ஆழநது நோககுமிடதது இவை அபௌ

ருத்வேஷயமா யிருக்கலாமே யல்லது புருஷ பரணீதமென்று சொல்லவதற்கு ஒருபடியாலும் இயலாது என்றே ப்ராமாணிகர்கள். அறுதியிடலாயிருக்கும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பெருமைக்குத் தக்கவாறு சருதப்ரகாசிகை அதற்கு வியாக்கியானமாக அமைந்ததுபோல இந்த மூன்று ரஹஸ்யக்ரந்தங்களின் பெருமைக்குப் பொருந்த விசதவாக சிகாமணியான மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானம் இவற்றுக்கு அமைந்தது 'சாக்கரைப் பந்தலில் தேன்மழை பொழிந்ததாம்' என்கிற பழமொழியையே நினைப்பூட்டும் "**नामूलमुच्यते किञ्चिन्नानपेक्षितमुच्यते** - நாமூலம் விச்யதே கிஞ்சித் நாநபேக்ஷிதமுச்யதே" என்கிறபடியே பொருத்தமுள்ள வியாக்கியானம் மணவாளமாமுனிகள் தவிர மற்று எவராலும் இயற்றமுடியாதென்பது அநுபவரஸிகர்களான அநஸூயுக்களின் ஸித்தாந்தம் பூர்வோத்தரஸங்கதிகளைக் காட்டி அவதாரிகையிடுந்திறனும், மயங்கவைத்தல் விரியவுரைத்தல் சுருங்கச் சொல்லல் என்னும் குற்றங்களுக்கு அணுவளவும் இடமின்றியே மூலத்தை விவரிக்கும்மழகும், பிண்டிதார்த்தத்தை ஆங்காங்கு உபஸம்ஹரித்துக் காட்டும் நேர்த்தியும், ப்ராமாணிக பத்ததியிலிருந்து இறையும் வழுவாத ஆர்ஜவமும், "**अनाघ्रातावद्यं बहुगुणपरीणाहि मनसो दुहानं सौहार्दं परिचितमिवाथापि गहनम्। पदानां सौभ्रात्रादनिमिषनिषेव्यं श्रवणयोः—वाणीविलसितम्** - அநாகராதாவத்யம் பஹுகுண்பரீணாஹி மநஸோ துஹாநம் ஸௌஹார்தம் பரிசிதமிவாதாபி கஹநம் பதாநாம் ஸௌப்ராத்ராத் அநிமிஷநிஷேவ்யம் சரவணயோ —வாணீவிலஸிதம்" என்று ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்தில் பட்டர் அருளிச் செய்தபடியே அந்த லக்ஷணங்களின் பரிபூர்த்தி பொருந்திய அழகொழுகுகின்ற அத்புதபங்க்திகளை எழுதியருளும்இயல்வும், அதிகஹந சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் எளிய தெளிய மொழிகளாலே ஸுலபப்படுத்தும் ஸாரஸ்யமும் மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானங்களிலன்றி மற்று எதிலும் காணக்கிடைக்கமாட்டா இப்படிப்பட்ட மஹநீயருடைய வ்யாக்யானம் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய மூன்று ரஹஸ்யரத்னங்களுக்கும் ஆசார்யஹ்ருதயத்திற்கும் அமைந்திலதென்றால், அந்த மூலக்ரந்தங்கள் அவதரித்தும் ஒரு பேறும் பெற்றிலோமாவோம் நமது வாசாமகோசரபரமபாக

யததிலுல மாமுனிகளின வியாககியானஙகள அவறறிறகு அமைந தன இநத ஸமஸாரமணடலததில அடிககொதிபபு ஒரு புறமி ருககச செயதேயும "எமமாவீடுததிறமும செபபம" எனறும "அசசுவை பெறினும வேணடேன" எனறும "भावो नान्यत्र गच्छति - பாவோ நாநயதர கசசதி" எனறும "वैकुण्ठवासेपि न मेभिलाष - வைகுணடவாஸேபி ந மேபிலாஷ" எனறும மஹான கள பேசினதுபோல அடியேனும பரமபததைதை வெறுதது இவ விபூதியில நியதவாஸஞசெயயக குதூஹலிபபதுணடு, அநதக குதூஹலததிறகு முககியகாரணம யாதெனில, இபபடிபபட்ட ஸ்ரீஸூகதிகளை அநுபவிககுமானநதம பரமபததிலும நமககுக கிடைககமாடடாதே, இபபோது நமககுககிடைததிருககும பாககி யம மறுபிறபபிலும இஙஙனமே கிடைககுமெனறும நிசசயிககவழி யிலலையே, ஆதலால இநத திவயஸூகதிகளின அநுபவானநதம இடையறாது செலலுதறகுபபாஙகான இசசனமமே நீடூழி வாழக! வாழக!! எனனவேணடியிருததலால, இஙஙனம பாவியேனுடைய நெஞசையும பதஞசெயவிககவலல மாமுனிகளின வியாககியான ஸ்ரீஸூகதிகளிலுளள அநுபபூஷையே காரணமெனக

இததகைய வியாககியானததோடு கூடிய ஸ்ரீலோகாசாரய திவயகரநதஙகளை ஸேவிதது ஸ்ரீவைஷணவகுலமததனையும இன புறவேணும இவவிபூதியில நாம ஆனநதிகக வேறு வழியிலலை

இவவுலகாசிரியா நைஷடிகபரஹமசாரியாகவே யெழுநத ருளியிருநதவரெனறு பெரியாரபணிபபா இவரது அமுதமொ ழிகளின இனிமையையும பெருமையையும பறறிப பிறகு விரி வாகப பேசுவோம

लोकाचार्याय गुरवे कृष्णपादस्य सूनवे ।
ससारभोगिसदष्टजीवजीवातवे नम ॥

ஸ்ரீ

புஸதகவிமாசம

(1)

சிஷடபரயோக ஸஙகரஹ —இபபெயா பூணட வொரு ஸமஸகருதகரநதம (60 பககஙகளை கொணடது) அபிபராய பரகட சநாாததமாக நமமிடம அனுபபபபடடு வநதிருககினறது திருவல லிககேணியிலெழுநதருளியிருககும வயாகரண விதவாந ஸ்ரீமது பயவே திருமஙகலம நடாதூா நரஸிமஹாசாரியாா ஸவாமியால இபபுததகம இயறறபபடடு தேவநாகராக்ஷரததில அசசிடபபட்டு ளது ஸமஸகருத பாஷாமயஙகளான முனனோருடைய சில கரநதங களில உளள அருமையான சில பிரயோகஙகளுககு வியாகரண சாஸதரபபடி உபபததிகள காட்டுவதறகும தவறுதலான பாடங்க ளைப பரிஹரிததது ஸுபாடஙகளை வெளியிடுவதறகும முயறசி கொணடு இபபுததகமெழுதியிருபபதாக உபோதகாததததிற காணகி றது இவவாசிரியா வியாகரணசாஸதரததில நலல வலலவா எனப தும, சென்னைப பிரஸிடெனஸிகாலேஜில ஸமஸகருத பணடித ராக எழுநதருளியிருநதவரெனபதும புலாககுத தெரிநதிருககும இவருடைய இபபுததகததில நமககுத தோனறின ஸநதேஹங களைக கீழே விவரிககினறோம அநத ஸவாமியே ஸமாதானம எழு தி அநுகரஹிபபாராயின அதனையும இபபததிரிகையிலேயே வெளி யிடுவோம. வியாகரணசாஸ்திரீய விஷயமாதலால ஸமஸகருத பா ஷையிலேயே எழுதலாகிறது

श्रीकैरविणीक्षेत्रवास्तव्यै पण्डितै निरुमङ्गलम् नडादूर् नरसिहाचार्यैः प्रणीय प्रकाशिते शिष्टप्रयोगसग्रहनाम्नि लघीयसि ग्रन्थे दृष्टिं प्रसारितवतामस्माक प्रादुर्बभूवुस्सुबहवस्संदेहा । सर्वानपि तान् न वयमिदानीं प्रकाशयाम । अपि तु त्रिचतुरानेव विशयान् सम्प्रति विज्ञापयाम । परान् परस्तात् ।

तत्र ४२ तमे पृष्ठे—"तत्त्वमुक्ताकलापे पु १९७ गृहीतम् 'एतं सेतु तीर्त्वा' इति च उपनिषद्वाक्यम् । अत्र ※ आगमशास्त्रमनित्यम् ※ इति परिभा-

षैव गति ” इति विलिखितमवलोक्यते। **तीर्त्वा** इत्यस्मिन् प्रयोगे विचिकित्साया अवकाशलेशोपि नास्ति। **तरित्वा** इति भवितव्यमिति विदुषामेषा मनीषा कथन्नाम साधीयसी? **तरितुम्** इतिवत् तरित्वेति हि युक्तमिति व्याकरणशास्त्रपरिचिंतिन कथमहो कथयितुमर्हन्ति? * तीर्त्वा भूतेशमौलिस्रजममरधुनीम् * इति भट्टमुरारिरपि प्रायुङ्क्त। एव सुसप्रतिपन्ना प्रयोगा जाग्रति शतश। वस्तुत शाब्दिकी निष्पत्तिरप्येवमेव। न पुन स्तरित्वेति। तदत्र अपशब्दत्वशङ्का कथम्। **आगमशास्त्रमनित्य**मिति परिभाषया समाहितिप्रकाशन च कथतरा युज्यते? परिभाषेन्दुशेखरे * सज्ञापूर्वकविधेरनित्यत्वम् * आगमशास्त्रमनित्यम् * इत्यादि परिभाषावष्टम्भत * सागर **ततुकामस्ये**त्यादिप्रयोगान् समाहितवता केषाञ्चिदुक्तिमनूद्य “ तन्न, भाष्ये अदर्शनात् ” इति प्रत्याख्यात खलु। तदुपरि यत्किञ्चिद्विलेखन किमनावश्यकम्। परिभाषैव गतिरिति केवल विलिख्य विरति कथमुपपद्यताम्। वस्तुत परिभाषैव गतिरिति वयमपि (रूपान्तरविषये) व्याख्यासु व्यलिखाम। परिभाषेन्दुशेखरोपरि च किमप्यलिखाम। तथा वा अन्यथा वा महामतिभिरमीभि कुतो नु न किमप्यलिख्यत? तीर्त्वेत्यस्य कथमपशब्दत्वशङ्का। इत्येवात्र न प्रबलो विशय॥

अथ ४३ तमे पुटे —* उदधिगमन्दराद्रिमथिमन्थनलब्धपयोमधुररसेन्दिराह्वसुधसुन्दरदो परिघम् * इति सुन्दरबाहुस्तवीयसूक्तिमुपादाय, “ अत्र ‘ सुध ’ इति अमृतपर्यायतया कूरेश प्रायुङ्क्त। तत्र सुधा इति स्त्रीलिङ्गत्वात् इन्दिराह्वा या सुधा तस्या सुन्दरदोरेव परिघ –अर्गल–रक्षक यस्य तथाभूतमित्यर्थ। तथा च सुधाशब्दस्यात्र छन्दोभङ्गावहत्वात् ‘सुध’ इति अप्रयोज्यत्वात् ‘ सुधि ’ इति प्रयुक्त भवेत्। * उपसर्गे घो कि * इति कर्मणि किप्रत्ययान्त पुलिङ्ग इति ज्ञेयम्। विधि निधि इत्यादिवत्। अत ‘ सुध ’ इत्यपपाठ।” इति सहसा व्यलेखि। मूलस्य अयमर्थ इत्यनवबुद्ध्यैव अस्थाने चोद्यावतारण पण्डिताना कच्चिद्युज्यते? **‘हरिमहमद्राक्षम्’** इति श्रवणमात्रे स्त्रीलिङ्गस्य द्राक्षाशब्दस्य कथ द्राक्षमिति क्लीबनिर्देश इति चोद्यमुपक्षिपन्त प्रति “ ज्ञान-

शब्दस्य क्लीबत्वेपि ज्ञानानन्दमयमित्यत्र 'ज्ञाना' इति यथा स्त्रीलिङ्गनिर्देशस्तथैव न दुष्यतीति भाव्यम्" इति प्रत्युत्तरप्रदानवत् हहो! कोयमाक्षेप! कोय तन्निरासक्रम इति चित्रीयामहे। "மந்தரம நாட்டியனறு மதுரகமொழுகு சாறுகொண்ட சுந்தரத்தோளுடையான" इत्येषा गोदासूक्ति श्रीवत्साङ्कमिश्रै * उदधिगमन्दराद्रिमथिमन्थनलब्धपयोमधुररसेन्दिराह्वसुधसुन्दरदो परिघम् * इत्येव विवर्तिता। अत्र इन्दिराह्वा सुधा येन लब्धा- इति बहुव्रीहिविवक्षया सुधेत्यस्य भाषितपुंस्कतामनवधाय विचिकित्साप्रकटनम् अथ अपहास्यसमाहितिप्रकाशन च कथ नु भो! पूर्णप्रज्ञाना कृत्य भवति?

अथ ४१ तमे पुटे—*नित्य काम्य परमपि कतिचित् त्वय्यध्यात्मन्यस्तमतिभिरममा * इति श्रीरङ्गराजस्तव—उत्तरशतकस्थश्लोकरत्नमुपादाय, "अत्र 'त्वय्यध्यात्म' इत्यत्र **त्र्य्यध्यात्म** इति भाव्यम। अममा इत्यत्र **अमथाः** इति च भाव्यम्। अन्यथा नान्वेति। 'मनु अवबोधने' इत्यस्मात् अमथा इति रूप भवति। किञ्च एतत्पूर्वपद्ये च 'ज्ञानं त्यमून् सममथास्समनत्युदारान्' इति इदमेव क्रियापद प्रायोजि। तस्मात् अमथा इत्येव भाव्यम्। अममा इति अशुद्ध लेखकप्रमादागतमेव। तथा 'त्वयि' इत्यपि प्रामादिकमेव" इति अत्यन्तसाहसिकत्वपिशुनमस्ति लिखितम्। वस्तुतस्सुपाठानामप्यपपाठत्वेन विदूषणे को लाभ एतेषा मनीषिणाम्? अग्निना सिञ्चतीतिवाक्यवदपि कञ्चिदप्यर्थमप्रयच्छतोऽपपाठस्य स्वतन्त्रतया प्रकल्पने किं बीजम्? **अममाः**—ममकाररहितास्सन्त, **त्वयि**—श्रीरङ्गनाथे भगवति, **न्यस्य**—निक्षिप्य इत्यर्थविवक्षया भट्टपादैर्यथाऽनुगृहीतम् तथैव कोशेषु पाठो विराजते। व्याख्यायि चैवमेव प्राचीनैरपि प्राज्ञपुङ्गवै। असावेव गुरुवरोऽष्टश्लोक्या यथा [* नित्य त्वहं निर्मम * इति]ममकाररहित इत्यर्थे निर्मम इति प्रायुङ्क्त, यथा च वेदान्तदेशिकोप्यच्युतशतकादिषु प्रयुङ्क्ते स्म, तथाऽत्रापि तादृशार्थविवक्षयैव अममशब्दमप्यन्वग्रहीत्। **अमथा** इति तिङन्तपदस्य काखिदत्र प्रसक्ति? पूर्वश्लोके तादृश रूप प्रयुक्तमिति प्रदर्शन च कस्मै फलाय? "त्र्य्यध्यात्म' इति

भाव्यमिति लिखताममीषा मनसि कोऽर्थोभिसहित इति न विद्म । व्याकरण-ग्रन्थं पठन् कोपि विद्यार्थी **एकाज्ग्रहण**मिति पद पठितवान् । तदाकर्ण्य गुरु 'रे मूढ! एकादशीग्रहणमिति परिष्कृत्य पठ' इत्यादिदेश । अथ 'एकादश्या चन्द्रस्य सूर्यस्य वा ग्रहणम् [उपराग.] नास्ति किल' इति विद्यार्थिनाऽनुबोधितस्स 'सत्य सत्यम्, **राकाशशिग्रहण**मिति परिशोध्य पठ' इत्यनुशास्तिस्मेति कथामिमां स्मृतिपथमधिरोहन्तीं प्रयत्नेनापि न वय निगूहयितु प्रभवाम । "अन्यथा नान्वेति" इति लिखन्त एते महामतय स्वाविष्कृते पाठे कीदृगर्थान्वयमवधारयामासुरिति पर जिज्ञासित न ।

अद्य प्रस्तुतानामेतेषा विषयाणा समाहितिमुपलभ्य, अथावशिष्टानपि विशयान् विवरीतुमुत्सहेमहीत्यविलमवदातम् ॥

---

(2)

ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்திஸம்ரக்ஷிணீ —இதன மூனறாவது ஸஞசிகை (செனற ஆவணிமாததில வெளிவநதது) வரபபெறறோம இதன கீழ்ஸஞசிகைகளிலுளள விஷயஙகளைபபறறி விரிவானவிமாசம- ஏறகனவே வெளியிட்டிருககினறோம ஸ்ரீதேசிகனுடைய திவயஸூக்திகளுககு அரிய பெரிய வியாக்கியானஙகளை வெளியிடுவதிலேயே செலவிடவுரிய அவகாசததை ஸுதராம அநாவசயகஙகளான விஷயஙகளின விசாரஙகளில செலவிடாமலிருப்பது நனறு எனறு இபபததிரிகையின ஆசிரியரான ஸ்ரீமதுபய வே (திருச்சி) ஏ வி கோபாலாசாரயஸ்வாமி ஸநநிதிககுச சிலவிணணபபஙகள எழுதிககொணடோம மிகவிரிவாக எழுதத தொடஙகிய மறுபபு நூலை இடையில நிறுததமுடியாதெனறு அநதஸ்வாமி பதில திருமுகமருளியுளளார ஆனாலும ஸ்ரீ ஹஸதிசைலசிகரோஜஜவல பாரிஜாதமான பேரருளாளன திருவடி வாரததிலே அநதகரணசுததியுடன அடியோம செயயும பிராததனை யாதெனில, "பழுதே பலபகலும போயினவெனறு அஞசியழுதேன" எனறும "ஊமணாகண்ட கனவிலும பழுதாயொழிநதன கழிநதவநநாளகள"

என்றும ஆழ்வாரகள அநுஸந்தித்த பாசுரங்கள் நமக்காகவேயா கும அங்ஙனம நமக்குப பலநாடகள பாழாயப்போயின வாயினும இனிக கழியுங்காலமாவது சேமமாககக்ழியவேணும ஸ்ரீகோபாலா சாரயஸ்வாமி போலவாரகளுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகுககுப பெரிதும பயனபடக்கூடிய பரவருததிகளையே மேறகொளளவேணும, இங் ஙனே கடாக்ஷித்தருளவேணும—எனபதே

பரகருதஸஞசிகையில பாதுகாஸஹஸராவதார ததவவிமாசம் எனபது 16 பககம வெளிவநதிருககிறது இதில ஆறுவிஷயங்கள ஸ்ரீகோபாலாசாரயஸவாமியால விரிவாக விசாரிககபபடடிருக்கின றன அவறறில எமது அபிபராயம அதிஸமக்ஷேபமாக இங்கு வெளியிடபபடுகினறது „ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சா- ஹமபி ராகவ । முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யா- விவோத்ருதௌ - ந ச ஸீதா தவயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ!, முஹூரததமபி ஜீவாவோ ஜலாநமதஸயாவிவோததருதெள” என கிற ஸ்ரீராமாயணசலோகததின அநவயவிஷயமான சாசசைககுச சொலலவேணடியவை வயாமோஹபரசமௌஷத முதற பகுதியில (பககம 39 ல) சுருங்கச சொலலபபடடுளளன இதில ஸாரமான விஷயம யாதெனில, இது ஆரஷபரயோகம இபபடிபபடட பர யோகம லௌகிககவிகளின வாககுககளில தேடினுலும கிடைகக மாடடாது „ந கௌரவேண ந ஸ்நேஹாத் ந க்ரோதேந நா- பராஹா ஈதி: । ஹவஞ்சிந கரோதோ ந ச மாதஸாயம் ந லோபோ நாசுபா மதி, பவநதி” எனபதும இபபடிபபடடதே இதில நக் ரோத, நலோப இததியாதிகளை ஏகபதமாகவே கொண்டு சிலர் நிரவஹிககும் புடைகளையும நாமறிவோம ஆனல ஆரஷமென்று சொலலிபபோருவதே நன்று என்றும, வருநதி யோஜிககும வழி கள் ரமணீயமலலவென்றும பெரியோாகள பணிப்பர் கிரியாப ததைத ஆவருததிபணணிககொளள முடியாதவிடங்களில காணப படும ஈஞபாஹூஸ்யம ஆரஷதவேந ஸஹயம எனபது சிறநத ஸமாதானம * ந ச ஸீதா தவயா ஹீநா * என்ற பரகருதஸதலத திலும் இங்ஙனமே சொலலலாமாயிருககசசெயதேயும, வருநதாம லும ஸவாரஸயபரசுரமாகவும ஒரு யோஜனை பணணிப பொருந

தவிடவூமெனறு நமபிளளைகருத தோனறவே ஈடடில அபபடிய படடயோஜனை அருளிசசெயயபபடடது ,, ஸம்ஹவெத்ரூகவா க்ஷெகெவ வாக்ஷெஹெஹொ ந யாஜஷெதெ - ஸமபவதயேகவாக யதவே வாகயபேதோ ந யுஜயதே” எனகிற நிபநதனை ஆாதத ஸவாரஸயமுளள விடஙகளிலே குறுககிடாதெனபது பூருவாகளின திருவுளளம ,, தவெகெகாஷுெமொஷூாம ஹஜது ஷஹ௱ஊதிம தாவகீ ஶாவவொக்தி: - தாககைகாலமபிகோஷடயாமபஜது பஹ௱மதிம தாவகீ லாகவோகதி” எனறருளிசசெயத தேசிகன திருவுளளமும இதறகிணஙகியதே காவலிற புலனை வைதது எனறவிடததுப பெரியவாசசானபிளளை அருளிசசெயதுளள ஒரு ஸ்ரீஸூகதியும இதனை வறபுறுததும ஆகவே நமபிளளையின யோஜனையில ஸவாரஸயாதிசயமுளளதுபறறி ஒரு அவதயமும சொலலபபோகாது ஆரஷமாகையாலே இரணடு நரு இருபபதில குறையொனறுமிலலையெனறு திருவுளளமபறறியருளின தேசிகனுடைய ஸ்ரீஸூகதியும அநவதயம மறறைபபடியுளள வாகராசிகள உபேக்ஷிககததககவை

2 வரிவநி - பரிபநதி” சபதம அஸாதுவெனறு பரஸஙகமேகிடையாது இது சாநதஸபதமா? லௌகிகபதமா? எனபதே விசாரம எத்தனையோ சாநதஸபதஙகளை மஹாகவிகள தாஙகள பரயோகிதது வருகிறாகளெனபது அபலபிககவொணணாத விஷயம சாநதஸமெனறபோதே அஸாது வெனறதாக ஆகமாடடாது திருவையாறறில ஒரு விதவசசிரோமணிஸவாமி பரிபநதி சபதம லௌகிகமாக வொனறும சாநதஸமாக வொனறும உணடெனறு ஸஞசிகையெழுதினா அதறகுமேல வரிவநிவஞஜஹ ஷீ [பரிபநதி பஞசபஙகீ] எனகிற விரிவான கரநதம வடமொழியில எமமால மூனறு வருஷஙகளுககு முன பிரசுரஞ செயயபபடடுளளது அந்த சபததறகு சாநதஸதவமேதான வடிவு அது லோகவேதஸாதாரணமனறு எனபது ஸகலவையாகரணாகளின ஸிததாநதமெனறு அதில பரககநிருபிததிருககிறேம அவவளவோடு விவாதசாநதியாயிருககிறது அநத கரநததததை நமது நணபா கடாக்ஷிததருள வேணுமென்று பிராாததிககபபடுகிறது

4

3 யதிராஜஸபததியில "ஈவலவரிஜுஸாவாவொஷ ஷாடதடஹெஜநம் ஷுவணவணிஜ: கவஹ்ஸாவும் கிஜி தூஷிஜநதெ - ரஸபரியளசலாகாகோஷஸபுடத புடபேதநம லவணவணிஜ காபபூராககம கிமிதயபிமநவதே" எனறவிடததில விசாரம வெகுநாளாக நடைபெறறு வருகிறது ஸவாமி தேசிகன தவறுதலாகக கவநம பணணிவிடடாரெனறு ஒருமூடனும சொல லமாடடான பலபல ஸ்ரீஸூகதிகளில பலஹேதுககளாலே பாடி ஸகாலிதயம விளைநதிருபபதுபோல இஙகும விளைநதிருபபதாகவே நாம கூறியிருபபது அபபடிபபடட ஸகாலிதயம யாதொனறு மிலலையெனறும உளள பாடததில யாதொரு அநுபபததியும இலலையெனறும சில விதவானகள எழுதினாகள ஸ்ரீகோபாலா சாயஸவாமியும அஙஙனமே யெழுதுகிறா புடபேதநே எனறு எழாம வேறறுமையாகப பாடமிருககலாமெனறும அபபோது ஆகேஷப பரஸகதியே யிலலையெனறும எழுதுகிறா ஆகேஷபம செயய ஆருககதிகாரம? ஒருவன ஆகேஷபிததாகவே கொணடா லும ஸாவஜஞான ஸவாமியின ஸூகதியில அஜஞனெருவன செயத ஆகேஷபததைப பொருளபடுததிப பலமஹானகள திரணடு ருணடு விடையளிகக எனன ஆவசயகதை? சுததபாடததை நாம ஸேவிககபபெறுவதறகு முன எலலாரும ஓதுகிற பாடததையே தான நாமும நெடடுருப போடடு ஓதிவநதோம அபபோது ஒரு அநுபபததியும நமககுத தோனறுமலேயிருநதது பராசீநரான ஒரு ஆசிரியா [அஸமதகுலீநா] வியாககியானிததபாடததை உண ரபபெறற பினபு அதில அதிகஸவாரஸயம தோனறிறறு உளள பாடததில அநுபபததியும புலனாயிறறு பராமாணிகாகளான விதவானகளும எமமுடைய உபபாதநஙகளைககேடடு உவநதனா

யாம்கணட சுத்தபாடம யாதெனில், கவஹ்ஸொரஷ்டி - [காபபூரோதகம] எனபதே அமரகோசததில ☆ மதலலிகாமசாச சிகா பரகாணடமுதககதலலஜேள பரசஸதவாசகாநயமூநி ☆ என றுளளது பரஸிததமே ☆ ஷஜொரஉள றணஷுரஸம்ஷயொ: - ஸஙகோத்கேள கணடரசமஸயோ ☆ எனறு வியாகரணஸூதரமு மூணடு படடரும ஸ்ரீரஙகராஜஸதவ பூாவசதகததில (102) * அநுஉணிஜககொரஉள - அநுமணிமகரோதகேள ☆ எனறு

பரயோகித்திருக்கிறார் அந்த உஃ சப்தமே தேசிகனாலும் காப்பூர பத்தத்தோடு சேர்த்து பரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கார்ப்பூரசரே ஷ்ட மென்றபடி அடுத்துள்ள "சுஹிஃநுதே - அபிமந்யதே" என்கிற் க்ரியாபதத்தை ஆழ்ந்து நோக்கினால் முன்னே சுவ-ஃவஃம இருக்கத் தகுதியில்லையென்பது விவேகநவிசாரதாக்கட்கு விளங்கும். கவ-ஒ-ரா வ-ஃ என்று ஸ்வாமி ஸாதித்திருந்தால் அதற்குச்சேர 'கயஂ நு விஜாநதே' என்றே மேல்வாக்கியம் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கும் 'கருப்பூரத்தின் விலையை என்னவென்று அபிமானிக்கிறார்கள்' என்கிற வாக்கியம் ஒழுங்குப்பட்டிருக்கிறதா வென்று புத்திமான்கள் பரிசீலிக்கவேண்டும். கருப்பூரத்தின் விலையை எங்ஙனம் தெரிந்துகொள்வார்கள்? என்றால் இது வார்த்தைப் பாடாகும். கிஂதுஹிஃநுதே என்பதற்கு இதுதான் பொருள் என்னில், அதற்கு நாம் என்ன சொல்லப்போகிறோம்? ப்ராமாணிகர்கள் அங்ஙனம் சொல்லார்கள் என்போமத்தனை. 'உபபு வாணியர்கள் காப்பூர சரேஷ்டத்தை என்னவென்று மதிப்பிடுவார்கள்' என்பது ஒழுங்குபட்டான வார்த்தையாதலால் அங்ஙனமே ஸ்வாமியால் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றாவது பாதமாகிய விசேஷணம் எங்கு அந்வயிக்கிறது? என்கிற விசாரம் ஒருபுறமிருக்கட்டும். நான்காவது பாதத்தின் முடிவில் வார்த்தையே ஓட்டவில்லையே. 'நன்றாக ஓட்டுகிறது, ஒரு குறையுமில்லை' என்பவர்கள் தமக்கு இஷ்டமான பாட்த்தையே தாராளமாக ஆதரித்திடுக. விஷய ஸ்வாரஸ்யம் நெஞ்சுக்கு விஷயமான பின்பும் ஆத்மாவை வஞ்சிக்கும்வர்களைப் பற்ற நாம் என் சொல்வோம்! இந்த யதிராஜஸப்ததியிலேயே ஃ மூலே நிவிசய மஹதாம் நிகமத்ருமாணாம் ஃ என்றவிடத்து நிவிசய என்பதே சுத்தபாடமென்று நாம் உணர்த்த உணர்ந்துவைத்தும் நிவேசய என்றே சொல்வோமென்று ஆகரஹிப்பார் திறத்திலே நாமென் செய்தோம்? யாதவாப்யுதயம் நான்காவது ஸர்க்கத்தில் (87) ஃநிவிசய மூலேஷு வநத்ருமாணாம் என்றவிடத்துங்கூட நிவேசய என்று திருத்தினாலும் நாம் செய்யலாவதொன்றில்லையே. வெய்யிலிற் செல்வாரை நிழலுக்கழைக்கலாம், வெய்யிலே எமக்கு இனிதென்பாரை வலிப்பாரார்?

ஸ்ரீ கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி (பக்கம் 44ல்)—"விசேஷணத்தோடு கூடிய விசிஷ்டத்திற்குச் சொல்லியது விசேஷ்யத்தில் ஓடாமல் ஸ்வாயிதமானால் விசேஷணத்தில் ஓடும் என்றும் ஒரு நியாயம் ரஸபரிமளாதிகள் விசேஷ்யமான வில்லயில் ஓடக்கூடாததால் விசேஷணமான காப்பூரத்தில் ஓட என்ன தடை?" என்கிறார். இந்த ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்தினால், உமாஸ்தம் ஶோகவிநாஶகாரணம் நமாமி விக்நேஶ்வரபாதபங்கஜம் [உமாஸுதம் சோகவிநாச காரணம் நமாமி விக்நேசவர பாத பங்கஜம்] என்பது போன்ற கவிதைகளும் சாஸ்த்ர ஸம்மதங்களே போலும். உமாஸுதமென்ற விசேஷணம் பாதபங்கஜத்தில் ஓடக்கூடாததால் விக்நேசவரனில் ஓட என்ன தடை? என்று ஸாதிக்கப் பாப்தமேயன்றோ *ஹைஹயேந்த்ரராஜஸூநுதத்ர* இத்யாதிகள் பிசகு என்று நிஷ்காஷித்த வ்யுத்பத்திவாதம் முதலிய க்ரந்தங்களுக்கும் ஜலாஞ்ஜலிபோலும்.

காப்பூரத்தின் வில்லயில் ரஸபரிமளங்களை ஆரோபிக்கலாமென்று சொல்லி, "என்ன மலிவான வில்லை? இதற்கு ரஸபரிமளத்திற்கு இத்தனை மலிவான வில்லையோ என்று சலாகாகோஷம்" என்று முடித்திருக்கின்றார். தமிழ் ரீதி வேறு, ஸம்ஸ்க்ருத ரீதி வேறு. 'நீங்கள் சொல்லவேணும்' என்பதற்குச் சரியாக, யூயம் வக்தவ்யம்' என்னலாகுமோ? "கவிதாரஸமாதுர்யம் கவிர்வேத்தி ந தத்கவி:" என்று சொல்லப் பொருந்துமா என்று பாருங்கள். பொருந்துமென்று தோன்றினால் ஸ்வாமிமென்கிற பாடத்தையே ஆதரிக்க. இனிமேல் இதில் விசாரம் விரும்பத்தக்கதன்று.

4. பகவத் த்யாந ஸோபாந ஸ்துதியில் "வலதி புஜயோ:" [வலதி புஜயோ] என்றவிடத்து வலதி என்ற பரஸ்மைபதம் அஸாது என்று நாம் பணித்ததாக எழுதியுள்ளார். பட்டருடைய ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் "ஸ்வம் ஆக்ஷிப்ய" என்றவிடத்து ஆக்ஷிப்ய என்ற ஆத்மநேபதம் அஸாது என்று ஒருவிதவான் ஆக்ஷேபிக்க, அதற்கு விடையாக 'அப்படியானால் வலதி என்று பரஸ்மைபதியாகப் ப்ரயோகித்ததும் அஸாதுவென்ன

வேணுமமு-எனறு பாதிபநதியாக உபநயஸிததோம தேசிக திவய ஸூகதிகளுள எதில எனன தோஷம நாம காட்டியிருநதாலும அது பாதிபநதியாகவே காட்டபபட்டிருககுமெனபது ஸதயம 'ஆஙகு எபபடி ஸமாதானமுறையுணடோ அபபடியேதான இங குமமு' எனறு தூஷகாகளுககு வாகபநதநம பணணுகிற புடையிலே உபநயஸிககபபட்டவறறை மஹானகள பறறிககொணடு பாரதம பனனுவது பாஙகனறு மணவாள மாமுனிகள முதலிய பேரா சிரியாகளின அநவதய திவய ஸூகதிகளிலே தூஷணவாஷணங களைப பணணினாககு விடையளிககுஙகால உபநயஸிததவறறுககு எனன தாறபரியமெனறு அறிவது அறிஞாகட்கு எளிதேயனறோ? ஆழநது பாராமல தூஷிபபதெனறு புகுநதால தேசிக திவய ஸூக திகளிலும இஙஙனே ஆபாத தூஷணஙகள பல பேசலாமனறோ எனறு காட்டுவது குறறமாமோ?

வியாகரண சாஸதரததில ஸ்ரீ கோபாலாசாாய ஸவாமியின நிருபணததினால தெளிவுபெறத தககவாகளாக நாம இருககவு மிலலை அநத ஸவாமி வெளியிட்டுளள சில ஸதோதர வியாகி யானஙகளில திஜஞாஸஙகள உதாவசமாக பரயோகிககப பட்டிருபபதை நாம நட்பு முறையில அநத ஸவாமிககுப பல தட்வை உணாததி யிருககிறோம சபத சாஸதரம பயிலாத குறையினால அபபிழைகள நோநது விட்டதாகவும இனிமேல அவ ஹிதரா யிருககப போகிறதாகவும ஸ்ரீமுகமருளி யுளளாா தசாவ தார ஸதோதரததில * ஜொவாயெஜிஸ ஜஹதி * எனற சலோகததின வியாகியானததில „(ஹஜவாநு) ஹஜிஸ தூ ஜெஷாதா ஹஹஜெஷு:? ஸிஜொஹிஃ ஐஹதி?” „அநி ஸ ஙகெஷ:? அஜநந” இதயாதி பரயோகஙகள நமது நணபா செயதுளளவை ஸவஜெவ வாஸதூ இவறறை நாம எடுதது உணாததி யிருககிறோமெனபதையும இநத ஸவாமியே தமது ஸஞசிகையில எழுதியுளளாா

5 பரபோத சநதரோதய நாடகததிலுளள ஸாரமான சலோக ரதனஙகளைத தனியே யெடுததுப பதிபபிததவொரு மஹ நீயா „ஹஜொஙவஙஷஹஸ” [குரோரபயவஸிபதஸய]

என்கிற (மதமெ உதாஹருதபா யிருநத) ஆரஷ சலோகததையும அந்த நாடகததின சலோகமாக மயஙகி அவறறோடு சோததுப பதிபபிததுவிடடார—எனகிறவொரு வழுவை ஒரு புததகததில நாம குறிபபிட வேணடி நோநதது, குறிபபிடடிருநதோம அவ விஷயததை யெடுததுககொணடு "அணணா இஙகு ஏமாநதே போனா, ஆகமாதான தூஷிதமாயிறறு" இதயாதிகளான சிறிய வாரததைகளை இபபெரியார வரைநதுளளார விஷயததிறகு மாததிரம விடை யளிககினறோ மிஙகு குரோரபயவலிபதஸய எனகிற சலோகம ஸ்ரீராமாயணததிலுளளதே யனறி நாடகதத தனறு எனபது நாமெழுதி யிருநதது 'அது ஸ்ரீராமாயணதத தனறு, தாம சாஸதரததிலிருநது ஸ்ரீராமாயணததில உபாததம்' எனகிறார நணபா கோவிநதராஜீயம முதலிய வியாககியானங களில அஙஙனம ஸபஷடமாகக கூறபபடடுளளதாம நானகாவது பாதம * காய-ஃம ஹவதி மாவஸநூ * எனறுதான ஸ்ரீராமாய ணததிலுளளதாம -வரிதராமொ வியீயதெ * எனறு நாட கததிலுளளபடி மஹா பாரததததில காணபபடுகிறதாம ஆகவே மஹா பாரதததிலிருநதுதான நாடககாரா எடுததிருககககூடு மாம. ஈவெதராவநெதெ ॥ ஸ்ரீராமாயணம பமபாயப பதிபபிலும காசிபபதிபபிலும (பாடபேதஙகளில) காய-ஃம ஹவதி மாவஸநூ, வரிதராமொ(ஹி)வியீயதெ, வஜ்ரஹூராமொ(ஹி)வியீயதெ என ஐந்து வகைப பாடஙகள காணபபடுகினறன பலலாயிரம பாடபேதஙகளுளள ஸ்ரீராமாயணத்தில இது வியபபனறு இது நிறக. தாம சாஸதரஙகளிலிருநது உதாஹரிபபதாக ஸ்ரீராமாய ணததில மறறும பல சலோகஙகளுமுணடு, அபபடிபபடட சில சலோகஙகள மநுஸமருதி முதலியவற்றில பல வேறுபாடுகளுடன காணபபடுவதுமுணடு, ஆகரம கிடைககப பெறுதலைகளுமுணடு பெரும்பாலும ஆததரதுவாதமே செயயபபடுவதாக ஸிததாந தம இதைபபறறின விரிவு வேணடும்போது வெளிவரும தாம சாஸதரஙகள, ஸ்ரீராமாயணம, மஹாபாரதம இதயாதிகளை யெடுத துககொணடு, எது முறபடடது, எது பிறபடடது எனறு பெளா வாபாய வயவஸதையை ஸபரமாணமாகச செயது தலைககடடிவிட டால 'அணணா இஙகு ஏமாநதே போனா" எனகிற ஸ்ரீஸூகதி

அழகியதேயாகும நாடகததினுடையதல்லாதவொரு சலோ கததை நாடகததினுடையதாக எழுதினவொருவரும, அபபடி யெழுதுவது ஓா குறறமாகாது எனறு ஸமாததநம பணணப் புகுநத விநத ஸவாமியும ஏமாநதவாகளெனபது திணணம

இது சநதரோதய கவியின சலோகமனறு, மஹாஷியின சலோகநதான, உதாஹருதநதான---எனபதை அஙகீகரிததான பினபு எனன விவாதம? அது எநத மஹாஷியின காநதஸதமாகு லெனன? பிறவிடஙகளிலிருநது உதாஹரிககபபடட சலோகஙகளை யும காநதஸத சலோகஙகளோடு சோததுக கணககிடலாமென கிற வாாததையை நமது நணபரொருவாதாமே உரைகக வலலாா

നിശമ്യ ഉൺവ്വേവൊവഞ്ചെര
ശൂകശാവജേത്തൃ ശശാപൊത്ര ജഃ ശിതീം ।
വൺശാശമീജീസ്വജാനതശ്ശ്വശൃ-
തവൺവ്വ്ശാവ്വ് കശൃവശ്ശ ജിഷ്ണ്താ ? ॥

6 எமது பரணவாதிகார ததவகாநதம “ ஜேஜேது ஸமஸ தாபிதம ” எனறு ஸமாபதி செயயபபடடிருககிறது ஸம்ஸதாபித மெனறால கொலலபபடடது எனறு பொருளாகையாலே அசலீல மான முடிவு எனறு ஒரு ஸ்வாமி எழுதி யிருநதாா அபபடியா னால, ‘ தாம ஸமஸதாபநாாததாய ஸமபவாமி யுகேயுகே ” எனறு பகவான பணிககினறனே, தாமததைக கொலலுவதறகாகததான பகவதவதாரமோ? எனறு ஒருவா கேடடிருநதாா. இதனமேல நமது நணபா விஷயஞ் சொலல வருகிறாா எனன சொலலுகிறு ரெனனில, அஙகு ஸமஸதாபநாய எனனுமல ஆததாய எனறு கூடச சோததுச சொலலி யிருபபதால வாரணம வநது விடடது எனகி றாா இநத வாரணம எநத தேசததிலிருநது வநததோ அறிகினறி லோம வெகு அறபுதமான வாரணமாயிரா நினறது இநத வாரணததின ரஸததை காஹிகக நமககு சகதியிலலை வெறும ஸமஸதாபநமாயிருநதால கொலைதான ஆததமாகுமெனறும், அயம சமததம உடன சோநது விடடால அநத ஆததம மாறிவிடு மெனறும இநத ஸவாமி ஸாதிககிறாா இஃது ஒரு அபூாவ சிககூ ணம இது இவருடைய அறபுதமான ஆகாசப பநதல

அச்யுத சதகத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் (ச்லோகம் 9-ல்) “ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷே – ஸமஸ்தாபயஸே” என்றும், (ச்லோ. 31-ல்) “ஸம்ஸாரசித்ரவாயசக்ரா: – ஸமஸ்தாபித பரமதாமா” என்றும் அருளிச் செய்துள்ளார். இங்கு அத்வைதமும் உடன் கூடாமையால் கொலைதான் அர்த்தமென்று நண்பர் ஸித்தாந்தப் படுத்தினராகின்றார். ஸித்த தாமத்திற்கும் ஸாத்ய தாமங்களுக்கும் அந்தோ! கொலை நேர்ந்து விட்டது! காப்பாற்றாரோ? எமக்கு ரக்ஷகமான ஸித்த தாமமும் பிறர்க்கு ரக்ஷகமான ஸாத்ய தாமங்களும் கொலையுண்டு போயினவே! “யதோ ரக்ஷதி ரக்ஷித:” என்று ஆச்வஸிப்பதற்கு இடமில்லையாயிற்றே. துயர் நீங்கி வாழ்க வாழ்க!

‘வ்ருக்ஷே’ இத்யக்ஷராணாம் பரசுதிவசாஜ்ஞ்யதா ।
இதீதம் வித்யம் கிம் ஹி காரணம் ஸாதயிஷ்யதி ॥

ஸம்ஸித்தஸ்வதஸ்ய யதா
கோபேஷு ஹேதுதாயத்தோக்திதா ந ததா ॥
ஸாத்யஸ்வதஸ்வேஷ்வாக்ஷம்
ஜாதிதவாதிக்ஷதிர் விஹாவயத ॥

ந தஸ்ய ந்யாயதஸ்ஸித்திர்யதா விசேஷம் உதா ।
ராஜஸம்ஸ்ஸாதநித்யேந்த்ரே கோ ஹி ராஜேந்த்ர ச்ருதிம் ஹ்ருதே ச ॥

ஹோகோபகாரஹவஹே விஹீநவாதம்
ஸம்மேளந வைதவகாரஸ்தீவ ஹோதவ்ய ।
கார்யார்த சித்ரசிதி ந: ப்ரணதார்திஹந்து-
ர்தேவஸ்ய வாதகஸ்தே ப்ரணிவத்யாமே ॥

ஸ்ரீரஸ்து

பராங்குஶாய நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகிநே ।
ய: ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ராணாமந்தர்ஜ்வரமஶீஶமத் ॥

ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்தவைஜயந்தீ.

(ஒரு மாதாந்தப் பத்திரிகை)

—ஆசிரியர்—

காஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம்-அண்ணங்கராசாரியர்

தொகுதி 1] [பகுதி 2.

ஸ்ரீ

பத்ராதிபரின் பரிசீலனைகள்.

(1)

ஸ்ரீராமாநுஜதர்சனம்

நம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவதர்சநமானது எம்பெருமானார் தர்சனமென்று வழங்கப்படுவதற்குக் காரணமும், இந்தத் தர்சனம் அநாதியென்பதும் முன்ஸஞ்சிகையில் நிரூபிக்கப்பட்டன. அத்வைதம் த்வைதம் என்கிற மற்ற இரண்டு தரிசனங்களிற் காட்டிலும் நமது விசிஷ்டாத்வைத தர்சனத்தின் வைலக்ஷண்யம் இப்போது சுருக்கமாக நிரூபிக்கப்படுகிறது.

உபநிஷத்துக்களில் சிலவாக்கியங்கள்—ஒரு தத்துவமே உள்ளதாகவும் பலதத்துவங்கள் கிடையாதென்பதாகவும் பேசுகின்றன. „நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந" [நேஹ நாநாஸதி கிஞ்சந] என்றிது முதலான வாக்கியங்களினால் பலதத்துவங்கள் கிடையாதென்பது ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்படுகிறது. „ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்ம" [ஏகமேவஅத்விதீயம் ப்ரஹ்ம] „ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" [ஸாவம்

கலவிதம் பரஹ்ம] "ஸெள தஹா த்ஷோஹவஸவ-ிடீ" [ஐததாதமயமிதம ஸாவம] என்றிவை முதலான வாக்கியங்களினால ஒரேததவமுளள தாகக காட்டப்படுகிறது.

இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்களுள்ள உபநிஷத்துக்களிலேயே பலததவங்களுண்டென்பதைக காட்டுகின்ற வாக்கியங்களும் ஓதப்பட்டிருக்கின்றன "க்ஷரம் ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக:" "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜா வீசநீசௌ", "த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே। தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அநச்நந்நந்யோ அபிசாகசீதி॥" என்றிவை முதலான வாக்கியங்களால—சித்து அசித்து ஈசவரன எனகிற மூன்று தததுவங்கள தனித்தனியே உள்ளனவாக ஸபஷ்டமாய்த தெரிவிக்கப்படுகிறது

இவை ஒன்றோடொன்று முரண்படுகிற வார்த்தைகளாக இருக்கின்றன ஒன்றுதான தத்துவம என்று சொல்லிவிட்டால பல தத்துவங்களுள்ளனவாகச் சொல்வது கூடாது பல தத்துவங்களுண்டென்றால ஒன்றே தத்துவமென்பது பொருந்தாது யதார்த தவாதிகளான உபநிஷத்துக்கள அஸங்கதமாகச் சொல்லமாட்டா தாகையால இவற்றை முரண்பாடு சிறிதுமின்றியே ஸங்கதமாகப் பொருந்தவிடுகிற வழி என்ன? என்பது ஆராயப்படவேண்டும

ஒரு தத்துவமே உள்ளதென்று ஓதுகின்ற உபநிஷத்வாக்யங்கள அத்வைதசருதி (அல்லது) அபேதசருதி என்று வழங்கப்படும் பலதததுவங்களுண்டென்று ஓதுகின்ற உபநிஷத்வாக்கியங்கள த்வைதசருதி (அல்லது) பேதசருதி என்று வழங்கப்படும

ஸ்ரீசங்கராசார்யஸ்வாமிகள மேற்குறித்த அத்வைதசருதிகளை முக்கியமாககொண்டு ஒன்றேதான தத்துவமென்று நிர்வஹித்தார்கள த்வைதசருதிகளான பேதசருதிகளை ஔபசாரிகமாக நிர்வஹிக்கலாமென்றும கருதினார்கள சேதனப்பொருள்களும அசேதனப்பொருள்களும உள்ளனவாகத தோற்றுவது மாயையின தோற்றமேயாதலால அப்படிப்பட்ட தோற்றத்தை நோக்காகக் கொண்டு பேதசருதிகளை நிர்வஹித்துவிடலாமென்பது இவர்களின கருத்து ஆகவே, த்வைதசருதிகளைத தள்ளி அத்வைதசருதி

களேயே முககியமாகக கொணடபடியால இவாகள அதவைதிகள எனறு வழஙகபபடுகினறாகள

ஸ்ரீமத் ஆநநததீாததஸவாமிகள தவைதசருதிகளான பேதச ருதிகளே முககியமாககொணடு அதவைதசருதிகளே ஔபசாரிக மாக நிாவஹிககலாமெனறு கருதுகினறாகளாதலால அவாகள [மதவாசாாயஸமபரதாயஸதாகள] தவைதிகள எனறு வழஙகப படுகினறாகள

ஆக மேறகூறிய இரணடு ஸமபரதாயஙகளிலும ஒருவகையான சருதிவாகயஙகள ஒதுககபபடடு ஒருவகையான சருதிவாகயஙகளே முககியமாகக கொளளபபடுகினறன எனபது தெறறுகினறது சிதது அசிதது ஈசவரன என மூனறு தததுவஙகள ஸதயமாகவுளளன எனகிற ஆததம ஸ்ரீ சஙகராசாாயஸவாமிகளுககும அவாகளேச சாாநதவாகடகும உடனபாடனறு ஒரே தததுவம எனகிற ஆததம ஸ்ரீ மதவாசாாயஸ்வாமிகளுககும அவாகளேச சாாநதவா கடகும உடனபாடனறு

உபநிஷத வாககியஙக ளெலலாவறறையுமே ஸமரஸபபடுததி ஒனறையும ஒதுககாமல மிகவும பொருததமாகவே நிாவஹித தருளினா நம ஸ்ரீ வைஷணவாசாாயாகள எஙஙனே யெனனில, உலகததில ஒருவஸதுவைப பலவெனறும ஒனறேயெனறும சொலலுவதறகுப பொருததமுணடு உதாஹரணமாக ஒரு கடியாரததை எடுததுககொளவோம அஃது ஒனறு? பலவா? எனறு கேடடால ஒனறு எனறே சொலவோம ஆனல அதை நாம ஊனறிபபாாககுஙகால அதில பல பலவஸதுககள அவயவங களாகச சோநதிருபபது புலபபடாமற போகாது பல அவயவங களோடு கூடிய அவயவியான வஸது ஒனறே எனறு ஏறபடுமே யலலது வேறவிதமாக ஏறபடாது இஙஙனமே பல பலவஸதுககளே யும நாம உதாஹரணமாகக கொணடு பாாக்கலாம படுககை தலேயணே, வணடி, வீடு முதலான ஒவவொரு வஸதுவும ஒருவிதத தில ஒரேவஸதுவாகவும மறறொருவிதததில பல வஸதுககளாகவும கொளளபபடுவது அநுபவஸிததம

நமமையே எடுததுககொளவோம, ராமாநுஜன எனபவன ஒருவன எனறு சொலலுகிறோம பல உறுபபுகளோடு கூடின

ஆதமாவாகிய அநத வயகதி ஒருவன எனறதாகுமேயனறி, அவ னிடததில பல வஸதுககள இலலை யெனறதாக ஸிததிகக மாடடாதனறே? ராமாநுஜன சிவபபாயிருககிறானெனறு சொல லுமபோது அவனுடைய தேஹம ஆததமாகிறது ராமாநுஜன மேதாவி எனறு சொலலுமபோது ஆதமா ஆததமாகிறது ஏன? சிவபபுநிறம தேஹததிறகு ஏறகுமேயலலது ஆதமாவுககு ஏலாது மேதாவிதவம ஆதமாவுககு ஏறகுமேயலலது தேஹததிறகு ஏலாது ஆகவே ஒரே பதம சில ஸமயஙகளில ஆதமாவைக குறிபபதாயும சிலஸமயஙகளில உருபபைககுறிபபதாயும தேறு கினறதெனபது மறைககமுடியாது

இனி, முறகாடடிய பேதசருதிகளையும அபேதசருதிகளையும எடுததுககொளவோம சிதது அசிதது ஈசவரன என மூனறு தததுவஙகளுளளனவெனச் சொலலுகிற வாக்கியஙகள வஸதுவமாக அபபடிபபட்ட மூனறு பொருளகள இருபபதைச சொலலுகினறன வாதலால பொருநதும ஒனறே எனறு சொலலுகிற வாககியஙகள சேதனபபொருளகளையும அசேதனபபொருளகளையும சரீரமாக்க கொணட பரமபொருள ஒனறே எனகிற உணமையைக காடடுகின றன வாதலால இவையும பொருநதும இபபடி ஸமநவயபபடுததிக காடடுவதே நம ஸிததாநதததின முழுமுதறகொளகை இதை நமமாழவார திருவாயமொழியில முதறபதிகததில "உடனமிசை உயிரென" என்ற அருமருநதனன ஸ்ரீஸூக்தியினால காட்டியருளி னார அதை நிதியாகக கொணடு ஆளவந்தார் எமபெருமானார் முதலிய ஆசாரய சிகாமணிகள உபபாதநம செயதருளின ஆதத விசேஷஙகள அடுதத ஸஞசிகையில வெளிவரும

———o———

(2)

எமபெருமானேடு நமககுளள உறவுகள

திருவஷடாகஷர மஹாமநதரம நமககு மஙகல ஸூததரம போனறது எனறு ஆசாரயாகள அருளிசசெயகிறாகள உலகில ஒரு கனனிகையின கழுததில தாலி ஏறினவாறே தமபதிகளுககு "பாதரு பாரயா ஸம்பநதம" எனற ஒரு உறவு ஏறபடடதாகும, திரு மநதிரமாகிற தாலி நமது கழுததில ஏறினவாறே ஒரு உறவு அலல, ஒன்பது உறவுகள் ஏறபடடனவாகும எஙஙனேயெனனில, அதில

முதல் பதம் ப்ரணவம் அது அகாரமென்றும் உகாரமென்றும் மகாரமென்றும் [மூன்றக்ஷரமான] மூன்று பதங்கள் கொண்டது

முதற் பதமான அகாரத்தில் மூன்று உறவுகள் தோன்றும் (1) பித்ரு புத்ரபாவம் (2) ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம் (3) சேஷசேஷி பாவம் அந்த ஒரு அக்ஷரத்தில் இந்த மூன்று உறவுகள் எங்ஙனே தோன்றுகின்றனவென்னில், அகாரத்திற்கு ப்ரக்ருதி சக்தியென்றும் யாதுஶக்தி (தாதுசக்தி) யென்றும் இரண்டுவகையான சக்திகளுண்டு "அகாரோ வை ஸர்வா வாக்" என்றும் 'அகரமுதல வெழுத்தெல்லாம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அகாரமானது எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் முதன்மையாயிருந்துகொண்டு, தனக்கு அர்த்தமான எம்பெருமான் உலகுக்கெல்லாம் முதல்வன் என்று காட்டுவதாகிய இது ப்ரக்ருதி சக்தி எனப்படும் "ஆதிபகவன் முதற்றேயுலகு" என்ற குறளும் இதனையே காட்டிற்றும் ஆகவே அகாரத்தில் ப்ரக்ருதி சக்தியினால் ஏற்பட்ட வுறவு காரிய காரணபாவம் (அல்லது) ஜந்ய ஜநகபாவம் அல்லது பித்ருபுத்ரபாவம்

அந்த அகாரமானது "அவ—ரக்ஷணே" என்கிற தாதுவி லிருந்து தேறினதாகையாலே எம்பெருமான் ஸர்வரக்ஷகன் என்றதாகும் இதனால் (2) ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவமாகிற உறவு தேறிற்றுகிறது இதுதான் யாதுஶக்தி ஸித்தமெனப்படும்

இந்த அகாரத்தின்மேல் வ்யாகரண சாஸ்த்ரப்படி சதுர்த்தீ விபக்தி இருந்து லோபித்ததாகக் கொள்ளப்படுகிறது இல்லாவிடில் அந்வயிக்கவேமாட்டாது அந்த விபக்தியானது 'அவனுக்கு சேஷப்பட்டது' என்கிற பொருளைக் காட்டுதலால் (3) சேஷ சேஷிபாவம் என்கிற உறவு தேறிற்று

இனி அடுத்துள்ள உகாரமானது அவதாரணப் பொருளதாய் எம்பெருமானுக்கே சேஷப்பட்டது என்று காட்டுதலால் 'கண்டாரிகழ்வனவே காதலன் தான் செய்திடினும், கொண்டானையல்லால் அறியாக் குலமகள்போல" என்றபடி (4) பதிபத்நீபாவமென்கிற உறவு தேறிற்று

அதற்கு அடுத்துள்ள மகாரமானது "மந ஜ்ஞாநே" "மந அவபோதநே" என்கிற தாதுக்களிலிருந்து நிஷ்பந்நமாகி ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவைச் சொல்லுதலால் (5) ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞேயபாவ

மென்கிற உறவு தேறிற்று அதற்குப் பிறகு உள்ள நம: பதத்தி ஞல், தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தனக்கு எவ்விதமான உரிமை யும் இல்லையென்று காட்டுகிற முகத்தினால் ஆத்ம வாக்கமெல்லாம் எம்பெருமானுடைய சொத்து என்று காட்டுதலால் (6) ஸ்வ ஸ்வாமிபாவம் என்கிற உறவு தேறிற்று

இனி நாராயணபதத்தை யெடுத்துக்கொண்டால் இதற்குத் தத்புருஷஸமாஸமென்றும் பஹுவ்ரீஹிஸமாஸமென்றும் இரு வகையான வ்யுத்பத்திமார்க்கங்கள் கொள்ளப்பட்டு, நாரபதார்த்த மான ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் எம்பெருமான் ஆதாரமென்றும், அந்த ஸகலவஸ்துக்களையும் ஆதாரமாக வுடையவனென்றும் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம் ஆதலால் "நாராணாஉயந" மென்கிற தத்புருஷனால் (7) ஆதாராதேயபாவ மென்கிற உறவு தேறுகிறது நாராஃஅயநம்யஸ்ய்ஸ: என்கிற பஹுவ்ரீஹியால் (8) சரீர சரீரிபாவ மென்கிற உறவு தேறுகின்றது நாரங்கள் இவனிடத் திலே இருக்கின்றன என்பது தத்புருஷவித்தம் நாரங்களிலே இவனிருக்கிறானென்பது பஹுவ்ரீஹிவித்தம் அவற்றிலே இவ னிருப்பதாவது அவற்றை உடலாகக்கொண்டு தான் அவற்றுக்கு உயிராக இருப்பதேயாதலால் இதனால் சரீராத்மபாவம் ஸித்தித்த தென்னக் குறையில்லை

அந்த நாராயண பதத்தின் மீதுள்ள சதுர்த்தீவிபக்தியானது காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே தன்னிடத்திலும் அந்வயிக்கின்ற நமஸ்ஸி ஞல் பரிஷ்காரம் பெற்று, நாராயணனுக்குச் செய்யப்படுகிற கைங் கர்யத்தின் போகமும் அவனுக்கேயன்றி இந்த ஜீவனுக்கில்லையென்று நிஷ்கர்ஷித்துக் காட்டுதலால் (9) போகத்ருபோக்யபாவம் என்கிற உறவைத் தெரிவிக்கின்றது ஆகத் திருமந்திரத்தினால் நவவித ஸம்பந்தங்கள் தெரியவந்தன

இவற்றைச் சிந்தையில் பதியவைத்துக்கொள்வதற்காக

"பிதா ச ரக்ஷக: சேஷீ பர்தா ஜ்ஞேயோ ரமாபதி:
ஸ்வாம்யாதாரோ மமாத்மா ச போக்தா சாத்யமநூதித: ॥"

[பிதா ச ரக்ஷகச் சேஷீ பாத்தா ஜ்ஞேயோ ரமாபதி:
ஸ்வாமயாதாரோ மமாத்மா ச போகதா சாதயமநூதித:]

என்கிற ஒரு சலோகரத்நத்தைக் காட்டியுள்ளார்கள்

க்ஷத்ரபந்துவின் உபாக்கியானம்

இன்று *மன்னியசீர் மார்கழியில் கேட்டை இது, துன்னு புகழ் மாமறையோன் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பிறப்பால நான்மறையோர் கொண்டாடுமநாள் என்பது உலகமறிந்ததே அவ் வாழ்வார் பேரருள்கொண்டு நமக்கு ஊட்டிய ஆரத்த விசேஷங்க ளுள் ஏதேனுமொன்றை இன்று நாம் அநுஸந்திப்பது நன்று

அவ்வாழ்வாரருளிய திருமாலையின் சிறப்பை, "திருமாலை யறியாதவன் பெருமாளையறியான்" எனனும் முதுமொழியே விளங்கக் காட்டும் அத்தகைய பெருமைவாய்ந்த அத் திவ்யப் பிரபந்தத்தில் "மொய்த்த வல்வினையுள் நின்று மூன்றெழுத்துடைய பேரால், க்கத்திரபந்துமன்றே பராங்கதி கண்டுகொண்டான்" என்ற பாசுரத்தில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள க்ஷத்ரபந்துவின் சரிதை நாம் அவசியம் அறியத்தக்கது இது ஸ்ரீவிஷ்ணுதாமத்தில் தொண்ணூற் றேழாவது அத்தியாயத்தில் பரக்கக்கூறப்பட்டுள்ளது அதன் சுருக்கம் வருமாறு —

மிகக்கொடிய நடத்தைகளையுடையனாய், பலவகைப் பாவங் களும் உருவெடுத்துவந்தன் வென்னும்படி மஹாபாபியான க்ஷத்ர பந்து என்பானொருவன் இருந்தான், அவன் தனது கொடுமையினால் தாய் தந்தை மக்கள் மித்திரர் அனைவராலும் கைவிடப்பட்டவனாய், காட்டிலே திரிந்துகொண்டு ஜீவஹிம்சையினால் வயிறுவளர்த்து வந்தான் இங்ஙனம் நெடுநாள் சென்றவளவில், ஒருநாள் ஒரு மாமுனிவர் கொடிய வெய்யில்வேளையில் வழிபோகா நிற்கையில் வழி தப்பி, இப்பாவி திரியுங் கானகத்திலே புகுந்து இவனது கண்ணுக்கு இலக்கானார் அவரைக் கண்டதும் அவருடைய பரிதாபத்தைக் கண்ட இவனுக்குத் தன்னையுமறியாமல் அம்முனிவர் விஷயத்திற் காருண்யமுண்டாகி, 'மாமுனிவரே! இஃது உம்முடைய வழி யன்றே, வழிதப்பி வந்தீர்போலும், உற்றுநோக்கிப் பாரும்' என்று முனிவரை நோக்கிக்கூற, அவரும் உணர்ந்து, பொறுக்க முடியாத தாஹத்தையுடையவராய் ஒரு தடாகத்தைத் தேடிச் செல்லுகையில் அருகே ஒரு அழகிய பொய்கையைக்கண்டு, தாப மிகுதியால் சடக்கென அக் குளத்திற்போய் விழுந்திட்டார் அப்போது அங்கிருந்த க்ஷத்ரபந்து தனது கையிலிருந்த வில்லையும் அம்புகளையும் எறிந்துவிட்டு, அம்முனிவரைப் பிடித்துத் தூக்கித் தேற்றித் தாமரைக்கிழங்குகளை உணவாகக்கொடுத்து

விடாயைப்போக்கி மகிழ்வித்தான். பிறகு அவர் கரைமீதேறி ஒரு மரத்தடியில் உட்கார அவரது கால்களின் நோவுதீர நன்றாகப் பிடித்து உபசாரங்களைச்செய்த க்ஷத்ரபந்துவை நோக்கி அம் முனிவர், 'பேருபகாரம்புரிந்த பெரியோனே! யாருடைய சிறந்த குலத்திற் பிறந்தவன் நீ? உனது வரலாறுகளைக் கேட்க விரும்பு கிறேன்' என்ன, அதுகேட்ட அவனும் 'முனிவர் கோமானே! நான் ஸூர்யவம்சத்தில் விஶ்வரதன் என்பவற்கு மகனாய்த் தோன்றியவன்' என்று தொடங்கித் தனது கொடுமைகளை யெல்லாம் ஒன்றும் ஒளிக்காமல் உள்ளபடி சொல்ல; அவற்றைச் செவியுற்ற முனிவர் இவனை நல்வழியிற் செலுத்தவேணுமென்ற கருத்துக்கொண்டு 'அப்பா! இனி இத் தீய குணங்களையெல்லாம் விட்டிட்டு ஜீவகாருண்யத்தையே பரம தர்மமாகக் கடைப்பிடிக்க உன்னாலாகாதோ?' என்று கேட்க; அதற்கு அவன் 'காமம், க்ரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் என்றும் தீக் குணங்கட்குப் பிறப்பிடமான நான் அவற்றைவிட்டுப் பிரிந்து ஒரு க்ஷணகாலமும் இருக்ககில்லேன்; என்மனம் என்வசமன்று; இது தவிர வேறு நியமநமுண்டாகில் சிரமேற்கொள்ளக் காத்திருக் கிறேன்' என்ன; எப்படியாவது இவனை வழிபடுத்தவேணு மென்னும் பேரவாக்கொண்ட முனிவர் 'இது மாட்டாயாகில், எப்போதும் கோவிந்த! கோவிந்த! என்று சொல்லிக்கொண் டிருக்கவாவது உன்னால் முடியுமோ? இருமினாலும் தும்மினாலும் கோவிந்த! என்றே சொல்லிக்கொண்டிருப்பாயாகில் உனக்கு மிக்க நன்மையுண்டாம்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போயினர். அது முதலாக க்ஷத்ரபந்து கோவிந்த நாமத்தை இடைவிடாது ஸங்கீர்த் தநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். சிலகாலங் கழித்து அவன் மரணமடைந்து அந்தணர்குலத்தில் பூர்வஜந்ம ஸ்மரணத்துடன் பிறந்தான். உடனே அவனுக்கு இக் கொடிய ஸம்ஸாரத்தில் மிக்க நிர்வேதம் உண்டாயிற்று. இப்படிப்பட்ட உத்தமோத்தமமான ப்ராஹ்மண குலத்தில் எனக்குப் பிறவிநேர்ந்ததும் பூர்வஜந்ம ஸ்மரணமுண்டானதும் நான் முன்பு பண்ணின கோவிந்தநாம ஸங்கீர்த்தநத்தின் பயனன்றோ? ஆகவே எனக்கு மேலான நன்மை யை விளைத்த அந்த ஸ்ரீ கோவிந்தனையே நான் ஆராதனஞ்செய்து, *தீண்டாவழும்புஞ் செந்நீருஞ் சீயுநரம்புஞ் செறிதசையும் வேண்டா நாற்றமிகு முடலைவிட்டு* மாய வன்சேற்றள்ளற் பொய்ந்நிலத்தைக் கடந்து நலமந்தமில்லதோர் நாடாகிய பரமபதத்தை அடையக் கடவேன் என்பதாகத் துணிந்து அங்ஙனமே செய்து பரம பாகவதனாகி வீடுபெற்றனன் என்பதாம.

ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூகதிஸமரக்ஷிணீ பதரிகையின புரடடாசி மாததது ஸஞ்சிகையும வரபபெறறோம இதிலும 'பாதுகாஸஹஸராவதாரததவ விமாசம' எனற மகுடததின கீழப பதினறு பககஙகள வெளியிடபபடடுளளன கடைவீதி ராமாயண காலக்ஷேபமெனறு பலரும பரவஸிததமாகச சொலலிப போருவதுணடே மூலம வாசிபபவா ஆரணயகாணடம வாசிககிறா, அாததம சொலபவா ஸேதுபநதனக கதை சொலலிககொண டிருககிறா ஸாககம முடிநதவுடனே மூலம வாசிபபவா 'இத்யார்ஷே வால்மீகிராமாயணே ஆரண்யகாண்டே ஷோடஶஸ்ஸர்க:' [இதயாஷே வாலமீகி ராமாயணே ஆரணயகாணடே ஷோடசஸ ஸாகக] எனறு வாசிதது முடிததா, அதைககேடட கதைககாரா 'அடபாவி! இதை முதலிலேயே சொலலககூடாதா? பரதவாஜ ஆதிதயம, காகாஸுரவருததாநதம, அஹலயா சாபம முதலிய ஆரணய காணடக கதையைச சொலலி யிருபபேனே, நீ கிஷகிநதா காணடம வாசிககிறு யெனறு நினைததனறு நான ஸேதுபநதனக கதையைச சொலலிககொணடிருககிறேன எனறாராம. அதைககேடட ஸபயரிலே ஒருவா 'ஐபரவாள 'பாரத பாகவத கதைகளில செலலாமல ஸ்ரீராமாயணக கதையையே சொலலிவருகிறீாக ளலலவோ, அது போதும, மேலே நடககடடும எனறாராம.

இபபடிபபடட கதைகளெலலாம ஏக தேச மெனனலாமபடி ஸ்ரீ கோபாலாசாரயஸவாமி, காநததிறகுத திருநாமம சாததி யிருபபதும உளளே விஷபஙக ளெழுதுவதும மிகவும ஆசசரியம

முறகாலததில காளிதாஸா ஒனறுமறியாத சிலரை ராஜ ஸபையில கொணடு நிறுததி 'இவா எனது ஆசாரியா, அத்விதிய

மஹா வித்வான்' என்று சொல்லிப் புகழ்வாராம். அந்த மஹா வித்வான் வாய்திறவாதிருந்தால் க்ஷேமம். பரவசமாக அவர் ஏதேனும் வாய்திறந்துவிட்டால் விலவறச் சிரிக்கும்படியான விபரீத வார்த்தை தவிர வேறொன்றும் வாக்கில் வெளி வராதாம். இப்படிப் பட்டவர்களில் ஒருவரை ஒருநாள் காளிதாஸர் ராஜ ஸந்நிதானத்தில் கொண்டுபோய்ப் பெரிய ஸிம்ஹாசனத்திலே எழுந்தருளப் பண்ணிவைத்தார். 'அங்கு நீர் ஒன்றும் வாய்திறக்கக் கூடாது' என்று திட்டம் செய்தும் வைத்திருந்தார். அவரும் அப்படியே யென்று இசைந்திருந்தும் அந்த ஸபா மண்டபத்தில் பயங்கரமான பத்துத் தலைகளோடே இராவணனது சித்திரம் எழுதப்பட்டிருந்தது கண்டு அஞ்சி நடுங்கி 'ராஹணன்!' என்று வாய் வெருவினார். அதுகேட்ட அரசன் காளிதாஸரை நோக்கி 'இதென்ன? இவரை நீர் மஹா வித்வானென்றீரே, ராவணனென்னவேண்டியிருக்க ராஹணன் என்கிறாரே!' என்று கேட்க, ப்ரத்யுத்பந்நமதியாய மஹா மேதாவியான காளிதாஸர் உடனே *கும்பகர்ணே ஹகாரோஸ்தி ஹகாரோஸ்தி விபீஷணே। குலம்ச ராக்ஷஸச்ரேஷ்டோ ராஹணோ ந து ராவண:* என்று ஒரு ச்லோகஞ் சொல்லி ஒரு மணி காலம் வியாக்யானம் ப்ரஸங்கித்தாராம். இப்படி அநேக ஸமயங்களில் அவர் ஆச்சரியமான ச்லோகங்களை இயற்றி, ஒன்றுமறியாத மூடர்களின் அஸமஞ்ஜஸ ப்ரலபிதங்களை யெல்லாம் அர்த்தயுக்தம் உபபந்நங்களாகவே ஸமாதாநம் செய்துகொண்டிருந்தாராம்.

அவ்விதமாகவே நம் கோபாலாசார்யஸ்வாமியும் ஒரு சிறந்த கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார். அஸமஞ்ஜஸமாக எழுதியிருந்தவர்களின் உக்திகளை அதி சாதுர்யமாய் ஸமாதாநம் செய்வாரபோன்று, தமது அதிகாரத்திற்கு ஏலாத காரியங்களை ஏன்றுகொண்டு விஷயங்களால் வித்வான்களின் ஹ்ருதயரஞ்ஜநம் செய்யவில்லாமல், அநுவதிக்கவும் அர்ஹமல்லாத தூஷண பரிஹாரஸோக்திகளிலேயே பத்ரபூரணம் செய்தருளாநின்றார். நிந்தனை கூடாதென்று பிறர்க்கு உபதேசிக்கும்வர் நிந்தனை தவிர வேறொன்றும் அறியாதாராயினார். தாம் எழுதுவதெல்லாம் பரம ப்ராமாண திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளென்றும், பிறர் எழுதுவது வசை மொழிப

புராணமென்றும் விபரீதமாக க்ரஹித்திருக்கின்ற இந்த ஸ்வாமி அடியேன்மீது எத்தனை நிந்தைகளை எழுதினாலும் அதில் அடியேனுக்குச் சிறிதும் வருத்தமில்லை "வைத்தனை இன் சொல்லாகக் கொள்வானும், நெய்பெய்த சோறென்று கூழை மதிப்பானும், கைத்தத்தனைக் கட்டியென் றுண்பானு மிம்மூவர், மெய்ப்பொருள் கண்டு வாழ்வார்" என்றபடி அடியேன் இவரது வசை மொழிகளால் வாழ்வேனத்தனை இவ்வாதாரம் தமது ஸ்வரூபத்தில் நின்றும் அதிமாத்ரம் ப்ரச்யுதராகின்றாரே! என்கிற வருத்தமமாத்திரமே அடியேனுக்குள்ளது விஷயங்களை அழகாக எழுதிவிட்டு இவர் எத்தனை அபாயம் வைதாலும் நன்றாயிருக்கும் அந்த பாக்யம் இவர்க்கு இப் பிறப்பில் இல்லையென்பதை உடனுக்குடனே அடியேன் விவரித்தே வருகின்றேன்

இந்த ஸ்வாமியின் விக்ரஹங்கள் யாவும் அபத்தமயம் என்பதை ஸ்பஷ்டமாக விவரித்து இதுவரை அடியேன் மூன்று ஸஞ்சிகைகள் வெளியிட்டுள்ளேன் அவற்றிற்கு இவர் யாதொரு மறு மாற்றமும் தாராதே எதையோ எழுதிக்கொண்டு போகிறார் ப்ரக்ருதம் நான்காவது ஸஞ்சிகையில் இவர் எழுதியுள்ள விஷயங்களும் அஸம்பத்த மென்பதை இதோ நிரூபிக்கின்றேன் ஸ்வாமி தேசிகன் நயாய பரிசுத்தியில் "[illegible]" என்று ஸாதித்திருக்கின்ற ஸ்ரீஸூக்தி நமது நண்பர் திருவுள்ளத்தில் எப்போதும் குடிகொண்டிருக்கத் தகும் இவ்விடத்திற்கு மிகவும் பொருத்தமான ஸ்ரீஸூக்தி அதுவே.

1 "[illegible]" என்கிற எமது ப்ரயோகத்தில் ஸமஸ்தாபித சப்தம் அச்லீலமென்கிற வாதம் இந்த ஸஞ்சிகையிலும் தொடர்ந்திருக்கிறது சப்தமாமறியாதவொருவர் எழுதியிருந்ததை ஸ்தாபிக்க இவர் பாடுபடுவது வீண். முன்னமே இதைப்பற்றிப் போதுமானது எழுதினேன் மீண்டும் ஸாரமாக எழுதுகின்றேன் ஸமஸ்தாபிதம் என்றால் கொல்லப்பட்டது என்று பொருள் என்று இவர்களுக்கு எந்த ப்ரமாணத்திலிருந்து தெரியவந்தது? ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ப்ரயோகங்களை முன்னமே விளக்கியிருக்கிறேன் அவரறியாத கோசம் இவர்கள் அறிந்துவிட்டார்களோ போலும் ஸமஸ்தித என்னும் பதத்திற்கு

இறந்தவனென்று பொருள் கூறப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு ஸமஸ்தாபித பதத்திற்குக் கொல்லப்பட்டதென்கிற பொருளைக் கொள்வது பரிஹாஸ்யம். சப்த கல்பத்ருமம் முதலான நிகண்டுகளில் ஸமஸ்தித பதத்திற்கு அவயவஹித பூர்வமாகவே ஸமஸ்தாபநம் என்கிற பதம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது, அதற்கு அர்த்தம் "ஸங்க்ஷேபஸ்தி²ராவணம், ஸ்வீகரணம்" என்று எழுதப்பட்டுள்ளதே யன்றி மாரணம் என்று எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை. ஸமஸ்தித பதத்தின் அர்த்தத்தைக்கொண்டு ஆரோபித்துச் சொல்வது கூடாதென்பது வையாகரண நிஷ்கர்ஷம்.

ஸித்தாந்த கௌமுதியின் உபக்ரமத்தில் "முநித்ரயம் நமஸ்க்ருத்ய தது³க்தீ: பரிபா⁴வ்ய ச" என்றிருப்பது ப்ரஸித்தமே. இதில் பரிபாவ்ய என்றால் 'பரிபவப்படுத்தி' அதாவது 'திரஸ்கரித்து' என்றுதானே அர்த்தமாகும். அது தகுதியோ? என்று சங்கித்து, பரிபவ சப்தத்திற்குத் திரஸ்காரம் அர்த்தமானாலும் ஸந்த³ர்பா⁴நுஸாராத் அந்த அர்த்தம் கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லையென்று எழுதிவைத்தார்கள். ஸமஸ்தாபித சப்தத்திற்கு இவர்கள் கூறுகிற பொருள் நிகண்டு ஸித்தமுமன்று, ப்ரயோக ஸித்தமுமன்று, கேவலம் ஆக்ரஹஸித்தமத்தனை. எதிலும் ப்ரமாணங்காட்டாமல் ஒரு அக்ஷரமாவது அடியேன் எழுதுவதுண்டா? பலராகத்திரண்டு எழுதுமிவர்களின் ப்ராமாணிகத்வத்தைப் பாருங்கள். தேசிகதிவ்யஸூக்திகளையுமன்றோ இவர்கள் திரஸ்கரிக்கிறார்கள். ஸ்வாதந்த்ர்யமான அப்ராமாணிகமான விஷயங்களையே யெழுதிப் போதுபோக்குமிவர்கள் வீணாகப் பிறரை இகழுவது என்ன ஸாஹஸமோ!

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகளில் ஐந்து விதமான ப்ரதிஷ்டைகளைச் சொல்லுமிடங்களில் ஸமஸ்தாபநா என்று ஒருவகை ஓதப்பட்டிருக்கின்றது. விஷ்ணுஸம்ஹிதையில் பதினைந்தாவது படலத்தில் "ஸ்தா²பநாऽஸ்தா²பநா சைவ ததா² ஸம்ஸ்தா²பநேதி ச। ப்ரஸ்தா²பநா ப்ரதிஷ்டா² ச ப்ரதிஷ்டா² பஞ்சதா⁴ ஸ்ம்ருதா॥" என்றுள்ளது. இங்ஙனமே நாரதீயபாஞ்சராத்ரத்திலும் காணலாம். அவ்விடங்களுக்கு இவர்கள் பொருளுரைக்க

குமகால எமபெருமானைக கொலை செயகிற பாதிவ்ரதை யெனறே உரைபபா போலும

வேததது௰ம பலவிடஙகளில ஸமஸதாபாந மெனறும ஸமஸதாபய மெனறும ஸமஸதாபயாந எனறும ஓதபபடடுளளது இவா கள சொலலுகிற அாததம ஒரிடததிலும கணடதிலலை ஸதிரீகரணம எனகிற அாததமும ஸமாபதி செயதல எனகிற அாததமுமே யுளளன. ஸமாபதி செயவதும கொலலபபடுவதும பாயாய மெனபரோ அது பாமரபாஷிதம "மோஷ்ஷு வரிவஸஙாவுங்" எனறு ஸ்ரீபாஷயததின முடிவு இதனால 'சாஸதரம கொலையுணடது' எனறு சொலலபபடுகிறது? "ஷோ-டதிநிவ்ருத்தா" எனனுமாபோலே 'இவவளவோடு சாஸதரம நிறறல பெறறது' எனபதே அாததம 'லவணமெனறால எருமைசசாணியலலவா" எனனுமாபோலே இவாகளாகவே ஒரு இலலாதபொருளை ஸிதத வதகரிததுக கொணடு காவப தோஷமெனறும அசலீல கீாததநமெனறும எழுதுவது பணடிதகோஷடியில பரிசு பெறாது

2 ஈடுமுபபததாறாயிரபபடியின அருமபதவுரையில அனேக இடஙகளில அனேகவிதமான அபபாமசஙகள காணபபடுகினறன வடமொழியிலும தெனமொழியிலும விபரீதமாக பரமிதது எழுதியவை அதில உளளனவெனபதைப பல பராமாணிகாகள அறுதியிடடே யுளளாாகள அநத அருமபதவுரை எழுதியவா ஆசாாய கோஷடியில சோநதவரலலா, மிகவும பிறபடடவா மணவாள மாமுனிகள வரையிலுமுளள ஆசாாயாகளின திவயஸூகதிகளில தான பராமாணய பூாததியுளளது பிறபடடவாகளின காநதஙகளில உபபநநமானவை மாததிரமே உபாதேயம எனபது ஆஸமதாசாாய ஸிததாநதம இது ஸாவவிவேகி ஜநஸமமதமுமாகும.

நயாயபரிசுததியின முதலில பரதயக்ஷாதயாயததில — "அதோ யாவதிஹ யுகம் தாவத்ஸஜீவ்யதே, நவஞா தடாகவஸ் வஹோவி அவஷீஷுவுஸிஸிவவஸுவஹாஹி ஸிர ஸஜீவ்யதே" இதயாதியாக ஸவாமி தேசிகன அருளிச செயதிருபபது மஹாஷிகள விஷயததிலேயே யனறோ பரஹம ஸூதரததில வயாஸா காடடின வழியே இது மஹாஷிகளின வாககுககளையா இபபடி இழிதது

உரைபபதெனறு பரிதபிபபாரைக காணோம ஆசாரய ரலலாதாருடைய உகதிகளில உளள ஸகாலிதயஙகளை பரகரணங களில எடுததுரைகக நோநது உரைததால எனன குறறம ? ஸ்ரீ பாஷயகாரா பட்டா தேசிகன போலவாரான மஹானகளின ஸ்ரீ ஸூகதிகளை அவலீலையாக பரதிபதம தூஷிததுககொணடே போது போககுமிவா, அாவாசீநாகளான அருமபதவுரைகாரா களின அவதயஙகளை உளளபடியே அடியேன எடுததுககாட்டும விஷயததில பரிதாபம காடடுவது 'ஸஞ்ஜாதவெஸாரிணீ வீதாவாரிவாஜெந தூஷ்யதி। ஈ்ருஷாவாஜெகஜீவாதூஃ ரா...ஷயஹூரஷ்யதி " எனனு மாபோலே யிருககினறது வாத ஸலயவிஷயததில "யஸ்ய விவாகாஃ" இதயாதி ஸ்ரீஸூகதிகளைக கொணடிருககினற சருதபரகாசிகையை "இடிததுத தளளிவிடு வோம" எனறு கைகூசாமல எழுதியுளளவிவா வஸது ஸதிதியை உரைககினற எமமை இகழவது ஏறகுமோ ? அதிகரண ஸாராவளி யின சிநதாமணி வியாகயானததிலேயே பல அவதயஙக ளிருபபதாக ஸ்ரீமத திருபபுடகுழி ஸவாமி ஸாதிபபரெனறு அவாது சிஷயாகளா சொலலி வருகிறாகள அது நயனாசாாயா ஸாதிததததனறு என றும அநதஸவாமி ஸாதிபபராம ஸ்ரீமத ரஹஸய தரயஸாரததின வியாகியானஙகளிலும இஙஙனே சொலலககூடிய அவகாசம பெரிது முணடெனறு பெரியோா பணிபபா விருமபினால அநத அவதயங களை யெலலாம ஸபஷடமாகவே யெடுததுக காடடுவேன 'புலிககுத தனகாடு புறஙகாடு இலலை" எனறு இவா எழுதுவது ஸதயமாய இவா திறததிலேயே இணஙகும ஆசாாயாகளில தேசிகன, மணவாள மாமுனிகள வரையிலுளள பூருவாகளின ஸகல ஸ்ரீஸூகதி களையும தரிகரண சுததியுடன சிரஸா வஹிபபவன அடியேன. இவரொருவரே ஸவதநதிரமான சில கொளகைகளைக கைபபறறிக கொணடு, அதறகிணஙகாத ஸ்ரீஸூகதி எநத ஆசாாயருடையதாக இருநதாலும நிராகஷிணயமாய பரமஜுகுபஸநீயமாய உதறித தளளுபவா இபபடிபபட்ட விவா சில அாவாசீநோகதிகளின உணமையான நிலைமையை எடுததுரைககும எமமீது குறை கூறுதல சில பாமராகளுககுததான பரசமஸநீயமாகும

ஸ்ரீமத கரூா ஸவாமி பரமபதிதது 60, 70, வருஷஙக ளனறிககே நூறு வருஷநதான இருககடடுமே. இருநூறு வருஷ

மாயின வெனருலும எமககு விபரதிபததி இலலை.
தாவதா கிஂஹொ தஸ்ய வஹுவிதாவாயெஷு ஹணஸ்தா ।
ஸம்ஹவெசு? ஶாஸ்த்ர தத்த்வா, காஂ ஹொஸ்த்ர உஹாஶக்தி: ॥
ஸஹஸ்ரகிரணீ தஸ்ய ஸ்ராத்ஹொவக்ஷதிக்ஷஶா ।
ஸத்வேவ வரு ஹஸ்யாஂஸ ஶஂஶ்ரா உவகாரகா: ॥

ஸ்ரீ சஙகராசாாயஸவாமிகள, விதயாரணய ஸவாமிகள, அபபய தீக்ஷிதா முதலானருரும உலகுககு மஹோபகாரஙகளைச செயதிருபப வாகள இநத உபகாரஙகள உணமையில வாசாமகோசரம அவறறுககாக அவாகள பககல ஆசாாயதவ பாதி பததியை ஸ்ரீ கோபாலாசாாய ஸவாமி தாமும பணணக காணேம மைஸூா அனநதாழவானைக காடடிலுமா வேருெருவா எமபெருமானா தாசனததிறகு மஹோபகாரகராகத தேறப போகிருா? கருதஜ ஞதையைச செலுததவேணடா மெனபாராருமிலலை தேவப பெருமானுககு ஆழவாா பாடலிலலை யெனகிற நிராதார துரா கரஹததில தலை நிறபவாகள கரூா ஸவாமியைப பூாவாசாாய கோஷடியிலே நிறுததி (அலலது, அவாகடகும மேலான பதவியில நிறுததி) ஆராதிகக விருமபினுல தாராளமாக ஆராதிககடடுமே திரியுங கலியுகமெனறு ஆழவா ரருளிசசெயததற கிணஙகப பூாவாசாாயாகளுககுத திரஸகாரமும ஆதுநிகாகளுககுப புரஸகார மும ஏறபடவேணடியது மிகவும அவசியமே. ஹவிஷ்யத்யரோ துர்ந என்றது அனுஷடானததிறகு வர வேணடாவோ? எதிா காலம எபபோதும எதிாகாலமாகவே யிருககலாகுமோ?

3 ஸ்ரீமத ரஹஸயதரயஸார பரமாணததிரடடின ஆராயசசி எனறு அடியேன வெளியிடடிருககினற ஒரு ஸஞசிகையினமீது திருவெழுததுசசாதத ஆரமபிததிருககிருா ஸ்ரீகோபாலாாய நணபா திருககுடநதையில வாழும ஸ்ரீ உ வே வி கே ராமானுஜாசாாய ஸவாமிகள மிகவும மஹநீயரெனபதையும, அவா திரு நக்ஷததிரம நிரமபியவராய மிகவும அசகதரான நிலைமையிலும பல புஸதக வெளியீடுகளை இடைவிடாது செயதுகொணடே நலல போது போககுபவா எனபதையும மறறும அவரது பல புகழசசிகளையும அடியேனே எழுதி வெளியிடடிருககினறேன. லோகோபகாரததிற

கென்று பெரும் பொருட் செலவு செய்து வெளியிடப்படுகின்ற அவரது புத்தகங்களில் பிழைகள் இல்லாதிருந்தாலதான் உண்மையான லோகோபகாரமாகும் என்றெண்ணியே அவரது பதிப்பொன்றில் ஸ்தாலீபுலாக ந்யாயமாகச் சில குற்றங் குறைகளை எடுத்துக் காட்டினேன் 'கண் அடியோடு தெரியாத வயோவ்ருத்தராய அஜாத சத்ருவான அந்தப் பெரியாருடைய பதிப்பில் இந்த யுவா அவத்யம் காட்டுவதைத் தெய்வம் ஸஹிக்குமா? உலகம் ஸஹிக்குமா?' என்று மாய்ந்து போகிறார் ஸ்ரீ கோபாலாசார்யார் அந்த ஆராய்ச்சிப் புத்தகத்தின் முடிவில் (பக்கம் 14 ல்) அடியேன் வெளியிட்டுள்ள முக்கியமானதோர் விஜ்ஞாபனத்தைக் குறிக்கொள்பவர்கள் "மிகவும் யுக்தமும் ஆவச்யகமுமான ப்ரவ்ருத்தியே இது" என்று தலை துலுக்கி மெச்சுவார்கள், அப்படியே பல பெரியோர் மெச்சுகின்றார்கள் அடியேன் எழுதியுள்ள விஷயங்களை நெஞ்சில் வாங்கிக்கொள்ளவும் வல்லரல்லாதார் வயிறெரிவதில் அடியேனுக்கு என்ன அவஸாதம்?

ஸ்ரீமத் வி கே ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமிகள் வெளியிட்டுள்ள கீதாபாஷ்யவுரைப்பதிப்பின் முகவுரையில் (பக்கம் 18ல் புட்நோட்டில்) "ஒன்றில் குற்றமிருப்பதாக ஒருவர் எழுதினால் உண்மையைக் கண்டுபிடிக்கவேணு மென்று ஆசைப்படுகிறவர்கள் அதை நன்றாய்க் கவனிக்கவேணும், தூஷித்ததாக நினைக்ககூடாது" என்று அழகாக எழுதியுள்ளது ஏனோ இவர்கண்ணில் தென்படவில்லை. அதே கீதாபாஷ்யப் பதிப்பில் (பக்கம் 54ல்) *த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:* என்கிற கீதா ச்லோகத்திற்கு உரையெழுதுகின்ற அந்தஸ்வாமி—

> "கும்பகோணம் முதலான பெரிய ஸ்தலங்களில் கூலிவேலை செய்கிறவர்களுக்காகக் கள்ளுக்கடைகள் இருக்கவேண்டியது அப்படி இல்லாவிட்டால், கள்ளுஇல்லாவிட்டால் தாங்கமுடியாதவர்கள் கள்ளுக்கடை இருக்கும் ஊர்களுக்குப் போய், கும்பகோணத்திலபோல் தொழில் அகப்படாமல், உத்ஸவ காலத்தில் ஆராவமுதனை கருடவாஹனத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணுகிற பாக்கியத்தையும், அதினாலுண்டாகும் புண்ணியத்தையும் இழந்து போவார்கள் "

என்று எழுதிவைத்திருக்கின்ற வார்த்தைகளை இந்த ஸ்ரீகோபாலாரயர் ஒரு ஸபையில் வாசித்துக்காட்டி "இப்படியும் ஒரு மஹான் எழுதுவாரா? பரமபரிசுத்தமான கீதாபாஷ்யத்தில், ஆராவமுதன் ஸந்நிதியில் கள்ளுக்கடை வைக்க வேணுமென்று காரமயமாதனை யைக் கைகூசாமல் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எப்படி எழுதினார்?" என்று உத்கோஷித்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் அப்படிப்பட்ட விஷயங்களைப்பற்றி அடியேன் எழுத வந்தேனல்லேன்.

நன்றாக வெளிக்கண் தெரியப்பெற்றவரும் யுவாக்களில் தலைவரும் ஸுஜாத சத்ருவுமாகிய ஒரு மஹாநுபாவரைக் குறித்தே அடியேன் எழுதியிருக்கின்றேனென்பது இவர் கண்ணில் படாதது ஏனோ? பல வம்புதும்புக் கடிதங்களை ப்ரசுரஞ் செய்வதையே போது போக்காகக் கொண்டிருக்கும்வர் விஷய சாசனைகளில் வெளி வராது பதுங்கி நிற்பது ஏனோ? வாவதூகராகிய கோபாலாராய ஸ்வாமி தமது தொழில் முறைமையில் அனைவர்க்கும் ப்ரதிநிதியாக எழுந்தருளினார் போலும் பொறுமையை யொழித்த பண்டிதர்கள் ஒருகாலும் இவருடைய எழுத்துக்களில் ஈடுபட்டு மனங்கனியார்களென்று குடப்பாம்பில் கையிட்டுரைப்பேன்

இவர் அடியேனை நோக்கி எழுதும்போது (பக்கம் 51-ல்)—"எழுதத் தெரியும்படி ஈச்வரன் கொடுத்த சக்திக்கு அரும் பெரியோரை இகழ்வதில்தானோ விநியோகம்?" என்கிறார் அடியேனுடைய சக்தியானது அரிய பெரிய உலக வுபகாரங்களிலேயே இருபது வருஷமாக உபயோகப்பட்டுவருகின்றதென்பதை உலகமறியும் எம்பெருமான் * ஸம்பவாமி யுகே யுகே * என்றபோது தன் திருவவதாரத்திற்கு மூவகைப் பயன்களை வெளியிட்டருளினன் அவற்றுள் மத்யஸ்தமாகக் காணகின்ற பலன் ஸாதுக்களுக்கு ஆசமஸநீயமேயாகும் அதனை அவனடியார்களும் கொள்ளப்ராப்தம் 'சடங்காவாயடங்கிட' இடையிடையே அடியேன் எழுதுகின்ற நூல்களும் விவேகிகளுக்கு ஹ்ருதயங்கமங்களே "ஸ்வயம் தரித்ரஸ்யா க்ஷவாராநவேஷா தாரயேத்?" என்று ஸ்ரீ வேங்கடாத்வரி பணித்தபடியே தம்முடைய அவத்யங்களைப் பரிஹரித்துக்கொள்ள கில்லாதவிவர் அநாவச்யக—அஸாத்ய—ப்ரவ்ருத்திகளிலே தலையிட்டுக்கொள்வது ஏதுக்கு? நிற்க

அடியேனுடைய திரட்டாராயசசி நூலில (பககம 5 ல)
"சுநிவ்யாவி ஸம்ஸ்ரவெஷ்ட உஹதொவ ஹி வாவகஃ"
எனபதறகுப பொருளெழுதிய திரட்டுககாரா ஸ்வரஸததை
விட்டுப பொருளுரைததிருபபது விபரீதாாததக மெனறு காட்டி
யிருநதேன 'அது ஏதோ கைபபிசகினால விட்டுபபோயிறறு'
எனறு கோபாலாாயா ஸமாதான மெழுதுகிறா இது அழகியதே.
இவவளவோடு நிலலாமல பரஸஙகஙகளை அதிகரமிததுச செலவது
அழகோ? 'உசவா' எனறு அடியேன எழுதியிருநத ஒரு பகததில
தகாரவிசவமிலலையெனபதைப பெரிய குறறமாகக காட்டியிருநத
வொரு விதவானைத தோளமீதுகொணட இவா, அடியேனை பாகருத
விஷயததிறகாகச சிரமீதுகொளள வேணடாவோ? தடஸத புததி
யுடன வருவது உணமையாயிருநதால அபபடியனறோ வரவேணும
'தததுவ பாகஙகளைத திருதத வநதாரோ இவா' எனறு அடியேனை
நோககிக கேடகினறா இவா தம திருவுளளததில எதைத ததவ
பாகமாக நினைததிருககினறாரெனறு தெரியவேணும தேசிகன
"வகாரவஸஉய-ம நம" எனறு ஒரு காநத மருளிசசெயதது
எதறகாகவெனறு இவரையே கேடபோம

"குயுகதியால வீண வமபுககாக" இததியாதி வாாததைகளை
ஸ்ரீ கோபாலாாயா அடியேன திறநது எழுதுவது தகும தகும
ஏனெனில, விஷய சாசசைகளில வாதஸலய விஜயதவஜததிலும
வாரஉஃவெஉஃவிசவவாரஉய-ர கைஷயிலும (வ்யாஜொஹ
வுமஜொஷய ததிலும) இவரை நனகு வாயமாளப பணணி
யிருககினற அடியேன விஷபததில இவாககுளள உதவேகம
இபபடிபபடட சொறகளை வெளியிடுததானே சாநதி பெற
வேணும அநதோ! என செயவா பாவம!! அடியேனுடைய
ஸஞசிகைகளைத திருபபித திருபபிக கடாக்ஷித்தருளுகிறா ஒரு
அக்ஷரத்திறகும மறுபபுரைகக வாயதிறக்கவும வழியில்லை. "பிறகு
விஸ்தாரமாக பதில எழுதுவோம்" என்று அட்டைமீது வெளி
யிட்டுவிட்டுத தமககு அவசியமல்லாத விஷயஙகளிற புகுநது
பரிதபிககிறா ஏனோ இவர்கு இநத விதி?

அபூாவமாகவும ரஸயமாகவும பல விஷயஙகள தாம காஹித
திருபபதாக அபிமானிககிறா. அது வயாததமான அபிமானமே

யெனபதை இரணடொரு விஷயஙகளைக காடடி இஙகு விசதமாககு கினறேன செனற வாரததில இப பெரியாாககு அடியேன் விடுத திருநத வொரு விணணபபததில ““திரிம்ஶகிஓ திரிம்ஶதிஓ:” எனற ஸ்ரீஸஙகல்ப ஸூர்யோதய சலோகரதநதசைதக குறிபபிடடிருநதேன அதன நானகாவது பாதம ““நிவ்ருத்திஶ்ச யச்சைச்சத்ருநவஸ்தத்வ விநிக்ரஹ:” எனபது இதறகு அடியேன ஒரு அாததமும எழுதியிருககவிலலை. ஆனாலும தத்வ நிக்ரஹ: எனபதறகு, ததவவிததுககளான பாகவதோததமாகளால செயயபபடுகிற நிகர ஹம எனறே அடியேன பொருள காஹிததிருபபது

இபபடியேதான ஸமஸகருத விதவானகளனைவரும கரஹித திருபபதாகும இநத ஸவாமி அடியேனுககு விடுதத உததர பததிரிகையில எழுதியுளளாா—“ததவவிததுககளை நாம நிகர ஹிபபது எனறு அாததம கொளளவேணடும, ஏனெனறால நிதயம அஜஞாத நிகரஹாகளாகிய ததவவிததுககள நமமை நிகரஹிகக பரஸகதி யிலலாமையால ‘ததவிததுககளால செயயபபடுகிற நிக ரஹம’ எனறு பொருள கொளள பரஸகதியே கிடையாது” எனறு.

இவருடைய ரஸிகதவததையும ஸமஸகருத பாஷையின சுவடறியுந தனமையையும இஃதொனறிலேயே விவேகிகள கணடு கொளளலாம நிகரஹம எனபது அநுகரஹததிறகு எதிரிடை யான சொல அநுகரஹம செயய யாா அதிகாரிகளோ அவாகள தாம நிகரஹம செயவதறகும அதிகாரிகளாவா நீசாகளான நாம மஹானகளை எபபடி அநுகரஹிகக முடியாதோ அபபடி நிகரஹிகக வும முடியாதெனபது சொலலவும வேணடுமோ? ஆசாாயன சிஷயனை நிக்ரஹிததானெனறு வசநவயகதியுளது. இஙஙனம, சிஷயன ஆசாாயனை நிகரஹிததானெனறு சொலவதாக இவவுலகில இது வரை எஙகும கேடடதிலலை வேததநிலும ““ஹ்ராத்ருவ்ரும் நிக்ருஹ்ணாதி” போலவன வாசகஙகள பலவுளளன உததுஙக விஷயததில அதமனுடைய அபசாரததை நிகரஹ சபதததால ஒரு விவேகியும சொலல விருமபான இபபடியிருகக இவா மஹாாததம கணடுபிடிதது விடடதாக ஸ்வபுருஷார்த்தமாகவே

எழுதித் தம்முடைய பரம பாண்டித்யத்தை ப்ரகாசப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார். 'எல்லாம் தலைகீழ்' என்பது இவர் விஷயத்திலா? அடியேன் விஷயத்திலா? என்பதைத் தடஸ்தர்களே நிஷ்கர்ஷிக்கலாம். ஸ்ரீ தேசிகனுடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் இவர் தலையிட்டு அவத்யமான அர்த்தங்களைச் செய்யவேண்டா என்பதை மீண்டும் கைகூப்பி வேண்டுகின்றேன்.

இங்ஙனமே மற்றொரு விஷயமும் பண்டித போக்யமாகக் காட்டுகின்றேன். காண்மின் கண்ணுடையீர்!. இப்போது இந்த ஸ்வாமி வெளியிட்டுவரும் வைராக்ய பஞ்சகவுரையில் (பக்கம் 29ல்) "நாஸ்தி பித்ரார்ஜிதம் கிஞ்சித் ந மயா கிஞ்சிதார்ஜிதம் ।
அஸ்தி மே ஹஸ்திசைலாக்ரே வஸ்து பைதாமஹம் தநம் ॥"
என்கிற ச்லோகத்திற்கு அர்த்தமெழுதியிருக்கும் அழகைக் காணீர்;

> "என்தகப்பனாரும் நான்சொல்லப்போகும் என்னுடைய தனத்தை ஸம்பாதித்தவர் அல்லர்; அவர் தகப்பனார் முதலியோர்களும் ஸம்பாதித்தது அல்ல."

என்று எழுதியுள்ளார். இது எந்த ஸ்ரீஸூக்திக்கு அர்த்தமோ அறியோம். தேசிகன் மூலத்தில் ப்ரயோகித்திருக்கின்ற நாஸ்தியும் நவ்வும் அத்யந்தாபாவார்த்தத்தில் ப்ரயுக்தங்களேயன்றி அந்யோந்யாபாவார்த்தத்தில் ப்ரயுக்தங்களல்ல. இது ரகுவம்சம் வாசிக்கிற ஒரு சிறு மாணக்கனுக்கும் எளிதாகப் புலனாகும் விஷயம்.

'எனக்கு ஸ்வயமார்ஜிதமான தனமும் கிடையாது, பித்ரார்ஜிதமான தனமுங்கிடையாது' என்று சொல்வதன்றோ பூர்வார்த்தத்தில் உள்ளது. இவரெழுதுவது அப்படியில்லையே. "ஹஸ்திசைலாக்ரத்திலுள்ள தேவப்பெருமாளாகிற செல்வம் நான்படைத்ததுமன்று, என்தந்தை படைத்ததுமன்று" என்று எழுதுகிறாரே; இதற்கு இங்கு ப்ரஸக்திலேசமாவது உண்டாவென்று பாருங்கள். ஹஸ்திசைலாக்ரஸ்தாயியான வஸ்துவைப்பற்றிப் பூர்வார்த்தத்தில் ஸ்மரணமே கிடையாதே. தத்விஷயமான ப்ரஸங்கத்தைப் பூர்வார்த்தவுரையில் இவர் ஏதுக்குப் பண்ணுகிறார்? இதைவிட அஸமஞ்ஜஸம் வேறுண்டோ? இதற்கு இவர் என்ன சொல்லுவ

றென்றால் "பதவுரையில் ஸரியாக எழுதியிருக்கிறேனே" என்பர்; அது இவருடையதன்று என்பது குட்டுரையில் ஏற்கனவே வெளிவந்திருக்கின்ற வைராக்யபஞ்சக வ்யாக்யானத்திலே விசதமாகும். அப்படிப்பட்ட பதவுரையைப் பார்த்து வைத்தும் இவர்க்கு விபரீதமான பொருளே தோன்றுகின்றதென்றால் இனி இவருடைய மேதாவிலாஸத்தைப்பற்றி நாம் விரித்துரைக்க வேண்டுவதுண்டோ? இது சிறிய விஷயமா, பெரிய விஷயமா, பாருங்கள்

இவருடைய புத்தி ருஜுவான வழியில் புகுகிறதா? விபரீதமான வழியில்புகுகிறதா? என்று தெரிந்து கொள்வதற்கு இவ்விஷயமொன்றே $ போதுங்கிடீர் இப்படிப்பட்ட பரம ஹேயமான அர்த்தங்களை யெழுதிவிட்டுத் தமக்குமேல் ரஸமாகவுரைப்போர் உலகத்திலேயே கிடையாரென்று இறுமாப்புக் கொள்கின்றார். இது நிற்க

அடியேனுடைய திரட்டாராய்ச்சியில்(பக்கம் 4ல) 'மூலத்தில் இல்லாத பதங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு அர்த்தமெழுதுவது" என்ற மகுடத்தின்கீழ் வையாகரணவித்வான்கள் சிரமேற்கொள்ள வேண்டிய ஒரு விஷயம் எழுதியிருக்கின்றேன் அதில் புகுந்து பேசுவதற்கு இவர்க்குச் சிறிதும் அதிகாரமில்லை இவர் தாம் தம்மை ஸ்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரராக நினைத்திருக்கையாலே எந்த விசாரத்திலும் தாராளமாகப் புக விரும்பி இதிலும் வாய்வைத்து மஹாகோலாஹலங்கள் செய்துள்ளார் இங்கு விஷயமென்னவென்றால் ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் ,,ஏபிஜைவ ஜைஃ வரிஜஜைநஹுவ ஸஂமவீய" என்றதற்கு 'நித்யஸூரிகளுடன் எப்போது நான் சேருவேன்" என்று திரட்டுக்காரர் எழுதியிருந்த பொருள் வியாகரணத்திற்குச் சேராது, 'எப்போது என்பதற்கு வாசகமான பதம் மூலத்தில் இல்லை, கொண்டு கூட்டுவோமென்றாலும் மேலுள்ள க்ரியாபதமானது ஆசீ

$ ஸ்ரீகோபாலார்யருடைய பதிப்புகளில் இப்படிப்பட்ட அஸம்பத்த லேகநங்கள் ஆயிரக்கணக்காக வுண்டென்பதை ஸமயம் வாய்க்குங்கால் விரிவுக்குஅஞ்சாமல் நிரூபிப்பேன் முன்ஸஞ்சிகைகளிலும் இங்ஙனே பல நிரூபித்தேயிருக்கின்றேன் எதற்கும் அநுத்தரமே இவர்க்கு சரணம்

விரூபமாதலால அதன சோககையை ஸஹிககவேமாடடாா து—எனபது அடியே னெழுதியிருநதது இஙகும கைகூபபவேணடுவது தவிர வேறு கதியிலலை அபபடியிருநதும இவா ஸமாததாநம பணண வருகிறுா எஙஙனே யெனனில, திரடடுககாரா பதவுரை கூறவநதவரலலா, தாதபாயமே உணாதத வநதவா, பாகரணத திறகுப பொருநத உரைககவேணடு மாதலால கீழ சலோகஙகள சிலவறறில [க்ஷா க்ஷா] எனறு ஆழவானே கூறியிருபபதால அதிமாதரம தவரையோடே கூடியிருககினற அவருடைய திருவுளளததிறகுச சேர இபபடிததான உரைககவேணடும—எனகிறுா. இதுதான * குமபகாணே பகாரோஸதிவாகயாாதத மெனபது. ஸதோதரகரநததில பரகரணமெனறு ஒனறுணடோ? ஒவவொரு சலோகததில ஒவவொருவிதமான கீாததநம இதில பூாவோததரஸமநவயகரமம யாதொனறும கிடையாது ஆழவாா ஸ்ரீஸூகதிகளிலும ஒரு பாசுரததில அளவு கடநத தவரை விளஙகும, அடுததபாசுரததில சிறிது ஆறுதலான பேசசு வரும இஙஙனே ஸ்ரீஸூகதி முறைமைகள பலவிதம உளள சபதததிறகு நாம உளளபடி அாததம உரைககவேணடுமததனை. அபபடி உரைககவிலலை எனருல அது அஜஞாநததையும அநயதாஜஞாநததையும காடடுமேயலலது வேறெனறையும காடடாது மூலவகதாவுககு துவராதிஸயம விவக்ஷிதமானுல அதைக காடடககூடிய சபதபரயோகம அவாககுத தெரியாதோ? இவாகளுககுள அஸாமாததியததை மூலவகதாககள பேரிலும ஏறிடப பாாபபது மிகவியபபே! ஆழவாாகள ஒரேபதிகததிலுள "அடையபபெறுவேனே?—அடையககடவேன—எபபோது அடைவேன?—அடைநதுவிடடேன—அடையாமல எபபடியிருபபேன?—அடைவதறகு வழியுணடோ?—நானவது அடையப போகிறதாவது—அடையப பெறலாகுமா?" எனறிபபடிபபடட வசநவயகதிகளைப பாசுரஙகளில அமைததிருககக காணகினறேம இஙகு எதைக கொணடு எதன பொருளை மாறறுவது? மாறறுதறகு யாருககதிகாரம? ஒரு ஆசிரியரும மாறறவுமிலலை. "திரடடுககாரா ஆராயசசியினறியே எழுதிவிடடாா" எனறு ஒருவாாததையில முடிகக வேணடிய விஷயமிது ‘மனம போனபடி நாம எதையும எழுதிவிடலாம’ எனறு

ஸ்ரீகோபாலாயா துணிவு கொள்ளுகிறார பாவம்! அடியேனுடைய வாழநாளில அதை அவா ஜரிபபிததுக கொள்ள முடியா தெனபது திணணம திணணம

இநத பரஸஙகததினிடையில (பககம 54ல) ஸ்ரீகோபாலாயா "க்ஷாந்தி[illegible] ஸ்ரீ: வாயேத வாரணயிதும் கிமு சக்ஷுஷோ மே?" எனற ஸ்ரீவைகுணடஸதவ ஸலோகததிற்கு அாததமெழுதியுள்ளாா காணமின,—

"உமமுடைய காநதியானது எனகணகளுககுப பாரணை செயய சக்யமாகுமோ?" எனறு இதை மேலெழுநத வாரியாகப பாாபபவாகடகு இதில ஒரு அவதயமும தோனறாது உணமையாகவுளள குறறம அடியேனுடைய ஸதூலதருஷடியிலேயே தோனறித தீரும இஙகே 'சகயமாகுமோ?' எனறு இவா எழுதியிருபபது ஒவவாது 'காநதியானது சகய மாகுமோ? எனறால எனன அாததம? சகதம எனறு ஒரு பதம. சகயம எனறு ஒரு பதம இரணடுககும பொருளவாசி பெரிதுமுணடு அாததததில பதம் சக்தம்; பதத்திறகு அாததம சகயம. காரணவஸது சகதம, காாயவஸது சகயம இநத நிருபணஙகள நுணணறிவோடு கூடிய சாஸதரவாஸனையிலலாதாாககுச சிறிதும ரஸிககமாடடாது *[illegible]* எனறு கொணடு இபபடிபபடட விஷயஙகளை ஸமயஙகளில எழுதிவருகினறேன

"காநதியானது கணக்ளுககு தருபதிசெய்ப சகயமாகுமா?" எனகிற கோபாலாயருடைய வாசகம ஸாவாதமநா அஸஙகதம. 'காநதியானது கணகளுககு தருபதி செயய சகதமாகுமா? எனன வேணும். "சக்யாரவிந்தஸுரபி: கணவாஹீ மாலிநீதரங்காணாம் । அங்கைரநங்கதப்தைரவிரலமாலிங்கிதும் பவந: ॥" எனபது சாகுநதளநாடகததில காளிதாஸருடைய ஒரு சலோகம இதனை ஊனறி நோககுக "ஹ்லாதிநு ஹயாஸ்ய: கிமபி வக்தும் நசக்ய:" எனபது தேசிக திவயஸூகதி சகயபத பரயோக ஸதலததையும சகத பத பரயோக ஸதலததையும காடடிவிடடேன உபாதயாயா எனனை உததீரணனுககுவதறகு சகதரா?

என்று கேட்கலாமே தவிர சக்யரா? என்று கேட்கலாகாது. அப்படியேதான் இங்கும்.—வார்த்தை சொல்லத் தெரியாதவர்கள் பலர் பெரியவர்களிடத்தில் மிகவும் மரியாதையாகப் பேசுவது போல் நினைத்து "ஸ்வாமியைக் கொஞ்சம் அபசாரப்படுத்து கிறேன், க்ஷமிக்கவேணும்" என்பர். இப்படிப்பட்ட அவிவேகிதா மணீய வார்த்தைகள் நமது கோபாலார்யருடைய சுவடிகளில் பலகோடி நூறாயிரம்.

அந்தஸ்வாமிக்கும் அடியேனுக்கும் வாதப்ரதிவாதபாவம் ஏற்பட்டிருப்பதால் அந்த காரணமாக இங்ஙனே அடியேன் எழுது வதாய்ச் சிலர் நினைக்கலாம். காரணம் அதுவே யெனினும், அடியேன் எழுதும் விஷயம் ஒவ்வொன்றும் பிரளயத்திலும் அசைய மாட்டாதென்பது அறிஞர்கட்குக் குறிப்பிற் கொள்ளத்தக்கது.
‘வாஸாஷெவ ஹ்ருஹம்தெக்ஷம் நவாவயதி ஸாமரஃ’।
தயெவ ஊாஸஷிவிதம் ஹ்ருநவ்ருநூவி ஹ்ருவழ॥

'சக்யமாகுமோ' என்கிற சொல் மிகச்சிறிதேயாயினும் நுண் ணறிவாளர்க்கு இது மிகப் பெரிய விஷயம். யாதயம் மென்ன? ஹ்ருத்யாயம் மென்ன? எதற்கு எங்கே அந்வயம்? சாப்த போதம் எப்படி? என்று வினவப்புகுந்தால் *சுஸாகருணாம் வளாராணிகெஷாழ சுயமெயெவ நதாஸவரி* என்றாற் போன்ற விடை யொன்றையே நமது நண்பர் அளிக்கவல்லவரென் பதில் என்ன ஸந்தேஹம்.

இந்த ப்ரஸங்க மத்யத்திலேயே ஸ்ரீ கோபாலார்யர் ஸ்துவாதி என்று ஒரு லோட்ரூபம் ஆழ்வான் ப்ரயோகித்திருப்பதாக (பக்கம் 54-ல்) எழுதுகிறார். இப்படிப்பட்ட ஒரு பத ஸ்வரூபம் லோகத்தி லேயே கண்டதில்லை. (வேதத்திலும் கண்டதில்லை.) ஸர்வாத்மநா அஸத்தான ஒரு பதத்தை இவர் ஆழ்வான் ஸ்ரீ ஸூக்தியில் நுழைக்கப் புகுவது மிக்க ஸாஹஸம். ஸ்துதி என்று சொல்லுகிறு மாகையாலே ஸ்துவாதி என்றுதான் லோட்ரூபமிருக்கவேணு மென்று இவர் க்ரஹித்துவிட்டார். முதலெழுத்து போகட்டும்; முடிவெழுத்தாவது சுத்தமோ என்று பார்த்தால் அந்தோ! அதுவு

மிலலை இவா காடடும ஆழவான சலோகததில வயம எனபது காதரு பதமாதலால அது எஙஙனே 'ஓடடும? இதததை ஆராயசசி யிலலாத மஹாநுபாவா அடியேனை காஹிககப புறபபடடதை நினை தொறும சொலலுநதொறும நெஞசிடிநதுகும (இஙகே உளள ரூபம ஹவாஉ—ஸதவாம எனபதே)

'4 இனி, மேலே செலவோம திரடடாராயசசியில "அநாவசயக மான பிழை திருததஙகள" எனற தலைபபின கீழச சில நுடபஙகள காடடியுளளேன அவறறையும பழிககப புகுநதிருககினறா திரடடுககாரா கூடபீடு எனற வொரு பததகை முதலிலே யெழுதிப பிறகு பிழைதிருதததததில அதைக கூடபாடு எனத திருததியுளளார்; இரணடு சொறகளும சுததமே யாதலால திருததம வேணடா எனபது அடியே னெழுதியுளளது இஙகே கோபாலாயருடைய ஸமாதான மெனனவெனறால, இரணடு சொறகளும சுததமே யாலுும திரடடுககாராக்கு உததேசயமான பதம கூடபாடு எனபதே யாதலால அது தோனறவே திருததஞ செயயபபடடது எனபதாம. இதுவும விபரீதம. சுததா சுதத பதரிகை எனறும பிழைதிருததம எனறும மகுடம வைதது அசுததம எனகிற வகுபபின கீழ கூடபீடு எனற சொலலை யெழுதி சுததமெனகிற வகுபபினகீழ கூடபாடு எனற சொலலை எழுதி யிருககுமவாககு இவா எறிடும ஸமாதானம உபகாரக மாகுமோ? திணணையில படுததிருநதவன வேணுமெனறே கீழே யிறஙகியிருநதாலும 'உறககததில நழுவி விழுநதிடடேன' எனறு சொலலி ஸமாதானம பணணலாம கீழே படுததிருநதவன மேலே காணபபடடால மேறகுறிதத விதமான ஸமாதானம சொலல லாகுமோ? நம கோபாலாயா அபபடியும சொலலலாமெனறு கறபிககிறா போலும ஹநத! கிஉவாயஂ வாவஉகாநூ மணொநாழ?

பரஸதுதஸதலததில ஆராயசசியில நாம எழுதியுளளவை தமிழபபணடிதாகள தலைமேறகொளள வுரியவை இரணடு பாஷையிலும நாமஜஞான மிலலாதவாகள ஏதோ எழுதப புகுவதும அதறகு நாம விடையளிககப புகுவதும மிகக பரிதாபம. "அாரவிகெஷு கவிகவநிவெஉநஂ ஶிரவி ஊழிவ ஊழிவ"

என்ன பராபத்தம் "திரட்டுக்காரர் உண்மையான பிழைகளுக்குத் திருத்தம் பதிப்பித்திருந்தால் அழகாயிருக்கும், இனி அங்ஙனம் பதிப்பிப்பதானால் பிழைதிருத்தம் மாத்திரம் இருபது முப்பது பாரங்களுக்காகும்" என்று நாம் ஆராய்ச்சியில் (பக்கம் 10ல்) எழுதியிருந்ததைக் கண்ட ஒரு தமிழ் மகாவித்வான் "உண்மையைக் கூசாது வெளியிட்டவுமக்கு என் தலையல்லால் கைம்மாறிலேன்" என உவந்து திருமுகமருளியுள்ளார்.

"கண் தெரியாத ஒரு காந்தகாத்தா அச்சிடும் புஸ்தகத்தில் 'ன'வுக்கும் 'ந'வுக்கும் வ்யத்யாஸத்தை யெடுத்து எழுதுவதினழகை என்னென்று சொல்லுவது?" என்று தொடங்கி (பக்கம் 55ல்) ஸ்ரீகோபாலார்யர் எழுதியிருப்பதும் தவறு. காந்தகாத்தா கண் தெரியாதவரென்பது நமக்குத் தெரியும். அது நமது ஆராய்ச்சிநூலிலும் குறிப்பிடப்பட்டேயுளது. அந்த ஸ்வாமி ஒருவரை ஸஹாய பூதராக வைத்துக்கொண்டு காரியம் செய்து வருகிறாராதலால் அந்த வ்யக்தி உண்மையான வித்வானாக இருக்க வேணுமென்றும், பல அவத்யங்களுக்கு அவகாசம் கொடுத்து எழுதுகின்றவரைத் துணைகொண்டு செய்யும் காரியம் உலகுக்கு உபகாரகமாகாததோடு ஸ்ருதந்ருத அபகாரகமும் ஆகிறதே! அங்ஙனம் ஆகாதபடி நோக்கிக் கொள்வது நன்று—என்றும் நாம் ஸ்பஷ்டமாக எழுதியிருக்கிறோமே.

"தமிழ்ப்பாஷையில் இலக்கணம் பொருந்திய இலக்கிய நூலாக வைத்துக் கொள்வதற்குத் திரட்டுகாரந்தம் எழுதப்படவில்லையே! இதன்மேல் ஏதுக்குக் குற்றம் குறை கூறவேணும்?" என்கிறார் ஸ்ரீகோபாலார்யர். இலக்கணக் குற்றம் கூறுவதை நாம் நெஞ்சிலும் நினைக்கவில்லை. இல்லாத விஷயத்தை இவர் ஏதுக்கு ஏறிட்டுக் கொண்டு இகழ்கிறார்? உண்மையில் பிழையல்லாதவற்றைப் பிழையாகப் பாவித்துப் பிழை திருத்தம் பதிப்பிக்கப்பட்டிருந்ததனால் ப்ரஸங்காத் சிறிது இலக்கணத் தத்துவம் காட்டினோம். ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ப்ரமாணங்களுக்குப் பொருள் விபரீதமாக எழுதப்பட்டுள்ளதெனுபதை யன்றோ நமது ஆராய்ச்சிநூல் காட்டுவது. அவ்விஷயத்தில் ஸமாதானம் சிறிதும் ஏறவில்லையே.

5 ஐவாதவைவ தவ விஶ்வஜாய-லேஷதா நித்யவிஸ்யா ஸவதா கெசவந தெஹி நித்யா:" என்ற ஆழவான ஸ்ரீஸூகதியில இரண்டாவது பாதத்திறகுத திரட்டில உள்ள பொருள பொருந்தாதென்று எழுதியிருந்தேன இதறகு ஸ்ரீகோபாலாரயா எழுதுகிற விநோதத்தை ஆராயவோம "நிதயம் பரியா — எபபோதும பரியமாயிருக்கின்றன" என்பது திரட்டின விவரணமே அது அாததமிலலாத பாாதத்தை யென்றுா, நிதயவஸ்தெவநக்ஷஹிதா: என்றே உரைக்கவேணு மென்றும நாம எழுதியிருந்தோம இஙஙனம நாம காட்டியிருக்கிற பொருளையே கோபாலாசாரயஸவாமி தாமும நெடுநாளாக கரஹித திருந்ததாகவும இபபோது ஆராயந்த பிறகு மற்ெருருவிதமான அாததமும சொல்லப பொருந்துகினறதாகவும எழுதுகிறா. இஙகே விவேகிகள ஜாகரூகாகளா யிருக்கவேணடும 'மறெருரு அாததம—மறெருரு அாததம' என்று இவா எழுதுகிரு ரே, அந்த மறெருரு அாததம என்ன வென்று பாருஙகள ஒன்று மிலலை அடியேன எழுதியுள்ள அாததத்தையேதான அவரும முடிககிருா 'எபபோதும பரியமாயிருக்கினறன' என்றாலும 'நித யதவேங அபிமதஙகள' என்றாலும தாதபரியம ஒன்றுதான என்று தலைககட்டி யுள்ளாா இபபடிபபட்டவிவா "மற்ருரு அாதத மும" என்று எழுதுவது சேருமோ? "விவரணததில சபத பேதமே யன்றி அாதத பேதம அடியோடு இலலை" என்று இவா எழுதியிருக்கவேணடும இரணடு அாததம என்றே இவா தவறுக கரஹிதது அநாததமசெயகிருா இனி, 'இரணடுவகையான அாததஙகளையும நான ஸபஷ்டமாக நிருபிததே யிருக்கிறேனே' என்று இவா சொலலவருவா அது பரமமாகததான முடிவு பெறும ஒருகாலும இரணடுவகை தேறமாட்டா தெனபது விவேக குசலாகளுக்கு விசதமேயாகும அதுநிறக

திரட்டுககாரா எழுதியுள்ள பொருள பொருந்திவிடுகிறதா இலலையா? என்று விமாசிபபோம ஒருநாளும பொருந்தாது. ஏன? கேணமின,—"நித்யாவிஷ்ஙகளான" என்கிற பூரு வாசாரியாகளின ஸ்ரீஸூகதிககு இவா என்ன அாததம செயகிரு

ரென்றால், நித்யபதத்தை இச்சையில் ஸாக்ஷாத்தாக விசேஷண மாக்கி நித்யமான [எப்போது முள்ளதான] இச்சையினாலே ஸித்தங்கள்—என்று பொருள் கொள்ளுகிறார் சாஸ்த்ர வாஸனையுள்ளவர்கள் இங்ஙனம் கொள்ளார்கள் இச்சா என்கிற பதம் ஸாகாங்க்ஷபதம் என்ன வென்கிற இச்சை ? என்று கேள்வி பிறந்தே தீரும் 'எப்போதும் நான் இச்சிக்கிறேன்' என்று நிஷ்ப்ரகாரகமான வார்த்தையே ஓடாது இன்னபடியாக இச்சிக்கிறே னென்று சொல்லித் தீரவேணுமே. எப்போதும் இச்சைக்கு விஷயமென்றால், எவ்வகையான இச்சை ? என்று ஆகாங்க்ஷை உதிக்கே தீருமாதலால் அதற்கு விடையளிக்க வேறொரு பதத்தைக் கொண்டாகவேணும் யாருடைய அர்த்தத்தில் க்லேசமென்பதை இப்போது தெரிந்து கொள்க 'ஸந்தி த்வஸ்தா நி த்வஸ்தி:' என்றால், எப்போதுமுள்ள புத்தி என்று எந்த மேதாவி அர்த்தம் கூறுவார் ? „ஸநாதநாத் வஸ்தி"" இத்யாதிகளைக் காணலாமே நித்யேச்சா என்றால் ஜஹம்நித்யம்ஸ்ராஷித்ய நவ்யவஸாயாதிகா - நித்யகவ்யகாரிகா - ஜவா என்று அர்த்தம் கொள்ளலாகுமேயன்றி 'தொடர்ந்து வருகின்ற இச்சை' என்று கொள்ளலாகாது சப்தத்திற்கு இந்த சக்தி இல்லையென்று நாம் சொல்லவில்லை ஆகாங்க்ஷையை அகற்றுமலிருப்பதாலும், அதை அகற்றுவதற்கு வேறொருபதத்தை இழுத்துப் போட்டுக்கொள்ள வேண்டியிருப்பதாலும் அங்ஙனம் கொள்ள வொண்ணாதென்கிறோம் 'நித்ய மென்கிற இச்சை' என்றல்லது வேறுவிதமாக உரைக்க இடமில்லை 'அநித்யங்கள் அநித்யேச்சையாலே உத்பந்நங்கள்" என்கிற ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரஸூக்தியே இந்தத் தெளிவை நன்கு பிரபிக்கும். உத்தவ்ராமஹாவச்சையிலுள்ள இச்சையையன்றோ ஸ்வாமி தேசிகன் அநித்யேச்சையென்கிறார் 'அநித்ய மென்கிற இச்சை' என்றாலன்றிப் பொருந்தாதே

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் கடைசி அதிகரணத்தில் ஏதோ அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதாக அநுவதித்து எழுதியுள்ளார் ஸ்ரீகோபாலாசார்ய. இங்கு 'குணங்களின் நித்யத்வமானது பரமபுருஷனுக்கு

நித்யேஷ்டம்" என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்திலுள்ளதாக இவர் எழுதுகிறார் இந்த ஒருவாக்யமே நமக்குப்போதும் 'குணங்கள் பரம புருஷனுக்கு நித்யேஷ்டம்' என்றில்லையே. இச்சையில் விஷய பூதம் நித்யதத்வமா? குணமா? என்று பாருங்கள். நித்யதத்வமென்று நாம் சொல்லுகிறோம் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தியும் அப்படியே யிருப்பதாக இவரே காட்டுகிறார் இதனால், இந்த விசாரம் இன்னதென்றே இவர்க்குப் புலப்படவில்லை யென்பது நன்கு விளங்கவில்லையா? தமக்கு ப்ரதிகூலமானதைத் தாமே எடுத்துக்காட்டுகிறாரே

'நித்யமாயிருக்கட்டுமென்று எப்பொழுது ஸங்கல்பிக்கிறது? புதிதாகவுண்டாகும் பொருளைப்பற்றி எப்படி ஸங்கல்பிக்கலாம்?" என்று அற்புதமான சில வினாக்களை ஸ்ரீகோபாலாசார்யர் வெளியிட்டுள்ளார் புதிதாக வுண்டாகும் பொருள் எது? என்று தெரிந்து கொண்டு விடையளிப்போம்.

மேற்குறித்த ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியில் நித்யம் என்கிற பதம் இரண்டாம் பாதத்தின் முதலிற் போலவே மூன்றாம் பாதத்தின் முதலிலுமிருப்பதால் இரண்டிடத்திலும் ஒரேவிதமாக இந்தப் பதத்தின் பொருளைக் கொள்ள வேண்டாவோ? ஞாஷ்டா ஞாஷ்டாங்கிகங்களில் வெவ்வேறாகப் பொருளுரைக்க முடியுமோ?—என்கிறார் கோபாலாசார்யர் இதுவும் அஸங்கதம் நித்யம் என்கிற பதம் இரண்டிடத்திலும் ஸமானம் என்பதை மாத்திரம் இவர் பார்த்தாரே யல்லது அதற்கடுத்த பதம் வெவ்வேறாக வுள்ளதே யென்பதைப் பார்த்தாரல்லர் ஸமபிவ்யாஹ்ருத பதானுகுணமாகவன்றோ அர்த்தம் செய்யவேண்டும் ப்ரியா: என்ற பதமும் சுவேச்சாவிஹ்ருதிஞ்ஸு நிஜவிஹாரவ்யா: என்ற பதமும் ஓரே அர்த்தத்தைக் கொண்டிருக்குமாகில் நித்யம் என்ற பதமும் அப்படியேயாகும் தவிரவும், இங்கு இவர் தருஷ்டாந்தம் தார்ஷ்டாந்திகம் என்ற சொற்களை ப்ரயோகிப்பதும் அஸமஞ்ஜஸம் பாதாரவிந்தம்—முகசந்த்ரன் என்கிற இடங்கள் போலவன்று இங்குள்ளது பூர்வார்த்தத்தால் நித்யவஸ்து ஸாமாந்ய லக்ஷணம் கூறி, உத்தரார்த்தத்தால் லக்ஷ்யவிசேஷ ஸமந்வயம் காட்டினபடி சாஸ்த்ரீய மர்யாதையைச் சிறிது மறியாமே

கைபோனபடி பெலலாமெழுதவநது அறிஞாககு அழகனறு.
அவாபிஷ்டஉவாபிஷ்டாநி ஸமநதாஉவஸாகதாயாஃ

6 „தம்ஶோஷம்ஶோ' எனகிற படடருடைய முகதககததில "ஸீதாஷிஷ உஉ விதிதஃ" எனறவிடததிறகுத திரடடுககாரா கொணட அநவயமும பொருளும தவறு என்றெழுதியிருநதோம அது தவறுதான எனறும, ஏதோ அநவதாநததிஞல எழுதிவிடடாா எனறும ஸ்ரீகோபாலாயா எழுதுகிறா இது பராமாணிகஸரணி. இபபடிததான ஒவவொரு விஷயததிலும இவா எழுத வேணடியவா. ஆயினும பலவிடஙகளில ஆதமாவை வஞசிககிறா இஙகு உணமைககு இசைநதமைபபறறி உவபபோம. ஆஞலும இவா அவவளவோடு நிலலாமல, வேறொரு ரஸயமான பொருள இருபபதாகவும 33-ஆணடுகடகு முன அபபொருளை ஒரு மஹாவிதவான உபநயஸிககத தாம கேடடதாகவும விவரிததிருககிறா மிகவும ரஸமான பொருளையும அநவயததையும நாம நழுவவிடடதாகச சொலலுகிறா அடுதத ஸஞசிகையில இநத படடா ஸ்ரீஸூக்தியை நாம விரிவாக விவரிககபபோகிறோமாதலால இஙகு ஸஙகரஹிததுவிடுகிறோம „வம்ஶோ வசநாரூடஃ" எனகிற ஸ்ரீராமாயண சலோகததில (வம்ஶோ) எனறு தனியாகப பிரிததுவிடடு, வசநாரூடம எனறு எடுததுககொணடு "அலை மேலலை இடிமேலிடி எனனுமாபோலே காறறு மேலகாறறு குடடிககாறறு எனகிறது" எனறு பரமரஸயமாக உபநயஸிதத ஒரு பரபலபணடிதருடைய உபநயாஸததையே இவா 33-வருஷஙகளுககுமுன கேடடருளிஞா எனபதை ஸதபமாய நாம நமபுகிறோம இஙகுத திரடடுககாரா எழுதினது தபபுதான எனறு இவா நிா விவாதமாக ஒபபுககொணடானபிறகு இஙகு நமககு உபாதியேற்றியது 'ரஸமான' எனறு இவா கையால எழுதிஞல அது பரமவிரஸமாகவே யிருககுமெனறு விவேகிகள திடமாக நிஷகாஷிததுக கொளவாாகளாதலால அநத வைரஸயததை நிரூபிகக நாம பரயாஸமகொளளத தேவையிலலை.

7 திரடடாராயசசியில (பககம 3ல) 'அநபேக்ஷிதஙகளை யெழுது வது" எனற தலைபபின கீழ, , *ஶவஹ்ஶாநவஸ்ய யதாவம் ஶவஞ்ஜயி ரஹ்ஹதி* எனகிற மஹா பாரத சலோகம அவவளவு மாததிரமே உதாஹரிககபபடடுளள விடததிறகு ஜிஜஞாஸுககளுகக விபரீதாரததததை பரதயாயநம பணணககூடிய விவரணமுளளது எனறு நாம எழுதியிருநதோம இதறகு ஸ்ரீ கோபாலாயர இபபோது என்ன ஸமாதானம எழுதியுளளாரோ இதை முனனமே நாம எடுததுககொணடு (அதில பககம 4ல) கணடிததிருககிறோம பரமாணத திரடடிறகுப பொருளுரைபபதெனருல ஒரு நியமம அவசியமிருககவேணடும மூலததில எவவளவு பாகம உதாஹரிககப படடுளளதோ அவவளவுககு மாததிரமே பொருளுரைபபது—எனகிற நியமமாவது இருககவேணடும அலலது, பரமாணததின ஸவலப பாகம மாததிரமே மூலததில உதாஹரிககபபடடிருநதாலும எவவளவு அமஶததிறகு விவரணம எழுதிஞல வாசிபபவாகளுககு உபகாரமாகுமோ அவவளவு அமஶததிறகும பொருளுரைபபது—எனகிற நியமமாவது இருககவேணடும இரணடில ஒரு நியமமும இநதத திரடடுக்காரரககு இலலையெனபதே ஆராயசசியில நனகு நாம நிரூபிததிருபபது உணமையில இது பெரிய குறறம கரநத காரருடைய இஷடநதான நியாமகம எனறு சொலவது பொருந தாது அசசுககூடததைக கொளவதும காகிததததைக கொளவதும அவருடைய இஷடததைப பொறுததிருககலாம கரநதததின அமைபபில ஒழுஙகீனம ஏறபடடால அது திருததிககொளள வேணடிய தவறுதான இக குறறததை ஸ்ரீ கோபாலாயா ஒபபுக கொணடு, ஆனல இது இவருடைய குறறமனறு, இவாககு முநதியே ஒரு பரமாணததிரடடு வெளியிடடிருககினற இவரது ஆசாரய ஸ்வாமியின குறறம எனறு காடடவருகிருர பரமபரையாகவே நாஙகள தவறிபபோகிறவாகள' எனறு சொனஞல இரஙகவேணடி யது அவசியமே ஆதலால நாமும இஙகு இரககஙகாடடி நிறகின ரேம வாவஹர்களின வலலமை விசிததிரமே

ஒருமுககிய விஜஞாபநம.

நிகழும யுவஹூ சிததிரை மாதம முதலாக ஸ்ரீ கோபாலாசாரய ஸ்வாமி அடியேனுடைய காநதஙகளினமீது வெளியிடடுளள தூஷண ஸஞசிகைகள ஆறு இநத ஆறு ஸஞசிகைகளிலுமுளள விஷயங களை அடியேன அலசியலசி இவருடைய லேகனஙகள ஸாவாததமநா அஸஙகதம — அபஹாஸயம—அநாதரணீயம — அவிவேசித ரம ணீயம—ரஸலேசவிவாஜிதம எனபதைக கையிலஙகு நெலலிக கனிபோல காடடியாயிறறு ஸ்ரீ கோபாலாசாரயஸவாமி அடியே னெழுதுகிற ஸமாதாந ஸஞசிகைகளினமீது ஒரு அக்ஷரமும எழுத திலலாமல மேலே மேலே ஏதேனும வெவவேறு விஷயஙகளை எடுத துக கொணடு தூஷணைகள எழுதி வநதாலும விஷய சாசசைகளில அடியேன தளாசசியடைவேனலலேன பராமாணிக ஸரணியில அநத ஸவாமியின எழுதது எளளளவும ஒஙகாதெனபதை உடனுக குடனே அடியேன காடடியே நிறகினறேன இனனமும அவா அடியேனை உததேசிதது ஏதேனும எழுத விருமபுவாராயின, இஙகு வரையில (சென்ற வைகாசி மாதம முதலாக) அடியேன வெளி யிடடுளள ஸஞசிகைகளுககு லககம வாரியாக விடையளிததுவிடடு மேலெழுததிற செலகவெனறு கைகூபபி வேணடபபடுகிறா.

இடையிடையே ஸ்ரீ கோபாலாசாரயஸவாமிககும அடியேனுககும கடிதப போககுவரததும நடநதுகொணடிருககினறது அடியேன அவாககு எனன எழுதுகினறே னெனபதை அவா தாமே வெளி யிடடுககொளக அவா அடியேனுககு எழுதுவது எனனவெனறால,

> "முனனுடியே நான எழுதி அசசிடுவதறகு அனுபபிவிட டேன, அசசிடடுமே ஆயவிடடது, அதிலுளள தோஷஙகளை மாததிரம க்ஷமிததுககோளள வேணடியது, இனி எழுதுவ தெலலாம திருவுளளததிறகுப பாஙகாககவே யிருககும."

எனறு இவவிதமாகவே பலகால எழுதி வருகிறாா ஏறகனவே இநத ஸவாமியின க்ஷமாபராாததநா பததிரிகைகள இரணடு மூனறு அசசாகி வெளிவநதிருககினறன. இபபோது ஸமீபகாலததிலும (20—10—35) அபபடிபபடட பததிரிகை மீணடும கிடைததிருக

கின்றது. இவற்றால் இந்த ஸ்வாமியின் அற்புதமான ஆத்மகுண பரிபூர்த்தி வெளியாகின்றதென்பது வாஸ்தவம். மிகவும் மஹநீயரான அந்த ஸ்வாமி நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன் திறத்தில் அத்தகைய திருமுகங்களை அருளுவது தங்கள் கல்யாணகுண ப்ரக்ருதியினால் அருளுகின்றாரென்பதை அடியேனும் அறிந்தவனேன். அந்த ஸ்வாமியைச் சார்ந்தவர்கள் பலர் 'எதிரிக்கு ஒரு பத்திரிகையும் தேவரீர் எழுதக்கூடாது, க்ஷாமண பத்திரிகை அடியோடு எழுதக் கூடாது' என்று வெகு நிர்ப்பந்தங்கள் செய்தபோதிலும் எதையும் அந்த ஸ்வாமி பொருட்படுத்தாமல் ஸஹஜஸௌஜந்யத்தினால் அடிக்கடி க்ஷாமண பத்திரிகைகளை அநுக்ரஹித்து வருகின்றார். அவர் அச்சிட்டு வெளியிடுகின்றவற்றுக்கும் அடியேனுக்கு அவர் விடுக்கும் ஸ்ரீமுகங்கட்கும் ஸம்பந்தலவலேசமுமில்லாமலிருப்பது பற்றியே அடியேன் மிக வருந்துகிறேன். 'தெரியாமல் முன்னடியே யெழுதி அச்சிட்டுவிட்டேன்' என்று ஒருதரம் எழுதினால் அழகாயிருக்கும், அதவா இரண்டு தடவையும் எழுதட்டும். பலகால் அப்படியே யெழுதிக்கொண்டிருந்தால் ஆத்தமில்லாமற் போகிறதல்லவா? வாஸ்தவமாய் அவருடைய சுவடிகளுக்கும் ஆத்தமில்லை, கடிதங்களுக்கும் ஆத்தமில்லை என்பதே தாஸனுடைய தீர்மானம்.

ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ பத்திரிகையை நடத்தத் தொடங்கின்பிறகு, ஸ்ரீ கோபாலாசார்யஸ்வாமி என்ன தூஷணைகள் எழுதினாலும் அவற்றை நாம் பொருள்படுத்தவே வேண்டாம் என்று திண்ணிய உறுதிகள் செய்து கொண்டாலும், உலகுக்கு வழிகாட்டியான அந்த ஸ்வாமியே இத்தகைய ப்ரவ்ருத்திகளை போக்யமாகக் கொள்ளும்போது இவற்றைப் பரம போக்யமாகக் கொள்ளவேண்டியதன்றோ நமது கடமை என்று பாவியேனுக்குத் தோன்றிவிடுகிறது.

ஸ்வரூபஸித்தமான நைச்யத்தை அடியேன் எவ்வளவு அநுஸந்தித்துக்கொண்டாலும், சாந்திரஸத்தில் எவ்வளவு குதூஹலங் கொண்டாலும் ஸ்ரீ கோபாலாசார்யஸ்வாமியின் அத்யந்தம் அஸம்பத்தமான லேகனங்கள் ப்ரக்ருதி பாரவச்யத்தை உத்தேஜநஞ் செய்கின்றமையால், 'இப்படிப்பட்ட அநாவச்யக ப்ரவ்ருத்திகளில் விரக்திகொள்ளவேணும்' என்று அநேக மஹநீயர்கள் அடியேனுக்கு

நியமித்தருளுவதை நிறைவேற்றுவதற்கு அவகாசமில்லையாகிறது ஆனால், ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஐகரஸ்யத்தை அழகாக அனுபவிக்க வேணுமென்று அடியோம் கொண்டிருக்கின்ற ஆவலுக்கு ஒரு குறையும் நேராது எந்த ஸம்ப்ரதாயத்தையும் எந்த ஆசார்யரையும் எந்த ஸ்ரீஸூக்தியையும் அவசமாகவுங்கூட இகழமாட்டோமென்பது ஸத்யம்

மற்றொரு விஜ்ஞாபநம்

உபயவாது ஸாரஸ்வேஸாரஸ்வேதிகவமென்றும், அது சிறந்த பெருங்குணமென்றும் பட்டர் முதலான ஆசார்யர்கள் அருளிச் செய்திருப்பதை தூஷித்து ஸ்ரீகோபாலாசார்யர் எழுதின ஸஞ்சிகையின் மீது அடியேன் மறுப்பு வெளியிட்டுப் பல மாதங்களாயின் கோபாலாசார்யருடைய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் ப்ரமாணவிருத்த மென்பது அதில் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது அந்த ஸ்வாமி அடியேனுடைய ஸஞ்சிகைக்கு விடையளிக்காமல் ஸ்ரீ வடகரைஸ்வாமியின் ஒரு ஸ்ரீமுகத்திற்கு விடையளிப்பதாக ஏதோ விரிவாய் எழுதி வெளியிட்டு வருகின்றார் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அந்த அதிகரணத்தில் அப்படியிருக்கிறது, இந்த அதிகரணத்தில் இப்படியிருக்கிறது—என்று எதையேனும் மனம்போனபடி யெல்லாம் எழுதி வருகின்றார் எம்பெருமான் ஆநந்தமயன் என்பதையும் ஹேயப்ரதிபடன் என்பதையும் திருப்பித்திருப்பி எழுதுகிறார் இது தவிர வேறொரு அக்ஷரமும் அவர் எழுதுவதில்லை இதை யாரும் மறுக்கவில்லையே இவர் கூறுகிற துராக்ஷேபங்களை யெல்லாம் முன்னமே அநுவதித்துக் கண்டித்து பட்டரும் நம்பிள்ளையும் ஸாரமாக அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பன்முறை நாம் எடுத்துக் காட்டியிருந்தும் அவற்றில் கண் செலுத்தாமலும் அதைப்பற்றி ஸ்வாபிப்ராயம் சிறிதும் காட்டாமலும் வீணவம்பளப்புகளினால் கோபாலாசார்யர் பல ஏடுகளை நிரப்பிவருவது ஆர்க்கு ரஞ்ஜகமோ?

விசார்ணீயோ விஷய: க்ஷிப்ரமித்யவிசார்யது।
யதாதா ப்ரிவது மௌனம் ஜாவாரூபேண விஜ்ரும்ஹதே॥

வ்யாமோஹப்ரசமௌஷத்தின்

மூன்றாவது பகுதி முற்றிற்று

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம

விஷயதானம்செய்ய வாககளிததிருககும்

மஹாநுபாவாகள

ஸ்ரீ உ வே கோயில கநதாடை வாதூல தேசிக அபபன ஸவாமி
ஸ்ரீ உ வே கோவிநதபபஙகாா ஸவாமி திருநாராயணபுரம
ஸ்ரீ உ வே தேசிகவரதாசாரியாா ஸவாமி காரபபஙகாடு
ஸ்ரீ உ வே திருககோட்டியூா ஸௌமய நாராயணாசாரியாா ஸவாமி
ஸ்ரீ உ வே A V கோபாலாசாரியாா ஸவாமி பதராதிபா ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூகதிஸமரகஷணீ
ஸ்ரீ உ வே கோயில கநதாடை அ ராமாநுஜாசாரியாா ஸவாமி திருமழிசை
ஸ்ரீ உ வே மேலவாததியாா திருமலை அயயஙகாா ஸவாமி ஸ்ரீ விலலி புததூா
ஸ்ரீ உ வே திருநாராயணயயஙகாா ஸவாமி பதராதிபா செநதமிழ மதுரை
ஸ்ரீ உ வே உததமசேரி ரஙகசாமி அயயஙகாா ஸவாமி ஸ்ரீரஙகம
ஸ்ரீ உ வே ஸ்ரீரஙகம சடகோபாசாரியாா ஸவாமி
ஸ்ரீ உ வே கோ க ஸ்ரீநிவாசாசாரியாா ஸவாமி திருமழிசை

—— o ——

நிகழும மாாகழி மாதமானது-தினததிறகு ஸமிசவாததரமான பராஹம முஹூாததமபோல ஸமவதஸரததிறகு ஸததவாததரமான மாதமாகும மேலும விபூதியில உதகருஷடமான பதாாததஙகள எலலாம நான என்று ஸ்ரீ கருஷணபகவான அருளிசசெயதுவிடடதது "மாஸாநாம மாாககசீரஷோஹம" என்று அருளிசசெயதிருக கிறமையாலும இமமாதம மாதஙகளெலலாவறறிலும மேனமை யுடையது இனனுமும இவவிருள தருமாஞாலததில ஆணடாள அவதரிததுப் பனிக்கீழ் நீராடடம என்று ஒரு வயாஜததால திருபபாவை பாடி நமககுபகரிததததும இமமாதததிலே இவவளவு பெருமைவாயநத இமமாததில வைஜயநதீ வனமாலிகாமசராய பகவத் கைஙகாயநிஷடாகளான ஸ்ரீ வைஷணவாகளின பாததூளி பெனறே தமக்கு நிலைநின்ற நிருபகமாமபடி தொணடரடிபபொடி என்ற திருநாமததை யுடைய ஆழவாரவதரிததது கேடடை நகஷததிரமாகையாலே அத தினததனறு வைஜயநதியின 2-வது ஸஞசிகை வெளிபபடுமபடி நேரநததும பொருததமுடையதே,

வர்த்தமானங்கள்.

காஞ்சீபுரம்:—இந்த திவ்ய க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீ தேவராஜஸ்வாமி தேவஸ்தான மென்கிற தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதியில் தைமீ 1௳ (14—1—36) இரவு 11 மணிக்குள் இராப்பத்துத் திருவத்யயனோத்ஸவம் சாத்துமுறையாகி உடனே ஜீயர்புரம் பரிவேட்டை மண்டபத்திற்குத் தண்டிகையில் புறப்பாடு நடைபெறும். பழைய சீவரம் என்கிறவிடத்திலுள்ள ஸ்ரீ நரஸிம்ஹஸ்வாமி மலையின்மீது மறுநாள் காலை 10 மணிக்குள் சேர்ந்து அன்று மாலை பாலாற்றங் கரைப்பிராந்தங்களில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற நான்கு எம்பெருமான்களுடனே ஆச்சரியமான உத்ஸவம் நடைபெறும். தைமீ 3௳ காலை 12 மணி ஸுமாருக்குத் தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதி சேர்ந்தருள்வர்.

தெப்பஉத்ஸவம்:—தைமீ 25௳ (7—2—36) முதற்கொண்டு மூன்றுநாள் மேற்குறித்த ஸந்நிதியில் அனந்தஸரஸ்ஸில் பேரருளாளனுக்கும் பெருந்தேவித்தாயாருக்கும் அற்புதமான தெப்பவுத்ஸவம் நடைபெறும்.

தையில்மகம்:—திருமழிசையாழ்வார் காஞ்சீபுரத்தில் திருவெஃகா என்கிற ஸ்ரீயதோக்தகாரி ஸந்நிதியில் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் நடந்த இதிஹாஸத்தை அநுஸரித்து அநாதிகாலமாக மேற்படி திருவெஃகாவில் *பைந்நாகம் பாய்சுருட்டியுத்ஸவம் என்பது வெகு அழகாக நடந்து வருகின்றது. ஸ்ரீயதோக்தகாரி யெம்பெருமானும் திருமழிசைப்பிரானும் 'ஓரிரவிருக்கை' முதலான கிராமங்களுக்கும் அக்ரஹாரங்களுக்கும் எழுந்தருளிப் பாலாற்றங் கரையில் திருமஞ்சனங் கொண்டருளி அதிரமணீயமாக நடைபெறுமிந்த மஹோத்ஸவம் தைமீ 26௳ (8—2—36) பின்மாலை 5 மணி முதல் நடைபெறும்.

திருமழிசை:—மேற்குறித்த பக்திஸாரமஹாமுநியான ஆழ்வாருக்குத் திருவவதார ஸ்தலமாகிய திருமழிசையில் தைமீ 17௳ முதலாக 10 நாள் வருஷோத்ஸவம் அதிக விமரிசையாய் நடைபெறும்.

ஸ்ரீபெரும்பூதூர்:—இத்தலத்தில் திருவவதாரம் செய்தருளின ஜகதாசார்யரான எம்பெருமானார்க்கு அர்ச்சாவதார ப்ரதிஷ்டோத்

ஸவமாக நடத்தப்பட்டு வருகின்ற குருபுஷ்யோத்ஸவம் தைமீ 22௳ முதல் மூன்றுநாள் லோகோத்தர விபவங்களுடனே நடைபெறும் தினப்படி திருமஞ்சனமும், இரண்டுவேளையும் வாஹனப் புறப்பாடுகளும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டிகளும் வித்வான்களின் அமுத மொழிகளும் அநுபவிக்கத்தக்கவை.

மதுரமங்கலம்:—"ராமாநுஜபதச்சாயா" என்னும்படி எம்பெருமானார்க்குத் திருவடி நிழலாக ப்ரஸித்தரான எம்பாருக்குத் திருவவதார ஸ்தலமான இத்தலத்தில் தைமீ 14௳ முதலாகத் திருநக்ஷத்ரோத்ஸவம் ஆரம்பமாகி 5—2—36௳ புநர்வஸு நக்ஷத்திரத்தில் சாத்துமுறையாகும். வெகு அழகிய வைபவரியில் இவ்வுத்ஸவம் நடைபெறும். இதே ஸமயத்தில் காஞ்சீபுரம் உலகளந்தபெருமாள் ஸந்நிதியாகிய திருவூரகத்திலும் ப்ரம்மோத்ஸவம் விபவமாக நடைபெறும். ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு முதல் ப்ரஹ்மோத்ஸவம் நடைபெறுவதும் இதே ஸமயமாகும்

கூரம்:—"ராமஸ்ய தக்ஷிணோபாஹு:" என்னுமாபோலே எம்பெருமானார்க்கு வலக்கையாக எழுந்தருளியிருந்த கூரத்தாழ்வான் என்கிற ஆசார்யஸார்வபௌமருக்கு இத்தலத்தில் தைமீ 21௳ முதலாகத் திருநக்ஷத்ரோத்ஸவம் ஆரம்பமாகி 12—2—36௳ ஹஸ்த நக்ஷத்திரத்தில் சாத்துமுறையாகும்.

ஸ்ரீரங்கம் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாய ஸம்ரக்ஷண ஸபை:— 6—1—36௳ மேற்குறித்த ஸபையின் இருபதாவது வருஷாந்த மஹோத்ஸவம் ஸ்ரீரங்கத்தில் உடையவர் ஸந்நிதியில் இனிது நடைபெறும். இந்த திவ்ய தேசத்தில் மேற்படி ஸபையினால் பலவகையான மஹோபகாரங்கள் விளைந்திருப்பதனால் இச்சபை மேன்மேலும் அபிவிருத்திபெற்று விளங்கவேணுமென்று பல மஹா ஜனங்கள் பிரார்த்தித்து வருகின்றார்கள்

சென்னை பகவத் கதாப்ரஸங்க ஸபை:—இந்த ஸபையின் சார்பில் நடைபெறும் உபந்யாஸங்கள் தங்கசாலை வீதியிலுள்ள தொண்டைமண்டலம் ஹைஸ்கூல் ஹாலில் நடந்துவருகின்றன. ஐந்துவருஷகாலமாக இதில் உபந்யாஸங்கள் நடத்திவருகின்ற காஞ்சீ ஸ்ரீ.உ.வே. அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி நிகழும் யுவ௵ சித்திரைமீ முதலாக சனிக்கிழமைதோறும் ஸ்ரீ பாகவத—தசமஸ்கந்த உபந்யாஸங்களும், ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் ஆழ்வாரருளிச்செயல் விசே

க்ஷார்த்த வுபந்யாஸங்களும் நடத்தி வருகின்றார். இடையில் மார்கழியீ தினப்படியாகக் திருப்பாவையின் உபந்யாஸங்கள் நடத்தப்பட்டுவருகின்றன. பிறகு யதாக்ரமம் சனிக்கிழமைதோறும் மாலையில் ஸ்ரீ பாகவதமும் ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் காலையில் திவ்யப்ரபந்தங்களும் உபந்யஸிக்கப்பட்டுவரும். சென்ற திருக் கார்த்திகைக்கு முன் திருப்பல்லாண்டு உபந்யாஸம் முடிக்கப்பட்டிருப்பதனால் தையீ முதல்வாரத்தில் திருமாலை விசேஷார்த்த உபந்யாஸம் தொடங்கப்படவேணுமென்று பக்த ஜனங்களின் அபேக்ஷை தெரியவருகின்றது.

பாண்டுரங்க பக்த ஸபையினுதரவில் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ. உ. வே. சடகோபாசார்யஸ்வாமிகளால் கோவிந்தப்பநாய்க்கன் தெரு உப்பட்டேர் ஸ்ரீமான் ஆழ்வார் செட்டியார் சாரிட்டியில் அநேக விசேஷார்த்தங்களுடன் ஹரிகதா காலக்ஷேபம் நடைபெறும் திருநாராயணபுரம் ஸ்ரீ. உ. வே. அனந்தாண்பிள்ளை கோவிந்தப்பங்கார்ஸ்வாமிகளால் யதீந்த்ர ப்ரவணம் செட்டியார் சாரிட்டியில் உபந்யாஸங்கள் நடத்தப்படும்.

நாராயணமுதலி வீதியில் காருமானி ஆதிகேசவுலுசெட்டியார் சாரிட்டியில் திருமழிசை கோ. க. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமிகளால் விசேஷமான உபந்யாஸங்கள் நடத்தப்படும்.

திருவல்லிக்கேணி பகவத்விஷய காலக்ஷேபம்:—இங்கு நம்மாழ்வார் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர், உ. வே. ஸாது ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமியால் இரண்டுமூன்று மாதகாலமாய் திருவாய்மொழியீடு காலக்ஷேபம் ஸாதிக்கப்பட்டுவந்து இடையில் அநத்யயனத்திற்காக அது நிறுத்தப்பட்டு மார்கழியில் திருப்பாவை காலக்ஷேபம் நடத்தப்பட்டுவருகிறது.

எழும்பூர்:—ஜகன்னாத பக்த ஸபையினுதரவில் ஸாகேத நிலயத்தில் வடகரை ஸ்ரீமான் உ. வே. வெங்கட வரதாசார்யஸ்வாமிகளைக் கொண்டு அநேக உபந்யாசங்கள் நடைபெறும். ஷை சபையினுதரவில் வேத விலாசத்தில் அநேக ஹரிகதா காலக்ஷேபங்களும் பாட்டுக் கச்சேரிகளும் நடைபெறும்.

——o——

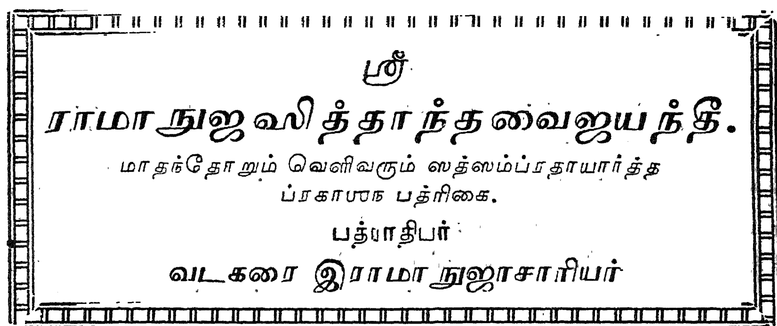
ஶ்ரீரஸ்து.
ஶ்ரீ ஹயக்ரீவாய நம:.
ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகிநே |
யஶ்ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ராணாம் அந்தர்ஜ்வரமஶீஶமத் ||

தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம : பரமயோகிநே |
யஶ்ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ராணாம் அந்தர்ஜ்வரமஶீஶமத்||

வேதவேதாந்த வேதாங்க ஸத்குருக்த்யர்த்தவர்ஷிணீ |
ஶ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ விஜ்ரும்பதாம் ||

வேத வேதாந்த வேதாங்க ஸத்குருக்த்யர்த்தவர்ஷிணீ |
ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ விஜ்ரும்பதாம் ||

தொகுதி 1.] [ப்குதி 3.

பத்திராதிபரின் விஜ்ஞாபனம்.

ஆரியர்காள் !

நம்முடைய இந்த வைஜயந்தீ பத்திரிகையானது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தின் ஐகமத்யத்தை விளக்குவதற்கும் உபய ஸம்ப்ரதாயத்திலுமுள்ள உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகர்கள் அநுக்ரஹிக்கும் விஷயங்களை நிஷ்பக்ஷபாதமாய் வெளியிடுவதற்குமே வெளிவரத் தொடங்கியிருக்கின்றது. கீழ் இரண்டு ஸஞ்சிகைகளில் புஸ்தக விமர்ஶம் என்னும் பகுதியில் ஸ்ரீ. உ. வே. ஏ. வி. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமிபோல்வார்களுடைய உக்திகளுக்கு மறுப்பாகச் சில விஷயங்

கள் வெளியிடப்பட்டிருப்பதைக் கடாக்ஷித்த சில பெரியோர்கள் "இப்பத்திரிகையின் நோக்கத்திற்குப் பொருந்தாதவையான இத்தகைய விஷயங்களை இதில் வெளியிடாதிருந்தால் நன்றாயிருக்கும்" என்று அடியேனிடம் அன்புடன் அறிவித்தார்கள். அதை அடியேன் பெரு நன்றிபாராட்டுதலோடு சிரஸாவஹிக்கக் கடமைப்பட்டவனுகவே யிருக்கின்றேன். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் விரும்பி வாசிக்கக்கூடிய விஷயங்களை வெளியிடுவதொன்றிலேயே அடியேனுக்கும் முழுநோக்கம். இப்போது வெளிவந்திருக்கும் அருணோதயத்திலும் வைஜயந்தீ ஸஞ்சிகைகள் இரண்டிலும் அப்படிப்பட்ட விஷயங்களே மலிந்துகிடக்கும். ஏ. வி. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி போன்றவர்களின் உக்திகளுக்கு உத்தரமாக வெளிவந்த விஷயங்களையும் ரஸிகர்கள் உற்று நோக்கினுல் ஸம்ப்ரதாய ஐகமத்யத்திற்கு ஹாநிகரமான விஷயம் ஒன்றும் அவைகளில் இல்லையென்பது நன்கு விளங்கும்.

ஸ்ரீ உ. வே. ஏ. வி. ஜீ. ஸ்வாமி லௌகிக ஞானத்திற்போலவே வைதிக ஞானத்திலும் சிறந்தவர். ஆத்மகுண பரிபூர்த்தியிலும் மேம்பட்டவர் என்பதை எல்லோரும் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆதலால் அந்த ஸ்வாமியின் பெயரால் வெளிவந்த வாத்ஸல்யார்த்த விவரண விமர்சத்தைப் பார்த்த அடியேனால் அவைகள் ஒருகாலும் அவரால் எழுதப்பட்டவை என்று நினைக்கவும் இயலாது. ஆயினும் அவைகளில் முதன்முதலாக "வாத்ஸல்யம் தோஷபோக்யத்வம்" என்று ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி சொல்லுவதாகக் கண்டனம் எழுதத் தொடங்கினர். அது அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி சொல்லுவதா? அல்லது நமது பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்ததோ? என்பதை ப்ராமாணிகர்கள் பராமர்ஶிக்கவேண்டுகிறேன்.

ஶரணாகதி கத்ய பாஷ்யத்தில் "வாத்ஸல்யம்நாம தோஷேபி குணத்வ புத்தி:" என்று ஸர்வஜ்ஞரான ச்ருதப்ரகாஶிகாபட்டர் அருளிச் செய்திருக்கவில்லையா? கடோபநிஷத்தில் "அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷ:" என்கிற வாக்யத்தில் "நததோ விஜுகுப்ஸதே" என்கிற விடத்தில் ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ ஸம்யமிஸார்வபௌமரால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட பாஷ்யத்தில், "வாத்ஸல்யாதிஶயாத் தேஹகதாநபி தோஷாந் போக்யதயா பஶ்யதி" என்று சொல்லப்படவில்லையா? அவ்வர்த்தத்தையன்றோ ஸ்ரீ அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி அருளியது. அதை மறுப்பது ஸ்ரீ கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி போல்வார்களுக்குப் பொருந்துமோ? அதற்கு அபார்த்தங்களைச் சொல்லுமவர்களை யன்றோ

கண்டிக்க ப்ராப்தம். "காக்கை வாயிலும் கட்டுரை கொள்வதன்றோ" ஸ்வரூபம். அது நிற்க, தயாஶப்தார்த்த விஷயமாகவும் ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி அருளிய விஷயம் அவராபிப்ராயமா? பட்டர் போல்வார்களின் அபிப்ராயமல்லவோ? பட்டர் ஸ்ரீ ஸூக்தியின் மீதன்றோ இவர் தூஷணைகள் எழுதப் புகுந்தது. எல்லா ஆசார்யர்களையும் ஸமரூபமாகவே ஸம்பாவிப்பதாக எழுதும் இந்த ஸ்வாமி ஸ்வபாவத்திற்கு இவ்வாறு கண்டிப்பது பொருந்துமோ? பட்டருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியை அபலபிக்க யார் சக்தர். "ஸ்வார்த்த ஹர்ஷயோகாத்யபாவேபி" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி என்போல்வார்களும் நன்கறியும்படி யன்றோ விளங்கா நிற்கின்றது? அதற்குத் தாத்பர்யம் அப்படியில்லை என்றே ஏ. வி. ஜீ. ஸ்வாமி ஸாதிக்கிறபடி கொண்டாலும் ஶப்த ஸந்நிவேஶத்தில் விவாதம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை யன்றோ? அதுபோலவே மற்றையோர்களும் சொல்லி வருகிறார்களென்று இந்த ஸ்வாமியும் திருவுள்ளம் பற்றி இருந்திருக்கக் கூடாதோ? இதில் அநாவஶ்யகங்களான விசாரங்களை வளர்த்திக்கொண்டு போருவது உசிதமா? என்பதை விவேகிகள் விசாரிக்கவேண்டும்.

ஆக வாத்ஸல்யம், தயை என்கிற இரண்டு விஷயங்களைப்பற்றியும் ஸ்ரீ கோபாலாசார்ய ஸ்வாமியின் உக்திக்கு உத்தரமாக ஸ்ரீ அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி வெளியிட்டிருக்கிற பத்ரிகைகளில் இரண்டு ஸம்ப்ரதாயங்களினுடையவும் ஸாமரஸ்யம் (ஒற்றுமை) அழகாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதே யல்லாமல் ஒரு ஸம்ப்ரதாயத்தை தூஷித்திருப்பதாகக் காணக் கிடைக்குமோ? ஸ்ரீ கோபாலாசார்யர், ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியரைப் பற்றி எவ்வளவோ மறுத்து எழுதுகிறார். ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியரும் அவ்வாறே மறுத்து எழுதுகிறார். இது விஷயத்தில் அடியேன் சிறிய ஞானத்தன் என்ன செய்யமுடியும்?

இன்னமும் இந்த் கோபாலாசார்யர் எழுதும் விஷயங்களைப் பற்றி அடியேன் எழுதினால் பக்ஷபாதத்தினால் எழுதுவதாகவே சிலர் கருதக்கூடும். ஆயினும் விவேகிகளின் உள்ளத்திற்கு விஷயவுண்மை விளங்காமற் போகாது. இதுவரையிலும் இவ்விரண்டு ஸ்வாமிகளுக்கும் பரஸ்பரம் அநேக விஷயங்களில் விவாதம் ஏற்பட்டு ஓயாமல் இருவரும் பத்திரிகைகள் மூலம் போராடி வருகிறார்கள். இருவருடைய போராட்டமும் மிகவும் அநாவஶ்யகமென்றே மத்யஸ்தர்கள் கருதுகிறார்கள். அடியேனுடைய எண்ணமும் இதுவே. பாதுகா ஸஹஸ்ராவதார தத்வ விமர்சம் என்று பெயரிட்டு ஒரு நீண்ட

தால் வெளியிட்டு வருகின்றார். அதிலும் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியைப்பற்றி மறுத்தே எழுதி வருகின்றார். அண்ணங்கராசார்யரும் ஸ்ரீ தேசிக ஸூக்திஜயத்வஜ மாலையில் ஸ்ரீ கோபாலாசார்யரை மறுத்து எழுதி வருகிறார். இதற்கென் செய்வோம் யாம். அடியேன் ஸ்ரீ கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி ஸந்நிதிக்கு விடுத்த பத்திரிகைகளுக்குப் பதிலாக அவர் அனேக ஆச்சர்யமான அர்த்த விசேஷங்களை வெளியிட்டு வருகிறார். ஆயினும் அடியேன் எழுதிக்கொண்ட விஷயங்களுக்கு ஏதாவது பதில் உண்டா? என்பதை ப்ரமாணிகர்கள் அறிவித்தால் அவர்கள் விஷயத்தில் தலையல்லால் கைமாறிலேன். அறியாதவர்கள் எழுதினால் அவர்களுக்குப் பதில் ஏதாவது எழுதலாம். இந்த கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி விஷயங்களை அறிந்துவைத்தே இவ்வாறு எழுதுவதற்கு பதில் எழுதுவது உசிதமன்று என்றே அடியேன் வாளாவிருக்கின்றேன்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம்

எம்பெருமான் தொடங்கி எம்பெருமானார் நடுவாக அஸ்மதாசார்யர்கள் பர்யந்தமாகவுள்ள ஆசார்ய பரம்பரையில் "ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷம்" என்கையால் ஸம்ப்ரதாய பரம்பராப்ராப்தமான ரஹஸ்யார்த்த ஜ்ஞானமே, நிரதிசய புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு உறுப்பாகும். ஆகையால் நமது பூர்வாசார்யர்கள் ஆங்காங்கு நம்போல்வார்கள் உஜ்ஜீவிப்பதற்காக அருளிச் செய்திருக்கும் அர்த்த விசேஷங்களை அடியேன் பெரியோர்கள் ஸந்நிதியில் அடிபணிந்து அறிந்துகொண்டபடி இங்கு விண்ணப்பித்துக்கொள்கிறேன்.

பதார்த்தங்கள் ப்ரமாணம் ப்ரமேயம் என்று இருவகைப்படும். அவற்றுள் ப்ரமேயங்களை உள்ளபடி அறிவதற்கு ஸாதகமாயிருக்குமவை ப்ரமாணங்கள் எனப்படும். அப்ரமாணங்கள் ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், சப்தம் என்று மூன்று வகைப்படும். ப்ரத்யக்ஷமான பதார்த்தங்களை அறிவதற்கு இன்றியமையாத செவி, வாய், கண், மூக்கு, உடல் மனமும் ஆகிய ஆறு புலன்களும் ப்ரத்யக்ஷமெனப்படும். இவ்வாறு ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணங்களால் அறியப்பட்ட வஸ்துக்களில் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரியாமலிருக்கும் நிலைமையை அறிந்து அவைகளில் ஒன்றைக்கொண்டு மற்றொன்றை அறிவதற்கு யோக்ய

மான யுக்திகள் அநுமானம் என்று சொல்லப்படும். அதாவது மலையின் கண்ணுள்ள புகையைக் கண்டவுடன் அப்புகை நெருப்பில்லாவிடத்து உள்தாகாமையால் அவ்விடம் நெருப்புளது என்று அறிவதற்கு யோக்யமான யுக்தி விசேஷம்.

சப்தமாவது ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறிய முடியாத விஷயங்களை உள்ளபடி அறிகைக்கு யோக்யமான அக்ஷராத்மகமாயுள்ள ஶப்தங்கள். அந்த ஶப்தங்களாவன அபௌருஷேயங்களாய் நித்ய நிர்தோஷங்களாய் ஸ்வத: ப்ரமாணங்களாயிருக்கும் வேதங்களும், அவைகளின் அர்த்தங்களை அறிவதற்கநுகூலங்களான மீமாம்ஸாதி ஶாஸ்த்ரங்களும், அவ்வேதார்த்தங்களை ப்ரத்யக்ஷமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த மனு முதலாயினோர் ஸ்ம்ருதிகளும், அவ்வேதார்த்தங்களை அறுதியிடாநின்ற இதிஹாஸ புராணங்களும், பாஞ்சராத்ராதி ஆகமங்களும், மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய ஸூக்திகளாய் தென்மொழி மறை என்று கொண்டாடப்படும் திவ்யப்ரபந்தங்கள் நாலாயிரமும், அவைகளை அடியொற்றிய பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளும்.

அவைகளில் வேதம், அபௌருஷேயம். (புருஷனால் செய்யப்படாதது.) ஆகையால், மயக்கம், வஞ்சனை, கவனமில்லாமை முதலாகிய குணங்களால் ஏற்படும் தோஷமில்லாததாயிருக்கும். ஸ்வத: ப்ரமாணமாவது, ஒரு விஷயத்தைத் தெரிவிக்கும்பொழுது மற்றொன்றை அபேக்ஷியாது தானே அறிவிக்கும் பெருமை. அது நித்யமாயிருக்கும். அஹங்கார தத்துவத்தினுடைய கார்யமான ஶப்தத்தை எப்படி நித்யம் என்று சொல்லமுடியுமெனில்? சப்தங்கள் அநித்யமாயிருந்தாலும் ஒவ்வொரு கல்பங்களிலும் அந்த ஶப்தங்களுடைய க்ரமங்கள் வேறுபடாமல் ஸர்வேஶ்வரன் திருவுள்ளத்தில் வைத்திருந்து கல்பந்தோறும் வெளியிடுகின்றமையால் நித்யமென்று சொல்லப்படுகிறது. இதிஹாஸாதி புராணங்கள் வேதத்தை அடியொற்றியே ப்ரமாணங்களாகும். வேதவிருத்தமான அர்த்தங்களை அறுதியிடுமவைகள் ப்ரமாணமாகமாட்டா. பாஞ்சராத்ரம் ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேஶ்வரனால் சேதனர்களுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாய் அருளிச்செய்யப்பட்டதாகையால் வேதம்போலவே ஸ்வத: ப்ரமாணமாகும். அப்படியே மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளாகிய திவ்ய ப்ரபந்தங்களும் ப்ரமாணங்களாகும்.

படைத்தான் கவி என்கிறபடியால் இந்த திவ்ய ஸூக்திகளும் வேதம் போலேயே ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரளயகாலத்தில்

தன் திருவுள்ளத்தில் வைத்திருந்து ஸுப்த ப்ரபுத்தந்யாயத்தாலே இந்த திராவிட பிரபந்தத்தை ஆழ்வாருக்கு அருளிச்செய்ய ஆழ்வாரும் மதுரகவிகள் போன்ற மஹாநுபாவர்களுக்கு அருளிச்செய்ய உலகில் வந்திருக்கின்றமையால் தாவிட ப்ரபந்தத்தையும் அபௌருஷேயமான வேதமென்றே சொல்லக்கூடும்.

அபௌருஷேயமாய் நித்யமான வேதம், கர்மபாகம் ப்ரஹ்மபாக மென்று இரண்டு வகைப்பட்டிருக்கும். அவற்றில் கர்மபாகமானது அசித்ப்ராயர்களான சேதனர்கள் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு ஸர்வேஸ்வரன் பரம க்ருபையினால் அநுக்ரஹித்த அவயவங்களைக்கொண்டு அவனை ஆராதிப்பதற்கு அநுகூலங்களான யஜ்ஞம் முதலான கர்மங்களையும் அவைகளை அநுஷ்டிக்கும் ப்ரகாரங்களையும் அழகாகச் சொல்லுமதாயிருக்கும். அவைகளை ப்ரயத்யக்ஷீகரித்த மனு முதலியினோர் ஸ்ம்ருதிகள் அந்தக் கர்மபாகமான வேதார்த்தங்களை நாமறியும்படி விஸ்தரியா நிற்கும். ப்ரஹ்மபாகம் "ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூப ரூப குணவிபவாதிகளையும் அவனை அடைவதற்கு உபாயத்தையும் அவ்வுபாயத்தால் அடையக்கூடிய பலத்தையும் அப்பலத்தை அடைவதற்கு யோக்யனை புருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், அப்பலத்தைப் பெறுவதற்கு இடையூறான விரோதி ஸ்வரூபத்தையும் அறிவிக்குமதாயிருக்கும். இவ்வர்த்த விசேஷங்களையே விஸ்தரியா நிற்கும் ஸ்ரீராமாயணாதி இதிஹாஸங்களும், ஸாத்விக புராணங்களும். மேற்சொல்லப்பட்ட ப்ரமாணங்கள் போலவே பகவத் கடாக்ஷமடியாகப் பெற்ற திவ்யஜ்ஞானத்தையுடைய ஶிஷ்டர்களின் ஆசாரங்களும் ப்ரமாணங்களாக ஆகும். "தர்மஜ்ஞஸமய꞉ ப்ரமாணம் வேதாஶ்ச." (தர்மத்தையறிந்த சிஷ்டர்களுடைய ஆசாரம் ப்ரமாணம் வேதங்களும்) என்று சொல்லா நின்றதிறே. இதில் தர்மத்தையறிந்த ஶிஷ்டர்களின் ஆசாரம் ப்ரமாணம் என்று முந்துற முன்னம் ஶிஷ்டாசாரத்தைச் சொல்லியிருப்பதுடன் வேதமும் என்று சொல்லப்படுகிற சகாரத்தாலும் வேதத்தைக்காட்டிலும் ஶிஷ்டாசாரம் முக்யமான ப்ரமாணம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

நமது ஐந்தாவது ஜார்ஜ் சக்ரவர்த்தி

தற்சமயம் நமக்கு அகஸ்மாத்தாய் ஒரு வருத்தமும் அதைக் கொஞ்சம் ஆராய்ச்சி செய்தவுடன் ஸமாதானமும் அடைய நேர்ந்தது. அதாவது நமது ராஜாதிராஜனுகிய ஜார்ஜ் சக்ரவர்த்தி ஸ்வர்க்கம் சென்றூர் என்கிற சமாசாரம் செவிக்கெட்டியபொழுது ஒரு வருத்த முண்டாயிற்று. அதைச் சிறிது பராமர்சித்தவுடன் அவர் இவ்வளவு காலம் இவ்வுலகை இனிது ஆண்டு இதேமாதிரி விண்ணுலகையும் ஆளக்கருதி விண்ணுலகம் சென்றிருக்கின்றூர் என்றே நினைக்க வேண்டும்.

மேலும், நரஃ பதிதகாயோபி—யஸஃ காயேநஜீவதி—என்கிற படி ப்ராக்ருதமான சரீரத்தைவிட்டு அப்ராக்ருதமான யஸஸ்ஸரீரத்தை அவலம்பித்திருக்கின்றூர். ராஜாதிராஜனுகிற நமது சக்ரவர்த்தியின் பெருமையைப் பேசப் புகுந்தால் "நாவிஷ்ணுஃ ப்ருதிவீபதிஃ" என்று சொல்லுகிறபடி ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுவே நமது சக்ரவர்த்தி என்று சொல்லவேண்டும். இல்லாவிடில் இவ்வளவு பெருமை ஏற்பட இயலாது. நமது சக்ரவர்த்தியின் அரசாட்சியானது நமது தேசத்தை முன் ஆண்டுவந்த அரசர்களின் அரசாட்சியை அடியொற்றினதாகவே காணப்படுகின்றது. முன் அரசாண்டவர்களின் அரசாட்சியைச் சொல்லும்போது ஒரு துறையில் புலியும் பசுவும் தண்ணீர் அருந்துமாறு ஆண்டார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதை நாம் சரித்திரங்களில் படிக்கின்றோமே யல்லாமல் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டதில்லை. ஆதலின் அது விஷயத்தில் நமக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை உண்டாகாமலிருந்தது. தற்காலம் பெரியது சிறியதை நலியாதபடி ஆண்ட நமது சக்ரவர்த்தியின் அரசாக்ஷியை ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டோமாதலால் அது ஸம்பாவிதமென்றே நினைக்க நேருகின்றது. மேலும் அந்நல்லடிக் காலத்தில் அவர்கள் ஆண்டுவந்தது அவ்வளவு பெருமையல்ல. கலிஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுமிக்காலத்தில் இவர் அரசாண்ட பெருமையைப் பன்னி யுரைக்குங்கால் பாரதமாம். அவ்வாறு மண்ணுலகை ஆண்டு விண்ணுலகையும் ஆள விரும்பித் தன்னுடைய புதல்வரான ஹெட்வர்ட் சக்ரவர்த்தியை இவ்வுலகாள வைத்துவிட்டுத் தான் வானுளச் சென்றிருக்கிறூர். அவர் புதல்வரான ஹெட்வர்ட் சக்ரவர்த்தியும் "திநாந்தே நிஹிதம் தேஜஃ ஸவித்ரேவ ஹுதாஸநஃ" என்கிறபடி சாயங்காலத்தில் சூர்யனுல் கொடுக்

கப்பட்ட தேஜஸ்ஸை அடைந்து அக்நியானது எவ்வாறு ஜ்வலிக்கின்றதோ, அவ்வாறே நமது ஜார்ஜ் சக்ரவர்த்தியினால் கொடுக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தைப் பெற்ற அவர் புதல்வரான ஹெட்வர்ட் சக்ரவர்த்தி அதி தேஜஸ்வியாய் பெரியது சிறியதை நலியாதபடி "யாவதா வர்த்ததே சக்ரம் யாவதீஹ வஸுந்தரா" என்கிறபடி ஆஜ்ஞாசக்ர முள்ளளவும் பூமியுள்ளளவும் இவ்வுலகை இனிது ஆளும்படி எல்லாம்வல்ல இறைவன் இன்னருள் புரியுமாறு வேண்டுகிறேன்.

இங்ஙனம்

வடகரை இராமாநுஜாசாரியார்,

பத்திராதிபர், S. R. S. வைஜயந்தீ.

வர்த்தமானங்கள்.

காஞ்சீபுரம் தேவப்பெருமாள் உத்ஸவங்கள்:—நாளது மாசி மாதத்தில் சுக்லபக்ஷ தசமியன்று (2-3-36) திங்கட்கிழமை தென்னேரித் தெப்பத்திருநாள் நடைபெறும். முதல்நாள் இரவு 10-மணிக்குப் பெருமாள் ஸந்நிதியை விட்டுப் புறப்பட்டருளிப் பல கிராமங்களையும் அக்ரஹாரங்களையும் அலங்கரித்துக்கொண்டு மறுநாள் காலை 11-மணிக்குத் தென்னேரி சேர்ந்து அங்கு அற்புதமான திருமஞ்சனங் கொண்டருளி மாலை 5-மணிக்குமேல் தாதஸமுத்ரமென்கிற ஏரியில் தெப்பம் கண்டருளி, அகரம் என்கிற வைதிகாக்ரஹாரத்தில் லோகவிலக்ஷணமான திருவீதிப் புறப்பாடுடன் அவ்வூர் ஸந்நிதியில் எழுந்தருளியிருந்து திருவாராதன நைவேத்யாதிகள் விசேஷமாகக் கண்டருளி மறுநாள் உதயம் காஞ்சீபுரம் ஸந்நிதியில் சேர்ந்தருள்வர்.

8-3-36 ஞாயிற்றுக்கிழமை பௌர்ணமியன்று ராய்ஜீ குளத் தெப்பத்திருநாள் ஆச்சரியமாக நடைபெறும். மறுநாள் முதல் மூன்றுநாட்கள் ஸந்நிதியுள்ளே துரைத்தோட்டத்தில் நவனவுத்ஸவம் பரமபோக்யமாக நடைபெறும்.

திருக்கச்சிநம்பிகளுத்ஸவம்:—இவ்வாசிரியருடைய வருஷோத்ஸவம் ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் நடைபெற்றாலும் இவருடைய திருவவதாரஸ்தலமான பூவிருந்தவல்லியில் 10-நாளும் திருவீதிப் புறப்பாடுடன் வெகு சிறப்பாக பக்தவர்க்கங்களால் நடத்திவைக்கப்படும். 21-2-36உ உத்ஸவாரம்பம். 1-3-36உ மிருகசீர்ஷத் திருநக்ஷத்திரத்தன்று (ஞாயிற்றுக்கிழமை) சாற்றுமுறை.

திருநாராயணபுரம்

இது மேலக்கோட்டை என்கிற திவ்யக்ஷேத்ரம். இந்த க்ஷேத்ரமானது க்ருதயுகத்தில் நாராயணாத்ரி என்றும் த்ரேதாயுகத்தில் வேதாத்ரி என்றும் த்வாபரயுகத்தில் யாதவாத்ரி என்றும் கலியுகத்தில் யதிஸார்வ பௌமரான எம்பெருமானாரால் ஜீர்ணோத்தாரணம் பண்ணப்பட்டதால் யதிசைலமென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. மேலும் இந்நகருக்கு உடையவர் திருநாராயணபுரம் என்று திருநாமம் சாத்தின படியால் திருநாராயணபுரமென்றும் எல்லோராலும் போற்றப்படும். பங்குனிமாதத்தில் ப்ரும்ஹோத்ஸவம் வயிரமுடி ஸேவை, 17-2-36 (மாசிமீ 5-உ) கேட்டை நக்ஷத்திரத்தில் டில்லியிலிருந்து உடையவர் செல்வப்பிள்ளையை எழுந்தருள் வித்துக் கொண்டு எழுந்தருளின தினமாகையால் அன்று காலை ஸன்னிதியில் செல்வப்பிள்ளைக்குத் திருமஞ்சனம் மிக விமர்சையாய் நடைபெறும். உடனே உடையவருடன் தேசிகன் ஸன்னிதிக்கு எழுந்தருளி தளிகை முதலானதுகள் அமுது செய்து பல்லக்கில் செல்வப்பிள்ளையும் தோளுக்கினியானில் உடையவருமாக வீதி எழுந்தருளுகிற உத்ஸவம் மிகவும் அழகாக நடைபெறும்

திருவல்லிக்கேணி காலக்ஷேபங்கள்

ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸ்வாமி திவ்யாலயம், ஸ்ரீவேதவல்லித்தாயார் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீமான் திவான் பஹதூர் M. O. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார் ஸ்வாமி சார்டி மூலமாய் சுமார் இருபது வருஷகாலமாய் உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகரான திருமழிசை கோ. க. அ. ராமானுஜாசார்யஸ்வாமி அநேக ஸம்ப்ரதாயக்ரந்த காலக்ஷேபங்களை நடத்திக் கொண்டு வந்து, கொஞ்ச காலமாய் அந்தக் காலக்ஷேபங்களிலிருந்து நிவர்த்தராயிருக்கிறபடியால், ஷை தாயார் ஸந்நிதியில், அந்த ஸ்வாமியினுடைய அந்தேவாஸிகளான தி. ஆஸூரி, வெ. ஸ்ரீனிவாஸாச்சாரியர் ஸ்வாமி' தி. ஆஸூரி, ரா. ரங்காச்சாரியர் ஸ்வாமி இவர்கள் முறையே, ஹரிவம்சகாலக்ஷேபமும், பகவத்கீதா காலக்ஷேபமும் அந்தந்த வாரங்களில் பகல் 3மணிக்கு நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். அநேகர் வந்து கேட்டுக்களிக்கின்றனர்.

திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ வானமாமலை மடத்தில், காலை 7½மணிக்கு தி. ஆஸூரி, வெ. ஸ்ரீனிவாஸாச்சார்ஸ்வாமி 'தத்வத்ரயம்' பிரதி தினமும் நடத்திக்கொண்டுவருகிறார்.

மாம்பலம்.

திருக்கண்ணபுரம் ந்யாய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகரான ஸ்ரீமான் வரதாசார்யஸ்வாமிகளால், மாம்பலம் ராமாநுஜன் தெரு, ராமாநுஜ நிலயத்தில் ப்ரதி ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 8-மணிக்கு திருமந்த்ரார்த்தம் உபந்யஸிக்கப்படும்.

கோயில் மாசியுத்ஸவம்.

ஸ்ரீரங்கம் ரங்கநாதப் பெருமாளுக்கு தைமீ முதற்கொண்டு நான்கு மாதங்களிலும் நான்கு பிரம்மோத்ஸவங்கள் நடைபெறுவது வழக்கம். தையுத்ஸவம் வெகுவிபவமாக நடைபெற்றது. மாசி ப்ரம்மோத்ஸவம் நாளது மாசிமீ 13-ந் தேதி (25-2-36) முதல் நடைபெறும். முடிவில் தெப்பவுத்ஸவம் நடைபெறுவதால் இதற்கு மாசித் தெப்பத் திருநாள் என்கிற பெயரும் வழங்கிவருவதுண்டு.

திருவெவ்வுளூர் ஸ்ரீ வீரராகவர்தெப்பம்.

22—2—36௳ அமாவாஸ்யையன்று நடைபெறும்.

திருபுட்குழியில் தெப்பம்.

இந்த திவ்யதேசத்தில் ஸகலமான உத்ஸவங்களும் வெகு அழகாக நடந்துகொண்டிருந்தன. சில வருஷங்களாகப் பலவகை விவாதங்களினால் ஒரு உத்ஸவமும் நடைபெறாமல் நின்றிருந்த குறையை நீக்க, சென்ற தையமாவாஸ்யை முதலாக மூன்று நாள் தெப்பவுத்ஸவம் நடத்துவதாக ஆரம்பம் செய்து ஒருநாள் உத்ஸவம் நடத்தப்பட்டது. அவ்வளவிலேயே கலஹங்கள் ஏற்பட்டு உத்ஸவம் நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. பக்தர்களுக்கு விசாலஹ்ருதயமுண்டாகி நல்லவழி பிறக்கவேணும்.

திருக்கண்ணபுரம் மாசிமகம்.

இத்தலத்து எம்பெருமான் சௌரிராஜப் பெருமாளுக்கு மாசி மகோத்ஸவமென்கிற ஒரு ப்ரம்மோத்ஸவம் 28—2—36௳ முதலாக நடைபெறும். 7—3—36 மக நக்ஷத்திரத்தன்று திருமலைராஜன் பட்டணத்திற் கெழுந்தருளிக் கடலில் தீர்த்தம் ஸாதிக்கிற அதிசயங்கள் வெகு அற்புதமானவை. இவ்வுத்ஸவம் ஸ்ரீபெரும்பூதூரிலும் ஐந்து நாள் நடைபெறும்.

திருவத்யயநோத்ஸவம்

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியார்

மாஸங்களிற் சிறந்தது மார்கழி மாதமென்பது, ஸ்ரீ கீதாசார்யாபிமதமன்றோ? தேவதைகளின் திநாரம்பமான தை மாஸத்துக்குப் பூர்வபாவியாய் ப்ராபாதஸமயமாயிருப்பதே, அப்படி அந்த மாஸம் கொண்டாடப் படுவதற்குக் காரணமாயிருக்கும். அந்த மாதத்திற் சுக்லபக்ஷவேகாதசி தொடங்கிப் பெரிய பெருமாள் வடமொழிவேதத்தைக் கேட்டுப்போருவது வழக்கமாயிருந்ததாம். அதற்கு அத்யயநோத்ஸவமென்று பெயராம். அப்படி நடந்து வரா நிற்கையில் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் ப்ராகாராதி கைங்கர்யங்களைச் செய்தருளின திருமங்கைமன்னன் காலத்தில் அவ்வாழ்வாருக்குப் பெரிய பெருமாள் அருள்பாடிட்டு ஸம்ஸ்க்ருத வேதஸாம்யம் தென்மொழிவேதமாகிய திருவாய்மொழிக்கு உண்டென்று தாம் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதை ஸகலரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி திருவரங்கந் திருப்பதியினின்று திருக்கார்த்திகையானதும் ஆழ்வார்திருநகரிக்குப் பயணமாகி ஆழ்வாரை எழுந்தருளிப் பண்ணிக்கொண்டுவந்து திருவாய்மொழி பாராயணம் நடத்தும்படி நியமித்தருளினர். அப்படிப் பெரியபெருமாள் அநுக்ரஹித்த நியமனத்தை ஶிரஸாவஹித்துக் கலியனும் திருக்கார்த்திகையானதும் திருவரங்கத்திலுள்ள கோயில் பரிஜநங்களுடன் ஆழ்வார் திருநகரிக்குப் பயணமாகி அங்குநின்று ஆழ்வாரை யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுவந்து ப்ரதிஸம்வத்ஸரமும் சுக்லபக்ஷ ஏகாதசி தொடங்கித் தினம் ஒவ்வொரு பத்து வீதம் திருவாய்மொழி பத்து பத்தையும் பத்துநாள் உத்ஸவத்தில் வடமொழி வேதத்தோடுகேட்பித்தருளித் திருவாய்மொழிக்கு வேதஸாம்யம் பெருமாள் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதை ப்ரகாசிப்பித்தருளினர். இப்படி நிகழ்ந்து வாராநின்றமேற்படி உத்ஸவம் பிறகு காலக்ரமத்தில் நடந்தேறுமல் நின்று விட, வெகுகாலத்திற்குப்பின் நம் தர்சநஸ்தாபகாசாரியரான எம்பெருமானர் "பொங்கோதஞ்சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமே ஆள்கின்ற செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனரின்" திருவுள்ளத்தை யடியொற்றித் திருவாய்மொழியோடு மற்ற முதலாயிரம் முதலிய பிரபந்தங்கட்கும் வேத

ஸாம்யமுண்டென்பது ப்ரகாஶிக்குமாறு மார்கழிமாஸத்துச் சுக்ல பக்ஷ ஏகாதசிக்கு முன்பு பத்து நாள்களில் முதலிரண்டாயிரத்தையும் ஸ்ரீவைகுண்ட ஏகாதசி தொடங்கிப் பத்துநாள்களில் திருவாய் மொழியாயிரத்தையும் திருவாய்மொழி முடிந்த மறுநாள் இயற்பாவாயிரத்தையும் நம்பெருமாள் வடமொழி வேதத்தோடு திருச்செவிசாத்தும்படி ஏற்பாடு செய்தருளினார். அப்படியேற்பாடு செய்கையில் திருக்கார்த்திகையானதும் ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள பரிஜனம் பலவற்றோடும் ஆழ்வார்திருநகரிக்குப் பயணமாகி நம்மாழ்வாரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து கலியனையும் முன்னிட்டு உத்ஸவத்தை விமர்சையாக நடப்பிக்கலானார். திருக்கார்த்திகையானதும் ஆழ்வாரை யெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பெரியபெருமாள் திருச்செவிசாத்தியருளுங் காலவெல்லையே இந்தத் தென்மொழி வேதத்துக்கு அத்யயனோத்ஸ ஜனகாலமாகும். முதற் பத்துநாள்களில் நடக்கும் உத்ஸவம் மத்தியான்ன காலத்திற்குள் திவ்யப்ரபந்தத்தைப் பெருமாள் திருச்செவி சாத்தும்படி இருப்பதால், அது பகற்பத்து என்னவும், பின்பு ஸ்ரீவைகுண்ட ஏகாதசி தொடங்கி நடக்கும் உத்ஸவத்தில் திருவாய்மொழிப்ரபந்தம் இராத்திரியில் திருச்செவி சாத்தும்படியிருத்ததால், அது இராப்பத்து என்றும் வழங்குவதாயிற்று. இந்த உத்ஸவங்களில் வடமொழி வேதத்தோடொப்ப திவ்யப்ரபந்தங்களும் சேவிக்கப்பட்டுப் பெரிய பெருமாளால் மிகவும் திருவுள்ளவுகப்போடு திருச்செவி சாத்தப்படுவதால் இந்த உத்ஸவம் திருவத்யயன உத்ஸவமென்று பெரியோர்களால் வழங்கப்படுவதாயிற்று. (அத்யயனமென்றால்—வேதமோதுதல்) இப்படி நடந்து வராநின்ற உத்ஸவம் கால கௌடில்யத்தால் ஆழ்வார் திருநகரியினின்று ஆழ்வாரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுவந்து நடத்துவது கஷ்டஸாத்யமாய்விட பிற்காலத்துள்ள பெரியோர் திருவரங்கம் திருப்பதியில்தானே ஏறியருளப்பண்ணின நம்மாழ்வாரைக்கொண்டு மேற்படி உத்ஸவத்தைச் சிறப்பாக நடத்தலானார்கள்.

தமிழ் மொழியில் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் என்று வழங்குகிற மூவகைத்தமிழில் இயற்பா தவிர மற்றை மூவாயிரங்களும் இசைத்தமிழும் நாடகத்தமிழுமாகையால் அந்தப்ரபந்தங்

களை அறையர், பண்ணிசையோடு சேவிப்பதும் அபிநயிப்பதும், மற்றையோராயிரமும் இயற்றமிழென்பதை யாவரும் அறியுமாறு முன்னையோர், இவற்றிற்கு இயற்பா (இயற்றமிழாலானபா) என்று நாமதேயமிட்டதற்கு ஏற்ப அவ்வாயிரத்தை அறையர் பண்ணிசையோடு சேவிப்பதில்லையாக, இதர ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பெருந்திரளாக இருந்து அநுசந்திக்க நம்பெருமாள் கட்டளையால் இன்னும் இருபத்தொருநாள்களில் திவ்யப்ரபந்தம் முழுவதையும் திருச்செவிசாத்துதல் நடந்துவருகின்றது.

இப்படி நடந்துவராநிற்கிற திருவத்யயநோதஸவத்தைத் திருவரங்கம் திருப்பதிக்குப்போய் சேவிக்கப்ராப்தியில்லாதவர்கள் அக்குறை யொருவாறு தீர மேற்படிஉத்ஸவம் பலதிவ்ய தேசங்களில் நடக்கின்றது. அந்த உத்ஸவம், ராஜதானியாய் ஸ்ரீகீதாசாரியன் எழுந்தருளிஇருக்கப்பெற்ற திருவல்லிக்கேணி என்ற ஸ்ரீகைரவிணீ க்ஷேத்திரத்தில் ப்ரதிஸம்வத்ஸரமும் தொண்டர்கள் கண்டு உக மகிழ்ந்துவாழுமாறு வெகு விமர்சையாக நடந்துவாரா நிற்கின்றது.

தையில் மகம்

திருமழிசை கோ. க. அப்பன் இராமாநுஜாசாரியார்

திருமழிசைப்பிரான் 'த்தசத்வாதஸேமாஸே' என்றும் 'பன்னிருத்திங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட' என்றும் சொல்லுகிறபடி ராமகிருஷ்ணர்களைப்போலே, பன்னிரண்டு மாதம் கர்ப்பவாஸம்பண்ணி அவதரித்தார். இதைப்பற்றியே, திருமழிசை, சதுஶ்ஶாஸ்த்ர ப்ரவீணரான அண்ணுவப்பங்கார்ஸவாமி,

மாஸேத்வாதசகே முநீந்த்ரக்ருஹிணீ ஸா த்வாபரே தைஷ்யகே
ஸித்தார்த்திந்யஹிமாம்ஶுவாரஸஹிதே தாரே மகாக்யாதரே
ராகாயா அபரேத்யுரஸ்யஜகத: க்ஷேமாய ஶௌதர்ஶநம்
ப்ராஸூதோல்பவிவேஷ்டநாவ்ருததநும் பிண்டம் ப்ரசண்டார்சிஷம்

என்றும்அருளிச்செய்தார். இந்தஸ்லோகத்தின் தாத்பர்யம், த்வாபரயுகம்,ஸித்தார்த்திவருஷம்,தைமாதம்,ஞாயிற்றுக்கிழமை,ப்ரதமாதிதியோடுகூடிய மகாநக்ஷத்திரத்திலே, பார்க்கவமுநீந்த்ரருடையபத்நி, பன்னிரண்டுமாதம் கர்ப்பம்தரித்திருந்து, பூலோகத்தின் க்ஷேமார்த்த

மாக, சக்ராம்ஸமாய், தோல்பையால் மறைக்கப்பட்ட ஆகாரத்தோடு கூடிய, மஹா தேஜஸ்ஸையுடைய பிண்டாகாரமான ஆழ்வாரைப் பெற்றாள் என்பது. இவ்வாறு பிறப்பிலும், தேஜஸ்ஸிலும் ஸ்ரீராம க்ருஷ்ணர்களுக்கு ஒப்பான ஆழ்வார், துஷ்டநிக்ரஹசிஷ்ட பரிபால நம் பண்ணின அவர்களைப்போல், தாமும், பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங் களை நிரஸித்து பரமஸாத்விகமான விசிஷ்டாத்வைத மதத்தை ப்ரவ்ருத்திப்பித்தார்.

நான்முகன் திருவந்தாதி, திருச்சந்த விருத்தம் என்கிற இரண்டு ப்ரபந்தங்களாலும், தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைச் சேதநர்களுடைய உஜ்ஜீவனார்த்தமாக அருளிச்செய்து, நம்புவியில் நாலாயிரத் தெழுநூறு ஸம்வத்ஸரம் எழுந்தருளியிருந்து பிறகு பரமபதத்தை யடைந்தார். அநந்தரம், 'பின்னானார் வணங்குஞ் சோதி' என்கிற படியே, எம்பெருமான் விபவாவதாரத்திலே உதவப் பெறாதவர் களுக்காக அர்ச்சாவதாரமா யெழுந்தருளியிருக்குமாப்போலே, இவ்வாழ்வாரும் அர்ச்சாவதாரமாய் திருமழிசையில் எழுந்தருளி யிருக்கிறார். இவ்வாழ்வாருக்கு யுவஹ தைமீ 17௳ (30-1-36) துடங்கி, பத்து தினங்கள் திவ்யோத்ஸவம் நடைபெற்று, தைமீ 26௳ (8-2-36) தையில் மகத்தில், சாற்றுமுறை உத்ஸவம் மிகவும் விமர்சையாய் நடைபெற்றது.

தையில் மகம்.

பத்ராதிபர்.

தையில் மகத்தன்று இப்பத்ரிகை அவதரிக்கும்படி நேர்ந்தது ஒருபெரியபாக்யமே. அத்தினத்தைச் சிறிது ஆராய்வோமாகில் அத்தினத்தில் அவதரித்த ஆழ்வாரின் பெருமையும் அவர் அவ தரித்த திவ்ய தேசத்தின் பெருமையும் நமது புத்திக்குத் தோன் றாமற் போகாது. ஏகஸம்பந்திஜ்ஞானம் அபரஸம்பந்திஸ்மாரக மிறே! மற்ற தினங்களைக்காட்டிலும் இந்தத்தையில் மகத்திற்குண் டான ஏற்றத்தை மஹாநுபாவரான மாமுனிகள் துய்யமதிபெற்ற மழிசைப்பிரான் பிறந்தநாளென்று பேசியிருப்பது நன்குணரற் பாற்று—மாமுநிகள் மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு அடைமொழி அரு ளிச்செய்யுங்கால் எப்புவியும் பேசுபுகழ்ப்பொய்கை என்றும் நற் றமிழால் நூல்செய்து நாட்டையுய்த்த பெற்றிமையோர் என்றும்

வாய்த்தபுகழ் மங்கையர்கோன் என்றும் தன்னுபுகழ் மாமறையோன் தொண்டரடிப்பொடி என்றும் அருளிச்செய்து இவ்வாழ்வாருக்கு அடைமொழி அருளிச்செய்யுமிடத்து துய்யமதிபெற்ற மழிசைப்பிரான் என்று அருளிச்செய்தமை ஆராயத்தகுந்ததே.

துய்யமதிஎன்பதை ஆராயுமிடத்து அதற்கு விருத்தமான மதிகள் சில உண்டென்பதும் அவைகளை நீக்கி துய்யமதியை இவ்வாழ்வார் பெற்றார் என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தகுந்தது. இதை இவ்வாழ்வாரே * சாக்கியம் கற்றோம் சமணம் கற்றோமச்சங்கரனுராக்கிய ஆகமநூலாராய்ந்தோம் பாக்கியத்தால் செங்கட்கரியானைச் சேர்ந்தியாம் தீதிலோமெங்கட்கரிய தொன்றில் * என்ற பாசுரத்தினால் நன்கறிவித்திருக்கின்றார்.

தீயமதிகளை நன்கறிந்து அவற்றைக்கரைகடைக்கொண்டு துய்யமதியைப்பெறுவதே பெறுமையுடைத்து. அவ்வாறின்றி முதலடியிலேயே உண்டாகும் தூயமதி அவ்வளவு சிறப்புடையதாகாது. என்பது உற்றுணரத்தகும்.

மதியாவது மூன்று வகைப்படும். அதமம் மத்யமம் உத்தமம் என்று—அவைகளில் அதமமதியாவது தேவதாந்தரங்களுக்கு சேஷமென்றிருக்கை. மத்யமமதியாவது எல்லாம் அவன் மூர்த்தியாகையால் எல்லாத்தெய்வங்களுக்கும் நாம் சேஷமென்றிருக்கை. உத்தம மதியாவது எம்பெருமானுக்கே சேஷமென்றிருக்கை. அதையே துய்யமதி என்று மாமுனிகள் அருளிச்செய்தது— அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதானம் என்றும் விரோதி போயனுபவிக்கவேண்டும் என்றும் உலகாரியன் உலகுய்ய உபகரித்த ஸ்ரீஸூக்திகள் உத்கோஷிக்கின்றதும் இவ்வர்த்தத்தையே. இவ்வாழ்வாரும் நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் என்றும் தெருங்கால் தேவன் ஒருவனே என்றும் மெய்ப்பொருளை யானறிந்தவாறு என்றும் உபக்ரமித்து வேறொருவரில்லாமை நின்றான் என்றும் மாதவனை ஏத்தாதார் ஈனவரே என்றும் உன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் என்றும் கூரம்பனல்லால் குறை இலை—என்றும்—விண்ணவற்கு நற்பொருள் நாராயணன் என்றும் ஆதிநெடுமால் அணைப்பார் கருத்தனவான் என்றும் காகுத்தனல்லால் ஒரு தெய்வம்யானிலேன் என்றும் திருவில்லாத்தேவரைத் தேறேல்மின் என்றும் பெருங்

குருந்தம் சாய்த்தவனே என்னெஞ்சமானவர் என்றும் விடையேற்றான் வெவ்வினைதீர்த்தாயானுக்கு ஆக்கினேன் அன்பு என்றும் கவிக்குநிறைபொருளாய் நின்றானை நேர்பட்டேன் பார்க்கில் மறைப்பொருளும் அத்தனையே என்றும் நால்வேதமாத்தவமும் நாரணனே என்றும் கழற்காலமன்னனையே கண்ணனையே தொழுக்காதல்பூண்டேன் என்றும் சொல்லுகிற மதியே துய்யமதி என்றும் சொல்லிலறியார் சமணர் அயர்தார் என்றும் ஏத்தாதார் ஈனவர் என்றும் மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர் என்றும் தேவதாந்த விஷயமான மதிகளைக்கழித்து இனி யறிந்தேன் ஈசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம் இனியறிந்தே னெம்பெருமானுன்னை இனியறிந்தேன் காரணன்நீ கற்றவை கற்பவைநீ நற்கிரிசை நாரணன்நீ நன்கறிந்தேன் நான் என்று முடித்திருக்கிற திவ்யப்ரபந்தத்தால் நன்கறிவித்திருக்கின்றனர்.

இது போலவே இவ்வாழ்வார் அவதரித்த திவ்யதேசத்தின் பெருமையும் உலகு மழிசையுமுள்ளுணர்ந்து என்கிற பாசுரத்தினால் நன்கு விளங்காநிற்கும் இவ்வாழ்வாரின் பெருமையையும் அவரருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தத்தின் பெருமையையும் அவரவதரித்த திவ்யக்ஷேத்ரத்தின் பெருமையையும் நாம் ஸ்மரிக்கும் படியாகச் செய்த இந்தத் தையில் மகத்தன்று இந்த இராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தியின் மூன்றாவது ஸஞ்சிகை வெளிவந்தது மிகவும் போற்றற்குரியதே.

ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்தவைஜயந்தீக்ராஹக மஹாசயர்களுக்கு ஓர் விண்ணப்பம்.

இப்பத்ரிகையானது யதிஸார்வபௌமரான எம்பெருமானார்க்குப்பின் இரண்டு மாலைகளாகப் பிரிந்திருக்கின்ற உபயஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களை நிஷ்பக்ஷபாதமாய் வெளியிட்டும் அவைகளுக்குண்டாயிருக்கும் ஐககண்ட்யத்தை யாவருமறி தெரியப்படுத்தவும் உபயஸம்ப்ரதாயத்திலுமுள்ள மஹாவித்வான்கள் அநுக்ரஹிக்கும் விஷயங்களைச் சிரமேற்கொண்டு வெளியிடவும் அவ்வாறு வெளியிடுவதில் அதிவாதங்களில்லாமல் லோகோபகாரமான விஷயங்

களையே ப்ரசுரப்படுத்தவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் ஆரம்பிக்கப் பட்டு இரண்டு ஸஞ்சிகைகள் வெளிவந்து இத்துடன் மூன்று ஸஞ்சிகைகள் ஆகின்றன. பத்ரிகையில் விஷயதானமருள வாக் களித்திருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கும் ஸ்வாமிகள் ஸன்னிதி யில் அடியேன் நேரில்சென்று அடிபணிந்து வேண்டிக்கொண் டிருக்கிறேன். அவர்களும் விஷயதானம் செய்வதாக வாக்களித் திருந்தாலும் இதுகாறும் ஷை ஸ்வாமிகள் ஒருவரும் ஒருவிஷய மும் அநுக்ரஹிக்கவில்லை. அதற்கு அந்த ஸ்வாமிகளிடத்தில் யாதொருகுறைகளையும் கூறுவதற்கு அவகாசமும் லேசமும் கிடை யாது.—மத்பாபமே வாத்ரநிமித்தம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இனிமேலாவது ஷை ஸ்வாமிகள் அறிவொன்றுமில்லாவடியே னுடைய குறைகளைக் குறிக்கொள்ளாமல் குறையொன்றுமில்லாத தங்கள் நிறைவுகளையே நினைத்து விஷயமருள்புரிய வேண்டுமென்று ஸாஷ்டாங்கப்ரணதிபூர்வகம் விண்ணப்பித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த நிலைமையில் பெருமாள்கோவில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி அருளிச்செய்கிற விஷயங்களை மாத்திரமே அச்சிட்டு வருகிறேன் இவ்வாறு மற்றவர்கள் அநுக்ரஹிக்கும் விஷயங்களை யும் அச்சிடும்பாக்யம் அடியேனுக்குண்டாகும்படி அருள்செய்யு மவர்கள் எவரேலும் அவர்திறத்து தலையல்லால் கைமாறிலேன்.

அவ்வாறு விஷயதானம் அருள் செய்யுமவர்கள் கடிதத்தில் ஒரு பக்கத்தில் ஸ்பஷ்டமாக எழுதி அநுக்ரஹித்தால் அப்படியே அச்சடிக்கக் கொடுக்கப்படும். அவர்கள் அநுக்ரஹிக்கும் விஷயங் களில் ஏதாவது ஏற்றத்தாழ்வுகளேற்பட்டால் அவை விஷயதானம் செய்தவர்களைச் சேர்ந்ததே ஆகும். அதற்குப் பத்ராதிபர் ஒரு விதத்தாலும் உத்தரவாதியாகமாட்டார்.

இங்ஙனம்: ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸ பாததூளி

வடகரை : இராமாநுஜாசாரி.

பத்ராதிபர் S. R. S. வைஜயந்தீ.

ஸ்ரீ

பாடப் பிறழ்வுகள்.

[பெருமாள் கோயில்

ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

ஸம்ஸாரிகளான நாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்காக நமது பூர்வர்களான ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் அருளிச்செய்துள்ள திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் பல காரணங்களினால் பாடப் பிறழ்வுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. திவ்யப்ரபந்த மூலம், ஸ்தோத்ர பாடங்கள், ரஹஸ்யங்கள், ரஹஸ்ய வ்யாக்யானங்கள், அருளிச்செயல் வியாக்கியானங்கள் முதலிய ஸகல க்ரந்தங்களிலும் பல விடங்களில் உண்மையான பாடம் தவறி வேறானபாடம் வந்து புகுந்திருக்கின்றதென்பதை விவேகிகள் ஆராய்ந்து உணரவேண்டும்.

உண்மையான பாடம் பிறழ்ந்து போவதற்குப் பல காரணங்களுண்டு. ஞானமில்லாதவர்கள் தாங்கள் ஒருவிதமாக க்ரஹித்துப் பிறர்களுக்கும் அப்படியே சொல்லிவைப்பதனால் சில பிறழ்வுகள்; ஞான முள்ளவர்களாகவே யிருந்தாலும் ஏதோ வொருவிதமாகத் தாங்கள் ப்ரமித்து ஒரு பாடத்தை ஆதரித்து அதையே ப்ரவசநம் செய்வதனால் சில பிறழ்வுகள்; ஏடுபார்த்து எழுதுகிறவர்கள், ஸூ லேகர்கள் (பரம பரமார்த்திகள்)களாலே ஒருவிதமாக எழுதிவைத்து விட அதனால் சில பிறழ்வுகள். அச்சிடுங் காலத்தில் சொற்களிலே மாறுவதும் எழுத்துக்களும் பதங்களும் வாக்கியங்களும் விகாரப்படுவதும் விட்டுப்போவதும் ஆகிய இவற்றால் பல பிறழ்வுகள்.

ஆகவிப்படிப் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் ஆங்காங்குப் பிறழ்வெய்தி யிருப்பதானது விபரீதமான அர்த்தங்களைத் தருவதற்கும் ஹேதுவாகின்றமையால் ப்ராமாணிகர்களாயும் சிறந்த விவேகிகளாயுமுள்ள மஹநீயர்களின் உதவியைக் கொண்டு பிழைதிருத்தங்களைப் ப்ரகாசப்படுத்திவைக்க வேண்டுமென்று நமக்குப் பெரிதும் ஆவலுள்ளது. ஸூ லேகர் (பரம பரமார்த்த)ங்கள் எவர்களுக்குமே ஸம்பா

விதமர்த்தலால் க்ரமமாகவேயுள்ள பாடத்தையும் சிலர் திருத்திவிடக் கூடும், ஆதலால் எதை உண்மையான பாடமென்று நம்புவது— என்று சிலர் கருதக்கூடும். மானிடராய்ப் பிறந்தாரெல்லார்க்கும் ப்ரம ப்ரமாத (ப்ரம ப்ரமாத)ங்கள் ஸஹஜங்களே யென்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. நம்முடைய ஸ்வதந்த்ரமான புத்தியைக் கொண்டு திருத்தவேணு மென்பது நமது அபிப்ராயமன்று. தகுந்த ஆதாரங்கள் கிடைத்தால் அவற்றில் ஔசித்யமும் தோன்றினால் திருத்துவது நலம் என்பதே நமது கருத்து.

திருக்கச்சி நம்பிகள் அருளிச் செய்த தேவராஜாஷ்டகத்தில் “ஸம்ஸார மருகாந்தாரே துர்வ்யாதி வ்யாக்ரபீஷணே । விஷய க்ஷுத்ர குல்மாட்யே த்ருஷாபாதப சாலிநி” ॥ என்கிற ச்லோகத்தில் முதல் மூன்று பாதங்களினுடைய முடிவும் ஏகாரமாக விருப்பதால் கடைசிபாதமும் அப்படியேதானிருக்க வேண்டுமென்றெண்ணியோ? வேறு காரணத்தினாலோ ‘த்ருஷாபாதபசாலிநே” என்று பலரும் சொல்லிவருவது ப்ரஸித்தம். இப்படிப்பட்ட ச்லோகங்கள் மிக்க இளம் பிராயத்திலேயே கற்பிக்கப்படுவதால் ஈரமரத்தில் அடித்த ஆணிபோல் சிக்கென க்ரஹிக்கப்படுகிற பாடம் ப்ராணடித்தபம் பெற்ற வளவிலும் மாறமாட்டாமல் நிற்கிறது. சிறந்த வித்வான்களாகவுள்ளவர்கள் அநுஸந்தித்தாலும் அதில் ஒரு ஆராய்ச்சியின்றியே பால்ய பாடப்படியே அநுஸந்தித்து வருவதைக் காண்கின்றோம். இது பிழையல்லவா? என்று உணர்த்தினால் ஆமாமென்று இசைகின்றார்கள். ஆனாலும் மறுபடியும் பழையபாடமே அவர்களுடைய வாக்கில் வந்துவிடும். இதை பாயித்தாநு வ்ருத்தி (பாதித்தாநு வருத்தி) யென்பார்கள்.

மணவாளமாமுனிகளின் திநசர்யை, யதிராஜவிம்சதி முதலான ஸ்துதிகளும் இளம்பிராயத்திலேயே கற்பிக்கப்படுவதால் அவற்றிலும் எவ்வளவோ பாடபிறழ்வுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. உத்தரதிநசர்யையின் முடிவில்

“ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ”

ஸபத ஸ்வரூபாநு குணவயளமிந
ஸாவோத்தரோயதர மந பரஸாத ।
ஸதபிலஸமம தைவதமேவ தேஶம
பராபதம பரபதயே பவதநரிமூலம ॥

என்கிற ச்லோகம அநுஸந்திககபபடடு வருவது அனைவாககும தெரியும இதறகு என்ன அாததமென்று நாம பல் பணடிதா களைக கேடபதுணடு இபபோதும கேடகிறோம அதிலுள்ள பாடபபிழையைத திருததாமல அாததஞ சொலல முடியுமா? என்று பாருங்கள் எததனையோ பதிபபுகள அச்சாகி யிருக கிறதே, ஒன்றிலாவது உணமையான பாடம காணபபடுகிறதா வென்றும பாருங்கள் இது ஒரு சிறிய தருஷ்டாநதமாகக காட டபபடடது. இபபடியே ஆழவான படடா முதலானா அருளிய பஞசஸதவாஜி(தி)களிலும பல பிறழவுகள நெடுநாளைககு முனனமே நோநதுவிடடன என்பதும கரமேண திருபிககபபடும.

காலக்ஷேப கரநதஙகளாகவுள்ள வியாகயான கரநதஙகளில் உள்ள பிறழவுகளை யெலலாம இநதப பததிரிகை மூலமாகத திருதத வேணுமென்கிற நமது ஆவலைப பல மஹானகள பூாததி செயவித தருளவேணும எலலாம திருததமாகவே அசசிடபபடடிருக்கின்ற தென்றும, புதிதாக யாதொரு திருததமும செயய வேணடியதிலலை யென்றும சொலலுமவாகளைபபறறி நாம யாதொன்றும சொலலு கின்றிலோம. அச்சுப புததகஙகளில பல பாடபபிழைகள் புகுநது விடடன என்பதை இசைநது அவறறைத திருததிபருளத திரு வுள்ளம பறறியிருககும மஹானகள தமதமககுத தெரிநத திருத தஙகளை உதவியருளவேணும

ஒரு அக்ஷரம மாறிவிடுவதனால மஹததான க்ஷேபம உண டாயவிடுகிற தென்பதை நாம சொலலவேணுமோ? சிறியவுதா ஹரண மொன்று காணமின,—ஆசாரய ஹருதயததில நாரை கொககு குருகுகளுககு ஸவாப தேச மருளிசசெயகிற "ஆசறுதூவி யெனனும்" என்கிற சூாணிகையின ஜீயா வியாககியானததில "தாய வாயிலுணணும பிளளைககு இரைதேடி" என்ற வாககியததிறகுப பொருள விவரிககுமிடததில

"தங்கள் வாக்கால் உபகரிக்கும் பகவத் விஷயத்தை உபஜீவித்திருக்கும் குழைச்சரக்கான சிஷ்யர்களுக்குபாயாநுகுணமாக ஸாதம்யமான பகவத் விஷயார்த்தங்களை சாஸ்த்ரங்களிலே ஆராய்ந்து உபகரித்து"

என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியில் "சிஷ்யர்களுக்குபாயாநுகுணமாக" என்கிற பங்க்திக்கு என்ன அர்த்தம் என்று ஆராய்ந்து பாருங்கள். பல ஸ்வாமிகளை அடியேன் கேட்டிருக்கிறேன், 'உபாயாநுகுணமாக' என்றது அந்வயியாததால், 'வயோநுகுணமாக' என்றிருக்கும்—என்று சிலர் ஸாதித்தார்கள் எப்படியும் திருத்த வேண்டியது ஆவச்யகமே என்பதை அனைவரும் அங்கீகரிப்பார்கள் நம்முடைய புத்தியைக் கொண்டு நாம் ஸ்வதந்த்ரமாகத் திருத்துவதிற் காட்டிலும் ஓலை ஸ்ரீகோசத்தைக் கொண்டு திருத்தலாமென்று பார்த்தபோது, ஸுப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி, ஓலை ஸ்ரீகோசத்திலிருந்து தாம் திருத்தியிருப்பதாக ஸாதித்து

யகாரஸ்தானே ககாரஸ் ஸாத்4ய:
டகாரஸ்தானே ககாரபாட:

என்றருளிச் செய்தார் அதாவது—"சிஷ்யர்களுக்கு பாயாநுகுணமாக" என்பதை "சிஷ்யர்களுக்கு பாகாநுகுணமாக" என்று திருத்தவேணுமென்று ஸாதித்தபடி இப்போது எவ்வளவு அழகாக அர்த்தமாகிறதென்று பாருங்கள் சிஷ்யர்களுடைய ஜ்ஞான பாகத்திற்குத் தகுந்தபடி ஆசார்யர்கள் ஆராய்ந்து உபதேசிப்பார்களென்று சொல்வது மிகவும் பொருத்தமானதன்றோ ககாரத்தை யகாரமாக மாற்றிவிட்டதனால் உண்டான க்லேசம் எவ்வளவென்று பார்க்க.

திருப்பாவையின் வியாக்கியான அவதாரிகையிலே—

"தானும் பராபத யௌவநனை அவர்களுக்கும் யௌவநம் வந்து தலைக்கட்டினவாறே"

என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி காணப்படுகிறது இப்படியே பல பதிப்புகளை ஏறிவிட்டன (ஆய்ச்சிகளுக்கு) யௌவநம் வந்து தலைக்கட்டினதாக இங்குக்காண்கிறது இப்படியே காலக்ஷேபபரர்களான ஸ்வாமிகளும் ஸாதித்துவரக் காண்கிறோம் யௌவநம் வந்து தலைக்கட்டிற

றெனைருல் என்ன ஆதங்கம் என்பதை ஆலோசியாமலும் அந்த ஸ்ரீஸூக்தியில் ஒரு விபரதிபத்தியுமில்லாமலும் இருந்து வருகிறோம் நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் அரையர் திருப்பாவை வியாக்கியானம் ஸேவிக்கும்போது குறிக்கொண்டு கேட்டிருக்கையில்

“யௌவநம் வந்து தலைகாட்டினவாறே”

என்று ஸேவிக்கக் கேட்டுப் பரமாநந்த மடைந்தோம். ஓலை ஸ்ரீகோசங்களில் கா என்னு மெழுத்தைக் கூட்டெழுத்தாக எழுதினால் கக என்றும் வாசிக்க நேர்ந்துவிடுகிறது. அவ்விதமாக நேர்ந்த பிறழ்வே இது. இந்த விபர்யயம் ஸ்வல்பமேயானாலும் ரஸபங்கம் வாசாமகோசரமன்றோ. இங்ஙனே காட்டக்கூடிய பிறழ்வுகள் பலபல இருப்பதனால் பெரியோர்களிடம் நாம் கேட்டவற்றை க்ரமேண எழுதிவருவோம், இங்ஙனமே மற்றும் பல மஹான்களும் தாம்தாம் க்ரஹித்துள்ள திருத்தங்களை இப்பத்திரிகை வாயிலாக ரஸிகர்களுக்கு உபகரிக்கவேணும்.

T S ராமானுஜாசார்யர்

வடகரை இராமாநுஜாசாரியாருக்கு எழுதிய பத்திரிகை

13. ஆனைகட்டி வீதி,
சின்ன காஞ்சீபுரம்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

தாஸஸ்யாநந்த ப்ரணதி பூர்விகேயம் விஜ்ஞப்தி

உபய குசலோபரி

தேவரீர் அனுப்பிய மூன்று பத்திரிகையும் வந்து சேர்ந்தன. ரொம்பவும் ஸந்தோஷம். அதில் திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமியையும் விஷயதானம் செய்பவரில் ஒருவராக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அது ஸரியல்ல என்பதாகவே இப்பொழுது அடியேன் விஜ்ஞாபிப்பது. தேவரீர் இங்கு ஏளியிருந்த ஸமயம் அந்த ஸ்வாமியின் திருமாளி

கைக்கு ஏள்ளி விக்ஞாபித்ததெல்லாம ஞாபகமிருக்கலாம. இருந்தாலும அடியேன ஞாபகப்படுத்துகிறேன. அதாவது—அண்ணங்கராசாரஸ்வாமி தேசிகஸூக்தி விஜயத்வஜமாலா என்று ஒரு பத்திரிகை பிரசுரித்து அதற்கு தேவரீரை காரியதரிசியாக ஏற்படுத்தியதாக தேவரீரிடத்தில ஸாதித்ததாகவும அதறகு தேவரீர இந்த சண்டைப பத்திரிகைகளுக்கு நான காரியதரிசியாக இருக்கமாட்டேன ஆனால சண்டையில்லாமல ராமானுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி என்று ஒரு பத்திரிகை ஆரம்பித்து நடத்தலாமென்று சொன்னதாகவும அவரும அதற்கு ஸரி என்று ஆமோதித்ததாயும ஆதலால அப்பத்திரிகை நடத்தப்போவதாயும அதறகு ஏதாவது விஷய தானம செய்ய வேண்டுமெனவும பிரார்த்தித்தீர ஆனால அந்த ஸ்வாமி நான ஒரு பத்திரிகைக்கும விஷயம எழுதுவதில்லை. எனக்கு கலஹங்களை பிடிப்பதில்லை நான எழுதினால அதில யாராவது தப்பு கண்டுபிடித்து புஸ்தகம எழுதுவாரகளென்றும அப்புறம பிரகிருதி வாஸனைபால எனக்கும் எழுததோனறும ஆதலால நான எழுதுகிற வம்புக்கே போகமாட்டேன என்னை வாயால சொல்லச் சொன்னால எவ்வளவு வேண்டுமானாலும சொல்லுகிறேன என்று ஸாதித்தார அதறகு தேவரீரும அதை ஒத்துக்கொண்டு இந்த சண்டைகளை எனக்கு பிடிப்பதிலலை அண்ணங்கராசசாரியார ஸ்வாமியையும சண்டை வேண்டாமெனவும தடுத்துவருவதாயும சொல்லிவிட்டு எழுந்து போயவிட்டீர இப்பொழுதோ என்றால முதல புஸ்தகம அந்நிக்ஷேபத்திலேயே தேவரீரே சண்டைக்கிக்கசம கட்டிவிட்டீர அதுபோனாலும பொது விஷயங்களையே அந்த பத்திரிகையில பிரசுரிக்கப போகிறேனென்று சொல்லிவிட்டு இப்பொழுது சண்டைக்கு விஷயமான வியாஸம ஒன்று எழுதியிருக்கிறது அதாவது ஒரு வியாஸத்தில பகவானுடைய பாதாரவிந்தமடைவதற்கு ஸமபந்த க்ஞானம ஒன்றே போதும் வேறு ஒன்றும வேண்டாமென்று எழுதியிருக்கிறது இது கலஹாஸ்பதமே என்று தேவரீரே அறிந்திருக்கும இப்பேர்ப்பட்ட விஷயத்தை பிரசுரித்துவிட்டு விஷயதானம செய்யமாட்டேனென்று ஸாதித்த ஸ்வாமி திருநாமத்தையும விஷயதானம செய்பவராக எழுதப்பட்டிருக்கிறது தேவரீர ரொமப ஸாத்விகர என்று எண்ணியிருந்தேன். ஆனால ஸஹவாஸ தோஷம தேவரீர என்ன செய்யும பாவம. தேவரீர தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ரக்ஷண ஸபை பத்திரிகைக்கு

ஏதோ எழுதியிருந்ததாயும் அவர்கள் ஸரியாக பிரசுரிக்கவில்லை யென்றும் எழுதியிருக்கிறது அவர்கள்மேல் குற்றம் சாட்டுவதால் தேவரீர் எந்த விஷயமாயிருந்தாலும் பிரசுரிக்குமென்று தோன்று கிறது ஆதலால் இதை அவசியம் தேவரீர் பத்திரிகையில் பிரசு ரிக்க வேண்டுமாய்ப் பிரார்த்திக்கிறேன்

இப்படிக்கு,
T S ராமாநுஜ
காஞ்சீ.

சரியானபாதி

வடகரை இராமாநுஜாசாரியார்.

T. S ராமாநுஜாசாரியாருக்கு எழுதிய பத்ரிகை

25, ஆசாரப்பன் தெரு,
சென்னை.
6—2—36

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அடியேன் வடகரை ராமாநுஜாய தாஸன் தாளுந்தடக்கை யுங்கூப்பிப் பணிந்துசெய்யும் விண்ணப்பம் உபய க்ஷேமம் சில மில்லாச சிறியனை அடியேனைப் பொருளாக்கி அநுக்ரஹித்த திரு முகத்தைச் சிரஸால் வஹித்துப் பேரானந்த மடைந்தேன் அடி யேன் பெருமாள் கோவிலுக்கு விடை கொண்டிருந்த காலத் தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் பத்ரிகைக்கு விஷயதான மருள வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்ட காலத்தில் ஸ்வாமிக்கும் அடி யேனுக்கும் நடந்த ஸல்லாபங்களில் சில விஷயங்கள் மாத்திரமே ஸ்வாமி திருமுகத்தில் அநுவதிக்கப்பட்டிருக்கிறது அதைச்சிறிது ஆலோசித்தால் அத்திருமுகம் ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடன் கலந்து அநுக்ர ஹித்ததாகக் காணப்படவில்லை தேவரீரும் அன்று அவ்விடமிருந்த தாகவே நினைக்கின்றேன் அவ்வாறிருந்திருந்தால் இவ்வாறு அநுக்ர ஹிக்க இயலாது. ஒருசமயம் மறந்திருக்கலாம் என்றும் எண்ணுவ

தறகிடமாகினறது ஆதலால அதுவிஷயததைத "ஸமா்ரயேதவாம நமபிகூயே" அதாவது ஸ்ரீ ஸவாமி ஸன்னிதிககு அடியேன விடைகொணடிருநத காலததில் ரஹஸயதரய ஸாரத்தில மூலமநதராதிகாரம காலக்ஷேபம நடநதுகொணடிருநததாக ஞாபகம அசசமயம தேவரீரும இனனும 2, 3, திருநாமஙகள எழுநதருளியிருநதாாகள அவாகளை அடியேன இனனாரெனறறியேன அதுசமயம அடியேன ஒரு விளமபரப பதரிகையையும ஸ்ரீ ஸவாமி ஸனனிதியில ஸமாபபிதது இபபதரிகை ஸ்ரீ ஸவாமி அநுகாஹ ததிறகு பாதரமாமபடி கருணை பணணவேணடுமெனறு வேணடிககொணடேன அதறகு ஸ்ரீ ஸவாமி நான ஒரு பதரிகைககும விஷயதானம செயவதிலலை இதறகும நான ஒனறும செயயமாடடேன எனறும சொலலிக கடைசியாக திருககுடநதைககு எழுநதருளியிருநதகாலதது நடநததொரு விருததாநததைச சொலலியருளி அவரவாகளுககு அவரவாகள ஸமபரதாயததில அபிமாநமிலலாமற போகாது அபபடி ஏதாவது அவசமாயச சொனனாலும அதையும குறறமாகக கணடிககக கஙகணம கடடிககொணடு திரியுமவாகள சிலரிருகக நீ ஏன எனனை இவவாறு நிரபபநதிககிறாய எனறு நியமிததருளினா அதறகு அடியேன அவவாறு பக்ஷபாதமிருபபது ஆவசயகமே அதுவும இபபதரிகையில வெளிவர வேணடியதுதானே? எனறு வேணடிககொணடேன அதனமேரில ஸ்ரீஸவாமி அடியேனைப பூரணமாகக் கடாக்ஷிதது நீ, நினைததபடி எலலாம உனககுக கைகூடும் இபபதரிகையும ஒழுஙகாக நடைபெறும நானும எபபோதாவது படடணம வருவேன வநத காலததில், உன பதரிகைக்கு விஷயமும தானம செயகிறேன எனறும' அநுக்ரஹித்தருளினா அவவாாததையை அடியேன "மாய னனறு தெயவததேரினில செபபிய மெயமமைப பெருவார்த்தை" போலவே நமபி விடைகொணடு வநதிருக்கின்றேனாதலால் பத்ரிகையிலும ஸ்ரீ ஸவாமி திருநாமததைக குறிபபிடவும நேரிட்டது இது நிறக, அருஞ்ஞையததில ஸ்ரீ உ.வே கோபாலாசாாய ஸவாமிககும அடியேனுககும நடநத வாதபரதிவாதமான பதரிகைகளே அசசிடடபபடடிருககிறது அதில அடியேன சிறறறிவிறகு விஷயமான பூாவாசாாயாகள அருளிசசெயத ஆாநதஙகளையே விணணபபிதது்க கொணடிருககிறேன அதில ஏதாவது விருததமாக ஸ்ரீ ஸவாமி திருவுளளம பறறினால அதையும

பத்ரிகை மூலம் ப்ரசாரம் செய்கிறேன். மேல் இரண்டு ஸஞ்சிகைகளிலும் ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார் அநுக்ரஹித்த விஷயங்களே "அதில் பகவானுடைய பாதாரவிந்தமடைவதற்கு ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் ஒன்றே போதும். வேறு ஒன்றும் வேண்டாம்" என்று எழுதியிருக்கிறதாகவும் அது கல்ஹாரஸபத மென்றும் ஸ்வாமி திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதாக அநுக்ரஹிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அது ஸ்ரீ அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி அநுக்ரஹித்த விஷயமே. அடியேன் அறிந்ததும் அப்படியே. அது ஒன்று போதாது வேறும் சில வேண்டுமென்று தேவரீர் திருவுள்ளமானாலும் மிகவும் அழகியதே. பகவத்விஷயத்தில் நாம் எவ்வளவு செய்தாலும் அவன் செய்யும் உபகாரத்திற்கு போதுமென்று நினைப்பதும் பொருந்தாதே. ஆதலின் ஒரு அபிப்ராயத்தால் போதுமென்று நினைக்கவும் கூடும். மற்றொரு அபிப்ராயத்தால் அது போதாது என்று நினைக்கவும் ப்ராப்தம். ஆதலின் இவ்விரண்டு அபிப்ராயங்களும் அழகியதாகவே அடியேனுக்குக் காணப்படுகின்றது. ஒருக்கால் ஸ்வாமி திருவுள்ளத்திற்குத் தவறாயிருந்தாலும் சரியானதொரு ஆதாரத்தை அநுக்ரஹித்தாலும் அதையும் வைஜயந்தியின் வாயிலாய் ப்ரசுரப்படுத்தி த்ருப்தனாவேன். தேவரீர் அநுக்ரஹித்த திருமுகத்தையும் அடியேன் விண்ணப்பித்துக்கொண்ட இப்பத்ரிகையையும் இந்த மாதத்தில் தையில் மகத்தன்றே வைஜயந்தீ அகில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் அறியுமாறு ப்ரசாரம் செய்ய ஆரம்பிக்கும். இவ்வாறு அடியேனுக்கு ஹிதமான அம்ருதமொழிகளை அடிக்கடி அநுக்ரஹிக்க வேண்டுமபடி ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் அடியேனுக்காகத் தேவரீர் ப்ரார்த்திக்க வேண்டுகிறேன். வாஙிகவொஷா: க்ஷதெவ்ரா:

இங்ஙனம் அடியேன் வடகரை,

ராமாநுஜாய—ஊரவ:

பத்ராதிபர் S. R S வைஜயந்தீ.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீயை நம:

ஸ்ரீவானமாமலை ராமானுஜஸ்வாமி திருவடியான

வடகரை இராமானுஜாசாரியரால எழுதபபட்டது

புருஷகாரவைபவம.

நமஶ்ரீரஙகநாயகயை யதபரூவிபரமபேதத ।

ஈஶேஶிதவயவைஷமய நிமநோநநதமிதமஜகத ॥

புருஷகார ஶபதாரததம

புருஷம், கரோதி இதிபுருஷகார: புருஷகாரஸய வைபவம புருஷகார வைபவம என்று விரியும

பூரணதவாதபுருஷ: என்கிற நிருகதியினால தயை, வாதஸலயம முதலான குணஙகளால பூரணன புருஷஶபதததால சொலலப படுகிறான ஆதலின சேதனன செயத பாவஙகளைபபாரதது ஸவ தநதரனான ஸாவேஶவரன ஒருககால "க்ஷிபாமயஜஸரமஶுபாநா ஸுரீஷவேவயோநிஷு" (அசுபமான காமஙகளைச செயதவாகளை பாபயோநிகளில தளளிவிடுவேன) என்று சீறறமுடையனாயிருந தாநேயாகில அசசீறறததையும அதறகடியான ஸவாதநதரியத தையும தலை சாயபபணணி தயை முதலான குணஙகளை தலை யெடுககும்படி செயகை புருஷகாரமாகும

அனறிககே பரு பாலநபூரணயோ என்கிற தாதுவினாலுண டான புருஷஶபதமானது, ரக்ஷிககிறவனைசசொலலுகிறது இத னால மஹாபராததததைப பணணின சேதனனை ஶிக்ஷிததலலது நிறக ஒணணாதபடி கோபிததுத தலைபறிககத தயாராயிருககுமவனை "கருபயாபாயபால்யத" என்கிறபடி ரக்ஷிககுகைப பணணுகை புருஷ காரமென்று சொல்ல வடுககும—இவவிரணடு வயுதபததிகளாலும ஈஶவரன விஷயததில் பணணும் புருஷகாரம சொலலிறறாயிறறு

புர அகரகமநே என்கிற தாதுவில வயுதபநநமான புருஷ ஶப்தமானது அபிமுகமாகச செலபவனைச சொலலாநிறகும இதனால ஏறபடுமஅாததம யாதெனில? பரமகாருணிகனான ஸாவேஶவரன நிரஹேதுகமான தனனுடைய கருபையினால சேதனனைப பெற நினைககுமபோது அநாதிகாலம பணணிபபோநத பாபவாஸனையால அவனுடன "தவமமேஹமமே" (நீ எனககு சேஷபூதன என்றால நான எனககு சேஷபூதன என்று எதிரமபுகோதது அலமபுரிநத நெடுநதடககைககும எடடாதபடி கைகழிய ஓடி விழுகனுயதிரியும

சேதனனை உபதேஶாதிகளால அவனுககு அபிமுகனுமபடி பண ணுகை இது சேதனன விஷயததில பணணும புருஷகாரமாகும

இபபுருஷகாரததைச செயவதறகு 'தேவதேவோ ஹரி பிதா'' எனறும 'பூதாநாம அவயய பிதா' எனறும சொலலபபடுகிற ஜகதபிதாவான ஸாவேஶ்வரன விஷயததிலும, பராஜைகளான சேதனாகள விஷயததிலும 'தவமமாதா ஸாவலோகாநாம'' எனகிற படி ஸமஸதமான சேதனாகளுககும தாயாய 'விஷணுபதநீ'' எனகிறபடி அவனுககுப பததியாயுமிருககிற பெரியபிராடடியாரே உரியவள

இவள சேதனாகளுககு ''தவமமாதா எனகிறபடி நிருபாதிக தாயாய சேதநாகளுடைய கலேஶம பொறுககக் கிலலாதவளாய ஸவதநதயப ராஜைககுததான மருநதுணணும மாதாவைபபோலேயும ''கூபததிலவீழும குழவியுடன குதிதது அவவாபததைததீாககும அனனைபோலேயும'' இவாகளுககாகததான நாடடில பிறநது படாதன படுமபடியான பரம தயையை யுடையவளாகையாலும சேதனாகளுடைய 'நினறவா நிலலா நெஞசில' ஜநமாநதர ஸஹஸரங களில இவன புததிபூாவகமாகச செயயாததாயும அவன திரு வுளளததால நினைககபபடடதுமான யாதருசசிக ஸுகருதவிஶேஷ மடியாக பகவதவிஷயததில அதவேஷ ஆபிமுகயஙகளுணடாய ஆஶ்ரயிகக இசசையுணடானால அசசமயம இவள ஸாநநிதயம உணடோ? இலலையோ? எனறு ஶங்கிககவொணணாதபடி ''அகல கிலலேன இறையுமெனறு'' ஒருமாநொடியும பிரியாமல நிதய வாஸம பணணுமவளாயும ''பிததா பணிமலாமேல பாவைககு'' எனகிறபடி ஸவாணமயமான மருகததை ''ஆநயைநம மஹாபாஹோ கரீடாாததம நோ பவிஷயதி'' (நீணடகைகளையுடையாய இம மானைககொணாநது தரககடவாய நமககு லீலையின பொருடடு ஆகும) எனறு அவளகேடக இளையபெருமாள இது மாயாமருகம எனறு தெரிவிததாலும தானும இது மாயாமருகமெனறு அறியும படியான அறிவுடையவனாயிருககசசெயதேயும, அவளுடைய ''ஏவம பருவாணம காகுதஸதம பரதிவாாய ஶுசிஸமிதா'' எனகிற மநதஹாஸததில மயஙகி அவளசொனனபடி செயதலலது நிறக வொணணாதபடி இனிய விஷயமாயிருககையாலும அவளசெயயும புருஷகாரமே கணணழிவறற புருஷகாரமாகும

இப்புருஷகாரத்திற்கு கருணை பாரதந்த்ரியம் அநந்யார்ஹத்வம் ஆகிய மூன்று குணங்களை அத்யாவஶ்யகங்களாக ஆகும்.

கருணையாவது பரதுக்கத்தை ஸஹியாமல் மிகவும் வருந்துதல் அதாவது நிருபாதிகமாதருத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தத்தால் சேதனர்கள் படும் துக்கம் தன்னுடைய துக்கமாய் அத்துக்கம் இனிப் பொறுக்க வருகில்லை என்னும்படி ஸஹிக்கமாட்டாத தன்மையுடையளாயிருக்கை

பாரதந்த்ரியமாவது பர (இதர) தந்த்ர (பரதந்த்) ஸ்ய ஸ பரதந்த்ர (யாவனொருவனுக்கு பரதானமானவன் அந்யனோ அவன் பரதந்த்ரன்) தஸ்ய (அவனுடைய) பாவ (தன்மை) பாரதந்த்ரியம் அதாவது தன்னபேக்ஷிதத்தை அவனைக்கொண்டே செய்துகொள்ள வேண்டும்படியாயுள்ள ஸ்வரூபத்தையுடையளாயிருக்கை.

அநந்யார்ஹத்வமாவது அந்யஸ்ய (வேறொருவனுக்கு) அர்ஹ (போக்யனாயிருப்பவன்) அந்யார்ஹ (மற்றொருவற்கு யோக்யமானவன்) அந்யார்ஹோ ந பவதி இதி (மற்றொருவற்கு யோக்யனாக ஆகாதவன்) அநந்யார்ஹ (அநந்யார்ஹன்), அநந்யார்ஹஸ்ய பாவ (அநந்யார்ஹனுடைய தன்மை) அநந்யார்ஹத்வம்— அதாவது அவனையல்லது மற்றொருவர்க்கு யோக்யமல்லாத தன்மையுடையளாயிருத்தல்

கருணை சேதநர்களுடைய துக்கம் கண்டு பொறுக்கமாட்டாத தன்மையளாய ஈஶ்வரனோடு சேதனர்களைச் சேர்ப்பிக்கைக்கு உரியது

கருணை யுண்டானாலும் தான் ஸ்வதந்த்ரமாய் சேதநரக்ஷணத்தில் ப்ரவருத்தியாமைக்கும் அவனை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கும் பாரதந்த்ரியம் வேணும்

இவள் நம்மையல்லது மற்றொருவர்க்கு யோக்யை யல்லாதவளாகையால் இவள் அபேக்ஷிதத்தை தலைக்கட்டுவது நமக்கன்றோ கடமை என்று இவளபேக்ஷிதத்தைச் செய்கைக்கு அநந்யார்ஹத்வம் ஆவஶ்யகம்

கருணை பரமகாருணிகனான ஸர்வேஶ்வரனிடத்திலுமுள்ளதே யாயினும் அவனுடைய கருணைக்கும் இவளுடைய கருணைக்கும் நெடுவாசியுண்டு

ஈஶ்வரன் நிரங்குஶமான ஸ்வாதந்த்ரியமுடையனாய் சேதநா
ர்களுடைய புண்யபாபங்களை நிறுத்து நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைப் பண்ணக்
கடவனாயிருக்கையால் அவனுடைய க்ருபை ஸ்வாதந்த்ரியத்தால்
அமுக்குண்டு ஓரோர் ஸமயங்களில் தலைகாட்டுமதாயிருக்கும்.
இவள் "காருண்யரூபயா" என்கிறபடி காருண்யமே வடிவெடுத்து
வந்தாற்போலிருக்கையாலும் இவள் க்ருபையைத் தடுக்க வேறொன்று
மில்லாமையாலும் நிருபாதிகமாத்ருத்வப்ரயுக்தமாகையாலும் இவ
ளுடைய க்ருபை வாசாமகோசரமாயிருக்கும்.

இவ்விடத்தில் "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம்
கதஞ்சந தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத் அகர்ஹிதம்"
(மித்ரபாவத்தோடு வந்தடைந்தவனை வருந்தியும் விட சக்தனல்லேன்.
அவனிடத்தில் என்னுடைய புத்தியால் தோஷம் கிடையாது.
உங்கள் புத்தியால் தோஷமுண்டாயிருந்தாலும் வாத்ஸல்யாதி
குணங்களையுடைய எனக்கு அது போக்யமாயே இருக்கும்) என்
றும் "என்னடியார் அதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்"
என்றும் சொல்லும் ஸ்வபாவனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய நாராயணத்
வப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்த ஜ்ஞானமுடைய சேதநனுக்கு
ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயிக்கும்போது புருஷகாரம் வேண்டு
வானேன்? என்று சங்கிக்கக்கூடும். அநாதிகாலம் அபராதத்தைப்
பண்ணிப்போந்த இச்சேதநன் ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயிக்கும்
போது அவனுடைய ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்ய ஸௌஶீல்ய வாத்
ஸல்யாதிகுணங்களை ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலும் ஆசார்யோபதேசாதி
களாலும் அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் அவனுடைய நிரங்குஶ
ஸ்வாதந்த்ரியத்தினாலே புபஸ்த்வப்ரயுக்தமான பித்ருத்வ ஸம்பந்
தத்தால், பரிபூர்ணமாக பாபத்தைச்செய்த சேதநன் விஷயத்தில்
ஒருக்கால் நீரிலே நெருப்புக்கிளருமாப்போலே குளிர்ந்த திரு
வுள்ளத்தில் சீற்றமுண்டாய் ஹிதரூபமான தண்டனையைச் செய்யவும்
கூடும் என்று அஞ்சி அவ்வபராதங்களை மறப்பித்து ஸ்வாதந்த்ரியம்
தலைசாய்ந்து வாத்ஸல்யாதிகுணங்கள் தலையெடுக்கும்படி செய்து
அவனை ஸ்வீகரிக்கைக்கு புருஷகாரம் அவஶ்யாபேக்ஷிதம்.

இவ்வாறு புருஷகாரம் அபேக்ஷிதமானாலும் "பிதாமஹம்
நாதமுநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத மத்வ்ருத்தமசிந்தயித்வா" (என
னுடைய வருத்தத்தைச் சிந்திக்காமல் என்னுடைய பிதாமஹரான

நாதமுனிகளைப்பார்த்து அநுக்ரஹிக்கவேண்டும்)" என்று ஆள
வந்தாரும் "ராமாநுஜார்ய சரணௌ அபி குலப்ரதீப: த்வாஸீத்ஸ
யாமுநமுநே ஸ்ஸநாதவம்ஶ்ய — வம்ஶ்ய பராங்குஶமுநே ஸச
ஸோபி தேவ்யா தாஸஸ்தவேதி வரதாஸ்மி தவேக்ஷணீய"
(அடியேன் எம்பெருமானாருடைய திருவடியை ஆஶ்ரயித்தவன்
ப்ரபந்நகுலவிளக்கான எம்பெருமானாரும் யமுனைத்துறைவரான
ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய திருவடி ஆச்ரிதர் ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும்
நாதமுனிகளின் வம்ஶத்தில் அவதரித்தவர் நாதமுனிகளும்
பராங்குஶரான நம்மாழ்வாரின் திருவடியை ஆஶ்ரயித்தவர் ஆழ்
வாரும் தேவரீருடைய திவ்யமஹிஷியான பெரியபிராட்டியாரின்
திருவடியை ஆஶ்ரயித்தவர் தேவரீர் ஆஶ்ரயித்தவர் அபேக்ஷிதங்
களை அளிப்பவர் ஆதலின் தேவரீருக்கு தாஸனென்று கடாக்ஷிக்கத்
தக்கவன்) என்று ஆழ்வானும் அருளிச்செய்திருக்கின்றமையாலும்
"அந்தோநந்தக்ராஹ்யவஶ்யோ யாதி ரங்கேஶ யத்வக் - பங்குர்
மௌக்யா குப்ஜோ நிக்நிகோ நீயதே நாவிகேந: புங்க்தே போகான்
அவிதிதந்ருப ஸேவகஸ்யார்ப்பகாதி - த்வத் ஸம்ப்ராப்தௌ ப்ரபவதி
ததா தேஶிகோ மே தயாளு || (கண்ணிலாதவன் கண்ணுடையான்
கையைப்பற்றிக்கொண்டு எவ்வாறு செல்கின்றானோ? ஓடக்காரனாலே
முடவன் ஓடத்தில் வைக்கப்பட்டவனாய் எவ்வாறு அடைவிக்கப்
படுகிறானோ? அரசனை யறியாத ராஜபுருஷனுடைய அர்ப்பகாதிகள்
போகங்களை எவ்வாறு அநுபவிக்கின்றனவோ? அவ்வாறே உன்னை
அடைவிப்பதில் பரம தயாளுவான என்னுடைய ஆசார்யன் சமர்த்
தனாகிறான்) என்று நம் நிகமாந்த மஹாதேசிகனும் அருளிச்செய்
திருக்கின்றமையாலும், பரமதயாளுவான ஆசார்யன் இச்சேதநனை
முதலடியிலேயே மதீயன் என்று அபிமாநித்து பரிபூர்ணமான
ஜ்ஞாநபக்த்யாதி குணங்களையுடையனாகையால் பகவானுக்கு அத்
யந்தம் அபிமத பூதனாய் "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்" (ஜ்ஞாநீ
எனக்கு ஆத்மா) என்று அவன் வாயாலே சொல்லும்படியான
பெருமை வாய்ந்தவனாகையாலும் ஆசார்யனுக்கு சேதநேஶ்வராக
ளுடைய ஸம்பந்த முண்டாகையாலும் ஆசார்யனுக்கே புருஷகார
யோக்யத்வம் புஷ்கலமாகையால் வரணீயனை விதத்தோபாயத்திற்கு
விஶேஷணமான ஸ்ரீ ஶப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட பெரியபிராட்டி
யாருக்கு ஶப்தவிதமான உபாயவிஶேஷணத்வ மொழிய புருஷ

காரதவம கொளகிற விததால ஒரு பரயோஜநமுமிலலையே எனறு ஶஙகிககககூடும.

இவவிடததில ஶபதஸவபாவததால உபாயவிஶேஷணதவமுண டாயிருககசசெயதேயும விடவொணணாத ஸமபநதமான மாதருத வபரயுகத வாதஸலயாதி குணஙகளபததாலும தனனுடைய பூரவாபராத நிமிததமாய ஈஶவரனுடைய குளிரநததிருவுளளததில சீறறமுணடானால அசசீறறததை ஆறறுகைககுறுபபாய அவனுககு அபிமதமான ஸவரூப ரூப குண விபவாதி வைலகஷணயததா லுணடான வாலலபயாதிஶயததாலும பெரிய பிராடடியாருடைய புருஷகாரமே கணணழிவறற புருஷகாரமாகும. மேலும "ஆகிஞச நயைகஶரணா கேசிதபாகயாதிகா புந: மதபதாமபோருஹதவந தவம பரபதய பரீதமாநஸா: லகஷமீம புருஷகாரேண வருதவந தோ வராநநே (தனனிடம கைமுதலொனறுமிலலாதவொனறையே புகலாகவுடைய சிலபாககியவானகள எனனுடைய சரணசரோஜஙக ளிரணடையும, லகஷமியைப புருஷகாரமாககொணடு உபாய மாகபபறறி கருதாரததாகளாகிறாரகள) எனறும "மதபராபதிம பரதி ஜநதூநாம ஸமஸாரேபததாமத: லகஷமீ புருஷகா ரதவே நிரதிஷடா பரமாஷிபி: மமாபிசமதம ஹயேதத நாநயதல லகஷணம பவேத: அஹம மதபராபதயுபாயோவை ஸாகஷால லகஷமீபதி ஸவயம: லகஷமீ புருஷகாரேணவலலபா பராபதியோகிநீ: ஏதஸயாஶச விஶேஷோயம நிகமாநதேஷு ஶபதயதே (ஸமஸாரத தில அழுநதாநினற ஆதமாககள எனனைப பெறுவதறகுப பெரியபிரா டடியார புருஷகாரமாக பரமருஷிகளால சொலலபபடடிருககிறாள எனககு அபிமதமும அதுவே வேறுவிதமானவழி கிடையாது எனனையடைவதறகு உபாயம லகஷமீபதியானநானே எனககு வலலபையான பெரியபிராடடியாரே அடைவிபபதறகு யோகயமான வள இவவாததம வேதாநதஙகளால கோஷிககபபடுகிறது) எனறு ஶாஸதரஙகளிலும பரபதநாதிகாரியான சேதனன பெரியபிராடடி யாரையே புருஷகாரமாகபபறறககடவன எனறு சொலலியிருக கினறமையாலும இவளையே புருஷகாரமாகபபறற வடுககும.

ஈஶவரன புருஷோததமபரயுகதமான நிரஙகுஶ ஸவாதநத ரியததாலுணடான கடினஸவபாவததால நிருபாதிக ஸமபநத

முண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் பிதாவைப்போலே நம்முடைய ஆஜ்ஞா ரூபமான ஶாஸ்த்ரங்களை அதிக்ரமித்து அபராதங்களைச்செய்யா நின்ற சேதநர்களைக்குறித்து ஒருக்கால் திருவுள்ளம் கலங்கி “ந மாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா: | மாயயாபஹ்ருத ஜ்ஞாநா ஆஸுரீம் பாவமாஶ்ரிதா: || தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் | க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபாந் ஆஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு || ஆஸுரீம் யோநிமாபந்நா மூடா ஜந்மநி ஜந்மநி | மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய ததோ யாந்த்யதமாம் கதிம் ||” என்று பாபயோநிகளில் தள்ளி நரகாதிகளை அநுபவிக்கும்படி செய்வேன் என்று தன் வாயாலே சொல்லுகையாலே மிகவும் பீதரான சேதநர்களைத் தானே அங்கீகரித்துத் தன்னுடைய வால்லப்யாதிஶயத்தாலே ஸர்வேஶ்வரனை வஶீகரித்து அபராதங்களை க்ஷமிப்பித்து அங்கீகரிக்கும்படி பண்ணுகிறதும்

இவ்வளவாக புருஷகாரஶப்தார்த்தமும் அப்புருஷகாரத்தைச் செய்வதற்கு பெரியபிராட்டியாரே யோக்யமானவள் என்பதையும் அவள் சேதநன் விஷயத்திலும் பரமசேதநன் விஷயத்திலும் பண்ணும் புருஷகாரத்தின் படியையும் ஜீவேஶ்வரர்களிடத்தில் இவளுக்குண்டான ஸம்பந்தத்தையும் ஸர்வேஶ்வரன் இவள் விஷயத்தில் பண்ணும் ப்ரேமாதிஶயத்தையும் புருஷகாரத்திற்கு ஆவஶ்யகமான குணங்களையும் அக்குணங்களின் உபயோகத்தையும் ஸர்வேஶ்வரனுடைய க்ருபைக்கும் இவளுடைய க்ருபைக்குமுள்ள வாசியையும் இவளைப்புருஷகாரமாகப்பற்றாவிடில் நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனான ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷிக்காமலிருப்பதுடன் ஶிக்ஷிக்கவும் கூடும் என்பதையும் ஆசார்யன் பண்ணும் புருஷகாரத்தைக் காட்டிலும் அவனுக்குப் பத்நியாய் வால்லப்யமுடையவளாய் அவனோடே நித்ய வாஸம் பண்ணுமவளாயிருக்கும் இவள் புருஷகாரமே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமென்பதையும் சொல்லித்தலைக்கட்டியிருக்கிறது.

இவ்வர்த்தங்களை யெல்லாம் நாம் ஶாஸ்த்ர முகத்தாலே அறியப் ப்ராப்போமாகை ஶாஸ்த்ரங்களில் வைத்துக்கொண்டு “வேதாச்ச ஶாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி” என்று சொல்லப்படுகிற அபௌருஷேயமான வேதமும் “அநந்தா வை வேதா:” என்கிறபடி

அநந்தங்களாய் அதிலும் அர்த்தம் அறிப்புகுமிடத்து அநேக ஶாஸ்த்ராபேக்ஷையுடையதாய் அல்ப அறிவுடையார்க்கு அறிய வரிதாய் மறையாயிருக்கும். ஸ்வயோக மஹிமையால் அவ் வேதார்த்தங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்த பரம ருஷிகளால் அவ்வேதார்த் தப் ப்ரதிபாதகங்களாக அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களும் அவ்வோ அதிகாரிகளுக்கு அநுகுணமாகப் பல புருஷார்த்தங்களைப் பலவகைகளாகப் பேசுமவைகளாதலால் ஸாரா ஸார விவேகிகளுக்கல்லது அறிய வரிதாயிருக்கும்.

மேற்சொன்னவைகள் போலன்றிக்கே ஸம்ஸாரி சேதநர்களுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாய் ஸர்வேச்வரன் தானே ஆசார்யனாய் நின்று ஸ்வஶிஷ்யனான நரனை வ்யாஜீகரித்து உபதேசித்த ஸகல வேதஸார மான திருமந்த்ரமும் அஷ்டாக்ஷரமாய் 'அகாரத்திலே லக்ஷ்மீ ஸம் பந்தம் அநுஸந்தேயம்' என்றும், 'அவன் மார்பை விட்டுப்பிரியில் இவ்வக்ஷரம் விட்டுப் பிரிவது' என்றும் சில யுக்திகளைக் கொண்டு அறிய வேண்டும்படியா யிருக்கும். ஸமஸ்த ஶாஸ்த்ர தாத்பர்யபூத மான த்வயம் அவ்வாறின்றி அகாரத்தில் ஆர்த்தமாகக் கிடைத்த ஸ்ரீஸம்பந்தத்தைசாப்தமாகவும் நமச்சப்தத்தாலும் நாராயணப்பதத் தாலும் சொல்லப்பட்ட உபாயோபேபாம்சங்களை அழகாகஅறிவிக்கு மதாய் அதிலும் அவ்வர்த்தநிஷ்டர்களுடைய அநுஷ்டாநரூபமாயிருக் கும் தொன்றுகையால், அநந்தங்களாய் மறைகளாயிருக்கும் வேதங் களைக் காட்டிலும் பல புருஷார்த்தங்களையும் பலவாறாகக் கலசிப் பேசும்படியான இதிஹாஸாதிகளைக் காட்டிலும் அதி சுருக்கமாய் அர்த்தங்களைக்கொண்டு ஊஹித்தறியவேண்டிய திருமந்த்ரத்தைக் காட்டிலும் இதராபேக்ஷையின்றியில் சேதநோஜ்ஜீவனத்திற் குறுப் பான ஸகலார்த்தங்களையும் சாப்தமாக நன்கறிவிக்கும். மேலும் ஸகல ஸாஸ்தரங்களும் சேதநனுடைய விஶிஷ்ட வேஷத்திலே நோக் காய் ஸதாநாநுஷ்டாநம் பண்ணயோக்கியமான தேகத்தாலேயே புருஷார்த்தஸித்தி என்னாநிற்கும். திருமந்த்ரம் சேதநனுடைய நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்காய் சேதநன்ஸ்வரக்ஷணத்தில் நின் றும் கைவாங்கினவொழிய அகாரவாச்யனை ஸர்வேச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாதாகையால் அவனுடைய ரக்ஷண ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவூலே பேறென்று சொல்லாநிற்கும்.

(தொடரும்)

ஸ்ரீரஸ்து

ஸ்ரீ பராங்குசாய நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகிநே |
ய: ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ராணாம் அந்தர்ஜ்வரமஶீஶமத் ||

தஸமை ராமாநுஜாாயாய நம பாமயோகிநே |
யஃஸாருதிஸ்ம்ருதிஸூதராணாம அநதாஜவரமஶீஸமத||

வேதவேதாந்த வேதாங்க ஸூத்ரத்ரய ஸுவர்ஷிணீ |
ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ விஜ்ரும்பதாம் ||

வேத வேதாநத வேதாஙக ஸூதருகதயாததவாஷிணீ |
ஸ்ரீராமாநுஜஸிததாநத வைஜயநதீ விஜருமபதாம ||

ஸ்ரீ
ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

மாதநதோறும வெளிவரும ஸதஸமபாதாயாாதத
பாகாஷாக பதரிகை

பதராதிபா

வடகரை இராமாநுஜாசாரியாா

தொகுதி 1.] [பகுதி 4.

பதராதிபரின் விஜ்ஞாபனம.

மாசிப புனாபூசம

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸிததாநத வைஜயநதீயின நானகாவது பகுதி மாசிப புனாபூசததில அவதரிகக நோநததுபறறி அமமாசி புனா பூசததினபெருமை இஙகு யதோசிதம தெரிவிககபபடுகிறது 'மாசிப புனாபூசததிறகுபபெருமை என'? எனில, ஆழவாாகளில ராஜாவாகிய நம குலசேகரன அவதரிககும பாககியம பெறறதே இவவாறு இபபுனா பூசததிலவதரிதத ஆழவாா ஸமருதி விஷயமானவாறே அவவாழவா ரின பெருமையைப பேசாமலிருகக முடியுமோ? இவவாழவாா கவி

யுகம் பிறந்து இருபத்தெழு சென்ற பராபவ வருஷம் மாசிமாதத்தில் புனர்பூச நக்ஷத்திரத்தில் சுக்ல பக்ஷத்வாதஸியுடன் கூடிய வியாழக் கிழமையில் கௌஸ்துபாம்ஸராய் சேரன் குலத்திற்கு ஸேகரராய் நம்மை உஜ்ஜீவிப்பதற்கு திருவவதரித்தருளினார். இவ்வர்த் தத்தை [illegible] மாலையில் :

> கல்யப்தே ஸாக ஸங்க்யயா வ்யபகதே மாஸேச மாகாபிதே
> வர்ஷேராபி பராபவே ஸுரகுரோர்வாரேசபக்ஷே ஸுசௌ
> த்வாதஸ்யாக்யதிதௌ புநர்வஸுதிநே ப்ரீத்யாக்யயோகாந்விதே
> த்ராதும் ந: குலசேகர: க்ஷிதிபதி: ஸ்ரீ கௌஸ்து பாத்மாऽபவத் ||

என்கிற ஸ்லோகம் தெரிவியாநிற்கும். இவ்வாழ்வார் சக்ரவர்த் தித் திருமகனான பெருமாளைப் போலவே க்ஷத்ரிய வம்ஸத் திலே அவதரித்துப் பெரியது சிறியதை நலியாதபடி செங்கோல் செலுத்தி பரமோதாரராய் எழுந்தருளியிருந்தபடியால் குலசேகரப் பெருமாள் என்றும் போற்றப்படுவர். இவ்வாழ்வார் எம்பெருமா ஞல் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்று எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப குண விபவாதிகளை ஸாக்ஷாத்கரித்து வேதவேத்யனை ஸர்வேஸ் வரன் சக்ரவர்த்திக்குப் புத்ரனய் அவதரித்தாற்போல் வேதமும் வால்மீகி முகத்தில் நின்றும் ராமாயணமாக அவதரித்திருக்கின்றமை யாலும் "கற்பார் ராமபிரானையல்லால் மற்றும் கற்பரோ" என்றும், "மனத்துக்கினியான்" என்றும் சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீ ராம வ்ருத்தாந் தத்தைக் கேட்டுப் போராநிற்க - "சதுர்தஸ ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீம கர்மணாம் | ஏகஸ்ச ராமோ தர்மாத்மா கதம் யுத்தம் பவிஷ்யதி" என்கிற ஸ்லோகத்திற்கு இளைய பெருமாளைப் பிராட்டிக்குத் திரு மேனிக் காவலாக வைத்துவிட்டு தர்மாத்மாவான பெருமாள் தான் ஒருவராய் அதிபயங்கரமான க்ருத்யங்களைச் செய்யும் ராக்ஷஸர்களாய் அதிலும் பதினாலாயிரவர்களான கரதூஷணாதிகளோடு யுத்தத் திற்கு எழுந்தருளினார் அங்கு எவ்வாறு முடியுமோ? என்று ருஷி வருந்துகிறான் என்று அர்த்தம் சொல்லக்கேட்டவாறே பெருமாளிட முள்ள ப்ரேமாதிஸயத்தாலே கலங்கி, வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வாரில்லாத குறை தீர்க்கத் தான் சதுரங்கபலத்தோடு புறப் பட்டு எழுந்தருளா நிற்க, இவருடைய கலக்கத்தைத் தவிர்ப்பிக்க மந்த்ரிகள் சில வைஷ்ணவோத்தமர்களை எதிரே வரவிடுத்து அவர் களின் வாயிலாய், "தம் த்ருஷ்ட்வா" என்கிற ஸ்லோகத்தை வ்யாக்யா நிக்கும்படிசெய்ய அவர்களும் "பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களையும் தான்

ஒருவனுக்கே ரக்ஷித்து ஆச்ரமம் எழுந்தருளா நின்ற பெருமானின் வீரத்திறத்துக்குகந்து ஜனககுல ஸுந்தரியான பிராட்டி பர்த்தாவான பெருமாளை ஆலிங்கனம் பண்ணி ஆச்வஸிப்பித்தாள்" என்று சொல்லக்கேட்டு, ஆழ்வாரும் அதில் ஸந்துஷ்டராய் மீண்டு எழுந்தருளினார். அப்பால் மந்த்ரிகள் இவர்க்கு இவ்வைஷ்ணவ ஸஹவாஸத்தாலன்றோ இவ்வாறு கலங்கும்படி ஏற்படுகிறது என்று கருதி இவர்கள் ஸஹவாஸத்தை ஒழிக்க உபாயம் தேடி திருவாராதனப் பெருமாளின் ஆரத்தை யெடுத்து மறைத்து வைத்து வைஷ்ணவர்கள் அபஹரித்தார்கள் என்று சொல்ல, ராஜன் பரமபுருஷனிடத்தில் பக்திபண்ணும் பரமபாகவதோத்தமர்கள் பர (அந்யர்களின்) வஸ்துவை ஆசைப்படார்கள் என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிப் பாம்புக்குடத்திலே கையிடுவேன் என்றுசொல்ல, மந்த்ரிகளும் இவருடைய அத்யவஸாயத்தைப் புகழ்ந்து தாங்கள் செய்த அக்ருத்யத்தை விண்ணப்பம் செய்து ஆரத்தை ஆழ்வாரிடம் ஸமர்ப்பித்தார்கள். அப்பால் ஆழ்வாரும் இதர்களுடன் இவ்வரசாளும் பெருமையை வெறுத்து நல்லார்கள் வாழும் நளிரரங்கமாகிற திருவரங்கம் திருப்பதி சென்று திருக்காவேரி திரைக்கையால் அடிவருடத் திருவனந்தாழ்வான்மேல் திருப்பள்ளிகொண்ட திருமேனியழகினைக் கண்ணாரக்கண்டு வாயாரப் புகழ்ந்து அநுபவித்து அவ்வநுபவ பரீவாஹ ரூபமாகப் பெருமாள் திருமொழி என்கிற திவ்யப்ரபந்தத்தை அருளிச்செய்து இவ்வுலகை வாழ்வித்தருளினார். இவ்வாறு இவ்வாழ்வாரின் பெருமையை நாம் அநுபவிக்கும்படி செய்த இந்த மாசிப்புனர்பூசத்தினன்று வைஜயந்தியின் நான்காவது பகுதி வெளிவந்ததும் ஒரு ஶுபஸூசகமே.

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம்

கீழ்ஸஞ்சிகையில் ப்ரமாணங்களைப்பற்றி யதோசிதம் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது அப்ப்ரமாணங்களால் அறியக்கூடிய ப்ரமேயங்கள் இவைகள் என்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது.

ப்ரமேயங்கள் என்றால் ப்ரமாணங்களால் அறியத் தகுந்தவைகள். அவைகள் ஸ்வஸ்வரூபம், பரஸ்வரூபம், புருஷார்த்தஸ்வரூபம், உபாயஸ்வரூபம், விரோதிஸ்வரூபம் என்று சொல்லப்படுகிற அர்த்த பஞ்சகங்கள்.

அவைகளில், ஸ்வஸ்வரூபமாவது ஆத்மஸ்வரூபம் என்னப்படும். ஆத்மஸ்வரூபமாவது தேக இந்த்ரியமந: ப்ராண புத்திகளைக்காட்

டிலும் வேறுபட்டதாய் நித்யமாய் நிர்விகாரமாய் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆஸ்ரயமாய் ஜ்ஞாநமாய் அணுவாய் ஈஸ்வரனுக்கு சேஷமாய் பரதந்த்ரமாயிருக்கும்

தேஹாதிகளைக் காட்டில் ஆத்மா வேறுபட்டது என்று சொல்வது எப்படி ? எனில், காணப்படுகிற தேஹம், என்னுடைய தேஹம் என்று சொல்லப்படு கின்றமையாலும் ஆத்மா நான் என்று தோற்றுகையாலும் இந்த தேஹமானது ஜாகரத்தசையில் (விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது) நான் பருத்தவன் சிறுத்தவன் என்று ஆத்மாவாகத் தோற்றினாலும் ஸுஷுப்திதசையில் (உறங்கும்பொழுது) அவ்வாறு தோற்றக் காணாமையாலும் ஆத்மா உறங்குவதற்குமுன் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருந்து உறங்கும் பொழுது என்னுடம்பைக் கூட நான் அறிந்திலேன் என்று உறங்கி எழுந்தபொழுது சொல்லக் காண்கையாலும், ஸுஷுப்திதசையோடு ஜாகரத்தசையோடு வாசியற எப்பொழுதுந் தோற்றுகையாலும் ஆத்மா தேகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் மேலும் இந்த தேஹம் செவி, வாய், கண், மூக்கு, உடல் முதலான அநேக அவயவங்களின் ஸங்கா (கா) தம் (சேர்க்கை) ஆகையாலும் அஹம் (நான்) என்கிற வ்யவஹாராரஹனான ஆத்மா ஒருவனாகத் தோற்றுகையாலும் தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் இன்னமும், " நான் முன்பு கண்ணும் செவியுமுள்ளவனாயிருந்தேன் இப்போது குருடனும் செவிடனுமானேன் முன்பு என் மனது நன்றாயிருந்தது ஆதலால் எதையும் நன்றாயறியுமவனுமிருந்தேன் இப்போது அது அவ்வளவு ஸரியாயில்லாமையால் நான் ஒன்றும் அறிந்துகொள்ள முடியாதவனாயிருக்கிறேன் முன்பு ஜ்ஞாநமுடையவனாயிருந்தேன் இப்போது ஜ்ஞாநமில்லாதவனாய் விட்டேன் என்று வ்யவஹரிக்கக் காண்கின்றமையாலும், ஆத்மா தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் இவ்வாறு ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் அநுமானத்தாலும் ஆத்மா தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று தோற்றக் கடவதாயிருக்கும் மேலும் " பஞ்ச விம்ஸோயம் புருஷ:" " பஞ்ச விம்ஸ ஆத்மாபவதி " ய: பர: பரக்ருதே: ப்ரோக்த: புருஷ: பஞ்ச விம்ஸக:| ஸ ஏவ ஸர்வ பூதாத்மா நர இத்ய பிதீயதே || என்று ஆத்மா இருபத்தைந்தாவது தத்வமென்றும் அவனே புருஷன் என்று சொல்லப்படுகிறான், என்றும் ஸ்ருதி ப்ரமாணங்களாகிற ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளாலும் ஆத்மா தேஹாதிகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று சொல்லப்படுகிறது

நித்யமாவது ஸர்வகாலத்திலும் உண்டாயிருக்கை. இவ்விடத்தில் ஆத்மா நித்யனானால் பிறந்தான், இறந்தான் என்று சொல்லுவானேன்? எனில், தேஹ ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றபொழுது பிறந்தான் என்றும் தேஹவியோகத்தை அடைந்தபொழுது இறந்தான் என்றும் வ்யவஹரிக்கின்றார்களே அல்லாமல் ஆத்மா பிறந்தான், இறந்தான் என்று அர்த்தமில்லை. இவ்வர்த்தத்தை "ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஸ்சித்" "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜா வீஸநீஸௌ" "நித்யோ நித்யாநாம்" என்று ஸ்ருதியும், "ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ் சைவ வித்த்யநாதீ உபாவபி" "ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசித்" என்று கீதையிலும் மற்றும் அநேக ஸ்தலங்களிலும் சொல்லப்படுகையால் ஆத்மா நித்யன் என்று சொல்லப்படுகிறான். நிர்விகாரன் என்பது அசித்துப்போல் விகாரப்படாமல் எப்போதும் ஒரு படிப்பட்டிருக்கை. இவ்வர்த்தத்தை "அம்ருதாக்ஷரம் ஹர:" என்றும் "ஆத்மா ஸாந்தோக்ஷர:" என்றும் சொல்லப்படுகிற ஸ்ருதி வாக்யங்கள் அறிவியாநிற்கும்.

ஜ்ஞானத்திற்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கையாவது, விளக்கும், விளக்கின் வெளிச்சமும் தேஜஸ்ஸாயிருந்தாலும் விளக்கு வெளிச்சத்திற்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்குமாப் போலே ஆத்மா ஜ்ஞானமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஜ்ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாயுமிருக்கும். இவ்விடத்தில் ஆத்மா, ஜ்ஞானத்திற்கு ஆஸ்ரயமாகில் ஸாஸ்த்ரங்களில் இவ்வாத்மாவை "விஜ்ஞாநமய:" என்றும், "விஜ்ஞானம் யஜ்ஞம் தநுதே" என்றும், ஜ்ஞாநமென்றும் சொல்லுவானேன்? என்று சங்கிக்கக்கூடும். இவ்வாத்மாவிற்கு ஜ்ஞானம், ப்ரதான குணமாய் ஸ்வஸ்வரூபத்திற்கு நிரூபக தாமமாயிருக்கையாலும் ஆத்மாவை ஜ்ஞானம் என்றும் சொல்லக் குறையில்லை. இவ்வர்த்தத்தை "தத்குண ஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேஸ:" என்கிற ஸூத்ரம் தெரிவியாநிற்கும்.

அணுவாயிருக்கையாவது ஹ்ருதயத்திலிருக்கையும், அதில் நின்றும் வெளியேறிச் செல்லுதலையும் மறுபடியும் வருகையையும் சொல்லுகையாலே அணுவாகக் கடவன். விபுவானால் இவ்வாறு செல்லக்கூடாதிறே. இவ்வர்த்தத்தை "ஏஷோணுராத்மா சேதஸா வேதிதவ்ய:" முதலான ஸ்ருதிகள் அறிவியாநிற்கும்.

இவ்வாத்மா ஈஸ்வரனுக்கு சேஷமாயிருக்கும். கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூபங்களைக் காட்டிலும் சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் என்பது ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம். இந்த சேஷத்வ விவரணம் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளிவரும்.

ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமும்—ராமாநுஜ ஸித்தாந்தமும்

[பெருமாள கோயில
ப்ரதிவாதி பயங்கரம ஸ்ரீ உ வே அணணங்கராசாரியா]

உபநிஷததுககளின ஒரு மிடமுன தாறபரியததை நிணயம செயவதறகு பரவாததிததவா வயாஸ மஹாஷி இவா இயறறியது சாரீரக மீமாமஸை இதுவே பரஹமஸூதர மெனபபடும அதறகுப பல பாஷயஙகள அவதரிததிருநதாலும நம இராமாநுசமுனி அருளிச செயத ஸ்ரீ பாஷயமே ஸூதரகாரருடைய ஹருதயததை நனகு அநுஸரிததது எனபது பிராமாணிகாகளின கொளகை

அநத பரஹமஸூதரததில முதல அதயாயததில நானகாவது பாதததில ஆறாவது அதிகரணம வாகயாநவயாதிகரண மெனபது இதன ப்ரமேயததை ஆராயநது பாாததால ஸ்ரீராமாநுஜ ஸிததாநததின ஆாஜவம விளஙகும

பருஹதாரணயகமெனனும உபநிஷததில மைததரேயீ பராஹமணம எனனும பகுதியில (6—5—6) "ந வா அரே பத்யு: காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி ஆத்மநஸ்து காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி" (நவா அரே பதயு காமாய பதி பரியோபவதி ஆதமநஸது காமாய பதி பரியோ பவதி) எனறு தொடஙகி, "ந வா அரே ஸர்வஸ்ய காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவதி ஆத்மநஸ்து காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவதி ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:" (நவா அரே ஸாவஸய காமாய ஸாவம பரியம பவதி ஆதமநஸது காமாய ஸாவம பரியம பவதி ஆதமாவா அரே தரஷடவய ஶ்ரோதவயோ மநதவயோ நிதிதயாஸிதவய) எனறு ஓதபபடடிருககினறது மோக்ஷோபாயம எது? எனறு கேடகிற மைததரேயியை நோககி யாஜஞவலகயா ஆதமோபாஸநததை மோக்ஷோபாயமாக உபதேசிககிறாரிஙகு இதில உபாஸய வஸதுவாகச சொலலபபடடிருககிற ஆதமா ஜீவாதமாவா? பரமாதமாவா? எனகிற ஸமசயததைப போககுவதறகாக இநத வாகயாநவயாதிகரணம பரவாததிததிருககினறது

மேலே காடடியுளள மைதரேயீ பராஹமண ப்ரகரணததில உள்ள மேல வாககியஙகளெலலாம பரமாதம விஷயமாகவே

அநவயிககக கூடியவையாயிருபபதால-ஜீவாதம விஷயமாகச சிறிதும அநவயிககமாட்டாமையால இஙகுளள ஆதமா எனகிற பதம பரமாத மாவைக காட்டுமேயலலது ஜீவாதமாவைக காட்டமாட்டாது எனப தாக ஸிததாநதம செயகிறது [வாக்யாந்வயாத்] வாகயாநவயாத என னும ஸூதரம.

இநத அதிகரணததில இதறகுமேல மூனறு ஸூதரஙகள இருக கினறன அவை எதறகாக வநதவையெனனில, மேறகுறிதத மைத ரேயீ பராஹமணததில பரமாதமோபாஸநமே விவக்ஷிதமாகில ஜீவாதமவாசியான ஆதமா எனகிற சொலலாலே பரமாதமாவைச சொலலியிருபபானேன? எனகிற கேளவிககு விடையளிபபாக அநத மூனறு ஸூதரஙகள வநதன "ப்ரதிஜ்ஞாஸித்தேர்லிங்கம் ஆச்மரத்ய:" (பரதிஜஞா ஸிததேர லிஙக மாமரதய) "உத்க்ரமிஷ்யத ஏவம்பாவாதித்யௌடுலோமி:" (உதகரமிஷயத ஏவம பாவாதித யௌடுலோமி) எனகிற இரணடு ஸூதரஙகள கடநத பிறகு உளள "அவஸ்திதேரிதி காசக்ருத்ஸ்ந:" (அவஸதிதேரிதி காசகருதஸந.) என கிற மூனறாவது ஸூதரததை இபபோது எடுததுக கொள்வோம். இதனால என்ன சொல்லபபடுகினறதெனறால, ஆதமா என்கிற சப ததினால பரமாதமாவைச சொலலுவது பொருநதும, அது ஜீவாதம வாசக சபதமாகவேயிருநதாலும ஜீவாதமாவினுளளே பரமாதமா உயி ராக இருக்கினறாரெனபது "ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோऽந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாऽந்தர்யாம்யம்ருத:" (ய ஆதமநி திஷடந ஆதமநோநதரோ யமாதமா நவேத யஸயாதமா சரீரம ய ஆதமாநமநதரோயமயதி ஸத ஆதமா அநதாயாமயமருத) இதயாதிகளான உபநிஷத வாகயங களிலேலே ஸிததமாதலால, தனககு சரீரமான ஜீவாதமாவில ஆதமா வாகப பரமாதமா இருபபதனால ஜீவசபதததாலே பரஹமததை பரதி பாதநம பணணினபடி எனறு காசகருதஸநா எனபவா அபிபராயப படுவதாக இநத ஸூதரததினால சொலலபபடுகிறது

சரீராதமபாவததைக கொணடு அபேதசருதி நிாவாஹம செய யததககது எனபதே இநத ஸூதரததினால தேறியதாகும ஸ்ரீ பாஷ யததிலும வேதாநத ஸாரததிலும வேதாநத தீபததிலும இநத ஸூதரததை விவரிககுமிடததில எமபெருமானாா இவவாததமே ஸூதரகாராாககு அபிமதம எனபதை நிருபிததருளியிருககிறாா

இநத ஸூத்ரததிறகுக கீழ இரணடு ஸூத்ரஙகளால கூறப படடுளள விஷயம இநத ஸூத்ரததின ஆததததோடு இணஙக மாடடாமையாலும வஸ்துத: துஷடமாகையாலும இதறகுமேல வேறொரு அபிபராயததைக காடடாமல இவவளவோடு நிறுததி விடடபடியாலும இதுவே வயாஸாககு அபிமதம எனறு அருளிச செயயபபடடிருககிறது

இநத ஸூத்ரததிறகு பாஷயமிடடாஙினற ஸ்ரீ சஙகராசாரய ஸவாமிகளும "काशकृत्स्नीयं मतं श्रुत्यनुसारीति गम्यते" (காஶகருதஸநீயம மதம ஶருதயநு ஸாரீதி கமயதே) எனறு எழுதி யுளளார ஆனால அவர பரகருத ஸூத்ரததின ஆததததை வேறு வகையாக உரைததிருககினறார अवस्थितेः (அவஸதிதே) எனறு ஸூத்ரததிலுளள பதததிறகு 'இருபபதனாலே' எனறு பொருள எஙகே எது எவவிதமாக இருபபதனாலே? எனறு கேளவி பிறககும ஜீவாததமாவினிடததில பரமாததமா உயிராக இருபபதனாலே எனறு சொலலவேணடும இஙஙனமே நமமுடைய பாஷயகாரர அருளிச செயதார

சஙகராசாரய ஸவாமிகளோவெனனில, "अस्यैव परमात्मनोऽनेनापि विज्ञानात्मभावेनावस्थानादुपपन्नमिदमभेदेनोपक्रमणमिति काशकृत्स्न आचार्यो मन्यते" (அஸயைவ பரமாததமந அநேநாபி விஜஞாநாதமபாவேந அவஸதாநாத உபபநநமிதம அபேதேந உபகரமணமிதி காஶகருதஸந ஆசாரயோ மநயதே) எனறு தமது பாஷயததில எழுதியுளளார. 'பரமாததமாவே ஜீவாததமாவாக இருபபதனாலே' எனபது இவருடைய ஆததமாகத தேறுகிறது ஸூத்ரகாரர இவவாததததை விவக்ஷித திருககமாடடாரெனபது अवस्थितेः (அவஸதிதே) எனகிற பதத தின ஸவாரஸயததை உணரநதவாகடகு எளிதாகத தெரியும அதைப பறறிப பிறகு விரிவாகப பேசுவோம இரணடாவது அததயாயததில மூனறாவது பாததிலுளள "चराचरव्यपाश्रयस्तु स्यात्तद्व्यपदेशो भाक्तस्तद्भावभावित्वात्" (சராசரவயபாஶரயஸது ஸயாததததவயபதேஶோ பாகதஸததபாவ பாவிதவாத) எனகிற ஸூத ரததாலும शरीरवाचिशब्द (சரீரவாசிஶபத)ஙகளுககு ஶரீரிபரயந ததவம நிரணயிககபபடுவதால இதனை உபஜீவிததே अशेष

அபேதநிர்தேஶம் (அபேதநிர்தேசம்) ஆகாரமாகச் செய்யப்படுவதாகக் கொள்வது மிகவும் பொருந்துகின்றது.

இவ்விஷயத்தை நமது நெஞ்சில் திடமாகத் தேக்கிக் கொள்ளு மாறு ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ-உத்தரசதகத்தில் பட்டர் இரண்டு சலோ கங்களை அருளிச்செய்துள்ளார் “தேஹோ தேஹிநி காரணே விக்ருதய:” (தேஹோ தேஹிநி காரணே விக்ருதய) என்பதும் “ஸித்யுத்பத்தி ப்ரவ்ருத்தி” (ஸித்யுத்பத்தி ப்ரவ்ருத்தி) என் பதும் அவை அந்த இரண்டு சலோகங்களின் பொருளை நன்கு உணரப்பெற்றால் ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸாரத்தை நாம் உணர்ந்தோ மாவோம் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் அதனை விவரிப்போம்

நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் நாம் முக்கியமாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய விஷயம் ஸகல சேதநாசேதநங்களும் ஸர்வேச்வர னுக்கு சரீரம்; அவன் சரீரி என்பதேயாம். இதுவே சரீராத்மபாவம் எனப்படும் இது ஸகல வேதாந்தப் பெட்டிகளுக்கும் ஒரு திறவு கோல்போன்றது இதை வைத்துக்கொண்டு எந்த உபநிஷத் வாக்யத் தையும் திறந்து நாம் ஸாரஸ்ய(பாத)மாக அநுபவிக்கலாம். இதற்கு ப்ரதாந ப்ரதி தந்த்ரம் என்று வ்யவஹாரம். நம்முடைய ஸித்தாந்தத் திற்கு அந்தரங்கமாகவுள்ள ஆத்மவிசேஷங்களுள் இந்த சரீராத்ம பாவமே முதன்மைபெற்றதென்றும், இதைச் செவ்வனே தெரிந்து கொண்டால் ஒரு ப்ரதிபக்ஷியும் நம் எதிரே நின்று ஒரு கோலாகலமும் செய்யமுடியாதென்றும் ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய் கிறார்.- “யத்பேதம் யதிஸார்வபௌமகதிதம் வித்யாதவித்யாதத: ப்ரத்யூஷம் ப்ரதிதந்த்ரமந்திமயுகே கல்பிதவிபல்பித: | தத்ரைகத்ர ஜடிதி விலயம் தத்தந்மதஸ்தாபநா ஹேவாக ப்ரதமாநஹூதககதாகல்லோல கோலாஹல: ||” (யத்பேதம் யதிஸார்வபௌமகதிதம் வித்யாதவித்யாதம். ப்ரத்யூஷம் ப்ரதிதந்த்ர மந்திமயுகே கம்பித விபம்பிதம்:—தத்ரைகத்ர ஜடிதபு மைதி விலயம் தத்தந்மதஸ்தாபநா ஹேவாக ப்ரதமாநஹூதக கதா கலலோல கோலாஹல.—என்பது ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் தேசிகனுடைய திவ்ய ஸூக்தி எம்பெருமானாருளிச்செய்த சரீர சரீரபாவமாகிற இந்த ப்ரதாநப்ரதி தந்த்ரமானது அவித்யையாகிற இருளைத் தொலைக்க வல்லது, இதனை நன்றாக ஒருவன் தெரிந்து கொள்வானாயின் அவனே மஹாபண்டிதன், அப்படிப்பட்ட ஒருவனை

இருந்தாலும் போதும்; எத்தனை வாதிகள் கூடி எவ்வளவு குதர்க்க கோலாஹலங்கள் செய்தாலும் அவற்றையெல்லாம் ஒரு நொடிப் பொழுதில் அவலீலையாக ஒழித்திட அவ்வொரு வ்யக்தியே போதும் என்று இதனால் பரம கம்பீரமாக அருளிச் செய்தாராயிற்று.

நவவித ஸம்பந்த விவரணம்

[பெருமாள் கோயில்
ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

எம்பெருமானோடு நமக்குள்ள உறவைத் தெரிந்துகொள்வதே சிறந்த தவமென்றும், அந்த உறவு ஒன்பது வகையாகத் திருவெட்டெழுத்தெனும் திருமந்திரத்தில் தேறுகின்றதென்றும் முன்னம் நிரூபித்தோம். அவ்வுறவுகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்யப் புகுவோமினி.

திருமந்திரத்தில் முதலெழுத்தாகிய அகாரத்தில் ப்ரக்ருதி சக்தியினால் எம்பெருமானே ஸகல ஜகத்காரணபூதன் என்று விளங்குகின்றதென்று நிரூபித்திருக்கிறோம். அவன் காரணபூதனானால் உலகமெல்லாம் அவனுடைய காரியப்பொருள் என்பது சொல்லாமலே விளங்குகின்றது. அவன் பிதாவாய் நாமெல்லாரும் அவனுடைய மக்கள் ஸ்தானத்திலே யிருக்கின்றோமென்றவாறு.

எம்பெருமான் விபவாவதாரங்களில் தன்னுடைய பித்ருத்வத்தை மறைத்துக்கொண்டு தசரத புத்திரன் வஸுதேவ புத்திரன் என்றாற்போலே சிலர்க்குப் புத்திரனாயிருக்குந் தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டாலும் அவனுக்குக் காரணத்வம் பறியுண்டு கார்யத்வம் வந்துவிடாது. தன்னுடைய க்ருபாதிசயத்தினால் பிறக்கிறானே யல்லது நம்மைப்போலே கருமத்தினால் பிறக்கிறானல்லன். இதை "அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே। தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்" (அஜாயமானோ பஹுதா விஜயதே தஸ்யதீரா: பரிஜாநந்தியோநிம்) என்றும் "பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ நாவேதவிந் மநுதே தம் ப்ருஹந்தம்" (பிதாபுத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ நாவேதவிந் மநுதே தம் ப்ருஹந்தம்) என்றும் வேதபுருஷன் ஓதுகின்றான். நாம் பலயோனிகளிலும் பிறப்பது போலவே அவனும் பலபல யோனிகளில் பிறப்பதாகக் கேள்விப் படுகிறோம். கீதையில் தானே அருளிச் செய்கிறான் "பஹூநி

ஒ3 வ்ருகீதாநி ஜந்மாநி தவசார்ஜுந ” (பஹூநிமேவ்யதீதாநி ஜந்மாநிதவசார்ஜுந) என்று. நம்மைக் காட்டிலும் அதிகமாகவே அவன் பிறக்கிறன் என்றும் சொல்லலாம் ஆனாலும் நம்முடைய பிறப்புக்குக் கருமம் காரணமாயிருப்பதுபோல வல்லாமல் கேவலம் கருணையே அவனுடைய அவதாரங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கின்ற மையால் பிறக்கப் பிறக்க அவனுக்குத் தேசு பொலிகின்றது இதை “ ஸ உ ஶ்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந꞉ ”(ஸ உஶ்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந꞉) என்றும் “ பலபிறப்பா யொளிவரும் ” என்றும் உபய வேதங்களும் அறைந்தன மகனொருவர்க்கல்லாத மாமேனி மாயனை அவனுடைய அவதார சீலமைகளை மற்றொருகால அநுபவிப்போம் இப்போது அவனது காரணத்வப் பெருமையைப்பற்றிப் பேசுவோம்.

பரப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கிய உபநிஷத்து முகத்துறமுன்னம் “ யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே ” (யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே தத்ப்ரஹ்ம) என்று ஜகத் காரணத்வத்தையே ஓதிற்று “ அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா ” (அதாதோப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா) என்று ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யப்புகுந்த வ்யாஸரும் அடுத்த ஸூத்ரத்திலே “ ஜந்மாத்யஸ்ய யத꞉ ” (ஜந்மாத்யஸ்ய யத) என்று சொல்லி ஜகத் காரணத்வத்தையே ப்ரஹ்மலக்ஷணமாகப் பேசினர் பரப்ரஹ்மமாகத் தம்மை அநுசரிக்கப்புகுந்த நம்மாழ்வாரும் “ கடல்ஞாலம் செய்தேனும் யானே யென்னும் ” என்று முந்துறப் பேசினது இதனையே மாறனடி பணிந்துய்ந்த இராமாநுசனும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் உபக்ரமத்தில் “ அகிலபுவநஜந்ம ” (அகிலபுவநஜநம) என்று இந்தக் காரணத்வத்தையே பேசியிருந்தார். உபநிஷத்துக்களெல்லாம் ஒரு மிடறாக “ காரணம் து த்யேய꞉ ” (காரணந்து த்யேய) இத்தியாதிகளாலே காரணவஸ்துவையே உபாஸிக்குமாறு விதித்திருப்பதனால், எம்பெருமானைக் காரணபூதனாக நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ளவேணும்

இவ்வுலகத்திற்குக் காரணமான வஸ்து யாதொன்றும் கிடையாதென்றும், எல்லாம் இயற்கையாகவே ஜநிக்கிறதென்றும் கூறுகிற இதரவாதிகளை விட்டிடுவோம், அநுமானத்தாலே ஒரு ஈச்வரனை ஸாதித்து அவனை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளுகிற நையாயிகர்களையும் விட்டிடுவோம் ஶாஸ்திரத்தையே கணக்குக்கொண்டு அதனாலேயே ஈச்வரனையும் அவனுடைய காரணத்வத்தையும் பேசுகின்ற பரம வைதிகர்களின் உக்திகளையே பின்சென்று நாம் பேசக்கடவோம்.

முற்காலத்தில் ஒருவன் ஶாஸ்திரங்களையெல்லாம் படித்திருந்தும் ஆஸ்திக்ய மில்லாமையினாலே ஈஶ்வரன் காரணமல்லன் என்றே யெண்ணியிருந்தான்; அவன் ஒருநாள் வெளியே புறப்பட்டுப் பற்பல வற்றையும் ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து, இப்படி விசித்திரமான பிரபஞ் சங்களைப் படைத்தவன் விலக்ஷணசக்தியுக்தனான வொரு முழுமுதற் கடவுளாகவேயிருக்கத் தகும் என்றெண்ணி, வழிநடந்துகொண்டே போம்போது மிகப் பெரிய ஆலமரமொன்றையும் பூசினிக்கொடியை யும் பார்த்து, ப்ரபஞ்ச கர்த்தாவான ஈச்வரன் புத்திசாலியல்லன் போலும் என நினைத்தான்; ஏன்? மிகப் பெரிதான ஆலமரத்திற்கு மிகச் சிறிய காய்களையும், மிகச் சிறிதான பூசினிக்கொடிக்கு மிகப் பெரிய காய்களையும் படைத்திருக்கக் கண்டதனால்.

இங்ஙனே சிந்தித்துக்கொண்டே அவன் வழிநடந்த ஆயாசத்தி னால் அந்த ஆலமரத்தினடியிலேயே கிடந்து நெடுநேரம் உறங்கிவிட் டான். பிறகு கண்விழித் தெழுந்ததும் தன் உடல் முழுவதிலும் ஆலங்கனிகள் விழுந்திருந்ததைக் கண்டு, 'அஹஹ! எம்பெருமா னுடைய புத்தியின் பெருமையை என்ன சொல்லுவேன்!' என்று மிகவும் வியந்தான். முன்பு தான நினைத்தபடி அவ்வாலமரத்திற்குப் பெரிய காய்கள் இருந்திருக்குமானால் அவை விழுந்து தன் மார்பு பிளந்திருக்குமன்றோ. ஆலமரம் மற்ற மரங்களைப்போலல்லாமல் நிழ லுக்காக அனைவராலும் ஆஶ்ரயிக்கப்படக் கூடியதாதலால் இதற்குப் பெருத்தகாய்கள் இருக்கலாகாதென்றும், பூசினிக்கொடி நிலத்தின்மீது படர்வதாதலால் எவ்வளவு பெரிய காயாயிருப்பினும் ஸர்வம்ஸஹை யான பூமிப்பிராட்டி தாங்குகின்றாளாதலால் அதற்குப் பெரிய காய் கள் இருக்கலாமென்றும் இவ்வளவு விசாலமாகத் திருவுள்ளங் கொண்டு ஒவ்வொரு அமைப்பையும் ஜனங்களின் ஸௌகரியத்திற்கு ஏற்பவே செய்தருளியிருக்கின்ற மிகு ஞானச் சிறு குழவியான ஸர் வேஶ்வரனை புத்திஹீனனாக நினைத்தேனே பாவியேன்! என்று தன் னைத் தானே நொந்துகொண்டனனாம்.

இங்ஙனம் பாமரர்களும் அதிசயிக்கக்கூடிய விலக்ஷணமான சக்தி யும் ஞானமும் வாய்ந்த பரமபுருஷனையே இவ்வுலகம் காரணமாகக் கொண்டிருக்கவும் அவனுக்குக் காரணத்வத்தை இசையாதே ப்ர க்ருதியே காரணமென்றும் ஜீவனே காரணமென்றும் கூறுகின்ற பிறசமயிகள் கிடக்க. எம்பெருமானே ஸகலஜகத்காரண பூதன் என்று நாம் தெரிந்துகொண்டபின் அதிலுமுட்புகுந்து இன்னமுஞ் சில விஷ

யங்களை தெரிந்துகொள்ளவேண்டியவையுண்டு. உலகில் ஒரு காரியப் பொருள் பிறக்கவேணுமானால் மூவகையான காரணப்பொருள்கள் இருந்துதீரவேண்டும். பானையென்கிற ஒருபொருள் உண்டாகவேணுமானால் மண்வேண்டும், தண்ணீர் தடி சக்கரம் முதலியனவேண்டும், குயவன் வேண்டும் இப்படியே துணியென்கிற வொருபொருள் உண்டாகவேணுமானால் நூல் வேண்டும், நசவுப் பலகை முதலியன வேண்டும், சேணியன்வேண்டும் இத்தகைய காரணப்பொருள்களை உபாதான காரணமென்றும் ஸஹகாரி காரணமென்றும் நிமித்தகாரணமென்றும் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் கூறுவார்கள் எந்த வஸ்துதானே காரிய வஸ்துவாக மாறுதலையடைகின்றதோ அது உபாதான காரணமெனப்படும் மண்தானே பானையாக மாறுகின்றது, நூல்தானே துணியாக மாறுகின்றது ஆகவே அவை உபாதான காரணமாம் தண்ணீர் தடி சக்கரம் முதலியவை பானையை யுண்டாக்குவதற்குத் துணைக் கருவிகளாக நிற்பதனால் அவை ஸஹகாரி காரணமெனப்படும். மேற்கூறிய இருவகைக் காரண வஸ்துக்களையுங் கொண்டு கர்த்தாவாக நிற்கிறவன் நிமித்தகாரண மெனப்படுவான் காலம் அதிருஷ்டம் முதலியனவும் இவ்வகுப்பிற் சேரும் ஆக இப்படிப்பட்ட மூவகைக் காரணங்களும் காரிய ஸ்ருஷ்டிக்கு இன்றியமையாதனவாதலால் மிக விரிவான இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்கு ஸர்வேஶ்வரன் நிமித்த காரணமென்கிற ஒரு காரணமாகத்தானே இருக்கமுடியும், மற்ற உபாதான காரணமும் ஸஹகாரி காரணமும் எவை? என்று கேள்வி பிறக்கக்கூடும் மூவகைக் காரணங்களும் பகவானே என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறும் அது எங்ஙனே பொருந்தும் என்கிற ஆக்ஷேபங்களும் அவற்றின் ஸமாதானங்களும் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளிவரும்

நம்பெருமாள் திருமஞ்சனமும் பட்டர் ஈடுபாடும்

[பெருமாள் கோவில்
ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ வே அண்ணங்கராசாரியார்]

கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரராகிய ஸ்ரீ பராசர பட்டர் கோயிலில் வாழும் நம்பெருமாளுடைய திருமஞ்சனங்களை ஸேவிக்குங் காலங்களில் அந்த ஸந்நிவேசத்தில் ஈடுபட்டும் வடிவழகில் ஈடுபட்டும் சமத்காராதிசயம் பொலியப் பலச்லோகங்களை அருளிச் செய்திருக்கி

ருர். அவை நாலைக்கும் அவருடைய திருவம்சஸ்தர்களால் திருமஞ்சன ஸமயங்களில் விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. அவற்றுள் "த்வம்ஸேஹம்ஸே" என்கிற ஒரு ச்லோகம் மிகவும் அற்புதமாக அமைந்தது. இதனை நம் ஆசாரியர்கள் வியாக்யான க்ரந்தங்களிலே கையாண்டு வருகின்றனர். இதன் அரிய பெரிய பொருள் இங்கு விவரிக்கலாகிறது. ஸ்ரீ ரங்கநாதன் தோளிணை மேலும் நன் மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய் மாலையையுடையனுய்த் திருமஞ்சனங் கொண்டருள ஸந்நத்தராயிருக்கும் படியைப் பார்த்தால் பிரமாணம் செய்ய ஸித்தராயிருக்கிருரோ என்று உதப்ரேக்ஷிக்கலாம்படி யுள்ளது என்று பட்டர் திருவுள்ளம் பற்றுகிருர். உலகத்தில் பிரமாணம் செய்பவர்கள் துளசிமாலை யணிந்துகொண்டு ஒரு முழுக்குப் போடுவது வழக்கமாதலால் எம்பெருமானும் அங்ஙனே செய்கிருனே என்று உல்லேகிக்கிருர். பிரமாணம் செய்யவேண்டிய ஆவச்யகதை எம்பெருமானுக்கு என்ன வந்தது என்னில், உலகத்தில் பிரமாணம் செய்பவர்கள் எதற்காகச் செய்வது வழக்கம் என்று பார்த்தால், ஒருவன் தன்னுடைய ஸொத்தைப் பிறன் கொள்ளை கொண்டால் அதைத் தனக்கு ஸ்வாதீனப் படுத்தித் தரவேணுமென்று நியாயாலயத்தில் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டு உண்மையில் அந்த ஸொத்து யாருடையது என்று தெரிந்து கொள்வதற்காக ஸாக்ஷி விசாரணை முதலியன செய்யப்படுங் காலத்திலே தகுந்த ஆதாரங்களைக்கொண்டு உண்மையை ஸ்தாபித்துக்கொள்ள முடியாமல் அந்தோ! நம்முடைய ஸொத்தை அநியாயமாக இழந்துவிட நேருகின்றதே! என்கிற அநுதாப முடையார் கடைசியாக ஒரு வார்த்தை சொல்லுவதுண்டு. "இது என்னுடைய ஸொத்துதான் என்று பிரமாணம் செய்ய நான் துளசிமாலை யணிந்து முழுக்கிட்டு விடுகிறேன்; நியாயாதிபதிகள் அது கொண்டாவது உண்மை யுணரவேண்டும்" என்பர்கள். நியாயாதிகாரிகளும் அதனை ஆதரித்துத் தீர்ப்புக் கொடுப்பதுண்டு. இது இன்னமும் வழக்கத்திலுள்ளது. இவ்விதமாகவே எம்பெருமானுக்கும் பிரமாணம் செய்யவேண்டிய ஆவச்யகதை நேர்ந்து விட்டதாம். அது எதெனில், சேதநவர்க்கம் என்கிற ஸொத்து எம்பெருமானுடையது; ஆனல் அந்த ஸொத்தை "கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்றும் "பண்டே யுன் தொண்டாம் பழவுயிரை யென்னதென்று கொண்டேன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஸாரிகள் கொள்ளை கொண்டார்கள். இந்த

ஸொத்து என்னுடையது என்கிறான் எம்பெருமான். ஸம்ஸாரிகளோ 'இது உன்னுடையதல்ல, எங்களுடையதே' என்கிறார்கள். இவ்வாதம் முற்றிவிட்டது. ஸம்ஸாரிகள் அட்டவடியில் பலிஷ்டர்களாகையாலே அவர்களுடைய வாதமே மேம்பட்டு எம்பெருமானுடைய வாதம் தோல்வி யடையும்படியான நிலைமையிலே வந்துவிட்டது. அந்தோ! அந்யாயமாய் நம்முடைய ஸொத்தை இழந்துவிட நேருகின்றதே! என்கிற பரிதாபம் எம்பெருமானுக்கு உண்டாய் விட்டது. 'இந்த ஸொத்து என்னுடையதுதான் என்று பிரமாணம் செய்தாகிலும் இதனை நாம் இழவாமல் அடைந்தே தீரவேண்டும்' என்கிற அபிநிவேசம் எம்பெருமானுக்கு உண்டாய் விட்டது. அது துளசி மாலை யணிந்து முழுக்கிட்டுச் செய்யவேண்டிய காரியமாதலால் இந்தத் திருமஞ்சன மென்கிற வியாஜத்தாலே அது செய்யப்படுகிறது போலும் என்பது பட்டருடைய உல்லேக சமத்காரம்.

ஈச்வரனுக்கும் சேதநனுக்கும் நடந்த விவாதம் ஒரு ஸம்வாத ரூபமாக இந்த ச்லோகத்தில் அழகாய்க் காட்டப்படுகிறது. ச்லோகம் வருமாறு —

[illegible]

த்வம் மேஹம் மே குதஸ் தத் ததபி குத இதம் வேதமூலப்ரமாணாத், ஏதச்சாநாதிஸித்தாதநுபவவிபவாத் ஸோபி ஸாக்ரோச ஏவ, க்வாக்ரோச: கஸ்ய கீதாதிஷு மம விதித: கோத்ர ஸாக்ஷீ ஸுதீஸ் ஸ்யாத் ஹந்த த்வத்பக்ஷபாதீ ஸ இதி ந்ருகலஹே ம்ருக்யமத்யஸ்தவத் த்வம்.

இதன் பொருள் சுருக்கமாகக் காட்டப்படுகிறது

த்வம் மே - இது எம்பெருமான் ஸம்ஸாரிசேதநனை நோக்கிச் சொல்லும் வார்த்தை. சேதநா! நீ என்னுடைய சரக்கு என்றான் எம்பெருமான். அதாவது நீ எனக்கு அடிமைப்பட்டவனென்றபடி. சேதநன் ஸ்வாதந்திரியம் பாராட்டி வணங்காமுடிமன்னனாய்க் கிடந்தபடியாலே எம்பெருமான் இந்த வார்த்தையைச் சொல்லவேண்டியதாயிற்று.

அஹம் மே - அதற்கு ஸம்ஸாரி பதில் சொல்லுகிற வார்த்தை இது. நான் உனக்கு அடிமைப்பட்டவனல்லேன்,. எனக்கு நானே அரசன் என்றான் ஸம்ஸாரி. எம்பெருமான் "த்வம் மே" என்றது போலே ஸம்ஸாரியும் பதிலுக்கு 'த்வம் மே' என்னலாமே; அப்படி ஏன் சொல்லவில்லை? 'நானு உனக்கு அடிமைப்பட்டவன், நீதான் எனக்கு அடிமைப்பட்டவன்' என்று ஸம்ஸாரி சொல்லியிருக்க லாமே; ஏன் அங்ஙனம் சொல்லவில்லை என்னில், இப்படிப்பட்ட பதில் ஸம்ஸாரி சொல்லியிருந்தானாகில் எம்பெருமான் பெறும்பேறு பெற்றானவனே; தான் சேஷியாயிருப்பதிலுங்காட்டில் சேஷபூதனா யிருக்குமிருப்பிலே மிகவும் குதூஹலமுடையானன்றோ அவன். ஏதேனுமொருபடியாலே சேதநனோடு தனக்கு ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டால் போதும் என்று பாரிப்பவனன்றோ அவன்; சேஷியாகவே தா னிருக்கவேணுமென்கிற எண்ணம் இல்லையே அவனுக்கு. ஸம்ஸாரி கள் தன்னோடு உறவை அறுததுககொண்டுபோகாமல் தன்னை அடியவ னாகக்கொண்டு பரிமாறினாலும் பரமதிருப்தி பெறுபவனன்றோ அவன். அது தோன்றவன்றோ 'த்வம் மே' என்று ஸாவசேஷமாய்க்கிடக் கிறது. த்வம் மே தாஸ: என்றோ, த்வம் மே ப்ரபு: என்றோ விவ க்ஷித்துச் சொன்னபடி. ஏதேனுமொருபடிக்கு ஸம்ஸாரி இசைந்திடு வனோ என்று பார்த்தான் எம்பெருமான். ஸம்ஸாரி மஹாசதுரனாகை யாலே 'இவனோடு நமக்கு எவ்விதமான உறவும் தேவையில்லை; அவன் நமக்கு அடியவனாக இருக்க இசைந்தாலும் அதற்கும் நாம் இசையவே கூடாது; அடியவன்போல இருந்து காலக்ரமத்தில் நம் மையே அடிமைப்படுத்திக்கொள்ளவல்ல கிறியான் அவன்; ஆதலால் அவனுடைய எல்லையிலும் நாம் செல்லாமல் இருந்துவிடுவதே நமக் குத் தகுதி' என்று ஸம்ஸாரி நினைத்தானாகையாலே அஹம் மே என்று, எம்பெருமானுக்குப் பிடிகொடாமலே விடையளித்து விட் டான். இவனும் த்வம் மே என்று பதில் சொல்லி யிருந்தானாகில் அவ் வளவோடு விவாதம் சாந்தமாகியிருக்குமே; எம்பெருமானே வெற்றி பெற்றானாய்விடுவனே.

குதஸ் தத் - (தத் குத:?) 'அஹம் மே' என்று சொன்ன ஸம்ஸாரியை நோக்கி எம்பெருமான் கேட்கிறான். எதனால் அப்படிச் சொல்லுகிறாய்? என்று.

தத் அபி குத:? நீ த்வம் மே என்று சொன்னாயே, அது எதைக்கொண்டு சொன்னாய்? என்று ஸம்ஸாரியின் பதில்கேள்வி இது.

இதம் வேதமூலப்ரமாணம் - சேதநா! வேதமாகிற மூலப்ரமாணத்தைக்கொண்டு நான் தவம் மே என்று சொன்னேன் என்கிறது எம்பெருமானுடைய பதில — "பதிம் விஸ்வஸ்யாத்மேஸ்வரம்" "க்ஷரம் ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீஸதே தேவ ஏக:" இத்யாதிப்ரமாணங்கள் இங்குக் கொள்ளத்தக்கன

ஏதச்ச அநாதிஸித்தாத அநுபவவிபவாத - (இது ஸம்ஸாரியின் பதில் வார்த்தை) நீ சொல்லுகிற ப்ரமாணம் ஓலைப்பட்ட ப்ரமாணமாகையாலே வெளிக்கு வரமாட்டாதது, அஹம் மே என்று சொன்ன எனக்கு ஸாதகமான ப்ரமாணம் அப்படிப்பட்டதன்று அநாதிகாலமாக ஸ்வாதந்திரியத்தை நான் அநுபவித்துக்கொண்டு வருவதால், அநுபவமே ப்ரபல ப்ரமாணமாகையால் இதனால் உன்னுடைய வேதம் அடிபட்டொழிந்தது என்றான் உலகத்திலும் ஒரு க்ருஹம் ஒருவனுடையதென்று சாஸனபத்திரங்கள் இருந்தாலும் நெடுநாளாக அந்த க்ருஹத்தை வேறொருவன் அநுபவித்துவந்தால் அவனே அதற்குச் சொந்தக்காரனாகி ஆய்விடுவான் என்றும், உண்மையான உடையவன் இழந்துபோய்விடுவான் என்றும் காண்கிறோம். அதுபோல, எம்பெருமானே உடையவனென்று சாஸனமிருப்பினும் அநாதியான அநுபவம் ஸம்ஸாரியினுடையதாகையாலே அந்த சாஸனம் துர்ப்பலமாக இவனால் நிரூபிக்கப்பட்டது ஸம்ஸாரியும் க்ரமமான வழியிலேயே வழக்காடுகிறான் போலும்

ஸோபி ஸாக்ரோச ஏவ - (அதற்கு எம்பெருமானுடைய பதில் இது) சேதநா! நெடுங்காலமாக உனக்கு ஸ்வாதந்த்ரிய அநுபவம் உண்டென்பது உண்மையே, அதை நான் அபலபிக்கவில்லை. ஆனால் அந்த அநுபவம் நிராக்ஷேபமாக இருந்தாலன்றோ செல்லும். அப்படியில்லையே உனது அநுபவம் ஆக்ஷேபத்தோடு கூடியதாயிற்றே! அதனை நீ சொல்லிக்கொள்வதனால் உனக்கு லாபமில்லையே என்றானெம்பெருமான். உலகத்திலும் ஒரு க்ருஹத்தை இதரன் ஒருவன் நெடுநாளைய அநுபவத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் அந்த அநுபவத்தை அடிக்கடி சொந்தக்காரன் ஆக்ஷேபித்துக் கொண்டிருந்ததாகப் புலப்பட்டு விட்டால் அவ்வநுபவம் செல்லமாட்டாதென்பது ப்ரஸித்தம்

ஆக்ரோச: க்வ? கஸ்ய ஆக்ரோச:? — (இது ஸம்ஸாரியின் வினா) என்னுடைய ஸ்வாதந்த்ரியாநுபவம் ஆக்ஷேபத்தோடு கூடியதென்று நீ சொன்னாய், அப்படிச் சொல்லிவிட்டால் போதுமா? ஆக்ஷேபம்

செய்திருப்பது யார்? ஆக்ஷேபம் எவ்விடத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கிறது? அதையெல்லாம் விசதமாகச் சொன்னாலல்லவோ உன்னுடைய வாதம் ஏறும்.

கீதாதிஷு மம விதித:— (இது எம்பெருமானுடைய மறுமொழி.) க்வ என்று கேட்டதற்கு 'கீதாதிஷு' என்பது பதில். கஸ்ய என்று கேட்டதற்கு 'மம' என்பது பதில். சேதநா! பகவத்கீதை முதலானவற்றிலே (உன் ஸமூஹத்தில் தலைவனான அர்ஜுனனென்கிற வொருவனை வைத்துக்கொண்டு) சேதநஸ்வாதந்திரியத்தை நான் ஆக்ஷேபித்திருக்கிறேனென்பதை நாடு நகரமும் நன்கறியும். என்றைக்கோ ஒருநாள் ஏதோவொரு மூலையிலே நீ ஆக்ஷேபித்திருந்தால் அது செல்லுமோவென்று ஸம்சாரி சொல்லுவதற்கு இடமில்லாதபடி 'விதித:' எனப்பட்டது. கீதை நடையாடாத இடமில்லை; கீதைக்கு ப்ரசாரமில்லாத காலமுமில்லை; கீதையைத் தெரிந்து கொள்ளாத வ்யக்தியுமில்லை என்ற அபிப்ராயங்கள் இசசொல்லில் பொதிந்துள.

அத்ர க: ஸாக்ஷீ— (இது ஸம்ஸாரியின் கேள்வி.) வ்யவஹாரம் என்று வந்துவிட்டால் ஸாக்ஷி விசாரணை இருந்தே தீரவேண்டும். எத்தனை சாஸநபத்திரங்கள இருந்தாலும் ஸாக்ஷிகளைக்கொண்டு நிரூபிக்கவேண்டியது முறைமை. உனக்கு ப்ரமாணமான வேதங்களும் கீதை முதலியனவும் கிடக்கட்டும். பெட்டியின்மீது ஏறிச சொல்லுவதற்கு ஒரு ஸாக்ஷி வேணுமே. யார் ஸாக்ஷி? என்கிறான் ஸம்ஸாரி. எம்பெருமான் தவிர மற்ற எல்லாச் சேதநர்களுமே ஸம்ஸாரிகளே யாதலால், அவர்களும் அஹம் மே என்றிருப்பவர்களேயாதலால் இவனுக்கு ஸாக்ஷிகள் எங்ஙனம் கிடைக்கப் போகிறார்களென்பது சேதநனுடைய எண்ணம். எம்பெருமானுடைய பாக்யததாலே ஸம்ஸாரிகளினிடையே முமுக்ஷுக்களும் சிலர் இருப்பதால் அவர்கள் தனக்கு ஸாக்ஷிகளாக இருக்கத் தகுதியுடையார் என்றெண்ணின எம்பெருமான் ஸுதீ: ஸ்யாத் என்றான். ஞானிகளெல்லாரும் என் பக்ஷத்தில் ஸாக்ஷிகளாக நிற்கக்கூடும் என்றபடி. (ஸுதீ: என்பதை ஜாத்யேகவசநமாகக் கொள்க.) அஸ்தி என்று உறுதியாகச் சொல்லாமல் ஸ்யாத் என்று சொன்னது ஏனெனில், இவ்விருள் தருமா ஞாலமானது ப்ரஹ்லாதாழ்வாரையு முட்பட எதிரம்பு கோக்கப் பண்ணினதாகையாலே ஞானிகளும் ஸமயத்திலே நம்மைக் கைவிடும்படி நேர்ந்துவிடுமோ என்னவோ என்கிற அதிசங்கை தோன்றி அதை ஸ்யாத் என்பதனால் காட்டினனென்க. "விண்ணுளார் பெருமாற்கு

அடிமை செய்வாரையும் செறும் ஐம்புலனிவை" ஆதலால் யாரையும் நம்புவதற்கில்லையே என்றெண்ணினான் போலும்.

ஹந்த ! த்வத்பக்ஷபாதீ ஸ - (இது ஸம்ஸாரியின் பதில்) ஸாக்ஷிகள் மத்யஸ்தர்களாக இருக்கவேண்டும் உறவினர்களையே கொண்டு சொல்லுவிக்கப்படுகிற ஸாக்ஷியம் உபயோகப்படாது ஞானிகளை ஸாக்ஷியாகச் சொன்னது பொருந்துமோ? "ஜ்ஞானீ து ஆத்மைவ மே மதம்" என்று கீதையில் நீயே சொல்லியிருக்கிறாயே, உனது உயிர் நிலையாகவன்றோ ஞானிகள் இருப்பது வாதியே ஸாக்ஷி என்று சொன்னதாகத் தேற்றமேயல்லது பிறனொருவன் ஸாக்ஷியாகக் கூறப்பட்டானில்லையே என்றான் ஸம்ஸாரி

இதற்குமேல் எம்பெருமான் என்ன செய்வான்! ஸம்ஸாரிகள் யாவரும் பிரதிவாதிகளாக ஆய்விட்டபடியால் அவர்களில் ஒருவரும் ஸாக்ஷிகளாக நில்லார் முமுக்ஷுக்களோ தன் வகுப்பில் சேர்ந்துவிட்டபடியாலே அவர்களுடைய ஸாக்ஷியம் அப்ரயோஜகமென்று கண்ணழிக்கப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட ஸம்ஸாரிகளையும் விட்டபாடில்லை. வ்யவஹாரத்திலோ தான் தோல்வியடையவேண்டியவனாக முடிந்துவிட்டது. 'நம்முடைய சாக்ஷிகளை நாம் அநியாயமாய் இழந்துவிடுவதா!' என்று பரிதபிக்கின்றான். இந்த நிலைமையில் தைவாதீனமாய் ஒரு உபாயம் ஸ்புரித்ததாம், அதாவது, ஸம்ஸாரியினுடைய வாயாடித்தனத்தினால் நமக்கு வ்யவஹாரத்தில் பழுது ஏற்பட்டாலும் சொத்து நம்முடையதேயென்பது ஸத்யமாதலால், கடைசியாக ப்ரமாணம்பண்ணிக்கொடுத்து சொத்தைப்பெற்றுக் கொள்வதான முறைமையும் அரசாங்கத்தில் இருப்பதால் அந்த வகையில் நாம் வெற்றிபெற்றுக்கடவோம் என்று தோன்றிற்றும்.

[இதி ந்ருகலஹே ம்ருக்யமத்யஸ்தவத் தவ]

இதி - இவ்விதமாக, ந்ருகலஹே - சேதநனோடு விவாதமுண்டாகித் தனக்குத் தோல்வி விளைந்த வளவில், தவ ம்ருக்யமத்யஸ்தவத் (ப்ரகாசஸே) = தேவரீர் ப்ரமாணம் செய்ய ஸந்நத்தர்போலே விளங்காநின்றீர் "[illegible] உச்யதே" என்பது கண்டு

இந்த உத்ப்ரேக்ஷையினால் நமக்குக் கிடைக்கும் பொருள் யாதெனில், எம்பெருமானோடு நாம் விவாதப்படாமல் இருக்குமளவே போதுமென்பதும், எவ்வகையினாலேனும் நம்மை அடிமைப்படுத்திக் கொள்ள அவன் வழிதேடுகின்றவன் என்பதும், நாமெல்லாம் அவ

னுடைய உடைமை யாதலால் நம்மை ஆட்பட்டுத்திக்கொள்வதிலேயே நோக்குடையனை அவனை நினைத்து நாம் மார்பிலே கைவைத்துறங்கலா மென்பதுமாம்.

பட்டர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஆத்ம ஸமர்ப்பணம்

[C. நரஸிம்மாசாரியார், அட்வகேட், திருவல்லிக்கேணி]

ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் என்பது ச்ருதிகளில் ச்லாக்யமாகச் சொல்லப்படும் மோக்ஷோபாயமாம். ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் என்றால் ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவுக்கு ஸமர்ப்பித்தல் என்று பொருள்படும். ஆனால் ஜீவாத்மா "அதனுள் நேர்மை ஒன்றும் ஒருவர்க்கும் உணரலாகாது" என்கிறபடி பாஹ்யேந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாததாலும் பரமாத்மாவும் அதீந்திரியனாகையாலும் இந்த ஸமர்ப்பணம் புஷ்பம் மாலையை ஒரு அர்ச்சாவதாரத்து எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிப்பது போல் கைகளால் செய்யும் காரியமன்று. நம் பூர்வாசாரியர்கள் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கே உரித்தானது என்று ஸம்வேதிக்கைதான் ஸமர்ப்பணம் என்பார்கள். இந்த ஸம்வதம் கேவலம் நெஞ்சினால் நினைத்த மாத்ரமாவது வாயினாற் சொல்லிய மாத்ரமாவது ஸித்திக்காது. மனோவாக்குக்காயம் என்கிற த்ரிவித காரணங்களாலும் அநுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டுவந்து காரியகரமாக்க வேணும். நெஞ்சினால் நினைப்பதும் வாயினாற் சொல்வதும் ஒன்றாய், செய்வது வேறொன்றானால் அது வஞ்சனையும் கூத்துமாகும். "பொய்யே கைம்மை சொல்லி" என்றும் "என்றென்றே சில கூத்துச் சொல்ல" என்றும் ஆழ்வார் ஸர்வேஶ்வரனை வஞ்சிக்க முடியாது என்பதற்கு அவரவர்கள் மனச்சாக்ஷியமே ப்ரமாணமாகும் என்பர். ஆகையால் ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்துக்கு "யான் எனது என்று இராதே", "யானும் நீயே என் உடைமையும் நீயே" என்கிற திடாத்ய வஸாயத்தோடு நம்முடையது என்கிற ஸர்வஸ்வத்தையும் எம்பெருமானுக்கு அர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். இந்த அர்ப்பணம் காரியகரமாவது கைங்கரியத்தாலன்றி மற்றெவ்வகையாலும் முடியாது என்பதை ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் ஓமிட்டு ஸாதிப்பார்கள். அந்த கைங்கரியம் ப்ரீதிகாரிதமான பாகவத கைங்கரிய பர்யந்தமான பகவத் கைங்கரி

யம் என்று அறுதியிட்டாரகள. பாகவத கைங்கரியமே பகவத கைங்கரியமாய பாயவலிக்கும். கைங்கரியததில "யான எனது" என்னும் அஹங்கார மமகார ஞானம தன்னடையே கைவிட்டுபபோய "என தாவியார்? யான ஆர்? தந்த நீ கொண்டு ஆக்கினையே" என்கிற ஞானம பிறந்து, அநத ஞானம அநுஷ்டானததில பரிமளிக்கும. இதனையே "Love & Service" என்று எல்லா மதஸதாகள எல்லாரும கொண்டாடுகிறாரகள. இதுதான வேதஸாரமாய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மததின ஸாரமுமாகும

ஆனால இததகைய அதயவஸாயம பிறககாமல தடுக்கும பலமான பகைவாகள நமமுடைய பஞசேநதிரியஙகளே ! "விண்ணுளார பெருமாறகு அடிமை செயவாரையும செறும ஐமபுலன இவை மணணுள என்னைப பெறறால என செயயா" என்றும "தீமருநது இன்றி ஐநது நோய அடும செக்கிலிட்டுத திரிக்கும ஐவர" என்றும ஆழவார இநதிரிய பலததைப பாரதது நடுநடுஙகுகிறார அலமதாதிகள படுமபாடு சொலலவேணடா. நமக்கு கிருதயா கிருதய விவேக ஞானம இருநதபோதிலும நனமையும தீமையும விவேகிகக பரதீபமான சாஸதர ஞானம உணடாயிருநதாலும விஷயாநதரஙகளில மனதைவலிததுச செலலும வீரயமுடையன நம இந்திரியஙகள மநுஷய சஞசாரமிலலாத காட்டில கிடநதாலும நமமை விடடபாடிலலை ஆதிபரதன மான பினனே சென்றும, ஸௌபரி நீரில முழுகிக கிடககச செயதேயும மீன பினனே சென்றும விஷயபரவணராணாகள

தாமஸீய ஞானததாலே ஹருஷ்டரான ரிஷிகள காமஜஞான ஸமலைகாரஙகளாகிற யோகாபயாஸஙகளாலே இநதிரியஙகளைஜயிக்கும வழிகள காட்டியுளளார. சுருதிகளில வேதனம, உபாஸனம, ஸேவை, தயானம என்று இமமுறைகளை பலவகையாக கூறபபட்டுளளன. லோபபருமஹண சாஸதிரஙகளில சொலலியபடி இநதிரிய ஜயம் பெறறு பகதியை அடையும வழியைபபாரததால லௌகிக பாவாததிகளான அடியேன போனற கேவலாகளுக்குக "கால ஆழும நெஞசு அழியும கண்சுழலும." எஙகனே யெனனில "ஜநமாநதர ஸஹஸர நறறவஙகளாலே கயாத குலஙகளிலே பிறநது எழுதி வாசிதது தத வஜஞராய" காயசுதயாததமாக தரிகால ஸநாநம செயது ஸநதயா வநதன காயதரீ ஜபஙகள, பஞச மஹாயகஞஙகள, ஷடகாமஙகள முதலான நிதய நைமிததிக காமாநுஷ்டானஙகளால பரிபூரணனாயதுபசசாய யோகயதை பிறநதவாறே காடேறபபோய உஷண காலததில மலைச சிகரததிலும பஞசாகனி மததியிலும நின்றும, குளிர காலத

[illegible] மூழ்கியும் ஜீர்ணபர்ணபலாசநராய் காயசோஷம் [illegible], சமம், தமம் முதலான ஆத்மகுணங்கள் பரிபூர்ண [illegible]ருக்கான எம்பெருமான் வடிவைக் "கண்கள் சிவந்திற்" [illegible] கொண்டு ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் செய்து பிறகு பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் செய்யவேணும். இந்தகைய கர்மஞான ஸம்ஸ்க்ரு[illegible]காரனைக் காண்பது மிகவும் துர்லபம். "இன்னதோர் காலத்து இனையார் இது பெற்றார் என்னவுங் கேட்டறிவதில்லை" என்றார் மங்கை மன்னனும். வேதத்தின் உட்பொருளை நம் நெஞ்சுள் நிற்கப் பாடின நம்மாழ்வார் இந்த ஆத்ம ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை "விடுமின்" என்கிற இரண்டாந்திருவாய் மொழியில் ஸர்வஸுலபமாக யாவரும் எளிதில் அறியும்படி உபதேசித்திருக்கிறார். இந்த உபதேசத்துக்கு சாஸ்திர ப்ரமாணமாவது ஸதாசார்ய உபதேசமாவது வேண்டுவதில்லை. ஆஸ்திக நாஸ்திகர்கள் அனைவரும் அறியக்கூடியது. அது எப்படி என்னில், தேகமும் தேகஸம்பந்தமான சுகதுக்கங்களும் அநித்யம் என்பதை "மின்னின் நிலையில" என்கிற பாசுரத்தில் விஸ்தரித்தார். இது யாவரும் கண்டு அநுபவிக்கும் விஷயமே. ஆகையால் அநித்யத்தைக் கைவிட்டு நித்யத்தைக் கைப்பிடிப்பது இயற்கையறிவாகும். நித்யமும் நித்யானுபவமும் இன்னதென்பதை முதல் திருவாய் மொழியில் பல காரணங்களைக்கொண்டு நிரூபித்தார். சில வருஷங்களுக்கு முன் நவீன சாஸ்த்ர ஆராய்ச்சிக்காரர் பலர், நிரீசுவர வாதிகளா யிருந்தார்கள். தற்சமயம் அவ்வாராய்ச்சிக்காரர் பலரும் ஈச்வரதத்வம் ஒன்று இருந்தலே வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அமெரிக்கா தேசத்துப் பண்டிதர் ஒருவர் சூரிய மண்டலத்திலிருந்து இரண்டு வகையான கிரணங்கள் வருகின்றன என்றும், அதில் ஒன்று உயிரை அளிக்கும் என்றும், மற்றொன்று அழிக்கும் என்றும் அழிக்கும் கிரணம் வாயுமண்டல ஸ்பர்சமானவுடன் அங்கேயே தங்கி அக்காற்றை சுத்தமாக்கி நமக்கு பிராணாதாரமான சுத்தக் காற்றை உண்டுபண்ணுகிறது என்கிறார். இது யாருடைய மஹோபகாரம், யார் செய்யும் நன்மை? அவர் தான் "உயர்வற வுயர் நலமுடையவன்" என்றார் ஆழ்வார். அவ்வுயர் நலமுடையவனை அடையவேண்டுமானால் அகங்கார மமகாரங்களை ஸவாஸனையற விடவேண்டும் என்று "நீர் நுமது" என்கிற பாசுரத்தில் ஸாதிப்பர். நான், எனது என்கிற புத்தி நீங்கினால் நானும் எனதும் ஸர்வேச்வரனுடைமையாம். அவ்வுடைமையாக்குதல்தான் ஆத்மஸமர்ப்பணம். மனதை அடக்கி ஆளும் திறமைதான்.

அத்திறமை அடையும் வழியைக் காட்ட "உன்னுமின்," "சேர்மின்" "புலகு," "பற்று," "அடங்கு," "ஒடுங்கு" என்னும் ஷட்பதப்ரயோகம் செய்தார் இவற்றின் ஸ்வாரஸ்யத்தை சற்று ஆராய்வோம் அறுகால் சிறுவண்டு சாகா ஸஞ்சாரியாய் மதுவைத் திரட்டுமாப்போலே ஆழ்வாரும் சாகோபசாகையான உபநிஷத்துக்களின் ஸாரத்தை க்ரஹித்து இவ்வாறு பதப்ரயோகம் செய்தார் என்று காலக்ஷேப கோஷ்டியில் சில ஸத் வ்ருத்தர்கள் அனுபவிப்பார்கள் "உன்னுமின்" என்பதற்கு ஸ்மரணம் என்று பொருள் ஸ்மரித்த பிறகு "சேர்மின்" என்று (ஸங்கம்) நெருங்குதல் வேண்டும் நெருங்கின பிறகு "புலகு" என்று பஜனத்திலே மூட்டுகிறார் பஜித்த வஸ்துவில் "பற்று" என்று விடாது கைப்பிடிக்க வேண்டும் என்கிற அத்யவஸாயம் பிறக்கும் அவ்வத்யவஸாயம் பிறந்தவாறே "அடங்கு" என்று எல்லா சேஷவ்ருத்திகளையும் அவனுக்கே செய்ய வேண்டும் என்கிறார் அப்படிச் செய்தால் "ஒடுங்கு" என்கிற ஸாயுஜ்ய பதவி தானே கைகூடும் இம்மாதிரி படிப்படியாக எம்பெருமானைச் சேர்தல்தான் ஆத்ம ஸமர்ப்பணமாகும். பேருளாளன் ஸந்நிதியில் "உனக்கே நாமாட் செய்வோம்" என்று அநுவரதம் பரிசாயம் பண்ணிவந்த ஓர் பெருந்தகை "உன்னுமின், சேர்மின்" பரபக்தி தசையையும் "புலகு, பற்று" பரஞான தசையையும் "அடங்கு, ஒடுங்கு" பரமபக்தி தசையையும் காட்டும் என்று நிர்வஹித்துப்போருவர் இந்த தசா விபாகங்களை "காதல்," "அன்பு," "வேட்கை," "அவா" என்றும் ஸங்க, காம, அநுராக, ஸ்நேஹாத்யவஸ்தாதி நாமங்களாலே பரபக்தி, பரஜ்ஞாந, பரமபக்தி தசைகளாகக் காட்டுமென்பர்

இவ்வாழ்வார் பரமக்ருபையாலே அஸ்மதாதிகளுக்கு பரோபதேசம் பண்ணினதால் "தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோம்." இவர் ஆசார்யபதம் நிர்வஹிக்காமலும், கயாதிலாபபூஜாபேக்ஷை இல்லாமலும், ஒரு விதிப்ரதந்த்ராய் இல்லாமலும், பிராட்டி, ப்ரஹ்லாதாழ்வான் போல "ஞாலத்தார் பந்த புத்தியும் அநாதரமும் கண்டு ஆற்றாமையும் மிக்ககிருபையுமிறே" என்று இவருடைய கிருபையின் ஆதிக்யம் சிஷ்யோகதிஸ்தமாயிற்று இவர் தான் அனுபவித்த விஷயம் கொள்ள மாளா இன்பவெள்ளமாதலால் பெருக்கெடுத்து ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரமாகப் பல தலைத்தது "நீர் பால் நெய் அமுதான ஏரி நெளிக்குமாப்போல பரபக்த்யாதி ஞானமருதாபதி வாய்க்கரைமிடைந்து மொழிபட்டு அவரில் அந்தாதி என்ப போ

பெறாது" குளத்துப்படியில் குருவி குடித்துப்போம் வீராணத் தேரி நிரம்பாதது; ஆகையால்தான் இவரை நாம் பரமாசார்யனாகக் கொண்டாடுகிறோம்

போலிக போலிக போலிக

ஸ்ரீமதேராமானுஜாய நம:

பூர்வாசார்ய த்வயாபிமத அஷ்டாதசபேத ஸங்க்ரஹம்.

திருமழிசை கோ க அப்பன் ராமானுஜாசாரியரால் பூர்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்வய விஷயமான க்ரந்தங்களில், ஸ்ரீ லோகாசார்யர், ஸ்ரீ வேதாந்தாசார்யர் இவர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயார்த்த நிர்வாஹ பேதங்கள், ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்டு சுருக்கமாகவும், ஸுஸ்பஷ்டமாகவும் ஶ்லோகரூபேண எழுதப்பட்டதாய 'பூர்வாசார்யத்வயாபிமதாஷ்டாதச பேதஸங்க்ரஹம்' என்னும் பெயருடன், சில ஆஸ்திகர்களின் ப்ரேரணையின்பேரில் ஸ்ரீமுக ஹு (1934)-ல் மணிப்ரவாள வ்யாக்யானத்துடன் தெலுங்கு லிபியிலும் தமிழ் லிபியிலும் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது இக்கிரந்தத்தின் விஷயங்களைப் பார்த்ததும், அந்தப் பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயார்த்த தாத்பர்யங்கள் ப்ராமாணிகமாயும், தெளிவாயும் புலனபடும். ஸ்ரீலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த அஷ்டாதச ரஹஸ்யக்ரந்தங்களையும் ஸ்ரீ வேதாந்தாசார்யர் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தையும் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டிய க்லேசம் படவேண்டாம் இக்கிரந்தந்தன்னில், அந்தந்த நிர்வாஹங்களின் பரஸ்பரம் தாரதம்யமாவது, வைஷம்யமாவது ரஷித்தும் காட்டப்படவில்லை திவ்ய ப்ரபந்த வ்யாக்யானங்களில் ஸ்ரீ உடையவர், எம்பார், கூரத்தாழ்வான், பட்டர் இவர்களுடைய நிர்வாஹ பேதங்கள் போலவே இந்த நிர்வாஹபேதங்களும் உள்ளன 'பிணங்கியமரர் பிதற்றும், என்கிறவிடத்தில், விஷயவைலக்ஷண்யாதீனமான பிணக்கம்போலவே, இங்கும் ஸம்ப்ரதாயார்த்த விஷயவைலக்ஷண்ய மடியாகப் பிணக்கம் நேர்ந்தால், உபாதேயமாகவே கொள்ளலாம் அல்லாத போதிறே த்யாஜ்யமாகிறது

கீழ்ச்சொல்லப்பட்டக் கிரந்தத்தை திருமழிசை கோ க அப்பன் ராமானுஜாசார்யர் என்கிற விலாசத்திற்கு எழுதிப்பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

கோயிலுத்ஸவங்கள்.

மாசி 21உ (4-3-36) தெப்பத்திருநாள் ஸர்யப்ரபை, பந்தக்காக்ஷி, சாற்றுமுறை.

,, 28உ (11-3-36) திருவெள்ளறைத்திருநாள்.

பங்குனி 1உ (13-3-36) உறையூர் தெப்பத்திருநாள்.

,, ,, திருவெள்ளறைப் பெருமாள் வட திருக்காவேரி தீர்த்தம்.

,, 7உ (19-3-36) ஸர்வைகாதசி, உறையூர் பந்தக்காக்ஷி, திருவெள்ளறைத்தேர்.

,, 14உ (26-3-36) திருமுளை.

,, 15உ ,, ஸேனை முதலியார் நகர் சோதனை.

,, 16உ ,, ப்ரஹ்மோத்ஸவ ஆரம்பம், த்வஜாரோஹணம்.

,, 24உ ,, பங்குனி உத்திரம், கோரதம்.

,, 25உ ,, பூர்ணிமை, ஸப்தாவரணம், சாற்றுமுறை

திருமலை உத்ஸவம்.

[ஸ்ரீமான் பரிசோதகர் மையூர் பண்டித விஜயராகவாசாரியார்.]

அகலகில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல் மங்கை யுறையும் திருமார்பையுடைய திருவேங்கடமுடையான் "கலியுகத்தில் கண் முன்னே விளங்கும் தெய்வம்" என்று உலகத்தார் கொண்டாட ஆநந்தநிலய விமானத்தில் வீற்றிருந்து பக்த கோடிகளை அநுக்ரஹித்துவரும் விஷயம் கையிலங்கு நெல்லிக்கனிபோல் அனைவரு மறிந்ததே.

மண்ணாடும் விண்ணாடும் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் மங்களாசாசநம் செய்யும் ஸ்ரீநிவாசனுடைய வாசஸ்தானமாகிய திருமலை, வ்ருஷகிரி, கருடகிரி, ஸிம்ஹகிரி, க்ருஷ்ணகிரி, அஞ்சனகிரி, வேங்கடகிரி, நாராயணகிரி, அல்லது சேஷகிரி என்கிற ஏழு திருநாமங்களையுடைய பர்வதங்களையும் அனேக புண்ய தீர்த்தங்களையுமுடையதாய் விளங்கா நிற்கும். இவ்வளவு மஹிமைவாய்ந்த திருமலையில் திருக்கோயில்கொண்ட திருவேங்கடமுடையானுக்கு உத்ஸவாதிகள் சாஸ்த்ரமான ரீதியை அநுஸரித்தே நடைபெறும்.

1936 மார்ச் 23௳ (பங்குனி 11௳) சாந்த்ர ஸம்வத்ஸராதி ஆஸ்தாநம் என்னும் உத்ஸவம் நடைபெறும்.

ஷை தினத்தில் ப்ராத:காலத்தில் பெரிய ஜீயர், ஏகாங்கி, அர்ச்சகாள், ஆசார்ய புருஷர்கள் முதலான கோயில் அதிகாரிகள் அனைவரும் சன்னிதிக்குவந்து ஸுப்ரபாதம் முதலான நித்யாராதனமும் சாற்றுமுறையும் நடந்தபின் மூன்மண்டபத்தில் எழுந்தருளி விசேஷச் சிறப்புகள் அமுது செய்து பஞ்சாங்க ச்ரவணாநந்தரம் கோஷ்டி விநியோகமான பிறகு ஆஸ்தாநம் எழுந்தருள்வர். அப்பால் அப்யாகதர்களனைவர்க்கும் தர்மதர்சநம் நடைபெறும். அதே தினத்தில் கீழ்த்திருப்பதியில் கோவிந்தராஜன் ஸன்னிதியிலும் சக்ரவர்த்தித்திருமகன் சன்னிதியிலும் அதே உத்ஸவம் நடைபெறும்.

காஞ்சீபுரம் உத்ஸவங்கள்.

[ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதியில் நாளது பங்குனிமீ 1௳ 7 நாள் பல்லவோத்ஸவம் நடைபெறும். தினப்படி பகல் 11 மணிக்குப் பெருமாள் நூற்றுக்கால் மண்டபத்திற்கு எழுந்தருளிப் பலவித சீதோபசாரங்களுடன் ஸ்தலபுராணம் வாசிக்கக் கேட்டருள்வது, இரவில் திருவீதிப் புறப்பாடு. 19-3-36௳ ச்ரவண நக்ஷத்ரத்தில் முடிவுபெறும்.

ஷை ஸன்னிதியிலேயே 30-3-36௳ முதலாக ஏழுநாள் பங்குனி யுத்திரத்திருநாள் நடைபெறும். இது மலையாள நாச்சியாருடைய திருக்கல்யாணத்திற்காக இந்த திவ்ய தேசத்தில் நடத்தப்படுமுத்ஸவம். 5-4-36௳ ஞாயிற்றுக்கிழமை இவ்வுத்ஸவம் முடிவு பெறும். அன்று திருக்கல்யாண மஹோத்ஸவமும், மறுநாள் கந்தப்பொடி வஸந்த மஹோத்ஸவமும் அன்றிரவு பெரிய திருவீதி புறப்பாடும் மிக அழகானவை.

ஸ்ரீயதோக்தகாரி ப்ரஹ்மோத்ஸவம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீபுரியில் வெஃகா என்கிற திவ்ய தேசத்து எம்பெருமானாகிய சொன்னவண்ணஞ்செய்த பெருமாளுக்கு 20-3-36௳ முதலாக ப்ரஹ்மோத்ஸவம் பரமவிலக்ஷணமாக நடைபெறும். நித்தியம் இரண்டு வேளையும் தேவப்பெருமாளுடைய மாட்வீதி

ணையும் அலங்கரித்து நடைபெறும் இவ்வுத்ஸவம் அவசியம் பக்தர்களுக்கு ஸேவிக்கவுரியது.

ஸ்ரீ ராஜமன்னார் ஸந்நிதி ப்ரஹ்மோத்ஸவம்.

இந்த திவ்ய தேசத்தில பதினெட்டு நாள ப்ரஹ்மோத்ஸவம் நடைபெறுவது வழக்கம 11-3 36 தேதி முதலாக இது நடைபெறும இது இரண்டு ப்ரஹ்மோத்ஸவமாகும முதல ஒன்பது நாள ஸாதாரணமான உத்ஸவமாயிருக்கும பிந்தின ஒன்பதுநாள மிகவும ஆச்சரியமான மஹோத்ஸவம பங்குனியீ ரோஹிணீ நக்ஷத்திரத்தில உவப்ருத்ய அந்த மஹோத்ஸவத்தில வித்வத ஸபைகள விசேஷமாக நடந்து கொண்டிருந்தன இடையில சில வருஷமாக நடைபெற விலலை இவ்வருஷத்தில பழையபடி நடைபெறுமாவென்று பலா எதிர்பாாககிறாாகள

திருவல்லிக்கேணி யுத்ஸவங்கள.

இத்தலத்தில ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதிப பெருமாளுடைய திவ்ய விமானத்தில சில திருப்பணிகள நடக்கவேண்டியதற்காக, சென்ற தை மாதத்தில பாலாலய ப்ரதிஷ்டை நடந்திருப்பதால சில மாதங்களுக்கு ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதியின ஸகல உத்ஸவங்களும நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன அழகிய சிங்கருடைய உத்ஸவங்கள மாத்திரமே நடை பெறுகின்றன நாளது சித்திரை மாதத்தில ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி ப்ரஹ்மோத்ஸவம நடைபெறுவது அருமையே. மஹா ஸம்ப்ரோக்ஷணம முடிந்தபிறகு ஷை ப்ரஹ்மோத்ஸவம நடைபெறும. ஷை ஸந்நிதியின தாமகாத்தாககளில ஒருவரான ம-ா-ா-ஸ்ரீ வேமூா (ராவ பஹதூா) ரங்கநாதம செட்டியாரவா களின பெருமுயறசியினால ஷை திருப்பணி விரைவாகவே நடந்து வருகிறது

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர

[ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸ பாத்தூளி]

இந்த க்ஷேத்ரத்தில ஆண்டாளவதரித்த திருப்பூர மண்டபத்தில சுமார 2, 3, வருஷங்களாக தி கிடாம்பி தேயவசிகாமணி அய்யங்கார ஸ்வாமிகளால ப்ரதிதினம காலக்ஷேபம நடந்துவருகிறது திருப்பல்லாண்டு முதலாக முதலாயிரம முடிந்து திரு-

ஸ்ரீமான் ஊரா ஸ்ரீராமுலு செட்டியார்.

ஸ்ரீமான ஊரா சுபபயய செடடியாா எனற மஹாநுபாவா இசசெனனை மாநகரில பகவதபாகவத ஆசாரய கைஙகாய நிரதராய செனனை வரதா முததியபபன தெருவிலிருககும ஸ்ரீ உடையவா சனனிதிககு தாமகாததா வாயிருநது விசேஷமான திருபபணி முதலான கைஙகாயஙகளைச செய்து பாதமூலம் கமிஷயாமீ யாநஹம் பர்யசாரிஷம் எனகிறபடி அடியார் நிலை நின்று வைதந்தம் சென்றிருககிறா அமமஹாநுபாவரின ஸதபுதரரான ஸ்ரீமான ஊரா ஸ்ரீராமுலு செடடியாரவாகளும தூணாதபரதோபம என்றபடி அவரைபபோலவே ஆதம குணஙகளால அலஙகரிககபபடடவராய பகவதபாகவத ஆசாரய கைஙகாய துரநதரராய ஷை உடையவா சனனிதிககு தாமகாததாவாய கோபுரமணடப திருததோ முதலான விசேஷ கைஙகாயங களைச செயதுகொணடு வருகிறா இவா பலலாணடு பலலாணடாக இக கைஙகாயஙகளைச செயதுகொணடு இருககுமபடி எலலாமவலல இறைவன இனனருள புரிவாராக இம மஹாநுபாவா நமது வைஜயநதீ பததிரிகைககு வருஷிகைதோறும ஒருரீம காகிதம வாஙகிககொடுபபதாக வாககளிததது அவ வாறே இநத மாசிபபுனாபூசப பததிரிகைககு ஒருரீம காகிதம வாஙகிககொள ளுமபடி ரூபா 3—4 - 0 கொடுததுஉபகரிததாா இதேமாதிரி ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸிததாநதததில அபிநிவேசமுடைய ஆரிய பரபுககள யதோசிதம பொரு ளுதவிசெயது இபபததிரிகை சாஸவததமாய நடைபெறுமாறு அநுகரஹிக்க வேணடும

இஙஙனம V இராமாநுஜாசாரியாா

பத்ராதிபர்

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாசக பத்ரிகை

தொகுதி 1	பத்ராதிபர் வடகரை இராமாநுஜாசாரியார்	பகுதி 5

ஶ்ரீரஸ்து

ஶ்ரிய:காந்தாய நம:

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகிநே |
ய: ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ராணாம் அந்தர்ஜ்வரமஶீஶமத் ||

தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகிநே |
ய: ஶ்ருதிஸ்மருதிஸூத்ராணாம் அந்தர்ஜ்வரமஶீஶமத் ||

வேதவேதாந்த வேதாங்க ஸத்தர்க்கத்யாத்மவர்ஷிணீ |
ஶ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ விஜ்ரும்பதாம் ||

வேத வேதாந்த வேதாங்க ஸத்தர்க்கத்யாத்மவர்ஷிணீ |
ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ விஜ்ரும்பதாம் |

பங்குனி உத்திரம்

[ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

நமது வைஜயந்தியின் ஐந்தாவது ஸஞ்சிகை இன்று வெளிவருகின்றமையால் இன்றைத்தினத்தின் பெருமையையும் சிறிது நாம் அநுபவிக்கப் ப்ராப்தமாகின்றது. பங்குனியுத்திரமென்னும் இந்நாள் பெரும்பாலும் புவனமெங்கும் கொண்டாடப்படுவதாகும்,

இது பெரிய பிராட்டியாருடைய திருநக்ஷத்திரமென்று பெரியோர்களால் போற்றப்படுகின்றது. இதற்குச் சில விமர்சங்கள் செய்ய நேர்ந்திருக்கதால் அது செய்வோம்.

இது நம்மாழ்வாருடைய திருநக்ஷத்திரமென்றும், இது திருமங்கையாழ்வாருடைய திருநக்ஷத்திரமென்றும் இங்ஙனே ஓரோர் திருநக்ஷத்திரத்தை ஒவ்வொரு மஹநீயருடைய திருநாளாக நாம் வழங்கி வருவதானது இந்நிலவுலகில் அவரவர்கள் திருவவதாரஞ் செய்தருளின நாளென்பது பற்றியே யாம். எம்பெருமானும் ஸ்ரீராம க்ருஷ்ணாதி ரூபேண திருவவதாரஞ் செய்தருளின காலத்து இருந்த நக்ஷத்திரத்தையிட்டு ஸ்ரீராம பிரானுடைய திருநக்ஷத்திரம் புநர்வஸு என்றும், கண்ணபிரானுடைய நக்ஷத்திரம் ரோஹிணியென்றும் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ மூர்த்தியின் நக்ஷத்திரம் ஸ்வாதியென்றும் இப்படிகளிலே வழங்கி வருகிறோம்.

கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் முதலிய அர்ச்சாவதாரத் திருப்பதிகளில் ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொரு திருநக்ஷத்திரத்தை எம்பெருமானுடையதாகக் கொண்டாடக் கண்டு வருகிறோம். திருவேங்கடமுடையானுக்குத் திருவோணமென்றும், அழகிய மணவாளனுக்கு ரேவதியென்றும், பேரருளாளனுக்கு ஹஸ்தமென்றும் இங்ஙனே வழங்கி வருவதானது அந்தந்தத் திருப்பதியெம்பெருமான்கள் அந்தந்தத் திருநக்ஷத்திரங்களில் திவ்ய மங்கள விக்ரஹ பரிக்ரஹம் பண்ணியருளினார்களென்பதை நிமித்தமாகக் கொண்டது என்று பெரியோர்கள் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கை.

நித்யஸூரிகளாகிய ஸேனை முதலியார், பெரிய திருவடி, திருவாழியாழ்வான் முதலானார்க்குப் பூராடம், சித்திரை, ஸ்வாதி முதலிய திருநக்ஷத்திரங்கள் திருவவதார நாட்களாக வழங்கப்பட்டு வருகின்றனவே, இதற்கு என்ன நிதாநம்? இந்தத் திருநக்ஷத்திரங்கள் ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் ஒரே விதமாகவே கொண்டாடப்பட்டு வரக் காண்கையாலே, ஸ்ரீராம க்ருஷ்ணாதிகள் விபவாவதாரஞ் செய்தருளி ஒவ்வொரு திருநக்ஷத்திரத்தைப் பெற்றதுபோல ஸேனை முதலியார் முதலான ஸூரிகளும் ஏதேனும் விபவாவதாரம் செய்தருளி ஒவ்வொரு திருநக்ஷத்திரத்தைப் பெற்றார்களோ? என்று சிலர் கேட்க நேருகின்றது. இவ்வண்ணமே பங்குனியுத்திரம் பெரிய பிராட்டியார் திருநக்ஷத்திரமென்றால் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் எந்த அவதாரத்தைப்பற்றி இந்த வ்யவஹாரம் நிகழ்ந்தது?

(ராகவத்வே அபவத் ஸீதா ருக்மிணீ க்ருஷ்ணஜந்மநி, அந்யேஷு சாவதாரேஷு விஷ்ணோரேஷா அநபாயிநீ) தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ, விஷ்ணோர் தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷா ஆத்மநஸ் தநும்" என்று ஸ்ரீ பராசர பகவான் பேசினபடியே ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியும் ஸீதை யென்றும் ருக்மிணி யென்றும் பலபல திருநாமங்களோடே செய்தருளியிருக்கும் விபவாவதாரங்களில் எந்த அவதாரத்தில் பங்குனி யுத்திரம் திருநாளாக வாய்த்தது" என்றும் பலர் கேட்க நேருகின்றது.

இவ் விஷயத்தில் பெரியோர்கள் ஊஹமாக அருளிச் செய்யும் சில வார்த்தைகளை இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். எம்பெருமானது அர்ச்சாவதாரங்களில் ஒவ்வொரு தலத்தில் ஒவ்வொரு திருநக்ஷத்திரத்தைப் பெற்றிருந்தாலும், பொதுவாக எம்பெருமானுடைய திருநக்ஷத்திரம் திருவோண மென்று ஒரு ப்ரஸித்தியுள்ளது. நரஸிம்ஹாவதாரம் ஸ்வாதியில் என்று ப்ரஸித்தமா யிருக்கவும் "திருவோணத் திருவிழவில் அந்தியம்போதி லரியுருவாகி" என்று பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்யக் காண்கிறோம். கண்ணபிரான் ரோஹிணியில் திருவவதரித்தானென்பது ப்ரஸித்தமா யிருக்கவும் "நீ பிறந்த திருவோணம் இன்று நீ நீராடவேண்டும்" என்றும் "திண்ணார் வெண் சங்குடையாய் திருநாள் திருவோண மின்றேழுநாள்" என்றும் யசோதை கூறுவதாகப் பெரியாழ்வார் பணிக்கக் காண்கிறோம்.

நீ பிறந்த திருவோண மென்றவிடத்து வ்யாக்யானத்தில் மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்வதாவது—"இதுதான் வைஷ்ணவ நக்ஷத்ர மாகையாலும் அவதாராந்தரங்களிலே இந்த நக்ஷத்ராந்வய முண்டாகக் கூடுகையாலும் தாமி ஐக்யத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது" என்று. வேதத்திலும் "ச்ரோணா நக்ஷத்ரம் விஷ்ணுர்தேவதா ச்ரோணா நக்ஷத்ரம் விஷ்ணுர் தேவதா" என்று ஓதப்பட்டிருக்கிறது. திருவோணம் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை தேவதையாகக்கொண்ட நக்ஷத்ரமென்பது பொருள். வேதமானது எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு திருவோணத்தை விஷ்ணு நக்ஷத்திரமாக ஓதிற்று என்பதைப்பற்றி நாம் ஆராய்ச்சி செய்யத் தேவையில்லை. காரணம் இருக்கவுமாம், இல்லையாகவுமாம்; விஷ்ணுவுக்குத் திருவோணம் நக்ஷத்திரமென்று வேத புருஷன் ஓதியிருக்கிறானென்று நாம் கொள்வோம்.

“ஜ்யேஷ்டே [illegible]—மதயே விரிஞச கிரிசம பரதமாவதார:” எனறு படடரும், “விம்ஸஸ்யோஷ்ஷ ஜ்யேஷ்டா [illegible]—விதீசயோஸ தே மதயேது விஷ்ணுரிதி ய: பரதமாவதார:” எனறு ஆழவாரும், “ஜ்யேஷ்டே விம்ஸ [illegible] மதயே விரிஞச சிவயோர விஹிதாவதார:” எனறு தேசிகனும அருளிச செயதபடியே விஷணுவான முதல திருவவதாரம திருவோண நகூஷதரததிலாயிறறு எனறு கொளளலாமெனபர அதுபோலவே ஸ்ரீமஹாலகஷ்மியும திருபபாறகடலிலிருநது திருவவதரிதத ஸமயமோ அலலது பருகு மஹாஷிககுப புதரியாகத திருவவதரிதத ஸமயமோ பஙகுனி யுததிரமாக இருநதிருககக கூடுமெனகிறாரகள பாஞசராதர ஸமஹிதைகளில ஸ்ரீமஹாலகஷமிககு உததிரததிலும, ஸேனை முதலியாருககுப பூராடததிலும, கருதமானுககுச சிததிரையிலும — — — விசேஷத திருவாராதனஙகளும நிவேதனஙகளும ஸமாபபிககுமாறு கடடளை யிடடிருபபதாகவும, அதுபறறியே ஸேனை முதலியார முதலானாககுப பூராடம முதலியன திரு நகூஷததிரமாகக கொளளபபடடனவாகவும சில பெரியோரகள பணிககினறனர இவ விஷயததிற குறுபபான ஸ்ரீ பாஞசராதர பரமாணஙகளை மறறொரு சமயம ஸஙகரஹிதது வெளியிடுவோம சாஸதர பலததாலே பஙகுனி யுததிரததை ஸ்ரீ மஹா லகஷமியின திரு நகூஷததிரமாகக கொளவதெனறு இதனால தேறுகினறது

மறறுஞ சில பெரியோரகள, ஸ்ரீரஙகநாதனுடைய திரு நகூஷததிரம சிததிரையில ரேவதி யெனறு ஏறபடடதுபோல ஸ்ரீரஙக நாசசியாருடைய திரு நகூஷததிரம பஙகுனி யுததிரமெனறு ஏறபடடிருககிறது, இது அரசசா விகரஹ பரிகரஹ நிபநதநம—எனகிறாரகள. இஙஙனேயாகில, இத திருநாள ஸ்ரீ ரஙகததிற போலவே மறறும பல பல திவய தேசஙகளிலும, திவய தேசமலலாத கேஷதரஙகளிலும மிகக விபவமாகக கொணடாடப படுதறகு யாது காரணம? எனறு கேளவி பிறககினறது ஸ்ரீரஙக கேஷததிரததினுடையவும ஸ்ரீரஙகநாசசியாருடையவும பராதானயததை இசைநதே இத திருநாள எஙகுமகொணடாடப படுகினறது எனறு சிலர விடையளிபபதுமுணடு. பஹுசருதரகளான பெரியோரகள தாம நிஷகரஷிககவேணடு மிவவிஷயததில மிகச சிறறறிவாளனாகிய நீசனேன எனன நிரதாரணம செயயலாகும! பொதுவில இது பெரிய

பிராட்டியாருடைய திருநக்ஷத்ரமென்ற கொள்கை ஸர்வஜ்ஞ ஸம்மதமாகையாலே அதையடியொற்றி இன்றைத் தினத்தின் பெருமையை அநுபவிக்கவேண்டிய ஸ்தானத்தில் பெரிய பிராட்டியாருடைய குணாநுபவத்தைச் சிறிது செய்வேன்.

எம்பெருமானுக்குப் பிராட்டியால் ஏற்றமா? பிராட்டிக்கு எம்பெருமானால் ஏற்றமா? என்கிற வொரு விசாரம் நமது ஆசார்ய கோஷ்டியில் உண்டு. இந்த விசாரமே அநாவச்யகம் என்றும், ஒருவரைத் தாழ்த்தி மற்றொருவரை ஏற்றமாகச் சொல்லவேண்டியது எதற்காக என்றும் சிலர் கூறுவர். பிராட்டியும் மற்ற சேதநர்களைப் போலே எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டவளே யாதலால் இவளால் எம்பெருமானுக்கு ஏற்றமென்று சொல்லுவதற்கு என்ன ப்ரஸக்தியென்பர் சிலர். ச்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களைப் பின்பற்றி நம் ஆசார்யர்கள் பரம ரஸமாக அருளிச் செய்தவற்றை இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். "[illegible]—ச்ரத்தயா தேவோ தேவத்வமச்நுதே" என்பது ஒரு வேதவாக்யம். இதை நம் ஆசாரியர்கள் உதாஹரித்து வியாக்கியானிக்குமிடத்து எம்பெருமான் பிராட்டியினால்தான் தெய்வத்தன்மை பெறுவதாகக் கூறுவதை இவ்வாக்கியத்தின் பொருளாக அருளிச்செய்துள்ளார்கள்.

இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டமான ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் இராவணனுக்கு மாரீசன் ஹிதமுரைக்குமிடத்தில் '[illegible]—அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா" என்கிறான் இராவணா! நான் விச்வாமித்ர யாகத்தில் அந்த ஸ்ரீராமனுடைய வீரம் கண்டிருக்கிறேன், அப்போது அவன் பிரமசாரியாயிருந்தான், அந்த நிலைமையிலேயே அவனுடைய பிடார் அஸஹ்யமாயிருந்தது. பிறகு அவன் ஜநகராஜன் திருமகளைக் கைப்பிடித்தவனாயினன் அதனால் அவனுக்குண்டான அதிசயம் சொல்லிமுடியுமோ? பிராட்டியைக் கைப்பிடித்ததனாலே விலக்ஷணமான வொரு தேஜஸ்ஸை வடிவெடுத்தவனாக வன்றோ இராகவன் இராநின்றான்—என்றான் மாரீசன். முன்னே காட்டிய வேத வாக்கியத்திற்கு இது உபப்ருமஹணமாகவுள்ளது.

இவ்வாத்த விசேஷத்தை நம் ஆசார்யர்கள் தங்கள் திவ்ய ஸூக்திகளாலே மிகவும் உபப்ருமஹித்தருளினார்கள். பட்டர் ஸ்ரீ குணரத்ந கோசத்தில் பிராட்டியின் வைபவமாக அருளிச் செய்தவற்றில் சில ஆத்தங்களை இங்கு அநுபவிப்போம்.

“வேதாந்தா: தத்த்வசிந்தாம் முரபிதுரஸி யத்பாதசிஹ்நைஸ் தரந்தி—வேதாந்தாஸ் தத்த்வசிந்தாம் முரபிதுரஸி யத்பாதசிஹ்நைஸ் தரந்தி” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி மிக அற்புதமானது. எதுபரதத்துவம்? என்று விசாரிக்கப்புகுந்த வேதாந்தங்கள் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருமார்பில் பிராட்டியின் திருவடிச் சுவடுகண்டு ‘இவனே பரம புருஷன்’ என்று நிர்ணயித்துக் கவலை தீர்கின்றனவாம். இதனால் பிராட்டியின் ஏற்றம் அறியற்பாலது. ஆனதுபற்றியே நம் ஆசார்யர்கள் எம்பெருமானை விசேஷிக்குமிடங்களில் ச்ரிய:பதியாய் என்பதைமுந்துற அருளிச்செய்கிறார்கள்.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கநாதனை இருநூற்று முப்பத்து ச்லோகங்களால் துதித்துவிட்டுப் பின்பு ஸ்ரீரங்க நாச்சியாரைத் துதிக்கவிழிந்து பத்தெட்டு ச்லோகங்கள் பணித்து மீண்டும் ஸ்ரீரங்கநாதனிடஞ் சென்று அப்பெருமானை நோக்கி ஒரு ச்லோகம் கூறுகின்றார்—

ஸ்ரிய: ஸ்ரீ: ஸ்ரீரங்கேசய தவ ச ஹ்ருத்யாம் பகவதீம் ஸ்ரியம் த்வத்தோப்யுச்சைர்வயமிஹ பணாம: ச்ருணுதராம் த்ருசௌ தே பூயாஸ்தாம் ஸுகதரளதாரே ச்ரவணத: புநர்ஹர்ஷோத்கர்ஷாத் ஸ்புடது புஜயோ: கஞ்சுகசதம்—

ச்ரிய: ஸ்ரீ: ஸ்ரீரங்கேசய! தவ ச ஹ்ருத்யாம் பகவதீம் ச்ரியம் த்வத்தோப்யுச்சைர் வயமிஹ பணாம: ச்ருணுதராம், த்ருசௌ தே பூயாஸ்தாம் ஸுகதரளதாரே ச்ரவணத: புநர் ஹர்ஷோத்கர்ஷாத் ஸ்புடது புஜயோ: கஞ்சுகசதம்” என்று (இதன் கருத்து) திருவுக்குந் திருவாகிய திருவரங்கநாதனே! தேவரீருக்கும் இனியளான நாச்சியாரை தேவரீருக்கு மேற்பட உயர்த்திப் புகழப்போகிறேன், தேவரீர் பொறுமையின்றி ஆதரவோடு திருச்செவி சாத்தியருள வேணும். அங்ஙனம் தேவரீர் கேட்டருள்கிறீரென்பதை இங்கு எல்லாரும் தெரிந்துகொள்ளவேணும், நாச்சியார் விஷயமான துதிமொழிகளை அடியேன் விஜ்ஞாபிக்கும்போது தேவரீருடைய திருக்கண்கள் ஆனந்த மிகுதியினால் கருவிழி சுழன்று மிளிரவேணும். அவ்வளவே போதாது, ஆனந்தத்தினால் திருமேனி பூரித்துக் கவசம் இருபிளவாகி யொழியவேணும், மறுபடியும் புதிய கவசம் கொணர்ந்து சாத்துவார்கள், அதுவும் பிளவுண்ணவேணும். இப்படியே நூற்றுக்கணக்கான கவசங்கள் பிளவுபடுமாறு தேவரீர் ஆனந்தமிகுதியைக் காட்டிக்கொண்டே திருச்செவி சாத்தவேணும்

என்பதாம இதனுலும பிராட்டியின வைபவம மிக்க மேமபா டுடைய தென்பது விளஙகும

மற்றொரு சலோகமுங காண்மின —“ அவாரமா ஹரியாம வொ யதுவசி வாஙமூஹூ தஹஹிக—அபாஙகா பூயாம ஸோ யதுபரி பரம பரஹம ததபூத” எனகிறா பிராட்டியின கடாக்ஷாதிசயஙகள பட்ட விடமே பரபரஹமம எனகிறது இதனுல

எமபெருமானுடைய பெருமை பிராட்டியின ஸமபநதததிஞல வநதது எனபதறகும பிராட்டியின பெருமை இயறகையானது எனப தறகும தருஷடாநதம காட்டுகிறா ,—புஷபததிறகு ஏறறம எத ஞலே எனறு உலகததில கேளவி பிறபபதுணடு , பரிமளததிஞல எனறு விடை யளிபபதுணடு இதுபோல ‘ பரிமளததிறகு எதஞல ஏறறம ? ’ எனறு உலகில கேளவி பிறபபது கிடையாது இயறகை யாகவே அதனுடைய ஏறறம பரஸிததம இவ வணணமாகவே, எமபெருமானுககு யாரால ஏறறம எனகிற கேளவியும, பிராட்டியி ஞல எனகிற விடையும உணடு, பிராட்டிககு யாரால ஏறறம ? என கிற கேளவியே கிடையாது, அவளுடைய ஏறறம ஸவதஸஸிததம எனறும அருளிச செயகிறா

(தவஸஸ்ரீ மிதயாதிசலோகம காணக)

எமபெருமானுடைய பெருமை பிராட்டியதீனம எனறு சொனஞல அபபெருமைககு ஒருகுறைபாடு ஏறபடாதோ? எனறு சிலா சஙகிபபதை அநுவதிதது விடையளிககு மழகு ஆசசரிய மானது , மாணிககமானது ஒளியிஞல மேனமை பெறுவதாயினும பராதீன மெனகிற குறைபாடு அதறகு உணடாவதிலலை யனறே எனகிற தருஷடாநதம இஙகுக காட்டி யருளுகிறா ஆக இவறருல ஏறபடுவ தெனன ? பூவுமமணமும மணியுமொளியும போலே பெருமாளும பிராட்டியும விடடுபபிரியகிலலாதவாகளெனற தாகிறது மணததைககொணடு புஷபததை விருமபுவது போல வும ஒளியைககொணடு ரதனததை விருமபுவது போலவும பிராட்டி யைககொணடு எமபெருமானை விருமபுகிறேமெனறு காட்டும முகத தால பிராட்டியின பெருமை விளககபபடடதாகும

கமபா வாலிவதப படலததில பிராட்டியின பெருமையை விளககியிருககும பரிசும இஙகு பரஸஙகாத குறிபபிடலாகிறது 'வாலி ஸ்ரீ ராம பாணததிஞல அடிபபடடு வீழநது பெருமாளை நோககிப

பலபல பேசுகையில "அரக்கனோ ரழிவு செய்து கழிவனேல அதற்கு வேறோ, குரக்கினத்தரசைக் கொல்ல மனுநெறி கூறிற்றுண்டோ, இரக்கமெங் குத்ததாயென்பால் எப்பிழை கண்டாயப்பா, பரக்கழி யிது நீ பூண்டால் புகழை யார் பரிக்கற்பாலார்?" என்று கேள்வி கேட்டான் இதற்குப் பெருமாள் பணிக்கிற விடைகள் ஒரு புற மிருக்க, வாலிதானே தானறிந்த விடையொன்று விளம்புகின்றான் காணமின —

"கோவியல் தருமமுங்கள் குலத்துதித் தோர்கட் கெல்லாம்
ஓவியத் தெழுதவொண்ணா வுருவத்தா யுடைமை யன்றோ?
ஆவியைச் சனகன்பெற்ற வன்னத்தை அமிழ்தின்வந்த
தேவியைப் பிரிந்த பின்னைத் திகைத்தனைபோலுஞ் செய்கை."

என்ற செய்யுளில் பின்னடிகள் நோக்கத் தக்கன பிராட்டி உடனிருந்தால் நீ இத்தகைய இரக்கமற்ற செயல் செய்திருக்கமாட்டாய், அவள் பிரியலுற்றதனாலேயே நீ இங்ஙனே செய்யலாயிற்று என்றபடி மஹாவித்வானான அரசாணிபாலை, வெங்கடாசாரியஸ்வாமியும் இக்கருத்தைத் தழுவி லக்ஷ்மீஸஹஸ்ரத்தில் ஒரு சலோகம் கூறியுள்ளார்,—

"த்வய்யேவாயததே க்ருபா
ரகுபதேர்தேவஸ்ய ஸத்யம் யதோ
வைதேஹி த்வதஸந்நிதௌ
பகவதா வாலீ நிராகா ஹத:।
நிந்யே காபி வயம் வயஸ்ய
ஸவத: ஸாந்நித்யத: ஸம்ப்ரயாம
காகோ த்ராணாவிஹீந*விதஃ பதந் ஶரணஃ
காகோ விவேகோஜ்ஜிதஃ" ||

தவய்யேவாயததே க்ருபா
ரகுபதோதேவஸய ஸதயம யதோ
வைதேஹி தவதஸந்நிதௌ
பகவதா வாலீ நிராகா ஹத
நிநயே காபி வதம வதூஸ
தவது, ஸாந்நித்யெ தவதங்க வயதாம
குாவாஞேப*யவித பதந்ந ஶரணஃ
காகோ விவேகோஜ்ஜிதஃ

---

* அவிதஃ ரக்ஷிக்கப்பட்டது

இதனைக் கருத்து —பெரிய பிராட்டியாரே! பெருமாள் காருணிகரென்று பேர்பெற்றிருந்தாலும் அவருடைய கருணை உம்முடைய அதீனமேயாகும் இஃது எங்ஙனே தெரிகிறதென்னில், அப்பெருமாள் உம்மோடு கூடியிருந்த காலத்திற் செய்த செயலையும் உம்மைப் பிரிந்திருந்த காலத்திற் செய்த செயலையும் நோக்குமிடத்து இது நனகு தெரிகின்றது காகாஸுரனிற் காட்டில் கொடிய பாதகியில்லை, பெருந்தீமபனான அவனையும் பெருமாள் காத்தருளினது உம்முடைய ஸாந்நித்ய ப்ரபாவத்தினாலன்றோ? நீர் ஸந்நிதியில் வாழ்ந்த காலத்தில் அவர் தாடகையென்கிற பெண்ணைக் கொலைசெய்தார், நீர் இலங்கையம்பதியிலிருந்த காலத்து அவர் வாலியை வதஞ் செய்தார் ஆகவே உம்முடைய ஸமசலேஷம் அவர்க்குக் காருண்யத்தை ஊட்டுகின்றதென்றும், உம்முடைய விசலேஷம் அவர்க்கு அதனை ஓட்டுகின்றதென்றும் சொல்லத் தட்டுண்டோ? என்றவாறு

“ஸஹஸ்ரபாலம்போ ஹம் ஸந்நிஹிதஜநஸ்தாநு ஸநாஹவாபி ஸ்வயம் கருணயா ஸ்தாநாந்தரவாஸதாம் ஸோமா ஸம மாதரிதஜகத்தித்தாம அநுகாரஹமயீம் வந்தே நித்யமஜ்ஞாத நிக்ரஹாம்” என்ற தேசிக திவ்யஸூக்தியும் பிராட்டியின் பெருமையை வெகு அழகாகக் காட்டும் இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும்.

எம்பெருமானார் கத்யத்ரயமருளிச் செய்ததும் இப் பங்குனி யுத்திரத் திருநாளின்றே

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம்

[பத்ராதிபர் வடகரை இராமாநுஜாசாரி]

சேஷத்வமே ஆத்மாவிற்கு ஸ்வரூபம் என்று கீழ் ஸஞ்சிகையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இதனால் விவக்ஷித அபிப்ராயத்தை விளக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபம் என்று ஆத்மமாயிற்று அந்த சேஷத்வம் சேஷசேஷிகளிருவர்களுடைய இச்சையினாலும், இருவர்களுடைய இச்சையன்றியில் வேறொருவனுடைய இச்சையினாலும், சேஷபூதனொருவனுடைய இச்சையினாலும், சேஷியினுடைய இச்சை மாத்ரத்தாலுமாக நானகு வகைப்பட்டிருக்கும்

(1) யஜமானனுககு பருதயன சேஷ பூதனுமிடததில இவன நமககுக கிஙகர வருததியைச செயது அதிஶயததை யுணடுபணணக கடவனுதலின இவன நமககு வேணடுமெனகிற ஶேஷியான யஜமானனுடைய விசசையினுலும, இநத யஜமானனுககு நான அதிஶயததை யுணடுபணண விருககினறமையால இவன விஷயததில நனருகக கைஙகாயஙகளைச செயயவேணடும எனகிற சேஷபூதனுன பருதயனுடைய விசசையினுலும உபாதேயனு யிருககையினுலே சைதனயமுளள சேஷிககு சைதனயமுளள பருதயன சேஷபூதனுகக கடவன

(2) யாகததிறகு பராசயோதீசயாத யஙகஙகள சேஷ பூதஙகளாமளவில அவவிரணடிறகும யாதொரு விசசையுமினறிககே யிருகக அஙகியான யாகததிறகு அஙகமாகிய இக காமஙகளெலலாமதிஶயாவஹஙகளா யிருககையால இவைகள இநத யாகததிறகு வேணடும எனகிற யஜமானனுடைய இசசையினுல உபாதேயஙகளா யிருககையாலே அசேதனமான சேஷி விஷயததில அசேதநஙகளாகிற பராயோசதீசயாத யஙகஙகள சேஷபூதஙகளாகக கடவன

(3) யாகததிறகு ருதவிகாதிகள சேஷபூதாகளாகுமபொழுது சேஷியான யாகம அசேதனமா யிருககையால அதறகு யாதொரு விசசையு மினறிககேயிருகக இநத யாகததை யாதொரு குறைவினறிககே அதிஶயித திருககுமபடி நாமெலலோரும ஜாகரூகாகளாக விருநது இநத யாகததை நடததக கடவோம எனகிற சேஷபூதாகளான ருதவிகாதிகளுடைய விசசையினுல அசேதனமான யாகமாகிற சேஷிககு சைதநயமுளள ருதவிகாதிகள சேஷபூதாகளாகக கடவாாகள

(4) யஜமானனுககு கருஹாதிகள சேஷமாமபொழுது அசேதனஙகளாகிற கருஹாதிகளுககு யாதொரு விசசையுமினறிககே யிருகக இவைகளில நாம ஸுகமாக வாஸம பணணுகையால இவைகள நமககு அதிஶயாவஹஙகளா யிருககு மாதலின இவைகள நமககு வேணடும எனகிற யஜமானனுன சேஷியி னிசசையினுல கருஹாதிகள சேஷபூதஙகளாகக கடவன

இவவாறு நானகு வகைபபடட சேஷதவ பேதஙகளை இசசயா யதுபாதேயம யஸயாதிஶயஸிததயே உபயாநுப யைகைக ஜுஷா

தேள சேஷ சேஷிணள என்று பூருவாகள சொலலி வைததாாகள இபபடியே மறற விடஙகளிலும பரகதாதி ஶயாதாநேசசயா உபாதேயதவ மாதரமே சொலலபபடடிருககிறது இவவாறு சேஷசேஷித வஙகள சேஷ சேஷிகளிருவாககும அதிஶயாவஹஙகளாகப பொதுவாகக கூறபபடடிருநதாலும தரயஏவ அதநா ராஜந பாாயா தாஸ ஸததாஸ:த: யததே ஸமதிகசசநதி யஸ்யைதே தஸய ததத நம ॥ சேஷ பூதாகளுடைய வதிஶயஙக ளெலலாம சேஷியி னுடையதே என்று மஹா பாரதததில சொலலபபட டிருககைபிலை சேஷ பூதனுககு ஸவாதிஶய மொன்று மிலலாமையால பரகதாதிஶயாதா நேசசயா உபாதேயதவமேவ யஸய ஸவரூபம ஸ: ஶேஷ: பர: ஶேஷீ என்று அவதாரணாததமான ஏவகாரததோடு கூடிய சேஷதமே நிதயதோஷமான சேஷதவம என்று திருவுளளம பறறி எமபெருமானு ரருளிச செயதது

இநத சேஷதவமே சேஷியினுடைய இஷடபபடி விநியோகாாஹமா யிருககும இஷட விநியோகாாஹதவமாவது சேஷியான ஸாவேஶவரன தனனுடைய அபிபராயநுகுணமாக விநியோகம கொளளுகைககு இச சேதனன யோகயனா யிருககை அதாவது அசிததுப போலே தனககெனறொரு பரயோஜனமினறிககே அவனுககே அாஹனாயிருககை

இவவாததததை யறிவிபபது பரணவ நமஸஸுககள பரணவததால மநஜஞானே எனகிற தாதுவிலே நிஷபநநமாய ஜஞாாததவசியான மகாரததாலே பரகருதி விலக்ஷணமாய இருபததைநதாவது தததவமாய ஜஞாநமாய ஜஞாதாவுமான ஆதமாஅகாரவாசயனான ஸாவேஶவரனுககே சேஷபூதன என்று சொலலபபடுகிறது இதனால ஈஶவரன ஸவதநதரனாகையால தனககே யாயிருபபன அசிதது சைதநய மிலலாததாகையால தவமமே எனறால அஹமமே என்று சொலலுகைககு யோகயதை யினறிககே பாாததமாகவே யிருககும அகாரததிலுளள லுபத சதுாததியினால சொலலபபடட ஶேஷதவததையும, மகாரததால சொலலபபடட ஜஞாதருதவததையு முடையனான சேதனன, ஜஞாதருதவபலததால ஸவபரயோஜன பரனாகைககும சேஷதவ பலததால பரனுடைய பரயோஜநம தனககு பரயோஜந மெனகைககும பொதுவா யிருககுமெனபது சொலலபபடடது

நம: (தனக்குரியன் அன்று) என்கிற வித்தால் பரனுடைய ப்ரயோஜநார்த்தமா யிருக்கை யொன்றையே தனக்கு ஸ்வரூபமாக வுடையவன் என்பது சொல்லப்பட்டது. அதாவது அசித்துப் போலே யிருக்கை. இதையே நம்மாழ்வாரும் தனக்கே யாக வெனைக்கொள்ளுமீதே. யான் வேண்டுவதென் றருளிச்செய்தார். அவனுக்கே யாகவுமன்றிக்கே அவனுக்கும் தனக்குமாகவு மன்றிக்கே தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளவேணும் என்கை. இதனால் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களால் ஸுபரிக்ஷிதமான ஸ்வரூப யாதாத்ம்யஜ்ஞாநமுடைய வதிகாரிக்கு ஈஸ்வரன் முகமலர்த்திக்கே யுறுப்பாகத் தன்னை ஸ்வாபிமத கைங்கர்யங்களிலே அசித்தைப்போலே விநியோகம் கொள்ளுகைக்கு யோக்யனு யிருக்கை யாகிற சேஷத்வமே ஆத்மாவிற்கு ஸ்வரூபமென்றதாயிற்று இவ்வர்த்தத்தை பரதாழ்வானும் ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய(ராஜ்யமும் ராமனுக்குசேஷம் அதுபோலே நானும் ராமனுக்கு சேஷம் சேஷத்வத்தில் ராஜ்யத்திற் காட்டில் எனக்கு ஒரு விசேஷமும் கிடையாது) ஆதலின் இவ்விஷயத்தில் ராஜ்யமும் நானும் ஒன்றே. எனறு விளக்கிக்காட்டினனிறே. ... அடுத்த சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரையில் இவ் வாத்மாக்களின் பேதங்களும், அவைகளின் ஸ்வரூபங்களும் யதாமதி தெரிவித்துக் கொள்ளப்படும்.

ஸ்ரீ

ராமாயணத்தின் புருஷாகார பாவப்ரதிபாத ப்ரகாரம்

திருமழிசை கோயில்
[கந்தாடை அப்பன் அய்யன் ராமாநுஜாசார் ஸ்வாமி]

ஸ்ரீராமாயணமானது உபக்ரமம் தொடங்கி பரிஸமாப்தியளவும் ஒவ்வொரு காண்டத்திலும் புருஷகாரபாவத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. எங்ஙனே யென்னில், பால காண்டத்திலே, ஜனக மஹாராஜன் பெருமாளைப் பார்த்து ‘ ஸஹதர்ம சரீ தவ, ’ “ நீர் உபாயமாமிடத்தில் இவள் புருஷகார பூதையா யிருப்பள் ” என்று பணித்துப் பிராட்டியை நீர்வார்த்துக் கொடுத்தமையால் புருஷகார யோகம் வெளியிடப்பட்டது. அயோத்யா காண்டத்தில் இளைய பெருமாள் பெருமாளை யனுவர்த்தித்துக் காட்டில் சென்று ஸர்வவித கைங்கர்யங் .

களையும் தான் பண்ணுவதை அவர் அங்கீகரிப்பதற்காக 'ஸீதா முவாச தியஸா:' என்று பிராட்டியைப் பார்த்து "புருஷகாரமாக வேணும்" என்று பணித்தமையால் புருஷகார பரிகரஹும் சொல்லப்பட்டது. ஆரண்ய காண்டத்தில் மஹரிஷிகள் பிராட்டி முன்னிலையில் 'தே வயம் பவதா ரக்ஷ்யா:' என்று ஆஸ்ரயிக்கப் பெருமாளும் ராக்ஷஸர்களை நிரஸிப்பதாக அவர்களிடம் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ண, அந்த ப்ரதிஜ்ஞையை நிலை நிறுத்துகைக்காகப் பிராட்டி, பெருமாளை நோக்கி நிரபராதி ஹிம்ஸா தோஷத்தைச் சொல்லி, தான் ரிஷிகள் திறத்தில் பண்ணின புருஷகார க்ருத்யத்தின் கார்யகரத்வ தார்ட்யத்தைப் பரீக்ஷித்தமையால், புருஷகார பாவம் ஸூசிதமாயிற்று. கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் பிராட்டி கழற்றி யெறிந்த திருவாபரணங்களை ஸுக்ரீவன் பெருமாளுக்கு 'இதம் பஸ்ய' என்று காட்டினமையால், ஸுக்ரீவ ரக்ஷணத்திலும் பிராட்டி புருஷகார முண்டு, என்கை வ்யக்தமாயிற்று. மேலும் இக் காண்டத்தில் இளைய பெருமாளுடைய ஜ்யாகோஷங் கேட்ட மஹாராஜர் பயாதிஸயத்தால் தன் கழுத்துமாலையை யறுப்பது முதலான சில காபேய வ்ருத்திகளைச் செய்ய பிராட்டி பரிகரமான திருவடி 'அந்தரேணாஞ்ஜலிம் பத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத்' "இளைய பெருமாள் திறத்தில் நீ அஞ்ஜலிபண்ணி யனுவர்த்தித்தா லொழிய ஜீவிக்க விரகில்லைகாண்" என்றுரைத்து இளைய பெருமாளை யனுவர்த்திக்கச் செய்ததமையால் திருவடியின் புருஷகாரபாவம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. பிராட்டிக்குப் போலே, பிராட்டி ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்கும் புருஷகார பாவமுண்டு என்பது 'ஏதத்ஸாபேக்ஷ ஸம்பந்தாத் அந்யேஷாம் அமலாத்மனும் தேவீ ஸூரி குருணாஞ்ச கடகத்வம் ததுஸ்வத ||' என்கிற ஸ்ரீ வசன பூஷணத்தில் காட்டிய ப்ரமாணத்தால் ஸித்தமிறே. ஸுந்தர காண்டத்தில் பிராட்டி விரோதியான ராவணனைக் குறித்து 'மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராமஸ்தாநம் பரீப்ஸதா,' "பெருமாளுடன் தோழமை கொள்ளுகை இப்போது உனக்குச் செய்ய அடுப்பது" என்று உபதேசித்தமையால் விஸ்லேஷத்தில் சேதநனைத் திருத்துகையாகிற-புருஷகாரக்ருத்யம் வ்யக்தமாயிற்று. யுத்த காண்டத்தில் லங்கையில் பிராட்டியின் கடாக்ஷம் பெற்ற விபீஷணன், பெருமாளை ஸரணாகதி பண்ணும்போது 'நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம்' என்று பிராட்டி கடாக்ஷம்பெற்ற ஸுக்ரீவாதிகளை முன்னிட்டு ஆஸ்ரயித்தபடியாலும்,

மேலும், பிராட்டி தன்னைப் பத்துமாஸம் தர்ஜநபர்த்ஸநாதிகளைப் பண்ணின ராக்ஷஸிகள் விஷயமாக ராவணவதாநந்தரம் ப்ரியம் சொல்லவந்த சொல்மருவ்கனுன திருவடியுடன் மன்றாடி 'கார்யம் கருணமார்யேண நகஶ்சிந் நாபராத்யதி' என்று விரோதிகளுக்கு முட்பட புருஷகாரம் செய்தமையாலும் புருஷகாரபாவம் வெளியிடப்பட்டது. இப்படி ஸ்ரீராமாயணத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற பிராட்டியின் புருஷகார பாவத்தின் ஏற்றத்தைப் பூர்வாசார்யர்கள் 'இவள் ஸந்நிதியாலே காகம் தலை பெற்றது; அது இல்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்' என்றருளிச் செய்தார்கள். இப்ரபந்தத்திற்குப் புருஷகாரத்திலே நோக்கு என்பதை 'காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயா: சரிதம்மஹத்' என்று ஸ்ரீவால்மீகி பகவானும், 'ஸ்ரீமத் ராமாயணமபிபரம் ப்ராணிதித்வச்சரித்ரே' என்று பட்டரும் "ஸ்ரீ ராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவளேற்றம் சொல்லுகிறது" என்று ஸ்ரீலோகாசார்யரும் அருளிச் செய்தார்களிறே.

எம்பெருமானாரும் தேசிகனும்

[ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

நம் இராமாநுச தர்சனத்தை வளர்த்தருளின ஆசாரியர்களில் ஸ்ரீ மங்கமாந்த மஹா தேசிகன் முதல் ஸ்தானம் பெறுவர். இவர் பல படிகளாலும் ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தைப் பெருமைப் படுத்தினவர். ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்குக் காப்பாகப் பல பல க்ரந்த ரத்தினங்களை யருளிச் செய்தும், ஸ்ரீ பாஷ்யத்தைப் பலகால் ப்ரவசநஞ் செய்தருளியும், ஸ்ரீ பாஷ்யார்த்த தூஷகர்களைப் பலவாறு கண்டித்தும்; ஸ்ரீபாஷ்யகாரரைப் பல பல ச்லோகங்களாலும் பாசுரங்களாலும் ஏத்தியும்—இப்படியே தமது வாழ் நாளைக் கழித்தருளின மஹாநுபாவர் இவர். ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம், தத்வமுக்தாகலாபம், ஸர்வார்த்தஸித்தி, அதிகரண ஸாராவளி, தத்வடீகா, சததூஷணீ, தாத்பர்ய சந்த்ரிகை—இத்யாதிகளான உத்க்ரந்தங்கள் நமது விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு அணி விளக்காக இவ்வாசிரியரால் அருளிச் செய்யப்பட்டவை.

இவர் முப்பது தடவை ஸ்ரீபாஷ்யப்ரவசநம் செய்தருளினவர் என்பது ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் இவர் தாமே பணித்த "த்ரிம்ஶத்வாரம் ஶ்ராவிதஶாரீரக பாஷ்ய: த்ரிம்சத் வாரம்

ச்ராவித சாரீரக பாஷ்ய:" என்ற ஸ்ரீஸூக்தியால் விளங்கும் அந்த நாடக க்ரந்தம் அருளிச் செய்கிறவரையில் முப்பது தரம் ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவசநம் செய்தருளினவரென்றால் அதற்குப் பிறகும் பல தடவை ப்ரவசநமாகியிருக்கவேணும். இருபத்தெட்டாவது தடவையாக ப்ரவசநஞ் செய்தருளும்போது தத்வடீகை என்கிற க்ரந்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டதென்று அது தன்னிலுள்ள "ப்ரவ்ருத்த நவ்யாவஷ்டாவிம்ஶே ஜயத்யுஜ்வலிகா — ப்ரவச்நவிதா வஷ்டாவிம்ஶே ஜயத்வஜ பட்டிகா" என்னும் ஸ்ரீஸூக்தியினால் விளங்கா நின்றது.

"நிவிஷ்டம் யதிஸார்வபௌம வசஸாம் ஆவ்ருத்திபிர் யௌவநம்" என்றும் "யதிப்ரவர பாரதீ ரஸபரேண நீதம் வய: ப்ரபுல்லபலிதம் ஶிர:" என்றும், "ஆரண நூல் வழிச் செவ்வை யழித்திடு மைதுகர்க்கோர் வாரணமாயவர் வாதக் கதலிகள் மாய்த்தபிரான், ஏரணி கீர்த்தியிராமானுசமுனி யின்னுரைசேர், சீரணி சிந்தையினோம் சிந்தியோ மினித் தீவினையே" என்றும் இவர் தாம் அருளிச்செய்யும் ஸ்ரீஸூக்திகளினால், ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்யாதிகளையே இவர் ஓவாத ஊக்கமுடையவர் என்பது தெற்றென விளங்கும்.

எம்பெருமானார் தாமே மறுபடியும் தேசிகனாக ஒரு திருக்கோலம் பூண்டு திருவவதரித்தாரோ! என்றும் மஹான்கள் உல்லேகிப்பதுண்டு. "வேங்கடேஶாவதாரோயம் தத்கண்டாம்ஶோ அதவா பவேத் யதீந்த்ராம்ஶோ அதவேத்யேவம் விதர்க்யாயாஸ்து ஸம்ஶயம் ||" என்று குமாரவரதாசார்யர் கூறியருளினார்.

தேசிகன் எம்பெருமானாரைத் துதித்த அமுதமொழிகள் விடுதி விடுதியாகப் பல பல இருந்தாலும் யதிராஜஸப்ததி யென்கிற இதம்ப்ரதமான ஸ்தோத்ரம் வெகு அமைதியுடன் அமைந்ததாகும். உடையவர் ஸம்பந்த முடையவர்களுக்குத் தான் நேரே எம்பெருமானவரையில் இடையறாத தொடர்பு உண்டு என்பதைத் தெரிவித்தருள்வதற்காக "கமப்யாத்யம் குரும் வந்தே" என்று தொடங்கி, பெருமாள், பிராட்டி, ஸேனை முதலியார், நம்மாழ்வார், நாதமுனிகள், உய்யக்கொண்டார், மணக்கால் நம்பி, ஆளவந்தார், பெரிய நம்பி இவர்களை ஒவ்வொரு ச்லோகத்தினால் ஏத்தி யிறைஞ்சி வழியடைவில் எம்பெருமானார் துதியில் இழிந்திருக்கிறார்

படையோடு சாநதகமும படாதணடும, ஒணசாரங்க விலலும புடை-யாா புரிசஙகமு மிநதப பூதலங காபபதறகென றிடையே, யிராமா னுச முனியாயின விநநிலததே " என றருளிச செயயபபடடுளள பாசுரததைத தழுவி, பஞசாயுதாழவாாகளும ஒன று சோநது எம பெருமானாாகத திருவவதரிததபடியோ ! என று பெரியோாகள உலலேகிததுககொண டிருநத விஷயததை யெடுததுரைததருளினா அதறகடுதத சலோகததில "ராமா நுஜன, எனகிற திருநாமததிறகு விலக்ஷணமான வொரு விசேஷாாததததை நிாவஹிததருளாா நினறு கொணடு தமமுடைய பாணடிதய பரகாஷம நனகு விளஙகுமாறு ஸூகதி விநயாஸம செயததருளி யிருககிறாா இது இனசுவையே வடிவெடுதத சலோகமாதலால ரஸிகாகளின உளளம உககுமாறு ஈணடு ஸஙகரஹேண விவாிககபபடுகிறது

" ஸஹோதரய ஸங்கராதி ஸவ: ஸ்வபலாத உதக்ருத யாதவப்ரகாஸ: |
அவரோபிதவாந ஸ்ருதேரபார்தாந நநு ராமாவரஜஸ்ஸ ஏஷ பூய: "

[சம்ஸோதய சஙகராதி காவ: ஸவபலாத உதக்ருத யாதவப்ரகாச:, அவரோபிதவாந சருதேரபாாததாந நநு ராமாவ்ரஜஸ் ஸ ஏஷ பூய:] எனபது அநதசலோகம இதில அறபுதமான சிலேடை அமைநதிருககினறது எமபெருமானாாககு ராமா நுஜன எனற திருநாமம மாதுலரான திருமலை நமபியால இடபபடட தெனபா பெரியோா அது இளைய பெருமாளுககு பரஸிததமாக வழஙகி வரும திருநாமம லக்ஷமணன கைஙகாய ஸாமராஜயமே நிரூபக மாக இருநததுபோலே இவரும கோயில திருமலை பெருமாள கோயில திருநாராயணபுரம முதலான திவயதேசஙகளில நிதய கைஙகாய துரநதரராக எழுநதருளி யிருககபபோகிறா ரெனபதை உட கணடு ணாநது நமபிகள இவாககு இநதத திருநாமமிட டருளின ரெனறு ஸமபரதாய வருததாகள ஸாதிபபது. ராமா நுஜ நாம பாயாய மாகவே லக்ஷமணமுநி யெனகிற திருநாமமும வழஙகி வருகினறது

கணணபிரான பலராமனுககுத தமபியாக அவதரிததனால ராமா நுஜ னெனறு அவனையும சொலவதுணடு "ஹே ராமாநுஜ ! ஹே ஜகதரயகுரோ ஹே புணடரீகாக்ஷ ! " எனறு முகுநத

மாலையிலுமுள்ளது. உடையவரை இளைய பெருமாளுடைய அபராவதாரமென்று சொல்லுவது போலவே கண்ணபிரானுடைய அபராவதார மென்றும் சொல்லத் தகுதியுண்டு. கண்ணன் அஷ்டம கர்ப்பமாக அவதரித்தது போல உடையவரும் குரு பரம்பரையில் எட்டாவது ஆசார்யராக அவதரித்துள்ளார். உல குக்கெல்லாம் மாதா பிதாக்களாகிய பெருமாளையும் பிராட்டியையும் ஸ்ரீக்ருஷ்ண மாதா பிதாக்களான வஸுதேவ தேவகிகளின் ஸ்தா னத்தில் வைத்துவிட்டு, ஸேனை முதலியார் முதலாகக் கணக்கிட் டால் ஆசார்ய பரம்பரையில் எட்டாவது ஸ்தாநம் உடையவருடைய தேயாம். [ஸேனை முதலியார், நம்மாழ்வார், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், உய்யக்கொண்டார், மணக்கால் நம்பி, ஆளவந்தார், பெரிய நம்பி, எம்பெருமானார் என அடைவு காண்க.] கண்ணன் "சாது சனத் தை நலியுங்கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு ஆதியஞ் சோதியுருவை அங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த" என்கின்றபடியே கம்ஸனை வதைப்பதற் காக அவதரித்தாப் போலே உடையவரும் "இராமானுசனித்த லத்துதித்து—இறந்தது வெங்கலி" என்று அமுதனார் அருளிச் செய்தபடியே கலிபுருஷனுடைய வதத்திற்காகவே அவதரித் தார். அந்தக் கம்ஸனுடைய வதமானது க்ருஷ்ணாவதாரத்திற்கு நெடுநாள் முன்னமே ஆகாசவாணியினால் உலகிற் பர வினாப்போல் உடையவரால் விளையக்கூடிய கலி புருஷவதமும் இவருடைய திருவவதாரத்திற்கு நெடுநாள் முன்னமே ஆகாச வாக்குப் போன்றதான "கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்மின்" என்ற நம்மாழ்வா ரருளிச் செயலினால் உலகிற் பரவியது. கண்ண பிரான் கம்ஸ வதத்திற்கு அங்கமாகப் பூதநாசகடயமளார்ஜுநாதி களான பலபல தீப்பப் பூடுகளடங்க வுழக்கினாப்போலே உடைய வரும் கலிபுருஷவதத்திற்கு அங்கமாக "சாருவாகமத நீறு செய்து சமணச் செடிக்கனல் கொளுத்தியே சாக்கியக் கடலை வற்றுவித்து மிகு சாங்கியக் கிறி முறித்திட மாறுசெய்திடு கணாத வாதியர்கள் வாய் தகர்த்தறமிகுத்து மேல்வந்த பாசுபதர் சிந்தி யோடும் வகை வாதுசெய்த வெதிராசனார் கூறுமா குருமதத்தொ டோங்கிய குமாரிலன் மதமவற்றின்மேல் கொடிய தர்க்க சரம் விட்டபின் குறுகி மாய வாதியரை வென்றிட, மீறிவாதில் வரு பாற்கரன் மத விலக்கடிக் கொடியெறிந்து போய் மிக்க யாதவ மதத்தை மாய்த்த பெரு வீரர் நாளு மிக வாழியே" என்றும்,

"தறகச சமணருமசாக்கியப பேயகளும தாழ சடையோன் சொற
கறற சோமபருமசூனிய வாதரும, நானமறையும நிற்கக குறுமபு
செய நீசருமமாணடனா நீணிலத்தே பொற கறபகம எமபிராமா
னுச முனி போந்த பின்னே" என்றும சொல்லுகிறபடியே பலபல
தீய வாதிகளை நிரஸித்தருளினார். கணணபிரான யாதவ குலததிற
பிறநது ஆயா குலததில ஒளிதது வளாநதாப போலே உடையவரும
ஸ்ரீ வைஷணவ குலததிலே பிறநது அதவைதி ஸநயாஸி கோஷடி
யிலே ஒளிதது வளாநதாா இஙஙனே அநேக வகைகளால கணண
பிரானுககும எமபெருமானாககும ஒறறுமை நயம நிரவஹிககக
கூடியதா யிருககினறது

பிரகருததததில, மேலே உதாஹரிதத சமிதோதயே தயாதி சலோ
கததில தேசிகன உடையவாககும கணணனுககும சலேஷ சமத
காரம பொலிய ஒரு ஒறறுமை நயங கூறி யருளுகிறா [சமிதோயே சங
கராதி காவஃ] கணணனுககும உடையவாககும பொதுவான விசேஷ
ணம பாணஸுர யுததம முதலான பிரகரணஙகளில "காதநி
கையானும கரிமுகததானும கனலும முககண மூாததியும மோடி
யும வெபபும முதுகிட்டு" எனகிறபடியே சஙகரனுகிய சிவபிரான
முதலான தெயவஙகளின செருககை யடககியவன கணணபிரான்
உடையவரோ வெனனில, சஙகராசாரியா முதலான புறமததவாக
ளின் துாவாதச செருககை யடககினவா

[ஸவபாலாத உதருதயாதவபரகாச]

"மௌவாமௌ யாஜவம்வம்ஶம் [illegible]—
கோபாலோ யாதவம வமசம மகநமபயுத தரிஷயதி" எனகிற
படியே யயாதி சாபததாலே மஙகிக கிடநத யாதவாகளின பிரகாசத
தைத தனது வலிமையினால விளவிததவன கணணபிரான்.
உடையவரோ வெனனில; முதலில தமககு உபாதயாயராயிருநத
யாதவ பரகாசரையும தமககு அடிமைப படுததிககொணடு அவரை
வாழ்விததருளினவா

[அபாாததாந சருதே அவரோபிதவாந] இதில முதறபதம 'அ-
—பாாததாந' எனறும, 'அப—ஆததாந' எனறும பிரியும.
சருதி யெனறு வேதததிறகும பெயா, கீததிககும பெயா பாாத
தன —னறு ஆஜ—நனைசசொலலி ஆஜ—ந விரோதிகளான துா
யோதநாதிகளை அபாாததாகளெனகிறது அவாகளைக கணண
பிரான [சருதேஃ அவரோபிதவாந] கீததியிலிருநது கீழே யிறககி

விட்டான். பாண்டவ பக்ஷபாதியா யிருந்து நூற்றுவரைத் தொலைத்தானென்றபடி. எம்பெருமானாரோ வென்னில், [ச்ருதே: அபார்த்தாந் அவரோபிதவாந்] இதர மதஸ்தர்கள் வேதங்களுக்குச் செய்த அபார்த்தங்களை நிரஸித்து ருஜுவான அர்த்தங்களை ஸ்தாபித்தருளினா ரென்றபடி. ஆக இப்படிகளாலே கண்ணபிரானுடைய காரியங்களும் எம்பெருமானாருடைய காரியங்களும் ஒற்றுமை கொண்டிருக்கையாலே, பலராமாநுஜனான அந்தக் கண்ணபிரானே மீண்டும் ஸ்ரீராமாநுஜராக ஒரு திருவவதாரம் செய்தருளினான் என்னலாம் என்று ச்லேஷமர்யாதையிலே பரமரஸமாகப் பேசி யநுபவித்தார். [ஐதிஹ்யத்தாலும் ஹாஸ்யத்தாலும்]

ஸ்ரீ யதிராஜ ஸப்ததியில் நாதமுனிகளிடம் தேசிகன் ஈடுபாடு.

[ஏ. வி. கோபாலாசாரியார், அட்வகேட்,
பத்திராதிபர் தேசிக ஸூக்தி ஸம்ரக்ஷிணீ]

நாதமுநிகளிடம் தேசிகன் ஸப்ததியில் நிரதிசயமாக ஈடுபட்டுள்ள வழிகளில் ஈடுபடவேண்டுமென்ற அவாவினால் எம் சிற்றறிவுக்குத் தக்கபடி கொஞ்சம் பேசுவோம்.

நம் பெரியோர்களிடம் நமக்கு ஶ்ரத்தா ப்ரயுக்தமான பக்தியிருப்பதுமட்டும் போதாது. சிலருக்குப் பிறவியாலேயே தத்தம் பெரியோர்களிடம் அசைக்கக் கூடாத (அகம்பநீயமான) ஶ்ரத்தை அமைந்திருக்கும். அது குணமானாலும் அதுமட்டும் போதாது. தம் பெரியோர்கள் உண்மையில் மஹிமை யுடையவரா யிருக்கலாம். அப்படிக்கு இல்லாமலு மிருக்கலாம். அவர்கள் மஹிமையை நன்கு அறிந்து அவர்களிடம் பக்தி செய்வதே சிறந்த நிலையாகும். தமக்கு ஜ்யேஷ்ட ப்ராதாவானது பற்றி தகப்பனைப் போல் பூஜ்யனும், ஸர்வேஶ்வரனும், ஸர்வஶேஷியும், யதோசிதம் ஸர்வ கைங்கர்யங்களையும் செய்பவரும் சேஷனென்று அஸாதாரணமாக திருநாமம் பெற்றவருமான ஶேஷனுக்கு விஶிஷ்யஶேஷியுமான இராமனிடத்தில் லக்ஷ்மணன் அவர் குணங்களால் அடிமையாகி அவரை நெருங்கினேன் என்றார். ஞானுஷ்டானங்களாலும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயாந்வயத்தாலும், ஶமதம கருணாதி ஸகல கல்யாண

குணங்களின பூர்ணதையாலும, நமமாசிரியாகள பூர்ணாகளெனறு நாம தெரிநதுகொணடு அவர்கள திருவடிகளில ஈடுபட்டோமானாலு நமமுடைய ஆசார்ய பகதி விலக்ஷணமாகும ஆசார்யதவ மாதரத் தால பகதி விஹிதமாயிருநதாலும, அது மாஹாதமய ஞான பூர்வ கமாயிருபபது அழகு எமபெருமானார தரிசனம "நாதோபகஞும் பரவருதகம" (நாதன முதல தொடஙகியது) லக்ஷமீ நாதனிடம குரு பரமபரை ஆரமபிபபதால ஸ்ரீயঃபதியே இநத தாசனததிறகு முதல் குருவான நாதன் எனபதைபபறறி இநத ஸபததியில அவ னிடமிருநது குரு பரமபரா நமஸகாரம தொடஙகபபடடிருககிறது ஸாவாாதத ஸிததியின முடிவில நம தரிசனம நாதமுனிகளிடம ஆரமபிதது ஸூரயோதயமபோல அஞ்ஞானவிருளை நிஃஶேஷமாய் அகறறி எலலா ததவஙகளையும உளளபடி விளககியது எனறு பொருள ஸாதிததலை யனுஸரிதது நாதமுனிகளை இநத தரிசனத திறகு பரவாததகராக ஒருவாறு சொலலலாம ஆழவாரால ஸாவலோகோபஜீவயமான வேதம போனற திவய பரபநதஙகளால நம தரிசனம அனுபவ பாயநதமாகி ஸதாபிககபபடடிருநதும அநத ஸமபரதாயம கீதோகத யோகஙகளின ஸமபரதாயம போல விசசின்னமாயப போயிருநததை நாதமுனிகள் திவய பரபநத ஸாக ரததைப பானமபணணி ஒரு விலக்ஷண மேகமபோல அபபடியே நமககு வாஷிததபடியால அவா பரவாததகரெனபதும உசிதமே

அருளிச செயலகளில வழஙகும பாடஙகளைப பறறின ஆராயசசி

[வை மு கோபால கிருஷ்ணமாசாரியா, திருவலலிககேணி]

சுததமான பாடஙகளைக கணடறிவதறகுப பல மாாககஙகள உள்ளன —அவை - பழைய பல தாள ஸ்ரீ கோஶஙகளை வைததுப பாாததல, வயாகயானஙகளில எபபடி ஆாததம முனனோகளால அருளிசசெயயபபடடிருககினறது பாாததல, பிற நூலகளின ஸாம யததால அறுதியிடுதல முதலியன

அவறறுள ஸ்ரீ கோஶஙகளை வைததுப பாாததலால திருதத மான பாடங கணடறிவதறகு உதாஹரணமாக முனனையவைஜயநதி யில ஸ்ரீ உ வே காாபபஙகாடு சிஙகபபெருமாள ஸவாமி ஸாதிதத

தாக ஶிஷ்யர்களுக்கு 'பாகாநுகுணமாக' என்று வெளிவந்தது, ஸஹ்ருதயஹ்ருதயாஹ்லாதகரமான விஷயம்.

இனி, வ்யாக்யானத்தில் முன்னோரால் எப்படி அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பது என்று பார்த்து அவ்வழியாற் பாடஞ் சுத்தஞ் செய்து கொள்ளப்படக் கூடியதாவதற்கு ஒரு உதாஹரணங் காட்டுவேன். (அடியேன் எழுதுமவற்றில் பிழையெனத் தோன்றுவதையெடுத்துக் காட்டினால் அப்படிக் காட்டுபவர் திறத்துக் கார்த்தஜ்ஞயம் வஹிப்பேன்.)

பெரிய திருமொழியில் ஐந்தாம்பத்தில் அ—ஆந் திருமொழி "ஏழையேதலன்" என்கின்ற தஶகத்தில் ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் "பூர்வார்த்தத்தை" "துளங்கு நீண் முடியரசர் தங்குரிசில்தொண்டை மன்னவன் திண்டிறலொருவற்கு, உளங்கொளன்பினோடின்னருள் சுரந்தங்கொடு நாழிகை யேழுடனிருப்ப" என்று பலரும் அநுஸந்தித்துபோருவதைக் கேட்டுள்ளேன். இதில் அங்கோடு நாழிகை என்பதற்கு என்ன வ்யாக்யாநமிட்டுள்ளதென்று பார்ப்போம்; ராஜ்ய தூரோடே கூட வ்யர்த்தமேகழிகிற காலத்திலே என்றுள்ளது. இந்த வாக்யத்தை ஊன்றிப் பார்த்தால், ஓடு நாழிகையென்று கொண்டு வ்யர்த்தமே கழிகிற காலத்திலே என்று அருளிச்செய்திருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது. மேலும், அங்கொடு என்று ஒருசொல் வேறெங்கும் வந்திருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. தாள ஸ்ரீ கோஶங்களில் 'கொ, கோ' என்பவற்றிற்கு வ்யத்யாஸம் தெரிய எழுதுகிற வழக்கமில்லாமையும், வ்யாக்யானத்தில் ராஜ்ய தூரோடுகூட என்று இருப்பதும் அங்கோடு நாழிகை என்று பலரால் வழங்கப்பட்டதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

இனி, வேறு நூல்களின் ஸாம்யத்தைக்கொண்டு திருத்திக்கொள்வதற்கு இரண்டிடங்களை ப்ரதர்ஶநம் பண்ணுவேன் (தமிழறிஞர் சிலரின் கருத்தையொட்டி அடியேன் இங்ஙன் காட்டுகின்றேனேயன்றி, ஸ்வதந்த்ரனாக யாதொன்றும் எழுதுகின்றேனல்லேன். ஆதலால், அறிஞர்கள் அடியேன் எழுதுவது குறித்து அந்யதாவாகத் திருவுள்ளம் பற்றக்கூடாது.)

நாச்சியார் திருமொழியில் பதின்மூன்றாந் திருமொழியாகிய "கண்ணனென்னும்" என்ற தஶகத்தில் ஐந்தாம் பாசுரத்து இரண்டாம் அடி "தழுவி முழுசிப் புகுந்தென்னைச் சுற்றிச்

சுழன்று போகானல" என்று வழங்குகின்றது அங்ஙனமே பெருமாள் திருமொழியில் ஒன்பதாந திருமொழியில் ஏழாம பாசுரத்தின் இரண்டாமடி "தழுவாதே முழுசாதேமோவாதுசசி" என்று வழங்குகின்றது இவ விரணடிடஙகளிலும முழு சுதல் என்பதற்குப பொருள் என்ன ? என்று பார்ப்போம். திகைத் தல் என்பது திசைத்தல் என்று வழஙகுவதுபோல, முழுகுதல என்பது முழுசுதல் என்று வழஙகியதாகு மென்த தோன்றலாம். அங்ஙனுயின, அதற்கு நனகு அவகாஹித்தல என்று பொருளாம "முழுசிவணடாடிய தணடுழாயின" என்று பெரிய திருமொழியி லும வநதுளது ஆகவே, தழுவி முழுசிப புகுநது *** போகான என்று நாசசியாா திருமொழியில வருவதறகு என்னைத தழுவி (என்னிடததில அவகாஹிததுப புகுநது சுறறிச சுழன்று திரிவ தன்றி என்னைவிட்டுப போகானென்று பொருளாகலாம அங ஙனமே பெருமாள திருமொழியில "தழுவாதே முழுசாதே மோவா துசசி" என்பதறகு புததிரனை ஸ்ரீ ராமனைத தழுவாமலும அவ னிடதது அவகாஹியாமலும உசசிமோவாமலும என்று பொருளாக லாம நாசசியாா திருமொழியில் வயாகயானததில் முழுசி என்ப தறகு 'ஓரவயவத்திலே நின்று சுழி சுழிககுமாயதது' என்று உள் ளது பெருமாள திருமொழியில தழுவாதே முழுசாதே என்பதறகு ஏகததவமெனனுமபடி தழுவி முழுசாதே என்று காணகின்றது இநத வயாகயானஙகளால முழுசுதலென்பதறகுப பொருள அவகா ஹிததலென்பதுதா னென்று ஸபஷடமாக ஜஞாத மாவதிலலை.

•இனித தமிழறிஞா கூறுவது —சைவசமயததைச சாாநத மாணிககவாசகரின் திருககோவையாா என்ற நூலில 227-ம பாட லில "வநதென முலைமுழுவித தழுவி" என்று வநதுள்ளது' அஙகுப பேராசிரியா 'முலையை முததஙகொணடு, என்னைப புல்லி என்று உரைவகுததுளளாா அதை யொபபவே, "தழுவி முழுவிப புகுந்தென்னை என்று நாசசியாா திருமொழியிலும, தழுவாதேமுழு வாதே மோவாதுசசி" என்று பெருமாள திருமொழியிலும பாடம இருககவேணடும இவ விருவிடஙகளிலும முழுவி யென்றும முழு வாதே என்றும பாடஙகொணடு, முததமிட்டு என்றும, முதத மிடாதே என்றும கூறின, பொருள சிறபபதனறிப பாடலிலும ஓசை சிறநது காணு மெனகின்றனா இவ விஷயததை அறிஞாகள ஆராயவாராக.

பத்திராதிபரின் குறிப்பு

மேற்கண்ட பாட ஆராய்ச்சிக ளிரண்டும் மெச்சத் தகுந்தவையே. பெரிய திருமொழிக்குத் திவ்யார்த்த தீபிகை யுரை ஸ்ரீ காஞ்சி அண்ணங்கராசாரியார் ஸ்வாமியினுடையது ஏற்கனவே வெளிவந்திருக்கின்றது. அதில் "அங்கோடு நாழிகை யேழுட னிருப்ப" என்ற விடத்து, "அங்கோடு என்று பலரும் ஓதுவாக ளாயினும், அதற்குச் சேர அரும்பதவுரைகாரர் 'ஓடு' என்றது குறுகிக் கிடக்கிறதாய், ஓடுகிற—கழிகிற' என்று உரைப்பாராயினும் அப்பாடம் மறுக்கத்தக்கது 'விரித்தல் தொகுத்தல் வருஞ் செய்யுள் வேண்டுழி' என்றன்றே இலக்கணமுள்ளது. ஓடு என்பது ஒடு எனக் குறுகியதென்று கொள்ளப் பொருத்தமேயில்லை. பொருட்குப் பொருந்தாமையோடு யாப்புக்கும் பொருந்தாது. ஓடு என்ற பாடமே பொருட்குப் பொருந்துவதோடு முன்பின்னடி கட்கு அளவொத்ததுமாம்" என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் இப்பாடத் திருத்தம் முன்னமே உலகிற் பரவி யிருக்கின்ற தென்பதை இங்கு விஞ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

'தழுவி முழுசி' என்ற விடத்து முழுவி என்றும், தழுவாதே முழுசாதே' என்ற விடத்து 'முழுவாதே' என்றும் பாட மிருக்க வேணும் என்றும் ஸ்ரீ வை மு கோபால கிருஷ்ணமாசாரிய ஸ்வாமி எழுதியிருப்பது பற்றி மற்றுமுள்ள நிரூபகர்களும் நன்கு ஆராய்ந்தருள வேணும். முழுவுதல் என்ற சொல்லுக்குக் கொள்ளப்படுகின்ற பொருளே முழுசுதல் என்ற சொல்லுக்கும் கொள்ளப்படலாமென்று சில பெரியோர்களின் திருவுள்ளம் காண்கிறது. வகரமான பாடத்தில் இயலின்பம் மிகவு முள்ளது என்றது உண்மையே. ஆராய்ச்சியில் மிகவல்லவரான ஸ்ரீ வை மு சடகோப ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமியும் 'தழுவாதே முழுசாதே' என்ற வழக்கப் பாடத்தையே ஆதரித்திருப்பதாகக் கலாசாலைப் பாடங்களுக்கு அந்த ஸ்வாமி வெளியிட்டுள்ள [டெக்ஸ்ட் நோட்ஸ்] குறிப் புரையினால் தெரிகின்றது.

—பத்திராதிபர்.

கம்பனும் கஸ்தூரி ரங்கனும்

(பந்தலகுடி பாரதவாஜ மாடபூசி ஶ்ரீ திருமலை ஐயங்கார், காரியதரிசி, திருவல்லிக்கேணித் தமிழ்ச்சங்கம்)

உலகில் உலவிவரும் பாஷைகளிற் சிறந்தன ஆரியமும் செந்தமிழும் என்பது அறிஞர் அபிமதம். இவற்றில் முன்னையது தேவ பாடை, பின்னையது பிராட்டி பாஷை என ஆன்றோர் கூறக் கேள்வி. சிறை யிருந்தவளேற்றம் சொல்லுகிற ஸ்ரீராமாயணத்தைத் தமிழ்ப் பாக்களால் பாடியது கம்பன் என்பது நாடறிந்த விஷயம். கல்வியிற் பெரியன் கம்பன். இவன் பரம வைஷ்ணவனானதால் கம்பநாட்டாழ்வான் எனக் கொண்டாடப்படுகின்றான். கோயில் என்பது திருவரங்கத்தை விசேஷித்துக் குறிக்கும். இங்கு திருக்கோயில் கொண் டெழுந்தருளி யிருக்கும் கஸ்தூரிரங்கனைக் கம்பன் பாராட்டும் முறையைச் சற்று விளக்குவாம். குற்றங்களைந்து குணங் கொள்க.

ஜனகராஜன் நவரத்தின கசிதமான மண்டபத்தில் பிரவேசிக்கிறான். அங்கு தவமுனி விசுவாமித்திரன், சகரவர்த்தித் திருமகனும் இளைய பெருமாளும் தன்னருகிலிருக்க வீற்றிருக்கிறான். மிதிலாதிபதி, இருந்த குலக்குமாரர்களை இருகண் இன்முகத்து அழகு பருக நோக்குகிறான். உடனே அருந்தவனை அடிவணங்குகிறான் சனகன். பின் அவரை நோக்கி, "அடிகாள்! இக் குமாரர் யாவர்? இவர் இத்தன்மையரென்று சொல்லவேணும்" என்று கேட்கிறான். கௌசிக முனிவன் கூறுகிறான். "நினனுடைய விருந்தினர்கள் நின்னுடைய வேள்வி காணியவந்தார். நோந்தால வில்லும் காண்பார். இவர்கள் பெரு தகைமைத் தயரதன்தன் புதல்வர்" சூரிய வம்சத்தரசர்து வரலாறு கூற ஆரம்பித்தது,

"பிணியரங்க வினையகலப் பெருங்காலந் தவம்பேணி
மணியரங்க நெடுமுடியாய் மலரயனை வழிபட்டுப்
பணியரங்கப் பெரும்பாயற் பரஞ்சுடரை யாங்காண
அணியரங்கந் தந்தானை யறியாதா ரறியாதார்"

எனக் கொண்டாடுகிறான் இக்ஷ்வாகுவை,

(நவரத்தினங்களும் அழுத்திப் பதிக்கப்பெற்ற அழகிய நெடு முடியை அணிந்த ஜனக மஹாராஜனே ! நோய்கள் கெடவும் அவைகட்குக் காரணமாகிய வினைகள் ஒழியவும் அநேக காலம் தவத்தை வழுவாமற் செய்து தாமரை மலரில் வாழ்கின்ற பிரமனை வழிபட்டு அவனிடத்துப் பெற்று ஆதிசேஷனாகிற இடங்கொண்ட பெரிய பாயலையுடைய பரஞ்சோதியாகிய ஸ்ரீரங்கநாதனை யாம் கண்டு உய்ய அழகிய திருவரங்கம் என்னும் திவ்ய தேசத்தில் எளிதிற் கொண்டுவந்து கொடுத்த இக்ஷ்வாகுவை அறியாதவர்கள் அறிவில்லாதவர்களேயாவர்)

பணி அரங்கப் பெரும்பாயற் பரஞ்சுடரை யாங்காண அணி அரங்கம் தந்தானை என்பதற்கு பிரமதேவனது திருவாராதனத்தில் எழுந்தருளி யிருந்த ஆதிசேஷனது உடம்பினிடத்தைப் பெரிய திருப்பள்ளி மெத்தையாகக் கொண்டுள்ள சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்னும் முச்சுடர்களினும், மேம்பட்ட ஒளி வடிவமான நம் பெருமாளை எம்போலியருந் தரிசித்து உய்யுமாறு அழகிய ஸ்ரீரங்க விமானத்துடனே சத்திய லோகத்திலிருந்து பூலோகத்துக்குக் கொண்டுவந்த இக்ஷ்வாகு மஹாராஜனை என்று கொள்வதும் ஒன்று.

பிரணவாகாரமான ஸ்ரீரங்க விமானத்திலே பிரமதேவனது ஆராத்ய தெய்வமாகவிருந்த ரங்கேசன் இட்சுவாகு முதல் இராமனீராகவுள்ள இரவிகுல மன்னர்க்குக் குல தெய்வமாக விளங்கி இராமபிரானால் விபீஷணாழ்வானுக்கு வழங்கப்பட்டு இலங்கையர் கோன் பெருமாளை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு தனதூர் நோக்கிச் செல்லுங்காலத்து இடைவழியில் உபய காவேரி மத்தியில் பெருமான், விமானத்துடன் நிலை நின்றருளினன் என்பது புராணப் பிரசித்தம்.

"கங்கையிற் புனித மாய காவிரி நடுவு பாட்டு
பொங்கு நீர் பரந்து பாயும் பூம் பொழிலரங்கம்"

"வண்டினம் முரலும் சோலை மயிலினம் ஆலும்சோலை
கொண்டல்மீ தணவும்சோலை குயிலினம் கூவும் சோலை
அண்டர்கோன் அமரும் சோலை அணி திருவரங்கம்"

கம்பர் மாண் கதைக் கோரிறையாய இராமபிரான். சீதா விவாஹத்து முன்னர் திரு மஞ்சனம் கண்டருளினர் என்றும்,

திருமண காபபுத தரிததாரெனறும கூறி மேல தம குலதெயவ மாகிய பெருமாளை வணஙகினா எனறு

"கோதறு தவததுத தஙகுலததுளோா தொழும
ஆதியஞ சோதியை யடிவணஙகினன
காதியல கயலவிழிக கனனிமாாகளை
வேதியாக கருமறை விதியினலகியே"

எனறப பாசுரததால விளககிப போநதான.

(குறறமறற தவததையுடைய தம குலததிலுளளோா வணஙகாநினற ஆதியஞ சோதியாகிய ஆயிர மௌலிப பிரானை ஸ்ரீரஙக நாதனுடைய திருவடிகளை வணஙகி காதளவும உலாவு கினற சேலபோனற கணகளையுடைய கனனிப பெணகளை அநத ணாககு அரிய வேத விதிபபடி தானஞ செயதான)

கோசலை இராம படடாபிஷேக மாகிற மஙகலசசெயதி சொனனவாகடகு வெகுமதிகள மிகவும நலகி கூறிததிரையோடு மினனு நேமியன மேவிடம மேவினாள.

"மேவி மெனமலாா ணிலமாதெனுந
தேவிமாா ரொடுந தேவாகள யாவாககு
மாவியு மறிவும முதலாயவன
மாவுலா மலாபபாதம வணஙகினாள"

(கோசலை மேவி நில மகள திருமகள எனும தேவியாகளோடும எலலாத தேவாகளுககும உயிரும ஞானமும ஆதியும ஆனவனை ஸ்ரீமந நாராயணனுடைய (ஸ்ரீரஙக நாதனுடைய) வணடுகள உலாவு கினற தாமரை மலாபோனற பாதஙகளை வணஙகினாள)

உலகம யாவையும தன திருவுதாத்துள அடககிய மாயனைத தன் வயிறறி லடககிய கோசலை அவ வரஙகநாதனை நோககி "இனி என்னிடததுப் பிறந்த ஸ்ரீ ராமனுககு அனுககிரகம் புரிவது உன்னுடையதுளளது" எனறு பிராாததிததனள பின் தவசி யாக்குக் கோதானஙகளையும அநதாணககுப் பலவகைத தானஙகளை யும புரிநதாள

"நலகி நாயகன நாள மலாபபாததைதப
புல்லிபபோறறி வணஙகிப புரையிலா
மலலன மாளிகைக கோயில வலஙகொளாத
தொலலை நோனபுகள யாவுந தொடஙகினாள"

(தானஞ்செய்து அரங்கநாதனது அன்றலர்ந்த தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளைத் தழுவி, பலபடியாகத் துதித்து சேவித்து அத் திருக்கோயிலை பிரதக்ஷணஞ் செய்து குற்றமற்ற வளர்ப்பமான அரண்மனையில் தொல்லை நோன்புகள் யாவும் செய்யத் தொடங்கினாள்.)

இங்ஙனம் கவி அரங்கனிடம் ஈடுபடுகிறார்.

கவிச் சக்கிரவர்த்தியான கம்பர், பரமபதநாதன் பூலோக வைகுந்தமான திருவரங்கச் செல்வனு யமர்ந்தருளி யிருப்பதில் ஈடுபட்டுப் பல்படியாகத் தாம் இயற்றிய இராமாயணத்தில் புகழ்ந்துள்ளார். விரிக்கிற் பெருகும்.

"ஒரு வில்லால் ஓங்கு முந்நீரடைத்து உலகங்களுய்ய
செருவிலே அரக்கர்கோனைச் செற்ற நம் சேவகனார்
மருவிய பெரியகோயில் மதிள் திருவரங்கமென்னா
கருவிலே திருவிலாதீர்; காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே"

"வையமுண்டு ஆலிலைமேவும் மாயன், மணி நீள்முடி
பைகொள் நாகத்தணையான் பயிலும் இடமென்பரால்
தையல் நல்லார் குழல் மாலையும் மற்றவர் தடமுலை
செய்யசாந்தும் கலந்திழிபுனல் சூழ் தென்னரங்கமே"

வர்த்தமானங்கள்

ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் உடையவர் உத்ஸவம்

இவ் வுத்ஸவம் எல்லா திவ்ய தேசங்களிலும் நடைபெறுமாயினும், தானுகந்த திருமேனி, தமருகந்த திருமேனி, தானான திருமேனி என்று சொல்லப்படுகிற திருமேனிகளோடு எழுந்தருளியிருக்கும் (திவ்ய தேசங்களில்) கோயில், திருநாராயணபுரம், ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் நடக்கும் உத்ஸவம் மிகவும் சிறப்புடையது. அதிலும் தமருகந்த திருமேனி தானான திருமேனி தானுகந்த திருமேனி ஆகிய மூன்று திருமேனிகளும் ஸ்ரீ பெரும்பூதூரிலேயே என்று சில ஸம்பிரதாய வ்ருத்தர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி யெழுந்தருளியிருக்கும் திருமேனி ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில் ஆதலால் அவ்விடம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டிகள் பெருந்திரளாகக் கூடி ஸேவாகாலம் இயல் கோஷ்டி முதலான வைபவங்களுடன் மிகவும்

சிறபபாய நடைபெறுமது கண்டார கணகளைக் கவருமபடியா யிருககும

ஷை உத்ஸவம சித்திரை 5௨ (17-4-36) ஆரமபம.
,, 14௨ (26-4-36) சாறறுமுறை
,, 15௨ (27-4-36) முதலியாண்டான
[சாறறு முறை.

ஸ்ரீரஙகம

யுவஸு பஙகுனி 31௨ (12-4-36) சைத்ரோதஸவம,
[தவஜாரோஹணம

தாதுஸு சித்திரை 3௨ (15-4-36) கருடஸேவை
,, 8௨ (20-4-36) திருத்தேர
,, 9௨ (21-4-36) ஸபதாபரணம
,, 10௨ (22-4-36) ஆடும பலலககு
,, 14௨ (26-4-36) கோடைத திருநாள
,, 18௨ (30-4-36) ஸ்ரீராம நவமி

திருமலை திருப்பதி உதஸவஙகள்

[சிலாசாஸன பரிசோதகா மைஸூா-பணடிட, விஜயராகவாசாரியாா]

யுவஸு பஙகுனி மீ நடநதேறிய உதஸவஙகள்

திருமலை —சென்ற மாதததில பிரசுரிதத நானகாவது ஸஞ்சிகையின 51 பககததில வெளியிடடபடி திருமலை எனனும மேல திருபபதியில ஸ்ரீ திருவேஙகட முடையானுககு (24-3-36-ல) வாஹ்ஸவதஸராதி ஆஸதாநம எனனும புகாதி உதஸவம விசேஷச சிறபபுடன நடைபெறறது. பிறகு (6-4-36-ல) பஙகுனி பௌாணமியில ஷை திருமலையின வடபாகததில 8 மைல தூரததில விளங்கும தும்புருதீாததததில முக்கோடி எனனும ஸ்வஹ்யஸ்நான சிறபபும நடைபெறறது

திருபபதி — (1) இநத நகரின வடபககததில திருககோயில கொணடு விளஙகும ஸ்ரீ ராமபிரானுககு பிரமமோதஸவம இநத பஙகுனிமீ 8௨ அஙகு ராாபபணம செயயபபடடு 12௨ கருடோதஸவமும, 15௨ ரதோதஸவமும, 16௨ தீாததவாரியும நடநதேறிய பிறகு 18௨ ஸ்ரீ ராமநவமி ஆஸதான உதஸவமும நடததபபடடது (2) ஸ்ரீ கோவிநதராஜன ஸனனதியில ஸ்ரீ பணடரீகவலலிததாயாா எனனும, ஸ்ரீ சாலைநாசசியாா எனறும புகழபபடும ஸ்ரீ மஹாலக்ஷமீ

தேவிக்கு பங்குனிமீ 23உ (5-4-36-ல்) சாலைநாச்சியாரின் உத்ஸவ சாத்துமுறையும், மறுதினமாகிய பங்குனி உத்திரதினம் ஸ்ரீ கோவிந்த ராஜனுக்கு பூலங்கி உத்ஸவமும் சிறப்புடன் நடைபெற்றது.

தாதுஸு சித்திரைமீ நடைபெறக்கூடிய உத்ஸவங்கள்.

திருமலை :—திருமலையில் திருவேங்கட முடையான் ஸ்ன்னிதியில் முதல் ப்ராகாரத்தில் உடையவர் ஸன்னிதிக்கு ஸமீபத்தில் ஸ்ரீ நரஸிம்மனுக்கு மேற்கு முகமாய் ஒரு ஸந்நிதி விளங்குகிறது. 'வேங்கடத்தரியை' என்று திருமங்கையாழ்வாரால் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பட்ட அழகிய சிங்கர் இவரே. இந்த நரஸிம்மனுக்கு நரஸிம்ம ஜயந்தி தினமாகிய தாதுஸு சித்திரைமீ 23உ (5-5-36-ல்) நரஸிம்ம ஜயந்தி உத்ஸவம் மாலை 6-மணிக்கு நடைபெறும்.

திருவேங்கட முடையான் ஸன்னிதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் நமது ஸித்தாந்தப்ரவர்த்தகரான ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்கு சித்திரைமீ 5உ (17-4-36-ல்) முதல் 10 நாளைக்கு காலையிலும் மாலையிலும் திருவீதிப் புறப்பாடு உத்ஸவம் 26-4-36-ல் உடையவர் சாத்துமுறை உத்ஸவமும் வெகு விமரிசையாய் நடைபெறும். திருவேங்கட முடையான் திருவடி ஸமீபம் வரையில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் எழுந்தருளி மங்களாசாஸனம் செய்தல் மிகவும் ஸேவிக்க உரிய உத்ஸவம் என்பதில் ஸந்தேக முண்டோ ?

திருப்பதி :—இம்மாதிரியே கீழ்திருப்பதியிலும் ஸ்ரீ கோவிந்த ராஜன் ஸன்னதியில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ ராமாநுஜனுக்கு 10 நாளைக்கு திருவீதிப் புறப்பாடு உத்ஸவமும், விசேஷச் சிறப்புடன் சாத்துமுறையும் நடைபெறும். தவிர, சித்திரைமீ 21உ முதல் மூன்று நாளைக்கு கீழ்திருப்பதியில் ஸ்ரீ கோவிந்த ராஜனுக்கும் நாச்சிமார்களுக்கும் புக்கை (ஓர் விதமான வாபீ) உத்ஸவம் வெகு சீதளோபசாராதி விமரிசைகளுடன் நடைபெறும். பிறகு சித்திராபௌர்ணமியின் மாலையில் (6-5-36-ல்) திருச்சானூருக்குச் சமீபத்திலிருக்கும் வாஹநமண்டபம் என்னும் புன்னைக்கால்வாய்க்கரையில் கட்டப்பட்ட மணடபத்துக்கு ஸ்ரீ கோவிந்த ராஜன், உபய நாச்சிமார். ஸ்ரீ ஆண்டாள், சேனை முதலியார் இவர்கள் எழுந்தருளி திருமஞ்ஜனம் கண்டருளி ராத்திரியில் சித்திரா பௌர்ணமி உத்ஸவத்தை ஸ்வர்ண முகி நதியில் கண்டருளி, பிறகு திருச்சானூரில் திருவீதிப் புறப்பாடு உத்ஸவத்தையும் உகந்து பிறகு மறுதினம் காலைவேளையில் தமது திருக்கோவிலுக்கு திரும்பி எழுந்தருள்வர்.

திருமாலிருஞ் சோலைமலை சித்ரா பௌர்ணிமை உத்ஸவம்

“தென்ன னுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும் என்னு மிவையே முலையா வடிவமைந்த” என்று சொல்லுகிறபடி பூமிப்பிராட்டிக்கு ஸதனமாய எம்பெருமானுக்குப் பரமபோக்யமான ஸ்தானமாயிருக்கும் ‘திருமாலிருஞ் சோலைமலையில்’ கோயில்கொண்டருளாநின்ற குழலழகர், வாயழகர், கண்ணழகர் என்று போற்றப்படும் அழகருக்கு சித்ராபூர்ணிமை உத்ஸவம் நடைபெறும். தல்லாகுளம் எழுந்தருளி வைகையாற்றின் வடக்குக்கரையாக எழுந்தருளி பக்தகோடிகளுக்கு ஸேவை ஸாதிக்கும் ப்ரகாரம் வாசாமகோசரம். பக்தர்களுக்குப் ஸேவிக்க உரியது.

ஷை உத்ஸவம் சித்திரை 24௳ (6-5-36) நடைபெறும்.

(ஸ்ரீ வானமாமலை)

சைத்ரோத்ஸவ:

[தே திருமலாசாரியார் வாநமாமலை]

யாத்ர வருஷம் சித்திரைமீ 12௳ வானமாமலைப் பெருமாள் திருநக்ஷத்திரமான ரோஹிணி யன்று த்வஜாரோஹணம். அதற்கு முன் பெரிய பெருமாளுக்கு ஒரு கோட்டை எண்ணெய்க் காப்பு ஸஹஸ்ரகலசாபிஷேகம் முதலியது விசேஷமாக நடைபெறும். ராத்திரி யாமஸாலையில் திருவாராதனம் ரக்ஷாபந்தனம் ஹோமம் முதலியது ஆனதும் உபநாச்சிமாரோடு தெய்வநாயகன் ஒருதோளுக் கினியானிலும் ஸ்ரீவரமங்கை நாச்சியார் ஒருதோளுக் கினியானிலுமாக ஸ்ரீபலி மண்டப ப்ராகாரம் வலம்வந்து வாஹனமண்டபத்தில் தாயாரும் பெருமாளும் அடைவே ஹஜபக்ஷி வாஹனத்திலும் பெரிய திருவடியின்பேரிலும் வீற்றிருந்து வீதியார எழுந்தருளி ஸேவை ஸாதிப்பார்கள். 2 வது உத்ஸவம் முதல் 4 வது உத்ஸவம் முடியக் காலைவேளையில் உபநாச்சிமாரோடு பெருமாள் ஒருதோளுக் கினியானிலும் ஸ்ரீவரமங்கை நாச்சியார் ஒருதோளுக் கினியானிலும் எழுந்தருளுமது சாலவுமழகியதே. ராத்திரி 2, 3 உத்ஸவங்களில் தாயாரும் பெருமாளும் தனித்தனி

யாக 2 வாஹனங்களில் எழுந்தருளுமழகு வாசாமகோசரம். 4 வது உத்ஸவம் ராத்திரி ஆஶ்சர்யகரமான ஆளும் பல்லக்கில் இருவருமான சேர்த்தியாக எழுந்தருளி ஸேவைஸாதிப்பர். 5 வது உத்ஸவம் காலையில் ஆண்டாள் நாச்சியார் பெருமாள் மூவருமாக திருப்பல்லக்கிலும் ராத்திரி மூவரும் மூன்றுவாஹனங்களிலும் எழுந்தருள்வர்கள். 6வது உத்ஸவம் காலை இருவருமான சேர்த்தியாகத் திருப்பல்லக்கிலும் ராத்திரி 2 வாஹனங்களிலும் 7வது உத்ஸவம் காலை மங்கள கிரியிலும் ஸாயங்காலம் வஸந்தோத்ஸவ விமானத்திலும் ராத்திரி கண்ணாடிச் சப்பரத்திலும் இருவருமான சேர்த்தியாகவே திருவீதி வலம் வருவர்கள் 8வது உத்ஸவம் திருப்பல்லக்கில் இருவருமான சேர்த்தியாய் வீதிவலம் வந்து மேல மாடவீதியிலிருக்கிற மறவர் மண்டபத்திற்கு எழுந்தருளி விசேஷமாகத் திருமஞ்சனம் திருப்பாவாடை நடைபெற்று ராத்திரி 2 வாஹனத்தில் தாயாரும் பெருமாளும் எழுந்தருள்வர்கள். 9வது உத்ஸவம் காலை திருப்பல்லக்கில் தாயாரும் பெருமாளும் மாடவீதி வலம் வந்து மடத்தின் திருமுன்பு ஸமர்ப்பிவித்திருக்கிற அங்கு மணிகள் எல்லாம் கடாக்ஷித்து விசேஷமான அருளிப்பாடுகளெல்லாம் ஆனதும் திருவீதிகளெல்லாம் வலம்வந்து மடத்திற்குள் எழுந்தருளும்போது நடைபாவாடை ஸமர்ப்பிவித்து ஸ்ரீபாதம் தாங்குவோர்முதலியவர்களது திருவடிகளைச் சோதிக்க அர்ச்சாவிக்ரஹமாய் எழுந்தருளி இருக்கிற ஸ்ரீமத் வானமாமலை ஸ்வாமி [illegible] பெருமாளுக்கு அபி முகமாக எழுந்தருளி மங்களாசாஸநம்பண்ணியருள பெருமாளும் ஸ்ரீ ஜீயர்ஸ்வாமிக்கும் தத் அவதாரமான வர்த்தமானஸ்வாமிக்கும் திருமாலை திருப்பரிவட்டம் ஸ்ரீசடகோபன் முதலிய மரியாதைகள் செய்தருளி இயல்சாற்றுமுறையானதும் விடாயாத்துத் திருமஞ்சனம் பெருந் திருப்பாவாடைமுதலியன ஸமர்ப்பிவித்து நூதனமான திருப்பீதாம்பரங்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி, பஞ்சாதி வஸ்துகமாக சமர்ப்பிவிக்க தாயாரும் பெருமாளும் சாத்திக் கொண்டதின் பிறகு சாத்துமுறை தீர்த்தவிநியோகமெல்லாம் முடிந்ததும் ராத்திரி ஸ்ரீ பெரிய பட்டர்பிரான் ஸ்வாமிக்கு மைசூர் மஹாராஜாவால் ஸமர்ப்பிக்கப்பெற்று வருடம் 4 தடவை நாச்சியாரால் சாத்திக்கொள்ளப்படுகிற விலை மதிப்பில்லாத ரத்நங்களிழைத்த மகர கண்டிகை சாத்திக்கொண்டு திருவாராதனம் விசேஷ

போகம் முதலியது கண்டருளி கொஷ்டியானதும் நாச்சியாரும் பெருமாளும் திருப்பல்லக்கில் எழுந்தருளி ஸ்ரீ ஒன்றுன ஸ்வாமியும் வர்த்தமான ஸ்வாமியும் திருப்பல்லக்குக்குப் பின்னே எருந்தருள கொபுரவாசல் மண்டபம் எழுந்தருளினதும் ஸ்ரீவ்யஜஸ்வாமிக்கும் வர்த்தமானஸ்வாமிக்கும் திருமாலை திருப்பரிவட்டம்ஸ்ரீசடகோபன் முதலிய மரியாதைகள் வ்யஸாதித்து வந்த்ரவ்யஹா வாஹனத்தில் தாயாரும பெருமாளும் இருவருமான சேர்த்தியாக எழுந்தருளி பெரிய திருத்தேரைக் கடாக்ஷித்து திருவீதிக ளெல்லாம் எழுந்தருள்வர். 10வது உத்ஸவத்தனறு பெரிய திருத்தேரில் பெருமாளும் தாயாரும் திருவீதியெல்லாம் எழுந்தருள்வர். நிலைக்கு எழுந்தருளினதும் ஸ்ரீஸ்வாமிக்கு விசேஷமான திருத்தேர் மரியாதையாகி 11ம் பத்து திருமொழி தொடங்கி அரங்கநகரப்பன் ஸன்னிதி திருமுன்பு ஸேவை கொஷ்டியானதும் தாயாரும் பெருமாளும் தனித்தனி இரண்டுதோளுக் கினியானில் வீற்றிருந்து மடத்தின் திருமுன்பு திருமாலை மாற்றியருளி திருமொழி சாத்துமுறை தீயூவிநியோக கோஷ்டியாகி ஸன்னிதிக்கு எழுந்தருள்வர். ராத்திரி 2 திருப்பல்லக்கில் தாயாரும் பெருமாளும் திருத்தேர் எழுந்தருளின வீதிகள் மாத்திரம் எழுந்தருளும்படியிருக்கும். 11வது உத்ஸவம் சேற்றுத் தாமரையில் தாயாரும் பெருமாளும் தீர்த்தபேருடன் அவப்ருதமாகி ஸன்னிதியில் தீர்த்தகோஷ்டி நடைபெறும். அன்று ராத்திரி ஒரு விளாமிச்சவேர் சப்பரத்தில் உபயநாச்சிமாரொடு பெருமாளும் ஒன்றில் தாயாரும் ஸப்தாவரணம் கண்டருளி த்வஜாரோஹணம் நடைபெற்று ஸ்ரீஸ்வாமி, ஸன்னிதியில் ஸகல மரியாதைகளும் பெற்றுக்கொண்டு ஸகலவாத்ய கோஷங்களுடன் மடத்திற்கு எழுந்தருள்வர்.

ஸ்ரீ பெரிய ஸ்வாமி (சின்னக் கலியன் ஸவாமி) திருநக்ஷத்திர மஹோத்ஸவம்

சித்திரையில் அசுவதி.

யாதுவருஷம் சித்திரைமீ 9உ ஸ்ரீ பெரியஸ்வாமி திருநக்ஷத்திரமான அசுவதி யன்று, வானமாமலைப் பெருமாள் ஒருகோட்டை எண்ணெய்க் காப்பு ஸஹஸ்ர தாராபிஷேக மானதும்

விசேஷமான ஹோமங்களை கண்டருளி நூதனத் திருப்பவித்ர மாலைகளை சாத்திக் கொண்டு தீர்த்த விநியோகம் ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் மற்றும் பிரசாதங்களுடன் வாத்ய கோஷங்கள் கடல்போல முழங்க மடத்திற்கு எழுந்தருளவும் பிறகு மடத்தின் திருமுன்பு ஸ்ரீ வர்த்தமான ஸ்வாமி நவதிருப்பதி முதலிய திவ்யதேசங்களின் திருமாலை திருப்பரிவட்டம் முதலிய ப்ரஸாதங்களை பெற்றுக்கொண்டு அரங்கநகரப்பன் ஸந்நிதியில் சாத்துமுறையானதும் மடத்தில் விசேஷமான ததீயாராதனம் நடைபெறும் ராத்திரி பெருமாளும் தாயாரும் அடைவே பெரிய திருவடிபேரிலும் ஹம்ஸ வாஹனத்திலும் வீதியார எழுந்தருளும் உத்ஸவம் ஸேவிக்க உரியது

விளம்பரம்

1. "திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை" யென்னும் பெயரால் திருவாய்மொழி வியாக்கியானம் மாதந்தோறும் 40 பக்கங்கள் கொண்ட ஸஞ்சிகையாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆசார்ய ஹ்ருதயஸாரமும் அத்துடன் ஒவ்வொரு பாரமாக வெளிவருகின்றது. இதுவரை 15 ஸஞ்சிகைகள் வெளியாயின 170 பாசுரங்களுக்கு உரை வெளிவந்துள்ளது ஆஸ்திகர்களனைவரும் சந்தாதாரராய்ச் சேர்ந்து ஆதரிக்க வேணும்

வருஷச் சந்தா	ரூ 3—0—0
போஸ்டேஜ் (வெளியூர்களுக்கு)	ரூ 0—12—0

மாதிரி ஸஞ்சிகை தேவையானவர்கள் 6 அணா ஸ்டாம்பு அனுப்பவும்

2. வேதாந்த தேசிகர் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களுக்கெல்லாம் எளிய நடையில் தெளிவிய தமிழுரை வெளியிட ஆரம்பமாகி விட்டது வைராக்ய பஞ்சகம் என்கிற தேசிக க்ரந்தத்திற்கும் நயினாராசார்யர் அருளிய தேசிக மங்களக்ரந்தத்திற்கும் உரை வெளிவந்திருக்கிறது தேவையானவர்கள் 0—5—0, ஸ்டாம்பு அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்க

3. தூப்புல் நயினாராசார்யர் அருளிச்செய்த பிள்ளையந்தாதியின் தெளிவுரை வெளிவந்திருக்கிறது, விலை அ 0—4—0 வெளியூர்களுக்கு 0—5—0. கோதாஸ்துதி வியாக்கியானம் விரைவில் வெளிவரும்

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாசக பத்திரிகை

தொகுதி 1	பத்ராதிபர் வடகரை இராமாநுஜாசாரியார்	பகுதி 6

ஸ்ரீரஸ்து

ஶ்ரிய:காந்தாய நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

நமோஸ்து ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகிநே |
யஸ்ய ப்ரத்யர்த்தி வித்வாம்ஸ: ஸம்ஜாதா: கீஶஸம்ஸகா: ||
வேதவேதாந்த வேதாங்க ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்திநீ |
ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ விஜ்ரும்பதாம் ||

சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை

[ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

எழுபாருமுய்ய எதிராசருதித்தருளும் சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை இன்று

"ஆழ்வார்கள் தாங்கள் அவதரித்த நாள்களிலும் வாழ்வான நாள் நமக்கு" இதுவேயாகும். இதுவே காறறிசையுங் கொண்டாடும் நாள்

நமது பத்திரிகையோ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி இராமானுசனுடைய திருவருளைப் பெற்று அவருடைய ஸித்தாந்தத்தின் ஸாரப் பொருள்களை வெளியிடுதற்கென்றே உலாவுகின்ற இப்பத்திரிகை இன்று அவ்விராமானுசனுடைய திருக்குணங்களில் சிலவற்றை அநுபவிக்கவும் நண்பர்களை அநுபவிப்பிக்கவும் குதுகலிக்கின்றது.

இந்த நன்னாளின் சிறப்பை மணவாளமாமுனிகள் ஒரு சீரிய செய்யுளினால் வெளியிட்டருளியுள்ளார், அதுவருமாறு:—"சங்கர பாஸ்கர யாதவபாட்ட ப்ரபாகரர்தங்கள் மதம், சாய்வுற வாதியர்

மாய்குவரென்று சதுமறை வாழ்ந்திருநாள், வெங்கலி யிங்கினி வீறு நமக்கில்லையென்று மிகத்தளர்நாள், மேதினி நஞ்சுமை யாறுமெனத் துயர்விட்டு விளங்கியநாள், மங்கையராளி பராங்குச முன்னவர் வாழ்வு முளைத்திடுநாள், மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மற்றுமு வந்திடுநாள், செங்கயல் வாவிகள் சூழ்வயல் நாளுஞ் சிறந்தபெரும்பூ தூர்ச், சீமா னிளையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரை நாளே" என்பதாம்.

இஃது ஆர்த்திப் பிரபந்தத்துள் முப்பத்திரண்டாவது பாசுரமாகும். எம்பெருமானார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே பலபல மாயமதத்தவர்கள் இவ்வுலகில் மலிந்து வேதங்களுக்கு ஏலாத பொருள்களை ஏறிட்டுரைத்துத் தத்வார்த்தங்களுக்கு க்ஷேபத்தை விளைத்திருந்தார்கள். அதனால் வேதங்களும் 'நமது கதி இப்படியாயிற்றே !' என்று சாலவும் வருந்திக் கிடந்தன. எம் பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே அவற்றின் வருத்தம் தொலைந்து அவை வாழ்ச்சிபெறத் தொடங்கிவிட்டன.

அன்றியும், இந்நிலத்தில் கலிபுருஷன் நெடுநாளாகச்செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டு தன்னுடைய பாராக்கிரமமே எங்கும் ஓங்கி வருமாறு அரசாட்சி புரிந்து வந்தான்; அன்னவனும் எம்பெரு மானார் திருவவதரித்தவன்றே "கலியுங் கெடுங்கண்டு கொண்மின்" என்ற மூதுவர்மொழி பலிக்குங்காலம் வாய்ந்ததுபோலுமென்று துணிந்து இனி நாம் மாள்வதன்றி வாழ்வதற்கில்லையென்று தளர்ச்சி யடையத் தொடங்கிவிட்டான்.

அன்றியும், பூமிப்பிராட்டியானவள் 'ஸர்வம் ஸஹா' என்று பெயர் பெற்றிருந்தாலும் நல்லார்கள் பலபல கோடிக்கணக்காகத் தன் மீது வாழப்பெற்றாலும் அவர்களைப் பஞ்சுச் சுருள் போல் சிறிதும் ஆயாஸமின்றித் தாங்கி நிற்பள். தீயவர் ஒருவரிருவர் இப்பினும் இரும்பு மூட்டை தாங்குவதனால் போல் மிக மெலிந்து நிற்பள். உடையவர் திருவவதாரத்திற்கு முன்னே நல்லார்கள் மிக மெலிந்து தீயார்களே மிக மலிந்திருக்கப் பெற்றதனால் பூமிப் பிராட்டி பொறுக் கொணாச் சுமையினால் மிகவும் துயருற்றுக் கிடந் தாள்; அன்னவள் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே, இனி இந்நிலவுலகில் தீயார் ஒருவருமின்றிக்கே அனைவரும் நல்லாராகவே வாழ்ச்சி பெறுவர்களென்று சிக்கனத் துணிந்து இனி நமக்குப் பொறுக்க வொண்ணாத பாரம் சிறிதுமிராதென்று தேறித் துயர் விடத் தொடங்கினள்.

அன்றியும், பல ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் ஏற்கனவே திருவவதரித்து அருமருந்தன்ன ஸ்ரீஸூக்திகளை உதவியருளி யிருந்தாலும் அவற்றுக்கு ஸர்வதோ முகமான ப்ரசாரம் ஏற்படா மலும் அழகிய வியாக்கியானங்கள் அமையாமலு மிருந்ததனால் 'நம்

முடைய அரிய பெரிய காரியங்கள் உலகுக்குப் பெரிதும் பயன்பட வில்லையே!' என்று அவர்களெல்லாம் களிப்பின்றியே குன்றியிருந்த னர், எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே 'இனி ஸ்ரீ பாஷ்ய பகவத் விஷயாதி திவ்யக்ரந்தங்கள் ஓங்கப் பெறுமாதலால் நம்க் கொரு குறையில்லை, நாம் செய்திருந்த காரியங்களெல்லாம் சதர்கு மாகப் பணைக்கும்படியான பாக்கியம் வாய்க்க நற்சமயம் விளைந் திட்டது, என்று துணிந்து அன்னவர்கள் அளவிலாத ஆனந்த மெய்தத் தொடங்கினர்

அன்றியும், எம்பெருமான்தான் பரமபதத்தில் பர்வாஸு தேவனாக வீற்றிருந்து ஏழுலகும் தனிக்கோல் செலுத்தி யிருக்கு மிருப்பிலும், திருப்பாற் கடலில் அடியார்களின் கூக்குரல் செவிப் படுமாறு வெள்ளை வெள்ளத்தின் மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்து அதன் மேலே கள்ள நித்திரை கொண்டு உறங்குவான் போல் யோகு செய்திருக்குமிருப்பிலும், ஹிரண்யாக்ஷ ஹிரண்யக சிபு ராவண கம்ஸ சிசு பாலாதிகளைத் தொலைத்திட்டு உலகை வாழ் விக்க ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்கள் செய்தவற்றிலும், கருதரி யவுயிர்க்குயிராய்க் கரந்து எங்கும் பரந்துறையுமிருப்பிலும், திருப்தி பெறுதே கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான திருப்பதிகளிலே பின்னானார் வணங்குஞ் சோதியாய் நித்யஸந்நிதிபண்ணி யிருந்தும், அந்தத் திருப்பதிகளைத் திருத்திப் பணி கொள்வாரில்லாமையாலே அர்ச்சாவதாரமும் அப்ரயோஜநமாக ஆய்விட்டதே! என்று வருந்த வேண்டி யிருந்தது எம்பெருமானார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே இப்பெரியார் இவ்வுலகினிற் போந்த வன்றே "ஸர்வதேச தசாகாலேஷு அவ்யாஹத பராக்ரமா, ராமாநு ஜாய திவ்யாஜ்ஞா வாத்ததாம் அபிவாத்ததாம்" என்று நீடூழி யூழி நாடெங்கும் போற்றும்படியாக ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் அற்புதமான சீர்திருத்தங்களும் கைங்கர்ய அபிவிருத்திகளும் இனி ஒளி மலருமென்று துணிந்து அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்கள் குறை தீர்ந்து மகிழத் தொடங்கினர் ஆக இங்ஙனம் வேத வேதாந்தங் கள் களிப்புறவும், கலிபுருஷன் தேய்வுறவும், மண்மாது மகிழ்வுறவும், பூருவர்கள் யாவரும் பொலிவுறவும், எம்பெருமான்கள் இன்புறவும் அமைந்த நன்னாள் இத்திருவாதிரை யொன்றேயாகும்

இத்திருநன்னாளில் தோன்றிய பேராசிரியர் ஆதிசேஷனுடைய அபராவதாரமென்றும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் பராதாபபாவ மென்றும் விஷ்வக்ஸேநருடைய அவதாரமென்றும் இங்ஙனே பல வாறுகப் பெரியோர் பணிப்பர் நூற்றந்தாதியில் "அடையார் கம லத்தலர் மகள் கேழ்வன் கையாழி யென்னும் படையோடு நாந்தக மும் படர்தண்டும், ஒண்சார்ங்க வில்லும்புடையார் புரிசங்கமு மிந்தப்பூதலங்காப்பதற்கென்றிடையே இ ர ா ம ா னு ச மு னி

யாயின வித்தலத்தே" என்னும் பாசுரத்திலும், "[illegible] [illegible] [illegible]—ப்ரதயந் விமதேஷு தீக்ஷ்ண பாவம் ப்ரபுர ஸமத்பரிரக்ஷணே யதீந்த்ர:;, அப்ருதக்ப்ரதிபந்நயந் மயத்னவர் வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே:" என்ற யதிராஜஸப்ததிஸூக்தியிலும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் திருவவதார மென்னும் விஷயம் காட்டப்பட்டுளது. "[illegible]—விச்வம் த்ராதும் விஷயநியதம் வ்யஞ்ஜிதாநுக்ரஹஸ்ஸந் விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத்வேத்ரஸாரஸ்" த்ரிதண்ட:;" என்கிற யதிராஜஸப்ததி ஸூக்தியொன்றில் விஷ்வக்ஸேநாவதாரமென்னும் விஷயம் கூறப்பட்டுளது.

திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதார மெனனும் விஷயத்தைப் பற்பல ஆசிரியர்கள் பேசியுள்ளார்கள்.

எம்பெருமானருடைய அந்தரங்க சிஷ்யர்களில் ஒருவரான திருமலை அனந்தாழ்வான் தாமருளிய ஸ்ரீ வேங்கடாசல இதிஹாஸமாலா என்கிற திவ்யக்ரந்தத்தில், "[illegible].... [illegible] .... [illegible]" என்கிற கத்யத்தையும், "[illegible]" என்கிற பத்யத்தையும் ப்ரஸாதித்துள்ளார். எம்பெருமான் தனது அத்தாணிச் சேவகனும் படுக்கையுமான திருவனந்தாழ்வானை நோக்கி 'நீ நிலவுலகத்திற் சென்று பிறந்து எவ்வுயிரையும் ஸம்ரக்ஷிக்கக் கடவை' என்று நியமித்தருள, அந்த நியமநத்தைச் சிரமேற்கொண்டு ஆதிசேஷன் அப்படியே திருவாதிரையில் ஸ்ரீ கேசவ ஸோமயாஜிகளுக்குப் புதல்வராகப் பிறந்தா னென்பது மேற்குறித்த ப்ரமாணங்களின் பொருள்.

இப்படியே, மற்றொரு சிஷ்யரான வடுகநம்பி யருளிச் செய்த சுலோகரூபமான யதிராஜவைபவத்தில்—“ வேதாந்த ஸித்தாந்தஸம்ப்ரதாய ஸம்ரக்ஷணார்த்தாய ஸமஸ்தஜந்தோ । ஶேஷாம்ஶக: கேஶவயஜ்வநோ(ஹ)ம் தேஜோநிதி: கஶ்சிதிஹாவிராஸீத் ” ॥ என்றுள்ளது. வேதாந்த தத்துவப் பொருள்களை நிலைநாட்டுதற்காகவும், தாமதங்களைத் தொலைப்பதற்காகவும், திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்சபூதராய தேஜோநிதியான ஒரு மஹான் கேசவ ஸோமயாஜிகளின் தேவியாரிடத்தில் அவதரித்தார் என்பது இந்த சுலோகத்தின் பொருள். இவ்வடுக நம்பிகள் தாமே அருளிச்செய்த ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தரசத நாமஸ்தோத்ரத்தில் “ ஸ்ரீமத்தமம் ஸுரேஶ பத்நீபஸ விஷ்ணுபதாம்ஶக: । ப்ராணஸ்வரூப ஸர்வாம்ஶ: ஶேஷஶ்ரீபதிரம்ஶக: ” என்பது இருபத்து மூன்றும் சுலோகம்.

எம்பெருமானுடைய பூர்ண கடாக்ஷ பாத்ர பூதராய் அவர் இறத்துத் தேவுமற்றறியாதே ஈடுபட்டிருந்த மஹா பராஜ்ஞரான கருடவாஹந பண்டிதர் பணித்த திவ்யஸூரி சரிதமெனனும் மஹா காவ்யத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜ வைபவம் சொல்லப்படுகிற இடத்து, “ ஸோ(அ)ஹம் வபுர்பவஹாரயஶேஷ ஹோமீ யஶ்ரீபதம் ஸ்ரீமதநவத்ரிதம் ஜகாம ” [திருவனந்தாழ்வான தனது உரகவுடலை விட்டொழிந்து இராமாநுச முனியாக திருவுருவத்தை யடைந்தான்] என்றும், “ ததோ ஹம் தவ ஸவிதோஷிதாஶேஷாஸ: ஶேஷம் ஸாக்ஷத் ஶேஷம் க்ருதாவ தாரீக:” (யாதவ பரகாசனை நோக்கி ப்ரஹ்மரக்ஷஸின் வார்த்தை இது உமது பக்கத்திலிருப்பவரும் லோக ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்சமாக வந்து திருவவதரித்தவருமான, இந்த [ராமாநுஜ னென்கிற] மஹானிடத்தில் நான் அஞ்சுகின்றேன்) என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஆசார்ய கோஷ்டியிற் சேராதவர்களாய் மூந்நூறு நானூறு வருஷங்களுக்கு முன்னே யிருந்தவர்களான பல மஹா வித்வான்களும் இவ்வழியையே ஆதரித்துப் பேசியுள்ளார்கள். ஸுந்தரபுரம் ஸ்ரீ வேங்கடாசாரிய ஸ்வாமிகள் இயற்றின யதிராஜ தண்டகத்தில்—“நர வேஷாய சேஷாய குரவே பரவேதிநே” என்று மங்கள சுலோகத்திலும் ‘ தோஷாதிதூராய ஶேஷாவதாராய’ என்று முடிவிலும் மொழிந்துள்ளமை காணக. அரசாணிபாலை ஸ்ரீவேங்கடாத்வரிகளும்

விச்வ குணாதர்சத்தில் ஸ்ரீ பெரும்பூதூர்வர்ணந ப்ரகரணத்தில் “𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌮𑍁𑌨𑌯𑍇 𑌨𑌰𑌵𑍇𑌷𑌭𑌾𑌜𑍇 𑌶𑍇𑌷𑌾𑌯 𑌯𑌹𑍃𑌤𑌕𑌲𑌯𑍇 𑌕𑌲𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌮𑌃” [மநுஷ்யாவதார மெடுத்த ஆதிசேஷனும் கலியைக் கெடுத்தவராயுமுள்ள எம்பெருமானாரைத் தொழுகின்றேன்] என்று சொல்லியுள்ளார்.

ஸ்ரீ தேசிகனை யடிபணிந்து உய்ந்து போந்த ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமி பணித்ததாக ப்ரஸித்தமாயுள்ள திவ்யஸூரிஸ்தோத்ரத்தில் “𑌚𑍈𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑍋𑌤𑍍𑌸𑍁𑌕𑌮𑍍 । 𑌤𑍁𑌣𑍍𑌡𑍀𑌰𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍇 𑌶𑍇𑌷𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌂 𑌭𑌜𑍇 ॥” [எம்பெருமானுடைய தர்சநத்தை ஸ்தாபித்தருளச் சித்திரைத் திருவாதிரையில் தொண்டை நாட்டில் அவதரித்த ஆதிசேஷ மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ ராமாநுஜனைத் தொழுகின்றேன்] என்று சொல்லப்பட்டுளது.

இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் “நல்லார் பரவு மிராமானுசன்” என்ற எண்பதாம் பாசுரத்தின் வியாக்யானத்தில்—“𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍍 𑌬𑌲𑌭𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌲𑍌 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃—அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம லக்ஷ்மணஸ்து தத: பரம், பலபத்ரஸ் த்ருதீயஸ்து கலௌ ராமாநுஜஸ் ஸ்ம்ருத:.” என்கிற ஆர்ஷவசநம் உதாஹ்ருதமாகக் காண்கிறது. இநத ச்லோகத்தில் கலௌ கஶ்சித்பவிஷ்யதி என்கிற பாடமாகவும் கடையடி காண்கிறது.

இங்ஙனே பல ஆசிரியர்கள் எம்பெருமானாரை ஆதிசேஷாவதாரமாக அருளிச் செய்திருக்க, நூற்றந்தாதியிலும் யதிராஜஸப்ததியிலும் பஞ்சாயுதாவதாரம்—விஷ்வக்ஸேநாவதாரம் என்றிப்படி அருளிச் செய்ததேன்? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இதற்குப் பெரியோர்கள் பகர்வதாவது:—சரித்திர நூல் என்பது வேறு, ஸ்தோத்ர நூல் என்பது வேறு. சரித்திர நூல்களில் அவதார ரஹஸ்யம் உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கப்படும். ஸ்தோத்ர நூல்களிலோ வெனில், கவிகளின் புத்தி சமஸ்காரத்திற்குத் தக்கபடியும் ப்ரதிபாத்யர்களின் ப்ரபாவ விசேஷங்களுக்கு ஏற்றபடியும் பலவகையான வர்ணனைகள் இருக்கக்கூடும். சரித்திர நூல்களால் அறுதியிடப்படுகிற அவதார ரஹஸ்ய தத்துவங்களை ஸ்தோத்ர நூல்களிலுள்ள உக்திகள் உபமர்த்திக்க வல்லமையல்ல.

இதற்கு ஒரு நிதர்சநம் காணலாம். தேசிகன் திருமணியவதாரமென்று சரித்திர நூல்களால் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டுளது.

ஸ்தோத்ர நூல்களிலோ வென்னில். “ வெங்கடேயாவதா ரோயம் தத்ராம்சோவா ஹ்யேஷ யதீந்த்ராம்சோயே தேஹ்வம் விதக்யாயத்ராஸ்ய ஸம்ஸஸ்ய” என்று பலவாறு உல்லேகிப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. சரித்திர நூல்களில் ஒருவகையான நிஷ்காஷம் இருக்கும்போது இப்படிப்பட்ட உதப்ரேக்ஷைகள் எதுக்கு? என்று நாம் கேட்கலாகுமோ? வைபவ விசேஷங்களைப் பார்த்தால் பலபடியுஞ் சொல்லாயிருக்கையாலே “அத்ரிஜமத்தங்கிபங்க்திரதவஸ்ரந்தஸ் ருவானனுடைய யுகவாணகரமாவதாரமோ! வயாஸாதிவித் ஆவேசமோ! மூதுவார்க்கைக் கண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ! முன்னம் நோற்ற அனந்தன் மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோவென்று சங்கிப்பார்கள்” (ஆசார்யஹ்ருதயம்) என்று நம்மாழ்வார் திறத்திற்போலவே மற்றுமுள்ள பெரியார் திறத்திலும் பலபடியாக உல்லேகிப்பது உரியதேயாகும். எம்பெருமானார் திறத்திலும் இப்படிப்பட்ட உல்லேகத்தை வடுகநம்பிகளும் “ ஶேஷோவா ஸைந்யநாதோவா ஸ்ரீபதிர்வேதி ஸாத்விகை: விதர்க்யாய மஹாப்ராஜ்ஞை: யதிராஜாய ஸம்ஸஸ்ய ” என்ற ச்லோகத்தினால் காட்டியருளினார்.

இங்கு ஸாரமாக ஒன்று விஜ்ஞாபிக்கிறேன். இன்ன ஆசிரியர் இன்ன அவதாரந்தான் என்று நிர்த்தாரணம் செய்து தீரவேண்டிய அவசியமில்லை. நித்யஸூரிகளில் ஒருவர் வந்து அவதரித்திருக்கலாம்; நித்யமுக்தர்கள் பலரும் திரண்டு வந்து ஒரு வடிவு கொண்டு அவதரித்திருக்கலாம். ‘ அந்த ஸூரியின் அவதாரமன்று, இந்த ஸூரியின் அவதாரந்தான் ’ என்று ஒன்றை மறுத்து ஒன்றை ஸ்தாபிக்கவேண்டிய ஆவச்யகதை சிறிதுமில்லை. ‘ எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாவதாரர் ’ என்று ஒருவர்க்குக் கொள்கையாயின் அதனை மறுத்துரைக்க ஒருவர் முற்பட வேண்டா. பெரிய திருவடியின் அம்சமென்று மற்றொருவர்க்குக் கொள்கையாயின், அதுவும் மறுத்துத் தீரவேண்டிய விஷயமன்று. நித்யஸூரிகளில் ஆரேனுமொருவருடைய அம்சமாக ஆசார்யரைச் சொல்லுவது பூஷணமேயல்லது தூஷணமன்றே. பஞ்சாயுதாழ்வார்களுள் ஒருவரான திருவாழியாழ்வாரொருவரே எம்பெருமானாராகத் திருவவதரித்ததாய்க் கூறுவதில் குறையொன்றுமில்லாதிருக்கச் செய்தேயும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களும் ஒன்று சேர்ந்து வந்து திருவவதரித்ததாக அமுதனார் அருளிச் செய்த கணக்கிலே அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளான பல நித்யஸூரிகளும் ஒன்று சேர்ந்து எம்பெருமானாராகத் திருவவதரித்தனர் என்று ஒரு பக்ஷ சிரோமணி திருவுள்ளம் பற்றினால் அது தானும் மறுத்துரைக்க வேண்டிய விஷயமோ? அன்று.

'அவருடைய அவதாரமன்று, இவருடைய அவதாரந்தான்' என்று ஒரு ஆக்ரஹம் தோற்ற நிர்ப்பந்திக்கப் புகுதல் உரியதன்று. நிர்ப்பந்தித்தேயாக வேண்டிய அவசியமுளதாகில் எம்பெருமானுரைப் பற்றின வரையில் சேஷாவதாரமென்று ஸித்தாந்தப் படுத்துவதே ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயங்கமம்.

அபரிச்சேத்ய ப்ரபாவ விசேஷங்கள் மிகுந்த இவ்வாசார்ய சிகாமணி தம்முடைய திருவடிஸம்பந்தத்தினுல் பின் புள்ளாரனைவர்க்கும் உஜ்ஜீவநம் தந்தருளியது போலவே தமது திருவடி ஸம்பந்தத்தினுல் முற்பட்ட ஆசார்யர்களுக்கும் உஜ்ஜீவநம் தந்தருளியதாக அக்காலத்திலிருந்த மஹான்கள் உபச்லோகித்துள்ளார்கள். இதைச் சிலர் அதிசயோக்தி என்று கொண்டாலும் அங்ஙனம் சிறப்பித்துக் கூறுதற்கு ஏற்ற பெருமேன்மை இப்பெரியார் பக்கல் நிரம்பியிருந்ததென்று நிஷ்கர்ஷிக்கத் தட்டில்லையாயிற்று.

அஸ்மதாதிகள் புதிய புதிய நரக ஸ்ருஷ்டிக்கு ஹேதுவான மஹா பாதகங்களை க்ஷணந்தோறும் அளவுகடந்து செய்பவர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் 'நம்மிராமானுசனையுடையோம்' என்று மார்பு நெறிக்கப் பெற்று நாமும் நற்கதி நண்ணுதற்குத் தடை சிறிதும் கிடையாதென்பதை தேசிகனும் மணவாளமா முனிகளும் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தருளினர். தேசிகன் ந்யாஸதிலகத்தில் "उक्त्या धनञ्जयविभीषणलक्ष्यया ते प्रत्याय्य लक्ष्मणमुनेर्भवता वितीर्णम् । श्रुत्वा वरं तदनुबन्धमदावलिप्ते नित्यं प्रसीद भगवन्मयि रङ्गनाथ ॥" ச்லோகத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனை நோக்கியுரைக்கும் முகமாகத் தெரிவித்தருளின சீரிய பொருளை மணவாளமா முனிகள் யதிராஜவிம்சதியில் "कालत्रयेऽपि करणत्रयनिर्मितातिपापक्रियस्य शरणं भगवत्क्षमैव । सा च त्वयैव कमलारमणेऽर्थिता यत् क्षेमः स एव हि यतीन्द्र भवच्छ्रितानाम् ॥" என்ற ச்லோகத்தில் எம்பெருமானுரையே விளித்து வெளியிட்டருளினர்.

அறுசமயச் செடியதனை யடியறுக்க, அடர்ந்து வரும் குதிட்டிகளை அறத்துறக்க, செறுகலியைச் சிறுது மறத் தீர்த்துவிட, தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றுந் திருத்திவைக்க, மறையதனிற் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிய, மாறனுரை செய்த தமிழ்மறை வளர்க்க அழகாரு மெதிராசர் அறமிகு நற்பெரும் பூதூரில் அவதரித்த இந்தத் திருவாதிரையையே மறவா திரு நெஞ்சே!.

ஸ்ரீமத உபயவேதாநத விதவச சிகாமணி

காரபபஙகாடு - சிஙகபபெருமாள ஸவாமி

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமத். உபய வேதாந்த வித்வச் சிகாமணி

காரப்பங்காடு. சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி.

(ஸ்ரீகாஞ்சீ அண்ணங்கராசாரியர் எழுதுவது.)

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வுலகத்தில் இந்த ஸ்வாமியின் திருநாமத்தைக் கேளிவிப்படாதவர்கள் பெரும்பாலும் இருக்கமாட்டார்கள். இவர் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளி இரண்டு மூன்று ஸம்வத்ஸரங்களாயின. இவருடைய திருவுருவப்படம் இந்த ஸஞ்சிகையில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. நேரில் ஸேவிக்கப் பெறுதவர்களும் இப்போது ஸேவித்து க்ருதார்த்தர்களாகக் கடவர்கள்.

இவருடைய ஞாநுனுட்டான வைபவங்களைப்பற்றி விரிவாக விஜ்ஞாபனம் செய்ய அடியேனுக்கு யோக்யதையில்லை. ஸம்ஸ்க்ருத சாஸ்த்ரங்களிலும் த்ராவிட சாஸ்த்ரங்களிலும் மிகத் தெளிவான ஞானம் பெற்று ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷய ரஹஸ்யாதி க்ரந்தங்களை அநேக பர்யாயம் சிஷ்யர்களுக்குக் காலக்ஷேபம் ஸாதித்து, அநேக வித்வத் ஸபைகளிலும் அமுதமொழிகளை அடிக்கடி வர்ஷித்து நாடெங்கும் பரவிய நற்புகழ்பெற்ற மஹாநுபாவர் இவர். அநேக ஸம்வத்ஸரம் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் எழுந்தருளியிருந்து உபய வேதாந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களைப் பலர்க்கு உபதேசித்தீருளினவர். ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரத்திலும் மஹா நிபுணர். எந்த விஷயத்திலும் ஸம்சய விபர்யயமில்லாமலும் புஸ்தகத்தைக் கடாக்ஷியாமலும் தாராளமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தவர். ஸ்ரீ பாஷ்யம், ச்ருதப்ரகாசிகை, வேதாந்த தேசிகனுடைய க்ரந்தங்கள், உபநிஷத் பாஷ்யகாரரான ரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமியின் க்ரந்தங்கள், மைஸூர் அனந்தாழ்வானுடைய வேதாந்த வாதாவளிகள், ஸ்ரீவசநபூஷண மீமாம்ஸா பாஷ்யம் ரஹஸ்யத்ரய மீமாம்ஸா பாஷ்யம் முதலிய ஸகல க்ரந்தங்களும் இந்த ஸ்வாமிக்கு வாசோவிதேயம். இதிஹாஸ புராணங்களிலும் தர்மசாஸ்த்ரங்களிலும் ஞாபக சக்தி அளவிட முடியாதது. ஆசார்ய ஹ்ருதயம் என்கிற திவ்ய ரஹஸ்யக்ரந்தம் இவர்க்கு அஸாதாரண நிதியாக வாய்ந்தது.

இந்த ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் அத்யாத்ம சாஸ்த்ரார்த்தங்களை க்ரஹித்து ப்ரஸித்த வித்வான்களாகப் பல மஹான்கள் விளங்கி வருகிறார்கள். காரப்பங்காடு தேசி. வரதாசாரியர் ஸ்வாமி, சேனங்குளம் பஹு-குடும்பி ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி, காரப்பங்காடு கிடாம்பி வெங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி, உத்தமசீலி. [ஸ்ரீரங்கம்] ரங்கஸாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி ப்ரப்ருதிகள்.

இந்த ஸ்வாமியின் தௌஹித்ரரும் ஸ்வீக்ருத குமாரருமாகிய ஸ்ரீமதுபயவே. (ந்யாய வேதாந்த வித்வான்) வெங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி இப்போது இவருடைய திருமாளிகையில் எழுந்தருளியிருந்து உபய வேதாந்த க்ரந்த ப்ரவசநம் செய்தருளி வருவது மிகவும் பாராட்டத்தகுந்தது.

பூர்வாசார்யர்களைப் போலவே கௌரவிக்கத் தகுந்த பெருமை வாய்ந்த இந்த சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி விஷயமாகச் சில ச்லோகங்களையும் செய்யுட்களையும் விஜ்ஞாபிக்கும்படியான பாக்கியம் சில மஹான்களின் நியமனத்தினால் அடியேனுக்கு வாய்த்தது. அவை வருமாறு:—

ஶ்ரீகாரப்பங்காடு ஸிம்ஹப்பெருமாள் ஸ்வாமி
விஷயக ஶ்லோகா: ॥

ஆத்ரேயான்வயதுக்தவாரிதிவிதோ: ஶ்ரீவேங்கடார்யாத்மஜம்
ஶ்ரீராமாநுஜஸம்யமீந்த்ரசரணாதத்யாத்தவித்யாஜுஷ: ।
ஶ்ரீஶேஷார்யகுலேந்துவேங்கடகுரோ: ஶ்ரீபாதபத்மாஶ்ரிதம்
வந்தே வாத்ஸ்யஸமாநஶீலவிநயம் ஸிம்ஹார்யஸூரிம் ஸதா ॥

ஆத்ரேயவேங்கடகுரோஸ்ஸுதமாப்தஶாஸ்த்ரம்
ஶ்ரீஶ்ரீநிவாஸகுருதஸ்ஸமவாப்தஶாஸ்த்ர: ।
ராமாநுஜார்யயதிராஜக்ருபாத்தபோதம்
ஶ்ரீரங்கஸிம்ஹகுருவர்யமஹம் ப்ரபத்யே ॥

யச்ச்ரீபாஷ்யார்த்ததத்த்வப்ரவசநஸமயே பாஷ்யகார-
ஸ்வயம்வ்யாஸ: ஶ்ரீவாதூலஶ்ருதத்த்வப்ரகடநஸமயே ஸௌத

ஜாஊாத்ருயொமீ । ஷிவ்யஸ்ரீஸ-ஒக்தகவாஜ்ருதஸரஶஹரீ
வஷெணெ க்ருஷ்ணவாஜஃ ஸொாயம் ஸிம்ஹாயஸ-ஒரிஃ
வ்ருயிதஶஹஜதிஜாநவெஸ ஸஞியத்தாழ ॥

யஹ்த்ருயுஞயாமாநவஸிவிவியஸ்ரீஸ-ஒக்ரதாமயாநு
வாரம்வாரஜஸம்வ்யுஶிஷ்யநிவஹாநெவாயுத்ருவொத ப
ஹள • ஸ்ரீஶிஜவெவ்ரஜாஹிதி கஷிதிதஜெ விவ்யாதஹ-ஒஜா
மரஹெஸாயம் ஸவ்கவாவிவாஸநியொ ஜாமத
விஷெத்த ஜஜ ॥

ஸ்ரீரஹெஜ்ஜெநாஃ வஜஸரஸிஜவ்ராஞஹாஶெம விரம் யஃ
ஷிகவா நித்யம் நிமஜஜகடஅம்அதகவாஜ்ருதாநி । வஷம்
வஷம் விஜவஜநெஸொ ஹ-ஒயஸஶிஷ்யவமாநு வ்ராஜ்ஞாம்
ஶ்வெக்ரு நரஹரிமரஹெஸாயஜாயெமதிநஃ ॥

ஶம் வெவரிகஜிவெவரிஜவஸ-ஒரிஜவஜா
ஷ்வூஷிதாஸ ஜஹிதாஸ ஸஹிதாஸ க்ருதிஷ ।
அதிஜாத்ருவடிஜாநஜயிமத்ய விஶவஸநு
நரஸிம்ஹமரெரஷ ஹவஸிஙதரணிஃ ॥

ஶ்ருதவ்ருகாஶிகாவ்ருஹ்ருத்யநவஸ-ஒக்தஸஞதி
ஹஸரநூவொ மரஒத்தஜொ ந்ருஸிம்ஹஸ-ஒரிரஹூதஃ ।
ஸதீம் ஸஹாஸ ஸஞதம் ஸஜயதகவஜவ்செகெ
விபொயயநு கஜ்ருஜ்மநளவஹஸ்திநாம் ஹரிபஹள ॥

ஸஸ்தம் வ்ருஜாயாஜ்ருதஸிஙவீஷி ஶ்ருணீஹிராவூா
விதஹக்தவமஃ । ஶுத்ருயஸிம்ஹாயமரஃ வவிதஃ
விஷெத்த ஜீயெ ஸததம் விஹாதி ॥

அகாராதிஸ்தஜாவா ॥

அநஶெவரநவெவஜிவ்யமணெஹஒஷிதஜெஶிக।
ஷ்வூாஜிநு ஸிம்ஹமரொ நித்யம் விஜயஸ்வூ ஜஹீதஜெ ॥ க॥

[illegible]

திமள । சூடெ த்ருயா நுயவலிம்ய-களஹ்ஹ ஹுமணீஃ ஶ்ரீபரிஜ்ஞா
ய-ஸ்வஸ-யீஃ ஷிவலும்யாஜ மிஷெவ்ய ஹூஷ்ஷ்ய திதஜாம் கெஜ்ஜ
ய-ஸ்வஸா உராஜ்ஜ்ஷாக ॥

வாழி திருநாமம

தரணியி லிருளசெகவந துதிததபிரான வாழியே
தாழ்வாது மிறகலைகள தரிததுரைததோன வாழியே
ஏரணிசீா வேஙகடவ ரிணையடியோன வாழியே
எழிலதிருவாய மொழிபபொருளை யினிதுரைபபோன வாழியே
தாரணியும புளிஙகுடி மாமுனி பணிநதோன வாழியே
தகவுடனே பாஷயததைதத தெரிநதுரைததோன வாழியே
காரணிநற காரபபங காடுதிததோன வாழியே
கருணைமிகு புகழச சிஙகப பெருமாள தாம வாழியே

மணவாள மாமுனிவன மனனுரைகள வாழத
தணவாத வேதியாதாம வாழக—குணவாளா
செனனிதிகழ சேவடியோய சிஙகப பெருமாளே
இனனமொரு நூறறாண டிரும

சநததமும வடதெனமொழி மாமறை சீாபொரு ளீநதவாநாள
சாதுசனஙக ளுவநதிட ஆழபொருள சாரமளித தவாநாள
அநதமில நறகலை யததனையுமதிரு நாவிலமாந தவாநாள
ஐயமறத தெளிவாக வருமபொரு ளனபொ டுரைததவாநாள
சிநதைமகிழந துலகாரியா னனமொழிச சீாமை தெரிததவாநாள
சீாமிகு நனமணவாளமுனித திருவுளள முரைததவாநாள
உயநதது மாநிலமெனன விளஙகிய சிஙககுருபபெருமாள
உததமாவநது பிறநதிடுமைபபிசியனுடமதெனுநாளே

சிஙகபபெருமாள திருவடிகளேசரணம

கச்சிமேயகளிறு

(பிரதிவாதிபயஙகரம - அணணஙகராசாரியாா)

வேதாநததீபிகை —சென்ற ஆவணிமாதம வெளிவநத இப பததிரிகையில, ஸ்ரீமதுபயவே ஸ்ரீ நரஸிமமாசாாயா, அடவகேட, ஸவாமியாகிய எமது உயிாநணபா "அததிகிரி அருளாளனும ஆழ வாாகளும" என்ற தலைபபினகீழ எழுதியுள்ள விஷயஙகள இன சுவையே வடிவுகொணடவை அதிலுளள ஒரு பாரா மாததிரம சிறிது பரிஷகரிககபபடவேணடுமெனறு அடியேன கைகூபபி வணஙகி வேணடிககொளளுகினறேன அதாவது—

> "கலலுயாநத நெடுமதிலசூழ கசசிமேய களிறு—எனபது திருநெடுநதாணடகம இது பாடகத தெமபெருமானைக குறிககும எனபா சிலா பாடகததில கலலுயாநத நெடு மதிலகளே யிலலை. அது ஒரு சிறு கோயில களிறு என னும பரயோகம ஹஸதிகிரிநாதனுககு அமையுமேயனறி மற றொருவருககும அமையாது 'ஐயனபாழியில ஆனை போாககு உரிததாமோ'?"

என்று ஒரு பாரா எழுதியுளளாா பூருவாசாரியாகளின திருவடி களையே தஞசமாகக கொணடிருககினற அடியேனபோலவாாககு இநத வாககியஙகள வருததததை விளைவிககினறனவெனறு ஸவி நயம விஜஞாபனம செயயாதிருகக முடியவிலலை "கலலுயாநத நெடுமதிளசூழ கசசிமேய களிறே!" என்ற திருநெடுநதாணடகப பாசுரததிறகுப பாடகதெமபெருமான விஷயமான வியாககியான மருளிச செயதவா ஸாவஜஞராய ஆசாாய ஸாாவபெளமரான பெரியவாசசான பிளளையாவா அனனவா தகுதி நோககியே ஆழநது அருளிசசெயத பொருளை "எனபா சிலா" என்ற சொல் லால அநுவதிபபது அழகோ?

அடியேனும திருநெடுநதாணடகததிறகு விரிவான உரை [திவயாாதத தீபிகை] எழுதி வெளியிடடுளளேன- பாகருதத ஸத லததிறகு ஆஙகு அடியேன வரைநதுளளவறறைக கீழே குறிபபிடு கிறேன,—

“ இஙகுக கசசிமேய களிறு எனகிறது திருபபாடகதது நாய ஞரை எனபா பெரியவாசசானபிளளை திருவததிமாமலையில நினறருளாநினற பேரருளாளப பெருமாளை எனறு அருளிச செயதிருககலாம, அவருடைய திருவுளளம அஙஙனே நெகிழ்ந்தபடி திருபபாடகதது நாயஞராக அருளிச செய ததறகு ஒரு பொருததமுணடு, ÷ நினறதெந்தை யூரகததி ருநத தெநதைபாடகதது, அனறு வெஃகணைக கிடநதது ” எனறு திருமழிசைபபிரான அநுபவிததபடியை இமமூனறு ஸதலததிலும அநுபவிககிறுள இவள—எனறு மேலே நிரவ ஹிததருளுகையாலே அதறகுப பொருநதும திருவழுநதூ ரில் நினற திருககோலமும திருபபாடகததில வீறறிருநத திருககோலமும திருபபாறகடலில பளளிகொணட திருக கோலமுமாக அநுபவிககிறுரெனறு நிரவஹிபபதில ஒரு சமத கார அதிசயமுணடு காணும ”—எனறேன

வாஸதவததில திருமஙகையாழவாருடைய திருவுளளததிறகு நனகு பொருநதவே பெரியவாசசானபிளளையின வியாககியான முளளது ஸ்ரீஹஸதிகிரி நாதனிடததில அவாககுப பகையா? ராஜாதிராஜனையும களிறு எனகிற சொலலுககு ஏறறவனையுமெழுந தருளி யிராநினற பேரருளாளனை விடடு ஒரு மூலையிலே யிருக கினற பாணடவதூதப பெருமானை யிடடுப பெரியவாசசான பிளளை வியாககியானஞ செயதருளினரெனருல ஸாவஜஞரான அவருடைய திருவுளளததைக கணடு பிடிககமுயலவதனறு நமக குப பணி நமமுடைய புததியில தோனறுகிற அாததம அவரு டைய விசாலபுததியில தோனமுமற போகுமோ ?

“ பெரியவாசசான பிளளை பினபுளளவைககுந
தெரிய வியாககியைகள செயவால—அரிய
அருளிச செயலபொருளை ஆரியாகடகிபபோது
அருளிச செயலாயத தறிநது ”

எனறு உபதேச ரத்தினமாலையில மணவாளமா முனிகளருளிச செயவதை நோககுஙகால அருளிசசெயற பொருள விஷயததில பெரியவாசசான பிளளை திருவடிகளொழியத தஞசமுணடோ நமககு ?

"பாடகததில கலலுயாநத நெடுமதிளகளே யிலலை, அது ஒரு சிறிய கோயில" எனறு நமது நணபா எழுதியுளளாா இது எதறகாக எழுதபபடடதோ? பாணடவதூதன ஸநநிதியைக கல லுயாநத நெடுமதிள சூழநதிருபபதாக ஆழவாா அருளிச செய திருககவிலலையே நெடுமதிலசூழ எனபது கசசிககு அடைமொழி யாகவுளளததனை காஞசீபுரததில நெடு மதிளகளுளளன எனபதில எனன விவாதம? அபபடிபபடட காஞசீபுரததில வீறறிருநத திருககோலமாக ஸேவை ஸாதிககினற பாணடவ தூதனே! எனபதில எனன வழு? கசசியெனபது நகரப பொதுப பெயரலலவோ?

திருநாஙகூரைச சோநத பதினொரு திருபபதிகளைப பறறிய திருமஙகையாழவாா பாசுரஙகளை உறறு நோககவேணடும நாஙகூா எனபது ஒவவொரு பதிகததிலும வரும இடும அடைமொழிக ளெலலாம நாஙகூரில அநவயிககும அதுபோலவே இஙகும கசசி யில அநவயிககினறது ஆகவே, கலலுயாநத நெடுமதிள கசசியி லுணடா இலலையா எனகிற விசாரம பராபதமாகுமே யலலது பாட கததிலுணடா இலலையா எனகிற விசாரம பராபதமாக வழியிலலை

அனறியும பேரருளாளன ஸநநிதியைச சுறறி இபபோது காணபபடுகினற திருமதிளையா ஆழவாாகள பேசியிருபபது? ஆழவாாகள காலததில இபபோதைய திருமதிள நிாமாணமாக விலலையெனறு பிராமாணிகாகள கூறுகினறனாகள அது ஏறபு டையதெனறே இசையத தககது திருககணணபுரததைப பறறி நமமாழவாா பாடியுளள பதிகததில "வேலை மோதும மதிளசூழ திருககணணபுரம்* வெளளியேயநத மதிளசூழ *வானையுநது மதிளசூழ* நனபொனேயநத மதிளசூழ* கலலிலேயநத மதிள சூழ* எனறுளள திருவாககுககள காணததககன இபபடிபபடட அருளிச செயலகள மறறும பலபல திருபபதிகளைப பறறியும பல பலவுளளன எமபெருமானுடைய திருபபதிகடகு இததகைய அமைதிகள நேரவேணுமெனகிற ஆசையினால் ஆழவாாகள மிகச சிறபபிததுக கூறுகினறனாகள உணமை இபபடி யிருகக, பாடகமெனபது கலலுயாநத நெடுமதிள சூழபபெறாத சிறு

கோவில் என்னத் தகுமோ? ஆழ்வார்கள் திருவுள்ளத்தினால் சிறு கோவில் எதுவுமில்லையே. ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் தொடக்கத்தில் பர ஹ்ம சப்தார்த்த நிரூபணம் செய்தருளா நின்ற எம்பெருமானார் பெருமை யென்னும் குணத்தை இரண்டு வகையாகப் பகுத்துக் கூறுகின்றார். உருவத்தினால் ஏற்படும் பெருமை ஒன்று, குணங் களினால் ஏற்படும் பெருமை ஒன்று. இவற்றுள் குணங்களினலா கும் பெருமை சிறந்தது. அந்தப் பெருமை உகந்தருளின நிலங் களெல்லாவற்றிற்கும் தலையமென்பதே ஆழ்வார்களின் திருவுள் ளம். "மருவிய பெரிய கோயில் மதிள் திருவரங்கம்" என்ற தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் அந்தப் பெருமை தன்னையே விவக்ஷித்துப் பெரிய கோயிலென்றார். பராகார கோபுர மண்ட பாதித் திருப்பணிகளினாலாகிய உருவப் பெருமையும் உண்டானால் அதை மறுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை யென்க.

பாடகத்திற் காட்டிலும் சிறு கோவிலாகிய (ஆழ்வார் திரு நகரி ஸமீபத்திலுள்ளதான) திருத்துலைவில்லிமங்கலத்தை ஆழ் வார் *துவளில் மாமணிமாடமோங்கு துலைவில்லி மங்கலம்* என் கிறார். ஒரு அந்தணர்கூட இல்லாத அந்தத் தலத்தை *திறங்கும் ஞானமறைவாணர் வாழ் துலைவில்லி மங்கலம்* என்கிறார். இவ் வகைப் பாசுரங்களைப் பொருந்த விடுகிற ரீதியிலே *கல்லுயர்ந்த நெடுமதில்சூழ் பாடகம்* என்று ஒரு பாசுரமிருந்தால் அதனையும் தாராளமாகப் பொருந்தவிடலாமே. உண்மையில் பாடகத்தைப் பற்றின விசேடணம் ஒன்றுமே யில்லாமலிருக்க, அத்தலத்தைக் குறித்து நமது நண்பர் எழுதியுள்ள வார்த்தைகள் இல்லாமலிருக் கலாமென்று தலைவணக்கிக் கைகூப்பி விஜ்ஞாபிக்கின்றேன். "கல் லுயர்ந்த நெடுமதிள்சூழ் கச்சிமேய களிறே!" என்றருளிய திரு மங்கையாழ்வார் திருவுள்ளத்தில் திருப்பாடகத்து நாயனார் தாம் களிறாக விளங்கினார் என்று திண்ணமாகக் கொள்ளவேண்டும். "கல்லார் மதிள்சூழ் கச்சி நகருள் நச்சிப்பாடகத்துள், எல்லா வுலகும் வணங்கவிருந்த வம்மான்" என்று இவ்வாழ்வார்தாமே பெரிய திருமொழியிலு மருளிச் செய்துள்ளார். அவ்விடத்துள்ள விசே டணம் போலவே தான் திருநெடுந் தாண்டகத்திலுள்ளதும். சிறி தும் வாசியில்லை. கச்சி என்கிற பதத்திற்கே பாடகமென்கிற

பொருளைப பெரியவாசசான பிளளை கொணடதாக காஹிபபதற குச சிறிதும இடமிலலை "கசசி வெஃகாவிற கிடநதிருநது நின றதுவுமஙகு" எனற பேயாழவாா பாசுரததிறகும அடியேனுடைய திவயாாதத தீபிகை நோககததககது தேவபபெருமாள ஸநநிதி யில எழுநதருளியுளள அழகிய சிஙகா வீறறிருநத திருககோலமே யானுலும அவரைச சோதது ஆாததம பணணுவது பொருதத முடையதாகத தோனறவிலலை பல திவய தேசஙகளில நருஸிம ஹன சககரவாததித திருமகன கணணன முதலான எமபெருமான கள காலககரமததிலே பகதாகளால பரதிஷடிபபிககபபடுவதுணடு இதறகுமேல இஙகு விரிவு வேணடாவென விடபபடுகினறது

"ஐயனபாழியிலானை போாககு உரிததாமனறு" எனகிற வாககியம தேவதாநதரஙகளை நோககி நமபிளளை யீடடில அருளிச செயததாகும அதனை பரவிதத திவய தேசததெமபெருமான விஷயததிலே பிரயோகிததல பொருநதுமோ ?

வாககுத தூயமையிலாத நீசனேனுடைய வாசகஙகளில உளள குறறஙகுறைகளை நமது உயிா நணபா இயறகையினனருளால பொறுததருளவாராக

ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாநதம்

(பதராதிபா)

செனற பஙகுனியிலுததிரததில சேஷததவததின பேதங களையும அவைகளில அசிததுபபோலே தனககேயாக வெனைக கொளளவேணடுமெனறிருககும சேஷததவமே ஆதமாவிறகு ஸவரூபம எனறு சொலலபபடடது

இபபோபபடட சேஷததவததை ஸவரூபமாகவுடைய ஆத மாககள, பததாகள, கேவலாகள, முமுக்ஷுககள, முகதாகள, நிதயாகள எனறு ஐநதுவகைபபடடிருபபாகள

இவாகளில பததாகளாவாா அடிகாண முடியாத அவிதயா [illegible]வாஸநாருசி பராகருதி ஸமபநததததால ஸமஸாா சககரததி

லகப்பட்டு, பகவத்தாயத்த ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளையுடையவர் களாகையால் அவனுக்கே சேஷபூதர்களாயிருக்கும் ஸ்வாஸாதா ரண ஸ்வரூபத்திற்கனுகுணமான அவனுடைய முகமலர்த்திக்கே யுறுப்பான கைங்கர்யங்களிலேயே பரமப்ரீதியை யுடையவர் களாய ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ண பகவதநுபவத்தாலே உண்டான அளவிலாவானந்தத்தை யடைவதற்கு யோக்யர்களாயிருக்கும் தங்களை பெருமையை மறந்து அத்தை இழந்தோமே என்கிற துக்கலேசமுமின்றிக்கே துக்கத்திற்கிருப்பிடமாய் ஸுகலேசமு மின்றிக்கேயிருக்குமதாய் வந்த வழியறியவரிதாய் தங்களால் தவிர்ப்பித்துக்கொள்ள முடியாததாயும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தா லுண்டான ஜந்மங்களிலிருந்து விட்டுப்போகாமைக் குறுப்பாய பலவகைப்பட்டதாய், அளவிலா வறிவுடையாரையும் கலங்கப் பண்ணுமதாய் அத்யாஸ்சர்யாவஹமா யிருந்துள்ள ஸப்தாதி விஷயங்களில் ஆழ்ந்து பகவானுடைய மாயையினால் மறைக்கப் பட்ட ஸ்வப்ரகாஸத்தை யுடையவர்களாய் அநாத்யஜ்ஞாநந்தர் களாகையால் அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந முடையவர்களாய் அதனடியாக உண்டான ராகத்வேஷங்களை யுடையவர்களாய் அதற்கநுகுணமான காம்யங்களைச் செய்யாநின்றுகொண்டு அந்த வாஸநாபலத்தாலே விருத்தியடையப்பட்ட விபரீத ருசியை யுடையவர்களாய் அதனாலே சம்பாதிக்கப்பட்ட புண்யபாபரூப மான அநாதி கர்ம ப்ரவாஹத்தாலேற்பட்ட தேவதிர்யக்மநுஷ் யஸ்தாவர ரூபமான நானுவித ஸரீரங்களையும் பரிக்ரஹித்து அவ் வோஸரீரங்களில் கர்ப்ப, ஜந்ம, பால்ய, யௌவந, வார்த்தக, மரண, நரகங்களாகிற அவஸ்தா ஸப்தகம் [ஏழு] களிலும் ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிகங்களாலேற்பட்ட அநேகவித கஷ்டங் களை யனுபவித்து அந்த தேக ஸம்பந்தத்தைப் பற்றிய பார்யா புத்ராதி ரக்ஷணார்த்தமாக நந்தநந்யுதித ஆதித்யே என்கிறபடி சூர்யோதயமானதும் உண்டியே யுடையே என்று உகந்தோடி நந்தநந்யஸ்தமிதேரவ்ள என்கிறபடி சூர்யாஸ்தமந மானவளவில் வேறகண்ணாகலவியே கருதிக் களித்துத் திரியும் ப்ரஹ்மாதிகீட்பர் யந்த (ப்ரஹ்மா முதலாய புழுக்களீருயுள்ள) ஆத்மாக்கள் கேவலர் கள் என்பவர், ஸம்ஸாரமாகிற மருகாந்தாரத்தில் கருதயா

க்ருத்ய விவேகமின்றி அங்கு மிங்கு மலையா நின்றுகொண்டு ஆத்
யாத்மிகாதிதாபத்ரயத்தால் வருந்தாநிற்க, ஏதோ ஒரு ஸுக்ருத
விஶேஷத்தால் ஶாஸ்த்ராப்யாஸத்தைப் பண்ணி அதனால் ப்ரக்
ருத்யாத்ம விவேக முண்டாய் அதனடியாய் ப்ரக்ருதியின் தீமை
யையும் எண்பெருக்கந்நலத் தொண் பொருள் என்கிறபடி வில
க்ஷணமான ஜ்ஞாநத்தைக் குணமாகவுடையதாய் ஸ்வயம் ப்ரகாஶ
மாய் ஸ்வதஸ்ஸுகியாய் அப்ராக்ருதனாய் நித்யனாயிருக்கும்
ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் நன்மையையும் நன்கறிந்து கொடுமைக்குக்
கொள்கலமான ஸம்ஸாரத்தை ஒழித்து ஆத்மாநுபவமாகிற
ஆநந்தத்தை யடைவதற்கு யோக்யமான ஜ்ஞாநயோகத்தி
லிழிந்து உணர்முழு நலம் ஆன பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை
யறியாதே அந்தமில் பேரின்பமாகிய பகவதநுபவத்தைக் காற்
கடைக்கொண்டு அசித்தைக்காட்டிலும் சிறிது விலக்ஷணமான
ஆத்மாநுபவத்தையே புருஷார்த்தமாகக் கைப்பற்றி அவ்வநு
பவத்தைப் பண்ணா நின்றுகொண்டு ஆத்மாவுள்ள வளவும்
அஶரீரியாய்த் திரியு மவர்களாவர் முமுக்ஷுக்கள், கீழ்ச்
சொன்னபடியே ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்தில் புநரபிஜநநம் புநரபி
மரணம் என்கிறபடி சுழலாநின்றுகொண்டு மஹத்தான து:க்
கத்தை யடையாநிற்க ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரங்களில் இவனறியாமல்
ஏற்பட்ட யாத்ருச்சிக ஸுக்ருத விசேஷமடியாக பகவா
னுடைய நிர்ஹேதுக ஜாயமாநகால கடாக்ஷத்தால், பகவத்
விஷயத்தில் பக்தியுண்டாய் அதனடியாக ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்
புமுண்டாய் ஸம்ஸாரத்தினுடைய கொடுமையை நினைத்து,
ஓ! உலகினதியல்வே என்றும் நண்ணாதார் முறுவலிப்பநல்லுற்றார்
கரைந்தேங்க எண்ணாராத்துயர்விளைக்குமிவையென்னவுலகியற்கை
என்றும் ஓலமிட்டுக் கூப்பிட்டு இந்த ஸம்சாரத்தைவிட்டு ஒரு
தேஶ விசேஷத்திலேபோய் பகவதநுபவத்தைப் பண்ண விச
சியா நின்றுகொண்டு ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமாகையால் அதை அடைவ
தற்கு ஒரு ஆசார்யனைக்கிட்டி அவனுபதேஶத்தால் ஸம்ப்ரதாய
பரம்பரா ப்ராப்தமான ரஹஸ்யத்ரயோக்தமான அர்த்தபஞ்சக
ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்று அதனடியாக உண்டியேஉடையே என்று
கந்தோடும் ஸம்ஸாரிகளோடு ஸஹவாஸம் பண்ணுகை து:ஸ்ஸஹ

மாய கூவிககொளளுமகாலமினனம குறுகாதோ எனறும கருத கருதயா பரதீக்ஷநதே மருதயும பரியமிவாதிதிம எனறும சரீர வியோக காலததை எதிாபாாதது இடையில இருககும நாடகளில இளஙகோயில எனறு அவனுககெழுநதருளியிருக கும திவயதேசஙகளிலே பரவணாய குணாநுபவ கைஙகாயங களால காலக்ஷேபம பணணிகொணடும இவவாறு குணாநு பவம•பணணிககொணடிருககும ஸ்ரீ வைஷணவாகளின பெருமை யைப பெரிதும பாராட்டி திருமநதரததிலும தவயததிலும நியத ாய அததை அநுகரஹிதத ஆசாாயன விஷயததில கருதஜஞ ாய எமபெருமானிடததில மிகுநத பரேமததையுடையனாய ஜஞாநமும விரகதியும ஶாநதியுமுடையனான பரமஸாதவிகாக ளோடு ஸஹவாஸம பணணிககொணடு இவவிருள தருமாஞாலத தைத தஙகளுபதேஶாதிகளால தெருள தருமா ஞாலமாககிக் கொணடெழுநதருளியிருககும பரமபாகவதோததமாகள

முததாகளாவாா, கீழசசொலலப்பட்ட முமுக்ஷுககள பெரிய பிராடடியாா புருஷகாரமாக எமபெருமான திருவடிகளை உபாய மாகபபறறி பகவதாஜஞாரூபமான நிதயநைமிததிகாதிகாமஙகளை பகவதகைஙகாய புதயாவநுஷடிதது பகவதபாகவத ஆசாாயாபசா ரஙகளை அறவேயொழிதது தேஹாவஸாநஸமயததில பகவதபாக வத ஆசாாய விஷயததில இவனறியாமல எதேனுமபசார முணடா யிருநதால அதறகு க்ஷமாபணமவேணடி விடைபெறறு தாஙகள செயதிருககும புணயபாபஙகளை அநுகூலாபககலிலும பரதிகூலா பககலிலும சோபபிதது அருளாழிபபுடகடவீா எனறு இவாகளா சைபபடடபடியே பெரியதிருவடியினமீது எழுநதருளி ஸேவை ஸாதிதது ஆதிவாஹிகரைககொணடு ஸதகரிபபிகக இநதரியொம நஸிஸமபதயமாநை எனகிறபடி பாஹயேநதரியஙகள மனஸ ஸிலேலயிகக மனஸஸுபராணனோடு சோநது பராணன ஆதமா வோடு சேர ஆதமா பூதஸூக்ஷமவிஶிஷடனாய பரமாதவோடு சோநது ஹாாததன (ஹருதயகமலததில எழுநதருயிருககும பரமாதமா) வழிகாடட முகதிமாாகக வாயிலான ஸுஷுமனை, எனகிற நாடியின வழியாக பரஹமரநதரததைப பேதிதது வெளி யேறி பாதேயம புணடரிகாக்ஷநாப ஸஙகீாததநம' எனகிறபடி

பகவநநாமஸஙகீததநததைப பாதேயம (கடடுசாதம) ஆகக கொணடு ஆாசசிராதிமாாககமாக விரஜாநதியைககிடடி ஸநாநம செயது ஸூக்ஷமஶரீரததையும ஒழிதது அமாநவகரஸபாஶததால அபராகருத திவயமஙகளவிகரஹததைப பெறறு ஐநநூறு திவயாபஸரஸஸுககளால அலஙகரிககபபெறறு ஸ்ரீ வைகுணட மாநகரையடைநது அஙகுளள அனநதகருடவிஷவகஸேநாதி நிதயஸூரிகள “விஷயஙகள நடையாடுகிற ஸமஸாரததிலே யிருக குமபோது அநநய பரயோஜநாகளாய பகவததநுபவம பண ணபபெறற இமமஹாநுபாவாகள விணணுளாரிலும சீரியா நம மைககாடடிலும பெருமையுடையவாகள இவவிடம எழுநதருளி யது நமமுடைய பாககியமனறோ” எனறு வாயாரபபுகழ, அவா களைத தெணடன ஸமாபபிதது அவாகளை முனனிடடு மஹா மணிமணடபததையடைநது, தாமாதிபீடததினமேல பதமாஸ நததில சாமரஹஸதாகளான விமலாதிகளால ஸேவிககபபடடும, ஸ்ரீபூமி நீளைகளான தேவிமாாகளோடு கூடினவனும, ஶஙக சகராதி திவயாயுதஙகளாலும கிரீடாதி நூபுர பாயநதமாயுளள திவயாபர ணஙகளாலு மலஙகரிககபபடடவனும எலலையிலலாத கலயாண குணஙகளையுடைய எமபெருமானைக கணணாரககணடு வாயாரப புகழநது தனபாதஙகளால பாயஙகம மிதிததேறி பகவானால தொடையிலேவைததுககொளளபபடடு நீயாா எனறு கேடக நான ராஜகுமாரன எனறு சொலல, அதைககேடடுத திருவுளள முகநது இவவளவுகாலம இவாகளைவிடடுப பிரிநதிருநததறகு மிகவும வருநதிப பூாணமாகக கடாக்ஷிகக இவாகளும அவனுடைய கலயாணகுணஙகளை அநுபவிதது அவவநுபவததாலுணடான பரீதிககுபபோககுவீடாக ஸாவதேஶ ஸாவகால ஸாவாவஸதோசித ஸாவவிதகைஙகாயஙகளையும செயதுகொணடு அஸதாநே பயஸஙகி களான, அயாவறுமமராகளோடே ஒரு கோவையாகச சூழநது பலலாணடுபாடிககொணடு யாவதகாலம எழுநதருளியிருககுமவாகள

நிதயாகளாவாா ஒரு காலததிலும ஸமஸாரஸமபநதமிலலாத வாகளாய அதனால நிததோஷாகளாய பகவானுககு முகோலலாஸ மூாயிருககுமதையே தஙகளுககுப புருஷாாததமாகக கருதுமவாக ளாய் ஜஞாநஸஙகோச பரஸஙகமிலலாதவாகளாய வானிளவரசான

வைகுநதநாதனுககு விணணுடடவா முதுவா எனகிறபடி முபப ரான மநதரிகளாய ஸாவேஸவரனுடைய கமபீரமான அபிபரா யததை அநுஸரிதது ஸருஷடிஸதிதி ஸமஹாரஙகளைபபணணவும ஙகதாகளாய பரவயூஹாதிஸாவாவஸதைகளிலும தொடாநது குற றேவலசெயயும பாகயமுடைய வாகளாய எழுநதருளியிருககும அநநதகருட விஷவகஸேநாதிகள

தானமுநதவமும்

[பநதலகுடி பாரதவாஜ மாடபூசி ரே திருமலே ஐயஙகாா காரியதரிசி, திருவலலிககேணிததமிழசசஙகம]

புருஷனால விருமபபபடுவது புருஷாாததம, அறம, பொருள, இனபம, வீடு எனற நானகும புருஷாாததம எனபபடும இதனை வடநூலாா முறையே தருமம, அாததம, காமம, மோகூம என பா அறம பொருளினபஙகளை திரிவாககமெனவும மோகூததை அபவாககம எனறும கூறுவா திரிவாககததினினறும நீஙகல அபவாககம அறமாவது மநு முதலிய நூலகளில விதிததன செயதலும விலககியன வொழிதலுமாம அறம இலலறம, துற வறம என இருவகை நிலையுடைதது அறமுதலியவறறிறகு, ஔவை மூதாடடியாா

> " ஈதலறநதீவினை விடடீடடல பொருளெஞஞானறுங
> காதலிருவா கருததொருமித—தாதரவு
> படடதேயினபம பரனை நினைநதிமமூனறும
> விடடதே பேரினபவீடு "

என இலககணங கூறுகினறாா

தானமாவது அறநெறியால வநத பொருளகளைத தககாாககு உவகையோடுங கொடுததல தவமாவது மனம இநதிரியஙகளின வழியிறபோகாது நிறறறபொருடடு விரதஙகளினால உணவைக குறைததலும, சிததிரைமாதமுதல ஆடிமாதம ஈறுயுளள வெயிற காலததில வெயிலில நிறறலும, ஆவணிமாத முதல காாததிகை

மாதமீருயுள்ள மழைககாலததிலும, மாரகழிமாதமுதல பஙகுனி மாதமீருயுள்ள பனிககாலததிலும நீரநிலையில நினறுககொண டிருததலும, ஈரததுணியைப போாததுககொள்ளலும படசோப வாசம, மாதோபவாசமிருததலும, மரததின கீழவசிததலும முத லிய செயலகளை மேறகொணடு அவறறால தமமுயிாககு வருநதுன பஙகளைப பொறுதது பிறவுயிாகளைப பாதுகாபபதாம பெரும பானமைபறறித தானம இலலறததின மேலும தவம துறவறத தின மேலும நினறன இதனை திருவளளுவா

> “ தானந தவமிரணடுந தஙகா வியனுலகம
> வானம வழஙகாதெனின” எனபா

வானஞசுருஙகில தானஞசுருஙகும மாரியலலது காரியமிலலை என பன இஙகு நோககறபாலன

தானமெனினும ஈதல எனினும கொடையெனினும ஒககும

> ‘ ஈதல இசைபடவாழதல அது வலலது
> ஊதியம இலலை உயிாககு”

(வறியவாககுக கொடுககககடவா அவவாறு கொடுததலால புகழுணடாக வாழககடவா அபபுகழலலாமல மககள உயிாககுப பயன வேறொனறு இலலை)

வறியாாககு ஒனறு ஈவதே ஈகை ஈதறகுரியவா ஒனபதின மரெனறும, ஈதறகுரியரலலாதாா ஒனபதினமரெனறும காசி காணடம கூறும

> ‘ மாணபுடையாளா கேணமையா தததம
> வழிமுறையொழுககினிலமாநதோா
> சேணபடு நிரபபினெயதினோா புரபபோா தீாநதவா
> தநதைதாய குரவா
> காணடகு முதவிபுரிநதுளோரினையோரொனபதின
> மருமுளஙகளிபப
> வேணடுறுநிதிய மளிபபின மறறொனறே
> கோடியாமெனமறை விளமபும

"முகனெதிரொனறும பிரியின மறறொனறு மொழிபவா விழைவுறுதூதா, அகனற கேளவியிலாரு மருததுவாகளும பொருள கவருநாதூாததா, புகலருநதீமை புரிபவா மலலா செருக கினா புனமெறிழிற றீயோா, இகழதருமிணேயோ ரொனபதுபெயாககு மீநதிடல பழுதென விசைபபாா"

அறபபயன தககாா கைபபடடககால வானினும பெரிதாகும இதனை.

"உறகுநதுணையதோராலம விததீணடி
யிறபப நிழறபயநதாஅங—கறபபயனும
தானசிறிதாயினுந தககாா கைபபடடககால
வானசிறிதாப போதததுவிடும"

எனற நாலடியாா வறபுறுததும

கமபா வாமனன திரிவிகரமனனதைக கூறுமிடதது,

"கயநதரு நறுமபுனல கையிறறீணடலும
பயநதவாகளு மிகழ குறளன பாாதமெதிா
வியநதவா வெருககொள விசுமபி னோஙகினன
உயாநதவாக குதவிய வுதவி யொபபவே"

எனவும,

"ஞானமுனனிய நானமறை யாளாகைத
தானமெனனத தழைததது நீததமே"

எனவும தானபபலன பெருககலை விவரிததமை காணக

உவகையோடுங கொடுததலே தானம 'உளளியுளள வெலலா முவநதீயுமவ வளளியோரின வழஙகின மேகமே' எனபா கமபா

தானம பலவகைபபடும ஷோடச மஹாதானஙகள எனபன பிரசிததம ஸ்ரீராமாயண பாராயணம பணணுவோருககு அநேக தானபபலன உணடாகும.

"அனனதான மகில நறறானஙகள
கனனிதானம கபிலை யினறனமே
சொனனதானப பலமெனச சொலலுவா
மனனி ராமகதை மறவாககரோ"

பசியால சகல நனமைகளும அழியும

"மானஙகுலஙகலவி வணமை யறிவுடைமை
தானநதவமுயாசசி தாளாணமை—தேனின

கசிவந்த சொல்லியாமேற காமுறுதல பததும
பசி வநதிடப பறநதுபோம"

ஆதலால அன்னதானம விசேடம எனபா

'அறறாரழிபசி தீாதத லஃதொருவன
பெறறான பொருள வைபபுழி"

எனறா குறளாசிரியா பொருளைபபெறறவன அதனைத தனககு உதவ வைககும இடம வறியவா பசியைத தீாககும அறமாம என பது இககுறட கருதது

மேலும தவததிறகு உரு உறற நோய நோனறல உணவைச சுருககுதல முதலியவறறால தம முயிாககு வருநதுனபஙகளைப பொறுததலும தாம பிற வுயிாகளுககு துனபம செயயாமையுமே தவமாகும

'தவஞ செயவாா தஙகருமஞ செயவாா' 'செயறகாிய செய வாா பெரியா' 'துறநதாா பெருமை துணைககூறின வையத, 'திறந தாரை யெணணிககொணடறறு' எனபவறறால நீததாா பெருமை நனகு புலபபடும துறநதாரிடம காணபபடுவன ஒனனாதசெறறலும, உவநதாரை யாககலும, வேணடிய வேணடியாங கெயதலும, தன னுயிா தானறபபெறலும, கூறறஙகுதிததலும எனக

"துறநதாாககுத துப்புரவு வேணடி மறநதானகொண மறறையவாக கடவம"!

இககுறளுககுப பாிமேலழகா உரைதருதும

"இலலறததையேபறறி நிறபாா துறநதாாககு உணடியும மருந தும உறையுளும உதவலை விருமபித தாநதவஞ செயதலை மறநதான போலும

துபபுரவு-அனுபவிககபபடுபவன 'வேணடிய வேணடியாங கெயதற' பயததததாதலின யாவராலுஞ செயயபபடுவதாய தவத தைதத தாஞ செயயுநதானததினமேல விருபப மிகுதியான மறநதாா போலு மெனவே தானததிறறவம மிகக தெனபது பெறறாம" தானததிலும தவம உயாநத தெனபது இஙகு குறிககபபடடுளது இஙஙனம கூறிய நாயனாா,

"ஆறறு வாராறறல பசியாறற லபபசியை
மாறறு வாராறறலிற பின"

என இலலறததாரை உயாததிககூறியுளளாா தாமும பசிததுப பிறரையும அபபசி தீாககமாடடாத தவததினரது வலலமையிலும

தாமும் பசியாது பிறரையும் அப்பசி தீர்ப்பவராகிய இல்லறத்தாரது வல்லமை நல்ல தென்பதாம்.

தவத்தை மிகுதியாகச் செய்கின்றவருக்குப் பாவம் நீங்கித் தத்துவ ஞானம் உண்டாகும். தன்னுயிரைத் தனக்குரியதாகப் பெற்றவனை யெல்லா வுயிரும் வணங்கும். செல்வர் சிலரும் தரித்திரர் பலருமாக இருத்தற்குக் காரணம் தவஞ்செய்வார் சிலரும் அது செய்யாதார் பலருமாக இருத்தலேயாம். "அறந்தானியற்று மவனி லுங் கோடி யதிகமில்லந், துறந்தானவனிற் சதகோடி யுள்ளத் துற வுடையோன்" என்றபடி ஜனகன் முதலியோர் மனத்துறவு பூண் டிருந்தனர்.

விசுவாமித்திரர் அரசவைக்கு வந்ததைக்குறித்துத் தசரதன்
"நிலஞ்செய் தவமென் றுணரினன்று நெடியோயென்
நலஞ் செய்வினை யுண்டெனினு மன்று நகர் நீயென்
வலஞ் செய்துவணங்க வெளிவந்தவிது முந்தென்
குலஞ் செய்தவ மென்றினிது கூற முனிகூறும்"

என்பது கம்பராமாயணம். இதனால் தவத்தினது உயர்வு விளங்கும். தவத்தினது மகிமையை ஆழ்வார்,

"யானே தவஞ்செய்தேன் ஏழ்பிறப்பும் எப்பொழுதும்
யானே தவமுடையேன் எம்பெருமான்—யானே
இருந்தமிழ் நன்மாலை இணையடிக்கே சொன்னேன்
பெருந்தமிழன் நல்லேன் பெரிது"

"தவஞ்செய்து நான்முகனே பெற்றான் தரணி
நிவந்தளப்ப நீட்டிய பொற்பாதம்—சிவந்ததன்
கையனைத்தும் ஆரக்கழுவினான் கங்கைநீர்
பெய்தனைத்துப் பேர்மொழிந்து பின்"

என்கின்றார்.

தவஞ் செய்தலைத் திருமங்கை மன்னன்
,, —நான்கினிலும்
பின்னையது பின்னைப்பெயர் தருமென்பது ஓர்
தொன்னெறியை வேண்டுவார் வீழ்கனியும் ஊழிலையும்
என்னும் இவையே நுகர்ந்து உடலம் தாம் வருந்தி
துன்னும் இலைக்குரம்பைத் துஞ்சியும்—வெஞ்சுடரோன்
மன்னும் அழல்நுகர்ந்தும் வண்தடத்தி னுட்கிடந்தும்

இனனதோா தனமையராய ஈஙகு உடலம விடடெழுநது
தொனனெறிககண செனறாா"

எனறுரைததலுங காணக

"கருமமும கருமபலனுமாகிய காரணன தனனை
திருமணிவணணனைச செஙகணமாலினைத தேவபிரானை
ஒருமை மனததினுள வைதது உளளம குழைநதெழுநதாடி
பெருமையும நாணுமதவிாநது பிதறறுமின பேதைமைதீாநதே'

ஸ்ரீ யதிராஜ ஸபததியில நாதமுனிகளிடம தேசிகன ஈடுபாடு

[ஏ வி கோபாலாசாரியாா, அடவகேட,
பததிராதிபா ஸ்ரீ தேசிக ஸூகதி ஸமரக்ஷிணீ]

(பஙகுனியிலுததிரததின 77 வது பககததின தொடாசசி)

நாதமுனிகள கீழப பததிரிகையிற சொலலியபடி பரபந தஙகளை உலகததிறகு அபபடியே மீடடுக கொடுததததைத தவிர தாமாக இயறறிய காநதமுமுணடு ஸமஸகருத பாஷையில நமமுடைய தரிசனததின படிககு தததவஙகளை யெலலாம விளககிய 'நயாயதததவம'எனனும பரகரணகரநதம அவா இயறறியதே விதயாஸதானஙகள—14, அவை தாமஸதானமுமாகும வேதஙகள—4, வேதாஙகஙகள—6, மீமாமஸை, நயாயவிஸதாரம, புராணம, தாமஸாஸதிரம, ஆகபபதிநானகு. இதில நயாயவிஸதாரம எனனும விததியாஸதானமாக கௌதம நயாயஸூததிரஙகளே வழஙகி வரபபடடன அதில சில பாகஙகள ஸாரீரகாதி விருததமாயிருபபதைபபறறி நயாயதததவ மெனனும காநதததால பகவன நாதமுனி நயாயமாாககததை விளககியருளினாரெனறு நயாயபரிஸுததியில ஸாதிககபபடடது நயாயதததவகாநதம ஸ்ரீபடடா, ஸ்ரீதேஸிகன காலஙகளில பரசாாததிலிருநதது தததவரதனுகரம எனனும ஸ்ரீபடடாகாநததததிறகு அது மூலமெனபது நயாயபரிஸுததியிலும, நயாயசிததாஞசனததிலும பரிகரஹிககபபடடிருககும ஸ்ரீஸூகதிகளால தெரிகிறது தததவரதனுகரகாநதம பூாததியாவதறகு முன ஸ்ரீபடடா இளமபிராயததிலேயே திருநாடலஙகரிககும படி நோநதுவிடடது மூலபாகருதியின ஸவருபததையும, தமஸின (இருடடின) ஸவருபததையும விசாரிததுக கொணடிருககையில

"இநத விஷயததில தததவிததுகள கூறினாகள" எனறு தொடஙகிய ஸலோகததோடு அநத ஸ்ரீகோஸம விகனபபடடு நினறு போனதாக நயாயஸிததாஞசனததில ஸாதிககபபடடுளளது, பரமாணஙகளாகிய பரதயக்ஷம, அனுமானம, ஸபதம இவறறைபபறறி அநதகரநதம முதலில முழுவதும விசாரிககபபடட தெனறும, மேலே பரமேயஙகளை விசாரிததுக கொணடிருககையில மததியில விகனம வநது விடட தெனறும அறிகிறோம அநத கரநதததிலிருநது அநேக சலோகஙகளும, வாகயஙகளும நயாயபரிஸுததி, நயாயஸிததாஞசனம, தததவடீகை முதலிய ஸ்ரீதேசிககரநதஙகளிலிருநது உதாஹரிககபபடடுளளன ஸ்ரீதேசிககரநதஙகளிலிருநது அநதசரநதஙகளின பெருமையை நாம தெரிநது கொளளுகிறோம நயாயததவததின சில வாகயஙகள ஸ்ரீயாமுனகரநதஙகளிலும, தேசிசனகரநதஙகளிலும உதாஹரிககபபடடுள பரமாதருபாதம, கரண பாதம, முதலிய பாதஙகளால கரநதமமைநததெனறும, ஒவவொரு பாதமும பல அதிகரணஙகளாலமைககபபடட தெனறும அறிகிறோம தமமுடைய யோஹமததமையாலோ பரபஞச ஸவபாவஙகளை நனறாக கவனிபபதாலோ, ஜநதுககளின ஸ்வபாவஙகளை அழகாக வாணிததிருககிறா கரண (இநதரிய) பாததில "ஸாபபஙகள பாதமெனறும, சாமேநதரியமிலலாமலே மாாபாலே செலலுகினறன, அவறறிறகு மாாபில கமனஸகதி, ஆகையால உரகஙகளும, பனனகஙகளுமாகும" எனறு ஸாதிததாா உரகம எனபதறகு 'மாாபால நகருவது' எனறு பொருள 'பனனகம எனபதறகு' காலால நடககாதது' எனறு பொருள வாகயஙகள ஸூதரஙகள போனறன நயாயததவததை நாம விதயாஸதானமான நயாயவிஸதரமாகக கொள்ளலாமெனறு ஸ்ரீதேசிகன ஸாதிததிருபபதறகுக காரணம அவை ஸூதரஙகள போல மிகசசுருககமாயும, மிகத தெளிவாயும, எலலோா மனதிலும உடனே அழகாகப பதியும படியாயுமிருபபதே ஸூதரஙகள அலபாக்ஷரஙகளாயிருநதாலும், ஸநதேஹலேஸமுமிலலாமல மிகத தெளிவாய (அஸநதிகதமாய) இருகக வேணடும நம தரிசனததிறகு வேணடிய நயாயஸாஸதரததிறகு நாத முனிகள ஸூதரகாராாவா ரெனபதைபபறறி "[illegible]" எனறு நம தாபனததை வாணிததாகவும சொலலலாம அவா உயாநதயோகி எனபது பரஸிததம அபபடிச சிறநதயோகியாக இலலா விடடால அழ

வாரை ஸ்ரீமதுரகவியின் மதுரவாக்கைக் கொண்டு நிரந்தரம் த்யானம் செய்து அடியோடு மறைந்து கிடந்த தமிழ் மறையை எவ்விதம் அப்படியே ஸாக்ஷாத்கரிக்கக் கூடும்? அவர் மஹா யோகியா யிருந்ததால் தான் அவருக்கு அது ஶக்யமாயிற்று. அவர் யோகத்தால் ஸ்ரீவைஷ்ணவலோகம் உஜ்ஜீவிக்கிறது. ந்யாயதத்வத்தில் பெருமாள் விஷயமான மங்களஶ்லோகத்தில் "யோவேத்தியுகபத்ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷேண ஸதாஸ்வதஃ" என்று பெருமாள் லக்ஷணத்தை ஸாதித்திருப்பது ப்ரஸித்தம். எப்போதும் ஜகத்காரணமென்று ப்ரஹ்மலக்ஷணங் கூறுவார்கள். "உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல காலத்ரயத்திலுமுள்ள எல்லாவற்றையும் ஸர்வகாலமும் ஸ்வதஃ தம்ப்ரபாவத்தாலேயே (பிறரதீன மில்லாமல், உயர்வற, ஸ்வாபாவிகமாக) ப்ரத் யக்ஷீகரிக்கிறாரோ, அந்த ஹரியை ப்ரணமம் பண்ணி ந்யாயதத்வதைநன்கு விவரிப்போம்" என்று அந்தஶ்லோகம். யோகிகள் பகவானை யோகீஶ்வரராகத் தொழுவர் பகவானுடைய ஸர்வப்ரத்யக்ஷீகரணயோகமஹிமை அவருக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தம். அந்யாதீனமல்ல. மற்ற யோகிகளுக்கு அந்த மஹிமை அவரதீனம். பதஞ்சலி முனிவர் யோகஸூத்ரத்தில் பகவானுடைய லக்ஷணத்தை ஜகத்காரண மென்று கூறவில்லை. "க்லேஶகர்ம விபாகாஶயங்களால் தொடப் படாத புருஷவிஶேஷன். (தொடரும்.)

வர்த்தமானங்கள்

ஸ்ரீரங்கம்

வைகாசி 15௳ (28-4-36) வஸந்தோத்ஸவ ஆரம்பம்.
,, 22௳ (4-5-36) ஸ்ரீ நரஸிம்ம ஜயந்தி
,, 23௳ (5-5-36) ஏகவஸந்தம், சாற்றுமுறை

(2) காஞ்சீபுரம் பெருமாள் கோவில்

வைகாசி 21௳ (3-6-36) கருட ஸேவை
,, 25௳ (7-6-39) ரதோத்ஸவம்

(3) ஆழ்வார் திருநகரி

ப்ரபன்னஜந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வாரவதரித்த திவ்ய க்ஷேத்தரம் இந்த க்ஷேத்ரத்தில் வைகாசிமீ 12௳ (25-4-36)ல் ஆழ்வார் உத்ஸவ ஆரம்பம் வைகாசி 21-3-36ல் சாற்றுமுறை.

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாசக பத்ரிகை.

தொகுதி **1.**	பத்ராதிபர் வடகரை இராமாநுஜாசாரியார்	பகுதி **7.**

ஸ்ரீரஸ்து
ஸ்ரிய:காந்தாய நம:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகிநே ।
ய: ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ராணாம் அந்தர்ஜ்வரமஸீஸமத் ॥
வேதவேதாந்த வேதாங்க ஸத்ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்திநீ ।
ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ விஜ்ரும்பதாம் ॥

ஏரார் வைகாசி விசாகம்

[பெருமாள் கோவில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

* சீராரும் வேதந் தமிழ் செய்த மெய்யன் எழில் குருகை நாதன் அவதரித்த நாளாகிய ஏரார் வைகாசி விசாகத்தின் ஏற்றம் பாரோர் பலரு மறிந்ததே. ஆயினும் இன்று நாம் இதனைச் சிறிது பேசி யநுபவிப்போமாக.

இக்கலியுகத்தின் தொடக்கத்தில் திருவவதரித்துத் தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொல் மாலைகள் சொன்ன நம்மாழ்வார் நம்முடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தரிசனத்திற்கு இந்த யுகத்தில் ப்ரதம ப்ரவர்த்தகராக விளங்கினர். ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தொடங்கி ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டர் பிள்ளை லோகாசாரியர் தேசிகன் மணவாள மாமுனிகள் முதலான ஆசிரியர்கள் அநேக திவ்ய க்ரந்தங்களால் இவ்வுலகை வாழ்வித்தருளின தெல்லாம் இவ்வாழ்வாருடைய திவ்ய ப்ரபந்தங்களை மூலமாகக் கொண்டே யாம்.

“ நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம் பஹுபிருபசிதம் யாமுநேய ப்ரபந்தை: த்ராதம் ஸம்யக் யதீந்த்ரைரிதமகிலதம: கர்ஶநம் தர்ஶநம் ந: ” நாதோபஜ்ஞம்ப்ரவ்ருத்தம் பஹு பிருப சிதம் யாமுநேய ப்ரபந்தை: த்ராதம் ஸம்யக் யதீந்த்ரைரித மகில தம: கர்ஶநம் தர்ஶநம் ந: என்று அருளிச்செய்த தேசிகன் தாமே ஸ்ரீ குரு பரம்பராஸாரத்தில்—“ ஸ்ரீமந் நாதமுநிகளுக்கு ஸ்ரீ மதுர கவிகள் முதலாக வுண்டான ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாலும் திரு வாய்மொழி முகத்தாலும் யோகதசையிலே ஸாக்ஷாத் ச்ருதராயும் நம்மாழ்வார் ஆசார்யராஞர் ” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலும், ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் ஆழ்வாரைத் துதிக்கும் ச்லோகத்தில் “ ஶ்ரீஸ்ய ந: காவ்யதே: ஆத்யஸ்ய ந: குல பதே:” என்றே அருளிச் செய்கையாலும் நம்மாழ்வாரே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்திற்கு முதன்மையான ப்ரவர்த்தகர் என்னத் தட்டில்லை.

உபநிஷத்துக்களில் த்வைத பரமாகவும் அத்வைத பரமாகவுங் காண்கின்ற பற்பல வாக்கியங்களை முறையே அத்வைதிகளும் த்வைதிகளும் அநாதரித்தது போலல்லாமல் விசிஷ்டாத்வைதிகள் எல்லாவற்றையும் அழகாகவே ஆதரித்து நிர்வஹித்து வருவதானது ஸர்வேச்வரனுக்கும் சேதநாசேதநங்களுக்குமுள்ள சரீராத்ம பாவத்தைக் கொண்டே யாகும். இதனை முதன் முதலாக நமக்கு விளங்கக் காட்டிக் கொடுத்தருளின ஆசிரியர் நம்மாழ்வாரே யாவர். திருவாய்மொழியில் முதற் பதிகத்தில், “ திடவிசும் பெரிவளி நீர் நிலமிவை மிசை, படர்பொருள் முழுவதுமாய் அவையவை தொறும், உடன் மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன், சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்ட சுரனே.” என்றுள்ள பாசுரம் ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ க்ரந்தங்களனைத்துக்கும் ஜீவாது வாகும். இங்ஙனே ஆழ்வார் காட்டியருளின வழியைப் பின்பற்றியே ஆசாரியர்கள் பேதா பேத ச்ருதிகளை ஒருங்கவிட்டார்கள்.

மற்றும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்திற்கு உள்ளீடான அர்த்த விசேஷங்கள் யாவும் ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளிலிருந்தே ஸ்ரீ ஆளவந்தார் எம்பெருமானுர் முதலான ஆசாரியர்களால் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டவை யாகும். “பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்கள் ஒருங்க விடுவர்” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீ ஸூக்தியும், “செய்ய தமிழ் மாலைகள் நாம் தெளிய வோதித்

தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளிகின்றோமே" என்ற தேசிக ப்ரபந்தப் பாசுரமும் இவ்விஷயத்தை வற்புறுத்தி நிற்கும்.

சுருக்கமாக மற்றொரு விஷயமுங் காட்டுவோம். எம்பெருமானார், கத்யத்தில் "ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநா சேதந ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்=ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநா சேதநஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்" என்று எம்பெருமானுக்கு ஒரு விசேஷண மிட்டருளியுள்ளார். சேதநா சேதநங்களின் ஸ்வரூபமும் ஸ்திதியும் ப்ரவ்ருத்தியு மெல்லாம் எம்பெருமானிட்ட வழக்கா யிருக்கு மென்பது இதன் கருத்து. இவ்வர்த்தத்தை எம்பெருமானார் எங்கிருந்து க்ரஹித்தருளினார் என்று ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில், திருவாய்மொழியில் முதற்பதிகத்தில் நான்கு ஐந்து ஆறும் பாசுரங்களிலிருந்து முறையே க்ரஹித்தருளினார் என்றே புலப்படுகின்றது. அவரவர் நாமவனிவனுவன் என்கிற பாசுரத்தில் ஸகல சேதநா சேதநங்களின் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுக்கு அதீன மென்றது. அதற்கடுத்த * அவரவர் தமது * என்ற பாசுரத்தில் ஸகல பதார்த்தங்களினுடையவும் ஸ்திதி [ரக்ஷணம்] எம்பெருமானதீன மென்றது. அதற்கடுத்த * நின்றனரிருந்தனர் * என்ற பாசுரத்தில் ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் எம்பெருமானதீன மென்றது. ஆக இங்ஙனே மூன்று பாசுரங்களினாலும் தேறின பொருளையே எம்பெருமானார் * ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநா சேதநஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம் * என்ற சூர்ணையினால் தொகுத்தருளினர்.

இப்படி ஆழ்வார் அருளிய அர்த்த விசேஷங்களையே உடையவர் பெரும்பாலும் உபந்யாஸ முகத்தாலும் ஸ்ரீபாஷ்யாதி கிரந்த முகத்தாலும் ப்ரவசனஞ் செய்தருளினதுபற்றியே "தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல்தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்" என்று பட்டர் அருளிச் செய்யலாயிற்று. இவ்வாழ்வார் திறத்து ஆளவந்தார் கொண்டிருந்த பக்திப் பெருங் காதலின் பரிசு "மாதா பிதா யுவதய:" என்ற ஒரு ச்லோகத்தினாலேயே நன்கு விளங்கும். ஆழ்வாருடைய திருநாமத்தையும் ஸாக்ஷாத்தாக வெளியிடாமே 'ஆத்ய குலபதி' என்றே குறிப்பிட்டது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது.

ஆழ்வான் பட்டர் முதலானார்கள் தங்கள் தங்கள் திவ்யக்ரந்தங்களிலே ஆழ்வாரைத் துதித்துக் கூறிய ச்லோகங்கள் பல பல இருந்

தாலும், எமபெருமானாககு ஆழவார திருவடிகளில பராவணய மிருநததாக அவருடைய ஸ்ரீஸூகதிகளிலை ஏறபடவிலலையே யெனறு சிலா கேடபதுணடு ஆழவார பககலிலுளள பகதியே உடையவராக உருககொணடதெனறு காடட இராமாநுச நூறறந தாதியில பல பாசுரஙகள இருநதாலும, வேதாநத தேசிகன, நயனு ராசாரயா, மணவாள மாமுனிகள முதலான ஆசாரய சிகாமணிகளும தஙகளுடைய கரநதஙகளில அபபடியே அருளிச செயதிருநதாலும உடையவருடைய ஸாக்ஷாததான ஸ்ரீஸூக்தி ஆழவார ஸ்துதியாக ஒனறுமிலலையே யெனறு ஸ்ரீவைஷணவாகளிலேயே பலா சொல லிக கொணடிருபபதுணடு

பெரியோாகள இதறகு இரணடு வகையான ஸமாதாமனருளிச செயவாகள. உலகததில எலலா ஆசாரயாகளின ரீதியும ஒரு படிப படடதாகவே காணகிறதிலலை "வஞூாவாயடுவக்ஷாஸிரதஃ— பஞசாசாரய பதாசரித" எனகிறபடியே உடையவா ஐநது ஆசிரியா களை அடிபணிநதவராயிருநதும ஒரு ஆசாரியா விஷயமாகவும ஒரு துணுககைககூட கிரநதஸதமான துதிமொழி அருளிச செயதிருகக விலலை ஸ்ரீவைகுணட ஸதவம அருளிச செயயப புகுநத ஆழ வான உடையவரை ஒரு சலோகததாலும நமமாழவாரை இரணடு சலோகஙகளாலும துதிதது, மேலே எமபெருமானளவிற செனறு விடடாா. ஸ்ரீரஙகராஜஸதவம அருளிச செயயா நினற படடா, ஆழவான எமபாா உடையவா ஆளவநதாா நாத முனிகள நமமாழ வாா பெரிய பிராடடியாா நமபெருமாள எனற கிரமததிலே போயி னாா இதில சில ஆசாரியாகளை விடடிருககிறாா யதிராஜஸபததி அருளிச செயயா நினற தேசிகன, பெருமாள தொடஙகி உடையவா வரையில குரு பரமபரையில ஒருவரையும விடாமல உப சலோகித திருககினறாா ஒரு ஆசாரியரையும துதியாமலே கிரநதஙகள எழுதி யிருபபாருமுளாா இஙஙனே பலபடியும நாம காணு கினறோம ஆசாரிய ஸதுதிகளைப பிறகாலததவரும காணுமபடி கிரநதஸதமாககியே வைகக வேணுமெனகிற நிாபபநதம இருகக விலலை. சலோகமாகவோ பாசுரமாகவோ ஆசாரிய ஸதுதிகளை யிடறறி யிருநதாலதான பராவணயமுளளதாகக கொளளககூடு மெனறு சொலவதறகிலலை. பெரிய வாசசான பிளளை, பிளளை லோகாசாரயா, மணவாள மாமுனிகள முதலானாா கிரநதஙகளருளிச செயதிருககுமபடியை நோககலாம.

கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் முதலான திவ்ய தேசங்களில் ஆழ்வார்களின் ஆலயங்களைப் பரிஷ்கரிப்பித்தும் அருளிச் செயல்களின் ப்ரசாரங்களை அபிவிருத்தி செய்வித்தும் உடையவர் செய்தருளின ஆனைத் தொழில்கள் கோயிலொழுகு முதலான நூற்களில் விசதம் "ஸர்வ தேஶ தஶா காலேஷ்வவ்யாஹத பராக்ரமா। ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்॥" ஸர்வ தேஶ தஶாகாலேஷ்வவ்யாஹத பராக்ரமா ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததா மபிவர்த்ததாம்" என்கிற நெடுநாளைய மங்களா சாஸநம், அதுபற்றியே நிகழ்கின்றது உடையவர்க்கு முற்பட்ட ஆசாரியர்களும் சிஷ்ய வர்க்கங்களும் ஆழ்வாரல்லது வேறு தெய்வமில்லை யென்று உறுதி கொண்டிருக்கின்றமை ஸ்பஷ்டமாக இருக்கும்போது, பராங்குச தாஸரென்றே திருநாமம் பூண்ட பெரிய நம்பிகளைப் பணிந்து உய்ந்தவரான உடையவர் வேறு பட்டிருந்தாரென்று நெஞ்சிலும் நினைக்கக் கூடுமோ? நூற்றந்தாதி தொடங்கும்போதே "பூமன்னுமாது பொருந்திய மார்பன் புகழ் மலிந்த பாமன்னு மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்-இராமாநுசன்" என்றுளது இடையில் "உற்றபெருஞ் செல்வமும் தந்தையுந் தாயும் உயர் குருவும் வெறிதரு பூமகள் நாதனும், மாறன் விளங்கிய சீர் நெறி தருஞ் செந்தமிழாரணமே யென்று இந்நீணிலத்தோரறிதர நின்ற இராமாநுசன்" என்றும் "பண்டரு மாறன் பசுந் தமிழானந்தம் பாய் மதமாய் விண்டிட வெங்கள் இராமாநுச முனிவேழம்" என்றும் "உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தொறும் திருவாய் மொழியின் மணந்தரு மின்னிசை மன்னுமிடந்தொறும் ...புக்கு நிற்கும் இராமாநுசன்" என்றும் பல பாசுரங்கள் திகழ்கின்றன

ஆக இவ்வளவும் உடையவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஆழ்வார் விஷயமான துதியில்லை யென்கிற வாதத்தை யிசைந்து சொன்ன ஸமாதானம் இனி இரண்டாவது வகையான ஸமாதானமேதென்னில், ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் தொடக்கத்தில்,

"அகில புவந ஜந்ம ஸ்தேம பங்காதி லீலே
விநத விவித பூத வ்ராத ரக்ஷைக தீக்ஷே।
ஶ்ருதி ஶிரஸி விதீப்தே ப்ரஹ்மணி ஶ்ரீநிவாஸே
பவது மம பரஸ்மிந் ஶேமுஷீ பக்தி ரூபா॥"

என்றுள்ள மங்கள ச்லோகம் ஆழ்வார் விஷயமாகவும் அழகாக அமைக்கப்பட்டுள்ள தென்பதைப் பேராசிரியர்கள் உபதேச பரம் பரையிற் கூறி வருவதுண்டு. இது ரஹஸ்யமாகப் பேணி அநுஸந் திக்க வேண்டிய அர்த்தமாயினும் ஒரு அபிநிவேசத்தினால் வெளி யிடப் பெறுகின்றது.

அகில புவநஜந்ம ஸ்தேம பங்காதி லீலே = அகிலபுவந ஜந்ம ஸ்தேம பங்காதி லீலே (வ்யாஸ:) லீலா யஸ்ய என்கிற வ்யுத் பத்தியினால் இது எம்பெருமானுக்கு விசேஷணமாகிறது. ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ரக்ஷண ஸம்ஹாராதிகளை அநாயாஸமாக [விளையாட்டா க]வே நடத்துகிறவன் எம்பெருமான் என்றபடி. இந்த விசேஷணம் ஆழ்வாருக்கும் பொருத்தமாக அந்வயிக்கின்றது. அகிலம் புவந ஜந்ம ஸ்தேம பங்காதி லீலா: யஸ்ய என்று இப்போது வ்யுத்பத்தி கொள்க. "உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன்" என்று ஆழ்வார்தாம் அருளிச் செய்தபடியே புவந ஜந்ம ஸ்தேம ஸம்ஹாரலீலனை எம்பெருமானை அகிலமாக [எல்லாமாக] உடையவர் ஆழ்வார் என்றபடி. கீதையிலே "வாஸு தேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:" என்று கண்ணபிரான் இழவோடே பேசிப் போனான். அப்படி அவன் சொல்லி வாய்மூடு வதற்குள்ளே ஆழ்வார் திருவவதரித்து (ஸர்வ வாஸுதேவ ஸர்வ ஸ்வத்வம்) எல்லாங் கண்ணன் என்று பேசி யருளினராதலால் அந்தச் சிறப்பை உடையவர் முந்துற வெளியிடுகிறாரெனக் ஸ்ரீ பாஷ்யத் தின் உப ஸம்ஹாரமும் வாஸுதேவஸ்ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: இதி எனப்பதே யாதலால் அங்கும் ஆழ்வாரையே ஒருவர் ஸ்மரித்துத் தலைக்கட்டுகின்றார் போலும்.

இனி, அகிலபுவந ஜந்மஸ்தேம பங்காதி லீலா யஸ்யா: ஸா — [ஸர்வேச்வரேண ஸஹிதா ஸம்பவாந்] தேந ஸஹ லீலா யஸ்ய என்று வ்யுத்பத்தி கொண்டு, எல்லா வுலகங்களையும் படைத்து அளித்து அழிப்பவனான எம்பெருமானோடே பிராட்டி நிலைமை கொண்டு லீலை புரிகின்றவர் ஆழ்வார் என்றுரைப்பாருமுளர். மின் னிடை மடவார்கள் முதலான திருவாய்மொழிகளில் எம்பெரு மானுக்கும் ஆழ்வாருக்கும் லீலா பரவ்ருத்திகள் காணத் தக்கன.

விநத விவித பூதவ்ராத ரக்ஷைகதீக்ஷே = தன்னை வணங்கின பலவகைப்பட்ட ஜந்து ஸமூஹங்களை ரக்ஷிப்பதையே விரதமாகவுடைய

வன் என்று இவ்விசேஷணம் எம்பெருமானுக்கு அந்வயிப்பது போலவே ஆழ்வாருக்கும் பொருத்தமாக அந்வயிக்கும் எங்ஙனே யெனில், ரக்ஷிக்கின்ற அதிகாரம் திருவடிகளுக்கே யாகும் "பிராட்டியுமவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது, திணைகழலாயிருக்கும்" என்கிற மும்முக்ஷுப்படி ஸ்ரீ ஸூக்தியும் காண்க. பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தில [பரபாவ பத்ததி—42] ஜகதாம் ரக்ஷணே த்ரயாணாம் அதிகாரம் மணிபாதுகே வஹதோ: | யுவயோ:" ஜகதாம் பிரக்ஷணே த்ரயாணாம் அதிகாரம் மணிபாதுகே வஹதயோ -யுவயோ:- என்ற மூலோகத்தையும் வஹ்த விஷ்ணுவஹாஸத்தும் தத்ரீஷிம் வாஹகாம் வ தாஸ | யயாயம் மஞ்ஜிஸ்ஸஞ்ஜா இதிஸுவிஜயா த்ரயோ: வந்தே விஷ்ணு பதா ஸக்தம தமருஷிம பாதுகாம ச தாம யதாத்த மடஜித ஸமஜ்ஞா மச சித்த விஜயா தயயோ இதயாதியாக வுள்ள ஸமாகயாபத்ததி சலோகங்களையும் ஊன்றி நோக்குமிடத்து விந்த விவித பூதவராத ரக்ஷக தீக்ஷத்வம் ஆழ்வாருக்குப் பொருந்தத தட்டுண்டோ? ஸ்ரீ சடகோபனென்று வழங்குகின்ற திருவடி நிலை ஆழ்வாரில் வேறுபட்ட தன்றே

சுருதி சிரஸி விதீப்தே=சுருதிகளின் சிரஸ்ஸாகிய உபநிஷத்துக்களில் எம்பெருமான் விளங்குபவன் இவ்விசேஷணம் ஆழ்வாருக்கும் மிகப் பொருந்தும் சுருதி யென்று செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாகிய திருவாய்மொழியைச் சொல்லிற்று, சிரஸ்ஸென்று ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் முடிவு பாசுரத்தைச் சொல்லிற்று அதிலே நியமேந குருகூர்ச் சடகோபன் என வருதலால் நிகமனப் பாசுரங்களாகிய சுருதி சிரஸ்ஸில் ஆழ்வார் விளங்குபவர் என்றபடி. அன்றியே, திருவாய்மொழியின் தலையான ஸ்தானத்திலே கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பெனும் திவ்ய ப்ரபந்தம் ஸம்ப்ரதாய ப்ராப்தமாதலால் சுருதி சிரஸ்ஸென்று அதைச் சொன்னபடியாய் அதிலே தேவு மற்றறியேன் என்னும்படி விசேஷேண தீப்தர் ஆழ்வார் என்றலும் மிகப் பொருந்தும்

பரஹ்மணி=ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் மிகப் பெரியன் எம்பெருமான் இப்பெருமை ஆழ்வாருக்கு அற்புதமாக அமையும். எங்ஙனே யெனில், ஆழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் எம்பெருமானை நோக்கி ஒரு பாசுரமருளிச் செய்கிறார், (அதாவது) "புவியுமிரு விசும்பும் நின்னகத்த, நீ யென் செவியின் வழிபுகுந் தென்னுள்

ளாய-அவிவினறி, யான பெரியன நீ பெரியை யெனபதனை யாரறி
வார, ஊனபருகு நேமியாயுளளு" இதன பொருள,—எமபெரு
மானே! கீழுலகஙகளும மேலுலகஙகளுமாகிய வெலலாம உன
னிடததேயுளளன, அபபடி யெலலாவறறையும தாஙகிக கொண
டிரா நினற நீ எனகாதுவழியாக எனனுளளே புகுநது பேராமலிருக
கினறாய, ஆனாலும 'பரஹமம' எனறு உனககுப பேராயிருககிறது.
எது எலலா வறறிறகாடடிலும பெரிதான வஸதுவோ அது பரஹம
மெனனததகும, விபூதிகளைமாததிரம வஹிததுக கொணடிருககினற
நீ பெரியவனா? அலலது விபூதிகளை வஹிககிற வுனனையுங கூடச
சேரதது வஹிககிற நான பெரியவனா எனறு ஆராயவேணடாவோ?
இதனை நனகு ஆராயநதால நானே மிகப பெரியவனாவேன, பரஹம
மெனனும பெயர பெறுதறகு நானே தகுதியுடையேனாவேன,
எனனுளளே ஒரு மூலையில அடஙகிககிடககவலல உனனை பரஹம
மெனறு சொலல வொணணுமோ? இதனை நீயே ஆராயநதுபார
எனபதாம இதனபடி ஆழவாரககு பரஹமதவம சாலப பொருந
தியதே, அனறிககே, ஜநமாதயஸய யத: எனகிற பரஹமஸூததரத
ததினபடி ஜகதஸருஷடிஸதிதி ஸமஹார காரணதவமே பரஹம
லக்ஷணமாகததேறுதலால, ஆழவார தமமை எமபெருமானாக
அநுகரிததுபபேசியருளும ஒரு பதிகததில "கடலஞாலஞ செய
தேனுமயானே யெனனும' எனறு தொடககததிலேயே அநத பரஹம
லக்ஷணம தமமிடததுளளதாகக கூறுகினறமை கொணடும இதனை
நிரவஹிபபாருளர மூநதின நிரவாஹமே ரஸவததரம

ஸ்ரீநிவாஸே=அகலகிலலேனிறையுமெனறு அலாமேல மஙகை
யுறைமாரபனாகையாலே எமபெருமான ஸ்ரீநிவாஸனாயினன ஆழ
வார ஸ்ரீநிவாஸரானபடி யெஙஙனே யெனனில, கேணமின
இலஙகைச செலவமனைததையும விடடிடடுப புகலறறு வானததிலே
வநது நினற விபீஷணாழவானை "அநதரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாந—அநத
ரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாந" எனறார வாலமீகிமுனிவர. அபபோது அவ
விபீஷணரிடதது இருநத ஸ்ரீயாவது பகவத பாகவத கோஷடியில
அநவயிககப பெறவேணுமெனறிருநத விருபபமே யனறோ. அனறி
யும குவலயததுஙககககரியும பரியுமிராசசியமும எஙகும பரநதொழிய
வனம் கானடையப புறபபடட இராமபிரானபினனே மணவெடடியும
[illegible]மாயப புறபபடட இளையபெருமாள லக்ஷமணனோ லக்ஷமீ

ஸம்பாந: எனபபடடார. அபபோது அவாககிருநத லகஷமியாவது ஒழிவில காலமெலலாமுடனாய மனனி வழுவிலாவடிமை செயய வேணடு மெனறு கொணடகைஙகரியப பாரிபபே யனறோ அனறி யும முதலிலயின வாயிலே யகபபடடுத துடியாநினற கஜேநதிராழ வான ஸது நாகவர: ஸ்ரீமாந எனபபடடான அபபோது அவனுக கிருநத ஸ்ரீயாவது எமபெருமானை நேரில கணடு அவனது திருவடி களிலே செவவிபபூவைப பணிமாறவேணு மெனறு கொணடிருநத குதுகலமேயனறோ இபபடிபபடட ஸ்ரீயானது ஆழவாரையே •பிறபபிடமாகக கொணடதெனனுமிடம விவரணஸாபேகஷமனறே

பவத மம பரஸமிந சேமுஷீ பகதிரூபா = அநத ஆழவார திரு வாயமொழி முதறபாசுரததில அயாவறும மாரகளதி பதி மதிநல மருளினன, எனறு தமககுப பரமபுருஷன பகதிரூபமான சேமு ஷியை(ஜஞாநததை)த தநததாகக கூறினார, தேவுமறறறியாத நான அவவாழவாரையே பரமபுருஷனுககு கொணடுளேனாதலால இவர திறததிலே எனககு மதிநலம விளையககடவது—எனகிறாரயிறறு.

இஙஙனே நம ஆசாரயாகள பேசுமபடியான பலவகைபபடட பெருமை வாயநத ஆழவார அவதரிதத வைகாசி விசாகததிறகு ஒபபொருநாள உணடோ?

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸிததாநதம்

[பதராதிபர]

மேறகுறிதத மகுடததின கீழ இவவளவாக யதாகரமம ஸவ ஸவரூபம விவரிககபபடடது. இனி பரஸவரூபததைபபறறி யதா மதி தெரிவிததுக கொளகிறேன அறிவொனறு மிலலாத வடியே னால எழுதபபடு மவைகளிலுளள தவறுகளை அறிவாளுயாநத ஆரி யாகள அறிவிபபரேல அவர திறததுத தலையலலால கைமமாறி லாதவனுவேன

பரஸவரூபம் எனபது ஈஶவர ஸவரூபம எனபபடும ஈஶ வரனுககு ஸவரூபஙகளாவன ஸாவ ஜகத காரணதவம ஸாவ ரகஷகதவம ஸ்ரிய பதிதவம ஸாவஶேஷிதவம முதலானவைகள. ஸா வஜகத காரணதவமாவது காணபபடா நினற ஸமஸதமான உலகுக குமதான காரணமாயிருததல, காரணமாவது உபாதாந காரணம,

நிமித்த காரணம், ஸஹகாரி காரணம் என மூன்று வகைப்படும் உபாதாந காரணமாவது காரியமாகப் பரிணமிக்கைக்கு யோக்யமா யிருக்குமது. மருத (மண்) காரணம். கடம் (குடம்) காரியம்.

கடமாகிற காரியத்திற்கு மருத உபாதாந காரணமாகும். உபா தாந காரணமான மருத்தைக் காரியமாகிற கடமாகப் பண்ணுபவன் நிமித்த காரணம் ஆவன். அதாவது மருத்தைக் கடமாகப் பண் ணும் குலாலன் (குயவன்) நிமித்த காரணமாவன்.

ஸஹ காரிகாரணமாவது மருத்தைக் குடமாகப் பண்ணுகைக்கு ஸாதகமாயிருக்கும் தண்ட சக்ராதிகள். இவ்விதமான மூன்று காரணங்களும்—காணப்படா நின்ற இவ்வுலகத்திற்கு ஈஶ்வரனே ஆவன். ஸூக்ஷ்ம சித்சித் விஶிஷ்டமான ப்ரஹ்மமே ஸ்தூல சித் சித் விஶிஷ்ட ப்ரஹ்மமாக வாகின்றமையால் ஸ்தூல சித் சித் விஶிஷ்ட ப்ரஹ்மமாகிற காரியத்திற்கு ஸூக்ஷ்ம சித்சித் விஶிஷ்ட ப்ரஹ்மம் உபாதாந காரணமாக வாகும்.

ஸூக்ஷ்ம சித் சித்துக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று "பஹு ஸ்யாம்" என்று ஸங்கல்பித்து, சித்சித் விஶிஷ்டப்ரஹ்மமான தான் ஸ்தூல சித்சித் விஶிஷ்டப்ரஹ்மமாக ஆகின்றமையால் பஹுஸ் யாம் என்கிற ஸங்கல்ப விஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரனே நிமித்த காரணமாகிறான்.

"பஹுஸ்யாம்" என்னும் ஸங்கல்பம் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு எப் போதுமுண்டாவதன்றே? ஏதோ ஒருகால விஶேஷத்திலுண்டா வதால் அந்த ஸங்கல்பத்தை உண்டு பண்ணும்படியான அக்காலம் ஸஹகாரி காரணமாக ஆகும். அக்காலமும் அசேதனமாகையால் அக்காலம் அந்த ஸங்கல்பத்தை யுண்டுபண்ண அஶக்தமாதலின் அக்காலத்திற்கு அந்தர்யாமியாயிருக்குமவனே ஸஹகாரி காரணமாக வும் ஆகிறான்.

இவ்வளவாக இம்மூன்றுவிதமான காரணங்களையும் ஸ்வரூப மாகவுடையவன் ஸர்வஸமாப்யதிகன் (எல்லோரிலும் உயர்ந்தவன்) என்பதை, ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்கள் அறுதியிடா நிற் கும்—ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத் திவ்யோதேவ ஏகோ நாரா யண: நாராயணோ ஜகந்மூர்த்தி விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாதுத்பூதம் இத்யாதி வாக்கியங்கள் அநிதர ஸாதாரணமான நாராயண ஶப்தத் திலே உத்கோஷியா நிற்கும்.

மறறும சில உபநிஷததுககள ஸத பரஹம இதயாதி ஶப தஙகளால சிலவறறைக காரணமாகச சொனனுலும ஸாமாநய ஶப தம விஶேஷ பாயவஸாயியா யிருககுமாகையால ஸதாதி ஶபதங களும ஸ்ரீமந நாராயணனையே பரதிபாதியா நிறகும

ஹிரணய காபப ஸஸமவாதத தாகரே தாதாயதாபூரவமகலபயத, பரஜாபதி பரஜா அஸருஜத இது முதலான ஶருதி வாகயஙகளால ஹிரணயகாபப ஶபதவாசயனுன பரஹமாவுககு ஜகதகாரணதவம சொலலபபடுகிறதே![1] எனறு ஶஙகிககக கூடும

யோபரஹமாணம விததாதி பூரவம நாராயணாத பரஹமாஜாயதே யஙநாபிபதமாதபவா மஹாதமா பரஜாபதி விஶவஸருக விஶவரூபஃ ஹிரணய காபம பஶயதி ஜாயமாநம இதயாதிகளால பரஹமா ஸருஷடிககபபடடவனெனறும, "யுககோடி ஸஹஸராணி விஷணுமா ராராதய பதமபூ புநஸதரைலோகய தாதருதவம பராபதவா நிதி ஶுஶ்ரும" எனகிறபடி அநேகமாயிரம வருஷஙகள விஷணுவை ஆராதிதது தன பதம பெறறுனெனறும தனககுத தனமான வேதஙகளை யசுராகள கையில பறிகொடுததுக கணணிழநதேன தன மிழநதேன எனறு வருநதுமவனுகையாலும, தனனுல படைககப படட ருதரனுலே பரிபவிககபபடடவனுகையாலும இவன ஜகததுக குக காரணமாக வாக மாடடான பினனை இவவாகயததிறகு வாச யன யாா எனனில?

நான எனற சொல பரதயகஷமான சரீரததைச சொலலாமல சரீரததையுடைய ஆதமாவிறகு வாசகமாமாபபோலே இசசரீரததை யும, ஆதமாவையும சரீரமாகவுடைய ஸாவேஶவரனையே சொலலுகையால ஹிரணய காபபாதி ஶபதஙகள ஹிரணய காபபாதி களுககு, அநதாயாமியாயிருககும ஸாவேஶவரனையே சொலலா நிறகுமாதலின ஸமஸதமான சேதனுசேதனஙகளுக கநதாயாமியா யிருக்கு மகார வாசயனுன ஸாவேஶவரனே அவவாகயததிறகு வாசயனுகக கடவன

இதே ரீதியாகவே நஸஙநசாஸச சிவஏவ கேவல எனறு ருத ரனைக காரணமாகச சொலலும ஶருதி வாகயஙகளுககும ஆததம செயய பராபதம அவவாறு செயயாவிடடால ஸருஜயதவ ஸமஹாா யதவ காம வஶயதவஙகளையும, அநத ஶபதஙகளாலேயே சொலலு கையால ஜகத காரணதவம சொலல இயலாது. ஆதலால ஹிரணய

காபபாதி ஶபதஙகள போலே ஶிவ, ஶமபு இததியாதி ஶபதங களும நாராயண பரஙகளாக ஆகக கடவன

அனறியும, சிவ எனறால சுததியையுடையவன எனபது பொருள, சமபு எனறால மஙகள முடையவன எனபது பொருள இவவகையாலே அசசபதஙகள அகருணஙகளையுடைய வஸதுகக ளெலலாவறறையும, சொலலா நிறகும நாராயண ஶபதமோ அவ வாறனறி ஸாவ ஜகதகாரண பூதனான ஸாவேஶவர னொருவனுககே வாசகமாயிருககும ஆகையால ஸமஸத கலயாண குணாதமகனாய பரகருதி புருஷாகளைக காடடிலும வேறுபடடவனாய அவைகளோடு கூடிககொணடிருககு மவனாயிருககும நாராயணனே ஜகத காரண பூதனாகக கடவன

இபபடி ஜகத காரண பூதனான சாவேஶவரனுககு ஸவரூப நிரூபக தாமஙகள ஸதயதவ அநநததவ அமலதவாதிகள நிரூபித ஸவரூப தாமஙகள வாதஸலயாதி குணஙகள

இவவாறு சித சிசசரீகனான ஸாவேஶவரன, எவவாறு இள மை முதுமை முதலான தனமைகள ஶரீரததைப பறறினவைகளாய சரீரியான ஆதமாவை அடையாதோ அவவாறே தனககு சரீரங களான சித சிததுககளை யடையா நினற தோஷஙகள தனபககலில ஏறப பெறாதவனாய விபுவாயிருபபன

விபுதவமாவது வயாபகதவம (எலலா வறறையும வயாபிததி ருததல) அநத வயாபகதவம ஸவரூபததாலும தாமபூத ஜஞாநத தாலும, விகராஹததாலுமாக மூனறு வகைபபடடிருககும ஏவம பூதனான ஸாவேஶவரன அநநதன எனறு சொலலபபடுகிறான அநநததவமாவது தரிவித பரிசசேத ரஹிததவம (மூவகையாலும அளவிட வரியனாயிருததல) அதாவது தேசததாலும காலததாலும வஸதுவாலும, அளவிட வரியனாயிருததல

இவவாறு ஜகத காரண பூதனான ஸாவேஶவரனே ஸாவ ரக்ஷ கனாகிறான

ரக்ஷகதவமாவது சேதனனுககு வேணடாதன ஒழிததலும வேணடுவன அளிததலுமாம. இவவாறு ஸாவேஶவரன ரக்ஷக னாமிடததில "லக்ஷமயாஸஹ ஹருஷீகேஶ: தேவயா காருணய ரூபயா — ரக்ஷகஸ ஸாவ ஸிததாநதே வேதாநதே ச கீயதே" எனகிறபடி பிராடடியோடு கூடியே ரக்ஷகனா கிறான. "திருவிலலாத தேவரைத தேறேல மினதேவு"

என்ற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரமும் இக்கருத்துக் கொண்டதே

லக்ஷ்மீபதியான ஸர்வேச்வரனுக்கு் நிரூபித ஸ்வரூப தர்மங்கள் வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்கள் இவைகளில் வாத்ஸல்யமாவது தோஷ போக்யத்வம்

கன்றின் கண் பசுவிற்குள்ள ப்ரேமை அதாவது அப்போதீன்ற கன்றினிடத்திலுள்ள வழுக்களை போக்யமாகக் கொண்டு அக்கன்றிற்கு அமருத்தத்தை அளித்து வளாக்கையும், அதற்குத் தடை செய்யுமவர்களை கொம்பாலும் குளம்பாலும் இடித்து எறிகையும்

தோஷாதாசித்வம் வதாஸல்யமென்று அபுக்த ரருளிச் செய்வா அதாவது ஆச்ரிதனுடைய அபராதத்தைப் பாராதே அங்கீகரிக்கைக் கீடான இரக்கம், இக்குணம் சேதனன் தான் செய்த அபராதத்தைப் பார்த்தகலாமைக் குறிப்பு—

ஸ்வாமித்வம் இச்சேதனன் விமுகனன தசையிலும் விடாதே தன்பேறாக ரக்ஷிக்கைக் குறிப்பான ஸம்பந்த விசேஷம் இக்குணம் நாம் அவனுடைய சொத்தாகையால் நமது கார்யத்தை அவனுடைய கார்யமாகச் செய்வன் என்று நம்புவதற் குறிப்பு

ஸௌசீல்யமாவது பெரியவன் சிறியவரோடு புரையறக் கலக்கை ஸர்வஸமாதபரனன தன் பெருமையைப் பாராதே மிகவும் தணணிய குஹவாநர சபர்யாதிகளோடு புரையறக் கலக்கையும் அவ்வாறு கலக்கையைத் தன் பேறாக நினைக்கையும் இவன் பேக்ஷயன்றிக்கே யிருக்கக் கலக்கையும்—

ஸௌலப்யமாவது எவ்வளவேனும் திசயமுடையாாக்கு மறியவரிதா யிருக்குமவன் இடக்கை வலக்கை யறியாத இடைச்சிகள் கட்டவு மடிக்கவுமாம்படி தன்னை ஸகல மனுஜ நயநவிஷயமாக்கிக் கொள்ளுதல்

இது கிட்டவரியன என்றிழுக்காமைக் குறிப்பு ஆக இந்நான்கு குணங்களும் ஆச்ரயண ஸௌகார்ய பாதங்கள்

ஆச்ரித கார்ய பாதங்கள், ஜ்ஞாந சக்தியாதிகள்.

ஜ்ஞாநமாவது, யோவேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்ய க்ஷேண ஸதா ஸ்வத: என்கிறபடி எல்லாவற்றையும் எப்போதும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கை இது ஆச்ரிதர்க்குச் செய்யவேண்டிய இஷ்டங்களையும் தவிர்க்கவேண்டிய அநிஷ்டங்களையும் அறிகைக் குறிப்பு.

ஶகதியாவது அகடித கடநா ஸாமாதயம அதாவது கரியைப போன ஞுககு மாபபோலே மிகவும ஹேயரான நிதய ஸமஸாரிகளை விண ணுடடவா மூதுவா எனகிற நிதயஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாக ஆககவலல வலலமை

ஜஞாந ஶகதிகள, பராபதி பூாததி ஸதயஸஙகலபதவாதி குணஙகளுககும பலக்ஷணம

அதயமே ஶலோகாாதத விசார ஃ

[பததிராதிபா]

இநத அதயமே ஶலோகததை ஈடடில யாமெனுடைய யெனனுள எனகிற பாசுர வயாகயாநததில எடுதது உதாஹரிதது அதறகு அாத தம இததை முடிததல கடததல எனறு எழுதபபடடிருககிறது இவ வாாததம பெருமாள கடலரசனைச சரணமபுகக விடடது இததை முடிபபேன அலலது கடபபேன எனறு சரணுகதி பணணும போதே நினைபபது பொருநதாதெனபதோடு பெருமாள ஸவபாவத திறகும பொருநதாது உதாஹரிதத விடததிறகும பொருநத விலலையே யெனற விசாரம உணடாயிருநதாலும இததை முடிததல கடததல எனபதை இறறை முடிதல கடததல எனறிருநதிருகக வேணடுமெனறு தோனறவிலலை இது விஷயமாக அநேகம பெரி யோாகள ஸனனிதியில பரஸதாபிததாலும அவாகளும பஙகதியி லுளளபடியே நிாவஹிததுப போநதாாகள இந நிலைமையில. தறகாலம உடையவா உதஸவததில அநேக பணடிதாகளின முனனிலையில ஸ்ரீ உ வெ அணணஙகராசாாய ஸவாமியிஞல அநுகரஹிககபபடட "அதயமே ஶலோகாாதத ததவ ரபதிஷடா", எனகிற கிரநதததை பாாககும பாகயம பெறற சீலமிலலாச சிறிய ஞன அடியேனும அளவிலா வாநநதமடைநதேன அது விஷய மாய ஸ்ரீ பெரும பூதூரில அநேகம விதவானகள முனனிலையில ஆஙகாஙகு அநேக விதமான சாசசைகள ஏறபட, அபபோதே அநேக ரஸிகாகளின திருவுளள முககருமாறே அநேக ஸமா தானஙகளும தெரிவிததுக கொளளபபடடன சில மஹாநுபாவா கள ஸாவஜஞாகளான நமது பூாவாசாரியாகள அளிச செயத அமுத மொழிகளில குறைகூறுவது நமககுப பணியனறு, அதைப பொருதத விடுவதே நமககுப பணி, எனறு தஙகள பாணடிதயததின

பெருமையைக கொணடு எதையும பொருநத விடுகிறாகள இது மிகவும அழகியதே யாயினும ஸாவஜஞாகளான நமது பூாவாசாாயா கள இவவாறு நாம கஷடபபடடு ஆாததம செயயுமபடி அருளிச செயதிருகக மாடடாாகள ஆனால இது எழுதியுளளவாகள பிழை யோ? அலலது பருப ;பாாததவாகள பிழையோ எனறு கருதி, அதை அனேக காரணஙகளைக கொணடும, தனனுடைய நடு நிலை மையுள்ள புததியினாலும திருததிககொளவதும உசிதமாகும அவ வாறு திருததி அது அழகான அாததமாய அமைநதுவிடடால அதை இசைவதே இனிமையாகும அதறகு அடியேன இரணடு உதாஹரணஙகள காடடி இவவிடததிலும அவவாறே வநததாகக கொளள வேணடும எனறு நிரூபிதது அடியேனுடைய அபிபரா யததை வெளியிடடு விரமிககினறேன இவவிஷயததில அடியே னுககுத தோனறியதையும பெரியோாகளின முனனிலையில தெரி விததுககொளள வேணடுமெனகிற அவாவினால எழுதுகிறேனேயல லாமல ஒருவரிடமுளள பகஷபாதததாலலல வெனபதை ஶபத பூா வகம ஸவிநயம விணணபபிததுக கொளகிறேன

(1) "அதயமே மரணம வாத தரணம ஸாகரஸயவா" எனகிற திறகு நான முடிவேன அலலது கடலைத தாணடுவேன எனபது பொருநதாது திரோதாததனை பெருமாள தன வாயாலே நான முடிவேன எனறு சொலவது யுகதமாகாததலின இநத கடலரசனை முடிபபேன எனறு சொலவதே பெருமாள ஸவபாவததிறகுப பொருநதும

(2) இது ஶபாஞைகதியே யனறு அதறகு வேணடிய வாசகங களும கிடையாது பெருமாளும அதற கதிகாரியனறு

(3) விபீஷணாழவான சொனனதறகாகச சரணம புககானே யலலாமல தனககது நினைவனறு அவன தாகஷணயததிறகு அதைச செயது அபபால தனனிஷடமான அவனைக கொனறு தாணடுவேன எனற தன நினைவையும ஸஙகலபிததான

(4) இததை முடிததல கடததல எனறு நம பிளளை யீடடில இநத ஶலோகததை எடுதது அாததம செயதிருபபதாலும அத யமே மரணம எனறு சொலவது ஒரு வகையாலும பொருததமுடைததனறு.

(1) "அஙகுள யகரேண தாநஹநயாமிசசந" எனறு சொனன தால எதிரிகளை முடிபபேன எனபது, எபபொழுதோ ஒரு சமயம

இசசிததால அலலாத காலததது மனதாலும அதை நினையேன என பது ஸபஷடம.

"அாஸ்யதோமே வைதேஹீம ஜீவிதம நாபிரோசதே—பஸ யேயம யதிதாம காநதாம ததஸவஸதிபவேநமம தயாவிஹீந: கரு பண கதம லக்ஷமணதாரயெ நஹயஹம ஜீவிதுமஸகத தாமருதே ஜநகாதமஜாம, க்ஷணம ஸௌமய நஜீவேயம விநாதாமஸிதே க்ஷணம, அவகாஹயாணவம ஸவபஸயே ஸௌமிதரேபவதாவிநா" என்று அடிககடி பிராடடியைப பெறருல தரிபபேன இலலாவிடில முடி வேன எனபதே பெருமாளுககு வாசகம ஆதலின பிராடடியைப பெருவிடில முடிவேன என்று சொலவதே யுகதமாகும

ராவணனைக கூடக கொலல நினையாமல "யதிவா ராவண ஸவயம" என்றும, ககசாநுஜாநாமி "என்றும யாவச சகயம பாாத தும அவனிசையாமலிருகக, பரமோதாரன ஒருவன ஊராருண பதறகு ஒருருணி வெடடியிருநதால அதில நீரருநதி ஜீவியாதே அதிலே தலைகீழா விழுநது மடிவாரைபபோலே தயரதன பெறற மரதக மணிததடததில ராவணுதிகள தாஙகளாவே தலைகீழாக விழுநது மாணடாாகளே யலலாமல பெருமாளுககுக கொலலவேணடு மெனகிற இசசையே கிடையாதெனபதே நமது பூாவாசாாயா திரு வுளள மாதலால கடலரசனை முடிபபேன என்று முதலிலேயே சங கலபிததானெனபது பெருமாள ஸவபாவததிறகு ஒரு வழியாலும பொருநதாது

(2) ஸ்ரீ வசநபூஷணததில பரபததிககு தேஸகால அதிகாரி நியமம கிடையாதென்று உபகரமிதது அதிகாரி நியமமலலாமைககு தருஷடாநதமாக காமபுதராதிகள துடஙகி பெருமாளீருகக சரணம புகுருகையாலே அதிகாரி நியமிலலை என்று சொலலி பெருமாளுக குப பலம ஸமுதர தாணம என்று சொலலியிருபபதாலும அதி ஸிஸயே விதிவத பரயதோ நியதோமுநி ஸாஸதரஙகளிற சொல லபபடட நியமததுடன ஸயநிததுக கொணடான என்று சொலலி யிருபபதாலும ஸரணுகதி பணணினன எனபதில விவாதம கிடை யாது அவவாறு ஸரணுகதி பணணுமிடததுக கொலவேன என்று மனதால நினைபபதும பொருநதுமோ?

(3) தமமுடைய திருவுளளததிறகு பாஙகாக விபீஷணுழ வான சொனனமையால அதைததான அநுஷடிததாரேயலலாமல விருததமாகச சொனனல அதை அஙகீகரிககவே மாடடா இவ

விஷயம ஸ்ரீ விபீஷணுழவானைச சோகக்க கூடாதெனறு மஹாராஜா முதலான முதலிகள தடுததாலும தனனிஷடபபடி விபீஷணுழ வானை அஙகீகரிதத விஷயததையும "ஸமாரயே" எனறு பிராடடி சொனன போதிலும. "அபயஹமஜஜீவிதம ஜஹயாம" எனறு பா ராணன முதலானவறறை விடடாலும என பாதிஜஞையை விடே னெனறதையும கவனிததால அநுகூலமானவாகள தனக கபிமத மிலலாத விஷயததைச சொனனுலும அதையும மறுதது தனக கிஷடமான வறறையே செயவான எனபதும நனகு விளஙகும

(4) "அநதயமே மரணம வாத தரணம ஸாகரஸய" எனற சலோகததிறகு அாததமாக ஈடடுபபஙகதி யிருககவேணடுமானல இறறை முடிதல கடததலெனறுதானிருகக வேணடும இததை முடிததல கடததல எனற ஈடடுப பஙகதிககுச சரியாக சலோகததை அநவயிககுமபோது ஸாகஸய மரணம வாதரணமவா எனறு விபரி தாஙயமும மதகா தருக ஸாகரகாமக மரணம எனறு ஸாபத போதங கள சொலலியும அதறகு அனேக சமாதாநஙகளும சொலலவேணடி யிருபபதாலும சரணுகதிககுக கொலவேன எனறு நிஜனபபது பொருநதாதாகையாலும அவவாறு நமபிளளை சாதிததிருகக மாட டாா. அது அசசுபபிழை யெனறு துணிவதே அழகாகும

அவவாறு அசசுபபிழைகள விழுநதிருபபதறகு இரண டொரு உதாஹரணஙகள காடடு கிறகிறேன தனி ஸலோக வயாகயான கரநதமொனறு, பணடிதாகளால பராமாசிககப பெறறு, ஸ்ரீ வைஷணவ கரநதமுதராபக சபையாரால தெலுஙகுலிபியில அச சிடபபடடுளது அதில "நிவேதயத மாமக்ஷிபரம" எனகிற ஸலோ காாததததில 189ஆம பககததில 4வது அாததமாக எழுதியுளள பஙகதிகள வருமாறு [க்ஷிபரம] 'க்ஷிபரம ராமாய ஸமஸதவம ஸீதாம ஹாதி ராவண ' எனறு பிராடடி சொனனபோதே தேவதை களறியாமையாலே கணடீாகளோ ரஜநீசரன வஸததிலே யகபபட டாள அபபடியே நானும மனோரஜநீசரன வஸததிலகபபடுவதறகு முனனே யறிவியுஙகோள" எனறு இதில தேவதைகள அறியாமை யாலே எனபது சரியானபடி அாததமாகாமல விபரீதாாததததையே காடடுகிறது அபபஙகதி, தேவதைகள அறிவியாமையாலே எனறு திருததிப படிககபபடடால எவவளவு அழகாக அநவயிககினற தெனபதை அறிஞாகள அறியாமற போகாாகள இது நிறக மேற படிச சபையாரால தெலுஙகுலிபியில அசசிடபபடட திருபபாவை

ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யானத்தில் 'மாரிமலை முழஞ்சில்' என்கிற பாசு ரத்தை வ்யாக்யானிக்கும்மிடத்தில் 226வது பக்கத்தில் "ஸோகஸோபதி பண்ணு நிறக்ச செய்தே எதிரிகள் தப்பிக்கும்படி கிடக்கையாலே உணர்த்திக் கொள்ளும் காயத்திலும் உறக்கமே நன்றாயிருக்க என்றிய உணர்த்தினேம் என்னும்படி கொடுத்தார் துடிக்கும்படியிறே இவனுடைய உறக்கமிருப்பது" என்று ஒரு பங்கதி உள்ளது இது ஸர்வஜ்ஞரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நயினாரருளிச் செய்தது இதில், கொடுத்தார் துடிக்கும்படியிறே என்ற விடத்து யாதொரு அர்த்தமும் தோன்றாமல் இரண்டு மூன்று நாள் திகைத்து, 'துடை கொடுத்தார் துடிக்கும்படி' என்று திருத்தினேனாலும் மனதிற்குக் கொஞ்சம் சந்தேகமாகவே யிருந்தது அப்பால் ஒரு சமயம் தமிழ் லிபியில் ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யானத்தில் "மடி கொடுத்தார் துடிக்கும்படி" என்று இருந்ததைப் பார்த்து பரமானந்தமடைந்தேன் இது அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நயினார் சாதித்ததா? அல்லது அச்சிடும் காலத்தில் ஏற்பட்ட தவறா? என்று ஆலோசித்தால் அச்சிடுங் காலத்தில் ஏற்பட்ட தவறென்றே கொள்ள வேண்டும் அவ்வாறே இங்கும் "இறை முடிதல் கடத்தல்" என்று திருத்தி அனுகரஹித்த அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் அபிப்ராயமே அழகியதாக அடியேனுடைய சிற்றறிவிற்குப் புலனாகின்றது. இதற்குமேல் பெரியோர்கள் திருவுள்ளம்

பகவந் நாமோச்சாரண ப்ரபாவம்

(திருமழிசை கோயில் கந்தாடை அப்பன்யயன ராமானுஜாசார ஸ்வாமி)

ஸ்ரீய பதியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஜாயமாந கால கடாக்ஷ விஶேஷத்தாலே, தேஹத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷமான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களையும், அந்த ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான பரமாத்மாவின் ஸ்வரூப ஸ்பாவங்களையும் உள்ளபடி யறிந்தவனான ஒரு சேதனன், காம க்ரோத லோப மோஹ மத மாத்ஸர்யங்களாகிற பரிகரங்களுடன் உலகத்தைத் தன் வசமாகக் கொண்டு திரிகின்ற கலியினுடைய க்ரௌர்யத்தினாலுண்டாகும் பயந்தீர்ந்து, பரமாத்மாவை யடைவதற்கு எளிதான உபாயம் பகவந் நாமோச்சாரணமே யாகும். காம ஜ்ஞான பக்திகள், 'வஶேஹி

யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா,' என்றிருப்பதனால், இந்திரியங்களை நிக்ரஹித்தாலொழிய நிஷ்பந்நமாகாமையாலும், ப்ரபத்தியோ, "ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசி விஸ்வாஸங்களையுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நஸித்தல் ஒழிய நடுவில் நிலையில்லை" என்று பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தியின்படி, உபாயாந்தரங்களை விட்டு எம்பெருமானைப் பற்றுகையாகையாலே, இவ்வர்த்தத்தில் மஹா விஸ்வாஸமின்றிக் கார்ய கரமல்லாமையாலும், இவைகள் அருமைப்பட்டிருக்கும். ஆனால், பகவந் நாமோச்சாரண மாத்திரத்தில் அந்தக்கலியின் கொடுமையாலேற்படும் பயம் நீங்கி எம்பெருமானை யடையலாம் இதற்கு ப்ரமாணம் யாதெனில், (ஸ்ருதி—கலி ஸந்தரணோபநிஷத்) "த்வாபராந்தே நாரதோ ப்ரஹ்மாணம் ஜகாம, பகவந் காம் பர்யடந் கலிம் ஸந்தரேயமிதி,' ஸ ஹோவாச ப்ரஹ்மா, 'ஸாது ப்ருஷ்டோஸ்மி, ஸர்வஸ்ருதிரஹஸ்யம், கோப்யம் | தச்ச்ருணு | யேந கலி ஸம்ஸாரம் தரிஷ்யஸி | பகவத ஆதி புருஷஸ்ய நாராயணஸ்ய நாமோச்சாரண மாத்ரேண நிர்த்தூதகலிர் பவிஷ்யதி |' நாரத: புந: பப்ரச்ச தம் 'நாமகிமிதி?' ஸ ஹோவாச ஹிரண்ய கர்ப || 'ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே | ஹரே க்ருஷ்ண ஹரே க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண ஹரே ஹரே || இதி ஷோடஸகம் நாம்னாம் கலிகல்மஷ நாஸநம் | நாத: பரதரோ பாய: ஸர்வ வேதேஷு த்ருஸ்யதே |' இதி" இதற்கு அர்த்தம் நாரதர், த்வாபரயுகத்தின் முடிவில், சதுர்முகனை யடைந்து, 'பகவந், பூமியில் ஸஞ்சரிப்பவன் எவ்வாறு கலியின் கொடுமையை தாண்டக் கடவன்', என்று கேட்க, ப்ரஹ்மா சொல்லுகிறார் ஸர்வ ஸ்ருதிகளுடைய ரஹஸ்யார்த்தமாய், கலிதோஷத்தைப் போக்குவதாய், கோப்யமான விஷயத்தை நீ கேட்டது மிகவும் நன்று கலியினால் ஏற்படும் படியான ஸம்ஸார துக்கத்தை எதனால் தாண்டுவையோ அதைச் சொல்லுகிறேன், கேள். ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனான ஆதி புருஷனான நாராயணனுடைய நாமோச்சாரண மாத்திரத்தினால், கலியின் கொடுமை தூரத்தில் தள்ளப்படும்' என்ன நாரதர் இதைக் கேட்டு மீண்டும் ப்ரஹ்மாவை நோக்கி, அத்திருநாமம் யாதென்று ப்ரஸ்நம்பண்ண, ஹிரண்ய கர்ப்பன், 'ஹரே, ராம என்று தொடங்கி எட்டு திருநாமங்களும், ஹரே, க்ருஷ்ண என்று தொடங்கி எட்டுத் திருநாமங்களும் ஆக பதினாறு திருநாமங்கள் கலிதோஷத்தை நாஸப்படுத்த வல்

லன. இதற்கு மேற்பட்ட கலிதோஷத்தைப் போக்க வல்லதான உபாயம் ஸர்வ வேதங்களிலும் காணப்படவில்லை' என்றுரைத்தார் (புராணம்—ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம்) சில மஹரிஷிகள் தாம் ஸம்ஶயத்தை நீக்கிக் கொள்வதற்காக வ்யாஸ பகவானிடம் செல்ல, அவர் அப்பொழுது கங்கையில் நீராடிக்கொண்டிருக்க, ரிஷிகள் கரைமேல் நின்று கொண்டிருந்தனர் 'ஶூத்ரஸ் ஸாது கலிஸ் ஸாது.' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸ்நானஞ் செய்த வ்யாஸபகவான் கரையேறியவுடன், மஹரிஷிகள் கலிஸ்ஸாது என்று கூறியதன் காரணத்தை வினவ, வ்யாஸர் 'த்யாயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞைஸ் த்ரேதாயாம் த்வாபரே அர்ச்சயந் | யதாப்நோதி ததாப்நோதி கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேஶவம்||' "க்ருத யுகத்தில் த்யானத்தாலும், இங்கு த்யான மாவது 'தஸ்மாத் ந்யாஸ மேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்த மாஹு:' என்கிறபடியே பகவத் பாதார விந்தத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணமாகிற ப்ரபத்தி த்ரேதா யுகத்தில் யாகங்களாலும், த்வாபர யுகத்தில் அர்ச்சனைகளாலும் அபிஷ்ட நிவ்ருத்தி முதலான எந்த பலங்களைச் சேதனன் அடைகின்றானோ, அந்த பலங்களைக் கலியுகத்தில் பகவந் நாமோச்சாரண மாத்ரத்தாலே அடைகிறான்' என்று கூறினார். 'ஹரேர் நாமைவ நாமைவ நாமைவமம ஜீவநம் | கலௌ நாஸ்த்யேவ நாஸ்த்யேவ நாஸ்த்யேவ கதிரந்யதா||' கலியுகத்தில், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற ஸம்ஸார வ்யாதியைத் தீர்க்கும் நன்மருந்து பகவந் நாமோச்சாரணமே யாகும் வேறு கதியே யில்லை (பூர்வார்த்தத்தில் நாம என்று மூன்றுதரமும் உத்தரார்த்தத்தில் நாஸ்தி என்று மூன்றுதரமும் கூறியிருப்பதால் பாபத்தைப் போக்கி ஸத்கதியைக் கொடுப்பதில் திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்துக்கு உண்டாகிய ப்ராபவத் தின் தார்ட்யமும், வேறு கதியில்லை யென்பதன் நிர்ணயமும் காட்டப்பட்டன. மேலும், மஹாபாரதத்தில், ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவானால் 'தஸ்மிந் நஸ்தமிதே பீஷ்மே கௌரவாணாம் துரந்தரே | ஜ்ஞாநாந் யல்பீ பவிஷ்யந்தி தஸ்மாத் ஸஞ்சோதயாமயஹம்||' பீஷ்மர் இவ்வுலகத்திலிருந்து மறைந்த பிறகு ஜ்ஞாநங்கள் குறைந்துவிடும் ஆகையால் நீ அவரிடம் சென்று தர்மங்களைக் கேட்கவும், என்று தூண்டப்பட்ட தர்ம புத்திரர், பீஷ்மரிடம் சில தர்மங்களைக் கேட்டுப் பின்பு, ஸ்ரீ ஸஹஸ்ர நாமாத்யாயத்தில், 'கிஞ்ஜபந் முச்யதே ஜந்து: ஜந்ம ஸம்ஸாரபந்தநாத்' ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற ஸம்ஸாரத்திலிருந்து எந்த மந்த்ரத்தை ஜபித்து, இந்தச் சேதனன் ஜன்மமாகிற

ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடுவன் என்று கேட்க, பீஷ்மர், 'ஸ்துவந் நாம ஸஹஸ்ரேண புருஷ:' என்று தொடங்கி 'ஸர்வது:க்காதிகோ பவேத்' என்னுமளவும் பகவந்நாம ஸஹஸ்ரத்தினால் ஸ்துதிக்கும் புருஷன் எல்லா துக்கங்களிலிருந்து நீங்குகிறான் என்று கூறினார் ஸஹஸ்ர நாமாத்யாயத்தின் முடிவிலும் 'ஸங்கீர்த்ய நாராயண சப்தமாத்ரம் விமுக்த து:க்கா: ஸுகினோ பவந்தி', நாராயண சப்த தோச்சாரண மாத்ரத்தாலேயே சேதனர்கள் ஸர்வ து:க்கத்தினின்றும் விடுபட்டவராவர் ஸுகிகளாகவும் ஆவர் என்றும் கூறினார்

ஆக இதில், ச்ருதி புராண ப்ரமாணங்கள் எழுதப்பட்டன அடுத்த பத்திரிகையில், ஆழ்வார்களுடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலிருந்து ப்ரமாணங்கள் எழுதப்படும்

ஸ்ரீ யதிராஜ ஸப்ததியில் நாதமுனிகளிடம் தேசிகன் ஈடுபாடு

[ஏ வி கோபாலாசாரியார், அட்வகேட்,
பத்திராதிபர் ஸ்ரீ தேசிக ஸூக்தி ஸம்ரக்ஷிணீ]

(120-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி)

ஈச்வரன்" "அவர் பூர்வ ரெல்லோருக்கும் குரு, அவர் அநாதி" "அவருக்கு நிரதிசயமான ஸார்வக்ஞும் பீஜம்" என்று இப்படி அவருடைய ஸர்வக்ஞத்வத்தையும், எல்லோருக்கும் ஞான குருவாயிருப்பதையும், துக்கம் முதலியது அற்றவராயிருப்பதையும் பேசுகிறார் இவையெல்லாம் யோகிகள் ரஸிக்கும் குணம் பெருமாள் யோகீச்வரர் அவர்க்ருபையால் அவரைப்போல யோகியாகி அவர் ஸாத்ம்யத்தையடைய வேண்டும் நாதமுனிகள் மங்கள ச்லோகத்தில் 'ப்ரணமய' என்ற பதமும், 'ஹரி' என்ற பதமும்' ரஸகனமானவை ப்ரணவ ஜபம் யோகிகள் அப்யாஸம் செய்வது ப்ரகர்ஷேண நாயதே அநேநேதி ப்ரணவ: என்பர் ப்ரணவம் தான் பெருமாள் திருவடிகளில் ஈடுபட ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஸ்துதி நமக்கு உயிரான சேஷத்வத்தை நினைத்துக் கொண்டு இப்ரவணமந்த்ரத்தை ஜபிப்பது யோகாப்யாஸம் 'ப்ரணமய' என்கையில் ப்ரணவோச்சாரண புரஸ்ஸரமாகத் துதித்தும், நமஸ்கரித்தும், என்று திரு

வுள்ளமிருக்கலாம் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களால் தத்வம் தெளிய ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸை செய்தற் கெல்லாம் முக்யப்ரதிபாத்யமான பொருள் மஹா யோகியான நாராயணன் ஹரி ஒருவரே' என்று பொருளுள்ள வ்யாஸஸ்லோகத்தை ஸ்ருதப்ரகாஸிகையில் ஸர்வவ்யாக்யாநாதி கரணத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டது. 'தத்வம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபிஸ்ஸர்வதோ முகை: தத்வ மேகோ மஹாயோகீ ஹரிர் நாராயண: பர: என்று அந்தஸ்லோகம் 'யோகியாகிய இவர் ஹரிஸப்தத்தை ப்ரயோகித்தால் அந்த ஸ்லோகத்தை நமக்கு நினைவூட்டி மஹா யோகியாகிய ஹரியைத் தாம் பணிவதாயும், அந்த ஹரியே பரதத்வமென்றும் அந்தத்தத்வத்தையே ஸாரீரக நய ஸூத்ரங்கள் விளக்குகின்றன வென்றும், அந்த ஹரியின் கடாக்ஷத்தால் பரமப்ராப்யதத்வமாகிய அவரைப் ப்ரமாணங்களால் அறியும் மார்க்கத்தை ந்யாயதத்வத்தால் விளக்குவதாக ஸாதிக்கிறார் இவர் ஸாக்ஷாத்கரித்து உலகத்திற்கு ப்ரகாசப்படுத்தின திவ்யப்ரபந்தங்கள் இவருடைய யோகாப்யாஸத்திற்கும், யோகானுபவத்திற்கும் மிகவும் உபகாரகமாயிற்று இவர் யோகத்தைக் கொண்டும், பரமயோகிகளின் அனுபவங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களைக் கொண்டும் வேதத்தின் உட்பொருளாகிய பரப்ரஹ்மத்தை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் தெளிவாகவும், ஸ்பஷ்டமாகவும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாரென்பதை "யஸ்ய நைகமிகம் தத்வம் ஹஸ்தாமலகதாம் கதம்" என்று இந்தஸ்பத்தியின் 5 வது ஸ்லோகத்தில் ஸாதிக்கப்பட்டது நைகமிகம் தத்வம் என்பது வேதமாத்திரத்தால் ஸித்திக்கும் தத்வங்களைச் சொல்லும் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தின் தத்வமும் ஸ்ருதியொன்றால் தான் ஸித்திக்குமென்று பெரியோர் பணிப்பர் என்று ஸித்தித்ரயத்தில் ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தருளினார் அசித்தத்வமும், ப்ரஹ்மாத்மகமான ப்ரஹ்மஸரீரமென்பதும் ப்ரத்யக்ஷத்தால் ஸித்திக்கமாட்டாது நிகமம் என்னும் வேதமொன்றால் தான் ஸித்திக்கும் உலகத்தில் எப்பொருளை ப்ரத்யக்ஷீகரித்தாலும், அது பகவத் விபூதி யென்றும், பகவத்ரூபமென்றுமே யோகிகள் ஸாக்ஷாத்கரிப்பர்கள் 'யோகியல்லாதார் ஜகத்தை ஜகத்ரூபமாகப் பார்ப்பர், என்றார் ஸ்ரீபராஸரர் ப்ரத்யக்ஷகோசரமான சிதசின்மய ப்ரபஞ்சம் யாருடையதென்று வேதமோதுகிறதோ, மற்றொன்றை யெண்ணாதே அவரையே த்யாநிப்பதால் அந்த விபூதியோடு கூட எவர் ப்ரத்யக்ஷானுபவ விஷயமாகிறாரோ, எவரொருவ

(அத்விதீய) ஸ்வயம்ப்ரகாச (ஒரே க்ஷணத்தில், ப்ரதிக்ஷணமும் எக்கால
மும்) பிறருக்கு அதீனமல்லாமல் தன்னாலேயே ஸமஸ்தத்தை (யாவற்
றையும்) ஸாக்ஷாத்கரித்துக் கொண்டேயிருக்கிறார், ஆச்ரிதரை
மோக்ஷம் செய்யும் வ்யாபாரத்தில் மிக்க கைதேர்ந்தவரான அந்த
ப்ராக்ஞரை நாம் ப்ரத்யக்ஷீகரிக்க ஆசைப்படுவோமாக என்று ப்ரத்
யக்ஷாத்யாயத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் ஸாதிக்க முடிவு ஸ்லோகம்
அங்கே மூன்றுமடியில் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் அருளிச் செய்த ந்யாய
தத்வங்களை ஸ்லோகத்திலுள்ள ஈச்வர லக்ஷணத்தைக் கைப்பற்
றினார் நாத முனிகள் விஷயமான இந்த ஸப்ததிஸ்லோகத்தில்
"முனி நாதனென் நாதனலந்தான் நாதவானுவேனுக" என்று முன்
பாதி "ஸாந்தி: ஸாந்தி:" ஸாந்தி: என்பது போல மூன்று
தரம் நாத நாமமாகிய நாத ஸப்தத்தை ப்ரயோகிக்கிறார் இந்த
யோகியின் திருநாமத்தின் யோகப் பொருளும் காரஹறயமே
ஒரு தடவை ரூடமான திருநாமத்தை முதல் 'நாதஸப்தத்தாலும்
இருதடவை பின்பு யோகப் பொருளாகவும் ப்ரயோகிக்கிறார்
ஸ்ரீபட்டரும் ஸ்தவத்தில் நாத முனிகளை யோகியாகவே அனுபவித்
தார். "நௌமி நாதமுனிம் நாம ஜீமூதம் ஹ்ருத்வஹம்"
என்று வாணித்தார் ஸ்தவத்தின் வ்யாக்யானத்தில் விஸ்தாரமாய்
விவரித்துள்ளோம் "முனியாகிய நாதன் (நாத முனி) என்ற திரு
நாமமுடைய ஒரு மேகம்" என்றார் பக்திரஸத்தை மழை போல
வர்ஷித்துக் கொண்டிருந்த திவ்யப்ரபந்தங்கள் மறைந்து போகவே
அவகாஹ மென்றும் துர்பிக்ஷமே நாட்டைத் தஹித்துக் கொண்டி
ருந்தது பக்திப் பஞ்சமே சிர காலமிருந்து விட்டது இந்த நாத
முனி யென்னும் மேகம் ஸமுத்ரபானம் பண்ணிய அகஸ்த்ய முனி
வரைப் போலத் தமிழ் வேதஸாகரத்தை '[illegible]' யென்று பணிந்து
முழுவதும் பானம் பண்ணி (பருகிப் பருகி) நமக்குப் பேரின்ப
வர்ஷமாய் வர்ஷித்தார் ஸமாதி என்னும் பக்தி ரஸத்தை யோக
ஸூத்ரத்தில் "தர்மமேகம்" என்று பெயரிட்டுள்ளார் ப்ரஹ்மானுப
வத்தை மேகம் போல வர்ஷிப்பது ஸமாதி ஸ்ரீபட்டர் ஸ்லோகத்
தில் முனி ஸப்தத்தாலும், யோகசாஸ்த்ரப்படி ஸமாதியைச் சொல்
லும் ஜீமூதஸப்தத்தாலும், இவர் மஹா யோகி என்பதையும்
நமக்குப் ப்ரபந்தாம்ருதத்தை வர்ஷித்ததையும் காட்டினார் 'மேகம்'
'ஸமாதி' என்றே இவரைச் சொல்லவேணும் என்று திருவுள்ளம்
இவ் வபிப்ராயத்தை ஸ்ரீதேசிகன் இங்கே விளக்குகிறார் நாத

முனி எனறு ஸாதிததை முனி நாதன எனறால, யோகிகளுககு இவா நாதன எனறு பொருளாயிறறு இவருககு நாதன எனறு திரு நாமம நாத ஶபதம ஸமபநதிகம யாருககு நாதன எனறு அபேகைஷ யுணடாகவே முனிகளுககு நாதன எனறு பதில கூறுகிறா. 'முனிகளுககு நாதன எனககு நாதனாக வேணடும' எனறு மேலே கூறுகிறா அவரானுகாஹததால தாமும பாஹமா பரோகஷானுபவ முளள யோகியாக வேணடுமெனறு மனோரதம "தரைலோகயமும எநத ராமனெனறும நாதனால நாதவததாமாகுமோ" எனற மகரிஷி யனுபவததை ஒருவாறு ஒடடியது இவவனுபவமும அதிக அபிராயததைக காடடும 'தரப, எனனும விகுதியை இஙகே பரயோகிககா விடினும, நாதவான எனனும மதுபபால அபிராயததைக காடடுவதாகக கொளளலாம "முனி நாதன" எனபதைப பின பாதியில "உளளஙகை நெலலிககனி போல வேதததின உடபொருளைத தெளியக கணடவா" எனறு ஸமாததிககிறா ஸாவாநதரமான, உடபொருளான ஆதமாவும, உளளஙகையில இது எனறு தெளியககாணும படியாகச செயவது பகவதனுகாஹமடியாக வரும யோகானுபவம "தத்தைதத் பஶ்யந் ருஷிர்வாமதேவ:" எனறது உபநிஷதது அது எனறு வேதம சொலலும பரோகஷப பொருளான பாஹமததை 'இது' எனறு கணடாா ரிஷிவாமதேவா' எனறு உபநிஷதது இபபடிப பாாததால தான அவரை ரிஷியெனறு சொலலலாமெனறு ஶ்ருதியினகருதது பஶ்யந் ருஷி: இககருததை ஸ்ரீதேசிகன் அபீதிஸ்தவததின தொடககததில தமேதத் எனனும அஷடாஙகயோகமுறையாக ஆபாத சூடம ஸ்ரீரஙகநாதனை 'நமபாண நாதன' அனுபவததையொடடி அனுபவிதத தயானஸோபானததில அநதா ஜோதிஸஸானது, ரஙகமதயததில யோகியலலாத நம போனறவருககும ஸாலபமாக (த்ருஶ்யதே) காணபபடுகிறது 'எனறும விளககினா. அதில 'ப்ரமதநாயகஸ்ய ஜயவாம' எனறு "வாதாம்ஹோஜம் ஸ்ருஶதி" எனறு தொடஙகிய அகணடானுபவ ஶ்லோகததில நாத முனிகள திருநாமததையும ஒருவாறு ஶபததால கீாததனம செயதார். நயாய ததவகாநதம முழுவதும ஸ்ரீதேசிகனுககு அனுபவ விஷயமாயிருநததால, நாத முனிகள தாம அனுபவிததவாறே பேசினா "எனபதை அநத காநதததிலிருநது நிசசயிததுக கொணடதாக நாம கொளள வேணடும. யதிராஜஸபததியில நாத முனிகளுடைய

யோகானுபவப பெருமையையும கரநத முகமாக உபகரிததகின பெருமையையும வாணிபபதறகுக காரணம முணடு யோகியாகிய நாதமுனி அதீநதரியமான உடபொருளேததாம உளளஙகை நெலலிக கனி போல (ஹஸதாமலகமாக) கணடார தமமுடைய தெளிவான நயாயததவ கரநததால அநத தததவததை உளளஙகை நெலலிக கனி போலப பிறாககும விளககினார

ஸ்ரீ:

ஆழவாரெமபெருமானார ஜீயா திருவடிகளே சரணம

அதயமே சலோகாாதத நிரூபணம.

ஸ்ரீராமாயணததில ஸமுதர சரணாகதி பரகரணததிலுளள * அதயமே மரணமவா * எனகிற சலோகாாதத விசாரபரமாக ஸ்ரீ அணணாஸவாமி தததவ பரதிஷடா கரநததை வெளியிடடருளின பிறகு ஸ்ரீ பெருமபூதூர ஸவாமி யுதஸவததில இரணடொரு பணடிதாகள செயதருளின வாதஙகளேயும, பீதாமபர பணடிதரெனகிற ஒருவா இரணடு மூனறு சிறு பககஙகளில வெளியிடடிருககினற விஷயஙகளேயும பறறி உணமை தெரிநதுகொளள வேணடுமெனறு விருபபஙகொணட விதயாாததிகளான சிலா நாம ஸ்ரீ அணணாஸவாமியைப பிராாததிததுக கேடடுககொணடதன மேல, ஸ்ரீ காஞசீ வேத வேதாநத வைஜயநதீ பாடசாலையில ஸவாமி மிக விரிவாக உபநயஸிததருளின விஷயஙகள உலக மறிடததககவை யாதலால, ஸவாமி ஸநநிதியில கேடட விஷயஙகளேயே பெருமபாலும விவரிதது இது எழுதபபடுகினறது

ஸ்ரீ ஸவாமியின தததவ பரதிஷடா கரநததில, ஸாமராஜ்ய தாரணமவா, தே ஶரணமவா எனறு அநவயிபபது தவிர வேறு வகையான அநவயம (அதாவது—தே தாரணமவா, ஸாமராஜ்ய ஶரணமவா எனகிற அநவயம) ஸஙகத மனறு எனபதை இரணடு வழிகளாலே நிரூபிததிருககக காணகிறோம (1) அபபடிபபடட அநவயம கொளவது பரகரணததிறகுப பொருநதாது எனறும, (2) சாஸதர ரீதியிலேயும அபபடிபபடட அநவயம பொருநத மாடடாது—எனறும இரணடு வழிகளே ஸவாமி கைபபறறி யிருககிறார இதனமேல விஷயம சொலல வருமவாகள, மேறபடி இரணடு

வழிகளுள முதலவழிககு முககியமாக ஸமாதானம சொலல வேண்டியதை விட்டிட்டு இரண்டாவது வழிககு ஸமாதானம சொலலுகிற முறையிலே தாககவாதிகளாகிய பிரபல ஆக்ஷேபங களைப பேசுகிறாகள ஸாதாரணம்வா, ஸாமரஸ்ய காரணம்வா என்கிற அநவயம என சாஸதரீய ரீதிககுப பொருநதாது என்று வாதங்களை விஸதரிககிறாகள

இவவிஷயததில உபயவாதிகளினுடையவும சாஸதராாதத விசாரங்களைத தெரிநதுகொளள வலலவாகள மிகச சிலரேயாவா இரு கக்ஷிகளிலுமுளள தாகக வாதங்களை எமமைப போன்ற ஸாமாநய ஞானிகள கேட்குமபோது மனம குழமபி நிறபாகளே யலலது, ‘இது யுகதம, அது அயுகதம’ என்று ஒரு வாததததையே நிசசயமாகக கைககொளளவலல அதிகாரிகள கிடைபபதரிது ஆனா லும இங்கு நாம உபய கக்ஷிகளின தாகக வாதங்களையும எளிமைப படுததி ஸாரமாகக காட்ட நினைககிறோம அதறகு அவதாரிகை யாகச சிறியதோா விணணபபம செயவோம

தாகக வாதம எனபது தஙகக கமபி போனறது எபபடியும இழுககக கூடியதே அது ஒரு அாததம மிகவும ஸவாரஸயமானது என்று தேறிவிட்டால அதறகு சாஸதராநுகரஹம சிறிது குறைவாக இருநதாலும வருநதியாவது அதனைப பொருநதச செயதுவிடலாம என்றும, ஸவாரஸயமறறதான அாததததிறகு எவவளவு சாஸதரா நுகரஹம ஏறபட்டாலும அது உபேக்ஷிககத - தககதே என்றும பெரியோாகளின திருவுளளததை காநதஙகளில நாம காணகிறோம

ஔபசாரிகதவம லாக்ஷணிகதவம-இதயாதி விஷயஙகள சாஸதர ஸமமதஙகளாக இருபபதானது ஸவாரஸயம மிகக அாதத விசேஷஙகளில ஏதேனுமொருபடியாலே சாஸதராநுகரஹததைப பெறுவிபபதறகாகவே யலலது வேறிலலை ஆகவே முநதுற முன னம நிாணயிககபபட வேணடுவது அாததஸவாரஸயம க்ஷயோ ஹ்யக்ஷராணாம் ஸாதஉ விஸ்ராஉயோ நிஸ்ருய: இதயாதிபபடியே பாகாஞுதிகளுககுச சோநததான அாததம இதுதான—என்று ஒரு அாததம முனபே நிாணயிககபபட்டு விடுமாகில, அதில சாஸதரா நுகரஹம குறைவு என்று ஒருவா எவவளவு நிரூபிததாலும அது பாராட்டத தகுநததேயன்று அபபடிபபட்ட பொருளில சாஸதரா நுகரஹ முணடு என்று ஒருவா நிரூபிககப பரிசரமாதிஶயம கொளள வேணடுவதும அநாவசயகமேயாகும. விவேகிகளின

மனத்திற் படியும்படி இதனைச் சிறிது நிரூபித்துக் காட்டுகிறேன். ப்ரக்ருத ச்லோகத்தில் ஸாஹஸ்ர தாரண மென்பதை ஒரு கல்பமாக வும் (ததாஹி) ஸஹஸ்ர மரண மென்பதை ஒரு கல்பமாகவும் வைத்து அந்வயிக்கலாமேயல்லது, ஸாஹஸ்ர தாரணத்தையும் ஸாஹஸ்ர மரணத் தையும் விகல்ப கோடிகளாக வைத்து அந்வயிக்க முடியாதென்றும், அப்படி அந்வயிப்பதற்கு சாஸ்த்ரம் இடம் கொடாதென்றும் அண்ணஸ்வாமி நிரூபித்தார். இதன் கருத்து என்னவென்றால், கடலைக் கடத்தலென்கிற காரியமும் கடலை முடித்தலென்கிற காரிய மும் வெவ்வேறாகவே யிருந்தாலும் ஒன்று உத்தேச்யமான பலனாக வும் மற்றொன்று அதற்குறுப்பான உபாயமாகவுமிருத்தலால் இவற் றை விகல்ப கோடிகளாக வைத்துப் பேசுவது எங்கும் கிடையாது. 'இந்த பலனாவது கிடைக்கட்டும், அந்த பலனாவது எனக்கு கிடைக்கட்டும்' என்று இரண்டு பலன்களை விகல்பிப்பதுண்டு. 'உத்தேச்யமான பலனை இந்த உபாயத்தாலேயாவது பெறக்கட வேன், அந்த உபாயத்தாலேயாவது பெறக்கடவேன் என்று சொல்லி இரண்டு உபாயங்களை விகல்பிப்பதுமுண்டு. ஆக இப்புடைகளிலே யல்லாமல் பலனை ஒரு கோடியாகவும் அதன் உபாயத்தை மற்றொரு கோடியாகவும் வைத்து விகல்பிப்பது இதுவரையில் அவதரித்திருக் கின்ற ஒரு சாஸ்த்ரத்திலும் ஒரு புஸ்தகத்திலும் கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை.

ஆதலால் பிறர் கூறுகிறபடி அந்வயம் அஸம்பாவிதம்—என்பது அண்ணஸ்வாமியின் பலபல வாதங்களில் ஒன்று.

இது ஶாஸ்த்ரீயமான விகல்பந்தான் என்று ஸமாதிக்கப் புகுந்தவர்கள் எந்த வழியைக் கைப்பற்றினார்களென்றால், இங்குள்ள தரணம் மரணம் என்ற இரண்டு பதங்களையும் ஸாமாந்ய விசேஷ பதங்களாகக் கொள்ளுகிறோம். கடலைக் கடந்து அப்பால் செல்லு வது பல படிகளால் கூடும், தன்னுடைய வேண்டுகோளாலும், அத னுடைய இரக்கத்தாலும் இவை யிரண்டுமன்றிக்கே தண்டோபா யத்தாலும் கூடும். ஆகவே இப்படி பஹுப்ரகாரங்களான தரணங் களையும் ஸாமாந்ய: சொல்லக்கடவதான தரணபதம் இங்கு ஸாமாந்யமான ஒரு தரணத்தைச் சொல்லுகிறது, மேலுள்ள மரண மென்கிற பதம் 'கார்யே காரணவதுபசார:' என்கிற ந்யாயத்தாலே மரணகார்ய தரணத்தைச் சொல்லலாம்.

ஆகையாலே அது விசேஷ பதமாகவும் கீழுள்ள தாரணமென்கிற பதம் ஸாமாந்ய பதமாகவும் கொள்ளப்படும் வண்ணம், ஸர்வோ வா அயஸ்மய: தாரணம் வா ப⁴வது, ஏகோ வா அயஸ்மய: தாரணம் வா ப⁴வது என்று விகல்பித்ததாகக் கொண்டு பொருந்தவிடலாம். ஸௌவர்ணஸூத்ரந்யாயத்தைக் கொண்டு இங்ஙனே பொருந்தவிடப் படுகிறது—என்றார்கள்.

இதன்மேல் அண்ணாஸ்வாமி என்ன மறுப்பு எழுதினாரென்றால், ஸௌவர்ணஸூத்ரந்யாயம் இங்குக் கொள்வதற்கு அவகாசமே யில்லையென்று ச்ருதப்ரகாசிகை முதலானவற்றிலுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு விரிவாக நிரூபணம் செய்திருக்கிறார். அந்த ந்யாய ஸஞ்சாரம் இங்குக் கூடுமா கூடாதா? என்று பரீக்ஷிக்கப் புகுந்து இதில் தர்க்கவாதங்கள் பலபல பண்ணினாலும் இங்கு அண்ணாஸ்வாமி அவலம்பித்திருக்கிற வழி தவிர மற்றொரு வழியும் நிலைநிற்க மாட்டாதென்பது திண்ணம். இது நாம் பக்ஷபாதத்தினால் சொல்லுவதன்று, உண்மையுரையே யென்பதைச் சுருங்கக் காட்டி விடுவோம்.

ஒருவன் "க⁴டமாநய, குலாலம் வா ஆநய" என்றால் இங்கு ஸௌவர்ணஸூத்ரந்யாயம் ப்ரவேசிக்குமா என்று கேட்கிறோம். க⁴டத்வ குலாலத்வங்கள் ஸாமாந்யவிசேஷ த⁴ர்மங்களல்லாமையாலே இங்கு அந்த ந்யாயம் புகாது என்று சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் சொல்லுவார்கள். அந்த ந்யாயத்தை இங்கும் யாத்ருச்சிகமாகப் புகுவிக்கலாமென்று தர்க்ககுசலர்கள் கூறலாம். எங்ஙனே யெனில், க⁴டத்வமானது ஹிரண்ய ரஜத தாம்ரமய ம்ருண்மயாதி ரூப க⁴டஸாமாந்யத்தையும் சொல்லக் கடவதாகையாலே இங்கு விவக்ஷாநுகுணமாக ஹிரண்மய க⁴டத்தைச் சொல்லுகிறது. மேலுள்ள குலாலபதமானது 'கார்யே காரணோபசார:' என்கிற ந்யாயத்தாலே க⁴டரூபகார்யத்திற்கு நிமித்த காரண பூதனான குலாலனளவிலே நில்லாமல் தத்கார்யபூத க⁴டவ்யக்தி வாசகமாகக்கடவது. ஆகவே, ஹிரண்மய க⁴டம் ம்ருண்மயக⁴டம் வா ஆநய என்கிற அர்த்த விவக்ஷையிலே [க⁴டமாநய, குலாலம் வா ஆநய] என்று ப்ரயோகிக்கலாம், விவக்ஷைதான் ப்ரதானம்; அதற்கு அநுகுணமாக லக்ஷணாவ்ருத்தி அல்லது கௌணவ்ருத்தி முதலானவற்றை அவலம்பிக்கலாம்—என்பார்கள்.

இவவகையிலே பாரததால உலகததில அஸஙகத பரயோக மெனறு ஒனறுமேயிராது ஹிரணமயமான வொரு வடடததையும சூனயமான வொரு வடடததையும கொணடுவர வேணுமெனறு நிய மிகக விருமபுகிறவாகள (வடடாநய, கூஜாஜுனாநய) எனறு சொலலுவது எவவுலகததிலாவது உணடா? அபபடி ஒருவன சொனனால அநத வாகயததினால தாதபாயம எவனுககா வது பிறககுமா? எனபதை மதயஸத தருஷடியுடன விதவானகள விமாசிககவேணும இஙஙனே நாம காடடககூடிய இடம ஒனறு இரணடலல, ஆயிரககணககாகக காடடலாம ஸௌஸபதீவது நயாயம பரவேசிசக ஸுதராம ஸமபாவனையே யிலலாத விடஙகளி லெலலாம அநத நியாயம புகுமபடி நாமும தாகக கௌஸலம காடடி விடலாம

அபபடிபபடட விடஙகளில பிராமாணிகமாகச சொலலககூடிய வாாததை எனனவெனறால, சாஸதர ரீதிபபடி லக்ஷணா வ்ருத்தி முதலியவறறை அவலமபிககிறோ மெனறால அஙகுத தடை செய வாா ஆருமிலலை; ஆனால அபபடி அவலமபிகக வேணடிய அவசியம எனன? எனறு கேளவி பிறநதால தினவடஙக விடையளிததே தீர வேணடும பிரபலமான ஆாதத ஸவாரஸயம கிடைபபதாயிருநது அதறகாகக கலலும கறடுமான வழிகளிலே நுழைய பராபதமானால அது ஸஹயமே யாகும எனபதே

இதுபோலவே, ஸ்ருஷ்டிகாரணவா, ஸாமானாதிகரணவா எனறு கொணடு கூறபபடுகிற பொருள சுவை மிககது எனறு ஏற படடு விடடால அநத ஸவாரஸயததின முனனே வேறு எநத அருப பததியும தலைகாடட மாடடாதெனறே சொலலிவிடலாம ஆகவே 1 வ்யாகரணாநுசாஸனம், 2 ஸ்ரீபாஷ்யவ்யாக்யாநுசா ஸனம், 3 கவிஹ்ருதயாநுசாஸனம், 4 ஸாஹித்யஹ்ரு தயாநுசாஸனம் முதலிய பலவறறால எநத ஆாதததில ஸவா ரஸயாதிசய முளளது எனறு ஆராயவேணடுவ தொனறே அவசிய மாதலால, ஸதாதபாயவிசேஷம சாஸதர ரீதியாய ஸமபவிகக மாடடா தெனகிற வாதததிலும, ஸமபவிககு மெனகிற வாதததிலு முளள ஸௌஷ்டவங்களை விமாசிபபதறகு முனனே, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிஸம்ஹாரத்தையே நாம விசதமாகப பணண பராபதம இங ஙனே நாம எழுதுவதைககொணடு " இவாகளுடைய கக்ஷியில தாகக

வாதததில ஏதோ தௌாபலயமிருககினறது போலும', எனறு ஸஹஸா நினைபபவாகள தீவ்ரபுதஸிகளாக மாடடாாகள இதில தாகக வாததின ஸவருபததை நாம விளஙகக காடடியாயிறறு இதறகு மேறபடட விஷயம யாதொனறுமிலலை (தாவ வ்ருக்ஷ ஊாநய, ஹிரண்யம் வா நய) எனறு ஒருவன சொனனால [தாவவ்ரு க்ஷவத்வம் தாவவத்வ லக்ஷணா, ஸ்வ தாவ வத்ரஸ்லேஷ: உஹ கார்யதாவச்சேதகம் தாவவத்ரூஷவத்வம், ஹிரண்யவத்வ ஹிரண்ய காரணகம் கார்யதாவச்சேதகம்—எனறு விவரணம காடடக கூடிய தாய] குணடல ரூபமான தாளபதரமும ஹிரணமயமான குணடல மும இஙகு விவக்ஷித மெனறு ஸாதிகக முடியுமா முடியாதா எனறு பாருஙகள விவக்ஷையிருநதால தடுபபாராா எனறு சொலலககூடும. விவக்ஷைககு நியாமகமெனன? எனறு ஆராயப புகுநதால பாகர ணதி பரிசீலனம அவாஜநீயமே யாகும. ஆகவே அநத பரிசீலனம மிக முககியமெனறு தேறி விடுகிறது இவவிஷயததை ஸவாமியும ததவ பரதிஷடையில 41 ஆம பாராவில ஸபஷடமாகவே எழுதி யுளளாா. அதாவது—“ கர்ம தவறின யோஜனையைச செயவ தறகு ஆவசயகதா லேசமுமிலலை யெனபதும அது செயயவும முடியாதெனபதுமாக இரணடு வாதஙகள நமமுடையவை இரண டும ஸமபரதாநமே யானாலும முநதின வாதம மிக பரதாநம” என கிற பஙகதியைக காணலாம அதறகு வியாககியான மாகவே நாம இததனையும எழுதிறறெனறுணாக

‘ வியாகரணமாவது வாசி, தாககமாவது வாசி ’ எனறு சொலல விருமபுகிறவா [வாசம்வா காரா, ந்யாயம்வா காரா] என்று சொலல, அநத அபதததை ஸமாததிபபதறகாக “வாசம் வதம வாசஸ்பதிஸதே ஷபமாகையாலே இஙகு வியாகரணபாடததைச சொலலுகிறது. ந்யாயவத்ம நயாய பாடததில லாக்ஷணிகம, ஆகவே வ்யாகரணவசநம்வாகாரா, ந்யாயவசநம்வா காரா எனறு பொருளபடக குறை யிலலாமையாலே அஙஙனம சொன னது பொருநதும—எனபாருணடோ? [வைதிகாநாம் யோதராம் வாத வாரெணவா வ்யாகரணவா காாவாணி] எனறு சொலலவேணடியவா, [வைதிகாநாம் யோதராவா காாணி, வ்யாகரணவா காாவாணி] எனறு சொலலுவதுணடோ? [illegible] வாதவாரெணயாதராவாரம், வ்யாகரணவதம்

ஷேத்ரவிசாரநயாத்ராயாம் ஶாக்ஷிணிகா என்று ஸமாதிக்க வல்லவர்கள் விளங்கும்போது அப்படி ஏன் சொல்லக்கூடாது? இந்தக் கணக்கிலே [ஶேஷத்ரணம்வா, ஸாமரஸ்ய ஶரணம்வா] என்று சொல்லிப் பொருந்தவிடவல்ல மஹான்களின் வார்த்தைகளை ஸ்வாமி தத்வ பரதிஷ்டையில் ஏற்கனவே அநுவதித்து, அப்படிப்பட்ட தாக்க வார்த்தைகளைப் பற்றின ஸ்வாபிப்ராயத்தையும் அதிலேயே காட்டிவிட்டார் (37 பாராவின் முடிவில் கண் செலுத்துக) இத்தகைய தாக்க வார்த்தைகளைப் பிறர் ஆங்காங்கு திருவாக்கினால் அநுக்ராஹித்தருளி வருவதே போதும், அவை மரூஷா ராஜ்யமாகாமலிருந்தால் நன்று என்று இதனால் ஸவிநயம் விஜ்ஞாபிக்கவந்தேன் நான் இதனை. அவர்களின் அந்தத் தாக்க வார்த்தைகளை நாம் சிரமேற்கொண்டதாகவே கொள்க. வீணாக அந்த வாதத்தில் கால்பாய்ந்து செல்ல வேண்டா.

அவர்கள் சில வுலகவழக்கங்களை எளிதாகக் கைப்பற்றலாம், அதாவது—"கருஹத்திற் சென்று பார்க்கிறேன், ப்ரஸாதமிருந்தால் புஜிக்கிறேன், இல்லையேல் தளிகை பண்ணிக் கொள்ளுகிறேன்" என்று உலகத்தில் வழங்குவர்கள் இதில், அந்யாஸ போஜநம் முதல் கல்பம், ஸ்வாஹோஜநம் இரண்டாவது கல்பம் மற்றும் காணமின் "பணம் கொடுத்தால் பெற்றுக் கொள்ளுகிறேன், இல்லையேல் நியாயாலயத்திற்குப் போகிறேன்' என்றும் வழங்குவதுண்டு இங்கும்—எளிதாகப் பணம் பெறுதல் முதல் கல்பம், நியாயாலய முகத்தால் வருத்தகப்படுத்திப் பணம் பெறுதல் இரண்டாவது கல்பம் இப்படிப்பட்ட வுலக வழக்கங்கள் மிக மலிவாகவுண்டு மற்றைப்படியான வாகவிலாஸங்களை ஒதுக்கி வைத்திட்டு இத்தகைய உலக வழக்கவழிகளைப் பின்பற்றி எளிதாக வாக்யார்த்தம் நடத்தலாம். 'எளிதாகக் கடக்க முடியுமானால் கடக்கிறேன், இல்லையேல் தண்டித்துத் துன்புறுத்திக் கடக்கிறேன், என்பதாகச் சொல்லிவிடலாம் இதில் படையெடுக்க வருவார் ஆருமில்லை மேலே நோக்குமின்

முக்கியமாக விமர்சிக்க வேண்டிய விஷயம் ஆத்தத்தின் ஔசித்யம் எத்தகையது? என்பதே இதைப்பற்றித் தத்வபரதிஷ்டையில் ஸ்வாமி தாமே விரிவாக நிரூபித்திருப்பவற்றை இன்னமும் விவரித்து அடியேனுடைய ஸதீர்த்யர் ஒருவர் எழுதியுள்ளாராதலால் அதைப்பற்றி இங்கு மிகச் சுருக்கமேயாகிறது.

1 சரணாகதி செயயுமபோது தலையறுபபதான வாாததையை யும கூடவே வைததுப பேசுவது தகாது அபபடி சாஸதராஙகளிலும கணடதிலலை, உலகததிலும கணடதிலலை

2 தீரககழிய அபராதப படடவாகள பககலிலும பெருமாள நிகரஹம காடட நெடுமபோது தாமஸிபபது வழககம அபராதி கள விஷயததிலேயே அவாககு ஈணுயராக்ஷம் எளிதாக உணடாம தனறு இராவணனே இதறகு முதல நிதாசநம அபபடிபபடட பெருமாள முதலடியிலேயே தடியெடுபபதாக ஸஙகலபிததுக கொணடாரெனறு சொலலுவதும இதறகுப பரிநது இனனமும சிலா ஆரவாாிததது வருவதும எனன அழகு! எனன காலக கொடு மை!! இததகைய பாபததை நமபிளளை திருமுடி மேலும ஏறறப பாாபபது ஹந்த ஹந்த! ஶாந்தம்பாபம் ஶாந்தம் பாபம்

3 மறற மஹாிஷிகளைப போலலலாமல அநாயாஸமாகவும அழகாகவும சலோகம அமைககக கறற வாலமீகி முனிவா வாககில அதயமே மரணமவா எனறு இபபடி ஏன வெளிவநதது பெருமாள 'நாணுவது ஒனறு முடிவது' எனறு கருதாதிருநத பக்ஷததில 'மே மரணமவா' எனற விபரீதமான வொருவாசகததை இடடிடு வரோ மாமுனிவா? இது முககியமாக நோககததககது தனறோ

4 ஸ்ரீ கோவிநதராஜாதிகளான வியாககியான ஆசிாியாகளுக கும உடனபாடலலாத ஒரு விபரீதப பொருளை நெஞசால நினைப பதறகே கூச வேணடியிருககச சாறறுவாருமுணடாவதே ஒரு அருமபதவுரைகாராரைக காகக வேணடி ஓராயிரம அநாததஙகளுககு ஆளாவாருமுணடோ? ஶோகோயம் விஶோகோஜநாநாம் விவிதா: கிம் கிம் நஸம்ஹாரயதே?

உக்தம் ஸவிநயம் யதாஶ்ருதம் விஜ்ஞாபயதி

திருமலை அனநதாண பிளளை—ஸ்ரீகருஷணதாஸன

வர்த்தமானங்கள்

காஞசீபுரம உறசவஙகள

கசசிப பேரருளாளனுடைய வைகாசித திருநாள 1—6—36வ திஙகடகிழமை தவாஜாரோஹணம 3வ புதன கிழமை பெரிய திருவடி ஸேவை 7வ ஞாயிறறுககிழமை திருததோ ஒரே நாளில திருததோ நிலைசோநது விடடால 9வ செவவாயககிழமை அவபருதம நடைபெறும இலலையேல இரணடொருநாள கடககும லோகவிலக்ஷணமான இநத பரஹமோதஸவததை ஆஸதிகாகள அநுபவிதது மகிழ வேணும

வஸநதோதஸவம —சென்ற 18-5-36வ தேதி முதலாக எழு நாடகள வஸநதோதஸவம அதிக விபவததுடன நடைபெறறது. ஸநநிதியின முகபபில தெனபுறததிலுளள பெரிய திருமணடபம அவ வுதஸவததிறகாக அமைநதது அது மிகவும புராதனமாகி ஜீரணமாயிருநதபடியால கனம ஹைகோாட ஜடஜ எஸ வரதாசாரிய ரவாகள இரணடாயிரம ரூபாய உதவி செயது செபபனிடுவிததா நாலாறுமாதகாலமாக நடநதுவநத மேறபடி ஜீரணோததாரணமும சென்ற வாரததிலதான முடிவுபெறறது மணடபததின நிலைமை இபபோது மிகவும அழகியது

• கோடைததிருநாள —தேவப பெருமாளுககுசீதளோபசாரமாக நடககும மஹோதஸவஙகளில இது மிகச சிறநதது ஆனிமாதத தில எழுநாள நடநது சிததிரை நக்ஷததிரததில முடிவு பெறும மறுநாள ஆனிதனனிற சோதியெனனும நனனாளில பெரியாழவா ருடைய வருஷத திருநக்ஷததிரததை யுததேசிததுப பேரருளாள னுககு கருடோதஸவம இரவில நானகு மாடவீதிகளிலும அறபுத மாக நடை பெரும

ஸ்ரீ பவழவணணா பிரஹமோதஸவம —பெரிய காஞசீபுரததில கோயிலகொணடு எழுநதருளி யிருககினற இநத எமபெருமானுககு பரஹமோதஸவம இபபோது நடைபெறறு வருகினறது நாளைய தினம (வைகாசி யனுஷததில) அவபருதம நடைபெறும இவ வுதஸவததின பாதி பாகம தேவபபெருமாளுடைய பரஹமோத ஸவததோடு சோநது நடைபெறுவதால பகதாகளின அநுபவம இரடடிததிருபபது விசேஷம தேவபபெருமாள ஐநதாவது உத ஸவததனறு (5-6-36) இநத ஸநநிதியில திருமணடபபபடி கணடரு ளும விசேஷம போறறததககது சென்னை வாசியும பிரபல கண ணாடி வியாபாரியும தாம பரபுவுமான ஸ்ரீமான கோடா ஸ்ரீநிவா ஸயயா அவாகளின ஆஸதை இநத திவய தேசததிறகுச சேம வைபபு

காஞசீபுரம நிருபா

ஸ்ரீ வானமாமலை

நமமாழவாா உதஸவம —பல திவய தேசஙகளிலும இவவாழ வாரின திருநக்ஷததிர மஹோதஸவமானது அநதநத ஸனனிதிகளின விபவாநுகுணமாக நடைபெறறாலும இநத திவ்யதேசததில ஆழவாருககு உணடான ஸ்ரீவைஷ்ணவ விசேஷததுக கநுகுணமாக

அமையப் பெற்ற திவ்யதேசமிது. விசேஷமெவ்வெக்ஷணமும் உத்ஸவத்தின் வீறுபாடும் சால அழகியதாயிருக்கும். அஃதென்னென்னில்? இவ்வானமாமலையின் திருவடிகளை, ஸ்வீகாரங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஒப்புயர்வற்ற பரமதஸ்வீகாரத்தினால் ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வ பூர்ணமாக உபாயமாகப் பற்றி இப்பேருபகாரத்திற்கு கைம்மாறு காணப்பெறாமல் தடுமாறின ஏற்றத்திற்குத் தகுதியாகவும் ஸகலதிவ்யதேசங்களிலும் வழங்கப்பெறுகிற ஸ்ரீசட கோபன் என்ற திருநாமத்துக்கு ப்ரகாசகமாகவும் விக்ரஹாந்தரஸ்வீகாரமன்றியில் பெருமாள் திருவடி நிலைகளோடு அஹேதுகச் சிறிய திருமேனியை ஸ்வீகரித்து எழுந்தருளியிருக்கும் நிலையும் திருநக்ஷத்திர மஹோத்ஸவத்தில் பெருமாள் திருவோலக்கத்திலேயே தினம் ஒரு சதகமாக திருவாய்மொழி திருச்செவி சாய்த்தருளும் பெருமையும் திவ்யதேசாநுஸந்தாநைகவ்யூஹமென்றறியத்தக்கது.

வஸந்தமஹோத்ஸவம் — இந்த திவ்யதேசத்தில் இந்த மஹோத்ஸவமானது வைசாகமாஸத்தில் பூர்ணிமைக்கு 10 தினம் முன்னுக ப்ராயச: ஆரம்பமாகி ப்ரதிதினங்களிலும் ஸாயங்காலத்தில் ஆஸ்தானத்திலிருந்து தோளுக்கினியானில் நாச்சியாரும் பெருமாளும் இருவருமான சேர்த்தியாகவே எழுந்தருளி சைத்யோபசாரங்களால் ஸம்பூர்ணமான ஜவந்தீ மண்டபத்தில் வீற்றிருந்து அடியார் குழாங்கள் நின்றபடியே சிறிய திருமடலை செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாலே ஸேவிக்க அதனைக் கேட்டருளினபடியே திருவாபரணங்களும் ஸுகந்தபுஷ்பபரிமிளிதமான திருமாலைகளும், ஸௌரப்ய ஸம்மிளிதமான சந்தனங்களும் சாத்திக்கொண்டு தத்காலோசிதமாய் சைத்யோபசாராநுகுணமான போகங்களமுது செய்தருளி தீர்த்தவிநியோக கோஷ்டி யானதும் தேனமாம் பொழில் திருத்தோப்பில் மூன்று ஆவ்ருத்திப்பத்தி உலாவியருளி முன் எழுந்தருளியிருந்த மண்டபத்தில் ஸமர்ப்பிக்கப்பெற்ற ஆஸநத்தில் அமர்ந்தருளி திருவாராதனம் கண்டருளினதும் திருப்பாவையும் திருவாய்மொழியில் தினம் ஒரு பத்தாகவும் கேட்டருளி தளிகை அமுது செய்தருளி சாற்றுமுறை கோஷ்டியானதும் ஆஸ்தானத்திற்கு எழுந்தருளுவர். பூர்ணிமையன்று சேற்றுத் தாமரையில் திருவூரல் உத்ஸவம் கண்டருளி அவ்விடத்திலேயே திருவடிவிளக்குதல் திருவந்திக்காப்பு முதலியன ஆகி திருமடல் சாற்றுமுறை தீர்த்த கோஷ்டி ஆனதும் ஸந்நிதியில் ஆஸ்தானத்திற்கு எழுந்தருளி திருவாராதனம் ஆகி திருப்பாவை திருவாய்மொழி கேட்டருளி விசேஷமாக பால் மாங்காய் அமுது செய்தருளி சாற்றுமுறை தீர்த்தவிநியோக கோஷ்டி நடைபெறும். தே. திருமலாச்சாரியார்.

ஸ்ரீ

பீதாம்பர பண்டித ப்ரஸங்க பராமர்சம்

பீதாமபரபணடிதரெனறு உலகமெலலாம புகழ நினற மஹாநு பாவா நிகழும வைகாசி மாதததில வெளியிடட தமது பதரிகையில "புஸதக விமாசம" எனற மகுடததினகீழ ஸ்ரீகாஞ்சீ அணணஙகரா சாாயஸவாமியின " அதயமே சலோகாாதத ததவபரதிஷடா" எனகிற கரநததைதபபறறி ஒரு விமாசம வெளியிடடிருபபதைதக கண டோம மேறகுறிதத பணடிதா ஏறகனவே தாம இபபறறி வெளி யிடடிருககும சில புததகஙகளில அபததமும அஸமஞஜஸமுமான விஷயஙகள தவிர வேறு கிடையாதெனபதைச சில மஹானகள கரநத ரூபேண வெளியிடடு உலகமெஙகும பரவ வைததிருககிறா கள அவறறுக கெலலாம ஸமாதானம சொலவதாக ஏதோ எழுத ஆரமபிததவா சாஸதரீய மாாககமாக ஸமாதானம எழுதுவதை விடடுடடுப பெரியவாகளை அநாவசயகமாக தூஷிததுக கொணடும் ஆதமபரசமஸையை அளவுககுமீறிச செயது கொணடும காலம கழி தது வருகிறா இவா தமமுடைய கரநதஙகளைக கடாக்ஷிதது விஸமய பபடாத மஹானகள இநத லோகததிலேயே கிடையாரெனறு பஹு-பரிசரமபபடடு வெகுவிரிவாக நிரூபிககிறா வாஸதவமாய இவ ருடைய ஞேவநசாதுாயததில ஆசசரியபபடாதவாகள உபயவிபூதி யிலுமே கிடையாதெனறு அனைவரும நிசசயிதத விஷயமே. தடஸத பரிசீலந மெனனும புததகததில (பககம 5ல) * பீதாம்பரதரஂ * என கிற திருநாமததிறகு விசேஷாாதத வியாககியானம எழுதபபட டிருககிறதே, அதைப பாாதது ஆசசரியபபடாதவாகள எவவுலகி லாவது உணடோ? அபபடியே இவருடைய விசேஷாாததஙகளைக கணடும ஆசசரிபபபடாதவாகளும ஆனநதம பொஙகி அபிநநதனம செயயாதவாகளும எஙகும இருககவேமாடடாாகளெனபதை யா ரேனும மறுககமுடியுமோ? ஸிததஸாதநமாக ஏதுககு எழுதுகிறீ ரெனறோ விடககிறோம தமககு நோநத ஆபததுககளில லவலேச மும போககிககொளள முடியாமல பரிதபிதது நிறகுமிவா பாகிய விசாரஙகளில அநாவசயகமாகத தலையிடடுக கொணடு இனனமும ஜொாவநீயஉஷைமடை அதிகமாக அடைநதிடுவது ஏதுககோ?

அத்யமேசலோகார்த்த விஷயத்தில் இவர் எழுதியிருக்கும் விஷயங்கள் பண்டிதர்களால் இகழ்த்தக்கவையே என்பதை இங்குச் சுருக்கமாகத் தெரிவிப்போம். ஸ்ரீஅண்ணாஸ்வாமியின் தத்வபரதிஷ்டா கரந்தத்தை இவர் தாம் ஸேவித்ததாகவும், அதிலுள்ள அநேகவிஷயங்களைத் தாம் கருத்ஜ்ஞதையோடும் ச்லாகையோடும் அங்கீகரிப்பதாகவும், அத்யமே சலோகப் பொருளைமாத்திரம் வெறுப்பதாகவும் முகவுரைகூறி, மேலே அதயந்தம் அஸம்பத்தமாக இரண்டரை பக்கம் எழுதியிருக்கிறார்.

ஸ்ரீராமாயணத்தில் * அத்யமே சலோகமுள்ளவிடம் பராயோபவேசப்ரகரணமுமல்ல, சரணாகதிப்ரகரணமுமல்ல என்று தீர்மானிக்கிறார் இவர். திருவாய்மொழியில் யானேயென்னுள் என்கிற பாசுரத்தின் ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியிலுள்ள ஒரு ஸ்ரீஸூக்தி விஷயமாக இந்த அத்யமேசலோகார்த்த விசாரம் பெருகியிருப்பதாலும், ஈடு அருளிச்செய்தவரான வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையினுடையவும், அவரது திருக்குமாரரான பிள்ளை லோகாசார்யருடையவும் ஸ்ரீஸூக்திகளையே தஞ்சமாகக் கொண்டிருக்கும் மஹான்களுக்கே இவ்வார்த்த விசாரம் ப்ரஸக்தமாயிருப்பதாலும் அந்த மஹாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு விருத்தமாக இந்தப் பீதாம்பரபண்டிதர் தீர்மானிப்பது கடலோசையோடொக்குமத்தனை. வேல் வெட்டிப்பிள்ளைக்கு நம்பிள்ளையருளிச்செய்த வார்த்தையை ஈட்டில் காட்டியிருக்குமிடத்தில் பெருமாள் ஸமுத்ரராஜனிடத்தில் செய்தது சரணாகதியே யென்பது ஸ்பஷ்டம். ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலும் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி நியமமில்லை யென்பதையும் ஹேது நியமமில்லை யென்பதையும் விவரிக்கவந்த இரண்டு ஸூத்ரங்களாலும் சரணாகதியென்பதே ஸ்வீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருநெடுந்தாண்டக வ்யாக்யான பரவேசத்திலும் சரணாகதியென்றேயுள்ளது. இவற்றுக்கு விரோதமாக ஸாராஸ்வாதிநீஸாரப்ரகாசிகைகளில் ஏதோ எழுதியிருப்பதாக இப்பண்டிதர் உதாஹரிப்பது வ்யர்த்தம். சரணாகதி யென்கிற பக்ஷத்தையே யிசைந்தவர்களுக்குள்ளே பரஸ்பரம் நடக்கும் விவாதத்தில் சரணாகதியல்லவென்று இவர் சொல்லிக்கொண்டு வருவது அஸமஞ்ஜஸம்.

"பராயோபவேசமுமன்று" என்று இப்பண்டிதர் எழுதுவதும் பராயோபவேசந்தானென்று இவரே ஸ்தாபித்தபடியாகிறது. எங்ஙனே யெனனில்; "ப்ராயோபவேசம் க்ஷத்ரியருக்கு விஹிதமன்று

என்று பரதனை நிஷேதித்த பெருமாள் அதர்மத்தை அநுஷ்டித்தனரோ?" என்று இவர் எழுதுகிறார். இதனால், சித்ரகூடத்தில் பரதன் ப்ராயோபவேசம் பண்ணினதாகவும் அதைப் பெருமாள் தடுத்ததாகவும் இவர் ஸ்பஷ்டமாக எழுதினராகிறார். அங்கு ஸ்ரீபரதாழ்வான் செய்ய நினைத்தது ப்ராயோபவேசமென்று தீர்மானித்துக் கொண்ட இவர், பெருமாள் ஸமுத்ரக்கரையில் செய்ததும் ப்ராயோபவேசந்தான் என்று அவசியம் தீர்மானித்தேயாகவேண்டும். ஏனென்னில்,

அயோத்யா காண்டத்தில் 111-ஆவது ஸர்க்கத்திலுள்ள "இஹ து ஸ்தண்டிலே சீக்ரம் குசாநாஸ்தர ஸாரதே। ஆர்யம் ப்ரத்யுபவேக்ஷ்யாமி யாவந்மே ந ப்ரஸீததி॥ * சேஷ்யே புரஸ்தாச்சாலாயா யாவந்ந ப்ரதியாஸ்யதி। குசோத்தரமுபஸ்தாப்ய பூமாவேவாஸ்திதஸ்ஸ்வயம் *" என்கிற ச்லோகங்களைக் கொண்டுதானே பரதன் ப்ராயோபவேசம் பண்ணினதாக இவர் எழுதுகிறார். ப்ராயோபவேசமென்கிற சப்தாநுபூர்வி அங்கு வால்மீகி வாக்கில் சிறிதுமில்லை. கடற்கரையில் பெருமாள் செய்த காரியத்தை என்ன சப்தங்களாலே வால்மீகி கூறியிருக்கிறாரோ அந்த சப்தங்களால்தான் பரதன் செய்த காரியத்தையும் கூறியிருக்கின்றார். ப்ரதிசயநம், ப்ரத்யுபவேசநம் என்கிற பதங்களுக்கே வ்ருத்திகாரித நிர்தேசமுள்ளது. அங்கு பரதன் செய்த காரியம் வேறு, இங்குப் பெருமாள் செய்த காரியம் வேறு என்று ஸாதிக்கப் பிரமனாலுமாகாது. பரதன் செய்த காரியத்தைப் பெருமாள் தடுத்தது உண்மையே. க்ஷத்ரியர் செய்யத்தகாதென்று சொல்லித் தடுத்ததாக இவர் எழுதுவது மருள். * ந து மூர்த்தாபிஷிக்தாநாம் விதி: ப்ரத்யுபவேசநே * என்பது அங்குள்ள வால்மீகி ஸூக்தி. 'மூர்த்தாபிஷிக்த க்ஷத்ரியாணாம்' என்பது வ்யாக்கியானம். கைகேயியின் வரத்தின்படியும் தசரதருடைய இசைவின்படியும் பெருமாள் திருவுள்ளத்தின்படியும் பரதன் ராஜ்யாபிஷேகத்திற்கு ப்ராப்தனாய்விட்டபடியால் இப்படிப்பட்ட அவன் ப்ராயோபவேசநம் பண்ணுவது அதர்மம் என்று பெருமாள் கூறினாரேயல்லது வேறில்லை. பெருமாள் கடற்கரையில் போந்தபோது அபிஷிக்த க்ஷத்ரியத்வம் தமக்கில்லாமையாலே அக்காரியத்தைத் தாம் அநுஷ்டித்தது அதர்மமாகாது, ஸ்வோக்தி விருத்தமுமாகாது.

ஈஈ—'சித்திரகூடத்தில் பரதாழ்வான் செய்த காரியம் வேறு தான்; கடற்கரையில் பெருமாள் செய்த காரியம் வேறுதான். வால்மீகியின் உக்தியில் இது விளங்காநின்றது. * யாவநெ ஈஈவுஸீஉதி* என்றும் * யாவ ஈவு தியாவஸு தி * என்றும் பரதன் சொன்னப் போலே வசநவ்யக்தி கடற்கரையில் இல்லை' என்று சொல்ல வருவரேல், தஜிஉ வாஉ வஉ. அந்த வார்த்தை இருக்கவுமாம், இல்லையாகவுமாம். அநுஷ்டாநோபக்ரமத்தில் அந்த நினைவு எவர்க்கும் இருந்தே தீரும். ஸாவஎ, பரதன் செய்தது ப்ராயோபவேசமென்று தீர்மானித்தெழுதிய இப்பண்டிதர்க்குப் பெருமாள் செய்ததும் ப்ராயோபவேசந்தானென்று இசைந்தே தீரவேண்டியதாய் விட்டபடியால் * அத்யமே ச்லோகத்திற்கு ஆசார்யர் வெளியிட்டிருக்கும் அர்த்தமே இவர்க்கும் தஞ்சமாய் வந்து முடிந்ததென்று தேறிவிட்டது. தத்வ ப்ரதிஷ்டையில்: 60 + 64 பாராக்கள் பார்க்க

மேலும் இப்பண்டிதர் எழுதியிருக்கிற விநோதத்தை நோக்குங்கள்; "அஉ ஜெவாஉரணடி அய தரணடி என்று ஒரு கல்பம்; ஸாமரஸுவாஉரணம் அய தரணம் என்று ஒரு கல்பம்; ஜெவா இரண்டிலொன்று; ஸாமரஸுவா இரண்டிலொன்று. இப்படிக்கும் அந்வயம் கொள்ளலாம்" என்று முடிவில் எழுதுகிறார். இரண்டாவது வாக்கியத்தில் (ஜெ) என்பதைக் கூட்டாமல் (ஸாமரஸுவா உரண உய தரணடி) என்று ஒரு கல்பம்—என்கிறவிவருடைய விவக்ஷிதத்தை எம்பெருமான்தான் அறியவேணும். மரண தரணங்கள் ஸாகரத்திற்கே எப்படி ஸம்பவிக்கும். ஸாமர கதக தரண மல்லது வேறொன்றை இவர் இங்கு விவக்ஷிக்க முடியாதே. கடல் எந்த வஸ்துவைக் கடக்கவேணுமோ அறியோம். தரண மென்பதற்கு க்ஷேமமென்று அர்த்தமென்று இவர் எழுதுவதும் பிசகு. இந்த அஸம்பத்த பாஷிதம் கிடக்கட்டும். * அஉ ஜெவா உரணடி அய தரணடி * என்று இவர் எழுதுகிறார் இதனால், பெருமாள் தம்முடைய முடிவைக் கூறுவதான ஒரு பக்ஷத்தையும் தாம் அங்கீகரிப்பதாக நன்கு காட்டுகிறார். ஸாமரஸு உரண மென்பதும் அந்தப் பக்ஷத்திலேயே உண்டு—என்று

இவர் எழுதினாலும் ஸாத்யஶரண மென்கிற விசேஷ பக்ஷத்தை இவர் அங்கீகரித்துவிட்டதாக விளங்கிவிட்டது. "வ்ருக்ஷஸ்யாக்ரே நிஷண்ணாந் வ்ருக்ஷாக்ரம் விஸ்ருஜதெ" என்றதுதான் இங்கு நினைவுக்கு வருகிறது 'கடலுக்கே ஶரணமாகக் கொள்ளாமல் பெருமாளுக்கு ஶரணமாகக் கொண்டால் மஹா தோஷம்' என்று ஸாதிக்கத் தொடங்கினவர் ஸ்வஶரணமென்று அநுவதிக்கிற பக்ஷமும் கொள்ளத்தக்கதுதான் என்று ஸ்வஹஸ்தர் எழுதுவது என்னே! ஸாமாந்ய ஶரண மென்று சொல்லக்கூடாதென்று அண்ணாஸ்வாமி யெழுதியிருப்பதை மறுப்பதில் மாத்திரம் எனக்கு நோக்கேயல்லது ஸ்வஶரண மென்று யோஜிக்கக்கூடாதென்பதில் எனக்கு நோக்கில்லை' என்றே இனியிவர் சொல்லித் தீர வேண்டும் அப்படியானாலும், ஸ்வஶரண மென்று யோஜிக்குமளவில் மஹத்தான அநர்த்தம் வந்துவிடும் என்று இவர் முதலேபிடித்து எழுதினதெல்லாம் பாழ்தானே ஸ்வஶரண மென்றாலும் அது பெருமாளுடைய விநயப்பேச்சு என்றும், ஸமுத்ரத்தின் ஶரணத்தில்தான் அதுவும் பர்யவஸிக்கு மென்றும் இப்பண்டிதர் எழுதுகிறார். ஸ்வஶரண மென்று யோஜித்துவிட்டு அதன் தாத்பர்யத்தை இவர் எங்ஙனே இழுத்துக்கொண்டு போனாலும் அதில் நமக்கு விபரீதபத்தியில்லை அந்வயக்ரமத்தில் விவாதமே யொழிய தாத்பர்யத்தில் விவாதமே யில்லை இவர் எழுதுகிற தாத்பர்யத்திற்கு மேற்பட்ட பல தாத்பர்யங்களை அண்ணாஸ்வாமி எழுதியே யிருக்கிறார் *ஊர்த்வம் மாஸாந்ந ஜீவிஷ்யே* என்ற பிராட்டியின் வார்த்தையைத் திருவடி சொல்லக் கேட்ட பெருமாள் உடனே *ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாமஸிதேக்ஷணாம்* என்றார் இதற்கு என்ன அர்த்தம் இனி ஒரு நொடிப்பொழுதும் பிழைத்திராமல் இப்போதே நான் முடிந்துவிடுவேன் என்பதுதானே இதற்கு அர்த்தம் அப்படி முடிந்துவிட்டாரோ? இல்லை அதற்கு அது தாத்பர்யமன்று என்னவேணும் இப்படி தாத்பர்ய நிர்வாஹம் பண்ணி ஒழுங்கு படுத்தவேண்டிய பெருமாள் வார்த்தைகள் பலவுண்டு ஸ்வஶரண மென்றதுவும் அப்படியேயாகிறது பெருமாள் முடிவதாகக் காட்டுகிற அந்வயம் ஆபத்துக்கிடம் என்று ஆக்ரஹம் கொண்டவர் அந்தோ! அந்த ஆபத்துக் குழியிலேயே தாமும் ஏன் விழுகிறார்? என்பதே இங்கு நாம் கேட்பது

ஸாமர்த்யஶரணமென்று மிகவும் தவறான ஒரு அர்த்தத்தையும் கூடக் கூட எழுதிவருமிவர் இராமபிரானை தூஷிக்க வந்தவராமத்தனை. ஸ்ரீராம குணங்களுக்கு வேறுநிந்தை வேண்டா.

'பெருமாள் அநுஷ்டித்தது ஸவிகல்பஶரணாகதியன்று' என்று எழுதாநின்றவிவர் விகல்பஶரணாகதி யென்று ஒப்புக் கொண்டாராகிறார். சில அங்கங்கள் தவிர்ந்து சில அங்கங்களோடே கூடின சரணாகதி யென்கிறாரே; தவிர்ந்த அங்கங்கள் போகட்டும்; இசைந்த அங்கங்கள் எவை? ஏதேனுமொன்றை ஒப்புக்கொண்டாலும் ஸாகல்ய பரணமென்பதை நெஞ்சால் நினைக்கவும் வழியில்லையே. *ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநவிஶ்வாஸாதிகளில் எந்த அம்ஶம் பெருமாளிடத்திலிருந்தது? பெருமாள் குணபூர்த்தி யில்லாதவன் திறத்தில் சரணாகதி செய்தாராகையாலே அது பலிக்கவில்லை என்று ஆசார்யர்கள் ஸாதித்தார்களே யல்லது ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பத்திற்கு எதிராக ப்ராதிகூல்ய ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டாராதலால் பலிக்கவில்லை? யென்று ஒரு ஆசார்யரும் ஸாதித்திருக்கவில்லை ஸாமர்த்ய மரணமென்கிற அர்த்தம் ஆசார்ய கோஷ்டியில் ப்ரஸித்தமாகில் அதைக்கொண்டு எவ்வளவோ சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் அவச்யம் சிக்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமே. இதுநிற்க.

பெருமாள் பக்கலில் ஸௌஶீல்யஸ்வபாவம் கழற்ற வொண்ணாததாயினும், இருக்குமிடம் தெரியாதபடி அதனை மறைத்து மநுஷ்யத்வத்தையே பெருமாள் பெரும்பாலும் காட்டிவருகிறார் என்பது ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஆழ்ந்த அவகாஹநமுடையாருடைய ஸித்தாந்தம். ஆகவே அந்த மநுஷ்யத்வத்திற்கு மிகவும் சேரக் கடலரசனை த்ரிகரண சுத்தியோடு வேண்டிக்கொண்டு அக்கரை செல்ல நினைத்துக் கரையிலே தரைக்கிடை கிடந்த பெருமாள் அந்த ஸமயத்திலே ருஜுவாக நெஞ்சால் நினைப்பதோ வாயாற் சொல்லுவதோ எப்படியிருக்க வேண்டு மென்பதை நாம் விவரிக்க வேண்டுமோ? 'தண்ணீர்த் தெய்வமே! நீ வழிவிட்டாலொழிய எனக்கு வேறு கதியில்லை; இப்போது உன் தயவை எதிர்பார்க்க வேண்டியதாக நேர்ந்துவிட்டது; நீ தயவு செய்து வழிவிட்டால் தான் நான் ஸபரிவாரனாய் அக்கரை சென்று எதிரிகளை முடித்துப் பிராட்டியை லபித்து வாழலாகும்; இல்லையேல் இங்கேயே முடியவேண்டியதாகுமத்தனை' என்று இங்ஙனே அநுஸந்

திப்பதன்றோ ப்ராப்தம். 'வழிவிடுகிறாயா? அல்லது உன்னைத்தொலைத்துவிடட்டுமா?' என்று உபக்ரமத்திலேயே 'உரை' பதானது வணங்குகிறவனுடைய காரியமாகுமோ? காட்டிலே வழிபறிக்கவரும் கள்ளர்கள் கத்தியைக் காட்டி 'உடைமைகளைக் கொடுக்கிறாயா? உயிரை வாங்கிவிடட்டுமா?' என்று சொல்வது உண்டு அந்த நிலைமையிலா பெருமாளை வைத்துப் பேசுகிறதென்று விவேகிப்பாரில்லையே!

கடன் வாங்கிக்கொண்டு போனவர்களிடமிருந்து கடனை மீட்டுக்கொள்ள நினைப்பவர்கள் 'தயவு செய்து கடனைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டும்' என்று வணங்கிக் கேட்பது ஒரு ஸமயம்; 'கொடுக்கிறீரா? அல்லது, சிறையில் புகுந்து பரிபவப்படுவீரான வளவு முயற்சியை யெடுத்துக் கொள்ளட்டுமா?' என்று வெருட்டிக் கேட்பது ஒருஸமயம். இங்ஙனே வெருட்டிக் கேட்கிற வார்த்தையே முதலடியில் வெளிவந்துவிட்டால் அதற்கு, வணங்கிக் கேட்கிற ஸமயமென்று பேருண்டோ? இந்த மிகச்சிறு விஷயத்தைக் கூட நெஞ்சில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் வாது செய்பவரோடு எதிர் வாது புரிவது ஸத்யமாய் நமக்கு வெட்கமாகவே யிருக்கிறது.

ஒருவரிடத்தில் நாம் பணம் கொடுக்கும்போது இதை நாம் மறுபடியும் திருப்பிப் பெற்றுக் கொள்வது எங்ஙனே என்று ஒவ்வொருவரும் ஆலோசிப்பதுண்டு. அப்போது மூன்று விதமாய் மனத்தை ஸமாதானப்படுத்திக் கொள்வார்கள்; (அதாவது) அப்பா! தாயே! என்று வேண்டிக்கொண்டு காலைக் கையைப் பிடித்து அந்த வழியிலாவது வாங்கிவிடுவோம்; அவ்வளவுக்கு அவகாசமில்லாதபடி அவனே எளிதாய்க் கொடுக்கவாவது பெற்றுவிடுவோம்; இல்லையேல் நமக்குள்ள உரிமையைக் கொண்டு நியாயாலயத்தில் பிடித்திழுத்து பலாத்காரத்தாலே பெற்றுக் கொள்வோம்—என்கிற இம் மூன்று வழிகளையும் முதலிலேயே தீர்மானித்துக் கொள்வார்கள் அதுபோலவே பெருமாளும் விபீஷணன் தம்பக்கலில்வந்து சேருவதற்கு மிகமுன்னமேயே திருவடியை நோக்கி "தபஸா ஸேதுபந்தேந ஸாகரோச்சோஷணேந வா। ஸர்வதா ஸுஸமர்த்தோஸ்மி ஸாகரஸ்யாஸ்ய லங்கநே॥" என்று மூன்றுவகையான உபாயங்களையும் சிந்தையிற் கொண்டு வெளிப்படவு மருளிச் செய்து, கடலைக் கடத்தல் எவ்வகையிலும் தமக்கு எளிதே யென்பதை வெளியிட்டருளினர்.

அதற்குப் பிறகு விபீஷணாழ்வான் வந்து சேர்ந்தான். அவனை நோக்கி ஸுக்ரீவ மஹாராஜரும் திருவடியும் "கதம் ஸாகரமக்ஷோப்யம் தராம வருணாலயம் । ஸைந்யை: பரிவ்ருதா: ஸர்வே வாநராணாம் மஹௌஜஸாம் ॥ உபாயம் நாதிகச்சாமோ யதா நதநதீபதிம் । தராம தரஸா ஸர்வே ஸஸைந்யா வருணாலயம் ॥" என்று கடல் கடக்கும் வழி யாதோவென்று கேட்டார்கள். அதற்கு விபீஷணன் சொன்ன பதிலாவது—'ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி । காநித: ஸகரேணாயம் அப்ரமேயோ மஹோததி: ॥ கர்துமர்ஹதி ராமஸ்ய ஜ்ஞாத்வா கார்யம் மஹோததி:" என்பதாம். ரகுகுலத்திற்கு ஸாகரம் மிகவும் உபகாரகமாக அவதரித்ததாகையால் இது மிகவும் பெருமையுடையது, (மநுஷ்ய பாவனையிலே நிற்கிற) பெருமாளுக்கும் இக்கடல் பரமபூஜ்யமானது, ஆதலால் இதனை வணங்கி வழிபட்டு வழி கேட்பது யுக்தமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது, இதைப் பெருமாள் ஸந்நிதியிலும் விஜ்ஞாபித்துத் திருவுள்ளமானபடி செய்வது—என்றார் விபீஷணாழ்வான்.

"ஏவம் விபீஷணேநோக்தோ ராக்ஷஸேந விபஸ்சிதா । ஆஜகாமாத ஸுக்ரீவோ யத்ர ராம: ஸலக்ஷ்மண: ॥ தத: ஆக்யாதுமாரேபே விபீஷணவச: ஸுபம் । ஸுக்ரீவோ விபுலக்ரீவ: ஸாகரஸ்யோபவேஸநம் ॥"—விபீஷணன் வெளியிட்ட அபிப்ராயத்தை உடனே ஸுக்ரீவ மஹாராஜா பெருமாள் ஸந்நிதியிலே போந்து விண்ணப்பித்தார் [ப்ரக்ருத்யா தர்மசீலஸ்ய ராகவஸ்யாப்யரோசத] இயற்கையாகவே ருஜுமார்க்கத்திலேயே செல்பவரான பெருமாளுக்கும் ஸமுத்ரராஜனை வணங்கி வேண்டிக்கொள்ளவேணுமென்கிற அந்த விஷயம் திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காகப் பட்டது.

உடனே பெருமாள் இளைய பெருமாளையும் மஹாராஜனையும் நோக்கி, ஸமயத்தில் நல்ல வுபாயத்தை நினைப்பூட்டின விபீடணனுக்கு உரிய வெகுமதி யளிக்குமாறு நியமித்துவிட்டு, விபீஷணஸ்ய மந்த்ரோயம் மம லக்ஷ்மண ரோசதே । ப்ருஹஸ்பதி ஸ்வ

ஸஹஸுக்ரீவஸ்த்வாபி யுக்திரோசதே ॥] லக்ஷ்மணா! விபீஷணன் தெரிவித்த விஷயம் எனக்கு மிகவும் யுக்தமாகத் தோன்றுகிறது. நீயும் ஸுக்ரீவனும் நன்கு ஆலோசித்துப்பார்த்து இதில் உங்களுடைய அபிமதியையும் தெரிவிக்கவேணும்—என்றார். அது கேட்ட ஸுக்ரீவ லக்ஷ்மணர்கள் [கிமர்த்தம் நௌ நரவ்யாக்ர! நரோசிஷ்யதி ராகவ। விபீஷணேந யச்சோக்தம் அஸ்மிந் காலே ஸுகாவஹம் ॥...விபீஷணஸ்ய மந்த்ரஸ்ய யதார்த்தம் க்ரியதாம் வச:।] பெருமாளே! எங்களுடைய அபிமதியைத் தனியே தெரிவிக்கவேண்டியதென்னவிருக்கிறது? இந்த ஸமயத்திற்கு இணங்கிய உபாயத்தையே விபீஷணன் கூறியிருக்கின்றாராதலால் அதுவே எங்களுக்கும் ருசிக்கின்றது; அப்படியே செய்தருளவேண்டியதுதான் என்றார்கள். [ஸமஸ்துதஸ்துஸ் ஸம்ஸ்தீர்ணே தீரே நதநதீபதே:। ஸம்விவேச ததா ராமோ வேத்யாமிவ ஹுதாசந: ॥] பிறகு பெருமாள் கடற்கரையிலே தர்ப்பங்களைப் பரப்பி நீறுபூத்த நெருப்புப்போலே சயனித்தருளினார். (இவ்வளவோடு பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.) மேல் இருபதாவது ஸர்க்கத்தில், சார்த்தூலனென்கிற வொரு ராக்ஷஸன் சாரனாக இங்குவந்து மீண்டதும், மறுபடியும் சுகனென்கிற ஒரு ராக்ஷஸன் ராவணனது கட்டளையினால் இங்குவந்து பரிபவப்பட்டுப் போனதுமான சில கதைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மேல் இருபத்தோராவது ஸர்க்கத்தில் (பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்தின் முடிவிலுள்ள கதையின் தொடர்ச்சியாக) * ததஸ்ஸாகரவேலாயாம் தர்பாநாஸ்தீர்ய ராகவ:। அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே: * என்று தொடங்கி * ஸத்ரிராத்ரோஷிதஸ்தத்ர நயஜ்ஞோ தர்மவத்ஸல:। உபாஸத ததா ராமஸ்ஸாகரம் ஸரிதாம்பதிம் ॥* என்னுமளவாகப் பதினொரு ச்லோகங்களினால் பெருமாளுடைய தரைக்கிடை பேசப்பட்டது. இந்த இடத்தில்தான் * சக்ரேசரணம் வாயு தரணம் ஸாகரஸ்ய * என்பது எட்டாவது ச்லோகமாக வுள்ளது. பன்னிரண்டு ச்லோகங்களுக்குமேல் பெருமாளுடைய கோபாவேசமும் அதனால் விளையும் காரியமும் பேசப்படுகின்றன. அந்த ப்ரகரணம் வேறு, கீழுள்ள ப்ரகரணம் வேறு. வணங்கி வழிபட்டுக் கிடந்த

ஸமயத்திலே பெருமாளுடைய திருவுள்ளம் எங்ஙனே யிருக்கக் கூடியது? எங்ஙனே யிருந்தது? என்பது மாத்திரம் ஆராயப்பாரப் தம் * ஸுஹ்ருத்வா யஜ்ஞஶீர்ஷஸ்ய * என்றும், * நயஜ்ஞா யஜ்ஞவத்ஸ: * என்றும் இந்த ப்ரகரணத்திலேயே உள்ள சப்தங் களையும் அவற்றுக்குப் பெரியார் வியாக்கியானம் செய்கின்ற அர்த் தத்தையும், அடுத்த படியாகப் பெருமாள் தாமே ஸாதிக்கிற * ஸுஹ்ருதா ஹ்யர்த்தக்ருச்ச்ரேஷு யுக்தம் புத்திமதா ஸதா। ஸமர்த்தேநோபஸந்தேஷ்டும் ஶாஶ்வதீம் பூதிமிச்சதா॥ * என்கிற வார்த்தையையும் விமர்சித்தால், கரணத்ரய நியமநவி வ்ருத்தராய் வணங்கிக்கிடந்த காலத்திலே கடலரசனை முடிப்ப தான வொரு திருவுள்ளமும் பெருமாளுக்கு உடனிருந்தது என்று சொல்வது எங்ஙனே பொருந்தும்?

விபீஷணன் வந்து சேர்வதற்கு முன்னே பொதுப்படையாகப் பெருமாள் கூறியிருந்த * தவ ஸாவதாநேந ஸாமேந பாஷிணே நவா। ஸர்வதா ஸாந்த்வயோக்தாவபி ஸாமந்த ப்ராஸாதம் யுஞ்ஜந॥ * என்கிற வார்த்தை உபாய விசேஷ நிர்த் தாரண மின்றிக்கே ‘இங்ஙனே எனக்கு ஸாத்யமான பல வுபாயங்க ளுண்டு’ என்பதை மாத்திரம் ஸ்லாக்யைவ யோக்யதாஶாத்ர வ்ருக்ஷ டநமாகத் தெரிவிக்கப் பிறந்ததாதலால், பிறகு ஆப்த வசனங்க ளாலே சரணாகதியாகிற உபாய விசேஷம் கைக்கொள்ளப்பட்டு அதனை ஸங்கமமாக அநுஷ்டிக்கப்புகுந்த காலத்திலே ஸாமப்ரயோஷண த்தினையும் கூடவே வைத்து அர்த்தம் பண்ணுவதற்கு அந்த வார்த்தை இடம் தரவேமாட்டாது. அந்த வார்த்தையின் உண்மையான பொருளும் மேலே இனிது விளங்கும்.

ஒரு க்ரந்தத்தைத் தானே பார்த்துப் பரிச்ரமப்பட்டுப் பொருள் தெரிந்துகொள்ள வல்லமை வாய்ந்த வொருவன் ஆப்த வசநாதிகளாலே ஒரு ஆசார்யரிடம் சென்று அவரிடத்திலே அதிக ரித்து க்ரஹிப்பதாக நிச்சயித்துச் சென்று வணங்கும்போது ‘நீர் சொல்லுகிறீரா? நானே புஸ்தகம் பார்த்துத் தெரிந்து கொள் ளட்டுமா? என்று வெருட்டிச் சொல்லுவது முண்டோ? அவ்வாசிரியர் இரங்கிச் சொல்லிக் கொடாவிடில் இவன்தானே ஏடுபார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளவே போகிறானெனினும்,

வணங்கி வேண்டிக்கொள்ள வந்தபோது விபரீதமான நினைவும் சொலவும் இருக்கத்தகவே தகாதன்றோ. ஸாமாந்யர்களான நம்முடைய படியே யிதுவானால் *வ்ருத்தஸேவீ*ரென்னப் பட்ட பெருமாளுடையபடி இதற்கு விபரீதமாயிருக்க வடுக்குமோ? "சணல்கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போலே" என்று ஆசாரியர்கள் ஸாதிக்கிற கணக்கிலே ஸரணவரணாநுஷ்டாநமும் உபாயாநுஸந்தாநமும் ஸாக்ஷாத்வசேத ஒரு வ்யக்தியினிடத்தில் கூட்டத்தகாதவை—என்கிற ஒருவார்த்தையே அண்ணா ஸ்வாமியின் விஸ்தரங்களுக்கெல்லாம் ஸாரமான ஜீவாது.

„மயா தே மைத்ரீ பவது யதிஜீவிதுமிச்சஸி—என் பதில் என்ன ஸாமஞ்ஜஸ்யம்?" என்று பீதாம்பர பண்டிதர் எழுது வது அர்த்தமில்லாத வார்த்தை. *தேந மைத்ரீ பவதுதே யதிஜீவிதுமிச்சஸி* என்று இராவணனை நோக்கிப் பிராட்டி அருளிச் செய்திருப்பதுண்டு. இங்ஙனே பெருமாள் அருளிச் செய்யவும் ப்ராப்தம் இதற்கு உபதேசமொழி யென்று பெயரே தவிர வணக்கமொழி யென்று பெயர் கிடையாது. 'பாவீ! அநியாயமாய்க் கெட்டுப் போய்விடாதே; பெரியாரோடு ஒத்துவாழ்; இல்லாவிடில், நீ பாழாய்ப் போய்விடுவாய்' என்று வயிற்றெரிச்சலோடு சிறியார்க்குப் பெரியார் சொல்லும் வார்த்தை உலகில் கிடையாதென்று யாரும் சொல்லவில்லை. சரணாகதி செய்யுங் காலத்திலே அப்படிப்பட்ட உபதேச மொழிக்கு ப்ரஸக்தி யேது?

இது ஸர்வேச்வரனுடைய சரணாகதி ப்ரகரணமாகையால் அவனுடைய தன்மைக்குத் தகுதியாக அப்படியும் சொல்லலாம் என்பது பாலிசபாஷிதம். ஸர்வேச்வரத்வாகாரத்தை இங்கு நினைப்பதற்கே வழியில்லை. வெறும் மநுஷ்யத்வாகார மொன்றுதான் இங்கு வைத்துப் பேசவுரியது. அல்லாவிடில், பெருமாள் தரைக்கிடை கிடந்ததே தவறான காரியமாகும். ப்ரபுத்வத்திற்குப் பொருந்த ஆஜ்ஞாபக ரூபமாகவே காரியம் செய்திருக்க வேண்டும். புல்லைப் பரப்பிப் படுக்கை போடாமல் நின்றுகொண்டே மந்த்ர பலத்தாலோ மற்றும் எந்த சக்தி விசேஷத்தாலோ கடலரசனை எதிரே தோன்றப் பண்ணி [ஆண்டாள் *ஆழிமழைக் கண்ணா*வென்று தேவதையை யழைத்து நியமித்ததுபோலே] 'வருணா! எனக்கு வழிவிடாய்'

என்று நியமித்துக் காரியங் கொள்ளாதே, ப்ரதிஶயநம் பண்ணினது ஏன்? * உயா கூஂ ஸஉநாஜ்ஞாதெதா ஶஹ்வ ஜொகாநநாத்த ஊநு * என்று பெரியவுடையார்க்கு வழி காட்டின பெருமிடுக்கர் * உயா யடியஉநாஜ்ஞாதாஃ தீத்வர்ா ஶஹ்த வாநராஃ! * இத்யாதிப் புடைகளிலே வாநரமுதலிகளை நியமித்தும் * உயா கூஂ ஸஉநாஜ்ஞாதெதா ஜாநாஊதொ்ரூஉகொ ஹவ * என்று கடலரசனை நியமித்தும் எளிதாக எழுந்தருள்வதற்குப் பெருமாள் அசக்தரோ? ஆற்றலையெல்லாமடக்கிக்கொண்டு வணக்கங்கொண்டு காரியங்கொள்ளப் பார்த்தவிடத்திலே பாரத்வத்தையும் கூடவே வைத்துப் பேசுவது என்ன அழகு? விஷயங்களைக் கலந்த கட்டியாகப் பிசிறிப் பிசைந்து பேசுவது பண்டித க்ருத்யமன்று. இராகவன் இப்போது எந்த நிலைமையில் இருந்து வருகிறுரென்பதைக்கூட ஆலோசியாமல் நெஞ்சில் தோன்றினபடியும் வாயில் வந்தபடியும் சொல்லிவிடுவது பிராமாணிகர்கட்குப் பணியன்று.

"செய்யும் ப்ரணயத்தில் குறைவில்லை; ஹிம்ஸம் பண்ணுல் ஊண்டபாதம். இந்த பயத்தை முன்பே காட்டாவிடில் அநார்ஜவம் நியதம்" என்கிறுர் பீதாம்பரபண்டிதர் ப்ரணயமென்கிற சொல் லுக்கு என்ன பொருள்? இங்குப் பெருமாளுக்கும் கடலரசனுக்கும் எவ்வகையான பரிமாற்றம்? ப்ரணய கலஹ மித்யாதி ஸ்தலங்களிலே கொள்ளப்படும் ப்ரணய பதத்திற்கு இங்கு என்ன ப்ரஸக்தி? பல்லைக்காட்டிக் காரியங்கொள்ள வந்தவன் வில்லையும் கூடவே காட்டி அச்ச முறுத்திக்கொண்டே வணங்குனென்பது எங்ஙனே சேரும்? அச்சமுறுத்துகிற ப்ரகரணம் இதுவன்று கிடீர். ஆர்ஜவம் அநார்ஜவம் என்பதற்கு இன்னது பொருள் என்றே தெரிந்து கொள்ளாமல் அந்தப்பதங்களை ப்ரயோகிப்பார்க்கு நாம் என் சொல்லவல்லோம். கரணத்ரய ஸாரூப்யத்தை ஆர்ஜவமென்று சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் கூறியுள்ளார்கள். இங்கே உடல் வணங்கியும் மனம் தண்டனையில் நெறிப்புக் கொண்டும் இருந்ததாகப் பொருள் கூறினுல் இது செவ்வைக் கேடேயல்லது செவ்வையாகவே மாட்டாது. 'அச்சமுறுத்துவதை முன்பே காட்டாவிட்டால்தான் ஆர்ஜவக்குறை பெருமாளுக்கு வந்து சேரும்' என்று பீதாம்பர பண்டிதர் எழுதுவது தவறு. ஸுக்ரீவ விஷயத்தில் * ஊவாழி வயஉநஹாஃ * இத்யாதியாகப் பிறகு தெரிவித்த வார்த்தைகளை

முன்னமே தெரிவித்திருப்பதுண்டோ? அங்ஙனம் தெரிவியாமையி
ஞல் பெருமாள் செவ்வைக்கேடர் என்று சொல்லுவாருண்டோ?
* அபாம் ப்ரஸ்ருஷ்டநித்ராணி தேசிக ஸ்ரீஸூக்திப்படியே
ஸாவஜ்ஞப்ரயத்நாநியான பின்பு நிகழ்ந்த சீற்றச் செயலும் அருள்
பொலிந்ததே யென்று அண்ணுஸ்வாமி யெழுதியிருக்கும்போது
அதில் அநார்ஜவம் சங்கிக்க அவகாசலேசமு மில்லையே. ஶரண
வரண ஸமகாலத்திலேயே கடலைத் தொலைத்துவிடுகிறேனென்
கிற ஸங்கல்பந்தான் செவ்வைக் கேடாகும். ஒரேகாலத்தில் உத்தம
குணர்கள் பக்கலில் ஒன்று சேர்ந்திருக்க முடியாதவைகளான ஸாம
தண்ட சிந்தனைகள் பெருமாளிடத்தில் ஒருங்கே கூடியிருந்தன
வாகக் காட்டக்கூடிய இடம் ஸ்ரீராமாயணத்திற்குள் சிறிதேனும்
கிடைக்குமோ? முழுதும் தேடிப்பார்க்க.

„ஶகாரணே ப்ரத்வாய மென்றால் ஹிதஶாஸநம்
அநார்ஜவமோ?" என்கிறார் பீதாம்பர பண்டிதர். சாஸ்த்ரம் நம்
மிடத்தில் சரணுகதி செய்ய வந்ததன்று. * ஸாஷ்டாங்கம் ப்ரஹ்வ
ஸம்ஹித மென்று முறையிடப்பட்டுளது. பெருமாள் இங்கு
ஸாஷ்டாங்கவான முறைமையிலேயா தரைக்கிடை கிடக்கிறார்? ராஜ்ய
தந்த்ர மென்கிற பேச்சுக்கு இங்கு என்ன ப்ரஸக்தி? ப்ரத்யுப
வேசந தந்த்ரமன்றோ இது. இவையெல்லாம் அஸம்பத்த வாக்
விலஸிதங்கள்.

"இங்கே தக்ஷிண பாஹூபவர்ணநம் நயம் பயம் இரண்டையும்
காட்டுகிறது" இத்யாதிகளான பீதாம்பர பண்டித வாக்யங்கள்
எடுத்துக் கழிக்கவும் தகாதவை. 'தரைக்கிடை கிடந்த காலத்திலே
பெருமாளுடைய திருவுள்ளம் எப்படிப்பட்டது?' என்று விமர்சிக்
கும் ப்ரகரணத்திலே இத்தகைய காடுபாய்ந்த வாக்யார்த்தங்கள்
காட்டிலே கூறத்தக்கன. இவ்விடத்திலே கோவிந்தராஜீய வ்யாக்யா
நத்திலுள்ள பதப்ரயோஜந விவரணங்களையும் அவதாரிகைகளையும்
நோக்கினல் ஸாகரமாரண நினைவு பெருமாள் திருவுள்ளத்தில் (12
ச்லோகம் வரையில்) எள்ளளவும் எட்டிப்பார்க்கவே யில்லையென்பது
தெளிவாகும்.

ஶரணவரணாநுஷ்டாநமும் உபாயாநு ஸந்தாநமும் ஶாககாஞாவஹேஶந ஒரு வ்யக்தியினிடத்தில் எப்படியிருக்கத் தகாதவையோ அப்படியே ஶிக்ஷாஞாவஹேஶநாவி இருக்கத் தகாதவைதான்; அதுமாத்திரம் இராகவனிடத்தில் எங்ஙனே கூடிற்று? என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். இதனால், பெருமாள் சரணுகதிக்கு, அல்லது ப்ரத்யுபவேஶநத்திற்கு அதிகாரி யல்லர் என்பதும், மநுஷ்ய பாவனைக்குச் சேரப் பல காரியங்களையும் செய்துபோந்த கணக்கிலே இதனையும் செய்தார் என்பதும் சொல்ல வேண்டிற்றுகு மத்தனை யல்லது வேறொன்றும் சொல்லப்போகாது. பல்லைக் காட்டிக் கொண்டு யாசிக்கும் ஸமயத்திலேயே வில்லைக்காட்டி வெருட்டுவதான க்ருத்யமும் மநுஷ்யர்கள் பக்கலில் காணக்கூடியதே யாதலால் மநுஷ்ய பாவனையில் நின்ற பெருமாளுக்கு அதுவுந்தான் பொருந்தினதாக இருக்கட்டுமே என்று சொல்லப் பார்ப்பது பெருமாளை காவாரஷ கோஷ்டியிலே வைத்துப்பேசுவதாகும். பாலகாண்ட ப்ரதம ஸர்க்கத்திலும் அயோத்யாகாண்ட ப்ரதம த்விதீய ஸர்க்கங்களிலும் விரித்துரைக்கப்பட்ட ஸ்ரீராம குணங்களுக்கு விரோதமாகக் கூறும் கூற்றுக்கள் செவியிலு மேற்கத் தகாதவை.

“பெருமாளை முடிக்கவா நாலுமந்திரிகள் மந்த்ராலோசனை செய்து இவ்வுபாயத்தை நிச்சயித்தார்கள்? இவர் மந்த்ரியாயிருந்தால் எப்படியோ?” என்று பீதாம்பர பண்டிதர் எழுதியிருப்பதும் பொருளற்ற பேச்சு. ‘கடலைக்கடந்து வைரியை வென்று வைதேஹியைப் பெற முடியாமற் போனால் மரண மடைவது தவிர வேறு செய்யகில்லேன்’—என்கிற தாத்பரியமே தேறுமாறு சொல்லிக்கொண்ட விதனால் யாதொரு குறையும் சங்கிக்கப் போகாது. மஹாவீரர்களுக்கு ஏற்ற பேச்சே யிது. மரண மென்று திருவாக்கினால் சொல்லிக்கொண்ட மாத்திரத்திலேயே அது ப்ராப்தமாய்விட்டதாக நிச்சயித்து ஆக்ஷேபம் செய்வாருடைய மேதை அற்புதமாகவே யுள்ளது. மந்த்ரிகள் பெருமாளை முடியச் சொன்னதாக யார் சொல்லுகிறார்கள்? மந்த்ரிகளும் முடியச் சொல்லவில்லை. சரணுகதிக்கு மரண ஸங்கல்பம் அங்கமுமன்று. அங்ஙனே பெருமாள் செய்து கொள்ளவுமில்லை. உத்தேசித்ததொரு காரியத்தை ஸாதித்தே தலைக்கட்டுவதென்று தீவ்ரமான உறுதி கொண்டிருக்குமவர்கள் அவ்வுறுதியைக் காட்டுவதற்கு ஶேஷபூதமாகவே வார்த்தைப்

பாடாக ஸ்வமரணத்தையும் ஒரு கல்பமாகப் பேசுவது எங்குமுள்ள வழக்கம். * ஜராவணா உராஜூவா * இத்யாதிகள் இவ்வகுப்பில் தானே சேர்ந்தவை இவ்வகையிலே அமைந்த 'மே மரணம் வா' என்ற வார்த்தையின்மீது எத்தனை ஆக்ஷேபம்! எத்தனை படை யெடுப்பு! * ஸஹாயா நஹோ வநிகாஜ் வ்ருதிக்கு ஹுவகெஷ.*

"ப்ரபந்நரான விபீஷணனை சத்ருவான ராவணன் கையில் ப்ரதிப்ரதானம் பண்ணும்படி தாமே முடிய நினைத்தாரோ? தேவர்கள் சரணாகதியை ஜோவமாக்கஸங்கல்பித்தாரோ?" என்று வெகு அவலீலையாக எழுதுகிறார் பீதாம்பரபண்டிதர். ஸ்ரீராமாயணத்தில் எத்தனை ஸந்தர்ப்பங்களில் பெருமாள் தம்முடைய மரணப்பேச்சை வாய்விட்டுக் கதறியிருக்கிறாரென்று தெரியுமோ? * ஸீதயா ஹஹிதொஹம்வெ • நஹிஜீவாமி முக்ஷண । ஜூதம் மொகெந உஹதா ஸீதாஹாரணஜெந ஹா। வாமொகெ உஹாராஜொ நஹம் ஜூக்ஷதி ஜெவிதா ॥......ஸயா விஹிதாராஹம் ஜொகெஷ ஜீவிதஜாதுநஃ॥* இத்யாதிகள் ஆரண்ய காண்டத்தில் பெருமாள் உக்திகள். இப்படியே யுத்தகாண்டத்திலும் 'ஜராவணா உராஜூவா' என்றும் 'ஜஷ ராஜவஷ ராஜகூம் வராமதா ஜவஷமஷெ' என்றும் சொன்ன அடுத்த க்ஷணத்திலேயே * நஹி யாஜெந ஜெகாயஷ ஜெநவ வூாஜெணாந ஸீதயா।...கிஜெ ராஜெந கிஃவூாணெணஃ யாஜெ காயஷ நவிஷதெ।...ஐஜெவ ஜாணஜூயஃ நதா வெஷாவிம ஹஷணா * இத்யாதிகள் பெருமாள் திருவாக்கில் நிரமமாக வந்திருக்கின்றன. தரைக்கிடை கிடவாமல் மஹாவீரனுயும் உஹாமீரயவராயனுயும் ஸ்ரீராமன் காரியஞ் செய்யுமிடங்களிலேயே இப்படிப்பட்ட பேச்சுக்களிருந்தால் அவ்விடங்களில் விளையாத ஆக்ஷேபம் தரைக்கிடை கிடக்குங்காலத்ததான அத்யமே மரண மென்பதில் என்ன விளையக்கூடும்? * ஜவிஷஷவிதவாவ வாநர ஹஜெடீ:* என்றுப்போலே ஸ்ரீராமாயணத்தை ஓரிடத்திலும் ஆழ்ந்து பாராமல் மேலெழவும் பாராமல் நெஞ்சில் தோற்றுகிறபடியெல்லாம் ஆக்ஷேப தூஷணைகளைச் செய்து கொண்டிருப்பார்க்கு நம்முடைய உக்திகள் எங்ஙனே பயனளிக்கும்? இப்போது இதில் நாம் காட்டியுள்ள விஷயங்கள் ஏற்கனவே அண்ணாஸ்வாமியின் க்ரந்

தங்களில் பரக்க நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பவையே. ஆனாலும் இங்கு ஸாரமாக எடுத்துக் காட்டினோமத்தனை. [சுஹ்ருதே வாதாஸ்ய தாணம்வா (தே) உணம்வா] என்கிறவொரு அந்வயம் தவிர மற்றைப் படி இவர்காட்டும அந்வயங்கள் பெருமாளுடைய திருவுள்ளத்திற்கும் வால்மீகியின் அபிப்ராயத்திற்கும் வெகு தூரத்திலே நிற்கும்.

தே என்பதற்கு 'என்னிடமிருந்து' என்று பஞ்சமியாக அர்த்தங்கூறி, "உதத உணம்வா! சுய தாணம்வா வாதாஸ்ய என்றால் என்ன வ்யுத்க்ரமம்?" — என்று கேட்கிறார் பீதாம்பர பண்டிதர். இப்போது இவர் காட்டுகிற அந்வயக்ரமம் ஒரு பொருளையும் தரமாட்டாதது. ஒரு வியாக்யாநகாரரும் காட்டினதுமன்று. தே என்பதற்குப் பஞ்சமியாகப் பொருள்கொள்ள அவசியம் ஏற்பட்டால் கொள்ளலாம். அதை மறுப்போமல்லோம். இங்கு அப்பொருள் அஜாகளஸ்தந துல்யமாகும். ஸாகரத்திற்கு என்னிடமிருந்து தரணமாவது-என்று ஒரு விலக்ஷணமான அர்த்தம் இவர் கூறவருகிறாரே, இதில் ரஸமறிந்தவர் இவரொருவரே யாகவேணும். விசாரமோ ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தியை யநுஸரித்துப் பிறந்துளது. அதற்கிணங்காத வேறொரு அஸமஞ்ஜஸப் பொருளைச் சொல்லிக்கொண்டு 'இப்பொருளில் என்ன வ்யுத்க்ரமம்? என்று கேட்பது விவேகிகளின் பணியாகுமோ? மூலத்தில் மே மரணம் என்றுள்ள பதச்சேர்த்தியைப் பிரிக்காமல் அந்வயிப்பது க்ரமிகாந்வயம்; அதைப்பிரித்து மிகவும் வ்யவஹிதமான வேறொரு பதத்தோடே சேர்த்து அந்வயிப்பது வ்யுத்க்ரமாந்வயம். காவ்யம் வாசிப்பவர்களுக்கும் இது எளிதாகத் தெரியுமே. அந்தோ! ஒவ்வொன்றையும் முறை கேடாக வேயா எழுத வேண்டும்?

"உபாய விகல்பத்தில் இரண்டு கல்பத்திலும் பலன் ஒன்றேயாகவேணும்" என்று தொடங்கி இவர் எழுதியிருப்பதும் தவறு. இங்கு உபாய விகல்பமாக பாலிசனும் நினைக்க முடியாது. ப்ரத்யுபவேசநமாகிற உபாயம் ஒன்றே நிஷ்கர்ஷித்துப் பரிக்ரஹிக்கப்பட்டு விட்டது. அதில் விகல்பமே கிடையாது. தரணம் என்பது இவ்விடத்தில் பலனே யல்லது உபாயமன்று. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் இது ஸுஸ்பஷ்டம். மேல் விளைய வேண்டிய ராவணவத ஸீதா ப்ராப்திகளைப்பற்ற இது உபாயமன்றோ என்ன வேண்டா. ஒன்றுக்கு ஒன்றைப்பற்ற உபாயத்வமும் மற்றொன்றைப்பற்ற ஹேதுத்வமும் சாஸ்த்ர

ஸித்தம். ஶரணவரணமாகிற உபாயத்தினால் தாரணத்தை இங்குப் பலனாகக் கொண்டாரே யல்லது உபாயமாகக் கொண்டாரல்லர். இதை நாம் எடுத்துச் சொல்லுவது சிறு குழந்தைகளுக்குச் சொல்வதுபோலவே யுள்ளது. ப்ரகரணம் உபாய பரிக்ரஹ ப்ரகரணந்தான். அந்த வுபாயம் விபீஷணாதிகளின் வார்த்தையினாலும் பெருமாள் தம்முடைய ருசியினாலும் ஶரணவரணமே யென்பதாக உறுதி செய்யப்பட்டு அநுஷ்டிக்கப்பட்டுமான பின்பு அதில் விகல்பமென்கிற பேச்சுக்கு ப்ரஸக்தி யேது? "மே மரணமென்கிற ஒரு கல்பமுமுண்டு" என்று ஒரு தடவைக்கு இரு தடவையாக எழுதி யிருக்குமிவர் தம்முடைய கருத்துக்கே மறுப்பாகக் காட்டும் தூஷணங்கள் பரிஹாஸ்யங்களே யல்லது வ்யாக்யேயங்களல்ல என்று, இவருடைய அபத்தச் சுவடியின் வீக்ஷணத்தில் விரமிப்போமிப்போது.

அறிவிற் சிறந்த ஆரியர்களே! ஈட்டில் ஶைவக வ்யாக்யாத்ருக்களினால் ஸம்வதிதமான "இத்தை முடித்தல் கடத்தல்" என்கிற வாக்கியமே இத்தனை விசார விரிவுகளுக்கு மூலமாயிற்று. அந்த வாக்கியம் அப்படியிருந்திருக்கத் தகுதியுண்டா வென்று ஆராய்ச்சி செய்யலாமே. அங்கு நம்பிள்ளை தாத்பரிய ஸரணியில் ஸாதித்தவரே யன்றிப் பதவுரை முறையில் ஸாதித்தவரல்லரே. வாய்திறக்கும்போதே இத்தை முடித்தல் என்று ஸாதிப்பரா? கடலைக் கடத்தல் நேராவிட்டாலன்றோ அதனை முடித்தல் வேண்டும். இத்தைக் கடத்தல் முடித்தல் என்று ஒழுங்குபாடாக ஸாதிப்பதில் என்ன தடை? முறைதவறி யிருப்பதுகொண்டே இங்கு ஏதோ பிழை புகுந்திருத்தல் வேண்டும் என்று ஏன் தெளிந்து கொள்ளலாகாது? இற்றை முடிதல் கடத்தல் என்பது மாத்திரம் முறைமையோ? என்ன வேண்டா. ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தின் ஆநுபூர்வியில் ஆர்க்கும் விப்ரதிபத்தி யில்லையே. மூலமுள்ளபடிக்குச் சேருகிறது என்பதே யல்லாமல் மற்றுமுண்டான தகுதிகளும் தத்வப்ரதிஷ்டையில் நிரூபிக்கப்பட்டே யுள்ளன. ஸ்ரீராமாயண மூலத்தையே மாற்றி விடப் புகுந்தவர்களும் உள்ளார்களெனினும் அன்னவர்களைப் பொருள்படுத்தி நாமுரைக்க வேண்டுவ தொன்றுமில்லை. வ்யாக்யாதாவான நம்பிள்ளை திருவாக்கில் இத்தை முடித்தல் என்பது முந்துற இருப்பதற்கு எள்ளளவேனும் தகுதியுண்டா? என்று நெடுந்தூரம் நிரூபித்தும் காண்மின்,

இரண்டாவது :—இந்த விபரீதார்த்தம் ஸ்ரீராமாயண ப்ரகரணத்திற்குப் பொருந்தவில்லை யென்ப தொன்றேயோ? ஈட்டு ப்ரகரணத்திற்கும் இறைையேனும் பொருந்தவில்லையே. ஆழ்வாரை மேன்மேலும் உகப்பிப்பதில் எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமே யல்லது ஆழ்வாரைத் தொலைத்துவிடுவதாக எம்பெருமான் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினானென்று உண்மையான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வாயில் வருவதுமுண்டோ? ஆழ்வாருடைய ஒவ்வொரு பாசுரத்தையும் அல்லது ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தையும் எடுத்துக் கொள்வோம். ஓரிடத்திலாவது இத்தகைய ரஸாபாஸப் பொருள்படுமாறு ஸ்ரீஸூக்தியுளதோ? * தண்டாமஞ் செய்து என் எண்தானானே * என்று ஆழ்வார் ஸாதிப்பதையும் அதற்கு நம்பிள்ளை பணித்த சுநவல்வல்லாவல்லாநத்தையும், மற்றும் "வாரிக்கொண்டுன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று, ஆர்வுற்ற என்னை யொழிய என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப்பருகினான்" என்பது முதலான பாசுரங்களையும் ஸேவிக்கப் பெற்றவர்களுமா ஆபாஸப் பொருளை அகத்திற் கொள்வது? * எங்கள் குழுவினில் புகுரவிட்டோ மென்கிற பீதாம்பர பண்டிதஜ்ஞாதிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ மொஷ்ஃஜவிஷர்கள் யாதானும் சொல்லுக. ஆழ்வாரளவிலே எம்பெருமான் படுகாடு கிடக்கிறபடியைப் பாசுரந்தோறும் அறியவல்ல பாக்யசாலிகளுமா நெஞ்சால் நினைக்கவுமொண்ணாத பொருளைப் பேசவேண்டும்?

* பாவியேனைப் பலநீ காட்டிப்படுப்பாயோ * இத்யாதி பாசுரங்கள் இல்லையோ? * நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய் * என்றீ பதிகம் பதிகமாகப் பேசவில்லையோ ஆழ்வார்?—என்று, அருளிச் செயலின் போக்கறியாதார் சிலர் க்ஷேபிப்பரேல், அப்பாசுரங்களைப்பற்றி ஸ்ரீவசநபூஷண ஆசார்ய ஹ்ருதயாதிகளில் அருளிச்செய்யுமதை ஸதாசார்ய ஸந்நிதியில் கேட்டுணர்மின் என்போமத்தனை. கொடுவுலகத்திலிருப்பைப் பொறுக்கமாட்டாமல் ஆர்த்திமிக்குப் பேசும் பாசுரங்கள் தனிப்பட்டவை. * யானொட்டி யென்னுள் * என்கிற பாசுரங்கொண்ட பதிகம் பரமானந்தம் பொலியப் பேசியது. இதில் ஆர்த்தியின் கந்தமும் எட்டிப் பார்ப்பதன்று. எம்பெருமானுடைய ஒப்புயர்வற்ற இனிமையைப் பேசுவது இத்திருவாய்மொழிக்கு ப்ரமேயமென்று மணவாளமாமுனிகளும் நூற்றந்தாதியில் அருளினார். அப்படிப்பட்ட திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் ஆழ்வா

ரைத் தொலைத்துவிடுவதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்தானென்பதும், “அதற்குத் தாத்பர்ய மென்னவென்றால்” என்று பேசத்தொடங்கிக் காடுபாய்வதும் அநுவதிக்கவும் தகாதவை.

இறவை முடித்தல் என்றால் ஈட்டு ப்ரகரணத்திற்கு எங்கு பொருந்துகிறதோ வென்னில், ஆச்சரியமாகப் பொருந்துகிறது. இதை நாம் உபபாதிக்க அதிகப்ரிச்ரமம் கொள்ள வேண்டாம். திருநெடுந்தாண்டக வ்யாக்யான அவதாரிகையில் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை)

‘ இனி முகங்காட்டா தொழியில் ஜகத்து அநீச்வரமாமென்று பார்த்து ஆழ்வார்க்கு முகங்காட்டி, தானும் இவரும் ஜகத்து முண்டாம்படி பண்ணினான் ”

என்றருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்தி யொன்றைக் காண்மின். இதைப்பற்றின விரிவுகளை அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி தக்க ஸமயங்களில் வெளியிடுவர். எம்பெருமான் ஆழ்வார் பக்கலிலே *ஆவாஸ்து ஹரிஸ்ஸாரி* என்றாற்போலே குடியிருக்க விரும்புவதும், ‘இப் பெரும்பேறு நமக்குக் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ’ என்று அவன் தான் தளும்பி நிற்பதும், ‘இது கிடைக்காவிடில் பின்னை யிருந்து நாம் ஜீவிப்பதுமுண்டோ?’ என்று அவன் ஸ்வஸத்தையில் வெறுப்புக் கொள்வதும், ‘ஆழ்வார் நம்மை அங்கீகரித்தால்தான் நமக்கு ஸத்தையுண்டு, இல்லையேல் ஶஶவிஷாணாதிகளைப் போலே நமக்கும் துச்சத்வமேயத்தனை’ என்று அவன் எண்ணுவதும் ஆக இப்படிப்பட்ட ரஸமயப் பொருள்களை ஈட்டில் வாரி யிறைத்திருக்கின்ற நம்பிள்ளை திருவாக்கில் அவத்யமயமான வொரு வாக்கியம் வந்ததாக ஸ்தாபிக்க முயல்வாருமுண்டாவதே!. எம்பெருமானைப் பெறுமல் ஆழ்வார் முடியகிற்பதும், ஆழ்வாரைப் பெறுமல் எம்பெருமான் முடியகிற்பதுமாக நம்பிள்ளை போல்வார் வ்யாக்யானங்களில் அடிக்கடி காண்கிறோம். எம்பெருமான் ஆழ்வாரை முடித்துவிடுவேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுவதான பொருள் ஸர்வதா அஸம்பாவிதமே. “ஆழ்வார், தன்னைப்பிரிந்து துவண்டு முடிந்துபோமளவாக எம்பெருமான் செய்வதுண்டே, அதுதான் முடித்தலாக இங்குக் கொள்ளலாகாதோ?” என்னில், “புணர்தொறு மென்னக் கலந்து பிரிந்து ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்

தது கனங்குழையிடக் காது பெருக்குதலும் மாஸோபவாஸி போஜனப்புறப்பூச்சும் போலே ஆற்றநல்ல மாபோகச் சிரமமாக." என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய திவ்யஸூக்தியின் சுவடறிவார் இங்ஙனே பேசார்.

* ஸ்வஜநம்வலிகா சாபோத்ய கரோதிப்படியே ஏதுக்கு இத்தனை அநர்த்தங்கள்? * யதாத்ர ராமவஸரம் ரவாவீர! வீக்ஷ்ய விஸ்ருஜ்யதாவிதி சரணாகதஸ்ய சரண்யஜநா। ஸேநாயம் பாண: கதரகொடிமத: கியாநுவா கஸ்ய ஹேதோர்வத சஹோ வத கஸ்ய ஹேதோ:! * (அதிமாநுஷஸ்தவம்) என்று அகங்குழையும்படியான திருக்குணம்வாய்ந்த ராகவன் * ஸஜ்யஜ யோ சஹோதய: இத்யாதிகளாலே பக்தனால் கொண்டாடப்பட்ட கடலரசன் திறத்தில் குற்றம் காணாதவளவிலேயே க்ரூர நினைவைக் கொண்டாரென்னும் பேச்சை மீண்டுமீண்டும் பேசாதீர்கள். இப்படிப்பட்ட அபார்த்தம் நம்பிள்ளை பணிக்கவும் தகாது, இராகவன் இதற்கு இலக்காகவும் தகாது.

* தவஸா ஸேதுபந்தேந ஸாகரஸ்ய சோஷணேந வா ஸர்வதா ஸுமஹாஸேனா ஸாகரம் ஸ்தரேமஹி ॥ * என்று விபீஷண சரணாகதிக்கும் முன்னமே பெருமாள் பேசியிருக்கும் பேச்சுக்குப் பாங்காகவே யுளது இவ்வர்த்தம்— என்கின்றவர்கட்கு ஒரு ரஹஸ்யார்த்த முபகரிப்போமிங்கு. ஸாகரசோஷணேந வா' என்றதற்கும் அத்யமே ச்லோகத்திற்கும் யாதொரு புணர்ப்பு மில்லையென்று பண்டே பரக்க நிரூபிதம். மற்றொன்றும் மதியிற் கொண்மின். ஸாகரசோஷணமிதி ந சோஷயிதவ்ய: ; அபிது சோஷ்யதே. ஸாகரஸ்ய சோஷ்கரணமிதி நார்த்த: ; அபிது சோஷ்ஹேவார்த்த:. ராஜ கர்த்ருக ஸாகர கர்த்ருக சோஷணம் நார்த்த:. ஸாகரஸ்ய உபாயீந: ஸ்வதவைவ சோஷ்ஹேவார்த்த:. 'கடலரசன் நாம் அணைகட்டிச் செல்லுமாறு உடன்பட்டோ, அல்லது அந்த ப்ரயாஸமும் நமக்கு வேண்டாமல் நடந்தே நாம் செல்லும்படி தன்னை வற்றிக்கொடுத்தோ உபகரிக்க நாம் கடந்துவிடலாம்' என்று பெருமாள் கூறுவதாகக் கொள்வதே இங்கு மிகச்சிறந்த பொருள். பரத்வப்பிடாரைக் காட்டவல்ல பொருளைக்காட்டிலும் நீர்மைக்

குணத்தைக் காட்டவல்ல பொருளே ஸ்ரீராகவன் திறத்தில் ஏற்கும் என்பது நம் ஆசார்யர்களின் ஸித்தாந்தமாதலாலும், மௌனவ்ருத்தி யொன்றுமின்றியே எளிதாகக் கிடைக்கும்பொருளே கொள்ளற் பாலது

* [illegible] ॥ * என்று யாதவாப்யுதயத்தில் தேசிகன் பணித்தபடியும் அதற்கு மூலமாக ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலுள்ளபடியும் வஸுதேவர்க்கு யமுனையாறு தன்னை வற்றிக்கொடுத்தாற்போலே இராகவனுக்கும் அங்ஙனே கடல் செய்யலாமாதலால் அந்த ரீதியே இங்கு விவக்ஷிக்கப்படுகின்றதென்கை மிகப்பொருந்தும்

முடிவில் சிறியதோர் விண்ணப்பம். அபார்த்தங்களையுங்கூட ஸத்யார்த்தங்களாகவே கொண்டு ஸமாதிக்க மஹான்களுங்கூட ஸாஹஸங்கள் செய்வது பிசகு என்று நாம் எண்ணவே முடியாது * [illegible] ...ஹாதம் [illegible] * என்று ஆழ்வானே பணிக்கும்போது நாமெல்லாம் எந்த மூலைக்கு? நன்றே தீர்த்தர், ஒரு வழியில் வாஸனை பண்ணி விட்டால் அதில் நின்றும் நெஞ்சைப்போப்பது எம்மாண்பினார்க்கும் எளிதன்றுதான் பிடிவாதமென்பது ஜந்துக்களுக்கு அவர் ஜநீயமே. இதில் வியப்பொன்றுமில்லை அச்சுப் புத்தகங்களிலும் ஓலைப்புத்தகங்களிலும் ஆராய்ச்சியில்லாமே விச்வாஸம் வைத்தவர்கள் கரமேண பலபல விஷயங்களை ஆராய்ந்தால் திண்ணமாகத் தாங்களே தெளிவு பெற்றிடுவார்கள் என சிற்றறிவுகொட்டிய ஒன்றிரண்டு விஷயங்களை நான் காட்டுகிறேன், காண்மின் ,—பெருமாள் திருமொழியில் * வளையவொரு சிலையதனால் மதிளிலங்கை யழித்தவனே * என்றதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்யானத்தில் " ஸுஹ்ருத்ஸ்ரீகள் வாய்மடியு மூரை மநுஷ்யத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான வில்லாலே அவனுடைய ஊரை அழியச் செய்தவனே " என்று காண்கிறது இதில் " வாய்மடியும் ஊரை " என்பதற்கு எங்கே அந்வயம் ? " அவனுடைய ஊரை " என்பதற்கு எங்கே அந்வயம்? இப்படியாப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய

திருப்பர். இப்படியே பாடம் பல பதிப்புக்களிலும் ஏறிவருகின்றது. அதிலேயே * ஆலிநகர்க்கதிபதியே *. என்றவிடத்து "வாலியைக் கொன்று ஊரிலிதன்னைத் துணையாகக் கொள்ளப் பெற்றதே!" என்று ஒரு பதிப்பில் பாடமும், மற்றொரு பதிப்பில் மற்றொரு வகையான பாடமும் காண்கிறது. ஒன்றாவது பொருந்துமா என்று பாருங்கள். ஆசாரியர்கள் அமுத மொழிகளை நமக்குச் சேமநிதியாகவே இட்டருளினர். அவை நாளடைவில் பல காரணங்களால் பலவகைப்பட்ட விக்ருதிகளை அடைந்திட்டால் அவற்றையெல்லாம் ஒருவர் எடுத்துரைக்க நாம் இசைந்திடுவதா என்கிற பொறுமையுடையார் நல்ல அர்த்தங்களையும் சுத்த பாடங்களையும் அநியாயமாய் இழந்தே போகவேண்டுமெத்தனை.

பல பெரியார்கள் வெகுநாளாக ஆதரித்து ஓதிவருகிற பாடங்களை ஒருவருடைய உத்போதநத்திற்காகத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும்படியாக நேர்ந்துவிடுகிறதே யென்கிற வருத்தம் அல்லது வெட்கம் சில மஹான்களுக்கு இருக்கக்கூடியதே. அதற்கு நாமென் செய்வோம். பெரிய திருமொழியின் சாற்றுப் பாசுரமாகிய * குன்றமெடுத்து ஆநிரை காத்தவன் தன்னை * என்கிற ஈற்றுப் பாசுரத்தின் இரண்டாமடியை "மன்றில் மலி புகழ்" என்றே உலகமெங்கும் ஸேவித்துவருவதை நாம் காண்கிறோம். வேறுவகையான பாடம் ஒருவருடைய வாயிலும் வந்ததாக இதுவரை நாம் கண்டதில்லை; காணப்போகிறதுமில்லை. ஆனால் வழங்கிவருகிற பாடம் என்றைக்கோ தவறாக வந்துபுகுந்து உலகமெல்லாம் பரவிவிட்டது என்று தான் சொல்லித் தீர வேண்டியதாயிருக்கிறது. அப்பெரிய திருமொழியின் பதினோராம் பத்திலேயே இரண்டாவது திருமொழியின் இறுதிப் பாசுரமாகிய * வென்றி விடையுடன் * என்கிற பாட்டின் இரண்டாமடியில் "மன்றில் மலி புகழ்" என்கிற பாடம் உண்டேயன்றி மேற்குறித்த சாற்றுப் பாசுரத்தில் அது கிடையாது, பொருந்தாது. அதைப்பற்றி அண்ணஸ்வாமி (பெரிய திருமொழி) திவ்யார்த்ததீபிகையில்—(அப்பாசுரத்தினுரையில்)

> "இரண்டாமடியில் 'மன்றில் புகழ்' என்ற பழைய பாடம் மறைந்து போய் 'மன்றில் மலி புகழ்' என்ற புதிய பாடமே எங்கும் பரவிநின்றாலும் அது பெரியோர்க்கு உடன்பாடன்று; இத்திருமொழியில் நேரசை முதலான பாசுரங்கள்தோறும்

ஒவ்வோரடியும் ஒற்றொழித்துப் பன்னிரண்டெழுத்தும் இசை
யசை முதலான பாசுரங்கள்தோறும் ஒவ்வோரடியும் ஒற்
றொழித்துப் பதின்மூன்றெழுத்தும் அமைந்துள்ளன வென்
பதைக் கண்டறிந்தால் இப்பாட்டில் 'மலி' என்பது அதிகப்
படியான பாடமென்று எளிதிற் புலனாகும்"

என்று அழகாக நிரூபணமும் காட்டியிருக்கிறார். அதைக் கண்ட
வாறே, "சூஷ்ட-ஸ்வார்த்த தோஷ:, ஹாஜஸ்வார்த்த தோஷ: என்
கிறப்போலே பொருந்தவிடக்கூடாதா என்ன? அது தவறான பாட
மென்று ஏதுக்கு எழுதவேணும்?" என்று சீறிப்பேசுகிற ஸ்வாமி
கள் மிகையாகக் காணப்படுகிறார்களே யன்றி சூஷ்ட-ஸ்வ ஹாஜ
ஸ்வாதிகளைக் கொண்டு ஸமாதானம் பண்ணுகிற வழியைப்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசாரியர்களும் விட்டிட்டு
இலக்கண வழியைப் பின்சென்றே பல திருத்தங்களை வியாக்கியா
னங்களில் காட்டியுள்ளார்களென்பதை யாராய்ந்து தெளிவு பெறு
வார் சிலரே. ஸம்ஸ்க்ருதர்களும் தமிழ்ப்பண்டிதர்களுமான பல
மஹான்கள் திருத்திப் பதிப்பித்திருக்கின்ற திவ்யப்ரபந்தப் பதிப்புக்
களிலெல்லாம் (நாம் மேற்காட்டிய விடத்தில்) மலி என்பதின்றியே
'மன்றில் புகழ்' என்ற பாடமேயுள்ள தென்பதையும் நோக்காமல்,
எதற்கும் மறுப்புக் கூறிக்கொண்டே யிருக்கவேணுமென்கிற நோக்
குடன் எதையேனும் சொல்லிக் கொண்டிருப்பாருள்ள விடங்களில்
அன்னவர்களுடைய அபிநிவேசத்திற்கும் அபிமானத்திற்கும் தகுந்த
படியே சொல்லிக்கொண்டும் எழுதிக்கொண்டும் 'ராஜாய ஸ்வஸ்தி,
ராவணாய ஸ்வஸ்தி' என்று பேசிப் போது போக்குவாரைப்போலே
யிருக்கவேண்டுமென்பது காலநிலைமைக்கு ஒத்ததாயினும், உண்மை
களை மறைத்து அடக்கிவைத்து, அபத்தங்களை யெல்லாம் ஆதரித்
திருக்கமாட்டாத தன்மையே காரணமாக இவ்வுலகத்தாருடைய
வருத்தத்திற்குப் பாத்திரமாகும்படி சில மஹான்களுக்கு நேர்ந்து
விடுகின்றது. இதுவுமொரு பகவத் ஸங்கல்பமே!

இங்ஙனம் —

அடியார்க்கு அடியேன்,

தி. வி. சிங்கராரய தாஸன்.

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாஶக பத்ரிகை.

தொகுதி 1.	பத்ராதிபர் வடகலை இராமாநுஜாசாரியார்	பகுதி 8

ஸ்ரீரஸ்து

ஸ்ரீரங்கநாதாய நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகினே |
ய: ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ராணாம் அந்தர்ஜ்வரமஶீஶமத் ||
வேதவேதாந்த வேதாம்ப ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்திநீ |
ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ விஜ்ரும்பதாம் ||

ஆனிதன்னிற் சோதிநன்னாள்.

[பெருமாள் கோவில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

இன்று மாநிலத்தில் முன் நம் பெரியாழ்வார் வந்துதித்த ஆனி தன்னிற் சோதி யென்னும் நன்னாள். நன்றிபுனை பல்லாண்டு பாடிய நம் பட்டர்பிரான் வந்துதித்த நல்லானியிற் சோதிநாளென்று பெரியார் பெருமை பாராட்டும் நாள் இது. இந்நாளுக்குப் பெருமை பயந்த பெரியாழ்வாருடைய பெருமையை இன்று சிறிது அநுபவிப்போம்.

பெரிய ஆழ்வாரென்று இவரை எது கொண்டு கூறினர்? மற்ற ஆழ்வார்களிற் காட்டில் இவர் வயதிற் பெரியரல்லர்; பெரிய பெரிய பிரபந்தங்களை இயற்றினருமல்லர். உண்மையில், இவரினும் வயதிற் பெரியராயும் ஆயிரக்கணக்கான பாடல்களையுடைய பெரிய பிரபந்தங்களைப் பணித்தவராயுமுள்ள ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வாரைப் பெரியாழ்வாரென்னாது, விட்டுசித்தரைப் பெரியாழ்வா

ரென்றது என்னே! என்னில்? இதற்கு இரண்டு ஆசார்ய சிகாமணி கள் இரண்டு வகையான காரணங்களை வெளியிட்டருளினர்.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் விஷய் மாக அருளிச்செய்த கோதாஸ்துதியில்—“ 𑌤𑌾𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌮𑌧𑍁𑌭𑌿𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌲𑍇𑌶𑌵𑌶𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌾𑌮𑍃𑌤𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌶𑌤𑍈𑌰𑌨𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑌸𑍁𑌭𑌗𑌾𑌮𑍁𑌪𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂 𑌲𑍇𑌭𑍇 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑌰𑌪𑌦𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌮𑍍 ॥ [தாதஸ்துதே மதுபித: ஸ்துதி லேஶவஶ்யாத் கர்ணாம்ருதை: ஸ்துதிஶதை: அநவாப்த பூர்வம். த்வத்புக்தமால்ய ஸுபகா முபஹ்ருத்ய மாலாம் லேபே மஹத்தர பதாநுகுணம் ப்ரஸாதம்.] என்றுள்ள ச்லோ கத்தை நோக்குமிடத்து, ஆண்டாள் சூடிக்களைந்த பூமாலையைப் பெருமாளுக்கு ஸமர்ப்பித்ததனாலேயே விட்டுசித்தர், பெரியாழ்வார் என்கிற பட்டப் பெயரைப் பெற்றருளினார் என்று தேசிகன் திரு வுள்ளம் பற்றுவதாகப் புலப்படுகின்றது. ஆழ்வார்க்கு விசேஷண மான பெரிய என்னும் பதத்தையே மஹத்தரபத மென்று தேசிகன் குறிப்பிடுகிறா ரென்பது ஸம்ப்ரதாயம். ஆனால் அவ்விடத்திற்கு உரை யெழுதியுள்ள சில மஹான்கள் மஹத்தரபத மென்றதற்கு மிகச் சிறந்த ஸ்தானமாகிய நித்யவிபூதி யென்று பொருள் கொண் டார்கள். அங்கு தேசிகனுடைய ஹ்ருதயத்தை ஸம்பிரதாயம் வல்ல பெரியோர்கள் தெரியக்கண்டு கொள்வது.

இனி, மற்றொரு ஆசார்ய சிகாமணியின் நிர்வாஹத்தை நிரூ பிப்போம்.

“ மங்களா சாசனத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்கள்
தங்கள் ஆர்வத்தளவு தானன்றிப்—பொங்கும்
பரிவாலே வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரான் பெற்றான்
பெரியாழ்வா ரென்னும் பெயர்.”

என்பது உபதேச ரத்தினமாலையில் மணவாள மாமுனிகளின் பாசுரம். மற்றுள்ள ஆழ்வார்களேனும் மங்களா சாஸனத்தில் ஊற்ற மிருந்தாலும் அவர்களுக்கு அது எப்போதோ ஒருகாலுள்ளதே யன்றி இப் பெரியாழ்வார்க்குப் போலே நித்யமாயும் முக்கியமாயு மிராது. அவர்கள் எம்பெருமானை ரக்ஷகனாகப்பற்றி அவனிடத்தில் தங்களுடைய வாழ்ச்சியைப் பெறுவதற்கு விரும்புவர்கள். இவ்வாழ் வார் அப்படியல்லாமல் எம்பெருமானுடைய வாழ்வையே தமக்கு

வாழ்வாக நினைததுப பெருமாளுககு என்ன தீஙகு வருகிறதோ வென்று பயபபடடுக காப்பிடத தேடுகிற பரமபகதராவா. ஆன்று பறறியே மறறுள்ள ஆழ்வாாகளைவிட மிகக பெருமையை யுடையவ ரானது காரணமாகவே இவாககுப பெரியாழ்வா ரென்று பரஸிதது யுண்டாயிறறு எனபது இபபாசுரத்தின கருதது இரணடு வகை யான நிர்வாஹஙகளும அழகியவே

இனி, இவவாழ்வாாககு பரதாந்நிரூபகமான மஙகளா சாஸநத் தைபபறறிச சிறிது பேசுவோம அவாபத ஸமஸதகாமனென்றும ஸாவ ரக்ஷகனென்றும பரஸிததனான ஈசவரனைக கணடால தமககு வேணடிய மஙகளஙகளை அவனிடததுப பிராாததிததுப பெற வேணடியிருகக, தாம அவனுககு மஙகள முணடாகுமாறு ஆசா ஸிபபது தகுதியோ வென்னில, பகவத கிருபையினால கிடைதத பகதியினால அநத பகவானுடைய ஸாவ ரக்ஷகதவம முதலான திருக்குணஙகளை அடியோடு மறநது ‘ இபபகவான குறையொன்று மிலலாம லிருபபதே நமககு மஙகளம்’ என நினைதது மஙகளா சாஸ நததில ஒருபபடுகின்றாராதலால், இதுபகதி நிலைமைக்குப் பாாகக கவே அமையும

ஜஞான தசை யென்றும பரேம தசையென்றும் இரணடு நிலை மைகள உணடு அவறறுள, ஸாவேசவரனே ரக்ஷகனாகவும, தான அவனாலே ரக்ஷிககபபடுகிறவனாகவும பிரணவம முதலியவறறில சொலலுகிறபடியே தெளிவாகக கணடு அநுஸநதிககும நிலைமை ஜஞானதசையாகும அபபோது “ அணணா அடியேனிடரைக களை யாயே” “ கொடியாய அடியேனிடா நீககேக” “ அடியேன விலையா யின பாறறே” என்றுறபோனற பாசுரஙகள திருவாககில வெளி வரும

இனி, ஸாவேச்வரனுடைய ஜஞான சக்திகளையெலலாம் மறநது அவனது ஸௌநதாய ஸௌகுமாாயஙகளையே அநுஸந் திதது ‘ இபபடிபபடட அழகிய திருமேனிககு என்ன தீஙகு விளைந திடுமோ ?’ என்று அசசம சஙகிதது வியாகுலபபடும நிலைமை பரேம தசையாகும அபபோது ஈசவரனை ரக்ஷிகக வழி தேடித தடுமாறுவாாகள , பலலாணடு, போறறி என்று காபபிடத தொடஙகு வாாகள

மஙகளாசாஸனம பணணுகிறவாாகள ஸாவ ரக்ஷகனான ஈச வரனை ரக்ஷயனாகவும, அவனாலே ரக்ஷிககபபட வேணடிய தஙகளை

ரக்ஷகர்களாகவும் நினைக்க நேரிடுகிறபடியால் இந்த நினைவு விபரீத வுணர்ச்சியேயன்றோ? மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களான ஆழ்வார் களுக்கு இத்தகைய விபரீதஞானம் கூடாதேயென்று சிலர் சங்கிப் பர்கள். தீவினையின் பயனாக வருகிற விபரீத ஞானம் ஹேயமே யொழிய எம்பெருமானது வைலக்ஷண்யமடியாக வருகிற விபரீத ஞானம் ஹேயமல்ல; மிக உத்தேச்யமாகவு மிருக்குமென்று நம் முதலிகள் ஸமாதான மருளினின்றனர்.

அயர்வறு மமரர்களென்று போற்றப்பட்ட நித்யஸூரிகளுக் கும் இந்த விபரீத ஞானமுண்டு. 'ஹாவு ஹாவு ஹாவு' என்கிற ஸாமகான கோஷத்தைக் கேட்கும் திருவனந்தாழ்வான் அந்த ஸாம கோஷத்தை அஸுர ராக்ஷஸர்களின் கோலாஹலமென்று மயங்கிச் சீறி அழலை யுமிழ்கின்றானென்று திருமழிசைப்பிரான் தமது உட் கண்ணினால் கண்டு பேசுகின்றார்:—"ஆங்காரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரரவு" என்பது அவ்வாழ்வாருடைய பாசுரம்.

பட்டரும் ஸ்ரீ குணரத்ந கோசத்தில் "ஸ்நேஹாதஸ்தாநரக்ஷா வ்யஸநிபிரபயம் ஶார்ங்கசக்ராஸிமுக்யை: ஜ்ஞாநாநந்தைகதா நம் ஸ்ரீ: பகவதி யுவயோராஹுராஸ்தாநரத்நம்—ஸ் நேஹாத் அஸ்தாந ரக்ஷாவ்ய ஸநிப்ரபயம் சார்ங்க சக்ராஸி முக்யை: ஆநந்தை கார்ணவம் ஸ்ரீ:! பகவதி யுவயோராஹு ராஸ்தாந ரத்நம்" என்கிறார். பரமபதத்தில் பஞ்சாயுதாழ்வார்களும் ப்ரேமத்தாலே கலங்கிக் காப்பிடா நிற்பர்களென்கிறது இதில்.

இவ்விபூதியிலும் ப்ரேம பரவசர்கள் பலர்க்கும் மங்களா சாஸ நமே யாத்திரையாயிருக்கும்: இதற்குச் சான்றாக இதிஹாஸ புரா ணாதிகளிலிருந்து சில செய்திகளை யெடுத்துக் காட்டுவோம். பரி பூர்ண சக்தியுக்தன் என்கிற உணர்ச்சியும் நம்பிக்கையு மிருக்கும் போதும் ப்ரேமத்தினால் கலங்கி அஞ்சுவது உண்டு என்பதனை மூதலிக்கச் சில புராண புருஷர்களைக் காட்டுவர்கள் நம் ஆசாரி யர்கள்.

இராமபிரான் பிராட்டியைத் திருமணம் புரிந்துகொண்டு மிதிலா புரியில் நின்றும் அயோத்திக்கு மீண்டுவரும்போது பரசுராமன் என் வில் வலிகண்டு போவென் றெதிர்வந்த காலத்தில் தசரத சக்ரவர்த்தி அப்பிரானுடைய பிரபல சக்தி விசேஷங்களை முற்றும் மறந்து இளமையையும் ஸௌகுமார்யத்தையுமே பார்த்து அஞ்சிப்

பரசுராமனிடத்திலே அபயம் பிரார்த்தித்தான். "அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்" என்று உறுதியாகக் கூறின விச்வாமித்ர முனிவனது உக்தியைக் கேட்டுவைத்தும், தாடகா தாடகேய நிரஸநம், அஹல்யா சாப விமோசனம், சிவதநுர்ப்பங்கம் முதலிய அரும்பெருஞ் செயல்கள் செய்தமையைக் கேட்டுவைத்தும் தயரதன் கலங்கினனென்றால் இது ப்ரேமத்தின் கனத்தினாலல்லது வேறொன்றாலன்றே.

கௌஸல்யையும் ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய பிரபாவங்களை அறிந்திருந்தும் அவன் வநவாஸத்திற்குப் புறப்படும்போது "தத் தே பவது மங்களம்" என்று பலகாலுஞ் சொல்லி ஆசாஸித்தாள்.

ஸீதாபிராட்டியும் ஸ்ரீராமபிரானுடைய வைபவமெல்லாம் அறியுமவளாயிருக்கச் செய்தேயும் திருவபிஷேகம் பண்ணுகைக்காக ஸர்வாலங்காரங்களும் செய்துகொண்டு அவர், சக்ரவர்த்தி திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளுகிறபோது அவரது அழகிலே தோற்று இதற்கு என் வருகிறதோவென்று ப்ரேமத்தாலே கலங்கி "[Grantha text] ஸ்திஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தார மஸிதேக்ஷணு, ஆத்வாரமநு வவ்ராஜ மங்களாந்ய பிதத்புஷீ." என்று திருவாசலளவும் தான் மங்களா சாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு பின்சென்று "பூர்வாம் திஶம் வஜ்ரதர:" என்று தொடங்கி யமன் வருணன் முதலிய திக் பாலகர்களையும் இவர்க்கு ரக்ஷகராக வபேக்ஷித்தாள்.

அயோத்யா வாஸிகளான ஸகல ஜனங்களும் காலையும் மாலையும் இராமபிரானுடைய மங்களங்களை ஆசாஸித்து எல்லாத் தெய்வங்களையும் வழிபடும்படியை "[Grantha text] ஸ்திரியோ வ்ருத்தாஸ் தருண்யஶ் ச ஸாயம் ப்ராதஸ் ஸமாஹிதா: ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந:" என்ற சுலோகத்தினால் தெரிவித்தார் வான்மீகிமா முனிவர்.

குஹப்பெருமாள் இராமபிரானுடைய சக்தி விசேஷங்களையும் நன்கறிந்தவர்; பரதாழ்வானுடைய பக்தியின் கனத்தையும் நன்கறிந்தவர்; அப்படியிருந்தும், நல்ல ப்ரதிபத்தியோடே வந்து கொண்டிருந்த அப்பரதாழ்வானை நோக்கி விபரீதமாகச் சங்கித்து,

“ அஞ்சன வண்ணனென்று ருபிர்நாயக னுளாமே
வஞ்சனையாலர செய்திய மன்னரும் வந்தாரே
செஞ்சர மென்பன தீயுமிழ்கின்றன செல்லாவோ
உஞ்சிவர் போய்விடின் நாய்க் குகனென்றெனையேசாரோ?
ஆழ நெடுந்திரையாறு கடந்திவர் போவாரோ?
வேழ நெடும்படை கண்டு விலங்கிடும் வில்லாளோ?
தோழமை யென்றவர் சொல்லிய சொல்லொரு சொல்லன்றோ
ஏழைமை வேடனிறந்தில னென்றெனை யேசாரோ?” (கம்பர்.)

என்கிறபடியே அதி ப்ரவ்ருத்திகள் செய்யப் பார்த்ததும், இவ் வண்ணமாகவே பரத்வாஜ மாமுனிவரும் “ [illegible] — கச்சிந் ந துஷ்டோ வ்ரஜஸி ராமஸ்யாக்லிஷ்ட கர்மண:?” [பரதா! உன்னைப் பார்த்தால் எனக்கு மிகவும் அதிஶங்கை யுண்டாகிறதே; இராமனுக்கு ஏதோ தீங்கிழைக் கப் போகிறாய் போலே தோன்ற நின்றாயே; அப்படியில்லையா?” என்று கேட்டது மெல்லாம் ப்ரேமத்தின் கனத்தாலே யல்லவோ?

தண்ட காரண்ய வாஸிகளான மஹர்ஷிகளும் தங்களுடைய ஆபத்தைப் போக்கவும் அபிமதங்களைக் கொடுக்கவும் ஸ்ரீராமபிரான் எழுந்தருளி யிருக்கிறாரென்று அறிந்து வைத்தும் அதை மறந்து அவருடைய வடிவழகி லீடுபாட்டாலே மங்களா சாஸநம் பண்ணி னார்களென்பது “ [illegible] தே தம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை தர்ம சாரிண: மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்ய க்ருஹ்ணந் த்ருட வ்ரதா:” என்கிற ச்லோகத்தினால் ஸ்ரீராமாயண ப்ரஸித்தம்.

ஸ்ரீ ஜடாயு மஹாராஜர் பிராட்டிக்காக இராவணனோடே பொருது குற்றுயிராய்க் கிடக்கிற தம்மைப் பெருமாள் வந்து கண்ட வளவிலே ஜநஸ்தானத்திலிருந்த பதினாலாயிரம் இராக்கதப் படை களையும் தனி வீரம் செய்து நின்று கொன்ற தோள்வலியை அறிந் திருக்கச் செய்தேயும், இனிமேல் என்னாய் விளையப் புகுகிறதோ! என்றஞ்சி ஆயுஷ்மந் என்று கூறும் முகத்தாலே மங்களா சாஸநம் பண்ணினார். [யாம் ஓஷதிமிவ ஆயுஷ்மந்! அந்வேஷஸி மஹாவநே. ஸா தேவீ மம ச ப்ராணா: ராவணேந உபயம் ஹ்ருதம்] என்றது காண்க.

ஸுக்ரீவமஹாராஜர் வாலிவதம் முதலியவற்றால் பெருமானு டைய நிகரற்ற சக்தியைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் ஸௌகுமார் யத்தையே பார்த்துக் கலங்கி, ஸ்ரீ விபீஷ்ணாழ்வான் நாலு பேரும் தானுமாய் வந்தமைகண்டு, நமக்கெல்லாம் ஒருயிரான பெருமாளை நலிந்து நம்மை யெல்லாம் முடிப்பதாக வருகிறானிவன் என்று அறு தியிட்டு முதலிகளுக்குக்காட்டி இவனைச சித்திரவதம் பண்ண வேணுமென்றதும் இவனை யங்கீகரிக்கவே கூடாதென்று பெருமா ளைக் கால் கட்டினதும ப்ரேமத்தின் பாரவசயத்தாலேயன்றோ ?

கிருஷ்ணாவதாரத்திலும் விதுரர் கண்ணபிரானுடைய ஸர்வஜ் ஞத்வம் ஸர்வசக்தியுக்தத்வம் முதலியவற்றை அறிந்திருந்தும், துர் யோதந கோஷ்டியில் கண்ணன் எழுந்தருளினபோது பொய்யாஸந மிட்டுச் சிறிது அநர்த்தம் விளைவித்த படியைக் கண்டு அஞ்சி ப்ரே மாந்தராகித் தம்முடைய திருமாளிகையில் தாமிட்ட ஆஸனத்தை யும் அதிசங்கை பண்ணித் தம் கையாலே அமுக்கிப் பார்த்தாரென் பது "ஸம்ஸ்ப்ருஶ்யாஸநம் ஶௌரே: விதுர: ஸ மஹாமதி:" ஸம்ஸ்ப்ருசந் ஆஸநம் சௌரே: விதுரஸ் ஸ மஹாமதி:" என்ற ச்லோகத்தினால் சொல்லப்பட்டது.

எம்பெருமானாரால் திருத்திப் பணி கொள்ளப் பெற்ற பிள்ளை யுறங்கா வில்லிதாஸர், நம்பெருமாள் புறப்பாட்டில் என்ன அவத்யம் விளைகின்றதோவென்று அதிசங்கைபண்ணி பிச்சுவாய் என்கிற கத்தியை உருவிப் பிடித்துக்கொண்டு கூடவே உலாவுவர் என்பது ப்ரஸித்தம். இங்ஙனே மற்றுமுள்ள இதிஹாஸங்கள் பலபல. இவர்களெல்லாரையும் அதிசயித்த பெருமேன்மை பொருந்தியவர் இப்பெரியாழ்வார். இவருடைய திருவாக்குக்களுள் திருப்பல் லாண்டுக்கு அமைந்த ஒப்புயர்வற்ற சிறப்பை

"கோதிலவாமாழ்வார்கள் கூறுகலைக் கெல்லாம் ஆதி திருப் பல்லாண்டானதுவும்—வேதத்துக்கு ஓ மென்னுமது போல் உள்ள துக்கெல்லாம் சுருக்காய்த்தான் மங்கலமாதலால்."

என்ற உபதேச ரத்தினமாலை கொண்டு அறிக.

மற்றுள்ள ஆழ்வார்களிற் காட்டிலும் இவ்வாழ்வார்க்கு வில க்ஷணமான ஒரு அதிசயமு முண்டு: வியாஸர் வால்மீகி முதலிய முனிவர்களின் அகக்கண்ணுக்கும் புலனாகாத பகவத் சரித்திரங்களும் இவர்க்குப் புலனாயிருக்கின்றன வென்பர். பெரியாழ்வார் திரு

மொழியில் (5-4-6.) "உன்னுடைய விக்கிரமம் ஒன்றொழியாம லெல்லாம், என்னுடைய நெஞ்சகம்பால் சுவர்வழி யெழுதிக்கொண் டேன்" என்ற விடத்து வியாக்கியான மருளாநின்ற பெரிய வாச் சான் பிள்ளை—"எல்லாம் என்னுநிற்க ஒன்றொழியாமல் என்றது வ்யாஸ வால்மீகிகளுக்கு ப்ராகாசியாதவையும் இவர் தமக்கு ப்ரகா சிக்கையாலே. 'சீமாலிகன்' 'மல்லிகை மாமாலை' இத்யாதி," என் றருளிச் செய்துள்ளார்.

மஹர்ஷிகளும் மற்றுள்ள ஆழ்வார்களும் அநுஸந்திக்கப் பெறாத இரண்டு பகவச் சரித்திரங்கள் இவ்வாழ்வார் தம்மால் அநு ஸந்திக்கப்பட்டிருக்கும்படியைச் சிறிது விவரிப்போம். பெரியாழ் வார் திருமொழி (2-7-8.) "சீமாலிகனவனோடு தோழமைக் கொள் ளவும் வல்லாய், சாமாறவனை நீ யெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலை கொண்டாய்," என்பது ஒரு (அபூர்வ) க்ருஷ்ணாவதார சரித்திரம். அதாவது—மாலிகன் என்பானொருவன் கண்ணபிரானுக்கு உயிர்த் தோழனாய் அவனிடத்திற் பலவகை ஆயுதப் பயிற்சி களையும் பெற்று ஒருவர்க்கும் அஞ்சாமல் அஹங்காரியாய் ஸாது ஜனங்களை ஹிம்ஸித்துக் கொண்டிருக்க, நண்பனாகிய இவனை நாம் கொல்வது தகாதே! என்ன செய்யலாம்' என்று வியாகுலப்பட்டு, ஒரு நாள் அவனை நோக்கி 'நீ இப்படிச் செய்வது தகாது' என்ன, ஆஸுரப்ரக்ருதியான அந்த மாலிகன் தன் வாயில் வந்தபடி பிதற்றி 'நீ எல்லா ஆயுதங்களையும் எனக்குக் கற்பித்தும் சக்ராயுதப் பயிற்சி மாத்திரம் செய்விக்க வில்லையே' என்று குறை கூற, 'இதில் பழகுவது உனக்கு முடியாது; இது எனக்கே அஸா தாரணமானது' என்ன; 'என்னால் முடியாததும் ஒன்றுண்டோ? நீ அவசியம் அதைக் கற்பிக்கவேணும்' என்று அவன் நிர்ப்பந்திக்க, கண்ணன் 'இதுதான் தக்க ஸமயம்' என்று திருவுள்ளத்திற் கொண்டு சக்கராயுதத்தை யெடுத்துத் தன் ஒற்றை விரலால் சுழற்றி மேலெறிந்து கையில் ஏற்க, 'இது எனக்கு அரிதோ?' என்று மாலி கன் சொல்ல, 'இது உனக்கு அரிதே' என்று கண்ணன் சொல்ல வும் அதை அவன் கேளாமல் அச் சக்ராயுதத்தை வாங்கிச் சுழற்றி யெறிந்து பிடிப்பதாக நினைத்துத் தன் கை விரலைக் கழுத்துக்கு அடுத்து வைத்து நிற்க, அச் சக்கரம் சுழன்று வருவதற்கு இடம் போதாமையாலே அதன் வீச்சு இவன் கையிற் பிடிபடாமல் இவன் தலையை அரிந்து விட்டது என்பதாம்.

ஸ்ரீ சக்ரவர்த்தித் திருமகனுர் அயோத்தியி லிருந்த காலத்தில் பிராட்டியும் தாமுமாக இராக் காலங்களில் ஏகாந்தமான விடத்தில் உல்லாஸமாக இருக்கையில் பிரணய மிகுதியினுல் பிராட்டி பெருமாளை மல்லிகை மாலையைக்கொண்டு ஒரு முஹூர்த்த காலம் கட்டிப் போட்டுவைத்திருந்தா ளென்பது (3-10-2.) " எல்லியம் போதினி திருத்த லிருந்தஜோரிடவகையில், மல்லிகை மாமாலை கொண்டு அங்கு ஆர்த்ததுமோ ரடையாளம் " என்ற பாசுரத்தினுல் வெளியிடப்பட்ட அபூர்வமான வொரு இதிஹாஸம்.

ஆகவிப்படி வ்யாஸ வால்மீகிகளிற் காட்டிலும் மற்றுள்ள ஆழ்வார்களிற் காட்டிலும் சிறப்புற்ளேங்கி விளங்கின இவ்வாழ்வார்க்கு நாம் என் செய்ய வல்லோம்? இவர் கற்பித்த மங்களா சாஸனத்தையே இவர் திறத்து நாமும் விநியோகித்து வாழ்வோமாக.

ஸ்ரீராமானுஜ ஸித்தாந்தம்.

[பத்ராதிபர்]

[ஏரார் வைகாசி விசாகத்தின் 134-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி]

பரனுவான். ஈஶ்வரன். அவன் ஜகத்காரண பூதனுய் ஸர்வ ரக்ஷகனுய் ஸ்ரீய: பதியாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணுத்மகனு யிருப்பான் என்று சொல்லப்பட்டது.

இப்பேர்ப்பட்ட ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரக்களையும் பண்ணக்கடவனு யிருப்பன்.

அதெங்ஙனே யெனில் !, சதுர்முக ப்ரஹ்மாதிகளுக் கந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணு நிற்பன். அவ்வாறு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆத்மாக்களைத் தானே விஷ்ணு ரூபமாய் நின்று பரிபாலியா நிற்பன். ருத்ராதிகளுக் கந்தர்யாமியாய் நின்று ஸம்ஹாரத்தைப் பண்ணு நிற்பன்.

இவ்வாறு தன்னுல் படைத்துப் பரிபாலிக்கப்படா நின்ற சேதனர்களைத் தானே ருத்ராதிகளுக் கந்தர்யாமியாய் நின்று ஸம்ஹாரத்தையும் செய்கிறுன் என்பது, ஸர்வ ரக்ஷகனுய் தயா, வாத்ஸல்யாதி கல்யாண குணங்களையுடையவனு யிருக்கும் ஸர்வேஶ்வர

னுடைய ஸ்வபாவத்திற்கு ஸர்வவிதத்தாலும் பொருத்தமுடைய தன்று, என்று சங்கிக்கக்கூடும். அது சரியன்று.

ஸம்ஹரித்தலாவது, தேஹவியோகத்தைப் பண்ணுதல். அதாவது தன்னை வணங்கி உஜ்ஜீவிக்கக் கொடுத்த கரசரணாதி (கைகால் முதலான) அவயவங்களைக்கொண்டு அபதே (கெட்ட மார்க்கத்தில்) செல்லாநின்ற சேதனர்களை அவ்வாறு செல்லாமற்செய்வதற்காகவே உலகத்தில் ந்யாயாதிபதிகள் தீமை செய்யுமவர்களை விலங்கிட்டுச் சிறைச்சாலையிற் சில காலம் வைத்து தண்டிக்குமாப் போலே சேதநர்களின் ஹிதத்தையே சிந்தியாநின்ற பரமகாருணிகனான ஸர்வேஶ்வரனும் விபரீத மார்க்கத்திற்செல்ல யோக்யமான சேதனர்களின் கரசரணாதிகளை ஒழித்துச் சிலகாலம் வைத்துப் பின்னையும், நிர்ஹேதுகமான தனது பரம க்ருபையாலே கரசரணாதிகளைக் கொடாநிற்கும் ஆதலின்;ஸம்ஹாரமும் சேதனர்களின் ஹிதத்தைக் கருதியே செய்யா நிற்குமென்றதாயிற்று.

இந்தப்ரகாரம். ஸர்வஜகத்காரண பூதனும் ஸர்வரக்ஷகனும் ஸ்ரீய:பதியாய் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்தித ஸம்ஹாரங்களையும் பண்ணுமவனுமிருக்கும் ஸர்வேஶ்வரன், பர வ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதார ரூபங்களால் ஐந்து ப்ரகாரமாக எழுந்தருளியிருந்து நித்யமுக்த பக்தர்கள் என்கிற த்ரிவித (மூன்றுவித) மான ஆத்மாக்களையும் ஆனந்திப்பியா நிற்பன்.

இதில் பரனாவான். த்ரிபாத் விபூதியென்கிற ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் அனேகமாயிரம் ரத்நஸ்தம்பங்களா லலங்கரிக்கப்பட்டு உபய விபூதியிலுமுள்ளா ரனைவரும் ஒரு மூலையிலடங்கும்படி அதிவிஶாலமாய் அளவிலா வானந்தத்தை உண்டு பண்ணக் கூடிய திருமாமணி மண்டபத்தில் ஸர்வாஶ்சர்ய மயமான கோப்புடைய சீரிய சிங்காதனத்தில் பன்னிரண்டிதழ்களையுடையதாய் நாநா ஶக்தி மயமான திவ்ய கமலத்தின் கர்ணிகையில் புஷ்பங்களால் பரப்பப்பட்ட திவ்யபர்யங்கத்தில் (கட்டிலில்) அனேகமாயிரம் சந்த்ரர்களை உருக்கிவார்த்தாப் போலே குளிர்ந்த புகரையுடையனாய் "சென்றால் குடையாம்" என்கிறபடியே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களிலும் அந்வயிக்குமவனாய் பகவதநுபவத்திற்குப் போக்கு வீடாகப்பல வாய் தலைகளையுடையனாய்,"ஆங்காரவாரமது கேட்டு" என்கிறபடி பகவத்குணாநுபவம் பண்ணாநின்ற நித்யமுக்தர்களின்

"ஹாவு ஹாவு ஹாவு" என்கிற ஸாமகாநத்தைக் கேட்டு ஸர்வேஶ்வரனுக்கு என்ன தீங்கு வருமோ ? என்று பயசங்கை பண்ணி அக்நி ஜ்வாலையை உமிழா நின்றவனும் ஶைத்ய மார்த்தவ ஸௌரப்யாதி குணங்களுக்குக் கொள்கலமாய் அனந்தன் என்றும் சேஷன் என்றும் சொல்லப்படுகிற திருவனந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே, "பதிம் விஶ்வஸ்ய" என்கிற ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் தன்னுடைய ஸம்பந்தத்தால் "அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ: யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா" (யாதொருவனுக்கோ ஜநககுல ஸுந்தரியான பிராட்டி அவனுடைய தேஜஸ்ஸு அப்ரமேயம்) (அளவிட வரியது) என்கிறபடி பெருமையை யுண்டுபண்ணுமவளாய் அனைத்துலகுமுடைய வரவிந்த லோசநனின் நீண்டவப் பெரியவாயகண்களையும் அல்பமாகப் பண்ணும்படியான வடிக்கோல வாணெடுங் கண்களையுடையவளாய் "பித்தர் பனிமலர் மேற்பாவைக்கு" என்கிறபடி அவனையும் மையலேற்றி மயக்கும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையுடையளாய், போகோ போத்காத கேளியிலே பகவானுடைய விஶ்வரூபத்தையும் அல்பமாகப் பண்ணும்படியான பெருமையையுடையவளான பெரிய பிராட்டியார் வலது பக்கம் எழுந்தருளியிருக்க, அவளுக்கு நிழல்போலே யிராநின்ற பூமி நீளா தேவிகளிருவரும் இடது பக்கத்தில் ஸேவித்திருக்க, சங்க சக்ராதி திவ்யாயுதங்களா லலங்கரிக்கபபட்ட நான்கு திருக்கைகளையுடையனும் கிரீடாதி நூபுராந்தமான அபரிமித திவ்ய பூஷணங்களால அலங்கரிக்கப்பட்டவனும் அஸ்தாநேபய சங்கிகளான அநந்த கருட விஷ்வக் ஸேநாதிகளான நித்ஸூரிகளாலும் முக்தர்களாலும் நிரந்தரம் பரிசர்யமாண சரண நளினனும் ஜ்ஞாந சக்த்யாதி ஆறு குணங்களையுடையனும் "அவாகீ அநாதர:" என்கிறபடி அதி கம்பீரமான ஸ்வபாவத்தை யுடையனும் பரவாஸுதேவாதி ஶப்தவாச்யனும் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணன்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அத்யமே ஸ்லோகார்த்த தத்வப்ரதிஷ்டா கண்டனம்

[சேனங்குளம் கந்தாடை இராமாநுஜாசாரியார்]

ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பாதபாதாப்ஜே நமாமி ஶிரஸா ஸதா
யத்ப்ரஸாதப்ரபாவேந ஸர்வஸித்திரபூந்மம ||

1. ஸர்வஜ்ஞரான ஸ்ரீ நம்பிள்ளைகள் வ்யாக்யாநித்தருளும் க்ரமத்தை அநுஸரித்து பரமோதாரரும் பரமக்ருபாளுவுமான ஸ்ரீ வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, மாறன் மறையாகிய திருவாய்மொழியில் மறைந்து கிடக்கும் மஹார்த்தங்களை மந்தமதிகளும் அறிந்து வாழும்படி ஈடு முப்பத்தாறாயிரம் எழுதிவைத்தாரென்று ஸுப்ரஸித்தம்.

2. பரம ரஹஸ்யமான அர்த்தங்களை பத்ரேக்ஷணம் பண்ணாமல் உபதேசத்தில் கேட்டுத் தெளியவேண்டி, கம்பீரமான நடையில் இவர் வ்யாக்கியானம் செய்தருளினார். இந்த ரஸமறியாதார் பல வ்யாக்கியானம் செய்துள்ளார். இவைகளை ஈ ஆடுவதோ என்று பெரியோர்களும் பேசியுள்ளார்.

3. ஸ்ரீ ராமாயண ஶ்லோகங்களை இவர் திருவுள்ளம் பற்றினால் ஸாமான்யமான அர்த்தங்களை விட்டு மற்றொருவர்க்குப் புலப்படாத உஜ்வலார்த்தங்களையே உபதேசித்தருளுவர் என்னும் வ்யாப்தியுண்டு. இவரது வார்த்தைகளை பிச்சை கொள்ளுமவர்களும் பெருமதிப்பாக ஜீவிக்கப் பெறுகிறார்கள் என்பதும் குற்றமற்றது.

4. ஸ்ரீ ராமாயணம், ஶப்தார்த்தவைசித்ர்யாந்தம் ஶப்தார்த்தாவஸிதம் என்னும் ஸமாதியில், அமைக்கப்பட்டது என்பதை மா நிஷாத தொடங்கி கடைசி வரையில் நிர்வஹிக்கலாம். ஆபாத ப்ரதீதியில் ஒரு அர்த்தமும் பர்யவஸானத்தில் வேறர்த்தமும் தோற்றும்.

5. உஜ்வல மாணிக்கத்தையும் மலர்ந்து மணந்த புஷ்பத்தையும் பரீக்ஷிக்குமவர்கள் பின்புறத்தை விட்டு சிலாக்யமான முகத்தையே பார்க்கவேணும். கப்யாஸம் என்னுமதுக்கு அர்த்தம்

கேட்ட ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் கண்ணீரைச்சொரிந்தார். தஜாகநம் என்னும் ஸ்லோகம் விசேஷணஸாரஸ்ராக வெருக விருக்கவேணும் என்று சொன்னவர் : பரிஹாஸ்யராஞர்.

6. காந்தாஸம்மித காவ்யத்தின் முகத்தை மாத்திரம் பார்த்துக் களிப்பது போதாது. உநாரஹஸ்யத்தையும் நன்குணர்ந்து ரஸிக்கவேணும்.

உத்ரபொத்காத: |

7. ராஜவிஷ்ரா ராஜகுஹ்யமித்யாதி பரமபாவனமாய் பரம ஸாஹ்யமாய் அத்யுத்தமமான பக்தி ப்ரபத்திகளை வெளியிடவும், ஆசரிக்கவும், ஆசரிப்பித்துப் போதவுமிறே அவதார விசேஷங்கள்.

8. பரமருஷி துடங்கி பக்ஷிபர்யந்தம் பிரஸித்தமான ஶரணாமதியாகிற பரம தர்மத்தை ஆதியோடந்தமாகப் பேசவிறே ஸ்ரீராமாயணம் அவதரித்தது.

9. பலரும் தம்மிடத்தில் அனுஷ்டித்து பலம் பெற்ற இத்தர்மத்தின் ரஸ மறிவதற்காகவே கிம்ஸிக்வ்யாஜேந ஸுக்கிரீவ மஹாராஜரைச் சரணம்புக்கது ஸ்ரீ பெருமாள்.

10. கவேஹம் ஜீவிதம் என்னும் கயம்வத என்னும் கவயிகிம்ஸிக என்னும் கவயிஜீவத்ரவிவைரஸா என்னும் பிரமாண மதிகளை ஆராய்ந்தால் இத் தர்மத்தைத் தவறினவர்களுக்கு ஜீவன ஹானியேயஶிக்ஷை என்று புலப்படும். இது எல்லாருக்கும் ஸமமே. ஆகையால்தான் வஉயெதிஷ என்றும் தர்மாததி கராந்த மென்னும் மஹாராஜரைச் சொன்னது.

11. இந்த ஶரநாகநம் போதா தென்று பார்த்து உள்ளபடியே விபீஷணன் உபதேசிக்க ஸமுத்திர ராஜன் பக்கலிலும் இத்தர்மத்தை அனுஷ்டித்தார். அதை அவன் ஏற்காமல் உபேக்ஷிக்க தர்மாதிக்ரமணம் கண்டு சிக்ஷிக்கதுடங்கினர். இந்த ஸங்கல்பம் முன்னமேயுண்டு. திருவடிக்கு உபசரிக்குமவன் நாம் பரம ஸம்ஹர்மத்துடன் வர எதிர் கொள்ளாமலும் உபசாரங்களை செய்யாமலும் உ[illegible]தால் இவனை என்ன செய்வதென்று ஆலோசனை வர மஹா ராஜகுஞை விபீஷணன்—குலமர்யாதையா

லும் அவதாரத்தாலும் இவனை ஶரணம்-செய்யத்தகுமென்று விண்ணப்பிக்க-தானுன தன்மையை யுணர்ந்து நம்மபிப்ராயமான தண்டமோவிபீஷணாபி ப்ராயமான தாரணமோ பலிக்கு மென்று, புத்தி பண்ணியாயிற்று ஶரணாகதி பண்ணிற்று. தன்னபிப்ராயமே பலித்தது, ஆயுதமெடுத்து அரண்யத்தில் புக்கது அரக்கர்களையும் அரக்கர்போல் வாரையும், தேடிப்பிடித்துத் தண்டிக்கவே' விநாஶாய ச து்ஷ்க்ருதாம் இதி.

1. நிகழ்வது யாதெனில் - கார்யமத்ய இதமிதிக்கு பழையபாடமே பாடமாகும். திருத்தம் வேண்டாம் - கார்யமத்யேதனம் இப்பொழுது - அத்ய - என்பதற்கு—கர்தத்ரர்தே-ஸமீப தார்த்தேவா-ஷஷ்டீ - ஸமுத்ரலங்கநாதாயோ - ஸமீபஸ்ய வாஸரஸ்ய ஸாம ஶாரணம் ஸமுத்ராரணம் ஸாமதாமாஸ்த தாரண தாரணாதாரண இதி வாக்யாத் இவவர்த்தம் ஈட்டின் வாக்கியத்தால் நன்குணரலாம். இத்தை ஸாமதாரண இது என்று பிள்ளை நிர்வாஹம் காண்க. முடித்தல்-மரணம்-கடத்தல் ஸமுத்தரணம்-செய்யுமதுக்கு மேற்படவில்லை- கார்யம். செய்யுமது என்று ஸுகர்த்ருத்வத்தையும் காலத்தையும் சொல்லி எதிர் மறையால்-தார்ட்யத்தையும்—சொன்னபடி.

2. இப்பொழுது நான் செய்ய வேண்டுவது கடலை முடிக்கவோ-அல்லது-தாண்டவோ என்று ஆலோசித்து-மஹா பாஹுவான ஸ்ரீராகவன் அளவிட முடியாத மஹா ததியை-நதீபதி என்பது அல்லாமல் திவ்யகடாக்ஷம் செய்து சாஸ்திரம் சொன்ன முறை தவறுமல் மூன்று கரணங்களாலும் தண்டனிட்டு சயனித்தார். அசேதனங்களும் எழுந்தாடவேண்டும் ஆர்ததிகண்டும் கடலுக்கு இரக்க மெழவில்லை ஒருக்ஷணம் ஒரு முஹூர்த்தம் ஒரு பகல் மூன்று நாள் பொறுத்தார். கொண்டுவா தக்காளை என்றார் பிறகு. இதி ஸந்தர்ப்பார்த்த:

3. அசேதனங்களும் எழுந்தாடு மார்த்திகண்டும் கடலரசன் இவர் திருவுள்ளத்தில் கோபத்தை எழுப்பி-அரக்கர்களை முடிக்க நினைத்து உடம்பு சுட்டவுடன் எழுந்துவந்தான் நஜாநே நியமம் தவ என்று சொல்லும் வஞ்சன் போல் இவனும் ஒத்தான்.

9—ல்-ஸூஹாஸ்திரமாகப் பேசபெற்ற வ்யாபோவஹெஸத்தை-அறிஞர்கள் சொல்லுவது-ஸமூலமா-நிர்மூலமா என்று விசாரித்தால். கிஷ்கிந்யா காண்டத்தில் அங்கதப் பெருமாளுடைய வ்யாபோவஹெஸத்தைப் பேசினபடி ஏதேனும் பதங்களுண்டா?-அயோத்தியா காண்டத்தில் ஸ்ரீபரதனுடைய உபவேசனத்தை பேசினபடிதான் ஏதேனும் பதங்களுண்டா? - அப்படி இல்லாமலிருக்க-எங்ஙனே சொல்லுவது. பட்டினிவிட்டு விட்டுக் கிடந்ததைப்பற்றி பாட்டிகள் சொல்லும் கதை வ்யாபோபவேசம்.

10. முதல்முதல்-ப்ரதிஜ்ஞாஹாநிः|| ஸக்ருமேவடி வெடுத்துப் பொய்யே அறியாத பெருமாள்-தான் முடிய நினைத்துக்கடலை முடிக்க நினைத்தால் தான் கள்ளனாகுவர் - அப்பக்ஷத்தில் தான் அபசாரம் நேரிடும.

11. ஆர்ஜவகுணத்தால்தான் முதலுபாயமான ஸாமத்தில் புகுந்தது. மூன்று நாளும் அவை பலியாமையால் தான் பேதங்கள் கூடாமையால்-உபாமோபாயத்தில் நின்றது. ஸௌலபயம் பலியா விடத்து பரத்வம் அழகியது. 12-14-வரை-ஶௌர்ய வரிஹாரம் மந்தம்-சிறிது திருவுள்ளம்-சென்றது என்பது வழ-வழ. யஜுவி லுகாரம் ஹாநிம் என்பது ஸ்ரீராமாயணம்.

15. இது விருத்தஹேது. வியவயஸ்யனை ஸுக்கிரீவன் தூங்கினால்-அவனைக் கால் கட்டினவர் பிந்தித்தான் எப்படி கோபிக்கத் தகும்-தான் முடியவே தகும். இதனால் தர்மம் தவறினவர்கள்-தானுக்வுமாம் க்ருஶ்ரதாரகவுமாம்-விரோதிகளாகவுமாம் விசெஷமில்லை. தண்டனைக்குள்ளாவாரென்றே சித்தாந்தம். இந்நினைவு எப்போது முண்டு.

16-26-வரை அஸ்தானே ஸம்ப்ரம: 27- பெருமாளுக்கு எப்போதும் ஜைந்யம் கிடையாது. ப்ரோஷாத்தநாயகராகையால்-பிரதிஜ்ஞையில் தன்னை முடித்து கொள்வதாகப் பேசுவது காபுருஷ வார்த்தை-சுமாஶம் எனபது ராவணாபிப்பிராயம் - சுமாவண மென்பது பெருமாளபிப்பிராயம், ஜஶமண மென்பது அஸாரம்.

28. ஶங்கா ஸமாதானம் மந்தம்.

29. விகல்பங்களில் கோடித்வயங்கள் விஷமங்களாயிருக்கவேண்டு மென்பது ஶாஸ்த்ர ஸரணி-இங்கு விஷமம் இன்ன

தென்று தெரியவில்லை-விரோதம் விவக்ஷிதமானால் – உத்³தா⁴ரஜ ஹாதி – க்ஷேத்ரஜஹாதி – யாநேஷு – யத்ரைவாந்தராஜ ஹாதி என்னுமிடத்தில் விரோதம் காணப்படவில்லையே-விகல்ப மெப்படி விரோதம் எப்படி-உபபாதனம் வேண்டும்.

30. கோடித்வயங்களாவன-ஸேதுஸ்தரணராஜனை ஜீவனத்துடன் வைத்து. ஸேதுவாதக நாமகமான ஸேதுபந்தம் பண்ணிக்கடப்பதும்-ஜீவனத்தைப் போக்கி ஸேதுபந்தம் பண்ணுமல் தரையில் நடப்பதும் இவைபரஸ்பர விருத்தமே,

31. ப்ராணவத்த்வம் ப்ராணாயத்தம் தாரணவத்த்வம் தாரண தாரணாயத்தம் | பக்ஷத்³வயேऽபி விகல்ப ஸம்ப⁴வம்

32-37. ந்யாய விசாரம் கர்தவ்யம் ||

38. கேவல பக்ஷே ஸம்ப்ரதானம்

39. ஸ்வயாது அகர்மகமானாலும் மாரணம் ஸகர்மகமாகையால் அதற்கு கர்மா ஸமுத்திரம் ப்ராணாதிகர்மகத்வ உதாஹ்ருதி வ்யாக்²யா க்ருதி ப்ரமாணம் ஸாரஸ்வதம் என்னு மிடத்தில் ஸிஜாயத்தகத்வம் த்ருஷ்டம். வேறு ப்ரமாணம் காட்டலாம்.

40. அய்யாஹாரமும் லக்ஷணாதிகளுமில்லாமல் வாக்கியார்த்தம் முன் எழுதினபடியால் யதாஸ்ருதத்தில் எஞ்ஞான்றும் எங்கும் நிறைந்து நின்ற மெய்ஞானச் சோதிக்குத் தான் குறை கூறப்படும்.

41. ஸ்ரீ ராகவன் புத்திமான் நிதிமான் ஜ்ஞாந ஸம்பன்னன் சால உசித உபாயம்—பாம்பு கண்டு கோலெடுப்பவரல்ல. ஏற்கனவே கோலெடுத்தவர். ரஸ விசேஷம் தோற்ற க்ரமம் மாறுவதும் நம்பிள்ளைக்கு ஆவச்யகமே.

42. கீழும் மேலும் கூட்டி நினைத்தால் இதுவே ஒருபடி பொருந்தும். சரணாகதி செய்யுமவர் அர்ஜுனன் போலவும் விபீஷணன் போலவும், ஆழ்வார் போலவும் பற்றவடுச்சும் நான் முடிவன் என்றுதான் ஏன் பற்றவேணும்.

43. மனிச்சுக்கு சேரதானைப் பிடித்தார். வீரத்துக்கு சேர தனுவைப் பிடிக்கவும் நினைவுண்டு.

44. விநாமாயவ என்று அவதாரத்துக்கு முன்னமே ஏ.ங்கல்பமுண்டு. அது விமிஷ்டு இங்கு இவனிரங்காவிட்டால் முடிப்போம் என்று உதித்தது. இது வஜ்ர லிகிதம்.

45. 63 வரை சாகா ஸம்க்ரமணம்|| 61 வ்யாபொவவெம மென்றொரு ஊசிகொண்டு மலை துளைக்க வ்யத்நம். சுஷ்டு என்று அர்த்தம் கொண்டால் ஏன் மூன்று நாள் கழித்து எழுந்திருக்க வேண்டும். இப்பொழுது என்று கொண்டால் விவக்ஷித காலமென்று தோற்றும். அது மூன்று நாளைக்கு அவகாசம் பெறும்.

65. ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை உபந்யாஸம்.

70. வரை மிகவும் ஸூதபத்திரமா யிருக்கிறது. மிகவும் ஸங்கடம். 71. மஹாதாரோதுல குலம் என்பதிற்கு ஸ்ரீஹாஷியகாரர் அர்த்தமிட்டதுபோல் இங்கும் கவிழ்ந்த ரத்நத்தை கூலிஜிஃ நேரே வைத்தார். காளிதாஸன் சுன்னம் அதிகம் என்பதுபோல் ஸஹ்ருதயர்க்கு வஷூவிதெநாஷம் அன்றோ.

72–73. குருதக்ஷிணை கொடுப்பதும் வழக்கமே.

74–78. சுவ்ரஸதவிவாரம்.

79. ஷுவலித்தாந்தம் காந்தாரோதீயம் வஸ்து இதி ||

80. உசெதூ ஙாக்ஷ வாஷ்டு என்றே நம பிள்ளைக்கு திருவுள்ளம். 81–83. அதிவாதங்கள்.

84. ஷுவலிஜாந்தம் மிக்க வழுகியது. இங்கு பிரதிஜ்ஞாஸாருப்யம் கேட்கலாம். கடலைக் கால்பிடித்துக் கடக்க கேட்கிறோம். ஸம்மதித்தால் உயிருடன் வைத்து நோக்குகிறோம் இல்லையாகில் முடித்து தரையில் நடக்கிறோம். அதுபோல் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் நிர்ஹேதுகமாக புகுந்து நித்யாநுபவம் பண்ணச் செய்கிறோம். அதுக்கு இசைந்து தானும் கில்லான் என்னும்படி மனஸை வைத்து மேல்மேலன த்ருஷ்ணையை ஆணையிட்டு வளைக்கும்படி வளர்த்து பூர்ணாநுபவம் பண்ணினாகில் "ஸந்தமேநம்" என்கிற படியே வாழ்விக்கிறோம். இல்லையாகில் அஸமேவ என்னும்படி நம்மைப் பிரித்து நின்னலாவி லேன்காண் என்னும்படி முடியச் செய்கிறோம். மாயும் வகையறியேன் பணிகண்டாய் உத்ராதி மாறி மாறி என்று கீழாக்கினவன் மேல்செய்யமாட்டான் என்பதில்லை. களமிமெரஸதி என்பது நோக்கத்தக்கது.

85. ஊசிமேல் ஷூசி. அதுமேல் மஜம். தத்வெரோஃ ||

இதி ஸ்ரீஸிநாநிர்வாஹ: |

86. ஸ்ரீ பேரவீசஷ ராஜீயவ்யாக்யாஸக்தி: யயா ம்ரதவாதிநாம் ஸலபமாக அர்த்தம் கொள்ளலாம். ஸந்தர்ப்ப பர்யாலோசநாகிரயம்

87-91. தமிழர்கள் ஸித்தாந்தம் ஶாஸ்த்ரவிருத்தமாகலாம்

91. பெரியோர்கள் ஆண்டவிஷயம் - பக்தி பரவசர்கள் ஆழ்வார்கள். ஜ்ஞாநாதிக்யமுடையவர்கள் - ஆசாரியார்கள்-யதார்த்தில் கூடா தென்று திருவுள்ளம்.

93. வ்யாக்ரணிகர்கள் ஸரணியிதுவே

94. அசசுப் பிழையை பெரிதாகப் பேசுவது உசிதமல்ல

95. நஹி நஹிஜாநாஸி ஜாதுஷீமஹிஷீ

96. ஆசாரியர்கள் கேட்டே அறிவதற்காக-லலிதமான வழியல்லாமல், ஸங்கேதமாக வ்யவஹரிப்பதுமுண்டு. அவ்வண்ணம் ஜ்ஞாநவத்தர்த்திகளின் உத்ப்ரேக்ஷை அவவண்ணம். அம்மை என்பது குறைத்தலாய்- அசசெரி என்று செலலவேண்டிற்று. அதை மஹா முனிகளும் திருவுள்ளமபற்றி ஆய்ச் சேரியென்று வ்யாக்யானித்தார் அல்லது. வ்யக்தபாடத்தைபிடித்தல்ல

97. தென்மொழியில் தான் பிரஸங்கமென்றிருந்தோம் கண்டது வடமொழியிலும்; கண்டதே பாண்டித்யம் உத்கட ஏகதா கோடிச ஸம்ஶயஸ்ஸம்ஹாவாநா என்று ஸம்க்ரஹத்தில் படித்தது. ஈட்டிலும ஸம்ஹாவனையில்லை என்று வ்யாக்யானம். இரானெனில் யாமேனுட்டுவே மேனு-எனில் என்கையால் விட ஸம்ஹாவனையில்லை. என்றபடி-என்றது ஸ்ரீஹாஷ்ய ஞாபகம் ஸம்ஹாவநாதிகா ஶங்கா. ஸம்ஹாவ ஸூஹாவயோ: நவிஶேஷ: |

98. பெரியோர்கள் வார்த்தையும் இதுவே தான்.

99. அச்சுப்பிழை.

100. அரும்பத உரைகள் ஸ்பஷ்டமாக கூறியிருக்க ஸம்ஶய நிஶ்சயங்கள் ஆஶ்சர்யமே.

101-104. நவகம்பளோயம் தேவதத்த: என்றால். நாஸ்ய நவகம்பளாநிஸந்தி த்ரிசத்வார: எனனுமாப்போலே.

105. ஆசார்யர்களிடமும் மஹநீயர்களிடமும் பரிதாபமும் நிவேதநமும் கொள்ளை கொள்ளுமவர்கள் பாபஹரமான பகவத்பாகவத நாமங்களிருக்க அநர்த்தகமான ஶப்த பில என்னுப்போல தேஶீய நாமங்களைச் சில மஹான்கள் திருத்திக்கொண்டது போல திருத்த ப்ராப்தம்.

126. ஹடாத் க்ருஷ்டாநாம் என்பதிற்கு விஷயமாகாமல்-யுக்தியுக்தம் என்பதிற்கு |விஷயமாய்-யதாயதம் ஶாஸ்ரார்த வாத் என்று சில எழுதப்பட்டது ஸஹ்ருதயர்க்கு விஸ்தாரம் வேணடுவதில்லை-ஸம்க்ஷேபணலம்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாத பாதாப்ஜ ஶேகரஸ்ய நிதேஶிநா
ராமாநுஜாய்ய தாஸேந ரசிதேயம் விஹாவ்ரதாம் ||

அத்யமே ஶ்லோகார்த்தவிசார :

[பத்ராதிபர்]

இந்த அத்யமே ஶ்லோககார்த்த விஷயமாய் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களிடையே இரண்டு விதமான கக்ஷிகள் ஏற்பட்டு அதன் மூலமாய் அநேகம் பெரியோர்களுக்கு வருத்தமும் விரோதமு மேற்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலின் |இது விஷயமாய அதிவிசாலமான புத்தியை யுடைய பெரியோர்கள் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டியது ஆவஶ்யகமே.

மேலும் நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில். ஆளவந்தாரருளிச செய்வர். பட்டர் பணிப்பர். அபியுக்தாருளிச் செய்வர். என்று பல அபிப்ராய பேதங்கள் காணப்படுகின்றமையால், அவ்வாறே இவ்விடத்திலும் அபிப்ராய பேதமுள்ளதாகக் கொண்டும் ஸமாதானமடையலாம்.

எவ்விதத்திலும் நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமூஹத்தில் ஒருவர்க்கொருவர் வருத்தமடைவதற்கு எள்ளளவும் அவகாசமில்லை. இவ்வாறு வருத்தமன்றியில் அவரவர்களுக்குத் தோன்றும் விஷயங்களை வெளியிடுவதும் உசிதமே. அவ்வாறு வெளியிடும் காலததில் ஒருவர்க்கொருவர் வீணுக வருத்தமடைவது மாத்திரம் மிகவும் வருந்தத்தக்கது.

இதுநிற்க இது விஷயமாய் அறிவிற் சிறிய வடியேன் சில விஷயங்களை எழுதுவது உசித மனமுறும். ஊராமிலேக்கக்குருட்டாமிலேக்குமாப்போலவே அடியேனுக்குத் தோன்றிய சில விஷயங்களை வைகாசி விசாகத்தில் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அப்பால் சில பெரியோர்களுடன் இது விஷயமாய்ச் சர்சசை நிகழ்ந்த காலத்தில் ப்ரஸ்துதங்களான சிலவிஷயங்களை இங்கு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இத்தை முடித்தல் கடத்தல் என்று ஈட்டுப் பங்க்தியிருப்பதாலும் அதற்கநுகுணமாக அரும்பதவுரை காணப்படுவதாலும் கோவிந்தராஜர் "அத்யமே தரணம் ஸாகரஸ்யமரணம்" என்று அந்வயித்திருப்பதாலும் நான் கடலைக் கடப்பேன் அல்லது கடலை முடிப்பேன் என்று சொல்லுவதே பூர்வாசார்யர்கள் திருவுள்ளமென்கிறது ஒரு பக்ஷம்.

இற்றை முடிதல் என்பது இத்தை முடித்தல் என்று தவறியிருப்பதாகவும். கோவிந்தராஜர் இற்றைமுடிதல் என்பதையடியொற்றியே "அத்யமே தரணம் ஸாகரஸ்ய, மரணம் வா" என்றே அந்வயித்திருக்கின்றமையாலும், அரும்பத உரை சிற்சில விடங்களில் தவறுதலாகக் காணப்படுவதாக ஸம்ப்ரதாய வ்ருத்தர்கள் நிர்வஹித்துப் போருகின்றமையால் இவ்விடத்திலும் அவ்வாறே இருக்கக்கூடுமென்றும் யாநெட்டி யென்னுள் என்கிற பாசுர வ்யாக்யாநத்தில் இதை யெடுத்து உதாஹரித்திருக்கின்ற ப்ரகரணத்திற்

கிவ்வர்த்தம் பொருந்தாதாகையாலும், ஶரணாகதி பண்ணும்போதே அவனைக் கொல்லவும் நினைத்தான் என்பது பொருந்தாததோடு பெருமாள் ஸ்வபாவத்திற்கும் பொருந்தாது. ஆகையால் "இத்தை முடித்தல்" என்றது அச்சுப்பிழை "இற்றை முடிதல்" என்பதே நம் பிள்ளை திருவுள்ளம். அதாவது 'இன்று நான் கடலைக் கடப்பேன் இல்லாவிடில் முடிவேன்' என்பது ஒருபக்ஷம்'

இது விஷயமான விவாதங்கள் வைகாசி விசாகத்திலும் ஸ்ரீ. அண்ணங்கராசாரியா ரநுக்ரஹித்த தத்வ ப்ரதிஷ்டையிலும் விசேஷமாக எழுதப்பட்டிருப்பதால் அவைகளைவிட்டு, அங்கு காணப்படாத சில விஷயங்களை இங்கு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அத்யமே மரணம் வா இத்யாதிக்கு இத்தை முடித்தல் கடத்தல் என்பதாக வ்யாக்யாந மிருந்திருக்க முடியாதென்பதை விவேகிகள் எளிதி லுணருமாறு ஒரு சிறு விஷயம இங்கு தெரிவிக்கப்படுகிறது. மேலே "ஸாகரம் ஶோஷயிஷ்யாமி" முதலான ப்ரதிஜ்ஞைக்குச் சேரவே முன்னம் ஸமுத்ர மாரணம் மனதால் நினைக்கப்பட்டது என்பதாகவே பலரும் சொல்லி வருகிறார்கள். "ஸாகரோச்சோஷணே நவா" என்பது 19வது ஸர்க்கத்திலேயே ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு ப்ரஸ்துதமான விஷயமே "அத்யமே மரணம்" என்பதில் மனதால் ஸங்கல்பிக்கப்பட்டு அப்பால் "ஸாகரம் ஶோஷயிஷ்யாமி' என்று காரியத்திலும் காட்டப்பட்டதாக வருளிச்செய்கிறார்கள். இவ்விடத்தில் விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டிய விஷயம் ஒன்றே! மரணமென்பதும் ஸாகர ஶோஷணம் என்பதும் பர்யாயமாகுமா? என்பது.

நன்கு ஆராய்வோமானால் இவை பர்யாய மாகாது. ஶோஷணம் நீரை வற்றச் செய்தல் மரணம் ப்ராணவிமோசநம், ஸமுத்ரத்திற்காவது ஸமுத்ர தேவதைக்காவது ப்ராண விமோசநமென்கிற வார்த்தை உதிக்க அவகாஶமே கிடையாது. ஸாகர ஶோஷணத்தையே தேவதையினுடைய மரணமென்போமானால் அது எப்படிப் பொருந்தும். நாம் நமது கிணற்று நீரையோ மற்றும் ஏரிதடாகங்களின் நீரையோ வற்ற வடித்து நமக்கு ஆகவேண்டிய காரியங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டால் இது வருண தேவதையை மரணம் செய்வித்ததாக ஆகுமோ? சரணாகதி செய்தது வருண தேவதையைக் குறித்து அவன் முகங்காட்டாவிட்டவாறே பெருமாள், அல்லாறா அவன்கிடக்கட்டும் கடலை வற்றுவித்து நாம் அக்கரை செல்வோம என நினைத்து ஸாகரஸலிலஶோஷணத்திலே ஒருப்பட்டார். அதுகண்டகடற்கரையன் அந்தோ! நமது ஸொத்து பாழாய்ப்போகுமே யென்று பதறி வந்து முகங்காட்டி அணைகட்ட அநுகூலனானான்.

இதனால் "ஸாகரோச்சோஷணே நவா" என்ற விடத்திலும் "ஸாகரம் ஶோஷயிஷ்யாமி" என்றவிடத்திலும் கடல் நீரை

சோஷித்தாவது—என்றும் கடல் நீரை சோஷிப்பேன். என்று அர்த்தமாகுமே யல்லாமல் ஸமுத்ர மாரண மென்பதான வார்த்தைக்கு உதயமே கிடையாது. இவ்வாறிருக்க முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் 'பொருந்தவே இத்தை முடித்தல் என்று வ்யாக்யாதம்' என்கிறவாதம் எவ்வாறு பொருந்தும்.

தண்ணீர் வருண தேவதையின் சரீரமாதலால் அதை வற்றச் செய்வதே தேவதையின் மரணம் என்று சொல்லுவதும் பொருந்தாது. உலகத்தில் ஏதேனும் ஒரு ஜலாஶயத்தை வற்றச்செய்தாலும் வருண மாரணம் வந்து விட்டதாகச் சொல்ல வேண்டிவரும்.

தவிரவும் உலகமெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஶரீரமே யாதலால் சிலசேதநா சேதனங்களுக்கு நேரும் விநாஶமும் பகவந்மரணம் என்ன வேண்டிவரும். வருணனும் ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கு ஶரீரபூத னென்பது வேதாந்த ஸித்தமாதலால் இங்குச்சொல்லும் வருணனுடைய மரணமும் ஸ்ரீ ராமனுடைய மரணமாகவே முடிகிற தென்று சொல்லவும் நேரும். ஆதலால் இத்தை முடித்தல்- என்பது இற்றை முடிதல் என்றே இருந்திருக்கவேண்டு மென்பதே சில பெரியோர்கள் திருவுள்ளமாகக் காணப்படுகிறது.

இன்னமும் திருவிருத்தத்தில் "இறையோ விரக்கினும்" என்கிற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் "தனக்கு ஶரணமென்றால் இரங்குமதன்றே; தனக்கு மரணமானா லிரங்கு மதிறே" என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்திருக்கையாலே [ஸாகரத்திற்கு மரணம்] என்கிற அர்த்தம் அவர் திருவுள்ளத்தில் உள்ளதாகப் புலப்படுகின்றதே யென்று சில ஸ்வாமிகள் ஸாதிக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி தத்வப்ரதிஷ்டையில் அண்ணாஸ்வாமி விரிவாக ஸமாதானமு ஸாதித்திருந்தாலும் அடியேனுடைய சிற்றறிவிற்குத் தோற்றுகிற ஸமாதானத்தை இங்கு விண்ணபிக்கிறேன். மேற்குறித்த வாக்கியம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸமுத்ரசரணாகதிப் ப்ரகரண விஷயம் என்று நினைப்பதற்கும் ப்ரஸக்தியில்லையே. அந்த ஸ்ரீஸூக்தியிருக்கிற ஸந்நிவேசத்தைச் சிறிது உற்று நோக்கினால் இதை எளிதில் அறியலாம். அவ்விடத்தில் மூன்று வாக்கியங்கள் உள்ளன :—

1. "இதுதான் ஶரணமென்றால் இரங்கு மதன்றிக்கே அம்புக்கு முகங்காட்டுமதிறே.

2. அது ஆர்த்திக்கு இரங்குமதல்லவே, அம்புக்கு இரங்குமதிறே; 3. தனக்கு ஶரண மென்றால் இரங்குமதன்றே; மரணமானால் இரங்குமதிறே." என்பன அங்குள்ள மூன்று வாக்கியங்கள். இவற்றுள் முதல்வாக்கியத்தினால் அருளிச் செய்யப்பட்ட அர்த்தமே சிறிது விவரண ரூபமாக முந்தைதே

இரண்டாம் வாக்கியத்தினால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. அந்த அர்த்தமே மூன்றாம் வாக்கியத்தினாலுமருளிச் செய்யப்பட்ட தென்கை அழகியதாகுமோ? வாக்கியமும் அதற்கு இணங்கினதாக இல்லையே. “தனக்கு ஶரணமெனறால்” என்பதில், தனக்கு என்றது யாரைச் சுட்டுகிறது. ஸாகரத்தைச் சுட்டுகிறது என்று பிறர் சொல்ல வேண்டும். அப்படியானால் ஸாகரத்திற்கு ஶரணம் என்கிற விந்த வாசகம் அர்த்தமற்றதாகும். ஸாகரத்தை ஶரணமென்று பெருமாள் கொண்டாரேயல்லது ஸாகரத்திறகுத் தான் ஶரணமென்று சொல்லியிருக்கவில்லையே. அன்றியும் “தனக்கு மரணமானால் இரங்குமதிறே” என்பதும் பிறருடைய அபிப்ராயப்படிக்கு அநுகுணிக்கவே மாட்டாது. [மரணமனால்—ஸாகரத்திற்கு மரணமானால்] என்று கொண்டால், மரணமான பிறகு இரங்குவதற்கு என்ன ப்ரஸக்தி?

ஶரணமென்றால் என்றது போலே மரணமென்றால் என்று பங்கதி யிருந்திருக்குமானால் ந்யாயமாய் பிறரது அபிப்பிராயம் பொருந்தலாம். பங்க்தி அப்படியில்லையே. மரணமானால் என்றிருப்பதை உற்று நோக்க வேணும். அதற்கு அடுத்தபடியாக முகங்காட்டு மதிறே என்றிராமல் இரங்குமதிறே என்றிருப்பதும் முக்கியமாக நோக்கத்தக்கது. ஆதலால் அது பொருளன்று. அந்த மூன்றாவது வாக்கியம் ராமாயண ப்ரகரணத்தை நோக்கியதேயன்று. தனக்கு என்றது பராங்குச நாயகி தனக்கு என்றபடி.

இக் கடலை இத் தலைமகள் இப்போது ஶரணமென்று வணங்கியிருக்கிறாள்; இப்போது இது இரங்கிற்றில்லை; “ஈங்கிவள் தன் நிறையோ இனியுன் திருவருளாலன்றிக் காப்பரிதால் முறையோ” என்றபடி இவள் முடியும்படியான நிலைமையில் உளளாதலால் அந்த நிலைமை இவளுக்கு நேர்ந்தபிறகு ‘அந்தோ! முன்னமே முகங்காட்டாதொழிந்தோமே!’ என்று பிறகு இரங்கும்போலும் என்பதாகவே இங்குக் கருத்துத் தோன்றுகின்றது. இக் கருத்தில், தனக்கு என்று இரண்டிடத்திலுமுள்ளது தலைமகளையே சுட்டுதலால் வைரூப்யமில்லாமல் பொருந்திவிடுகிறது. இங்ஙனம் ஸ்ரீஸூக்தி தாத்பரியம் அடியேனுடைய சிற்றறிவில் தோன்றியதை விஜ்ஞாபித்தேன். பெரியார் ஆழ்ந்து நிரூபித்து யுக்தமாக எது தெரிவித்தருளினாலும் சிரஸா வஹிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நாம் பிடித்ததையே சாதிக்கவேணுமென்கிற ஆக்ரஹம் சிறிது முடையேனல்லேன். “நாம் பெரியோமல்லோம் நாம் நன்றும் தீதும் நமக்குரைப்பாருள ரென்று நாடுவோமே.”

வர்த்தமானம்.

திருவாடிப்பூரமஹோ த்ஸவம்.

[பத்ராதிபர்.]

அடுத்த மாதம் ஆடி மாதம். ஆடிதனிற் பூரத்தில் நமது வைஜயந்தீ பத்ரிகையின் 9 வது ஸஞ்சிகை வெளிவரப் போகின்றமையால் அத்திருவாடிப் பூரத்தில் ஆண்டாளின் பெருமையைப் பற்றி யசோசிதம் ப்ரசுரிக்கப்படும். அத்திருவாடிப் பூர உத்ஸவம் ஆனியிலேயே ஆரம்பிக்கப்படுவதால் ஆனி தன்னிற்சோதி நன்னாளிலேயே அவ்வுத்ஸவம் நடைபெறும் ப்ரகாரத்தை யனைவருமறியுமாறு அடியே னறிந்தபடி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஷை உத்ஸவம் ஸ்ரீமான் ஆ. வா. பெ. பெரிய வாலகுரு வாரெட்டியாரவர்களின் ஆதரவில் அதிவிமர்சையாய் நடைபெறும.

அநேகம் வித்வான்களின் உபந்யாஸங்களும், சங்கீதக் கச்சேரிகளும், மேளக்கச்சேரிகளும் நடைபெறும். மத்யானத்தில் ஸன்னிதியில் விசேஷமாய் ததீயாரதநம் நடைபெறும். இரவு ஆங்காங்கு அநேகம் பேர்களின் உதவினுயிலேற்படும் த்ரவ்ய ஸஹாயத்தைக்கொண்டு ததீயாராதனம் நடைபெறுவது வழக்கம்.

12-7-36 ஆனி 29-ல் அங்குரார்ப்பணம் புறப்பாடு

13-7-36 ,, 30 மாலை ஸேனை முதலியார்

14-7-36 ,, 31 காலை த்வஜாரோஹணம்
,, மாலை 16-வண்டிச சப்பரம்

15-7-36 ,, 32 காலை தங்கப்பல்லக்கு தந்தப்பல்லக்கு
இரவு சந்த்ரப்ரபை ஸிம்மவாஹநம்

16-7-36 ஆடி 1. காலை தங்க, தந்தப்பல்லக்குகள்
இரவு-தந்த நாற்காலி சிறிய திருவடி

17-7-36 11 2-காலை பல்லக்குகள்.
இரவு சேஷவாஹநம் கோவர்த்தநகிரி

18-7-36 ,, 3-இன்று ஐந்தாவது உத்ஸவம் இவ்வுத்ஸவத்தை கண்ணாரக்கண்டு ஸேவித்தனுபவிக்க வேண்டுமேயலலாமல் எழுதவும் பேசவும் இயலாது.

காலை வடபத்ரஸாயீ. 1. திருவேங்கட முடையான். 2 சுந்தரராஜன். 3. திருத்தண்காலப்பன். 4. ஆண்டாளுடன் ரங்கமன்னார் (5) ஆக இவ்வைந்து திருநாமங்களும் பெரிய கொட்டகையில் எழுந்தருள, பெரியாழ்வார் தந்தத் தோளுக்கினியானி

லெழுந்தருளி மங்களாசாசநம் பண்ணும் வைகரியையும் அப்போது அவ்விடத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டிகளின பெருமையையும் பார்த்தனுபவிக்கப் பதிணுயிரம் கண்கள் வேண்டும். ராத்திரி ஐந்து திருநாமங்களும் ஐந்து பெரிய திருவடியின்பேரிலும் ஆண்டாள் பெரிய ஹம்ஸ வாஹனத்திலும் பெரியாழ்வார் சிறிய ஹம்ஸவாஹநத்தின் பேரிலுமாக வீதி எழுந்தருளும் ஸேவை வாசா மகோசரம்.

19-7-36 ஆடி 4 காலை பல்லக்கு இரவு தண்டியல் ஆனைவாஹநம்

20-7-36 ஆடி 5 காலை தோளுக்கினியான் மாலை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஸன்னிதியில் ஶயநத்திருக்கோலம்

ஜநககுல ஸௌந்தரியான ஸீதாப்பிராட்டியின் மடிமீது ரகுகுல திலகனை பெருமாள் ஸயநித்துக்கொண்டிருந்தவன்று அவ்வழகை அநுபவிக்கப்பெருத அஸ்மதாதிகளை இன்று அநுபவிப்பிப்பதற்கென்றே இத் திருக்கோலம் பூண்டதென்று சொல்லலாம். இரவு கண்ணுடிச் சப்பரத்தில் கண்டார் கண்கள் களிக்குமாறு எழுந்தருளி ஸேவை ஸாதிப்பர்கள்.

21-7-36 ஆடி 6 காலை பல்லக்கு

இரவு தங்க வட்டவணையில் ஆண்டாளும் மன்னர் குதிரை நம்பிரான்மேலிலு மெழுநதருளி வடக்கு ரதவீதியில் வையாளி ஸேவை ஸாதித்து திருத்தேரைக் கடாக்ஷித்து எழுந்தருள்வர் 22-7-36 ஆடி 7 இன்றே நமக்காக ஆண்டாளவதரித்த திருவாடிப்பூரம்.காலையில் திருத்தேருக்கு எழுந்தருள்வர்கள். இந்தத் திருத்தேர் மிகவும் பெரியது. இந்தமாதிரியான திருதேர் மற்றெங்கும் கண்டிருக்க முடியாது. இனிமேலும் காணவும் நேராது. இத் திருத்தேர் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீ வானமாமலை 19வது பட்டம் பெரிய பட்டர்பிரான் ராமாநுஜஸ்வாமி, பட்டர்பிரான் கோதைக்குப் பாங்காகப் பண்ணி ஸமர்ப்பித்தது. இத் திருத்தேர் ஆண்டாள் திருவுள்ளப்படி 1 நாளிலும் 1 வாரத்திலும் 1 மாதத்திலும் நிலைக்கு வரும்படி நேரும். அவ்வாறு நிலைக்கு வந்ததும் முத்துக்குறி உத்ஸவம். மறுநாள் தீர்த்தவாரி மாலை ஆஸ்தானம் அலங்கரிப்பர்கள்.

இவ்வுத்ஸவத்தில் கூடும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டிபோல மற்றெங்கும் காணக்கிடையாது ஆதலின் "அணியரங்கள் திருமுற்றத் தடியார் தங்களின்பமுறு பெருங்குழுவு கண்டு யானுமிசைந்துடனே என்று கோலோவிருக்கும் நாளே என்று பெருமக்கள் ப்ரார்த்தித்த படியே நமக்குக் கிடைத்திருக்குமித் திருவாடிப்பூர உத்ஸவத்தில் அடியார்கள் குழாங்களைக் கண்ணுரக் கண்டு வாயாரப் புகழ்ந்து அநுபவிப்போமாக.

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாஶந பத்ரிகை.

தொகுதி 1.	பத்ராதிபர் வடகரை இராமாநுஜாசாரியார்	பகுதி 9.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁
𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑍇 ।
𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑍍𑌵𑌰𑌮𑌶𑍀𑌶𑌮𑌤𑍍 ॥
𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌂𑌗 𑌸𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑌵𑌰𑍍𑌧𑌿𑌨𑍀 ।
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌵𑍈𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌵𑌿𑌜𑍃𑌂𑌭𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥

திருவாடிப்பூரம்.

[பெருமாள் கோவில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

இன்று பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையாய் ஆண்டாள் பிறந்த திருவாடிப்பூரம். இத்திருநன்னாளின் சிறப்பு சொலப்புகில் வாயமுதம் பரக்கும்.

"பெரியாழ்வார் பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளை வாழியே" என்று நாடோறும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வுலகம் ஸேவிக்கிற வாழித் திருநாமத்தின்படி இவ் வாண்டாள் பெரியாழ்வார் திருமகள் என்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்தாலும் ஆழ்வார்கள் பதின்மர்க்கும் இவள் ஒரு திருமகள் என்பது பூருவாசாரியர்களின் ஒருமிடறான திருவுள்ளம். மணவாளமாமுனிகள் உபதேச ரத்தினமாலையில் "அஞ்சு குடிக்கொரு சந்ததி" என்றருளிச் செய்கிறு ராண்டாளை. அஞ்சுகுடி யென்பதற்கு இரண்டுவகையான பொருள் ஏற்கும். பொய்கையாழ்வார் தொடங்கிப் பெரியாழ்வாரளவுமுள்ள ஆழ்வார்

களைக் கணக்கிட்டால் ஆழ்வார்கள் குடி ஐந்து என விளங்கும். எங்ஙனே யென்னில்; பொய்கை பூதம் பேயாழ்வார் மூவருஞ் சேர்ந்து முதலாழ்வார்களென்று ஒரு ஸமுதாயமாக வழங்கப் பெறுதலால் அம்மூவருஞ் சேர்ந்து ஒரு குடி. திருமழிசைப் பிரான், நம்மாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார் ஆகிய நால்வரும் நான்கு குடி: ஆகவே அஞ்சுகுடி யென்றது ஆண்டாளுக்கு முன்னே திருவவதரித்திருந்த ஆழ்வார்களனைவரையும் சொல்லிற்றாகி, அவர்கட்கெல்லாம் ஒரு சந்ததியாகத் தோன்றியவள் ஆண்டாள் என்றதாக ஒரு நிர்வாஹம்.

இனி மற்றொரு நிர்வாஹமாவது, அஞ்சுகுடி யென்பதை ‘அஞ்சுகின்ற குடி’ என [வினைத்தொகையாக]க் கொண்டு ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் விவக்ஷிக்கிறபடி. எம்பெருமானுக்கு என் வருகிறதோ வென்று அஞ்சுகின்ற தன்மை பெரியாழ்வாருக்கு மிகவும் விசேஷித்து இருப்பினும் ஆழ்வார்கள் பதின்மர்க்கும் அந்த அச்சம் ஸாதாரணமாகவுண்டு. இது “மங்களா சாசனத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்கள் தங்கள் ஆர்வத்தளவு தானன்றி” என்ற உபதேச ரத்தினமாலைப் பாசுரத்தினாலேயே நன்கு காட்டப்பட்டது. பெரியாழ்வார்க்குப் போலே பொங்கும் பரிவு மற்றையோர்க்கு இல்லையெனினும் மங்களாசாசனத்தில் ஆர்வம் அனைவர்க்கு முண்டு என்று மாமுனிகள் தாமே அருளிச் செய்தாராதலால் அஞ்சுகுடி யென்பதனால் ஆழ்வார்களனைவரையும் கொள்வதுமே பொருத்தமுடைத்தேயாகும். ஆகவே, பதின்மர்க்கும் ஆண்டாள் ஒரு சந்ததி யென்றதாயிற்று.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனும் கோதா ஸ்துதியில்—
“𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌤𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌮𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌵 𑌗𑍋𑌦𑍇 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌨𑌿𑌜𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑌭𑌾𑌵𑌨𑌯𑌾 𑌗𑍃𑌣𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌉𑌚𑍍𑌚𑌾𑌵𑌚𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌰𑌹𑌸𑌙𑍍𑌗𑌮𑌜𑍈𑌰𑍁𑌦𑌨𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌗𑌰𑍁𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑍀𑌯𑌾𑌃 = போக்தும் தவ ப்ரியதமம் பவதீவ கோதே! பக்திம் நிஜாம் ப்ரணய பாவநயா க்ருணந்த:, உச்சாவசைர் விரஹஸங்கமஜை ருதந்தை: ஶ்ருங்காரயந்தி ஹ்ருதயம் குரவஸ் த்வதீயா:” என்ற சலோகத்தில் ‘த்வதீயா: குரவ:” என்ற ஸ்ரீ ஸூக்தியினால் ஆழ்வார்களனைவர்க்கும் ஆண்டாள் திருமகள் என்னுமிடத்தை ஸூசிப்பித்தருளினார். மேற்குறித்த ச்லோகத்தின் தாற்பரிய விசேஷம் மிக்க சுவையுடைத்தாதலால் அதனை இங்கே சிறிது விவரிப்போம்.

கோதாய்! புருஷோத்தமனான எம்பெருமானை யநுபவிக்குந் திறத்தில் ஆண்மையுடையார் அநுபவிப்பதிற் காட்டிலும் பெண்மையுடையார் அநுபவிப்பது சிறக்கும். நீ இயற்கையிற் பெண்ணாகப் பிறந்தாயாதலால், "கண்ணீர்கள் முலைக் குவட்டில் துளி சோரச் சோர்வேனைப், பெண்ணீர்மை யீடழிக்குமிது தமக்கோர் பெருமையே" என்றும் "கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம் பழியப் புகுந்தோருநாள், தங்குமேல் என்னாவி தங்கு மென்றுரையீரே" என்றும், 'பெண்ணின் வருத்த மறியாத பெருமான்" என்றும் "கொள்ளும் பயனொன்றில்லாத கொங்கை தன்னைக் கிழங்கோடும் அள்ளிப்பறித்திட்டவன் மார்விலெறிந்து என்னழலைத் தீர்வேனே" என்றும் "கொம்மை முலைகளிடர்தீரக் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல்" என்றும் செயற்கையாகவன்றிக்கே இயற்கையாகவே பேசியநுபவித்தாய்; உனது திருத்தகப்பன்மார்களான ஆழ்வார்கள் இங்ஙனே பேசுவதற்குப் பாக்கிய மற்றவர்களாய் ஆண்மக்களாக அவதரித்தவர்களாயிருந்துவைத்தும் நீ பேசியிருக்குங் கட்டளையிலே தாங்களும் பேசப் பாரிப்புக்கொண்டு தங்களுடைய பக்தியை ப்ரணயமாக மாற்றிப் பெண்மையை மாநஸிகமாக ஆவாஹனம் செய்துகொண்டு பாசுரங்களைப் பாடி உவந்தனர் என்றபடி. இதனால், எம்பெருமானை அநுபவிக்கும் வகையில் மற்றை யாழ்வார்களிற் காட்டிலும் ஆண்டாளே மிக்க வீறுபாடுடையாள் என்பது தெற்றென விளங்கிற்று.

இவ்வாண்டாள் அருளிச் செய்த திவ்வியப் பிரபந்தங்களிரண்டனுள் திருப்பாவையின் சிறப்பு உலகமுணர்ந்ததேயாகும். "கோதை தமிழ் ஐயைந்துமைந்தும் அறியாத மானிடரை வையஞ் சுமப்பதும் வம்பு" என்ற ஆன்றோர் திருவாக்கு ஒன்றே போதும் அதன் பெருமையைப் பாரோர் நன்கு அறிதற்கு. அதற்கு வியாக்கியான மிட்டருளின ஒரு மஹான் "கோதை தமிழ் ஐயைந்துமைந்தும் வாசோவிதேயமாக வேணுமென்கிறதன்று; ஆண்டாள் ஸ்ரீஸூக்தியாக ஒரு முப்பது பாசுர முண்டு என்றறியு மத்தனையே போதுமாய்த்து; அவ்வறிவு மில்லாதார் பூபாரமே கிடீர்." என்றுரைத்த சுவை அற்புதமானது.

திருப்பாவையில் ஆறுவது பாசுரந் தொடங்கிப் பதினைந்தாவது பாசுரத்தளவும் பத்துப் பாசுரங்களினால் ஆண்டாள் தன்னுடைய திருத்தகப்பன்மார்களான ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும்

திருப்பள்ளி யுணர்த்துகிறுளென்பது பெரியார் நிர்வஹித்துப் போரும் ஒரு பரம ரஸ்ய ரஹஸ்ய விசேஷார்த்தம். ஆழ்வார்களை எந்த அடைவில் ஆண்டாள் பேசியிருக்கின்றுளென்னில், தன்னைப் பெற்றெடுத்து வளர்த்த பெரியாழ்வார் தொடங்கி அவரோஹணக் கிரமமாகப் பொய்கை யாழ்வாரளவுஞ் சென்று, அவ் வேழு திரு நாமங்களையும் ஏழு பாசுரங்களினுலுணர்த்தி, பிறகு தன் காலத்திற் குப்பின்பு திருவவதரிக்கப் போகின்ற அன்பர் தாள் தூளி, நற் பாணன், நன்கலியன் என்ற மூன்று ஆழ்வார்களையும் அகக் கண்ணினுலுணர்ந்து அவர்களை மூன்று பாசுரங்களில் அடைவே உணர்த்தித் தலைக்கட்டுகிறுள்.

ஆகவே ஆழ்வார்கள் திருப்பள்ளி யெழுச்சியான இப்பத்துப் பாசுரங்களில் ஒவ்வொரு பாசுரத்தில் ஒவ்வொரு ஆழ்வார்க்குண் டான சொற் பொருத்தம், பொருட் பொருத்தம் முதலியன ரண்டுச் சுருக்கமாக நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

1. புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண்.—இது பெரியாழ்வாரைத் திருப் பள்ளியுணர்த்தும் பாசுரம். பிள்ளாய்! என்பது இதில் விளி. அறிவில்லாதவனைப் பிள்ளை யென்பது. எம்பெருமானுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் முதலிய திருக்குணங்களை மறந்தே இவ்வாழ்வார் மங்களா சாஸனத்தில் ஒருப்பட்டாராதலால் பிள்ளை யென்னத் தகுதியுடையாராயினர். "ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞானத் தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்" என்ற ஸ்ரீ வசநபூஷண திவ்யஸூக்தியும் மங்களா சாஸநத்திற்கு அஜ்ஞானத் தையே மூலமாகக் காட்டிற்று. இவ்வாழ்வார் பெரும்பாலும் நந்த வனத்திலேயே போது போக்குவராதலால் அவ்விடத்து அடை யாளமாகிய 'புட்களின் சிலம்புதல்' முன்னே கூறப்பட்டது. புள்ளரையன் என்று பெரிய திருவடியின் ப்ரஸ்தாவம் செய்திருப்ப தில் இப்பெரியாழ்வார் பெரிய திருவடியின் அம்ஸமாகத் திருவவ தரித்தவர் என்று குருபரம்பராப்ரபாவாதிகளிற் கூறியுள்ள விஷயம் முத்ராலங்காரரீதியில் ஸூசிதமாகிறது.

'வெள்ளைவிளிசங்கு' என்கிற சொல்தொடர் முதன் முத லாகப் பெரியாழ்வாருடைய திருவாக்கில் தோன்றியது. (பெரியாழ் வார் திருமொழி 4-1-7 காண்க.) அதனை இங்கு அநுவதித்துக் காட்டுவது ஒருவகையான லிங்கம். [பேய்முலை நஞ்சுண்டு.] பெரி யாழ்வார் திருமொழியில் (சீதக் கடலில்) கண்ணபிரானுடைய சரித்

திரங்களில் பேய்முலை நஞ்சுண்ட கதை முதன் முதலாக அநு ஸந்திக்கப்பட்டது. "பிறங்கிய பேய்சசி முலை சுவைத்துண்டிட்டு" என்றது காண்க. மறுபடியும் அந்தச் சரித்திரத்தை அநுஸந்திக் கையில் சகடாஸுரபங்கத்தையும் கூட்டி யநுஸந்தித்தார். "நாள் களோர் நாலைந்து" என்ற பாசுரங்காண்க. அதற்குப் பொருந்த இங்கு "பேய்முலை நஞ்சுண்டுகள்ளச சகடங் கலக்கழியக் காலோசசி" என்றது. "வெள்ளத்தரவில்" என்று தொடங்கிப் பெரியாழ்வார்க் குள்ள 'விஷ்ணுசித்தர்' என்னுந் திருநாமமும் அதற்கு விவரண மான "அரவத்தமளியினோடும்" "பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை" என்ற பாசுரங்களின் தாற்பரியமும் நன்கு ஸூசிதம்.

2. கீசுகீசென்றெங்கும்.—இது, பெரியாழ்வார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான குலசேகராழ்வாரையுணர்த்தும் பாசுரம். 'பேய்ப் பெண்ணே!, நாயகப் பெண்பிள்ளாய்!, தேசமுடையாய்!, என்ற மூன்று விளிகளும் குலசேகராழ்வாரை வற்புறுத்துவன. பெரு மாள் திரு மொழியில் *மெய்யில் வாழ்க்கையை *என்ற வொரு பதி கத்தினால் தம்மைப் பெரும்பேயராகச சொல்லிக்கொண்டவர் இவ் வாழ்வார். *ஏர்மலர்ப் பூங்குழல், ஆலைநீள் கரும்பு, மன்னுபுகழ்க் கௌசலை தன் * என்ற பதிகங்களில் பல பெண்களின் தன்மையை யடைந்து பேசினுநிவர். "கொல்லி காவலன் கூடல் நாயகன்" என்று அரசரான தன்மை தோற்றப் பேசினராதலால் நாயகப் பெண்பிள்ளாய் என்றது. அன்றியும, ஒரு ஹாரத்தில் நட்ட நடுவிலுள்ள மணியை 'நாயகக்கல்' என்பதுண்டு. குரு பரம்பரை யில் எம்பெருமானாரை நடுநாயகமென்று யதிராஜஸப்ததியில் தேசி கன் கூறினர்; "யதிராஜேந நிபத்த நாயக ஸ்ரீ: மஹதீ குருபங்க்தி ஹாரயஷ்டி:" என்றார். அது போலவே ஆழ்வார்களுள் குலசேக ரர் நடுநாயகமாகவுள்ளவர். பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் மழி சையர் மாறன் என முன்னே ஐவர்; பட்டநாதன் கோதை தொண்டரடிப் பொடிகள் பாண்பெருமாள் கலியன் எனப் பின்னே ஐவர்; நடுவே குலசேகரர். ஆகவே இதுபற்றியும் நாயகப் பெண் பிள்ளாய் என்ற விளி நன்கு பொருந்தும். [தேசமுடையாய்!] பகவத்கீதையில் [18—43.] "ஶௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர்தாக்ஷ்யம்—க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்." [ஶௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர் தாக்ஷயம—க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்.] என்று தேஜஸ்ஸு க்ஷத்ரியதர்மமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதற்கிணங்க இந்த விளி

இவ்வாழ்வாருடைய க்ஷத்ரியத்வத்தைத் தெரிவிக்கும். அன்றியும், "தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜநிகள் போலே ப்ரஹ்ம ஜன்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டை நாளில் பிறவி உண்ணாட்டுத் தேசிறே." என்ற ஆசார்யஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியின்படியும், அதற்கும் மூலமான "மண்ணாட்டிலாராகி யெவ்விழிவிற்றாலும், ஆழியங்கைப் பேராயற்கு ஆளாம் பிறப்பு—உண்ணாட்டுத் தேசன்றே" என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரத்தின்படியும் பகவத்சேஷத்வத்திற்கு அநுகூலமான பிறப்பே தேஜஸ்ஸென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது; அப்படிப்பட்ட பிறப்பை *ஊனேறு செல்வத்து *என்ற பதிகத்தில் பாசுரந்தோறும் ஓரோவிதமாக விரும்பினவர் இவ்வாழ்வாரேயாதலால் தேச முடையார் இவரேயாகத் தகும். இப்பாட்டில் "ஆனைச் சாத்தன்" என்ற பதப்பிரயோகம் கவனிக்கத்தக்கது. இச் சொல் மலையாள பாஷையிலிருந்து திசைச சொல்லாகத் தமிழில் வழங்குவதென்பர். (ஆனசாதம் என்று மலைநாடர் வலியனென்னும் பறவையை வழங்குவராம். இவ்வாழ்வார் மலை நாட்டில் திருவவதரித்தவராதலால் அத்திசைசசொல் இங்குப் பரவசமாகவே அமைந்ததுபோலும்.) காசும் பிறப்பும் என்று ஆபரண விசேஷங்களைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவமிருப்பது இவ்வாழ்வாருடைய சரிதையில் ஆபரண ப்ரஸ்தாவமுள்ளவாற்றை ஒருவாறு நினைப்பூட்டும். "ஆரங்கெடப் பரனன்பர் கொள்ளாரென்று அவர்களுக்கே வாரங்கொடு குடப்பாம்பில் கையிட்டவன்" என்ற தனியனும் ஸ்மரிப்பது. "வாசநறுங்குழலாய்ச்சியர் மத்தினோசைபடுத்த தயிரரவம்" என்றது, "பெருமாள் திருமொழியில் "கெண்டை யொண்கண் மடவாளொருத்தி கீழையகத்துத் தயிர் கடையக் கண்டு...வண்டமர் பூங்குழல் தாழ்ந்துலாவ.......தண் தயிர் நீ கடைந்திட்ட வண்ணம்" என்ற பாசுரத்துச் சொற்சுவைகளை நன்கு நினைப்பூட்டும். [நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப் பாடவும்] கிருஷ்ணாவதாரத்தில் குதிரைவடிவாக வந்த கேசியென்னு மஸுரனை வதஞ் செய்ததனால் கேசவனென்றது. இவ்வாழ்வார் தமது திருமொழியில் முதன் முதலாக இந்த வரலாற்றையே பேசி யநுபவித்தார்—*மாவினை வாய்பிளந்து கந்தமாலை * என்று. ஸ்வப்ரபந்தத்தை "நலந்திகழ் நாரணனடிக்கீழ் நண்ணுவாரே" என்று நாராயணனைப் பாடித் தலைக் கட்டினார். **[கேட்டே கிடத்தியோ]** இவ்வாழ்வார் நாடோறும் அந்தணர்களைக்

கொண்டு ஸ்ரீராமாயண பாராயணஞ் செய்வித்துத் தாம் கேட்டவர். கேட்டு, இருந்த விடத்திலிராமல் படையெடுத்துஞ் சென்றவர்.

3. கீழ்வானம் வெள்ளென்று.—குலசேகரர்க்கு அடுத்த முந்தினவரான நம்மாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. கோதுகலமுடைய பாவாய்! என்றவிளி நம்மாழ்வாரை வற்புறுத்தும். ['கோது குல முடைய' என்று வழங்கிவரும் பாடம் பரமக்ருபையுடன் மறக்கத்தக்கது. அப்பாடம் நெடுநாளாகவே நாடெங்கும் பரவியதனாலாய அநர்த்தம் பெரிதுமுண்டு. ஸ்ரீபரகாலஸ்வாமி வியாக்கியானம் செய்தருளுமிடத்து "குலம் குலமாக வுனக்குப் பரிசர்யை பண்ணும்படி......" என்றுரைத்திட்டார். அது, 'கோதுகுலமுடைய' என்கிற (தவறுதலான) பாடத்தில் அபிநிவேசத்தினால்போலும். வஸ்துதஸ்து, வட மொழியில் கௌதூஹலம் என்றசொல் தமிழில் கோதுகலமெனத் திரிந்தது. இதில் குகரம் நுழைய ப்ரஸக்தியில்லை. "கோதுகலமுடைக் குட்டனேயோ" என்றார் பெரியாழ்வாரும்.) கோதுகலமாவது ஆசை; ஆசையையுடைய என்றது - எம்பெருமானிடத்தில் ஆசையையுடைய, அல்லது எம்பெருமானுடைய ஆசையைத் தன்னிடத்திலே கொண்டுள்ள-என்று இருவகையாகவும் பொருள்படும். பட்டர் நம்மாழ்வாரைப் பற்றிப் பேசும் போது "ரிஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வமிவோதிதம்" என்று க்ருஷ்ண குதூஹலமே நம்மாழ்வாராக வடிவெடுத்தது என்றார். க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா என்றதும்-க்ருஷ்ணனிடத்தில் த்ருஷ்ணை, க்ருஷ்ணனுடைய த்ருஷ்ணை என இருவகையாகவும் விரியும். இதனால் தேறின பொருளை "கைம்மா துன்பொழித்தாயென்று கைதலை பூசலிட்டே, மெய்ம்மாலா யொழிந்தேன் எம்பிரானு மென்மேலானே" என்ற பாசுரத்தினால் நம்மாழ்வார்தாமே வெளியிட்டருளினர். "ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:—ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம் அஹம், ஸச மம ப்ரிய:" என்றபடி, நானும் எம்பெருமானிடத்துக் குதூகலங் கொண்டேன், அவனும் என்னிடத்துக் குதூஹலங் கொண்டான் என்றருளிச் செய்தவர் நம்மாழ்வார். பாவாய்! என்ற விளியும் இவர்க்குப் பொருந்தும்: திருவாய்மொழியில் "சூழ்வினை யாட்டியேன் பாவையே" என்றும் "என்பாவை போயினித் தண்பழனத் திருக்கோளூர்க்கே" என்றும் பலவிடங்களில் தம்மைப் பாவையாகச் சொல்லிக்கொண்ட

வர் இவ்வாழ்வார். 'எழுந்திராய்' என்ற சொல்லாற்றல் நன்கு நோக்கத்தக்கது ; உட்கார்ந்திருப்பவரையன்றோ எழுந்திரா யென்பது. மற்றையாழ்வார்களெல்லாரும் அர்ச்சையில் நின்ற திருக்கோலமாகவேயுள்ளார்; நம்மாழ்வாரொருவரே வீற்றிருந்த திருக்கோலம். "பத்மாஸநோபவிஷ்டம்" என்கிற பூர்வாசார்யச்லோக ரத்னமும் இங்கு அநுஸந்தேயம். [கீழ்வானம் வெள்ளென்று.] உதயகாலத்தில் கிழக்கு வெளுக்கும். இங்கும் வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயமாதலாலும், அதுதானும் கலியுகத்தின் உதயகாலத்திலாதலாலும் கிழக்கு வெளுத்ததாகச் சொல்லிற்று. கீழ்வானமென்றபோதே மேல்வானம் நினைவுக்குவரும். நித்தியவிபூதி மேல் வானமாகும். லீலாவிபூதியானது நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழி யவதாரத்தாலே "ஓராயிரத்துளிப்பத்து உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம்மூரெல்லாம்" "வையம் மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணூடே" இத்யாதிப்படியே தானே பரமபதமாயிற்று. ஆகவே கீழ்வானமான இவ்விபூதிவெள்ளென்றது. [எருமை சிறுவீடு மேய்வான்] வீடு என்று மோக்ஷம்; சிறு வீடு என்று கைவல்ய மோக்ஷம். இந்த ஸங்கேதமிட்டருளினவர் நம்மாழ்வார்; திருவாய் மொழியில் (4-1-10) "குறுக மிகவுணர்வத்தொடு நோக்கி" என்ற பாசுரத்தின் பொருள் கொண்டு இஃது அறியத்தக்கது. எருமை யென்பது தாமஸப்ரக்ருதிகளை. நம்மாழ்வார் திருவவதாரம் செய்தருள்வதற்கு முன்னே பலரும் தாமஸப்க்ருதிகளாய் நல்வீடு செல்லாது சிறுவீடு முதலியவற்றிற் சென்று பாழாயினர் என்பது இங்கு ஸூசிதம். [மிக்குள்ள பிள்ளைகளுமித்யாதி.] மற்றைப் பிள்ளைகளையும் போகவொட்டாமல் தடுத்து இப்பிள்ளைவாசலில் வந்து துவள்வதனால் இவளுக்குண்டான விலக்ஷணமான ஏற்றம் தோற்றுவதுபோல, மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டில் நம்மாழ்வார்க்குண்டான ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தத்வமாகிற ஏற்றம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. "போவான் போகின்றாரை" என்ற பிரயோகம் வெகு ஆசசரியமானது. 'போவதற்காகப் போகிறவர்கள்' என்று சொல்லுவதுண்டோ? இல்லை; அப்படியிருக்க என் சொல்லிற்று? போவதுதானே ஸ்வயம் ப்ரயோஜன மென்று காட்டுவதற்காகவே சொல்லிற்று. இத்தகைய பிரயோகம் முதன் முதலாக நம்மாழ்வார் திருவாக்கில்தான் வந்தது; திருவிருத்தத்தில் "போவான் வழிக்கொண்ட மேகங்களே!"

என்றார். [உன்னைக் கூவுவான் வந்துநின்றோம்.] "கூவிக்கொள்ளுங் காலமின்னங்குறுகாதோ" "என்னைக் கூவியருளாய் கண்ணனே" "கூவிக்கொள்ளாய் வந்தந்தோ" என்று பலகாலும் விரும்பினபடியே கூவுவான் வந்து நின்றோமென்கிறாள். [மாவாய் பிளந்த தேவாதிதேவனை] இப்போது ஆண்டாள் நோற்பது போல நம்மாழ்வாரும் ஒரு திருவாய்மொழியில் நோன்பு நோற்றார்; வீற்றிருந்தேழுலகும் என்ற திருவாய் மொழியில் "ஏற்ற நோற்றேற்கு" என்று முதலிலும் "வீண்டமிழ்நூற்க நோற்றேன்" என்று முடிவிலும் வருவதுகாண்க. அங்ஙனம் நோற்ற திருவாய் மொழியில் தேவாதிதேவனை அநுபவிக்கின்ற ஆழ்வார் மாவாய் பிளந்தானென்ற விசேஷணத்தையே முதற்பாட்டில் இட்டருளினர்; "வெம்மாபிளந்தான் தன்னை" என்றதுகாண்க. ப்ரதமப்ரபந்தத்தில் "இமையோர் தலைவா!" என்றும், சரமப்ரபந்தத்தில் "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்றும் தேவாதி தேவனையே முந்துற முன்னம் சேவித்தாராழ்வார். [சென்று நாம் சேவித்தால்] "வானநாயகனே! அடியேன் தொழவந்தருளே" என்று தேவாதி தேவனை நீர் உம்மிடம் வருமாறு அழைத்தீர்; அங்ஙனமல்லாமல் அவனிடம் நாம் சென்று சேவிக்கலாம் வாரும் என்றழைக்கிறாள் போலும். [ஆவாவென்று] "ஆவாவென விரங்கார் அந்தோவலிதே கொல், மாவாய் பிளந்தார் மனம்" என்றும், "அடியேற்கு ஆவாவென்னாயே" என்றும் நீர் விரும்பினபடியே மாவாய்பிளந்த பெருமான் உமக்கு ஆவாவென்பன் என்று காட்டுகிறபடி. [ஆராய்ந்து] "ஆரென்னையாராய்வார்" என்ற உம்முடைய குறையும் தீரும் என்று காட்டியபடி.

4. தூமணிமாடத்து. நம்மாழ்வார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான திருமழிசைப்பிரானை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இதில் மாமான் மகளே! என்ற விளி ஒருவகையான தேஹஸம்பந்தத்தில் நோக்குடையது. ஆண்டாளுக்கும் திருமழிசை யாழ்வார்க்கும் ஒரு வகையான தேஹஸம்பந்தமுண்டு: அதாவது — ஸ்ரீதேசிகன் கோதாஸ்துதியில் "கமலாமிவாந்யாம் கோதாம்" என்றும் "ஸந்தஃ பயோதி துஹிதுஸ் ஸஹஜாம் விதுஸ்த்வாம்" என்றும் அருளிச் செய்த படியே ஆண்டாள் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியாவள்; "ஹாமஹுவீ லொகஜநநீ க்ஷீரஸாமராஸஂஹவா — பார்க்கவீ லோகஜநநீ க்ஷீரஸாகரஸம்பவா" என்ற அமரகோசத்தின்படியும்

இதிஹாஸபுராண வரலாற்றின் படியும் லக்ஷ்மி (ஆண்டாள்) ப்ருகு குலத்தில் தோன்றியவள் திருமழிசைப்பிரானும் ப்ருகுகுலத்தில் தோன்றியவரென்பது சரித்ரஸித்தம். இத்தகைய ஸமாந குலஸம்பந்தம் இங்கு நோக்கத்தக்கது. ரிஷிகுலத்திலே பிறந்து பிரம்பன் குடியிலேயானார் அவர்; ப்ராஹ்மண குலத்திலே பிறந்து கோபாலர் குலத்திலேயானாள் இவள். இதுவும் ஒரு ஒற்றுமைநயம். [தூமணி மாடத்து] சிறந்த மாணிக்கக் குப்பியினுள்ளேயுள்ளது வெளியில் நிழலிட்டுத் தோன்றும். திருமழிசைப்பிரான் "உட்கிடந்த வண்ணமே புறம் பொசிந்து காட்டிடே" என்று வேண்டிக் கொண்ட படியே உள்ளிருந்த திருமால் அப்படியே வெளியிற் பொசிந்து காட்சிதந்தமையால் இவர் தூமணிமாட மென்னத் தகுதியுடையார். [சுற்றும் விளக் கெரிய] விளக்காவது ஞானவொளி. "சாக்கியங் கற்றோஞ் சமண்கற்றோம் சங்கரனாராக்கிய ஆகமநூல் ஆராய்ந் தோம்" என்றபடி இவ்வாழ்வார் ஸகலமதங்களிலும் புக்கு ஸர்வதோமுகமான ஞானவிளக்கம் பெற்றவராதலால் சுற்றும் விளக்கெரிதல் இவர்க்கு அஸாதாரணம். "யானறிந்த வாறு-ஆரறிவார்" என்றும் "என்மதிக்கு விண்ணெல்லா முண்டோ விலை" என்றும் இவரது பாசுரங்களினாலும் இது ஸித்தம். [தூபம் கமழ] சிறந்த ஞானமிருத்தல்மாத்திரம் பயன்படாது; அது நன்கு பரிமளிக்க வேண்டும். எம்பெருமானையன்றி வேறொரு தெய்வத்தைத் தொழாதிருத்தலே ஞானத்திற்குப் பரிமளம். "மறந்தும் புறந் தொழாமாந்தர்" என்பது இவ்வாழ்வாருடைய திருவாக்காகும். [துயிலணை மேல் கண்வளரும்] இவ்வாழ்வாருடைய திருக்கண் செல்வது சயனத்திருக்கோலமான எம்பெருமான்களின்மீதுதான். கச்சி வெஃகாவிலும் திருக்குடந்தையிலுமே பெரும்பாலும் இவர் காலம் கழித்தது. சயனத்திருப்பதிகளையே ஒரு கோர்வையாக வெடுத்துப் பாசுரம் பாடினவரும் இவ்வாழ்வார்; "நாகத்தணைக் குடந்தை வெஃகாத் திருவெவ்வுள், நாகத்தணையரங்கம் பேர் அன்பில்-நாகத்தணைப் பாற்கடல் கிடக்குமாதி நெடுமால், அணைப்பார் கருத்தனாவான்" என்றது காண்க. [துயிலணை மேல் கண்வளரும் மாமானுடைய மகளே!] மகள் என்றதனால் விதேயத்வம் சொன்னபடி. மகள் சொற்படி தந்தை கேட்பதும் தந்தை சொற்படி மகள் கேட்பதும் வழக்கம். மாமான் என்றது மஹா மஹான் என்றபடி. துயிலணைமேல் கண்வளரும்மாமான் யதோக்தகாரி

யெம்பெருமான்; அப்பெருமாள் இவ்வாழ்வார் சொற்படி கேட்டவர்; "கணிகண்ணன் போகின்றான்—நீயுமுன்றன் பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக்கொள்" என்ற போது அப்படியே சுருட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டார்; "உன்றன் பைந்நாகப்பாய் விரித்துக் கொள்" என்ற போதும் அப்படியே. இனி, துயிலணை மேற்கண்வளரும் மாமான்—ஆராவமுதன்; அப்பெருமாளும் "எழுந்திருந்து பேசு வாழி கேசனே" என்ற இவ்வாழ்வாரது வேண்டுகோளின்படி எழுந்திருந்தவர் என்பது ப்ரஸித்தம். [உன் மகள்தான் ஊமையோ] வாய்திறவாமலே ஹஸ்தசேஷ்டை முதலியவற்றால் காரியம் செய்வது ஊமைகளின்பணி. இவ்வாழ்வாரும் யாத்திரை யடைவில் பெரும்புலியூரென்னும் கிராமத்தில் ஒரு வேதியன் வீட்டுவாசல் திண்ணையில் சிறிது பொழுது எழுந்தருளியிருக்க அங்கு வேதமோதிக் கொண்டிருந்த அந்தணர்கள் நீறு பூத்த நெருப்புப் போலுள்ள ஆழ்வாருடைய மஹிமையைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் அவரைக் கீழ்ச்சாதியாகவெண்ணி வேதாத்யயநம் அவருடைய காதிற் படலாகாது என்று கருதி ஓத்துத் தவிர்ந்திருக்க, அக்குறிப்பையறிந்த ஆழ்வார் அவ்விடத்தை விட்டுத் தூரத்திற் சென்று வேறோரகத்து மேடையில் வீற்றிருக்கையில் அந்த வேதியர்கள் மீண்டும் வேதமோதத் தொடங்கி, விட்ட வாக்கியம் தோன்றாது மயங்கி நிற்க, ஆழ்வார் அதுகண்டு கறுப்பு நெற்களைக் கையுகிராலே இடந்துபோட, அப்பொருளுள்ள வேதவாக்கியம் அவர்கட்குத் தோன்றிற்று: அதாவது—"க்ருஷ்ணாநாம் வ்ரீஹீணாம் நகநிர்பிந்நம்" என்பது. உடனே அவர்கள் ப்ரதக்ஷிண ப்ரணாமாதிகளால் இவரை உபசரித்து க்ருதார்த்தராயினர் என்பது சரித்திரவரலாறு. இங்ஙனமாக, வாய்திறவாமலே இங்கிதத்தினால் காட்டினது பற்றி ஊமையோ என்றது. சொன்ன சொற்களைச் செவியேற்காதவர் செவிடர்: அந்தச் செவிடும் இவரது சரிதையில் ப்ரஸித்தம்: முன் சொன்ன பெரும்புலியூரில் அந்தணரடிகள் யாகஞ் செய்து கொண்டிருந்த விடத்தில் இவ்வாழ்வாரை எழுந்தருள்வித்துக் கொண்டு போய்ச் சில மஹான்கள் இவர்க்கு அக்ரபூஜை செய்விக்க, அப்போது அங்கிருந்த பல சிசுபாலஜ்ஞாதிகள் எண்ணிறந்த வசை மொழிகளை வர்ஷிக்க, அவற்றை இவ்வாழ்வார் செவியேற்காதிருந்தனர் என்ற வரலாறு காண்க. [அனந்தலோ] தூக்கமோ என்றபடி. பரமைகாந்திகட்குத் தூக்கமாவது பாஹ்ய

விஷயங்களிற் சிறிதும் நெஞ்சு செல்லா திருக்கப்பெறுதலே. "உன்னைத் தெரித் தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கிவழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது" என்றும் "தொழிலெனக்குத் தொல்லைமால் தன்னாமமேத்தப் பொழுதெனக்கு மற்றதுவே போதும்" என்றுமருளிச் செய்யு மிவ்வாழ்வார்க்கு இந்த நிலைமையே அனந்தலாகும். [ஏமப்பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ] மற்றை யாழ்வார்களிற்காட்டிலும் இவ்வாழ்வாருடைய பரனிமகாந்தித்வம் மிக விலக்ஷணம் என்பது இங்கு அறியத்தக்கது. "பிதிரு மனமிலேன் பிஞ்ஞகன்றன்னை டெதிர்வன், அவனெனக்கு நேரான்" என்னும் படியான திருநாவீறு இவர்க்கே அஸாதாரணமன்றோ. இதுதான் பெருந்துயில்; எம்பெருமானை யொழிந்த மற்றையோரைக்கண்கொண்டு பாராமையிற் பெருமை.

[மாமாயன்] "மாயமென்ன மாயமே" என்றும், "மாயமாய மாக்கினாய் உன்மாயமுற்றுமாயமே" என்றும் பலகாலும் எம்பெருமானது மாமாயங்களைப் பேசுகிறவர் இவ்வாழ்வார். [மாதவன்] "மாதவனை ஏத்தாதார் ஈனவரே" என்றவரும் இவ்வாழ்வாரே. "திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேன்மின் தேவு" என்றதுங்காணலாம். [வைகுந்தன்] "வைகுந்தச் செல்வனார் சேவடிமேல் பாட்டு" என்றவர் இவ்வாழ்வாரே. வைகுந்தனது சேவடிமேல் தாம் பாசுரம் பாடினவராகச் சொல்லிக் கொண்டார். ஆகவே, மாமாயன், மாதவன், வைகுந்த னென்ற திருநாமங்கள் இவ்வாழ்வார்க்குப் பரமபோக்யங்களென்பது ஸூசிதம்.

5. நோற்றுச் சுவர்க்கம்.—திருமழிசை யாழ்வார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான பேயாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. ஓடித் திரியும் யோகிகளாய் ஒருவரோடு ஒருவர் சேராமல் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் [illegible] ஒன்று சேர்த்து அநுபவிக்கக் கருதிய எம்பெருமான் ஒரு பெருமழையை வியாஜமாக்கித் திருக்கோவலிடை கழியில் நெருக்கியநுபவித்தானென்பது வரலாற்றின் சுருக்கம். இப்பேயாழ்வாரைப் பற்றித் திருவரங்கத் தமுதனார் நூற்றந்தாதியில் அருளிச் செய்யுமிடத்து "மன்னிய பேரிருள் மாண்டபின் கோவலுள் மாமலராள் தன்னொடுமாயனைக் கண்டமை காட்டும் தமிழ்த் தலைவன்" என்றார். பொய்கையாரும் பூதத்தாரும் இருவிளக்கேற்றி யிருளையகற்ற, இவ்வாழ்வார் "திருக்கண்டேன் பொன்மேனிகண்டேன்" என்று

தொடங்கிப் பலாநுபவம் செய்தருளினர் என்பர் ஆன்றோர். அவ்வர்த்தமே யிங்கு முதலடியிற் பொலியும். நோற்று—மற்றையிரண்டு ஆழ்வார்களும் விளக்கேற்றுகையாகிற உபாயாநுஷ்டானஞ் செய்யவே என்றபடி. சுவர்க்கமாவது ஆனந்தாநுபவம். "யஸ்த்வயாஸஹ ஸஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயாவிநா" என்று ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் இளைய பெருமாள் அருளிச் செய்ததுங்காண்க. "வாசல் திறவாதார்" என்றது பேயாழ்வார்க்கு மிகவும் பொருத்தமான லிங்கம். திருக்கோவலிடைகழியில் பொய்கையார் முன்னே புகுந்து தாளிட்டுக் கொண்டார்; பிறகு பூதத்தார் வந்து சேர அவர்க்கு அப்பொய்கையார் வாசல் திறந்தார். பிறகு வந்து சேர்ந்த பேயார்க்குப் பூதத்தார் வாசல் திறந்தார். இப் பேயார்க்குப் பிறகு ஒருவரும் வந்து புகாமையினால் வாசல் திறக்க வேண்டிற்றில்லை ஆகவே வாசல் திறவாதார் என்றது பேயாழ்வார்க்கு மிகப்பொருத்தமாக அமைந்த குறிப்பு. [நாற்றத்துழாய்முடி நாராயணன்] இவ்வாழ்வாருடைய பாசுரங்கள் திருத்துழாய்மயமாகவே யிருக்கும். * திருக்கண்டேனுக்கு அடுத்த பாசுரம் "பொன்தோய் வரை மார்பில் பூந்துழாய்" என்பது. அதற்கடுத்த பாசுரம் "மலராள் தனத்துள்ளான் தண்டுழாய்மார்வன்" என்பது. முடிவுபாசுரத்திலும் "தண்டுழாய்த்தார் வாழ்வரை மார்பன்" என்றார். இடையிலும் பலபாசுரங்கள் காண்க. ஒன்பதாவது பாசுரத்தில் [நாமம் பல சொல்லி யென்பதில்] நாராயணனையும் திருத்துழாயையும் கண்ணனையும் சேர்த்துப் பாடினர் பேயார். இதுவும் ஒரு சிறந்தபொருத்தம். "காண்காணென விரும்புங்கண்கள்" என்று ஒரு நொடிப் பொழுதும் கண்மூடி யிருக்க மாட்டாமையைச் சொல்லிக்கொண்டனீர் கும்பகர்ணனுக்கும் மேலாக இன்னமும் துயில் கொள்ளல் தகுதியோ என்கிறாள் பண்டொரு நாளென்று தொடங்கி. இப்பாட்டில் நட்ட நடுவில் இராமபிரானுடைய திவ்விய சரித்திரமொன்றை ஆண்டாள் அமைத்தது பேயாழ்வாருடைய திருவந்தாதியில் நட்ட நடுவில் "அவனே—இலங்காபுரமெரித்தானெய்து" என்றும் "எய்ததுவும் தென்னிலங்கைக் கோன்வீழ" என்றும் அருளிச்செய்தமைக்கு நன்கு ஒக்கும். திருமழிசையாழ்வாரை யுணர்த்தின கீழ்ப்பாட்டில் அனந்தலோ என்று வெறும் அனந்தலே சொல்லிற்று. இப்பாட்டில் ஆற்றவனந்தலுடையாய்! என்கிறது. மழிசையர்கோனுக்கும் இவ்வாழ்வார் ஆசாரியராதலால் விசேஷணமிட்டபடி.

அனந்தல் என்று ஹேயமான உறக்கமன்று சொல்லுகிறது. "உரோவிந்யஸ்தஹஸ்தாஸ்தே நித்ராயந்தே ஸுநிர்ப்பரா:—உரோ விந்யஸ்த ஹஸ்தாஸ்தே நித்ராயந்தே ஸுநிர்ப்பரா :—" என்று பகவச் சாஸ்திரங்களில் கொண்டாடப்பட்ட 'அனந்தல்' பரமை காந்தித்வ ஸீமா பூமியைக் காட்டுமது. [அருங்கலமே !] எம்பெரு மானது திருவருளை மிக அருமையாகப் பெற்ற ஸத்பாத்ரமே! என்றபடி. பாசுரந் தொடங்கும்போதே "திருக்கண்டேன் பொன் மேனி கண்டேன்" என்று ஆனந்தமாகத் தொடங்கப் பெற்ற பகவத் பரமக்ருபா பாத்ரபூதர் மற்றொரு ஆழ்வாரில்லையே. [தேற்ற மாய் வந்து திற] உம்முடைய திருநாமமோ பேயார்; பேய்த்தனமாக வாராமல் தேறிவந்து திறவும் என்கிறாள்.

6. கற்றுக் கறவை. பேயார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான பூதத்தாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இதில், "குற்ற மொன்றில் லாத கோவலர் தம் பொற்கொடியே!" என்ற விளி பூதத்தார்க்கு நன்கு பொருந்தும். பல பொருள்களை யுடையதான கோ என்னும் சொல் மொழி என்ற விடத்திற்போல ஸ்ரீஸூக்தியைச் சொல்லுகிற திங்கு. கோவலர்—ஸ்ரீஸூக்திகளை யருள வல்லவர்களான ஆழ்வார் கள். "குற்ற மொன்றில்லாத" என்ற விசேடணம் முதலாழ்வார் கள் மூவர்க்கே பொருந்தும். யோநிஜத்வமாகிற வொரு குற்றம் மற்றை யாழ்வார்களுக்குண்டு. அக்குற்ற மொன்றும் இல்லாத கோவலர்—முதலாழ்வார்கள்; அவர்களுள் பொற்கொடியே! ="கோல் தேடி யோடுங் கொழுந்ததே போன்றதே மால்தேடி யோடும் மனம்" என்கிற பாசுரத்தினால் தம்மை ஒரு கொடியாகச சொல்லிக்கொண்ட வர் பூதத்தாழ்வாரே யாவர். எம்பெருமானாகிற உபக்நத்தைத் தேடிச் செல்லுகின்ற கொடிபோல்வேன் நான் என்றவர் இவரே யிறே. "கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து" என்றது முத லாழ்வார் மூவர்க்கும் பொதுவான வாசகம். கற்றுக் கறவை—கன் றாகிய கறவை, (கறவை யென்பதனால் ஸ்ரீ ஸூக்தி விவக்ஷிதம்.) மற்றை யாழ்வார்கள் பெரிய பெரிய பாசுரங்களை யளித்தார்கள். முதலாழ்வார்கள் அங்ஙனன்றிக்கே வெண்பாவாகிய மிகச் சிறிய பாசுரங்களை யளித்தார்கள். பொய்கை யாழ்வாரருளிய திருவந்தாதி கறவைக் கணம்; பூதத்தாழ்வார் திருவந்தாதியும் சேர்ந்து கறவைக் கணங்கள்; பேயாழ்வார் திருவந்தாதியும் சேர்ந்து கறவைக் கணங் கள் பல. க்ரமேண ஏகவசந த்விவசந பஹுவசநங்கள் இணங்கின

அழகு காண்க. [செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச் செய்யும்] தேச மெங்கும் திரிந்து பகவத் விரோதிகளை நிரஸிக்க வேணுமென்கிற அர்த்தத்தை "எண்டிசையும் பேர்த்தகரம் நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகாள்! தீர்த்தகரராமின் திரிந்து" என்ற பாசுரத்தினால் வெளியிட்டவர் இவ்வாழ்வாரே. "புற்றரவல்குல்" என்பது இடை யழகை வருணிப்பதாகும். ஸ்வாபதேசத்தில் இடையழகாவது பக்தியின் பெருமை. ஞானம் பக்தி விரக்தி என்ற மூன்றில் பக்தியானது இடைப்பட்டதாதலால் இடையழ கென்பது பக்தியின் அழகேயாகும். இவ்வாழ்வார் தம்முடைய திருவந்தாதியை முடிக்குமிடத்து "என்றனளவன்றால் யானுடைய வன்பு" என்றே முடித்தார். இதனால் இவரது இடையழகு நன்கு வெளிப்பட்டதாயிற்று. அன்பிலே தொடங்கி அன்பிலே தலைக் கட்டினார். புனமயிலே! என்ற விளியும் இவர்க்கு அழகாகப் பொருந்தும். பொழிலிடத்தே வாழும் மயில்; இவ்வாழ்வார் தோன்றிய தலமோ திருக்கடல்மல்லை; அதனைப் பாடின கலியன் "கடி பொழில் சூழ்கடன் மல்லை" என்றே பன்முறையும் பாடினர். மயில் மேகத்தைக் காண்பதிலே மிக்க குதூஹல முடைத்தாதலால், மேகம் நீர்பருக வருமிடமான கடற்கரையிலே மயில்கள் மகிழ்ந்து நிற்கும். இவ்வாழ்வார் நின்ற விடமும் கடற்கரையிலே யிறே. [சுற்றத்துத் தோழிமாரித் யாதி.] இவர்க்குப் பொய்கையாரும் பேயாரும் சுற்றத்தவர்கள்; மற்றையாழ்வார்கள் தோழிமார். [முகில் வண்ணன் பேர் பாட.] முந்துற முன்னம் முகில் வண்ணன் பேர் பாடினவர் இவ்வாழ்வாரே யாவர்; "உலகேழும் முற்றும் விழுங்கும் முகில் வண்ணன்....எத்துமென்னெஞ்சு" என்ற இவர் பாசுரம் காண்க. புனமயில் முகில் வண்ணனைத் தானே பாடும்.

7. கனைத் திளங்கற் றெருமை. பூதத்தாழ்வார்க்கு அடுத்து முந்தினவரான பொய்கை யாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. தங்காய்! என்ற விளி இவர்க்கு நன்கு பொருந்தும். உலகில், தங்கையென்று ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியையும் தமக்கையென்று மூதேவியையும் வழங்குவர்கள். 'சேட்டை தம் மடியகத்து' என்ற திருமாலைப் பாசுரத்தில், தமக்கைக்கு வாசகமான ஜ்யேஷ்டா என்ற சொல்லால் மூதேவியைக் குறித்தமை காண்க. ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி தாமரை மலரிற் பிறந்தவள். 'வனச மலர்க்கருவதனில்வந்தமைந்தான் வாழியே' என்கிறபடியே பொய்கை யாழ்வாரும் தாமரைப் பூவில்

தோன்றியவர். இந்த வொற்றுமைநயம் பற்றித் தங்காய்! என விளிக்கத் தகுதியுடையாரிவ் வாழ்வார். "நனைத்தில்லஞ் சேறாக்கும்' என்ற விசேடணமும் இவர்க்கு வெகு நேர்த்தியாகப் பொருந்தும். ராவணவதாநந்தரம் திருவயோத்திக்கு மீண்டு எழுந்தருளாநின்ற பெருமாளை நோக்கி பரத்வாஜ மஹர்ஷி "[illegible] —பங்க திக்தஸ் து ஜடிலோ பரதஸ் த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்றார். இங்கு பரதாழ்வான் சேறு பூசப் பெற்றிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டதன் கருத்து யாது? இரவும் பகலும் நிசசலும் அழுதழுது நனைத்தில்லம் சேறாக்கினன் என்றபடி. "வண் பொன்னிப் பேராறு போல் வருங் கண்ண நீர் கொண்டு அரங்கன் கோயில் திருமுற்றம் சேறு செய் தொண்டர்" என்றார் குலசேகரப் பெருமாளும். அவ்வண்ணமாகவே பொய்கையாழ்வாரும் "பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அஞ்சி யழுதேன்" என்று தாமே பேசினபடியே அழுதவராதலால் நனைத்தில்லஞ்சேறாக்கின ரென்க.

[கனைத்து] முதன் முதலாகப் பேசத் தொடங்கும் போது கனைப்பது இயல்பு. பொய்கையார்க்கு முன்னம் பேசினவர்கள் யாருமில்லை. இவரே முதன் முதலாகப் பேசத் தொடங்கினவரென்பது இவ்வினையெச்சத்தினால் தோற்றுவிக்கப்படும். [இளங் கற்றெருமை] எருமை யென்றால் மஹிஷீ; லக்ஷித லக்ஷணாக்ரமத்தால் தேவ தேவ திவ்யமஹிஷீ என்றவாறு. எம்பெருமானுக்கு திவ்ய மஹிஷியான பிராட்டியை யொப்பவர் இவ்வாழ்வார் என்பது ஸூசனை. "இளங் கன்றுகளையுடைய" என்று விசேஷண மிட்டதனால், மற்றை யாழ்வார்களனைவரும் இவர்க்கு வத்ஸ ஸ்தாநீயர்களாய் இவர் மாத்ரு ஸ்தாநீயர் என்று காட்டினபடி. ஆழ்வார்களுள் முதல்வரிறே யிவர். [கன்றுக் கிரங்கி] இவர் ஸ்ரீ ஸூக்தியருளிச் செய்யத் தொடங்கினது கன்றுகளான நம்போல்வார் பக்கலிலுள்ள பரம க்ருபையா லென்கை.

[நினைத்து முலைவழியே நின்றுபால் சோர.] பகவத் குணங்களை நினைத்தவாறே அந்த நினைவுதானே ஊற்றாகப் பால் போன்ற ஸ்ரீ ஸூக்திகள் பெருகப்புக்கன என்றபடி. [பனித்தலைவீழ நின் வாசல் கடைபற்றி] இவர் பொய்கையில் தோன்றினவராதலால் இவரது வாசற் கடையைப் பற்றுவார்க்குப் பனித்தலை வீழ ப்ராப்தமே யாகுமிறே. [சினத்தினா லித்யாதி.] இது ஸ்ரீராம குண

கீர்த்தனம். மஹர்ஷிகளின் ஞானக் கண்ணுக்கும் இலக்காகாத வொரு ஸ்ரீராம சரிதம் இவ்வாழ்வாருடைய அகக்கண்ணுக்கு இலக்கானமை "பூமேய மாதவத்தோன் தாள் பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடியைப், பாதமத்தா லெண்ணினான் பண்பு." என்ற இவரது பாசுரத்திற் பொலியும். அதில் "நாமே யறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே!" என்றதற்குப் பொருந்த "மனத்துக் கினியானை" என்றாள். [இனித் தானெழுந்திராய்] "பழுதே பல பகலும்" என்கிற பாசுரம் பேசின பிறகுங்கூட உறங்கலாமோ? என்கை. முமுக்ஷுப்படியில் "பழுதே பல பகலும் போயினவென்று இழந்த நாளைக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விரகில்லை" என்ற ஸ்ரீ ஸூக்தியும் இங்கு அநுஸந்தேயம். [அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்து] "அறியு முலகெல்லாம் யானேயு மல்லேன்" என்ற இவ்வாழ்வாரது பாசுரத்தை அழகாக நினைப்பூட்டுகிறபடி காண்மின்.

இப்பாசுரத்தோடு ஆண்டாளுக்கு முந்தின ஆழ்வார்களை யெல்லாம் உணர்ததிற்றாயிற்று. "ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்" என்று முள்ள ஸம்ப்ரதாயப்படிக்கு ஸ்ரீ மதுரகவிகளும் ஆண்டாளும் ஆழ்வார் கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்களாதலால் இவ்விருவரையு முணர்த்துவதும் இப்பாட்டிலேயே அறியக் கிடக்கிறது. எங்ஙனே யென்னில்; நற்செல்வன் தங்காய்! என்றது நற்செல்வன் தங்கையே! என்று பொருள்படுதலால் நற்செல்வன் தன்னுடைய கையாக இருப்பவனே! என்றபடியாகும். இங்கு நற்செல்வ னென்பது நம்மாழ்வாரை. அவர் திருவாய் மொழி அருளிச் செய்கையில் மதுரகவிகள் அவருடைய கையின் ஸ்தாநீயராயிருந்து பட்டோலை கொண்டாராதலால் இந்த விளி மதுரகவிகட்குப் பொருந்தும்.

இனி நற்செல்வனென்று எம்பெருமானரைச் சொல்லிற்றாகி அவருடைய தங்கையென்று ஆண்டாளையுஞ் சொல்லக் குறையில்லை. "கோதற்றஞானத் திருப்பாவை பாடிய பாவை தங்கை" என்றும், "பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானாள் வாழியே" என்று முள்ளவை காண்க. ஆண்டாள் தன்னைத்தானே உணர்த்திக் கொள்ளுகை பொருந்துமோவென்று விரஸமாக வினவுவார்க்கு நாம் விடை யளிக்க வல்லோமல்லோம். சொற்சுவை அமைந்திருக்கு மழகை அநுபவித்துப் போருகிறோ மத்தனை.

இனிமேல் மூன்று பாசுரங்கள் ஆண்டாளுக்குப் பிறகு தோன்றிய மூன்று ஆழ்வார்களை அடைவே உணர்த்துவன. பிந்திய

ஆழ்வார்களின் படிகள், முந்தியே ஆண்டாளுக்கு எங்ஙனே தெரியுமென்று சிலர் சங்கிப்பரேல், "ஸ்ரீ பதிபந்த வஷுக்க வெலிஷய ஞிற் நிெதா" என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீ ஸூக்தியையும் "ஐஷீணாம் வாநுரோஹ்ரீ நாம் வாழமயெ நா யாவதி" என்ற பவபூதிபாஷிதத்தையும் அன்னவர்கட்கு நினைப்பூட்டுவோம்.

8. புள்ளின்வாய் கீண்டானை.—இது ஆண்டாளுக்கு அடுத்த தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரம். [போது அரிக் கண்ணினாய்!] புஷ்பங்களை ஹரிப்பதிலேயே த்ருஷ்டியைச் செலுத்துபவரே! என்றபடி. புஷ்ப கைங்கரிய பரரிறே இவ்வாழ்வார். "துளபத் தொண்டாய தொல் சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி" "தொடை யொத்த துளவமுங் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி" என்றவை காண்க. பாவாய்! என்ற விளியும் இவர்க்கு நன்கு பொருந்தும். பதிவ்ரதா சிரோமணியைப் பாவை யென்பர். இவ்வாழ்வார் அரங்கனொருவனுக்கே வாழ்க்கைப் பட்டு வேறொரு திருப்பதி யெம்பெருமானை நெஞ்சிலும் நினையாதவராதலால் இவ்வகையான கற்புச் சிறப்பு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. திருவேங்கடமுடையானெதிரே ஒருவர் "பதின்மர் பாடும் பெருமாள்!" என்று ஏத்த, அதைக்கேட்ட பெரிய கேள்விஜீயர், 'சோழியன் கெடுத்தான் காணும்; அந்த ஏற்றம் நம் பெருமாளுக்கில்லையே; நம்பெருமாளொருவர்க்கே' என்றார் என்ற ஐதிஹ்யமும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது.

[நன்னாளால்] 'மார்கழித்திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால் என்ற திருவாக்கிலேயே இச் சொல்லும் வருகின்றது. தொண்டரடிப் பொடிகள் திருவவதரித்தது மார்கழித்திங்களே யாதலால் நன்னாளென்னத்தட்டுண்டோ? [கள்ளந் தவிர்ந்து] 'சூதனாய்க் கள்வனாகி' என்றும் 'கள்ளமேகாதல் செய்து' என்றும் 'கள்ளத் தேனானுந் தொண்டாய்' என்றும் பலகாலும் தமது கள்ளத்தைப் பேசிக் கொண்டாரிவ்வாழ்வார். இவரது சரிதையிலும் பொன் வட்டில் விஷயமான கள்ளம் அடிபட்டுக் கிடக்கிறது. அது தவிர்ந்து பகவத் பாகவத கோஷ்டியில் கலந்த படியை ஈற்றடி தெரிவிக்கின்றது. பெரியாழ்வார் போலவே இவ்வாழ்வாரும் பெரும்பாலும் பூம்பொழில் வாஸமுடையவராதலால் அவ்விடத்து அடையாளமாகப் புள்ளும் சிலம்பினகாண் என்பது இப்பாட்டிலும் புகுந்தது. [குள்ளக் குளிரவித்யாதி.] நீராட்டம் முதலிய நித்ய

கர்மாநுஷ்டானங்களையும் தவிர்ந்து சிலகாலம் பள்ளிக்கிடந்தமை இவ்வாழ்வாரது சரிதையிற் காணத்தக்கது. புள்ளின்வாய் கீண்டானை யென்று தொடங்கிக் கண்ணபிரானுடையவும் இராமபிரானுடையவும் கீர்த்திமை பாடினபடி சொல்லுகிறது. இவ்வாழ்வார் திருமாலையின் முடிவில் 'வள வெழுந்தவளமாட மதுரைமாநகரந் தன்னுள், கவளமால் யானை கொன்ற கண்ணனை யரங்கமாலை' என்று கண்ணபிரானுடைய கீர்த்திமையையும், திருப்பள்ளியெழுச்சியில் "மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவ பிரதமாட்டிய வடுதிறலயோத்தி யெம்மரசே யரங்கத்தம்மா!' என்று இராமபிரானுடைய கீர்த்தியையும் பாடினமை யுணர்க. 'பிள்ளைகளெல்லாரும்' என்றது ஆண்டாள் தனக்கு முந்தின ஆழ்வார்களெல்லாரையுஞ் சொன்னபடி.

9. உங்கள் புழைக்கடை.—தொண்டரடிப் பொடிகளுக்கு அடுதத திருப்பாணுழ்வாரையுணர்த்தும் பாசுரமிது. இதில், நங்காய்! நாணுதாய்! நாவுடையாய்! என்ற மூன்று விளிகளும் பாண்பெருமாளுக்கு நன்கு பொருந்தும். நங்கை யென்பது குணபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. லோக ஸாரங்க மஹாமுனிகள் வந்து என் தோளின் மீது ஏறிக் கொள்ளுமென்ன, அத்யந்த பாரதந்திரிய ஸ்வரூபத்தை நினைத்து அதற்கு உடன்பட்டமை குணபூர்த்தி, அங்ஙனம் அந்தணர் தலைவரது தோளின்மீது ஏறி யிருக்கச் செய்தேயும் சிறிதும் செருக்குக் கொள்ளாமல் 'அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்' என்றே பேசினவராதலால் நாணுதவர். (நாண்— அஹங்காரம்.) 'பாண்பெருமாள் பாடியதோர் பாடல் பத்தும் பழமறையின் பொருளென்று பரவுமின்கள்' என்று தேசிகன் பணித்தபடி ஸகல வேதார்த்தங்களையும் பத்துப் பாசுரத்திலே அடக்கிப் பேசின பரம சதுரராதலால் நாவுடையார். "கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்' என்று சங்கொடு சக்கரமேந்தின வழகையநுபவித்தமை சுட்டியும், 'கரியவாகிப் புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்கள்' என்று கண்ணழகில் ஈடுபட்டுப் பேசினமை சுட்டியும் 'சங்கொடு சக்கர மேந்துந் தடக்கையன் பங்கயக் கண்ணனைப் பாட' என்றாள். இவ்வாழ்வார் தமது சாதி நிலைமைக்கு ஏற்ப வாழ்ந்த விடத்தைக் கருதி உங்கள் புழைக்கடையித்யாதி அருளிச் செய்யப்பட்டது. இவரது சரிதையில் ஸம்பந்தப்பட்ட லோகஸாரங்க மஹாமுனிகளின் தன்மையைக் காட்டுவது

போலுள்ளது செங்கற் பொடிக் கூறையித்யாதி. 'எங்களை முன்ன மெழுப்புவான்வாய் பேசும் நங்காய்' என்பதில் ஒரு அழகிய பொருள் தொனிக்கும். (அதாவது—)எழுப்புவதாவது—தூக்கிக் கொள்வது. எங்களை என்றது பாகவதர்களை யென்றபடி. பாண் பெருமாளே! உம்முடைய முதற்பாசுரத்தில் 'அடியார்க் கென்னை யாட்படுத்த விமலன்' என்ற சொல் நயத்தை நோக்குங்கால் பாகவதர்களை நீர் தோளில் தூக்கிக் கொண்டாடுபவர் போலத் தெரிகின்றது. உமது கதையோ அப்படியில்லை.

மஹாபாகவதரான லோகஸாரங்க மஹா முனியின்தோளின் மீதேறி நீர் இருந்ததாகவுள்ளது. ஆகவே, முந்துறமுன்னம் பாகவத சேஷத்வத்தை நீர் சொல்லிக்கொண்டது வாய்பேசு மத்தனையே போலும் என்று விநோதமாகக் கூறுகிறபடி.

10. எல்லேயிளங்கிளியே.—பாண் பெருமாளுக்கு அடுத்தவரும் ஸர்வகநிஷ்டருமான திருமங்கை யாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இவ்வாழ்வார் இரண்டு ஆய்ச்சிகளுக்குப் பரஸ்பர ஸம்வாதமாக * மானமரு மென்னோக்கி என்றொருபதிகம் அருளிச்செய்தவராதலால் இவரையுணர்த்தும் பாசுரமும பரஸ்பர ஸம்வாதரூப,மாகவே அமைக்கப்பட்டது. 'கிளிபோல் மிழற்றி நடந்து மென்கிளிபோல் மிக மிழற்று மென்பேதையே' என்று பல பாசுரங்களில் இவர் தம்மைக் கிளியாகச் சொல்லிக்கொண்டவராதலால் கிளியே! என்ற விளி இவர்க்குப் பொருந்தும். அன்றியும், சொல்லிற்றையே சொல்லுவது கிளியின் இயல்பு அதுபோல இவர் 'மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கம் கூற' என்றபடி நம்மாழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்திகளை யநுஸரித்தே அருளிச் செய்பவராதலாலும் கிளியென்றது. இரண்டாமடி திருமங்கையாழ்வாருடைய விடையளிப்பு. [வல்லையுன் கட்டுரைகள் பண்டே உன்வாயறிதும்.] இது கலியனை நோக்கி ஆண்டாள் கூறுமது. 'வாசிவல்லீரிந்தளூரீர்! வாழ்ந்தேபோம் நீரே' என்று நீர் மிகக் கடினமாகப் பேச வல்லீரென்பது எனக்கு, [பண்டே—நீர் அவதரித்துப் பாசுரம் பேசுவதற்கு முன்னமே] தெரியுங்காணும் என்றாள். அதுகேட்ட கலியன் வல்லீர்கள் நீங்களே = 'கொள்ளுமப யனொன்றில்லாத கொங்கை தன்னைக் கிழங்கோடும், அள்ளிப்பறித்திட்டவன் மார்பிலெறிந்து என்னழலைத் தீர்வேனே' என்று அற வெட்டிதாகச் சொன்ன உன் பேச்சு கடினமா? என்

பேச்சு கடினமா? நீயே பார்க்கலாம்—என்றார். என்ற வுடனே *நண்ணாதவாளவுணர் *கண்சோர வெங்குருதி *முதலிய திருமொழிகளில் தாம் அநுஸந்தித்த பாகவத சேஷத்வ காஷ்டையை நினைத்து *நானே தானாயிடுக என்றார். "உனக்கென்ன வேறுடைமை" என்றது திருமங்கை யாழ்வார்க்கு அஸாதாரணமான திருமடல்திவ்ய ப்ரபந்த வக்த்ருத்வத்தை யுளப்படுத்தியதாகும். [எல்லாரும் போந்தாரோ இத்யாதி.] கலியனுக்கு முன்னமே மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் அவதரித்து, பன்னிருவர் என்கிற ஸங்கியை இவரோடு நிரம்பிற்று என்று தெரிவிக்கப்பட்டது.

[வல் ஆனை கொன்றானை—மாயனைப் பாட.] ஆனையைக் கொன்ற விஷயத்தை ஒரு ஆச்சரியமாக எடுத்துப் பேசினவர் கலியன். "ஆவரிவை செய்தறிவார் அஞ்சனமாமலை போலே" என்ற பெரிய திருமொழி காண்க. அடிக்கடி கலியன் வாய்வெருவுவதும் வல்லானை கொன்ற வரலாற்றையே; "கவள யானைகொம் பொசித்த கண்ணனென்னும்" இத்யாதிகள் காண்க. [மாற்றாரை மாற்றழிக்க வல்லானை மாயனைப் பாட] எம்பெருமான் தன் திறத்தில் மாறு செய்பவர்களது செருக்கை வெகு ஆச்சரியமாக அடக்குபவன் என்பதைக் காட்டுகின்ற சரிதைகளுள் கோவர்த்த னோத்தரண கதை மிகச் சிறந்தது. மாறு செய்த இந்திரனுக்கு ஒரு தீங்கு மிழைக்காமலே கண்ணன் அவனது கொழுப்பை யடக்கினனிறே. இக்கதையிலே கலியன் மிக்க வூற்றமுடையவர்; பெரிய திருமொழியை முடிக்கும் போதும் "குன்றமெடுத்து ஆநிரை காத்தவன் தன்னை" என்றார்; சரமப் பிரபந்தமாகிய திருநெடுந் தாண்டகத்தை முடிக்கும் போதும் "குன்றெடுத்த தோளினானை" என்றே தலைக் கட்டினார்.

ஆக விங்ஙனேயுள்ள பல்வகைப் பொருத்தங்களினால் ஆண்டாள் ஒவ்வொரு பாசுரத்தாலும் ஒவ்வொரு திருத் தகப்பனாரை யுணர்த்தினளென்று நிர்வஹிக்கும்படி. இப்பொருத்தங்களை இன்னமும் விவரிக்கப் புகுந்தால் "பன்னி யுரைக்குங்கால் பாரதமாம்" என்ற கணக்கிலே விரிவு பெரிதுடைத்தாகுமென்று ஸம்க்ஷிப்தமாயிற்று.

காஞ்சீவாஜிஹயக்ஷுரவம்ஶீயாணாம் ப்ராயஶ் ஸம்க்ஷிப்தா |
கோதாஸூக்திரஹஸ்யப்ரகாஶிகேஷா ஸதாம் ஸந்தோஷாயாஸ்து ||

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம்.

[பத்ராதிபர்.]

165வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி

வ்யூகமாவது ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நிர்வஹிப்பதற்காகவும் ஸம்ஸாரி சேதனர்களின் அநிஷ்டங்களை யகற்றி இஷ்டங்களை அளித்து ரக்ஷிப்பதற்காகவும், ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமையை நினைத்து இந்த ஸம்ஸாரத்தை யொழித்து தன்னை யடையவேண்டுமென்று நினைத்துத் தன்னை யுபாஸிக்கு மவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தை யொழித்துத் தன்னையடையும்படி யான யநுக்ரஹத்தைப் பண்ணுவதற்காகவும் வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்த பேதத்தால் நான்கு வகைப்பட்டிருக்கும்.:....

1. இதில் வாஸுதேவர் நித்யோதிதரான பரவாஸுதேவனிடத்தில் நின்றும் உத்பன்னராய் ஶாந்தோதிதர் என்கிற பெயரை யுடையராய் ரூப குணங்களால் பரவாஸுதேவரை யொத்து ஸங்கர்ஷணாதி வ்யூஹத்திற்குக் காரண பூதராய் பகவத் விஷய ஜ்ஞாநத்தால் அடையப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையை யுடைத்தான சேதநர்களால் உபாஸிக்கத் தகுந்தவராயிருப்பர்.

2. ஸங்கர்ஷணர். வாஸுதேவரிடத்தில் நின்றும் உண்டானவராகையால் ஜ்ஞாநாதிஷட் (ஆறு) குணங்களையு முடைத்தாயிருந்தாலும் தான் செய்யவேண்டிய கார்யங்களுக் கநுகூலமான ஜ்ஞாந பலங்களாகிற விரண்டு குணங்களோடுங் கூடி அசித்தோடு அவிசேஷமாய்க் கிடக்கு மாத்ம தத்வத்தை யதிஷ்டித்து தன்னுடைய அதிஷ்டான விசேஷத்தால் ஆத்மாவை ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவேகித்து நாமரூபங்களை யுடையதாகச் செய்து வேதாதி ஶாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தநத்தையும் ஜகத் ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக்கடவராய் சேதநர்களின் ஸுஷுப்தி தசையில் ஹ்ருத் கர்ணிகையை ஸ்தாநமாகக் கொண்டு பாஹ்ய விஷயங்களையும் ஸ்வாப்ந விஷயங்களையும் அநுபவிப்பியாமல் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமான ஆனந்தத்தை யறிவித்து அநுபவிப்பியா நிற்பர்.

3. ப்ரத்யும்நர், ஐஶ்வர்ய வீர்யங்களாகிற விரண்டு குணங்களை யுடையராய் ஜ்ஞாந ப்ரஸாரணத்திற்கு யோக்யமான மநஸ்தத்வத்தை யதிஷ்டித்து ஶாஸ்த்ரோக்தமான தர்மாநுஷ்டான யோக்யமான

வுபதேசத்தையும் ஸூத்தஸத்வநிஷ்டர்களாய் முகபாஹூருபாதங் (முகம் தோள் தொடை கால்)களிலிருந்து முண்டான ப்ராஹ்மணாதி முநு சதுஷ்டய மிதுநங் (ஸ்திரீ புருஷர்)களை ஸ்ருஷ்டிக்கக் கடவராய் சேதநர்களின் ஸ்வப்ந தசையில் கண்டத்தை ஸ்தாநமாகக் கொண்டு ஜாக்ரத்தசையில் (விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது) கண்களால் காணப்பட்ட பதார்த்தங்களின் பழக்கத்தாலுண்டான விஷயங்களையும் ஜாக்ரத்தசையில் காணப்படாத தாத்காலிகமாக ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களையும் தோற்றுவித்து அநுபவிப்பியா நிற்பர். . . . . . .

4. அநிருத்தர். ஶக்தி தேஜஸ் என்கிற இரண்டு குணங்களோடுங் கூடி ஜகத் ரக்ஷணத்தையும் ஜகதுஜ்ஜீவந ஹேதுவான ஜ்ஞாநப்ரதாநத்தையும், ராஜஸதாமஸகுணப்ரசுரர்களாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய் ஸர்வ நியந்தாவாய் ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கும் ஸர்வேஶ்வரனையறியாதே அவன் விஷயமான ஜ்ஞாந பக்திகளின்றிக்கே பகவந்நிந்தையைப் பண்ணா நின்றுகொண்டு பூர்வஜன்மங்களில் பண்ணப்பட்ட கர்மத்தின் பலமாக ஸ்வர்க்காதிகளில் ரமித்து பலாவஸாநத்தில் அதஃபதிதர்களாய் "புநரபிஜநநம்புநரபி மரணம்" என்கிற படியே மாறி மாறிப்பல பிறவிகளை யடைந்து ஸம்ஸார மார்க்கத்தி லிசசை யுடையர்களாய்த் திரியா நிற்கும் மிஶ்ரவர்க்க ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணக்கடவராய் சேதனர்களின் ஜாக்ரத்தசையில் வலதுகண்ணை வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டு பாஹ்யமான பதார்த்தங்களை யறிவித்து அநுபவிப்பியா நிற்பர்.

கந்தாடை ராமாநுஜார்ய ஸூக்தி விமர்ச:

(பி. ஆர். ஆராவமுதய்யங்கார்.)

[illegible]
[illegible] |
[illegible]
[illegible] ||

ஆனிதன்னிற் சோதி நன்னாளில் அவதரித்த வைஜயந்தீ பத்திரிகையில், ஸ்ரீமத். சேனங்குளம் கந்தாடை ராமாநுஜாசாரியார் ஸ்வாமியின் வியாஸமாக "அத்யமே ச்லோகார்த்த தத்வ ப்ரதிஷ்டா

கண்டனம்" என்பதைப் படித்தேன். ஷை ஸ்வாமி தம்முடைய வியாஸத்திற்கு, 'கண்டன'மென்று திருநாமம் சாத்தி அவ்வளவி லேயே பரமானந்த மெய்தினர் போலும். பாமரர்களுங்கூட உகப் பதற்கு விஷயமாகாதபடி "ததாபி' ப்ரேமேண' ப்ருவாமி 'ச்லோ கம்' ச்ரோத்ரப் புடத்தோஷகரம் ந்ருணாம்' என்றபடிக்கு யமனுக வுள்ள ஷை ஸ்வாமியின் ஸப்தார்த்த விந்யாஸங்களைப் பொருள் படுத்தி விடையளிக்க வேண்டிய அவசியம் சிறிதும் தென்படாமை யால் அது பற்றி அடியேன் யாதொன்றும் எழுதத்தேவையில்லை.

அத்யமே ச்லோகார்த்த விஷயமாக அண்ணஸ்வாமி யெழுதி யிருக்கும் விஷயங்கள் ஒருபுறமிருக்கட்டும். பத்ராதிபரான ஸ்ரீமான் வடகரை ஸ்வாமி சுருக்கமாகவும் கல்நெஞ்சும் கரையும்படி யாகவும் வெகு அழகாக எழுதி வெளியிட்டிருக்கின்ற விஷயங்கள் போதுமே விவேகிகளின் உள்ளம் குளிர்வதற்கு. நேற்று ஆனி மாதப் பத்ரிகையிலும் அவர் நாலே பக்கத்தில் ஸாரமாக வெளியிட் டிருக்கின்ற விஷயத்திற்கு மேல் யாருக்கும் வக்தவ்யமான விஷய லேஸமும் கிடையாதென்பது திண்ணம். ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் பரிசய முள்ளவர்கள், அத்யமே ச்லோகத்திலுள்ள மரண பதத்தை மே என்பதிலிருந்து பிரித்து ஸாகரஸ்ய என்பதோடே கூட்டுவதற்கு நெஞ்சிலும் நினையார்கள். இதற்கு மேல் இங்கு நாம் எழுதுவது பிஷ்ட பேஷணமே யாகும்,

இல்லாததும் ஏலாததுமான அர்த்தத்தை நம்பிள்ளையினுடைய தாகப் பழி சுமத்திப்பேசுமவர்கள், க்ரமமான அந்வயத்திலே கிடைக்கிற பொருளைவிட்டு அக்கிரமமான அந்வயத்தை என்ன அர்த்த ஸ்வராஸ்யங் கொண்டு நம்பிள்ளை திருவுள்ளம் பற் றினரென்று சிறிது நிரூபிக்கவேண்டுமே. ஸமுத்ர சரணாகதி ப்ர கரணத்தில் பெருமாள் பட்டினிவிட்டுக் கிடந்ததைக் கொண்டு ப்ராயோபவேசமென்கிறது பாட்டிகள் கதையென்று ஷை கண்டன ஸ்வாமி யெழுதுகிறார். அந்த பாட்டிகள் தாம் மஹா வித்வான் களாய் ஆக்ஷேபகர்களாக எழுந்திருக்கிறார்களென்பதை இவர் அறிந் திலர்போலும். பட்டினி விட்டுக்கிடப்பது தானே ப்ராயோப வேஸமும். வேறு என்ன? "ஸ்ரீராமாயணம் ஸந்தர்ப்பவசாத் ப்ராயோபவேசம் என்கிற ஸமாதியில் அமைந்தது" என்றும் எழுதி யுள்ள இவர் "இற்றை முடிதல் கடத்தல்" என்கிற பாடத்தையே நன்கு ஸ்தாபித்தவராகிறார். மே மரணமென்று ஸந்தர்ப்பவசாத்தும்

ஸாமர்த்யம் ஸௌஷுப்தேபி என்று ச்ருதப்ரகாசிகம். இங்ஙனல்லாமல் அத்யமே ச்லோகத்திலேயே ஸாகரமரணமும் ஸங்கல்பித மென்பார்க்கு யதாவகாசம் ததேவாவதித மென்னவேண்டு மத்தனை யாகையால் ச்ருதப்ரகாசிகா மென்றது பொருந்தவே மாட்டாது. மணல் சோற்றில் கல் ஆராய்வது போன்ற ப்ரவ்ருத்தியில் அடியேன் தலையிடுதல் அழகல்லாமையால் இவ்விசாரத்தில் இவ்வளவோடு நிற்கின்றேன்.

ஷி கண்டன ஸ்வாமி எழுதி வருகையில், 97 லக்கமிட்டு "தென்மொழியில்தான் ப்ரஸங்கமென்றிருந்தோம்; கண்டது வடமொழியிலும் கண்டதே பாண்டித்யம்" என்றொரு அதிகமான ப்ரஸங்கம் செய்திருக்கிறார். 'எப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ கோசங்களிலும் பரிதாபகரமான பாடப் பிழைகள் புகுந்துவிட்டன' என்று அண்ணாஸ்வாமி தத்வ ப்ரதிஷ்டையில் பஹுளமாக நிரூபித்து வருகையில் ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் முதலிலும் முடிவிலும் இரண்டு பாடப் பிழைகள் ஸம்பதிதங்களாய்விட்டன என்று ப்ராமாணிக பண்டிதர்கள் கொண்டாடும்படியாக நிரூபித்திருக்கிறார். அதில் பரிஹாஸமாக இந்த ஸ்வாமி இங்ஙனம் எழுதுகிறார். சென்னையில் நாலாறு மாத காலமாய்ச் சில வித்வான்கள் கூடி ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அநேக வியாக்கியானங்களுடன் தேவநாகரலிபியில் மாஸ ஸஞ்சிகையாகப் பதிப்பித்து வருகிறார்கள். அதில், சித்திரைமாதத்தில் வெளிவந்த ஸஞ்சிகையில் "வ்ருத்தி வ்ரஸ்வ ஸம்ஹ வாச:" என்று பிழையான பாடத்தையே பதிப்பித்திருந்தார்கள். அங்ஙனம் பதிப்பித்த வித்வான்கள் காஞ்சீபுரம் வைசாகோத்ஸவத்திற்கு எழுந்தருளி யிருந்தபோது, ஷி பிழையான பாடத்தை நீங்களும் பதிப்பிக்கலாமோ? என்று அண்ணாஸ்வாமி கேட்டார். அது எப்படிப் பிழை? என்று அவர்கள் கேட்டார்கள். சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் முன்னிலையில் அண்ணாஸ்வாமி நிரூபித்துக் காட்டினார். ஸ்ரீ பாஷ்ய தாள கோசத்தையும் ஸம்பாதித்துக் காட்டினார். அவர்கள் பரம த்ருப்தி யடைந்து, அடுத்த ஸஞ்சிகையில் அண்ணாஸ்வாமியின் திருவுள்ளப்படி வ்ருதிவ்ரஸ்வ ஸந்த்ராவாச: என்று திருத்தி வெளியிட்டுவிட்டார்கள். தேசிகன் தத்துவடீகையில் ஸத்பாவாத் என்கிற பாடத்தையே கொண்டிருக்கிறாரென்பதையும் வித்வான்கள் அறிவார்கள். சென்னை பச்சையப்பன் காலேஜ் ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதரான ஸ்ரீ. உ. வே. வி. அனந்தாசாரியர் ஸ்வாமியே

அண்ணாஸ்வாமியுடன் இந்த ஆராய்ச்சியைச் செய்து தெளிவுபெற்ற வர். அந்த ஸ்வாமியே இப்போது திருத்தம் வெளியிட்டிருப்பவர். இங்ஙனம் அண்ணாஸ்வாமியின் ப்ராமாணிக நிரூபணங்களை ஆதரிக் கச் சில பாக்யசாலிகளே ஏற்படுவர்கள். "கற்றோர்கள் தாமுகப் பர்" என்கிற மணவாள மாமுனிகளின் பாசுரம் பழுதுபடாமே உபயவித அதிகாரிகளும் என்றைக்கு மிருப்பதில் வியப்பில்லை. (ஸ்ரீபாஷ்ய) சரமஸூத்ர பாஷ்யத்தில் ஸம்ஹாராசங்கா என்கிற பாடம் ஸம்ஹாரநாசங்கா என்று மாறிற்று என்பது அண்ணா ஸ்வாமி யெழுதியிருப்பது. ஸம்பாவநா என்பதற்கே சங்கா என்று அர்த்தமாதலால் மீண்டும் சங்கா என்பது புநருக்தியாகிப் பொருந் தாதென்பது வித்வான்கள் எளிதாக வுணரக்கூடிய விஷயமிது. [ஸம்ஹாரநாஸ்திகா சங்கா] என்று இந்த கண்டனஸ்வாமி பாஷ் யம் ஸாதிக்கிறார். வெங்கடாசலபதிம்ருதே வேங்கடாசலாத் தேவதாமஹிமநிஷ்டம் என்பதுமாகிய ஸ்ரீஸூக்திகளையும் கண்டோமுக்கு இதிலும் வியப்பில்லை.

அந்தோ! இத்தகைய மேதாவிகள் தங்களுக்குரிய விபூஷணத் தைப் பூண்டு விளங்குதல் அழகியதாகுமே!.

இதற்கு மேல் இது விஷயமான கண்டனம் அங்கீகரிக்கப்பட மாட்டாதென்பதை ஸவிநயம் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பத்ராதிபர்

வர்த்தமானங்கள்

ஸ்ரீரங்கம்

ஆவணி 12. (27-8-36) திருமுளை, ஆவணி 13. (28-8-36) திரு பவித்ரோத்ஸவம், ஆவணி 21. (5-9-36) சாற்றுமுறை, ஆவணி 2 (8-9-36) ஸ்ரீஜயந்தி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருநக்ஷத்திரம்.

காஞ்சீபுரம்

ஆவணி 6. (21-8-36) உலகளந்த பெருமாள் சன்னிதியில் ப ரோத்ஸவம், (26-8-36) பூர்ணாஹுதி. யதோக்தகாரி. 1-9-36-ல் பூர் ஹுதி. தேவப்பெருமாள், 1-9-36-ல் ஆரம்பம், 7-9-36-ல் முடிவு

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

அத்யமேச்லோகார்த்த தத்வவிமர்சம்.

[காரப்பங்காடு வித்வான் சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி தமையனார் குமாரர் சேனங்குளம் வித்வான் வெங்கடாசாரியார்.]

ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் கடலைநோக்கிப் பெருமாள் சரணம்புகுந்ததாகச் சொல்லுமிடத்திலுள்ள (ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா ஶரணம் ஸமாஸ்த்வா) என்கிற ச்லோக விஷயமாக ஸ்ரீ அண்ணாஸ்வாமி திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையில் முன்னம் வெளியிட்ட நிரூபணங்கள், அதன்மேல் விளைந்த ஆக்ஷேபங்களுக்கு ஸமாதானமாக அவதரித்த தத்ப்ரதிஷ்டை, தத்வபரிசிஷ்டம், பிறகு வைஜயந்தீ பத்ரிகையில் வெளிவந்தவைகள் ஆகிய இவையெல்லாம் அடியேன் ஸேவிக்கப்பெற்றேன். இவற்றால், ஏற்கனவே பலவருஷ காலமாக அடியேனுக்குண்டாயிருந்த ஸம்சயம் நீங்கி ஒருபடி தெளிவுபெற்ற முறையை இங்கு ஒருவாறு விண்ணப்பிக்க எண்ண முண்டாகியது.

இதில் அடியேனுடைய அபிப்ராயத்தைக் கேட்டார் ஒருவருமில்லை. "உன்னுடைய அபிப்ராயம் எப்படி?" என்று சிலர் கேட்பதற்கும் அடியேன் ஒருவிதத்திலும் அர்ஹனுமல்லேன். வ்யக்தி ஒன்றிருப்பதாக நினைத்து ஸ்வப்நேபி நவுங்கூட நினைவுக்கு விஷயமாகக்கூடியவனல்லன் அடியேன். அப்படியிருக்கவும் அடியேன் இங்கு விண்ணப்பிக்கத் தொடங்கியது என்னெனில்; என் சொல்லுவேன்? "காக்கைவாயிலும் கட்டுரைகொள்வர்" "பல்லியின் சொல்லும் சொல்லாக்கொள்வதோ வுண்டுபண்டுபண்டே" இத்யாதிக்கணக்கிலே யாகுமத்தனை.

ஸ்ரீ. உ. வே. ஆஸுரி. ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமிக்கும் ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமிக்கும் இதுவிஷயமான அபிப்ராய பேதம் ஏற்பட்டிருப்பதாய்த் தெரிந்தது. இரண்டு மஹா கஜங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற விஷயத்தில் [illegible] ப்ராயனை அடியேன் ஸ்வாபிப்ராயத்தை ஒருவிதமாக எடுத்துக் காட்டுவதென்பது [illegible] விருத்துக்கு ஏற்பட்டதொரு விதூஷகவ்யாபார விசேஷமாகும். ஆகையால், "அடியேனுக்குப்பட்ட முறை இப்படி; பெரியாருடைய அபிப்ராயபேதமோ அப்படி; அடியேன் தெளிந்துகொள்ளும் முறை எப்படி?" என்று தெரிந்துகொள்வதற்காகவே அடியேன் சிறிது விண்ணப்பிப்பது என்று கொள்வது.

முதலில் ஒரு முக்கியவிண்ணப்பம். இக்காலம் பொதுவாகவே பண்டிதர்களும் விவேகிகளும் குறைந்த காலம். அதிலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் மிகக்குறைவு. அதிலும் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தில் மிகக்குறைவு. அப்படிப்பட்ட இக்காலத்தில் ஸ்ரீ. ஆஸுரி. ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீ. [illegible]. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி ஆகிய இரண்டு திருநாமங்களும் நம் தர்சனத்திற்கு இரண்டு மஹாரத்னம். அடியேனுக்கு இவ்விரண்டு திருநாமங்களிடத்திலும் [illegible] என்கிற பொதுவான முறையன்றிக்கே பூருவாசாரியர்களிடம்போல் அவதார விசேஷமென்கிற ப்ரதிபத்தியே கனத்திரா நின்றது. இது [illegible] | விசேஷஜ்ஞர்கள் குறைந்துவரு மிக்காலத்தில் கிடைத்திருக்கிற அருமருந்தான இவ்விரண்டு திருநாமங்களையும் கருவிலே திருவிலாத அடியேன்போல்வாரான இக்காலத்திலுள்ளாரும் பிற்காலத்தவரும் நெடுங்காலம் அநுபவித்து வாழும்படி இவ்விரண்டு ஸ்வாமிகளின் காலம் புல்லாண்டு பல்லாண்டாய்ச் செல்லும்படி ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகர்களான தேவப்பெருமாளும் எம்பெருமானாரும் பரிபூர்ணகடாக்ஷம் செய்தருளவேணுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் காலப்பழமை முதலிய பல ஹேதுக்களாலே பலவிதமான மாறுதலடைந்திருப்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அதை இக்காலத்தில் ஆராய்ந்து நிர்ணயிப்பார் ஆரு

மில்லை. அச்சு ஏற்பட்டது ஒரு பெரியகுறை. தாள கோசங்களும் பிழையற்றது கிடைப்பதரிது. இருக்கிற தாள கோசங்களும் பல விடங்களில் கரையானுக்கு இரையாயின. ஆகையால் ஸ்ரீஸூக்திகளில் பல பிழைகளிருப்பதை இருந்தபடியே அநுபவிக்கவேண்டி வருகிறது.

அடியேன் பல பல க்ரந்தங்கள் ஓலையில் ஏறியருளப்பண்ணி யிருக்கிறேன். ஸ்ரீராமாயண மஹா பாரதாதிகளுக்கு மேல்பட்டிருக்கும் அடியேனேறியருளப்பண்ணின க்ரந்தங்கள். அடியேனுக்கு ஒருவர் ஏடுபார்த்துச் சொல்லவில்லை. அடியேனே பங்க்திகளைப் பார்த்துப் பார்த்து எழுதியது. அவற்றில் எத்தனையோ விடங்களில் (ற்ற) என்னவேண்டு மிடங்களில் (த்த) என்றும், (ன்ற) என்னவேண்டு மிடங்களில் (ன்ன) என்றும் இப்படி எத்தனையோ விபர்யாஸங்களுடன் எழுதியிருக்கிறேன். கொஞ்சநாள் அதற்காக ஏடுகளை அடித்தும் கிழித்துமிருக்கிறதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற அடியேனுக்கும் ஸ்வப்ராவஸ்வாபாவாவஸ்தையே ஏற்பட்டு எழுத்துக்கள் மாறுபட்டிருக்கிறது. மணிப்ரவாள ஸ்ரீ கோசங்களை எந்தத் திருமாளிகையிலிருந்து எடுத்து ஸேவித்தாலும் தமிழிலக்கண ரீதிக்குப் பொருந்தின அக்ஷர விந்யாஸங்களோடு கூடின தாளகோசம் ஒன்றுகூட இல்லையென்று அடியேன் ஸத்யமாக விண்ணப்பிக்கமுடியும். இந்த விண்ணப்பத்தைப் பொய்யாக்குவதற்காகவாகிலும் ஒருவர் ஒரு நல்ல தாளகோசத்தை ஸம்பாதிக்க முயற்சிகொண்டு பார்க்கலாம். பூருவாசாரியர்கள் தம்தம் திருக்கையால் ஏறியருளப்பண்ணின ஸ்ரீகோசம் நமது பாக்யவசத்தால் கிடைத்தாலொழிய, மற்றைப்படி பின்புள்ளார் திருவெழுத்துச்சாத்திய தாளகோசங்களெல்லாம் ஒரோவகையான ஸம்ஶயங்களோடு கூடியவையே காணப்படும்.

ஆதலால் யானொட்டி யென்னுள் பாசுரத்தி னீட்டில் அண்ணா ஸ்வாமி நிரூபித்திருப்பதுபோன்ற மாறுதல் ஸாதாரணமாக ஸம்பாவிதமே யென்கிற எண்ணம் அடியேனுடைய நெஞ்சைவிட்டு அகலவில்லை, அடியேன் சிலநாள் திருநாராயணபுரத்தில் இருந்ததுண்டு. அங்கு ஸ்ரீமண்டயம் ஆழ்வார் ஸ்வாமி திருக்குமாரர் மஹாவித்வான் ஸ்ரீதர்தாசாரியர் ஸ்வாமி ஸ்வஹஸ்தத்தால் தெலுங்கு லிபியில் ஒரு மணிப்ரவாள க்ரந்தம் ஏறியருளப்பண்ணி

யிருந்தார். அதை ஶோதிப்பதற்கு அடியேனைக்கூட இருக்கும்படி நியமித்தார்; ஶோதிக்கும்போது ["ஊன்வாட வுண்ணுதென்கிற படியே"] என்று வந்தவிடத்தில் தெலுங்கு லிபியில் (உஊன்வாட) என்றெழுதியிருந்தார். இங்ஙனே பல மாறுதல் இருந்தன. அவைகளைத் திருத்தினேன். தெரிந்தவர்களுக்கும் இப்படி பல பிழைகள் ஸம்பவித்துவிடுகிறது. நல்ல நிரூபகர்கள் ஏதேனும் ஒரு தாள கோஶத்தை யெடுத்து ஆநுபூர்வியாக ஊன்றி ஸேவிக்கப்புகுந்தால் எல்லாம் அவரவர்களின் திருவுள்ளத்திற்கே நன்றாய்ப் புலப்படும். எல்லாரும் இப்போது அச்சு ஸ்ரீகோஶங்களிலேயே பழகி வருவதால் ஓலை ஸ்ரீகோஶங்களின் தன்மைகளை அநுபவமுடையார் எடுத்துரைப்பது சீற்றத்திற்கு உடலாகிறது. இது நிற்க.

ஜகத்ப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்த (அடியேனுடைய வித்யாகுருவான) காரப்பங்காடு. ஸ்ரீ. உ. வெ. சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் அடியேன் ஸ்வரூப க்ரந்தங்களை அதிகரிக்கும்போது பகவத்விஷயத்தில் யானொட்டியென்னுள் பாசுரம் வந்தவாறே அப்போது சுஷ்ஷாஸ்யோகாயஃ விஷயமாக நேர்ந்த வவையும், ஸ்ரீ; உ. வே. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையில் இதுவிஷயமான விபுல விசாரத்தை ஸேவிக்க நேர்ந்தபோது, அடியேனுக்கு தகஃஶாஸ்ர யஸ்ராவகரும் ஶுஸிஐஸிஉானுமான ஸ்ரீ. உ. வே. சேரங்குளம் பஹுகுடும்பி வரதாசார் ஸ்வாமி ஸாதித்த ப்ரகாரமும், இதை யொட்டி அடியேனுக்குப்பட்டதொரு ஶுகாரமுமாகிய இவைகளை யதாஶுதமாக விண்ணப்பித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

ஸ்ரீ சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் யானொட்டியென்னுள் பாசுரம் காலக்ஷேபமாகும் ஸமயத்தில், அத்யமே ச்லோகத்தில் ஸ்வாமி நம்பிள்ளை வ்யுத்க்ரமாந்வயம் காட்டியிருப்பதற்கு நிதாநமென்ன என்கிற கேள்வி பிறந்தது. மேல்வாவஶோநய என்றிருப்பதைக் கடாக்ஷித்து வ்யுத்க்ரமாந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றியது என்று அரும்பதத்திலிருப்பதான வார்த்தையும் நடந்தது. சரணுகதி காலத்திலேயே நிக்ரஹாபி ஸந்தியையும் பெருமாள் உள்ளத்தே கொண்டாரென்பது பெருமாளுடைய சீலத்திற்குப் பொருந்துமா என்கிற ஶுஸ்தாவமும் விளைந்தது. ஏட்டில் பாடம் தவறியிருக்

குமோ என்கிற ஸம்ஶயமும் உண்டாயிற்று. அரும்பதக்காரர் விவரித்திருப்பதால் பாடம் மாறுதலும் கொள்ள இடமில்லையே என்னும் வார்த்தையும் நடந்தது. கடைசியில், இந்த இடத்தில் நெடுநாளாய் ஶங்கை ஜநிப்பதுண்டு என்கிற பேச்சுமுண்டாயிற்று. ஆனால், இவ்விடத்தில் உள்ளபடியே கொள்ளவேண்டியது இது தான் என்றாவது, பாடபேதம் இருந்திருக்கத்தான் வேணுமென்றாவது முடிவு பிறந்ததாக இப்போது ஞாபகமில்லை. ஶங்கைகள் தோன்றிய ப்ரஸ்தாவம் நடந்ததுமட்டும் இப்போது நன்றாக ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

ஸ்ரீ அண்ணாஸ்வாமியின் திவ்யார்த்த தீபிகையை ஸேவித்த பிறகு பழைய ப்ரஸ்தாவமெல்லாம் ஒருபடி ஞாபகத்திற்குவந்தது. இந்தஸமயம் சித்தியா எழுந்தருளியிருந்தால் இதுவிஷயமாக ஸ்வாமி திருவுள்ளம்பற்றும் முறை எப்படி யிருக்குமென்று தெரிந்துகொள்ளப் பெறலாமேஎன்றும் தோன்றிற்று. ஸ்ரீஸ்வாமி சித்தியா (சிங்கப்பெருமாள்) அடிக்கடி ஸாதிப்பது ஒன்றுண்டு; அதாவது — ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளுக்குப் பின்னிட்டாருடைய க்ரந்தங்களில் யாவநஂஶமும் ஸ்வரஸமன்று என்று கொஞ்சம் ஈதூஷியாய் ஸாதிப்பதுண்டு. அடியேனுக்கும் அந்த வாஸநையே ஏறி அரும்பதவுரைகளில் ஆங்காங்கு அடியேனும் தோஷங்களை நினைப்பதுண்டு.

ப்ரக்ருதத்தில் ஸ்ரீ அண்ணாஸ்வாமி காட்டியபடி பாடபேதம் புகுந்தபடியையும் அரும்பதவுரைக்கு அந்யதாஸித்தி ஸாதித்திருக்கிற முறையையும் ஸேவிக்கும்போது வாஸ்தவமாய் பரமத்ருப்தி யுண்டாயிற்று, அந்தஸமயம் சேனங்குளத்தில் ஸ்ரீ பஹுகுடும்பி வரதாசாரியர் ஸ்வாமி ஶமவஷிஷய ப்ரவசநம் நடத்திக்கொண்டிருந்தார். அதேஸமயத்தில் அடியேனிடத்திலும் பகவத்விஷயம் ப்ராரம்பித்து ஸேவித்து வந்தார்களு முண்டு. இரண்டிடத்திலும் ப்ராயேண ரஸிகர்களாயே சேர்ந்திருந்தார்கள். அடிக்கடி அண்ணாஸ்வாமியின் க்ரந்தங்கள் கிடைக்கும்போதெல்லாம் அவற்றை காலக்ஷேப கோஷ்டியில் பலரும் கேட்க வாசித்து அநுபவிப்பது வழக்கம். அநேகநாள் அதுவே காலக்ஷேபமாக முடிவதுமுண்டு, அத்யமே ச்லோகார்த்தவிஷயமான அண்ணா

ஸ்வாமியின் திவ்யார்த்ததீபிகை கிடைத்தபோதும் அப்படியே கோஷ்டியில் வாசித்து அநுபவித்து ஆனந்தித்துவிட்டு, ஸ்ரீ உ. வே. பஹுகுடும்பஸ்வாமி ஸந்நிதிக்குக் கொண்டுபோனேன். அந்த ஸ்வாமி அடியேனையே ஸேவிக்கச்சொல்லிக் கேட்டருளி, சற்றுப் போது மௌனமாக இருந்துவிட்டு—"இந்தவிடம் நெடுநாளாகவே கொஞ்சம் கதூஷியாயிருந்தது; இந்தவிடத்தில் பாடபேதம் புகுந்தமை காட்டியிருப்பது முதலிய நிரூபணங்கள் வெகு அழகாகவும் மிகவும் பொருத்தமுடையதாகவும் இருக்கிறது. ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியினுடைய ஆராய்ச்சிகள் மிகவும் அழகியவை" என்று நெடும்போது கொண்டாடி, பின்னையும், "யதிஶ ஸஹஸ்ரவதநாதி வைஶவ ஶ்ரீதாரஷிப்படியே அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திப் பெருமைகளைக் கொண்டாடுவதற்கு நாம் ஆர்" என்று ஸாதித்துவிட்டு, இந்த நிரூபணம் மிகவுமழகியது; பரமாநந்த ஜநகமாயிருக்கிறதென்று தாம் சொன்னதாக எழுதும்படிக்கும் அடியேனிடம் நியமித்தார். அந்தஸ்வாமி பரவசமாய்ப் பேசினது முழுவதையும் அடியேன் இங்கு எழுதவில்லை. அப்போதே அண்ணாஸ்வாமி ஸந்நிதிக்கு எழுதிக்கொண்ட விண்ணப்பத்திலும் இங்ஙனே சுருக்கமாகவே சிலது விஜ்ஞாபித்தேன். அப்போது கோஷ்டியிலிருந்தார் பலரும் திவ்யார்த்த தீபிகையிலுள்ளபடி கேட்டுப் பரமரஸமாகக் கொண்டாடினார்கள்.

"ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியர்ஸ்வாமி இதுவரையில் ஆதுநிகர்களை மட்டும் தூஷித்துவந்தார்; இப்போது பூருவாசாரியர்களையும் தூஷிக்கத்தொடங்கிவிட்டார்" என்று சில விபக்ஷிகள் சொல்லக் கேட்டேன். ஶாந்தம் பாபம், ஶாந்தம் பாபம் என்று செவி புதைக்கவேண்டிய வார்த்தைகள் இவை. பூருவாசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளின்மீது அணுமாத்திரம் அவத்யம் சொன்னாலும் ஸஹிக்கமாட்டாமல் ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் ச்ரமங்களை ஸஹித்து எல்லிப் பகலென்னாதெப்போதும் படாதன பட்டு வருகின்ற அண்ணாஸ்வாமிக்கு இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளினாலாவது சிலர் கைம்மாறு செலுத்துகின்றார்களே யென்று வியந்தேன். அண்ணாஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்திகளை யநுபவித்து ஆநந்திக்க ப்ராப்தியில்லாதாருடைய திரளிலே அடியேனை எம்பெருமான் நிறுத்தாமைக்கு மிகவும் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தாநம் பண்ணி நிற்கிறேன்

ஸூக்ருத விஷயத்தில் அண்ணஸ்வாமி இவ்வளவு நிரூபணம் செய்தருளாதிருந்தால் ஸ்வாமி நம்பிள்ளைபக்கலில் சிலர் அவத்யம் சங்கிக்கவும் இடமுண்டாகுமே. அதற்கு அவகாசமறுப்பதன்றோ அண்ணஸ்வாமி செய்தருளும் கைங்கரியம். பூருவாசாரியர்கள் தவறாக எழுதிவிட்டார்களென்று அண்ணஸ்வாமி எழுதுகிறாரோ? அதில் பாடபேதம் புகுந்துவிட்டது என்றன்றோ நிரூபித்திருக்கிறார். காட்டிய முறையில் குறையுண்டாகில் சொல்லாமத்தனை போக்கி வீணே த்வேஷம் காரணமாக அஸம்பத்தோக்திகளை ஏதுக்காகப் பெருக்கவேண்டுமென்று மறுத்துரைத்தேன், பூருவாசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை நன்கு பாதுகாப்பதற்காகவே அண்ணஸ்வாமியின் க்ரந்தங்கள் அவதரிக்கின்றனவென்று உண்மையுணர்ந்து உகப்பவர்கள் பொலிக பொலிக.

ஸூக்ருதவிஷயத்தில் அடியேனுடைய புல்லிய அறிவுக்குப் பட்டதொரு முறையை இங்கு எடுத்துரைப்பேன். அண்ண ஸ்வாமி "இற்றை முடிதல் கடத்தல்" என்கிற பாடபேதம் காட்டியபிறகுதான் அடியேன் சிறிது ஆராயப்புகுந்தேன். இற்றை முடிதல் என்கிற பாடத்திற்குப் பொருத்தமாகவே சில உபபத்திகள் நெஞ்சிலே பட்டன. அடியேனுக்குப்பட்டவைகளும் அதற்கும் மேற்பட்ட அம்சங்களும் பலமுகமாக வெளிவந்திருந்தாலும் இரண்டொன்றைமட்டும் இங்கு முக்கியமாக விஜ்ஞாபயே.

(இத்தை முடித்தல்) கடத்தல் என்கிறபாடமே நம்பிள்ளை திருவுள்ளமாயிருக்குமாகில், மூலத்திலுள்ள ஸாகரபதத்திற்குத் தகுதியாக(கடலைமுடித்தல் கடத்தல்) என்ன ப்ராப்தமாயிருக்க, அப்படியில்லாமல் (இத்தை) என்றது சேராது. மூலத்தில் ஸர்வநாமப்ரயோகமில்லையே. ஸ்ரீகூர்மாஹண ஸாபேக்ஷமாகவே வியாக்கியானம் செய்வதாயிருந்தால் (இத்தை) என்று நிர்த்தேசித்திருந்தாலுமிருக்கலாம். ஸ்வதந்த்ரமாக அருளிச்செய்யுமிடத்தில் (இத்தை) என்று ஸாதிப்பது நம்பிள்ளை மௌலிக்கு ஒத்ததாகத் தோற்றவில்லை. (இற்றை) என்று பாடமானால் மூலத்தில் அத்ய என்பதற்கும் இதற்கும் எவ்வளவு பொருத்தமென்பதையும் இதன் ஸ்வாரஸ்யத்தையும் ரஸிகர்கள் உணரலாம்.

"இற்றைப் பறைகொள்வான்" என்று திருப்பாவையிலும் "இற்றை யிரவிடை யேமத்தென்னை" என்று பெருமாள்

திருமொழியிலும் இன்னம் அநேக இடங்களிலும் இற்றை யென்கிற பிரயோகமிருந்தாலும் இப்பிரயோகம் வசனங்களில் அவ்வளவாகக் காணவில்லையே என்று சிலர் சங்கிப்பதும் அழகிய தல்ல, (என்றிய) என்றும், (குவால்) என்றும் இப்படி பல பதங் களை ஈட்டில் அபூர்வமாகவே பிரயோகித்திருக்கக் காண்கிறோம். இது வொருவிஷயமாகாது. முழுதும் ஊன்றி ஆராய்ந்தவர்களு மில்லை.

இத்தை என்கிற பாடங்கொண்டு கடலைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளுமளவில் ஶரணாகதி காலத்திலேயே நிக்ரஹாபிஸந்தியை யும் பெருமாள் நெஞ்சிலே கொண்டாராகக் கொள்ளவேண்டி வருகிறது, அது பெருமாள் ஶீலத்துக்கு மிகவும் பொருந்தாது. ஸாமாந்யமாயுள்ள ஒருகுரங்கையும் இசைவிக்க இழிந்தவர் ஹாவஹேஹம் துளியுமில்லாமே (ஸுக்ரீவம் ஶரணம் கத:) என்று ஶரணாகதியைத்தானே நெஞ்சிலே கொண்டார். வேறு உபா யத்தை நெஞ்சிலே கொண்டதாக இல்லை. இங்குக் கடலரையன் ஒரு தேவஜாதியாயிருக்க, அவனைக் கால்கட்டும்போது நிக்ரஹாபி ஸந்தியையும் நெஞ்சிலே கொண்டாரென்பது பொருந்துமோ?

தவிர, மஹாராஜர் புதியர்; அவருடைய ஹாவம் ஒருவ்கை யாலும் தெரிந்துகொள்ள வழியில்லை. இங்குக் கடலரையன் பெரு மாள் திறத்தில் விஶேஷாஸக்தத்தை ஆதரத்தோடு முந்தியே காட்டியவன். பிராட்டியைத் தேடிச் சென்ற திருவடி கடலைக் கடக்கும்போது அவர் விஷயத்தில் மைநாகத்தையிட்டு மரியாதை செய்தான். அந்த ஸமயம் அனுமானுக்குக் கடலரையன் அங்ஙனம் மரியாதைசெய்யவேண்டிய அவசியமில்லை. செய்யாவிடில் கடலை நிந்திப்பார் ஆருமில்லை. அப்படி யிருக்கவும் திருவடி விஷயத்தில் அஸ்தாநே பயஶங்கையும், தான் ஏதேனும் கிஞ்சித்கரித்ததாக வேணுமென்கிற ஆதராதிஶயமும் காரணமாகவன்றோ கடலரச னுக்குப் பரபரப்பு உண்டானது. பகவத்விஷயத்தில் அஸ்தாநே பயஶங்கை விளைந்து துடிக்கும் அதிகாரிகளைக்காட்டிலும் பாகவத விஷயத்தில் அங்ஙனே துடித்துப் பரபரப்புக்கொண்ட இக்கடலை உத்தமாதிகாரியாகக் கொள்ளவேண்டியதாச்சுதே. வஹ்ஹார்ஷிம்ஶ த்தையே !குவாலாகக் கொள்ளும் பெருமாள் இப் ப்ரபரப்பை எவ்வளவு பெரிதாகக் கொள்வர் !, ஆஷிஶவஹ்ஷெஶம் கிண்டியா

மையாலன்றோ ராவணனை முடித்தது. அது கிடைக்கைக்காகவே யன்றோ அரும்பாடுபட்டது. பெருமாள் தாம் செய்யும் நன்மைகளை அவன் விலக்கமாட்டாத தசைபெற்றபின் (நிவ்ருத்தம் ஸ்ரீ ப்ரயோஜநம்) என்று தம் நினைவு கூடிற்றாக வுகந்தார் என்றன்றோ பெரியார் பேச்சு; அப்படியிருக்க, ப்ரக்ருத விரோதியின் உபேக்ஷைத்தை ஆதராதிசயத்தோடு காட்டியிருக்கின்ற கடலரசனை முடித்துவிடுவதான நினைவையும் முந்தியே நெஞ்சில் கொண்டாரென்பதை இசைய பாவியேன் நெஞ்சு கொஞ்சமும் துணியவில்லை.

இனி, ராஜநீதியில் ஸாமோபாயங்களில் ஏதேனுமொன்றை, கார்யஸாதகமாகக் கொள்ளுவதும், ஒன்று பலியாவிடில் மற்றொன்றைக் கைக்கொள்ளுவதும் ப்ராப்தம். அந்த முறையில் இங்கு முந்தி ஸாமப்ரவ்ருத்தி; அது பலிக்கக் காணுவிடில் தண்டோபாய ப்ரவ்ருத்தியை நெஞ்சில் கொண்டதாகக் கொள்ளலாம் என்னில்; அதுவும் இங்குப் பொருந்தாது. இங்கு ஶரணாகதியானது ராஜநீதிப்படி மந்திரிகள் ஒன்றுகூடி ஆவாபோத்வாபங்கள் செய்தோ, அல்லது ஏகமனதாய் முதலிலேயே நிர்ணயிக்கப்பட்டோ வந்ததில்லை. இதற்கு முந்தி விபீஷணாழ்வானைப் பரிக்ரஹிக்கும் விஷயமாக ஆலோசித்த முறையை நோக்கவேணும். பெருமாளுக்கு விபீஷணனை அங்கீகரிக்கத் திருவுள்ளமிருந்தும் அதை மந்த்ரிகள் வாய்க்கொண்டு நிர்ணயித்ததாகவன்றோ இருப்பது. தவிர, லங்கை புகுந்தபின்பு மந்த்ரிகளுடன் கலந்து அங்கதப்பெருமாளைக் கொண்டு "ஸீதையைவிட்டு ஶரணமடைகிறாயா? சண்டைக்கு வருகிறாயா? என்று ராவணனைக் கேட்டு வரவிட்டபோது ஸாமத்தையும் தண்டத்தையும் உடன் ப்ரஸ்தாபித்துவிட்டதுபோல் இங்கு இல்லையே. அங்கு ராஜநீதியை யநுஸரித்து ஸாமத்தில் கேட்போம்; தவறில் தண்டத்தில் ப்ரவ்ருத்தி செய்யவேண்டியதென்கிற நிர்ணயம் செய்துகொண்டு ஆள்விட்டது.. அப்படி ஒன்றுகூடி யிங்கு ஆலோசனை நடைபெறவில்லை.

கடற்கரை சேர்ந்தவுடன், "இனி யிவ்விடத் திலிருந்து கடல் கடப்பதற்கு ஒரு முடிவு செய்துகொள்ளவேண்டியது, ஆகையால் ஸைந்யத்தை இங்கு நிறுத்துவோம் என்று ஸைந்யம் நிறுத்தப்

பட்டது. அந்தப்படி ஆலோசனை தொடங்கப்பட்டது" என்ப தாக அந்தஸமயம் சொல்லவில்லை. விபீஷணன் வந்தபிறகும் மேற் குறித்த ஆலோசனை விஷயமாக மந்த்ரிகள் ஒன்றுகூடினார்களென் றுவது இதைப்பற்றி ஏதாவது ஆலோசனை செய்தார்கள் என்று வது தோன்றும்படியான வாக்யங்கள் ஒன்றுமில்லை. மந்த்ரா லோசனை செய்யவேண்டியது அவசியந்தானே, ஸமுத்ர தரண ப்ரஸ்தாவந்தான் எப்படிவந்தது? என்று கேள்விபிறக் கும். வந்தவழி இப்படியாக வேணுமென்று தோன்றுகிறது. அதாவது — மஹாராஜர் விபீஷண விஷயத்தில் விசேஷ விரோ தத்தைச் செய்தவர். பின்னிட்டு அவரை ஸாதுவாக அறிந்து கொண்டபிறகு தனக்கு அநுதாபம் பிறந்திருக்கவேண்டியது ப்ராப்தம். அதற்கு அறிகுறியாக அவரை ஆதரித்து அவசியமாக மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தைப்பற்றி ஆதரம் தோற்றக்கேட்டது. இது வார்த்தைப்பாட்டிலே கேட்டது. ஆலோசனைக்காகக்கூடிக் கேட்டதல்ல. அப்படியாகில் விபீஷணனை இளையபெருமாளோ பெருமாளோ கேட்டிருக்கலாம். 'ஸமுத்ர தரணத்திற்காக மந்த்ரா லோசனை உபக்ரமிக்கப்பட்டது' என்றும் சொல்லியிருக்கலாம். அப்படியொன்றுமில்லை. மஹாராஜர் கேட்டதுகொண்டு, மஹா ராஜர் அவரிடத்தில் தமக்குண்டான அன்பு மிகுதியைக்காட்டு வதற்குக் கேட்டதென்று தோற்றுகிறது. அவரும் ஸரணாகதி தமக்கு பலிக்கக் கண்டவராகையாலே (எருது கெட்டார்க்கும் எட்டே கடுக்காய்) என்கிற கணக்கிலே கடலரசனைச் சரண்புகுவது சுலபோபாயமாய் நமது காரியம் கைகூடுமென்று தெரிவித் தார். இதைக் கேட்டதும் மஹாராஜர் பெருமாள் இருந்தவிடம் தேடிவந்து விபீஷணாபிப்ராயத்தை வெளியிட்டார் என்றிருக்கிறது.

மஹாராஜர் பெருமாளிருந்த விடம் தேடிவந்ததாகச் சொன்னபடியாலே மந்த்ராலோசனை உபக்ரமிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ள இடமில்லை என்று தோற்றுகின்றது. நிற்க, சொன்ன உபாயத்தைப் பெருமாளும் தமது சீலத்திற்குப் பொருத்த

முடையதாயிருந்ததாகையாலே ஏற்றுக்கொண்டாரித்தனை. குரங்கின் காலிலும் விழுமவர் ஒரு தேவயோகியின் காலில் விழ இசையாதொழிவரோ?

இவ்வவதாரம் (ஸாதூ₂வ்ருத்த₃நாஸ) (ஹராஜ்ஞவஷ) ஸாவு நாஸ) இத்யாதிப்படியே மாநுஷத்வ ஸம்ரக்ஷணத்திற்காகவே ஏற்பட்டதாகையால் சரணமடைவதிலும், அதிலும் அன்றின்ற கன்றுக்கித்யாதிப்படி ஸதா₃ ஸர்வஜ்ஞ ஹித ப்ரிய தம விபீஷண னிடத்திலுண்டான ஆதராதிசயத்தால் அவர் வார்த்தையைக் கேட்பதிலும் மிகவுகப்பாகையாலே ஏற்றுக்கொண்டார். ஆகவே ஸமகாலமாக நிக்ரஹாபிஸந்தியும் நெஞ்சிலே யுண்டென்று கொள்வது பொருந்தாது.

மேலும், விபீஷணவசு உவ்ஞாய இத்யாதியைக்கொண்டு வார்த்தைப்பாட்டிலே ப்ராணகதி வரவில்லை, பிறகு ஆராய்ச்சி செய்தும் அது நிர்ணயிக்கப்பட்டது. "லக்ஷ்மணா! விபீஷணன் சொன்ன உபாய பரிக்ரஹம் எனக்கு ருசிக்கிறது; உன் அபிப்ராய மெப்படி?" என்று பெருமாள் கேட்டிருப்பது முதலியவற்றைக் காணலாம். ஸாமம் பலிக்காவிடில் ஒண்டத்தையே கொள்ள வேண்டுமென்கிற ப்ரஸ்தாவமே யில்லை. இராவணனுக்கு அங்கதப் பெருமாளை விட்டபோது அப்படிப்பட்ட நிர்ணயம் முந்தியே உண்டாயிருந்ததன்றோ, ராவணன் துஷ்ப்ரக்ருதியாய் அக்ருத்யத்திலே ஊன்றி நின்றானாகையாலெ அப்படிக் கேட்கவேண்டிற்று. இங்கு அப்படி யில்லாமையாலே ஸாமத்தையே நிர்ணயித்தது.

முகங் காட்டாவிட்டவாறே தண்டத்தில் ப்ரவ்ருத்தி நேர்ந்தது என்று சொல்லுவதற்குங்கூட அவகாசமில்லாம லிருக்கிறது. ஸாமம் பலியாதவாறே மேல் என்ன செய்ய வடுப்பது? என்று மந்த்ரிகளுடன் கலந்திருக்கவேண்டுவது பெருமாள் சீலத்திற்குப் பொருந்தியது. அப்படியன்றிக்கே ஒரு நிர்ணயமின்றிச் சீறி வில்லெடுத்தமுறைக்கு ஒத்துமையாக ஒரு ஸாவகல்பநம் செய்வதே உசிதமென்று தோன்றுகிறது. "முந்தி தவஸா வெஸதவெஞுந ஸாமரொ வெஹாஷணெநவா என்றுளது. மேல் ஸாமரா மொஷயிஷ்யாதி என்றுளது. நடுவிலுள்ளதான கஷ்டெஉ ச்லோகத்திலும் ஸாமஸூணமே கஷிவலயி விஷயம். அதுவிஷயமாக

மந்த்ரிகளுடன் கலக்கவேண்டிய அவகாசமும் மில்லே. மேலும் ஸாரோபநுகூலமான உபாதனங்களுக்கு ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே உண்டத்தையே கைப்பற்றவேண்டு மாசையாலே கொண்டார்" என்று சொல்லலாகாது. ராஜநீதிப்படி செய்கிற காரியம் இது என்னும்பக்ஷத்தில் எதுவிஷயமும் மந்த்ரிகள் ஆலோசனைக்கே வராமல் பெருமாள் செய்யமாட்டாரே. திடீரென்று அவரையு மறியாமல் வந்ததாகவன்றோ சிற்றம் தோற்றுகிறது. இளையபெரு மாளும் ஓடி மறுத்தாரே; அவருக்கு ஸமுத்ரதரணம் அநிஷ்டமா? அவர் மறுத்தது உபாயாந்தர சிந்தை பண்ணுவோமென்ற கருத்திலன்றோ? ஒரு கருத்துமின்றியே ஸஹஸா மறுக்கப் போவரோ?

தவிரவும், தவஸா ஸேதுபந்தேந ஸாகரோச்சோஷணேந வா என்றவிடத்தில ஸாகரோச்சோஷணம் உபாயமாகக் கொண்டதன்று. திருவடிவாய் கொண்டு ஸமுத்ரலங்கனத்தைக் கொண்டபோது ஸமுத்திரத்தை நினைத்துக் கலங்கினார் மஹாராஜர். அவரை ஸமாதானப்படுத்தவேண்டி, உபாயமில்லாமலே, எப்படியும் தாண்டிவிடுவோம். ஶூரர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றும், இன்னம் பலவிதமாக வீர்யோத்ஸாஹ ஜனகமாக வார்த்தைகளைச் சொல்லக்கேட்டு பௌருஷம் தலையெடுத்து 'ஸமுத்திரத்தை அணைகட்டியோ வற்றவைத்தோ தாண்டுவதற்குத் திறமையுண்டு' என்று பேசும்போது, இரண்டு காரியமும் ஸாமாந்யமானதல்லவே, எப்படி கைகூடும்? என்று ஶங்கை விளையாமைக்காக (தவஸா) என்றார். தபோமஹிம ஸாத்யமான ஸேதுபந்தத்தையோ, அகஸ்த்யாதிகளுக்குப் போலே தத்ஸாத்யமான ஸாகரஶோஷணத்தையோ கொண்டு தாண்டுவேன் என்று சொன்னபடி. அங்கு உபாயத்வ ப்ரஸக்தியே யில்லை. முதலில் அந்த இடத்தில் தண்டம் நெஞ்சில் தோற்ற நியாயமுமில்லை.

அநுஜ்ஞாதோ ராமேண என்றவிடத்தில், காகுத்ஸ்தன் தலையெடுத்து ஶேஷத்வஸ்வரூபானுரூபமென்று சித்திரகூடத்தில் பரதாழ்வான் படுகாடு கிடந்ததுபோல் பெருமாளும் ஶேஷிதமும் தலையெடுத்

துக் கல் நெஞ்சரும் நெஞ்சிளகிக் காரியம் செய்தே தீரும்படி ககதிக ரணீயமான ஊற்றத்தை நெஞ்சிலேகொண்டு கிடந்தபடி. கடலரையனே! இரங்காவிடில் நான் முடிந்தே கிடப்பேன் என்று யிற்றுக் கிடந்தது. தவஸா என்ற வங்கு மஹாராஜர் வார்த்தை கேட்டு பௌருஷம் தலையெடுத்து ஸாமர்த்தியம் தோற்றப் பேசி னது. இங்குக் கடல் இரங்கவேண்டி செநூமடியாக நைச்சியந் தலையெடுத்துக் கிடந்தபடி. அது க்ஷத்ரியத்வப்ரயுக்தமான பௌருஷத்துக்கும் பரத்வத்துக்கும் சேரும். இது அவதார மெய்ப்பாட்டுக்கும் நீர்மைக்கும் பொருந்தும்.

பிறகு ஸாமம் மோக்ஷயிஷ்ஹாமி யென்றதும் உண்டோபாய மே இனித் தகுந்ததென்று கொண்டதன்று. மண்டலமிட்டுக் கிடந்த மஹாநாகம் கால்பட்டதும் சீறிப் படமெடுப்பதுபோல், செநூமடங்கலும் தோற்றத் தாம் கிடந்தகிடை கடலுக்குத் திரஸ்காரஹேதுவாய் விழுந்த தென்கிற ஸாவம் விளைந்ததனல் உடனே ஆலோசனை வேண்டாதே சீறிப்பேசினபடி, இயற்கையா யுள்ள க்ஷத்ரியத்வ ப்ரயுக்தமான பௌருஷம் தலையெடுத்துப் பேசினபடி. இதுவும் பரத்வத்துக்குப் பொருந்துமது.

கீழே தவஸா உதஹாஜிவஙமும் மாரணகதிக்கு ஒத்துமைப் பட்டதாகவே கொள்ளலாம். தபஸ்ஸானது செவதா வுஸாஉ ஜநகவஹாவாா விசேஷந்தானே. இங்கு மாரணகதியும் செவதா வுஸாஉ ஜநநாயமாகக்கொண்டதுதானே. * தஸாஸஹாஸ ஜேஷாஜிதஹாஜிப்படியே மாரணகதியும் தபஸ்ஸுதானே. ஆகை யால் தவஸாயமான ஸேதுபந்தனமோ மோக்ஷணமோ வடிவும் விவக்ஷிதமான முறைக்கு மாரணகதி இசைந்ததா கிறது. ஆகவே வடிவமும் உணாஸிஸம்யியில்லை. பிந்தியும் உபாயவிஜநாயநமான நிர்ணயம் காரணமாக வந்ததுமில்லை. தததூாஜிகஸாவாநமணமாக வந்ததித்தனே. தததூாஙக ளில் உதிக்கும் ஸாவாநுகுணமாக சொலவும் செயலும் யாருக்கும் மாறுபடுவது இயல்வே. எம்பெருமானுக்கும் ஒரு சேதந விஷயத் தில் கஉமடியாக ஸ்வாதந்திரியம் தலையெடுத்து கூிவாஜி யென்

பதும், அருள் தலையெடுத்தபோதாக ஊஊாதி யென்பதும் உள்ளது தானே.

பெருமாளும் பிராட்டியும் அவதாரத்துக்கு முந்தி ராவண வதத்தை ஒருவாறு ஸங்கல்பித்துக்கொண்டுதானே அவதரித்தது. பிந்தி தஊயமாக இருவரும் காடேறவந்தபோது தண்டகாரண்ய வாஸிகளான மஹர்ஷிகளின் [illegible] வராதி வய [illegible]திஜ்ஞையைப் பெருமாள செய்தருளினபோது, பிராட்டி வராதிவயம் ஸ்விச்லேஷத்திலே மூட்டுவிக்குமென்றும் அப்பால் பெருமாளுக்கு என்ன தீங்கு விளையுமோவென்றும் கூசி பரிவு தலையெடுத்து அப்போதுண்டான ஹாவத்துக்குச்சேர பெருமாள் திருமுன்பே 'நாம் காட்டில் வாழுமிக்காலத்தில் இக்கார்யம் வேண்டா; நாட்டிலே சென்று முடிசூடி வாழுங்காலத்தில் கைக் கொள்ளலா' மென்று தடுத்துரைத்தது [illegible] ஸங்கல்ப விரமமாக அப்போதுண்டான ஹாவத்துக்கிடாகச் சொன்னபடி யன்றோ. இப்படி மஹாஸங்கல்பத்திலும் ஹாவஹேதுமடியாக வார்த்தைகள் வேறுபடுமேயானால் கிம்[illegible] |

பிராட்டி தடுத்தவிடத்தில் [illegible] ஸ்ரீ[illegible]ணஸ்ரீகரணமென்கிற வியாக்கியானம், ஓரிடத்தி லும் சொல்லப்படாத பிராட்டி [illegible] பண்ணினது, அதுக்கிடாக [illegible] வெஷ[illegible]தாஜம், இன்னம் பலவும் [illegible] ணவிமேஷ விரோயங்களால் ஊஷம் என்பதை இங்கெடுத் துரைப்பதை [illegible]மாய் விரியுமென்று விட்டொ ழித்தேன்.

ராவோதி[illegible] ஷைக யாகையாலே [illegible] மெனறு ஸங்கல்பித்தபடி செய்யாதொழிந்தது குறையென்று கூறுவது பொருந்தாது. அநஸிஹாஷணத்துக்கு விஷய[illegible] ஸையைகொள்ளவேணும். அதுவன்று இது. அப்படியாகில், சக்ர வர்த்தி துஞ்சினனென்று வார்த்தை செவிப்பட்டதும் 'வநவாஸம் முடிந்தபிறகும் அயோத்திக்கு நான் வருவதில்லை' என்று சொன்ன

வார்த்தையும் அநுஷ்டாநத்திற்கு வாராதது விரோதிக்கும். [illegible] ஒருபோதும் ஒருவகையாலும் கொள்ள இயலாது. ஆகையால் (இற்றை முடிதல் கடத்தல்) என்றே ஈட்டுப்பாட மிருக்கவேணும்.

அப்போதுதான் [illegible] நேரும். (இத்தை மூடித்தல்) என்னுமளவில், கடல் ஸ்தானத்தில் ஆழ்வாராகும்போது, ஆழ்வாரை முடித்தல் என்னவேண்டிவரும். இற்றை முடிதல் என்கிற பாடம் ஸ்ரீராமாயண ப்ரகரணத்திற்கு நன்கு பொருந்துவதுபோலவே ஈட்டு ப்ரகரணத்திற்கும் வெகு ஸ்வாரஸ்யமாகப் பொருந்துகிறபடியை [illegible] வேணும். [யாவெனட்டியென்னுள் இருத்துவமென்றிலம்] என்று பாசுரமிருப்பதால் ஆழ்வா ரிசைவுகொண்டு எம்பெருமான் அவருள்ளத்தே புகுர நினைத்தமை தோற்றுகிறது. ஆழ்வாரை யிசைவித்து அவர் நெஞ்சிலே புகுவோம்; அவரிசையாவிடில் அவரை வஞ்சித்துப் புகுவோம்; வஞ்சனையும் பலிக்காவிடில் ஆழ்வார் திருமுன்பே படுகாடு கிடப்போம் என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றினமை இங்கு விவக்ஷிதம். [illegible] முக்தனுக்கு இப்படியும் ஒரு திருவுள்ளமுண்டாகப் பொருந்துமோ வென்று கேட்கலாகாது. ஆழ்வார் பாசுரங்களிலே ஆழ மூழ்கினவர்களுக்கு இத்தகைய [illegible]ங்கையும் [illegible]யாது, ஸமாதானமும் அநபேக்ஷிதம்.

இப்படி பலவகைப் பொருத்தங்களையும் நோக்குமிடத்தில், அண்ணாஸ்வாமி நிரூபித்திருக்கிற வகைகளே ஸ்வரஸமாகத் தோற்றுகிறது. பலகாலமாகப் பலபேர்கள் ஆதரிக்கிற பாட மென்றும் அரும்பதக்காரர்கள் வியாக்கியானித்த பாட மென்றும் கொண்டு வாதிப்பது அழகியதல்ல. "மால் உமது வாஞ்சை முற்றும்" என்ற திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதிப் பாசுரத்தை (மாலமுது) என்றோதியும் இன்னமும் வெவ்வேறுவகையாக ஓதியும் மஹான்களும் [illegible] வி[illegible]ங்கள் செய்யக்

கெட்டிருக்கிறேன். இப்படிப்பட்டவை வாசாமகோசரம். அரும்பதக்காரர்களைப்பற்றி அடியேனும் விரிவாகச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இயற்பா அரும்பதவுரையில், பராங்குசஜாத ஸம்பந்தஸம்வாத மென்று வந்தவிடத்தில் [ஜாத ஸம்பந்தா: — யாபயிஷ்யந்த:] என்றெழுதியுள்ளார். யுதிஷ்டிரனுக்கு அங்கு என்ன ப்ரஸக்தியோ தெரியவில்லை. இங்ஙனேயாகப் பார்க்கும்போது அரும்பதவுரைகளின் அவிசாரித ரமணீயத்வத்தை ப்ராமாணிக ப்ராஜ்ஞர்கள் இசையாதொழியார்கள்.

ப்ரக்ருதவிஷயத்தில் விஸம்வாத முடையவர்களோ மஹான்களா யிருக்கின்றார்கள். அல்பஜ்ஞனை அடியேன் விவாதத்தை வளர்த்தும் முறைக்கு இத்தனை யெழுதினேனல்லேன். வ்யாக்யாந க்ரந்தங்கள் அனேக விடங்களில் ஸமாதநீயங்கள். ஸமாதாநத்தும் ஆராய்ச்சி ஆவச்யகம். ஆராய்ச்சியில் ஏதேனும் அபிப்ராயபேதம் வந்து புகுமாகில் அதை விவாத விஷயமாக்கிப் பலரறியப் பரவவிடாமல் ஸமரஸமாய்க் கலந்து ஒருபடி நிர்ணயித்து வெளியிடவேணுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். சிறியேனுடைய இவ்வஸித்ராய ப்ரகாசநம் மஹான்களுக்குச் சீற்றத்திற்கு உறுப்பாகாதொழியவேணும். இப் புன்மொழிகளிலுள்ள பிழைகளையும் பொறுத்தருளவேணும்.

> யதாவச்ருதிஹாதாநாம் விஷயாணாம் நிவேதநம் |
> ஸுகாவஹம் த்விஹ ஸுஜ்ஞை: ப்ராமாண்யவேதிதா: ||

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாஶக பத்ரிகை.

தொகுதி **1.**	பத்ராதிபர் வடகரை இராமாநுஜாசாரியார்	பகுதி **10.**

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑍇 ।
𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑍍𑌵𑌰𑌮𑌶𑍀𑌶𑌮𑌤𑍍 ॥
𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌿𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀 ।
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌵𑍈𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌵𑌿𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥

ஆவணியில் ரோஹிணி நாள்.

[ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

இம்மாதத்தில் நமது வைஜயந்தீபத்ரிகை வெளிவரும் நாளாய இத்திருநன்னாளில் உலகுக்கோர் முந்தைத்தாய் தந்தையான கண்ணபிரானும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகுக்குப் பேராசிரியரான பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் திருவவதரித்தனர். இவ்விருவருடைய பெருமையையும் இன்று நாம் அநுபவிக்க ப்ராப்தமாகின்றது. ஆனாலும், எம்பெருமானுடைய அவதாரத்திற் காட்டிலும் ஆசாரியர்களின் அவதாரமே மிகச் சிறந்ததாதலாலும் கண்ணபிரானுடைய பெருமை பெரும்பாலும் ப்ரஸித்தமேயாதலாலும் இப்போது நாம் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் பெருமையைச் சிறிது அநுபவிக்க ஆசைகொண்டோம்.

இவ்வாசிரியர் தம் சரித்திரவரலாறுகளைப்பற்றி இங்கு நாம் ஒன்றும் எழுதப்புகுகின்றிலோம். இவர் தம்மால் உலகுக்கு விளைந்த மஹோபகாரங்களைப்பற்றிப் பேசுவோம். ஆழ்வார்களின்

அருளிச்செயல்களுக் கெல்லாம் மிகச் சிறந்த வியாக்கியானமும், ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் பலபல ச்லோகங்களுக்கு இன்சுவையே வடிவெடுத்த வியாக்கியானமும், ஆளவந்தாரருளிய ஸ்தோத்ர ரத்நத்திற்கு உருக்கமான வியாக்கியானமும், சில ரஹஸ்யார்த்த க்ரந்தங்களும் முதலானவை இவர் அருளிச் செய்தவையாகும்.

நம் பிள்ளையென்கிற லோகாசார்யரின் திருவடிவாரத்தில் நெடுநாள் பரிசர்யைபண்ணிப் பெற்ற விசேஷார்த்தங்களையே இவ்வாசிரியர் தமது திவ்யக்ரந்தங்களில் அமைத்தருளினார். இவர் தாம் நம் பிள்ளையைபபற்றி ஓரிடததில் அருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகள் நினைவுக்கு வருகின்றன; அவற்றை இங்குக் குறிபபிடுவோம்; பெரிய திருமொழியில் (5—8—7) "அந்தணனொருவன்" என்ற விடத்து வியாக்கியானத்திலே—"முற்பட த்வயத்தைக் கேட்டு இதிஹாஸ புராணங்களையும் அதிகரித்து, பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேபத்துக்குடலாக ந்யாயமீமாமஸைகளும் அதிகரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலேயாம் பிள்ளையைப் போலே...." என்றருளிச் செய்தார். இதனால், நம் பிள்ளை ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் வரியடைவே அதிகரித்து அந்தப் பாண்டித்யம் முழுவதையும் அருளிச் செயற்பொருளுபந்யாஸங்களிலே உபயோகப்படுத்தி வந்தாரென்பது விளங்கும். அவவண்ணமாகவே இவ்வாசிரியரும் ஸகல சாஸ்த்ரஜ்ஞராகித் தமது ஞானவிளக்கத்தை வியாக்கியானங்களருளிச செய்வதில் வெகு அழகாகச் செலுத்தி இவ்வுலகுக்கு மஹோபகாரகர்களில் ப்ரதமஸ்தானம் பெற்றருளினார்.

அருளிச் செயல்களுக்கு வியாக்கியான மிட்டருளும் திருப்பணியில் மறறுஞ் சில ஆசாரியர்களும் கைவைத்ததுண்டு. ஆனால், பூர்த்தியாக நாலாயிரத்திற்கும் வியாக்கியானமிட்டருளினவர் என்னும் பெருமை இவ்வாசிரிய ரொருவர்க்கே அஸாதாரணமாக அமைந்ததாகும். இவ்விஷயம் உபதேசரத்தினமாலையில், "பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை தெள்ளார்வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை, மணவள யோகி திருவாய் மொழியைக் காத்த குணவாளரென்று நெஞ்சே கூறு." "நஞ்சீயர்செய்த வியாக்கியைகள் நாலிரண்டுக்கு, எஞ்சாமை யாவைக்குமில்லையே—தஞ்சீரால் வையகுருவின் தம்பி மன்னுமணவாளமுனி செய்யுமவை தாமுஞ் சில," "பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும் தெரிய வியாக்கியைகள் செய்வால்—அரிய அருளிச் செயல் பொருளை

ஆரியர்கட்கிப் போது அருளிச் செயலாய்த் தறிந்து.'' என்ற பாசுரங்களினாலும் உணரத் தக்கது. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் நானூறு பாசுரங்களுக்கு மாத்திரம் இவ்வாசிரியர்தம் வியாக்கியானம் லுப்தமாயிருந்த தென்றும், மணவாளமாமுனிகள் பலருடைய பிரார்த்தனைக்கிணங்கி அக்குறையைத் தாம் நீக்கியருளின ரென்றும் ஸம்ப்ரதாயம் வல்ல பெரியோர் பகர்வர்.

"கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும் கற்பமும் சொற்பொருள் தானும், மற்றைநிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையினாலருள் செய்து'' என்கிறபடியே பரமகாருணிகனாக ஸர்வேச்வரன் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்துக்கு அணிவிளக்காக அனேகவிதமான சாஸ்த்ரங்களை உபகரித்த ருளினான். அவற்றுள் வேத சாஸ்த்ரமே மூலப்ரமாணம். அது வடமொழி வேத மென்றும் தென்மொழி வேதமென்றும் பாகுபாடுற்றது. வடமொழி வேதத்திற்கு வித்யாரண்யஸ்வாமிகள் பலபலபண்டிதர்களை வைத்துக் கொண்டு பாஷ்யம் அவதரிப்பித்தார். இவ்வுலகுக்கு அது வொரு மஹோபகாரம். அந்த வடமொழி வேதத்திற்காட்டிலும் பலவகையினும் சிறப்புப்பெற்ற தமிழ்வேதத்திற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை பரம ரஸபரிபூர்ணமான வியாக்கியானமிட்டருளினது யாவர்க்கும் கைம்மாறிலாத பேருதவியாகும்.

இவ்வாசிரியரின் வியாக்கியானசைலி அநுபவிக்க அநுபவிக்க அனைவரையும் ஆனந்தக்கடலில் அமிழ்த்துவதாகும். மற்றையோர் பத்தெட்டு வாக்கியங்களினால் விரியவுரைக்கும் பொருளைச் சிறியதொரு வாக்கியத்தினால் மிக அழகாக அருளிச் செய்து வைக்குந் திறம் இவர்க்கு அஸாதாரணமானது.

கடல் ரத்நாகரமென்று பெயர் பெற்றிருத்தல் போல இவ்வாசிரியரது வியாக்கியானக் கடல் எண்ணிறந்த விசேஷார்த்தரத்ன நிதியாகப் புகழ்பெற்றுள்ளது. அவற்றுள சில அர்த்த ரத்னங்களை ஈண்டெடுத்து விளக்குவாம்:—ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் பட்டர் நஞ்சீயர் முதலான பூருவாசாரியர்கள் அருளிச் செயல்களுக்கு ஆங்காங்கு அழகாக நிர்வஹித்துக் கொண்டிருந்த அர்த்த விசேஷங்களை இவ்வாசிரியர் நமக்கு எடுத்தூட்டியிருக்கின்றாராதலால் அப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களை முந்துற அனுபவிப்போம். திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயலான பெரிய திருமொழியிற் செல்வோ மிப்போது.

(1—2—10) "கரியமாமுகிற்படலங்கள் கிடந்து அவை முழங்கிட, களிறென்று பெரியமாசுணம் வரையெனப் பெயர்தரு பிரிதி." என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில்—மலைப்பாம்புகளானவை யானைக்கு அஞ்சிப் புற்றிலேபுக்கொளிக்கும் என்று நஞ்சீயர் அருளிச் செய்தார்; அதைக் கேட்ட நம் பிள்ளை 'இதுவோ இதுக்கு அருளிச் செய்யும்படி?' என்று கேட்க; "நீர் இப்படிக் கேட்கும்போது ஒன்றை நினைத்தல்லது கேளீர்; அத்தைச் சொல்லும்" என்று ஜீயர் நியமிக்க, நம் பிள்ளை பணித்தபடி—பெயருகையாகிறது போக்குவரத்து இரண்டுக்கும் ஸாதாரணமாயாய்த்திருப்பது; இனித்தான் மலைக்குச் சிறப்புச் சொல்லுமவர்கள் மலைப்பாம்புகள் ஆனையை விழுங்குமென்னக் கடவர்கள்; ஆகையாலே கரியமாமுகிற் படலங்கள் கிடந்து முழங்க, அவற்றைப் பெரிய மலைப்பாம்பானது ஆனையாக வெண்ணி ஆஹாரமாகக் கொள்ளக்கருதி மலைபெயர்ந்தாற்போலே கால் வாங்கிவந்து கிட்டா நிற்கும் என்று பொருள் கொள்ளலாம் போலிருக்கிறதே என்று விஜ்ஞாபிக்க, ஜீயர் அதுகேட்டு 'இப்படியேதான் பொருள்' என்று போரக் கொண்டாடியருளினார்—என்கிற ஐதிஹ்யம்உள்ளது.

இதனைச் சிறிது விவரிபபோம்; சில மலைப்பாம்புகள் யானையைப் பார்த்து அஞ்சி நடுங்கி ஓடிப்போய்விடுமென்றும், பல மலைப்பாம்புகள் யானையை அணுகி விழுங்கி விடுமென்றும் தமிழ் நூற்களால் தெரிகின்றது. 'திரையன்பாட்டு' என்ற ஓர் பழைய நூலில்—" கடுங்கண்யானை நெடுங்கை சேர்த்தி, திடங்கொண்டறைதல் திண்ணமென்றஞ்சிப், படங்கொள் பாம்பும் விடரகம் புகூஉம், தடங்கொள் உச்சித்தாழ்வரையடுக்கத்து" என்றதனால் மாசுணம் களிற்றைக் கண்டு அஞ்சி யொளிக்குமென்பது தெரிகின்றது. "ஞால்வாய்க் களிறு பாந்தட்பட்டெனத், துஞ்சாத் துயரத்தஞ்சு பிடிப்பூசல், நெடுவரை விடரகத்தியம்பும், கடுமான் புல்லிய காடிறந்தோரே." என்று சங்கநூல்களுள் ஒன்றான நற்றிணையிலும், "பரியகளிற்றை அரவு விழுங்கி மழுங்கவிருள் கூர்ந்த, கரிய மிடற்றர் செய்ய மேனிக் கயிலைமலையாரே" என்று தேவாரம் திருக்கயிலாயம் முதல் திருமுறையிலும், "இடிகொள் வேழத்தை எயிற்றொடு மெடுத்துடன் விழுங்கும், கடியமாசுணம் கற்றறிந்தவரென வடங்கிச், சடைகொள் சென்னியர் தாழ்விலர் தாம் மிதித்தேறப், படிகள் தாமெனத் தாழ்வரை கிடப்பனபா

ராய்.'' என்று கம்பராமாயணச் சித்திரகூடப் படலத்திலும் உள்ள பாட்டுக்களால் மாசுணம் யானையை விழுங்கும் என்பது தெரிகின்றது. அஞ்சி யொளித்தல் சிறுபான்மையும், விழுங்குதல் பெரும்பான்மையுமாயிருத்தலால் "களிறென்று பெரிய மாசுணம் வரையென்ப் பெயர்தரு'' என்ற இவ்விடத்திற்கு—மலைப்பாம்புகள் மேகங்களை நோக்கி யானைகளாக ப்ரமித்து அவற்றை விழுங்குதற்காக மலை பெயருமாபோலே பெயர்ந்து கிட்ட வருமிடம்—எனப் பொருள் கொள்ளுதல் நன்கு பொருந்துமென்பது நம் பிள்ளை திருவுள்ளமாயிற்று.

(1—3—1.) "முற்றமூத்துக் கோல் துணையா'' என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில் ஓர் ஐதிஹ்யம் அருளிச் செய்கிறார்! நஞ்சீயர் ஸந்ந்யாஸாச்ரமஸ்வீகாரம் செய்துகொள்ளும்போது த்ரிதண்டம் தரித்துக்கொள்வதற்கான மந்திரம் "ஸவா ஈாமெ ஹாயீ—ஸகா மாகோபாய'' (ஓ த்ரிதண்டமே! நீ எனக்குத் துணையாயிருந்து என்னை ரக்ஷிக்கவேணும்) என்பதாகக் கேட்டு, ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தனும் பரம சேதநனுமிருக்கிற எம்பெருமானையே துணையாகப் பற்றவேண்டியிருக்க, அசேதநமான தண்டத்தை நோக்கி இங்ஙனே சொல்லும்படியாக ஒரு ஆச்ரமம் நேருவதே: என்று (நஞ்சீயர்) ஸாதித்தாராம்.

இவ்விடத்தில் இன்னுமோர் ஐதிஹ்யமும் சொல்லுவதுமுண்டு; நஞ்சீயர் பட்டர் திருவடிகட்கு அந்தரங்கராய் வர்த்திக்கிற நாளிலே ஒரு கைசிகத்வாதசியன்று பட்டர் ப்ரஹ்மரதத்திலெழுந்தருளித் திருவீதியலங்கரிக்கப் புறப்பட்டவாறே நஞ்சீயரும் ஸ்ரீபாதம் தாங்கப் புக, "உத்தமாச்ரமியாய் தரிதகண்ட தாரியான உமக்கு இக்காரியம் தகாது'' என்று பட்டர் முதலானோர் மறுத்துக் கூற, நஞ்சீயர், 'எனக்கு நீ துணையாகி என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்னும் பொருளுடைய மந்திரத்தைச் சொல்லி ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட இந்த முக்கோல்தானே இன்று எனக்கு விரோதியாகிறதோ? இக்கோல் எனக்குத் துணையல்லவோ? ஸ்வரூப ரக்ஷணத்திற்கு இக்கோல் இடையூறாயின் இஃது எனக்கு வேண்டா' என்று சொல்லி த்ரிதண்டத்தை விட்டெறியப் போனாராம். அப்போது அவருடைய பக்தி விசேஷத்தைக் கண்டு அனைவரும் வியந்தனர்.]

(3—7—3) "அஞ்சுவன் வெஞ்சொல் நங்காய் அரக்கர் குலப்பாவை தன்னை, வெஞ்சின மூக்கரிந்த விறலோன் திறம் கேட்கில்.''

என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில்—"பட்டர் இப்பாட்டை யருளிச் செய்து, ஒரு ஸ்த்ரீயை விரூபையாக்கினவனுடைய திறம் கேட்கில் அஞ்சுவன் என்கையால் இத்தலைக்கு குணஹாநியாய்த் தோற்றுகின்றது; இது ஆழ்வார் அருளிச் செய்யக்கூடாது; இது எங்ஙனே சேரும்படி? என்று ஆச்சானைக் கேட்க; 'துடுப்பிருக் கக் கைவேகவேணுமோ? எம்பெருமானார் தாமே அருளிச் செய்து வைத்தாரிறே' என்ன, அருளிச் செய்தபடி எங்ஙனே? என்று கேட்க, முன்பொரு புணர்ந்து உடன் போக்கிலே பிறந்த ப்ரமாதத் தைக் கேட்டு அத்தை நினைத்து இப்போது பயப்படுகிறாள் என்ற ருளிச் செய்தார்—என்றுள்ளது.

இதனைச் சிறிது விவரிபபோம்: இவ்விடத்தில் ஆழ்வாருடைய திருத்தாயார் சூர்ப்பணகாபங்க விருத்தாந்தத்தை யெடுத் துரைத்து 'இப்படிப்பட்ட தன்மையைக் கேட்க நான் அஞ்சுகின் றேன்' என்று சொல்லியிருப்பதன் கருத்து யாது? அரக்கியின் மூக்கையறுத்ததுபோலே என் மகளின் மூக்கையும் (திருவாலி யெம்பெருமான்) அறுத்திடுவனோவென்று அஞ்சுகின்றேனென்ப தாகவன்றோ இங்குக் கருத்துத் தோற்றுகின்றது. குணக்கடலா கிய எமபெருமான் விஷயத்தில் இவ்வாறு நினைத்து அஞ்சுதல் கூடுமோ? இது குணஹாநி சொல்லுகிறபடியாகுமன்றோ என்று பட்டர் சங்கித்து ஆச்சானைக் கேட்டார். அதற்கு ஆச்சான், 'துடுப்பு இருக்கக் கைவேக வேணுமோ? எம்பெருமானார் இனிதாக நிர்வஹித்துப் பொருளருளிச் செய்து வைத்திருக்க நாம் ஏன் வருந்தவேண்டும். என்று சொல்லி அப்பொருளையும் வெளி யிட்டார்; அதாவது—'அரக்கர் குலப்பாவை தன்னை மூக்கரிந்த விறலோன்' என்றதனால் பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் நேர்ந்த பிரிவு தெரிவிக்கப்படுகிறது. இராவணன் ஸீதையைக் கவர்ந்து சென்றதற்கு மூலகாரணம் சூர்ப்பணகையின் அங்கபங்கமே யாத லால் இந்த அங்கபங்கத்தை ப்ரஸ்தாவிக்கும் முகத்தால் ஸ்ரீ ராம ஸீதைகளின் பிரிவு நினைப்பூட்டப்படுகின்றது. ஆகவே முன்பு இருவருமாய்ப் புறப்பட்டுச் சென்று ஒருவரை யொருவர் பிரிந்து பலநாள் வருந்திக்கிடக்க நேர்ந்ததே; அவ்விதமாக இப்போதும் இவர்களுக்கு [வயலாலி மணவாளனுக்கும் பரகாலநாயகிக்கும்] ஏதேனும் விதிவசத்தாலே பிரிவு நேர்ந்து பரிதபிக்க ப்ராப்தமாகு மோ வென்று அஞ்சுகின்றேன்—என்பதாம்.

(4—4—6) "தான் போலு மென்றெழுந்தான் தரணி யாளன் அது கண்டு தரித்திருப்பானரக்கர் தங்கள், கோன் போலு மென்றெழுந்தான், குன்றமன்ன இருபது தோளுடன் துணித்த வொருவன் கண்டீர்—நாங்கூர்த் திருத் தெற்றியம்பலத்தென் செங் கண்மாலே."—இப்பாட்டின் முன்னடிகட்குப் பொருள் சொல்லு வது ஸூக்ஷ்மபுத்திசாலிகளுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு இயலாது. மூற்காலத்தில் ஆப்பான் திருவழுந்தூரரையர் என்கிற ஒரு ஸ்வாமி யும் இன்னுஞ் சில முதலிகளுமாக இதற்குப் பொருள் என்ன வென்று ஆராயத் தொடங்கினர். அவர்கட்குப் பொருள் புலப் படவில்லை. அப்போது பட்டர் மிகச் சிறு பிராயத்தவராயிருந் தார். அப்போது அவர் அருளிச் செயல் மூலம் ஓதியிருந் தாரல்லர். ஆனாலும் பட்டர் சிறுபிராயமே தொடங்கி எல்லா வழிகளிலும் தமது ஸூக்ஷ்ம புத்தியைச் செல்லவிட்டுப் பல வகையான அர்த்த விசேஷங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டு ஆச்சரிய மாக விளங்கிவந்தமையால் பல பெரியோர்களும் பட்டரைப் பணிந்து அர்த்தங்கள் கேட்பதுண்டு: அப்படியே கீழ்ச் சொன்ன அரையர்முதலானோரும் பட்டரிடம் சென்று இப்பாட்டுக்குப் பொருள் என்ன? என்று கேட்டனர். அப்போதே பட்டர் 'பாசுரத்தை விளங்கச் சொல்லுங்கள்' என்று சொல்லி ஒருகால் பாசுரத்தைக் கேட்டவாறே 'தான் போலுமென்றெழுந்தான் தரணியாளன் அது கண்டு தரித்திருபபான் அரக்கர் தங்கள் கோன் போலும்' என்கிறவரையில் இராவணன் வார்த்தையின் அநுவாதம் என்று சொல்லிப் பொருளை விளக்கிக் காட்டினர். இங்கே பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தி வருமாறு—"ஆப்பான் திருவழுந்தூரரையரும் மற்றுமுள்ள முதலிகளுமாக இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறதென்? என்று பட்ட ருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஒருகால் இயலைக் கேளா 'ராவணன் வார்த்தை காண்' என்றருளிச் செய்தார். [தான் போலுமித்யாதி] ஒரு க்ஷத்ரியன்போலே எதிரி யென்று வந்தான்; அது கண்டு தரித்திருப்பான் ராக்ஷஸராஜனும்—என்று கிளர்ந்தெழுந்த ராவண னுடைய மலைபோலேயிருக்கிற இருபது தோளையும் துணித்த தனிவீரன் கிடீர்"—என்று. இப்பொருளை விவரித்துக் காட்டு வோம். நாங்கூர்த் திருத்தெற்றியம்பலத் தெம்பெருமான் யாவ னென்னில்; இராவணனுடைய மலைபோன்ற இருபது தோள்களை

யும் துணித்த தனிவீரன். அந்த இராவணன் எப்படிப்பட்டவனென்னில்; மிகவும் அஹங்காரந் தோற்றச் செருக்கி வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டே போர்க்களத்தில் கிளர்ந்தவன். அப்படி அவன் செருக்குடன் சொன்ன வார்த்தை ஏதென்னில்; '|தான் போலுமென்றெழுந்தான் தரணியாளன் அது கண்டு தரித்திருப்பான் அரக்கர் தங்கள் கோன் போலும்' என்கிற இவ்வார்த்தையாம். இவ்வார்த்தைக்கு அர்த்தமேதென்னில் ?; இராமனென்று ஒரு பயல் தான் ஒரு பெரிய க்ஷத்ரியன் போல எதிரியென்று வருகிறதாம்; அதைக் கண்டு ஒருவன் பொறுத்திருக்கிறதாம்.. அப்படிப் பொறுத்திருப்பவன் ராக்ஷஸர்கட்குத் தலைவனென்று பெயர் சுமந்திருப்பதாம். என்று வெகு அற்பமாகச் சொல்லி யுத்தத்திற்குக் கிளம்பினனென்கை. இதனால், இராமன், தனக்கு எதிரியென்று புறப்படுவதற்கும் தகுதியற்றவன் என்பதும், இராமன் போர்க்கு வரச் செய்தேயும் இராவணன் தான் ஆறியிருப்பது தன் பெருமைக்குத் தகாதென்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டனவாம்.

இப்பாட்டின் இவ்வரிய பெரிய பொருளை உணராதவர்கள் பிறரும உணர்ந்து கொள்ள இடமில்லாதபடி " தான் போலுமேன்றெழுந்தான் " என்றும் " கோன்போலு மேன்றெழுந்தான் " என்றும் பாடத்தையே மாறுபடுத்திப் பதிப்பித்தும் ஓதுவித்தும் வருவது வருந்தத்தக்கது.

(5—1—2) " பள்ளச் செறுவில் கயலுகளப் பழனக் கழனியதனுள் போய்ப், புள்ளுப்பிள்ளைக்கு இரைதேடும் புள்ளம் பூதங்குடிதானே."—முற்காலத்தில், ஆலவாயுடையான் என்பானொரு தமிழன் பட்டரிடம் வந்து இப்பாட்டில் ஒரு கேள்வி கேட்டான்: பள்ளச் செறுவில் கயலுகள' என்ற போதே அவ்விடத்து வயல்களில் மீன்கள் அளவற்றுக் கிடக்கின்றமை வெளிவந்துவிட்டது ; அப்படி யிருக்க ஈற்றடியில் 'இரைதேடும்' என்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? மீன் அருமைப் பட்டிருந்தாலன்றோ இரைதேட வேண்டும் ; கொள்வார் தேட்டமாம்படி குறையற்றுக் கிடக்கும் போது தேடிப்பிடிப்பதாகச்சொல்லுவது பொருந்துமோ? என்று கேட்டான் ; இதற்குப் பட்டர் அருளிச் செய்ததாவது—பிள்ளாய்! நீ கற்றவனாயினும் சொற்போக்கு அறிந்திலை ; " பிள்ளைக்கு இரை தேடும் " என்றுள்ளது காண் ; அங்குள்ள மீன்கள் நிலமிதியாலே தூணும் துலாமும் போலே தடித்திருக்கும் ; அவை

பறவைக்குட்டிகளின் வாய்க்குப் பிடிக்கமாட்டாவாகையால் உரிய சிறுமீன்கள் தேடிப்பிடிக்க வேண்டுமத்தனையன்றோ என்றாராம். (ஸ்வா) பாலசிஷ்யர்கள் அவகாஹித்துக் கொள்ளக்கூடிய சிறு விஷயங்களை மஹாசாஸ்த்ர ஸாகரத்திலிருந்து ஆசாரியர்கள் உபதேசிக்கத் தேடுகின்றமை இவ்விடத்திற்கு உள்ளுறை பொருளாகும்.

(தொடரும்.)

இந்த வியாஸத்தின் அநுபந்தம் இனி "அருளிச் செயல் விசேஷார்த்தங்கள்" என்ற மகுடத்தின்கீழ் ஸஞ்சிகை தோறும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம்

[பத்ராதிபர்]

(201-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.)

கீழ் வாஸுதேவாதி வ்யூஹங்களைப்பற்றி யதாமதி தெரிவிக்கப்பட்டது. இங்கு அந்த வ்யூக சதுஷ்டயங்களில் நின்றுமுண்டாய் தங்களை த்யாநியாநிற்கும் சேதனர்களின் லலாடாதி (நெற்றி முதலான) அவயவங்களில் வீற்றிருந்து அவரவர்களின், தாபத்ரயாதிகளாலுண்டாகும் தாபத்தின் ஶமநத்தையும், ஶரீர ரக்ஷணத்தையும் பண்ணுநிற்கும் கேஶவாதி வ்யூஹாந்தரங்களைப் பற்றிச் சிறிது தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அடியேன் சிற்றறிவுடையனாதலால் அடியேனால் எழுதப்படுமவைகளில் தவறுகள் மலியக் காணக்கூடும். அத்தவறுகளை அறிவாலுயர்ந்த பெரியோர்கள் திருத்தி யநுக்ரஹித்தால் அவைகளை அனைவருமறியுமாறு வைஜயந்தியின் வாயிலாய் வெளியிட்டு அவர்கள் செய்த பெருநல்லுதவிக்குத் தலையல்லால் கைமாறிலாதவனாகக் கடவேன்.

கேசவன், நாராயணன், மாதவன் என்று சொல்லப்படுகிற மூன்று திருநாமங்களும் ஶாந்தோதிதர் என்கிற வ்யூஹவாஸுதேவரிடத்தில் நின்றும் உத்பன்னர்கள். கோவிந்தன், விஷ்ணு, மதுஸூதனன் என்கிற மூன்று திருநாமங்களும், ஸங்கர்ஷணரிடத்திலிருந்து உத்பன்னர்கள். த்ரிவிக்ரமன், வாமனன், ஸ்ரீதரன் என்று சொல்லப்படுகிற மூன்று திருநாமங்களும் ப்ரத்யும்நரிடமிருந்து உத்பன்னர்கள். ஹ்ருஷீகேசன், பத்மநாபன் தாமோதரன் என்கிற மூன்று திருநாமங்களும் அநிருத்தரிட

மிருந்து உத்பன்னர்கள். ஆக வாஸுதேவ, ஸங்கர்ஷண, ப்ரத்யும்ந, அநிருத்தர்களென்கிற வ்யூஹசதுஷ்டயத்தில் நின்று முண்டான கேஶவாதி வ்யூகாந்தரங்கள் பன்னிரண்டு.

1. அவர்களில் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நியந்தாவாய் தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்களின் க்லேஶத்தைப் போக்குமவனுயிருக்கும் கேஶவன் ஸ்வர்ணவர்ணனுய் நான்கு சக்ரங்களை ஆயுதமாகக் கொண்டு ஸ்ரீதேவியோடு லலாடத்தில் வீற்றிருந்து "லலாடே ஸததம் தே(தே)வ்யா ஸ்ரீயாஸஹ விராஜிதம்—சதுஶ்சக்ரம் நமஸ் யாமி கேஶவம் கநக ப்ரப (ப)ம் என்று தன்னை வணங்குமவர் களை வாழ்வியாநிற்பன்.

2. ஸமஸ்த சேதநாசேதநங்களை ஆதாரமாகவும் ஆதேய மாகவுமுடைய நாராயணன் நீருண்ட காளமேகம்போல் ப்ரகாஶி யாநின்றுகொண்டு நான்கு ஶங்க (க)ங்களை ஆயுதங்களாக வுடையனுய் அம்ருதோத்பவா தேவியோடு கூட வயிற்றின் நடு வில் வீற்றிருந்து "அம்ருதோத்பவயா தேவ்யா ஸமாஶ்லிஷ்டமதோ த(தோ)ரே—நாராயணம் க(க)நஶ்யாமம் சதுஶ்ஶங்க (க)ம் நமாம்யஹம் | என்று தன்னைத் தொழுவார்க்குத் துணையாகா நிற்பன்.

3. மாவித்யா(த்)ச ஹரேः ப்ரோக்தா தஸ்யாः ஸ்வாமீ த(த)வः ஸ்ம்ருதः என்கிறபடி ஸமஸ்தமான வித்யைகளுக்கும் ஸ்வாமியாயிராநின்ற மாதவன் இந்த்ர(த்ர) நீலநிப(ப)னுய் நான்கு க(க)தைகளைக் கையிற்கொண்டு கமலா தேவியோடு ஹ்ருத(த)யத்தில் வீற்றிருந்து நித்யம் கமலயா ஶ்லிஷ்டம் ஹ்ருத(த)யேஹம் த(த)யாம் பு(பு) தி(தி)ம்—மாத(த)வம் மணி ப(ப)ங் காப(ப)ம் சிந்தயாமி சதுர் க(க)த(த)ம் | என்று தன்னைச் சிந்திப்பார்க்குச் சரணுயிருப்பன்.

4. நஷ்டாம்ச த(த)ரணீம் பூர்வம் கோ(கோ)விந்தோ (தோ)யஸ் ஸலப்த(த)வாந் என்கிறபடி நஷ்டமான பூமியை யடையப் பெற்றவனை கோ(கோ)விந்தன் சந்த்ரனைப்போல் ப்ரகா ஶியா நின்றுகொண்டு நான்கு தநுஸ்ஸுகளை ஆயுதங்களாக வுடையனுய் சந்த்ர(த்ர)ஶோ பி(பி) நீ தேவியுடன் கண்டத்தில் வீற்றிருந்து தே(தே)வ்யாச சந்த்ர(த்ர) ஶோபி(பி)ந்யா தே(தே) வம் கண்டே(டே) விராஜிதம்—சந்த்ர(த்ர) பா(பா)ஸம் சதுஶ்

ஶார்ங்க(ம)ம் கோவிந்த மஹமாஶ்ரயே | என்று தன்னையாஶ்ரயிக்குமவர்களை, யாதரியா நிற்பன்.

5. நதத(உ)ஸ்தி விநாயத் ஸ்யாத் மயா பூ(ஹூ)தம் சராசரம் என்கிறபடியே எங்கும் வ்யாபித்திரா நிற்கும் விஷ்ணுவானவன் பத்ம கிஞ்சல்க நிபனுய் நான்கு ஹலத்தை (கலப்பைகளை) ஆயுதங்களாகக்கொண்டு விஷ்ணு பத்நீதேவியோடு கூட வயிற்றின் வலது பக்கத்தில் வீற்றிருந்து விஷ்ணு பத்ந்யாக்ய(வூ)யா தேவ்யா குக்ஷௌ த(க்ஷி)க்ஷிண பார்ஶ்வக(ம)ம்—விஷ்ணும் சதுர்ஹலம் வந்தே(டெ) பத்ம(ஜ) கிஞ்சல்க ஸந்நிப(ஹ)ம் | என்று தன்னைச் சேவிப்பார் க்ஷேமத்தைக் கருதாநிற்பன்.

6. மத்வாக்ய (யூவூ)ம் அஸுரம் ஹந்தி என்கிறபடி மது என்ற அஸுரனைக் கொன்று நிஷ்ப்ரதிபக்ஷ லக்ஷ்மீகனுன மது ஸூதநன் கமலத்தின் காந்தியையுடையனுய் நான்கு உலக்கைகளை ஆயுதங்களாகக் கொண்டு வைஷ்ணவீ தேவியோடு வலது புஜத்தில் வீற்றிருந்து வைஷ்ணவீ ஸம்ஜ்ஞயா தேவ்யா கலிதம் த (க்ஷ) க்ஷிணே பு (ஹு) ஜே—சதுர்முஸலமப்ஜா (ஜா) ப (ஹ) ம் ஸம்ஶ்ரயே மதுஸூதநம் என்று தன்னை யடைந்தார்களை ஆதரியா நிற்பன்.

7. த்ரிரித்யேவம் த்ரயோ வேதாஃ கீர்த்திதா முநிஸத்தமை:—க்ரமேஸே தாம்ஸ்ததா (யா) ஸர்வாந் த்ரிவிக்ரம இதி ஸ்ம்ருதஃ | என்கிறபடி ஸர்வவேத ப்ரதிபாத்ய ((த்ய))னு யிருக்கும் த்ரிவிக்ரமன் அக்நிவர்ணனுய் நான்கு கத்திகளைக் கையில் தரியா நின்றுகொண்டு வராரோஹா தேவியோடு வலது தோளில் வீற்றிருந்து தக்ஷிணாம்ஸே தயாவார்யிம் வராரோஹாயிபம்ப்ரபும் அக்நிவர்ணம் சதுஃ வட்கம் ஹாவயாமி த்ரிவிக்ரமம்—என்று தன்னை த்யாநிப்பார்க்கு ரக்ஷகனுயிருப்பன்.

8. த்ரு (ஷ்ட) ஷ்ட்யா ஸ்வகாந்த்யா வாமாநி ஸுகா (வா)நி நயதீதி யஃ என்கிறபடி ஸுவப்ரதனுன வாமநன் பா(லா)ல ஸூர்யகாந்தியையுடையனுய் நான்கு வஜ்ராயுதங்களையுடையனுய் ஹரிப்ரியா தேவியோடு வயிற்றினிடது பக்கத்தில் வீற்றிருந்து ஹரிப்ரியாயுதம் குக்ஷௌ வாமபார்ஶ்வஸ்த (ய) புண்டரக (ம)ம்—வாமநம் பா(லா) லஸூர்யாப(ஹ)ம் சதுர்வஜ்ரம்

விஹாவயே | என்று தன்னை ஹாவிப்பார் பாபங்களைப் பஞ்சு போல் பரக்கடியா நிற்பன்.

9. ஶ்ரியம் த(ய)ரதி நித்யம் யஃ ஸ்ரீயரஸ்ஸது கீர்த்திதஃ என்று பெரிய பிராட்டியாரை பரத்வத்திற்போலே வ்யூஹத்திலும் விடாமல் மார்பில் தரியாநின்ற ஸ்ரீயரன் புண்டரீகநிஹனுய் நான்கு பட்டாக்கத்திகளை ஆயுதங்களாகக்கொண்டு ஶார்ங்கிணீ தேவி யோடு இடது புஜத்தில் வீற்றிருந்து வாமவாஹேன மஹாவா ஹாம் ஶார்ங்கிணீபதி மவ்யயம்—ஸ்ரீயரம் புண்டரீகாஹம் சதுஃ பட்டஸமாஶ்ரயே என்று தன்னை யடைந்தாரை யாதரியா நிற்பன்

10. ஹ்ருஷீகாணீந்த்ரியாண்யாஹுஃ தேஷாமீஶோய தோஹவாந்—ஹ்ருஷீகேஶஸ்ததோ விஷ்ணுஃ வ்யாதோ தேவே ஷுகேஶவஃ என்று இந்த்ரியங்களை நியமியாநின்ற ஹ்ருஷீ கேஶன் மின்னற்போல் ப்ரகாஶியாநின்றவனுய் நான்கு முத்கரங் களை ஆயுதங்களாகவுடையனுய் தேவதேவிகாதேவியுடன் இடது தோளில் வீற்றிருந்து தேவதேவிகயா தேவ்யா ஶ்ரிதம் வாமாம்ஸ ஸம்ஶ்ரிதம்-சதுர்முத்கரதூரமப்யே (ஹ்ரு) மி ஹ்ருஷீகேஶம் தடித் ப்ரஹம் | என்று தன்னையடைந்தார்க்கடைக்கலமா யிருப்பன்.

11. பார்த்தி(ஶ்ரி)வம் ஸூரிபத்மஞ்ச நாஹா வஷ்டதளம் மஹத்—யஸ்ய ஹேமமயீ திவ்யா கர்ணிகா மேருருச்யதே | யஸ்ய நாஹெள தத்பத்திஃ பத்ம நாஹஸ் தஉச்யதே என்கிறபடி உந்தி யில் பத்மத்தையுடைய பத்மநாபன் சூர்யனைப்போல் ப்ரகாஶியா நின்றவனுய் பஞ்சாயுதங்களையுமுடையனுய் மஹாலக்ஷ்மீ தேவி யோடு ப்ருஷ்டபாகத்தில் (முதுகில்) வீற்றிருந்து ப்ருஷ்டேஸம்ருஹ் ஷ்டயா தேவ்யா மஹா லக்ஷ்ம்யா வ்ராஜிதம்—பஞ்சாயுயம் பத்நாஹம் ப்ரணமாம்யர்க்க ரோசிஷம் | என்று தன்னை வணங் கினரை வாழ்வியா நிற்பன்.

12. தாமாநி லோகநாமாநி ஹாந்தியஸ்யோதராந்தரே— என்கிறபடி லோக நாமங்களை உதரத்திலுடைய தாமோதரன் பட்டுப்பூச்சிபோல் ப்ரகாஶியா நின்றுகொண்டு நான்குபாஶங் களைக் கையிலே யுடையனுய் லோகஸுந்தரீ தேவியோடு பிடரி யில் வீற்றிருந்து ஸதா ககுதமதம் லோக ஸுந்தரீபதிமவ்யயம் தாமோதரம்சதுஃ பாஶம் இந்த்ரகோப நிஹம் ஹஜே என்று தன் னைத் துதிப்பார்க்குத் துணையாகா நிற்பன்.

ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரிக்கும்போது அநுஸந்திக்கும் ப்ரகாரம் ப்ரஸங்காத் இங்கு எழுதப்படுகிறது.

	திருமண்	ஸ்ரீ சூர்ணம்
நெற்றியில்	கேஶவாய நம:—	ஸ்ரீயை நம:
வயிற்றில்	நாராயணாய நம:—	அம்ருதோத்பவாயை நம:
மார்பில்	மாதவாய நம:—	கமலாயை நம:
கழுத்தில்	கோவிந்தாய நம:—	சந்த்ரஶோபிந்யை நம:
வயிற்றின் வலது பக்கத்தில்	விஷ்ணவே நம:	விஷ்ணு பத்ந்யை நம:
வலது புஜத்தில்	மதுஸூதநாய நம:	வைஷ்ணவ்யை நம:
வலது தோளில்	த்ரிவிக்ரமாய நம:	வரரோஹாயை நம:
வயிற்றினிடது பக்கத்தில்	வாமநாய நம:	ஹரிப்ரியாயை நம:
இடது புஜத்தில்	ஸ்ரீதராய நம:	ஶார்ங்கிண்யை நம:
இடது தோளில்	ஹ்ருஷீகேஶாய நம:	தேவதேவிகாயை நம:
முதுகில்	பத்மநாபாய நம:	மஹாலக்ஷ்ம்யை நம:
பிடரியில்	தாமோதராய நம:—	லோகஸுந்தர்யை நம

தியானம்

(வி. கே. ஆ. எஸ். ரகுநாதாச்சாரி, பி. ஏ., எம். ஐ. எஸ். ஏ.)

நாமெல்லோரும் தியானமென்ற வார்த்தையை அடிக்கடி பிரயோகப் படுத்துகிறோம். ஆனால் அது எதைக்குறிக்கின்றது, அதனுடைய தன்மை தானென்ன? என்பனவற்றைப் பற்றி நாம் ஸாதாரணமாக ஆராய்வதில்லை. அதன் பொருள் நம் மனத்தகத்தே பதிந்து கிடக்கின்ற தாதலின் அச்சொல் வழங்கி வரத் தலைபபட்டு விட்டது. தியானம் என்ற பக்குவ நிலையை நமமுணர்ச்சிகளால் சிறிதளவு அறிதலாகுமாயினும் விவரித்துரைத்தல் கடினமானதே.

இவ்வுலகத்திலே நாம் தோன்றிய காலத்திலேயே நம்முடன் பிறப்பாகத் தோன்றி நம்மை முற்றிலும் அழித்து விடுகின்ற 'பற்று' என்று ஸாதாரணமாகக் கூறப்படும் ஆசையாகிற பந்தத்தை நாமறிவோமல்லவா? அது எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நமக்குக் கீழ்மைததனத்தை உண்டு பண்ணுவிக்கின்றதோ அவ்வளவுக்

கவ்வளவு நமக்கு மேன்மையை யளிக்கக்கூடிய 'பற்று' மொன்றுளது. அதனை நாம் 'பக்தி' என்ற பெயர் கொண்டழைக்கிறோம். எப்படி நீசப் 'பற்று' உலகப் பொருள்களுக்கும் நமக்கும் பாந்தவ்யத்தை ஏற்படுத்து விக்கின்றதோ அப்படியே தூய்மையான 'பற்றாகிய' பக்தியும் ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கு மந்தரங்க ஸம்பந்தம் செய்விக்கின்றது. அது சேஷியின்பால் சேஷனுக்கு அர்ஹதவத்தையும் சேஷன் பால் சேஷிக்குக் கிருபா கடாக்ஷத்தையும் நிலை பெறச் செய்கின்றது. இவ்வளவு குணவிசேஷங்களுள்ள பக்தி தலை யெடுத்து ஓங்கி வளருங் காலத்திலே தளிர்த்து நிற்கின்ற தன்மையில் தியானமாக மிளிர்ந்து முற்றின நிலையிலே தியானமே ஆகிவிடுகின்றது (மாகவே தழைக்கின்றது.)

இப்படிப்பட்ட தியானம் ஒருவர் பால் காணப்படுமாயின் அவர் எம்பெருமானுடைய பரி பூர்ண கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்திரரானவரென்பதை நாம் அநேக வாயில்களால் அறியலாகும். பண்டைக் காலத்தில் ஒரு முனிவர் வனமொன்றில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவரிடம் சிஷ்யனாக விருப்பான் வேண்டி ஒருவன் வந்து சேர்ந்தான். வெகு நாட்கள் வரையில் அவன் அவருகந்த பணிவிடைகளைச் செவ்வனே இயற்றி வந்தும் அவர் அவனுக்கு ஒன்றுமுபதேசியாது மோனமாகவே யிரா நின்றார். அந்நிலையிலும் அவன் தன்குன்றாப் பக்திப் பெருக்கினால் சற்றும் மனம் தளர்ந்திலன், நொந்து மிலன். முதலில் நம்பிக்கை யேற்பட்டு அது பக்தியாக வளர்ந்து பிறகு பக்தி முதிர்ந்து தியானமாக வளர ஆரம்பித்தது. இப்படித் தியானத்திலேயே சில நாள் சென்றது. ஒரு நாள் காலை முனிவர் ப்ருஹத் சங்கியை கழித்து கொள்ளச் சென்றார். சிஷ்யனும் கூடவே சென்றான். முனிவரை நெருங்கி ஒரு பன்றி வர அவர் 'டுர் டுர்' என்று உச்சாரணம் செய்தார். உடனே பன்றி விலகிப போயிற்று. சிஷ்யன் ஸத்ஸங்கத்திலே இத்துணை நாள் பொறுமையுடன் வதிந்து வந்தவனேயன்றோ? ஆகவே எப்படி அசுசித்தன்மை பொருந்திய பன்றி 'டுர் டுர்' என்று சொன்ன காலத்திலேயே முனிவரை விட்டு விலகிச் சென்று விட்டதோ அவ்வண்ணமே இகப்பற்றும் 'டுர் டுர்' என்று சொன்னவளவிலே அகன்றிடலாகும் என்று அவனுக்கு எண்ண முதித்தது. அவ்வினாடியே முனிவர், தனக்கு இத்துணை நாள் பொறுத்ததின் பெரும் பலனையளித்துவிட்டார் என்று

ஆனந்தக் கூத்தாடினர். மேனி சிலிர்த்தான். மெய் மறந்தான். அவன் வாயினின்றும் 'டுர், டுர்' என்ற சொற்களே புறப்படலாயின. அவ்விடத்திலேயே குரு சரணார விந்தத்தின் பால் ஏகாக்ரசித்தனுய்த் தனக்குபதேசிக்கப்பட்ட மந்த்ரத்தை உச்சாடனம் செய்துகொண்டேயிருந்து பரிபக்குவ நிலையை யெய்தின வளவிலே "கனக கிரிமேல் கரியமுகில் போல் வினதை சிறுவன் மேற்கொண்டு" எம்பெருமான் அவனுக்குக் காட்சியளித்து ஆசிர் வதித்துச் சிலகாலம் அடியார்கள் நிமித்தம் இப்பூமியில் வசிக்கும்படி ஆக்ஞாபித்தான். சீடனும் எம்பெருமான் கட்டளையைச் சிரஸாவஹித்துச் சின்னுள் உலகத்திலே இனிது வாழ்ந்திருந்து பிறகு" இந்த உடல் விட்டு இரவி மண்டலத்தூடேகி

இவ்வண்டங் கழித்திடையிலாவரண மேழ்போய்
அந்தமில் பாழ்கடந்து அழகார் விரசைதனிற் குளித்து அங்கு
அமானவனுலொளி கொண்டசோதியும் பெற்று அமரர்
வந்தெதிர் கொண்டலங்கரித்து வாழ்த்தி வழிநடத்த
வைகுந்தம்புக்கு மாமணி மண்டபததுச் சென்று
அடியார்கள் குழாங்களழ கோலக்க மிருக்க
ஆநந்தமயமான மாமணி மண்டபத்துப
படியாதுமில் படுக்கையாயிருக்கும நந்தன்
பணுமணிகள் தம்மினெளி மண்டபத்தினிடையில்
வடிவாரும் மாமலராள் வலவருகும் மற்றை
மண்மகளும் ஆய்மகளும் இடவருகும் இருக்க
நடுவாக வீற்றிருக்கும் நாரணனைக் கூடினான்.

பின்னும் வால்மீக முனிவருடைய ராம நாம ஜபம் எவருமறியாததன்று. இப்படிப்பட்ட தன்மை வாய்ந்தது தியானம்.

ஆகவே தியானமே இவ்வுலகத்தினின்றும் நம்மைக் கை தூக்கி விடுவதாகிய உண்மைப் பொருளாகும். மற்றவையனைத் தும் தோற்றமேயன்றி நித்தியமானவையல்ல. மாயையே உருவாகிய யிவ்வுலகத்திலேயே மக்களாய்த் தோன்றினநாம்அநுஸரிக்கக் கூடிய முக்கிய கடமைதானென்னெனில், பரிசுத்தம் பொருந்திய தூயவாழ்க்கையைக் கைப்பிடித்தொழுகுதலேயாகும். அப்பொழுதுதான் பற்றறும் பக்தியுறும் தியானம் வளரும். பக்குவ நிலையெய்தும்.

ஆமாம், எல்லோரும் புண்ணியமானதொரு கண்ணிய வாழ்க்கையை நடத்துதல் வேண்டுமென்று நாக்கடிப்பாகவும் வாய்ப்பறையாகவும் சாற்றுதலியலும். ஆனால் அநுபவ பூர்வமாகக் கையாளுதற்கில்லையே, எத்தனையோ பெயர் அவ்வண்ணம் முயன்றும் தம் முறுதியினின்றும் நழுவிப் போந்தனரே ஆதலின் இஃதியலாததாகும் என்று ஒரு சிலர் கூறுவர். அநேகர் அவ்வண்ணமாகத் தாழ்ந்தும் போயிருப்பதாகக் காணப்படலாம். ஆனால் உண்மை யஃதன்று ஏனெனில் "இருப்புறினும் தொண்டர்க்கு வேண்டுமிதமல்லால் திருப்பொலிந்த மார்பனருள் செய்யானன்றோ? ஆகவே நாம் செய்யவேண்டியதென்ன? எவர்க்கும் இத்தகைய மேன்மைத்தான காரியம் முடித்தற்பாலதன்று என்று சொல்பவர்க்கு அதை முடித்துக் காட்ட முற்படவேண்டும். இவ்வண்ணம் முற்படுவது அஹம்பாவத்தைக் காட்டாது. ஏனெனில்? இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் சிரஸாவஹித்து நாம் முடித்துக் காட்டினால் எல்லோரும் நம்மைப்போல முற்பட்டு நற்பலனை யடைவர். ஆகவே நாம் உலகோர் மாட்டு நன்மை செய்தோரேயாகின்றோம். 'நாம் கைக்கொண்ட காரியத்தைப் பூர்த்தி செய்வோமென்றெண்ணி யிருப்பது பேதமைத்து' என்று கலியின் மாயையினால் கவரப்பட்டுரைப்பவருடைய கட்டுரைகட்குச் சிறிதும் செவி சாய்க்காது நாம் தியானத்தின் மாட்டு நம்முடைய சிரத்தையைத் தினே தினே அதிகரிப்பித்துக் கொண்டே செல்லவேண்டியதே நமது கடமை. அதன் பலனைப் பற்றி நமக்குக் கவலை யெற்றுக்கு? நாம் விதியை யநுஸரித்துக் கர்மத்தைச் செய்துவருவோமாயின் ஸர்வாந்தர்யாமியே அதனுடைய பலனை இனிதாக்கிடுவன். அதையே யன்றோ பகவத்கீதையிலும். "நான் ஸ்வேச்சாதிகாரி. ஆயினும் பக்த பராதீனன்" என்ற கருத்துப்பட ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மா அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

ஆகவே, நாம் நம்முடைய காரியத்திலேயே கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்து பிறருடைய தூண்டுதலானவார்த்தைகளையும் அவருடைய அசிரத்தையையும் கொஞ்சமும் கண்ணெடுத்துப் பாராது நம்முடைய மேற் போக்கையே கவனித்துவரவேண்டும். நாம் உய்வதன்றிப் பிறரையும் உய்விக்க வழிகாட்டியாக விருக்கும் இத்தூய்மையான வாழ்க்கையிலே நாம் ஈடுபட் டிருப்போமாயின் முயற்சியே திருவினையாக்கிவிடும். நம்முடைய தியானம்

சிறிதளவும் தளர்ச்சி யடையாவண்ணம் நாமதனை இமைபோலப் பாதுகாத்து வரல் வேண்டும். அன்புந் தியானமுந் ததும்பும் தன்மை என்னே பெரிது! அன்பு அதிகரிக்க அதிகரிக்கத் தியான மும் ததேவத் ததும்புகின்றது. மேற்கண்ட வற்ருல் தியானமே ஒருவற்கு நிரந்தரமான ஸந்தோஷத்தை மிகுதியும் தரவல்லது என்பது வெள்ளிடை மலையன்ருே ?

மேன் மேலும் ஒருவனுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டக்கூடிய தியானத்தின் சக்திகள் வெகு அபூர்வமானவையே யாகும். பக்த ஞெருவன் கல்லிலும் கடவுளைக் கண்ணுரக் காணலாகும் என்ருல் அதன் சக்தியினருமை தானென்னே ! அச்சக்தி நிரந்தரமாயிருப் பது. எந்நாளும் அழியாதது. உயிருதறிய உடலத்திலும் உயிரை யுண்டாக்க வல்லபெருமை அச்சக்திக்குளது என்பதினின்றே அச்சக்தியின் போற்றருந்தன்மை தெற்றென விளங்குவதாகின் றது. இச்சக்தியைத் தன்னகத்துக் கொண்டு ஒளிரும் தியானம் எவருக்கு ஸ்ரீய: பதியின் பால் இயற்கை யாகவே உண்டாகின் றதோ அவர்கள் உண்மையிலேயே மிகுந்த ஸந்தோஷ வந்த ராகின்றனர். தியானம் இயற்கையிலேயே உண்டாதல் வேண்டும் என்று ஒரு பெரியார் பின்வருமாறு வற்புறுத்தி யுள்ளார். "நம் பிக்கையினுலும் தியானத்தினுலும் ஏற்படும் ஒரு சக்தியைக் கொண்டு வெகு எளிதில் [illegible] அடைதல் கூடும். ஆனல் வாதத்தினல் ஒரு காலும அதனை யெய்துதலியலாது"

ஆகவே நாம் "ஒன்றே செய்க. ஒன்றும் நன்றே செய்க. நன்றும் இன்றே செய்க" என்ற பிரகாரம் மேற்சொன்னபடி தூய வாழ்க்கையில் இன்று தொட்டே ஈடுபட்டு தியானப் பிழம் பாய் ஒளிர்ந்து, எம்பெருமானுடைய திருப்பாதார விந்தங்களை நாம் புகலுறுமாறு எம்பெருமானுர் தம கருணை நோக்கெனுந் தூடுப்புக்கொண்டு நம்மை உந்திச் செல்வாராக.

கோயில் அண்ணன் திருவடிகளிலே சரணம்

ஸ்ரீ பாஷ்ய முத்ரணம்

[ஸ்ரீ. உ. வே. அனந்தாசாரியார் ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிட் பச்சையப்பன் காலேஜ்]

ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜன் அருளிச செய்த ஸ்ரீ பாஷ்ய க்ரந் தத்திற்கு முக்கியமான அநேக வ்யாக்யாநங்களுடன் தேவநாகர

லிபியில் ஒரு பதிப்பு இதுவரை வெளிவராதது பெருங்குறையாகக் காணப்படுகிறது. இக் குறையைப்பற்றி, வடதேசங்களில் (காசி, கல்கத்தா முதலிய இடங்களிலிருந்து வந்த அநேக வித்வான்களும் அடியேனிடத்தில் சொன்ன துண்டு. நமது தென்தேசத்தில் அவதரித்த அபூர்வ க்ரந்தங்களை நல்லநிலையில் ஸம்ரக்ஷிக்கவேண்டு வது தென் தேசத்தவர்களுடைய கடமையல்லவா? இக்குறையை நீக்குவதன் பொருட்டு ஸ்ரீச்ருதப்ரகாசிகை முதலான பத்துவ்யாக்யாநங்களுடன் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அச்சிட்டு வருகிறோம். அதில் கூூெ◌ாமாவ ஷஷீ ஸஐஸ்ய ஊதி வுத்திவுஸவ ஸஹூவாகஃ, என்ற வங்க்தி ஆஸேது ஹிமாசலம் பரிநிஷ்டித வித்வான்கள் அனைவராலும் ஸேவிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதற்குமுன் அச்சிட்ட அநேக முத்ரித புஸ்தகங்களிலும் இப்படியே பாடம் இருந்தபடியால் இந்த பாடத்தில் விவாதம் இல்லை என்று எண்ணி அச்சிட்டோம். கழிந்த வைகாசிமீ பெருமாள் கோயிலில் ஸ்ரீ தேவப் பெருமாள் மஹோத்ஸவத்தில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார் ஸ்வாமி அடியேனிடத்தில், வுதிவுஸவஸஹூவாகஃ என்றல்லவோ சுத்தமான பாடம் அதை கவனித்ததில்லையோ? என்று கேட்டார். அடியேன் இந்த பாடபேதத்தைப்பற்றி கேள்விப்படாததால் அப்படி இருக்குமோ வென்று ஸம்சயப்பட்டு, அந்த ஸ்வாமிக்கு, அடியேன், இன்னும் பல ஸ்ரீகோசங்களைப்பார்த்து ஆராய்ந்தும், இன்னும் பல வித்வான்களைக் கேட்டும் தெரிந்து கொண்டு நிர்ணயம் சொல்லுகிறேன் என்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டேன். ஷை அண்ணங்கராசார் ஸ்வாமி சிறிதுநேரத்துக்கெல்லாம் பழைய ஓலைப்ரதி ஒன்றை அடியேனுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அதைப் பார்த்ததில் ஸஹூவாகஃ என்ற பாடமே இருந்தது. அதற்குப்பின் அங்கு எழுந்தருளி இருந்த அநேக வித்வான்களிடம் இந்த விஷயத்தை ப்ரஸ்தாபித்தபோது சிற்சில பெரியவாள் ஸஹூவாகஃ என்ற பாடமே சரி என்று ஒப்புக் கொள்வதுண்டு எனத் தெரியவந்தது. அதன்மேல் ஸ்ரீ தத்வடீகையை அச்சிடுவதற்காகப் பரிசோதித்தபோது அதில் வுதிவுஸவஃ—கவவாஊாவவாஊஃ, தஸ்ய ஸஹூவாகஃ என்று வங்க்தியைக் கண்டோம். கண்ட பிறகு ஸஹூவாகஃ என்ற பாடமே ஸ்ரீ தேசிகன் உகந்தருளின பாடம் எனத் தெரியவந்தது. ஸஹூவாகஃ என்ற பாடம் ஸ்ரீ தேசிகனுடைய காலத்தில் இருந்திருக்

காது. அப்படி இருந்தால் ஸ்ரீ தேசிகன் அந்த பாடத்தையும் எடுத்து ஆவாபோத்வாபங்களைச் செய்யாமல் இருக்கமாட்டார். ஆகையால் ஸஜ்ஜீவாஸ: என்ற பாடம் பிற்காலத்தில் முளைத்திருக்க வேண்டும் என ஊஹிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவ்விரண்டுபாடங்களில் ஸஜ்ஜீவாஸ: என்பதே ஸஹ்ருதயரமணீயம் என்றும் தோன்றுகிறது. இவ் விரண்டு பதங்களுக்கும் அர்த்தத்தில் ஸ்வல்ப வ்யத்யாஸம் உண்டு. சந்தர்பாநு குணமாக ஒருபதத்தினுடைய அர்த்தத்தை மற்றொரு பதத்திற்குக் கொள்ளவேண்டியதுண்டு. ஸஜ்ஜீவாஸ: என்னும் பாடத்தை ஒப்புக்கொண்டால் அதற்கு ஸஜ்ஜாவாஸ: என்ற பதத்தின் அர்த்தத்தை ஆரோபணம் செய்து வாக்யார்த்தத்தைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டி வரும். ஸஜ்ஜாவாஸ: என்னும் பாடத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் அந்த ச்ரமம் இல்லை. இந்த விஷயத்தில் பண்டிதர்கள் யதோசிதம் வ்யவஸ்தை செய்துகொள்ளுவார்கள் என்று விஜ்ஞாபிக்கிறேன்.

> நிசேசித்ருணாம் விசேஷாம் ஸாரஸாரவிவேகிநாம்
> ஸஹ்ருதி ஸரணிஜ்ஜீஜ ஸரஸாநு ப்ரஸாதிநம்
> அநந்தார்யார்சோக்த ந்யாயமிஜ ந்யாயை:
> ஸ்ரீ பாஷ்ய பாடஸஜ்ஜீவம் விமர்சேய ஸதாம் சதே ||

வெ. அநந்தார்யர்.

பத்ராதிபரின் குறிப்பு

ஸ்ரீ பாஷ்ய விஷயமாய் ஏற்பட்டிருக்கும் சர்ச்சையைப் பற்றிச் சிறிது கவனிக்கும்படி நேர்ந்ததில் 1916-ஸு த்தில் ஸ்ரீதராசார்யரால் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டு ஸ்ரீப்ருந்தாவனத்தில் ஸ்ரீநிவாஸ யந்த்ராலயத்தில் அச்சிட்ட புஸ்தகத்தில் "ஸர்வேஸஜ்ஜாவாஸ:" என்றே மூலம் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. 1886-ஸு த்தில் பாரத்வாஜ ராமாநுஜாசார்யரால் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டு காஞ்சீபுரம் திருவேங்கட முதலியாரால் அச்சிடப்பட்ட ஸ்ரீபாஷ்ய க்ரந்தத்தில் ஸம்ஜவாஸம்கா என்றே அச்சிடப்பட்டிருககிறது. இது விஷயம் ஸ்ரீ அனந்தாண்பிள்ளை கோவிந்தப்பங்கார் ஸ்வாமியிடம் ப்ரஸ்தாபித்த காலத்தில் மேற்சொன்ன பாடங்கள் பழையதாள

கோசங்களில்மாத்ரமல்ல அச்சுப்புஸ்தகங்களிலும் முன்னமேயே அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைச் சொல்லி ஷை க்ரந்தங்களை யும் எடுத்துக்காட்டினார். இத்தால் ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரி யாரநுக்ரஹித்த பாடமே பெரியோர்கள் திருவுள்ளமாகக் காணப் படுகிறது. இவ்வாறிருக்க அபத்தபாடத்தை ஆதரித்து அதை ஸமர்த்திக்க முன்வருவது ஆரியர்கட் கழகன்றென்பதை ஸவி நயம் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இங்ஙனம் பத்ராதிபர்

எண் குணத்தான்

(பந்தல்குடி பாரத்வாஜ மாடபூசி ரே. திருமலை ஐயங்கார், காரியதரிசி, தமிழ்ச் சங்கம் திருவல்லிக்கேணி)

எண் குணத்தான் என்பது எண்வகைப்பட்ட குணங்களை யுடையான் என்று பொருள் படும். இதனை, "எட்டுமா மூர்த்தி எண் கண்ணன் எண்திக்கு எட்டு இறை எண் பிரகிருதி எட்டு மாவரைகள் ஈன்ற எண்குணத்தோன்" என்று எம்பெருமானை விவகரித்தார் ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன். ஐந்து பூதங்கள், சந்திரன், சூரியன். யாகம் பண்ணுகிறவன் முதலிய எட்டுப் பெரிய உடம்புகளை உடைய ருத்திரன், நான்கு முகங்களில் எட்டுக் கண்களை யுடைய பிரம்மா, எட்டுத்திக்குகளு, அஷ்டதிக் பாலகர்கள், பஞ்சபூதங்கள், மஹத், அகங்காரம், மனசு ஆகிய எண்வகைப் பிரகிருதிகள், ஹிமயம் முதலான எட்டுப்பெரிய மலைகள் இவற்றை எல்லாம் உண்டு பண்ணின எட்டுக் குணமுள்ளவ னை எம்பெருமான் என்பது இதன் பொருள். "இவனுக்கு எட்டு குணங்களென்கிறது கர்மவச்யதாஜராமரணசோகக்ஷுத்பிபாஸை களன்றிக்கே யொழிகையும், நித்யங்களான போகங்களை யுடையனாகையும்" நினைத்தது முடிக்கவல்லனாகையும் (கர்மத்துக்கு உட்படாமை, கிழத்தனமில்லாமை, மரண மில்லாமை, பசி யில்லா மை, தாஹ மில்லாமை, சோக மில்லாமை, நித்யமான போகங்களை யுடைமை, நினைத்ததை முடிக்கவல்லமை என்பன.)

நாயனார் கடவுள் வாழ்த்ததிகாரத்தில் "கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெண் குணத்தான் றாளை வணங்காத்தலை" எனப் பகர்கின்றார்.

பரிமேலழகர் உரை பின் வருமாறு.

"தத்தமக்கேற்ற புலன்களைக் கொள்கையில்லாத பொறிகள் போலப் பயன் படுதலுடைய வல்ல, எண்வகைப்பட்ட குணங்களை யுடையானது தாளை வணங்காத் தலைகள்."

"எண் குணங்களாவன—தன்வயத்தனாதல், தூய உடம்பினனாதல், இயற்கை யுணர்வினனாதல், முற்று முணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை என இவை இவ்வாறு சைவாகமத்திற் கூறப்பட்டது." அணிமா, மகிமா, கரிமா, லகிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் முதலியவற்றை முதலாக வுடையவன் எனவும் கூறலாம் கடையிலாவறிவு, கடையிலாக் காட்சி, கடையிலா வீரியம், கடையிலா வின்பம், நாம மின்மை, கோத்திர மின்மை, ஆயுவின்மை, அழியாவியல்பு என வகுப்பர் சமணர்.

எண் குணத்தான் என்பதை ஆனந்தவல்லியிற் சொல்லுகிற கணக்கிலே எண்ணுக்குபெருகியிருப்பதாய் ஆனந்தாதி குணத்தை யுடைய ஸ்வாமியான ஸ்ரீமந் நாராயணன் எனக் கொள்வது சாலப் பொருந்தும்.

ஆழ்வாரும், "எண்பெருக்கந் நலத்து ஒண்பொருளீறில வண்புகழ் நாரணன் திண் கழல் சேரே" எனப பணித்துள்ளார்.

"இப்படி ஸகல ஸமாஸ்ரயணீயனாகச் சொல்லபபட்ட ஈஸ்வரன் தான் ஆர்? என்னில்,—அஸங்க்யேயராய் ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வபாவராயிருந்த ஸர்வாத்மாக்களையும் நித்யஸிதத கல்யாணகுணங்களையு முடையனாயிருந்த நாராயணன் அவனுடைய ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலும் கைவிடாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவமான திருவடிகளை ஆஸ்ரயி என்கிறார்" (ஆராயிரப்படி)

"பத்தாம்பாட்டு. அழகிது; அப்படியே யாகிறது; பஜநத்துக்கு ஆலம்பநமான மந்த்ரம் எது? என்ன,—அது இன்னதென்றும், அதினுடைய அர்த்தம் அநுஸந்தேயமென்றும் சொல்லுகிறார். இது தன்னைப் புறம்புள்ளார் ஜபஹோமாதிகளாலே கார்யங் கொள்ளா நிற்பர்கள்; நம் ஆசார்யர்கள் 'ஸ்வரூபாநுஸந்தாநத்துக்கு ஈடா யிருக்கிற இதினுடைய அர்த்தாநுஸந்தாநம் மோக்ஷ ஸாதநம் என்று தாங்களும் அநுஸந்தித்து, தங்களைக் கிட்டினார்க்கும் உபதேசித்துக்கொண்டு போருவர்கள். * * * ஆழ்வான் இப் பாட்டளவும் வரப்பணித்து, இப்பாட்டளவிலே

வந்தவாறே 'இத்தையுந் தம் ஆசார்யர்கள் பக்கலிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கோள்' என்ன, பட்டரும் சீராமப் பிள்ளையும் எழுந் திருந்து போகப் புக்கவாறே அவர்களை யழைத்து, 'இன்னபோது இன்னார் இருப்பார், இன்னார்போவார் என்று தெரியாது; இருந்து கேளுங் கோள்' என்று திருமந்திரத்தை உபதேசித்து, இப் பாட்டை நிர்வஹித்து, 'இப்பாட்டை இதுக்கு அர்த்தமாக நினைத் திருங்கோள்' என்று பணித்தான்'' (ஈடு).

நிற்க, கௌதமமஹரிஷி

"அதாஷ்டாவாத்மகுணா:—தயா ஸர்வபூதேஷு க்ஷாந்திரநஸூயா ஶௌசம் அநாயாஸோ மங்கலம் அகார்பண்யம் அஸ்ப்ருஹேதி'' என்றும், "யஸ்யைதே சத்வாரிம்ஶத் ஸம்ஸ்காரா நசாஷ்டாவாத்மகுணா ந ஸ ப்ரஹ்மண: ஸாயுஜ்யம் ஸாலோக்யம் ச கச்சதி'' எனவும் கூறுகிறார். இவற்றின் பொருள் கூறுதும். பிராஹ்மணர் களுக்கு அவசியமாக ஆத்மகுணங்கள் என்று எட்டுக்குணங்கள் அபேக்ஷிதங்கள். அவை யாவன தயை, க்ஷாந்தி அநஸூயை, ஶௌசம், அநாயாஸம், மங்களம், அகார்ப்பண்யம், அஸ்ப்ருஹை. ஒரு பிராஹ்மணனுக்கு நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களும் பூர்ணமாக இருநதாலும், இந்த எட்டு ஆத்ம குணங்கள் இல்லாமற்போனல் அவனுக்குப் பிரஹ்ம ப்ராப்தி இல்லை. சத்துருவாயினும், மித்ரனு யினும் ஒருவனை ஆபத்தினின்று யதா சக்தி ஸம்ரக்ஷிப்பது தயை. இதரர்கள் நமக்கு எவ்வித தீங்குசெய்யினும் அவர்கள்மேற்கோபங் கொள்ளா திருத்தல் க்ஷாந்தி. பிறருக்கு எவ்வித ஶ்ரேயஸ் ஸம் பவித்தாலும் அதில் அஸூயையின்றிக்கே ஆனந்திக்கும் குணம் அநஸூயை. அபக்ஷ்யங்களை விலக்கி, ஸத்ஸங்கம் செய்து, ஸ்வதர் மத்தை அநுஷ்டித்தலே ஶௌசம். தர்மத்தை அனுஸரித்ததாயி னும் எப்பொழுதும் பீடாகரமாக இருக்கும் வியாபாரத்தை விலக் குதல் அநாயாஸம். ப்ரஶஸ்த காரியங்களைச் செய்து அப்ரஶஸ் தங்களை விலக்குவதே மங்களம். தமக்குள்ளது அற்பமாயினும் அதில் ஏதாவதொரு அம்சத்தை நாடோறும் பிரீதியுடன் மற்ற வர்களுக்குத் தானம் செய்வதே அகார்ப்பண்யம். தம்முடைய நியாயமான பரிஶ்ரமததால் தமக்கு வரும்பொருளைக் கொண்டு திருப்தி அடைவதும், பிறருடையபொருளுக்கு ஆசைப்படாமல் இருப்பதுமே அஸ்ப்ருஹைஇவை விரிக்கிற் பெருகும்.

புஷ்பங்கள் எம்பெருமானுக்கு போக்யங்கள், அவற்றால் அவனை அர்ச்சிக்கிறோம். மேலே சொன்ன எட்டு ஆத்மகுணங்களோடு கூடிய ஒரு சேதனன் எண் குணத்தானான எம்பெருமானை ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்வதே ஸ்வரூபம். எனவே எண்குணத்தான் எண்குணத்தானை வணங்கி உய்யலாம்என்பதாயிற்று, “ எட்டுமாமலர்—

> அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பம் இந்த்ரியநிக்ரஹ: |
> ஸர்வபூததயா புஷ்பம் க்ஷமாபுஷ்பம் விசேஷத: ||
> ஜ்ஞாநம்புஷ்பம் தப: புஷ்பம்த்யாநம் புஷ்பம் ததைவச|
> ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம்பவேத் ||

எட்டுப் புஷ்பங்களாவன ஒருவனுக்கும் தீங்கு செய்யாமை, இந்திரியங்களை அடக்கல், எல்லாரிடமும் இரக்கமுள்ளவனா யிருத்தல், ஒருவன் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளல், தன்னையும் எம்பெருமானையும் பற்றிய அறிவு, தபஸ், தியாநம், உண்மை பேசுவது.

> “ தனக்கு வமையில்லாதான் றாள்சேர்ந்தார்க் கல்லான்
> மனக்கவலை மாற்ற லரிது ”

> “ நம்பியைத் தென் குறுங்குடி நின்றஅச்
> செம்பொனே திகழும் திரு மூர்த்தியை
> உம்பர் வானவர் ஆதியஞ் சோதியை
> எம்பிரானை என் சொல்லி மறப்பனோ ?

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ப்ரபந்ந குலம்

(ஸ்ரீ. உ. வே. திருமலை நல்லான் ராமகிருஷ்ணய்யங்கார்.
ஆழ்வார் திருநகரி.)

ஸ்ரிய: பதியான ஸர்வேசுவரன் “ பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி ” ஸங்கல்பித்து, “ சாதுர்வர்ண்யம் மயாஸ்ருஷ்டம் குணகர்ம விபாகச: ” என்கிறபடி நான்கு வர்ணங்களையும் படைத்து அவையவைக்கான குணங்களையும் கருமங்களையும் வகுத்து வைத்தான். ஏகப்ரகாரமாய் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாயிருக்கிற

ஆத்மவஸ்து பேதாஸஹமானாலும், ஶரீர ரூப உபாதிகிருத பேதத்தைக்கொண்டு ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரியத்வாதி வ்யபதேசம் உபபந்நமேயெனப்பூர்வர்கள் உபபாதித்துப் போந்தனர். ஆக பகவத்தாஸ்யமே ஆத்மாவுக்கு நிரூபகம் என்று உணர்ந்த பெரியோர் வர்ணாஶ்ரம வித்யா விருததங்களை கர்தபஜந்மம், ஶ்வவஹ்வா தமம், சில்பனைணம், பஸ்மாஹுதி, ஶவவிதவாலங்கார மென்று கழிப்பர்கள். ஆதமஸ்வரூபத்தை அறியாதவர் ப்ராம்மண்யா திப்ரயுக்தம் குலம் உச்ராயம் என்றுப்ரமிப்பர்கள். தோல்புரையே போமதுவான இதன் உண்மையை அஜ்ஞர்கள் எங்ஙனம் அறிவர்?

சரீர விநாசாவதியான இத்தகைய குலங்களைவிட, முடிவிலா (யாவதாத்மபாவி) வடிமைக்குலம் நலமிக்கதென நவில வேண்டுமோ? ப்ரபந்நரெனினும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எனினும் அடியாரெனினும் ஒக்கும். ஆன்றோர் அடியார்தம் குலத்தையே ஆசைப்படுகிறார்கள். பகவத் பாகவதஸம்பந்தமுள்ள விடங்களில் அசேதந கீட ஜந்மங்கள்கூட அவர்கட்கு இனித்தாயிருக்கிறது. பகவத் தாஸ்யத்தில் ஜ்ஞாதாஸ்வாதனையுள்ள எவன்தான் அதைவிடமுடியும்? பிரபந்நகுலத்திற் பிறப்பு "உநக்ஷாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு" என்கிறபடியே ஜாயமாந காலகடாக்ஷவிஷயீபூதனான ஆயிரத்திலொரு ஞானவானுக்கே கிட்டும். இக்குலத்திற் பிறப்பாவது, ஞானமனுட்டான மானமிவை நன்றாகவுடைய குருவை யடைந்து பகவத்ஸம்பந்தத்தை யுணருகை. "க்ஷுமிஜ்ஞுஹெ.திவெஹெசு ஸஜ ஜெநம்தஜெநாவிஷ:" என்கிறபடி பரஹமசம்பந்தத்தை யுணர்ந்த பின்னரே யிவன் பிறந்தவனாகிறான். "அன்று நான்பிறந்திலேன்" என்கிற திவ்ய ஸூக்தியும் இங்கு ஒபபநோக்கற்பாலது. சாரீர சம்பந்தத்தோடு ஞானஸம்பந்தமும் ஒரேகுலத்திலுண்டானால் அது பொன்மலர் நாற்றமுடைத்துப் போலாகும். "பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய" (பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோகம்) என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியில் இவ்வுபய ஸம்பந்தமும் ஒள்ளொடுங்கி யுளது. இவ்வுபயசம்பந்தமும் பெறுகை, பட்டருக்கு ஆழ்வான் பக்கல் கிடைத்தது. இத்தகைபபேற்றை ஸ்ரீ ஆண்டாள் பக்கலிலும் காணலாம். இவ்விருசம்பந்தங்களையும் தந்தையும் பெண்ணும் "மாயன்மணி வண்ணன் தாள்பணியும் மக்களைப் பெறுவர்களே" "வாய்த்தநன்மக்களைப் பெற்று

மகிழ்வரே." என்றும் "நிச்சலும்பாடுவார் நீள்விசும் பாள்வரே" என்றும் பரமபதத்தோடு வாசியற நமோ நாராயணாய வென்பாரே என்று சூழ்ந்திருந்தேத்தும் பல்லாண்டோடு வாசியற ஒக்க பலமாக வருளியிருப்பதால் இதனது பெருமை தெரியவரும். நன்மக்களாவர் நன்மையுடையமக்கள். நன்மையாகிறது பகவச் சேஷத்வமாகிற ஆத்மஸ்வரூபநிரூபகதர்மம். அத்தை யுடைத்தாதல் பற்றி ஆத்மாவை "நன்பொருள்" என்று கூறுவதுமுண்டு. "நம்பினேன் பிறர்நன்பொருள் தன்னையும்" என்கிறவிடத்து நன்பொருள் என்கிறபதத்திற்கு ஆத்மாவென்று வியாக்கியானித் திருப்பதுங்காண்க. அவ்விடத்திய வியாக்கியானமாவது :—"நன்பொருள் என்கிறது ஆ,ஆத்மாவை... .... வைலக்ஷண்யத்தை யுடையனுகையாலே................பகவச்சேஷத்வத்தளவில் நில்லாதே சேஷத்வகாஷ்டையில் நிற்கக்கடவ ஆத்மவஸ்துவைக்கிடீர் நானபஹரித்தது." என்று.

ஆகவிங்கு நன்மக்கள் என்கிறது ஆத்மகதசேஷத்வாநுரூபமானப்ரபதனத் திலிழிந்தவரை யென்று கூறத்தட்டில்லை. "வைஷ்ணவோ ந: குலே ஜாதஸ் ஸநஸ் ஸந்தாரயிஷ்யதி" வைஷ்ணவோந: குலே ஜாதஸ்ஸநஸ் ஸந்தார விஷ்யதி) என்றிறே பிதிருக்களும் தங்கள் குலத்தில் வைஷ்ணவன் உண்டானுல் போர உவப்பது. "வாயுநன்மக்களைப் பெற்றுமகிழ்வரே" என்கிற விடத்திலும் "பெரியாழ்வாரைப் போலே பகவத்ப்ரவணரான புத்ரர்களைப் பெற்று ஹ்ருஷ்டராவர்கள்" என்று பெரிய வாசசான் பிள்ளை வியாக்கியானம் செய்தருளினுர். இதிலிருந்து "ப்ரபந்நபுத்ர லாபத்தையே ஸ்ரீஆண்டாள் பலமாகக் கருதி அருளினளென்று வெளியாகின்றதன்றே ? ஆக ஸ்ரீ ஆண்டாளும் பெரியாழ்வாரும் தாம் கை கண்ட ஶரீர வித்யாஸம்பந்தங்களினுலுண்டாகும் ஆநந்தம், எல்லோருக்கும் ஒக்க உண்டாகவேணு மென்று ஆஶாஸிக்கிருர்கள். "ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச் சான்றேனெனக் கேட்டதாய்." என்று புத்ரஸம்ருத்தி பெரிதும் பெற்றோரை மகிழ்விக்குமன்றே ?. கூடுமனமுடையீர் வரம்பொழிவத் தொல்லைக் கூடுமினே" "போதுவீர் போதுமின்" என்று மனமுடையோர் எல்லோரையுமே தங்களது பரபந்நகுலத்திற் சேர வழைக்கு மிவ்விருவருடைய கருணையைபபாருங்கள்.

பிராம்மண குலாதிகளிற் பிறப்பு அநாதி கர்மாதீனமாயிருக்

கும். தோல்புரையே போமதுவான பிராஹ்மண குலத்தில் பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் பஹுவித யோக்யதாபேக்ஷையுண்டு. பிரபந்நகுலப் பிறப்புக்கு இச்சையொன்றே வேண்டுவது எல்லாமவனே என்றிருப்பேவமையும். "கஷ்டம் கஷ்டம்" என்கிறபடியே க்லேசசாத்யமான கர்மத்துறையில இறங்கவேண்டிய அவஶ்யமில்லை. ப்ரபந்நனுக்கு பகவத் ஸம் பந்ததத்தையிட்டே கிராமகுலாதிவ்யபதேசம்.

"வஸாஜீவ்யவெதெஷு வ்யாஃ வெநவஷ்ராஃ கூமாரிதிஹிஃ |
விஷ்ணு நாவ்யவெதெஷு வ்யுஷ்வஸ்வமெடும் வஸவஹி ||

என்னும்பிரமாண மிங்கு அநுஸந்தேயம். பகவத்ஸம்பந்தத்தைத் யிட்டுத்தான் "குருகூச்சடகோபன் என்னும், காரிமாறன் என்னுமாழ்வாருக்கு ஸ்வக்ராம குலவ்யபதேசம். "வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்கள்" என்றும், "கோயில்வாழும் வைட்டணவர் என்றும் பகவத்ஸம்பந்தாந்வயா தேசத்தைக் கொண்டு தந்தையும் பெண்ணும் வ்யபதேசிக்கையாலே மேலேகாட்டிய ப்ரமாணம் பகவத்ஸம்பந்தமற்ற க்ராமகுலங்களையே குறிக்கும் எனக்கண்டு கொள்க. பிராமணனுக்கு வேதாத்யயனம் போலே ப்ரந்நனுக்கு சந்தங்கள் ஆயிரமும் அறியக்கற்கை. பிராம்மணுதியருக்கு காமப்ரம்ஶாதிபயமும், "ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீ மமைவாஜ்ஞா" என்று ஈசுவரன் கோபத்திற்காளாகிறபயமும் உண்டு. ப்ரபந்நனுக்கது இல்லை. இவன் பரவிருத்திபரனன்றே! ப்ரபந்நன்புரிந்த அறியாவிழுக் காட்டிலுள்ள அபராதங்களை தோஷங்களில் போக்யத்வபுத்தி ரூபமான வாத்ஸல்யம் கொண்டவீஶ்வரன் பொறுத்தருள்வான். ஆக நிர்பயமாய் பலிஷ்டமாய் தர்மாஷ்டமான வொருராஜகுலம் போலேயாயிற்று ப்ரபந்நகுலமும். ஈசுவரவாத்ஸல்யம் ப்ரபந்நரல்லாதார் விஷயத்தில் கிடையாதோவெனில் ஆம் இல்லையென்க. எல்லாம் தானேயாக நடத்திப் போருமவர்களாக நினைப்பவரிறே ப்ரபந்நேதரர் "பராத்து தச்ச்ருதெஃ" என்று ஜீவகர்த்ருத்வம் ஈசுவராதீனம் என்கிற ஸித்தாந்தத்தை யுணர்ந்து, என்னுற் செயற்பாலதென்? என ஸ்வப்ரவிருததியை விட்டு "களைவாய் துன்பங்களையாதொழிவாய்" என்று கிடக்குமவரிறே! ப்ப்ரபந்நர்கள். இத்தகையோர் அபராதம் புரியப்ரஸக்தியேது.? காஞாசித்கமாகவதெங்கேயானும் உண்டானும் ஸர்வபாவேந தன்னைப்பார்க்கும் மஹாத்மாவானவிவன் செய்ததை அவன்

போக்யமாகவே கைக்கொள்வானத்தனை. "என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" என்றிறே அவனருளும் சந்தை. ப்ரபந்நேதரர் ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளால் ஸ்வதந்திரராய் ஸ்வர்க்கத்தை லபிக்குமாப்போலே பாபமடியாக நரகாநுபவமும் பண்ணிப்போருகிறார்கள். இதனால் ஈசுவரனுக்கு வைஷம்யநைர்க்ருண்ய ப்ரஸக்திபரிஹ்ருத மாயிற்று. ஒருதகப்பன் ஸ்வேச்சாதீநப்ரவ்ருத்தியில்லா சைசவாவஸ்தையிலுள்ள தன்புத்திரன், தன்னைக் காலாலுதைத்திடில் அதைப்போக்யமாகக் கொள்கிறான். அப்புத்திரனே ஸ்வதந்திரனான பின்னர் அச்செய்கை தந்தையின் சினத்திற்கே ஆஸ்பதமாகும். இதுபோல்தான் ஈசுவரனுக்கு ப்ரபந்ந ப்ரபந்நேதரர்கள் விஷயத்திலிருக்கு மிருப்பும். தோஷபோக்யத்வப்புத்தி வாத்ஸல்யமாயின் "ஶாஸ்திரா நர்த்தக்யம்" என்கிற சங்கையும் இதனால் ஒருவாறுபரிஹ்ருத மாயிற்று. சாஸ்திரம் பிரவிருத்திபரருக்கேயன்றி நிவிருத்திபரருக்கில்லை. "நஶாஸ்த்ரம் நைவசக்ரம:" என்னக் கடவதிறே. எனவே குழந்தைகள்போல் தனக்கென்றொரு பிரவிருத்தியின்றிக்கே மாசில்லாதாராயிருக்குமவர்கள் ப்ரபந்நர் என்றதாயிற்று. இதுகொண்டே ப்ரபந்நகுலத்தை "மாசில்குடி" என்று ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தார். மாசாவன அகங்காரமமகாரங்கள். "அஹந்தே நாஹந்தே விஹரணபதம்" என்று அகங்காரத்தை ப்ரபந்நர்கள் "வானோ மறிகடலோ மாருதமோ" என்கிற கணக்கிலே விரட்டி யடிப்பவர்கள். ஆகையாலிறே மாசில் குடியாயிற்று ப்ரபந்நகுலம். "நாவிஷ்ணு: ப்ருதிவீபதி:" என்றும் "திருவுடை மன்னரைக்காணில் திருமாலைக்கண்டேனே" யென்றும் அரசரை ஈசுவரனாகவும், "குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடுமிடத்தில்" என்று தெய்வத்தோடொப்பக் குழந்தையை கொண்டாடியிருப்பதாலும் அரசர்குலம் போலும் குழந்தையினம் போலுமுள்ளது தொண்டர் குலம் என்னதாயிற்று. ராஜகுலம் ஸ்ரீஸம்ருத்தியுள்ளது. இக்குலமும் அழியாத ஸ்ரீஸம்ருத்தியுடையது. ப்ரபத்தியே இதற்குத் தலைசிறந்த ஸ்ரீஆகும். "வஸிக்ஷுஸ்ரோயோஜ்ஞா" என்று உற்றாரையும் ஊரையும் பொகட்டு ஆகாசத்திலே நின்று ப்ரபத்தி பண்ணும் விபீஷணாழ்வானை "அந்தரிக்ஷகதஸ்ஸ்ரீமாந்" என்று ஸ்ரீ உள்ளவனாகக்கூறிற்றிறே ஸ்ரீராமாயணம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர் என்னும் வ்யபதேசமும் இதுபற்றியே எனக்கொள்க.

குழந்தைகள் மனம் கல்மஷமற்றது. “பாலெ்யந திஷ்டாஸேத்” என்று பெரியோரைப் பாலியமாக இருக்கவாசை கொள்ளுமாறு வேதபுருஷனும் விரும்புகிறான். “சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலியிடைச் சென்றுகேள்” என்று “பாலகனென்றும பரி பவம் செய்யும்” மதியைநோக்கிப் பணித்த பெரியாழ்வார் குழந்தைகளின் பெருமையறிந்தவரில் தலைவராகிறார். கண்ண னிடம் ஆழ்வார்கள் ஈடுபட்டதற்குக்காரணம் ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யங்களுக்கு ஏற்றவவனது குழந்தைச் செய்கைகளே யாகும். எத்திறம் உ.... திருந்தேங்கிய வெளிவே! என்று உரலினோடிணைப்பிற் போலமற்ற அவனது பிடுக்குச் செய்கை களில் ஆழ்வார் ஈடுபடவில்லை. ப்ரபந்நவம்சம் ராஜா குலஸாதிரு ஶ்யத்தையும் குழந்தைத்தன்மையும் பெற்றிருப்பதை ஸ்ரீபட்டர் ஸ்ரீரங்க ராஜாஸ்தவத்தில் அழகாக நிரூபித்திருக்கிறார்.

> “ கிஞ்சைஷ வத்தி பயதாரித விஷ்ணுயா
> நிஸ்ஸங்க ராஜகுல ஸங்க்ரஹிதம் கிலைவம்
> ஸ்ரீரங்கராஜகுணயா ஶரணாகதக்ஷம்
> யத்ராவராத்யதி நிஶ்சந்தி ஸாஹஸே ஹிந ”

ராமேயைவ் ஶரணாகதி.... என்று னிறே கீதாசாரியன். ஸைவகாரத்தால ஸ்வாத்யவஸாயம் கூறப் படுகிறது. அதுவே ப்ரபத்திபலஹேது. ப்ராபத்திபலதாரித என்னும் சொற்கள் ஸ்ரீபட்டரது அநுவதந ஶக்தியை அழகுற அறிவிக்கின்றன. வாநரபலத்தைக் கொண்டு ஸாதாரணமான வோர்ஸாகரத்தைத் தாண்டக்கிடீர் சக்ரவர்த்தித திருமகன் “ஸர்வலோகஶரணம் ராகவம் ஶரணம் கதஃ” என்று அசிக்தன் போலே பேசிப்படுத்தது. ப்ரபந்நகுலராஜனோ ப்ரபத்திபலங் கொண்டு தன்னோடு தன்பரிவாரங்களும் “யாமுறுமை அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்” என்று “நியாய” என்று கூறப்படுகிற வைஷ்ணவ மாயாஸாகரத்தைத் தாண்டும்படி செய்தருளினன். அத்தகையமாசில் குடிப்பிறப்புக் கிடீர் அறிவிற் சிறுமனி சனே மடியேனை ஸ்துதிஸாஹஸத்தில் இறக்குகிறது. ராஜ குலத்திற் பிறந்தவனுக்கு ராஜாபராத பயமில்லைகிடீர். இதனால ராஜாகுல ஸாத்ருச்சயம் கூறப்பட்டது. இனிக்குழந்தைத் தன்மையைக் கூறுகிறார் ஸ்ரீரங்கராஜேதி. ஆதிதம்பதிகளின் திருவடிகள் செய்த லாலனை ஸதுதியிலிறங்கஹேது. பட்டா ரங்கராஜனுக் ஸ்வீகிருத புத்திரர் என்று ப்ரஸித்தமிறே. ப்ரபந்நன்தலைக்கு மேலேயும் தனிர்புரையும் தண்மை திருவடிகளுக்கு இயற்கையாம். லாலித புத்ரர்களுக்கு அபராதபயம் இல்லை யென்பது வெள்ளிடைமலை.

ஆக இவ்விரு திருஷ்டாந்தங்களையுங் கொண்டு ப்ரபந்நகுலத்தின் பெருமையை நாம் நன்கு அறிந்து கொள்ளுகிறோம் அன்றோ?

அடியேன் இப்பத்திரிகையில் முதன் முதலின் எழுதும் வியாசமிது வாதலின் ஒருவேளை இது இப்பத்திரிகை நடைக்கு ஒவ்வாமலுமிருக்கலாம். ஆயினும் விஷய கௌரவத்தை யுத்தேசித்து இதையாதரித்திடல் வேண்டுமென வறிஞர்களைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

திருமலை நல்லான் ரநாமகிருஷ்ணய்யங்கார்

ஓர் ஸந்தேஹ நிவ்ருத்தி.

(ப்ரதிவாதி பயங்கரம், ஸ்ரீ .உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்.)

சமையலறைகளில் பலவகையான துராசாரங்கள் நடக்கின்றன. நமது க்ருஹங்களிலுள்ள சமையலறைகளில் நடப்பவற்றைப் பற்றி நாம் சொல்லவரவில்லை. பெரும் பெரும் தேவாலயங்களில் திருமடைப்பள்ளிகளில் நடக்கிற துராசாரங்களைப் பற்றியே இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்கிறோம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ தேவாலயங்களில் ப்ரஸாதவினியோகம் விசேஷமாக நடைபெறுகின்றது ஆசாரசீலர்களான மஹாசிஷ்டர்களும் பகவத் ப்ரஸாதமென்று மிக்க பக்தியோடு உட்கொள்ளுகிறார்கள். அதைப்பெறுவதற்குப் பெருமுயற்சிகளும் செய்கிறார்கள். தம்தம் திருமாளிகைகளில் விறகு முதலியவற்றையும் ஜலம் விட்டுக்கழுவி அடுப்பிலிடும் மஹா சிஷ்டர்கள் தேவாலயங்களுள் நுழைந்தபின் அந்த ஆசாரங்களையெல்லாம் மறந்து விட வேண்டியிருக்கிறது. தேவாலயச் சமையலறைகளில் நடக்கும் துராசாரங்களைக் கட் கூடாகக் கண்டால் எவ்வளவு முட பக்தியுள்ளவர்களாயிருந்தாலும் அந்த ப்ரஸாதங்களை வுட்கொள்ள முற்படமாட்டார்களென்பது உண்மை. இதற்காகவே திருமடப்பளிகளில் யாரும் போகாதபடி பார்த்துக்கொள்ளும் வழக்கமுமுண்டு. சில பெரியோர்கள் வேணுமென்றே சமையலறைகளுள் நுழையாமல் ஒதுங்குகிறார்கள். 'உள்ளே என்ன நடக்கிறதென்பதை நாம் பார்க்கக்கூடாது; அதெல்லாம் தேவரஹஸ்யம்' என்று சொல்வதையும் நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆகவே, திருமடைப்பள்ளிகளில் நடக்கும் துராசாரங்களை அறியாதார் இல்லை. யாவரும் அறிநதுவைத்தும அவற்றைக் கவனிப்பதில்லை. வாய்க்கு இன்பமாகப் பண்டங்களைப புஜிப்பதிலேயே பெரும்பாலும் அனைவர்க்கும் ஊக்கம. எங்கேயாவது ஆசாரங்களைப்பற்றி மேலதிகாரிகள் கவனிப்பதாயிருந்தால் தளிகைபண்ணுகிறவர்கள் கிடைப்பதே அரிதாய்விடுகிறது.

இவ்விதம் துராசாரங்கள் நடக்கப் பெரியோர்களும் கூசாமல் பிரஸாதங்களை வாங்கிப்புஜிக்கிறுர்களே, இதற்கு ஏதாவது சாஸ்த்ர ஆதாரமுண்டோ வென்று வெகுநாளாக நாம் சங்கை கொண்டிருந்தோம். வைகாநஸஸூத் ராநுவர்த்தியான ஒரு மஹானுடன் ஸமீபகாலத்தில் நாம் ஸம்பாஷிக்கையில் அவர் வைகாநஸ தர்ம ஸூத்ரத்தில் இதற்கு ஆதாரம் இருப்பதாக எடுத்துக் காட்டினர். அதில் மூன்ருவது ப்ரபாடகம், நாலாவது கண்டம், பதினோராவது ஸூத்ரம்.——

[ஆதுரே! பாலே! பசநாலயே! ச! செளசம்! ந! வி சாரணீயம்; யதாசக்தி! ஸ்யாத்.] என்றுள்ளது. ரோகி, சிறுவன், சமையல்வீடு இவற்றில் சுத்தியைப்பற்றி விசாரிக்கத் தேவையில்லை; யதாசக்தி இருக்கலாம்——என்பதே இதன் பொருள்.

இந்த ப்ரமாணுதாரம் இருந்தாலும் வேணுமென்றே துராசாரங்களைச் செய்யாமல் கூடுமானவளவு ஸதாசாரங்களில் முயல்வது நலம்.

வர்த்தமானங்கள்

திருவல்லிக்கேணித் தமிழ்ச் சங்கம்

ஷை சங்கத்திஞதரவில ஸ்ரீஜயந்தீ உத்ஸவத்தை முன்னிட்டு ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீவானமாமலே ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி திருவல்லிக்கேணி மடத்தில் அடியிற்கண்ட உபந்யாஸங்கள் நடைபெற்றன. 6-9-36-மாலே 4-மணிக்கு அட்வகேட் ஸ்ரீமான் R. கேசவய்யங்கார் **கேசவன் கீர்த்தி** என்னும விஷயத்தைப்பற்றி மிகவும் அழகாக 2-மணிடயம் உபந்யஸித்தார். 7-9-36 மாலே 6 மணிக்குமேல் அட்வகேட் ஸ்ரீமான் C. நரஸிம்மாசாரியார **கண்ணனும் தென்குருகூர் நம்பியும்** என்ற விஷயத்தைப்பற்றி $1\frac{1}{2}$ மணிகாலம் தற்காலம் ஆங்க்லேய பாஷாபிமானிகளும் உகக்குமாறு எளியநடையில் உபன்யஸித்தார். 8-9-36 மாலே 4 மணிக்குமேல் **கண்ணன் திருவவதாரத்தைப்** பற்றி ஸ்ரீமான் R. கேசவய்யங்கார் உபந்யஸித்தார். இன்னும் 9-10 11-12-13 தேதிகளிலும் அனேகம் வித்வான்களின் உபந்யாஸங்கள் நடைபெறுமென்று தெரியவருகிறது.

ஸ்ரீ ரங்கம்:—புரட்டாசி 31-உ (16-10-36) நவராத்ரி உத்ஸவாரம்பம்.

திருப்பதி:—ப்ரஹ்மோத்ஸவ ஆரம்பம் புரட்டாசி 6-உ (21-9-36) கருடஸேவை 10-உ(25-9-36) திருதேர்

வாநமாமலே:—புரட்டாசி 14-உ (29-9-36) ஒன்ருன வாநமாமலே ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி உத்ஸவ ஆரம்பம் 23-உ (8-10-36-ல்) கன்னிப்புனர்வசுவில் சாற்றுமுறை.

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாஶக பத்ரிகை.

தொகுதி 1.	பத்ராதிபர் வடகரை இராமாநுஜாசாரியார்	பகுதி 11

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑍇 ।
𑌯𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑍍𑌵𑌰𑌮𑌶𑍀𑌶𑌮𑌤𑍍 ॥
𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌙𑍍𑌗 𑌸𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑌦𑍃𑌢𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑍀 ।
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌵𑍈𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌵𑌿𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥

புரட்டாசித் திருவோணம்

பத்ராதிபர்

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌕𑍇𑌸𑌰𑍀
𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌿

நமது வைஜயந்தியின் பதினோராவதுபகுதி புரட்டாசித் திருவோணத்திலவதரிக்க நேர்ந்ததுபற்றி அத்திருநன்னாளின் பெருமையைப்பற்றிச் சிறிது எழுத நேர்ந்தது.

புரட்டாசித் திருவோணத்திற்குப் பெருமையென்? எனில் ஆசார்ய சிகாமணியாகிய நம் ஸ்ரீ நிகமாந்ததேசிகன் அவதரிக்கும் பாக்யம் பெற்றதே. அத்திருநன்னாளில் அவ்வாசார்ய சிகாமணியின் பெருமையைச் சிறிது எழுதி யநுபவிக்கும் பாக்யம் சிற்றறிவுடையவடியேனுக்கு ப்ராப்தமாயிற்று.

அம்மஹாநுபாவரான ஸ்ரீ தேஶிகன் பெருமையைப் பற்றிப் பேசவும் எழுதவும் சிலமில்லாச்சிறியனான வடியேன் அர்ஹனல்லே

ஞயினும் அம்மஹாநுபாவர் நமது எம்பெருமானார் தர்மநமென்கிற விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்குச் செய்திருக்கும் உபகாரங்களும், அவரது ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களும், அவரது ஸ்ரீஸூக்திகளும் அவருடைய அவதார ரஹஸ்யத்தின் பெருமையும் அறிவொன்றுமில்லாதவடியேனையும் சிறிது எழுதும்படி தூண்டின.

பவளம் சங்கு முத்து முதலான ரத்நங்களை யுடையதாய் அதனால் ரத்னாகரமென்று ப்ரஸித்தமான ஸமுத்ரத்தின் நீர் உவர்க்குமாயினும் அச்சமுத்திரத்தை நீக்குவாருண்டோ? அதுபோலவே சமுத்திரத்தின் உவர்நீர்போல நிஷ்ப்ரயோஜனமான என்னுடைய புன் சொற்களில் ஸ்ரீதேஶிகன் பெருமைகளாகிற ரத்நம் பொதிந்திருக்கின்றமைபற்றி என்புல்லிய சொற்களையும் ஆரியர்கள் ஆதரிப்பார்களென்று நம்புகிறேன்.

இம்மஹாநுபாவர் பொய்கை யாழ்வாரவதரித்த காஞ்சீபுரத்திற்கருகே ஹிமவநம் என்று ப்ரஸித்தமான திருத்தண்கா என்கிற திவ்ய தேஶத்தில் எம்பெருமானாரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட எழுபத்து நான்கு ஸிம்ஹாஸநாதி பதிகளில் தூப்புல் (விஶ்வாமித்ர) குலதிலகராய் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ அனந்த ஸோமயாஜியாரின் பௌத்ரரான ஸ்ரீ அனந்த ஸோமயாஜியாருக்கும் கிடாம்பி அப்புள்ளார் ஸஹோதரியான தோதாத்ரி அம்மைக்கும் திருக்குமாரராக கலி 4369 ஶாலிவாஹந ஶகாப்தம் 1190 விபவஸு புரட்டாசி மாதம் திருவோண நக்ஷத்திரத்திலவதரித்து, பெரிய திருவடியின் பேரருளால் ஹயக்ரீவ மந்த்ரோபதேஶத்தைப் பெற்று, அம்மந்த்ரத்தால் ஹயக்ரீவரையாராதித்து, அவருடைய கடாக்ஷத்தால் ஸமஸ்தமான வித்யைகளையும் கரதாமலகமாகக் கற்றறிந்து, குதர்க்கவாதிகளான புறமதத்தவர்களை புறங்காட்டியோடும்படி தர்க்கித்து, அப்ரகாரங்களைப் பின்புள்ளாரு மறியுமாறு ஶததூஷணி ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் முதலானக்ரந்தங்களையருளிச்செய்து, அப்பெருமையினால் கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹம் என்கிற பிருதைப்பெற்று, வேதாந்தார்த்தங்களை ப்ரவசனம் செய்து அனேக வேதாந்த க்ரந்தங்களையுமருளிச்செய்து, வேதாந்தாசார்யர் என்கிற பெயர்பெற்று, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரருளிச் செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கு தத்வடீகை முதலான க்ரந்தங்களையு மருளிச்செய்து, இவவிருள் தருமாஞாலத்தைத்தமது ஸ்ரீ ஸூக்திகளால் தெருள் தருமா ஞாலமாக்கி வாழ்வித்தருளினர்.

இவரது அவதாரத்தைப் பற்றிப்பேசா நின்ற ஶ்லோக ரத்ந மொன்று இங்கு நினைவுக்கு வருகின்றது. அதாவது,
𑌵𑍇𑌦𑍇 𑌸𑌂𑌜𑌾𑌤 𑌖𑍇𑌦𑍇 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌜𑌨 𑌵𑌚𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵
𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌸𑌂𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑍇 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰
𑌮𑌾𑌣𑍇 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇—𑌮𑌾𑌯𑌾𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌸𑌮𑍋𑌦𑍇 𑌕𑌲𑌿𑌕𑌲𑍁𑌷
𑌵𑌶𑌾𑌚𑍍𑌛𑍂𑌨𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑍇𑌽𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯 𑌯𑍋𑌽𑌭𑍂𑌤𑍍 𑌸
𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌘𑌣𑍍𑌟𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑌃 (வேதே ஸம்ஜாத கேதே முநிஜநவசநே ப்ராப்த நித்யாவமாநே ஸங்கீர்ணே ஸர்வவர்ணே ஸதி ததநுகுணே நிஷ்பரமாணே புராணே—மாயாவாதே ஸமோதே கலிகலுஷவஶாச் சூந்யவாதே விவாதே தர்மத்ராணாய யோபூத் ஸ ஜயதி பகவாந் விஷ்ணு கண்டாவதார:) கலியின் கொடுமையால வேதபுருஷன் வேதத்தையடையவும், அவ்வேதார்த்தத்தை பரத்யக்ஷீகரித்த மஹாநுபாவர்களான முனிகளின் வசநம் அவமாநத்தை யடையவும, ஸர்வஜாதிகளும் பேதமின்றிக்கலக்கவும் வர்ணாஶ்ரம பேதங்களைப்பற்றிப் பேசா நின்ற புராணங்கள் அப்ரமாணங்களாகவும், மாயாவாதம் ஆனந்த மடையவும், ஶூந்யவாதம் நிராஷாயமாய்ப் பரவவும், ஆகாநின்ற காலத்தில் தர்மத்தைப் பரிபாலிப்பதற்காக எக்காலத்திலும் எவ் விடத்திலும் வ்யாபித்திராநின்ற விஷ்ணுவான திருமலைமாலின் திரு மணியின் திருவவதாரமாக யாவரொருவர் அவதரித்தாரோ? அந்த தேஶிகன் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராய் விளங்கா நிற்கிறார்—இன்னும்
𑌵𑍇𑌂𑌕𑌟𑍇𑌶𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑍋𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌘𑌣𑍍𑌟𑌾𑌂𑌶𑍋𑌥𑌵𑌾𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍—𑌯𑌤𑍀𑌂
𑌦𑍍𑌰𑌾𑌂𑌶𑍋𑌥𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌤𑌰𑍍𑌕𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌂𑌗𑌲𑌂 | வேங்கடேஶாவதாரோயம் தத்கண்டாம் ஶோதவாபவேத்—யதீந்த்ராம் தவேத்யேவம் விதர்க்யாயாஸ்து மங்களம் | திருவேங்கட முடையான் திருநக்ஷத்திரமான திருவோணத்திலவதரித்ததை நோக்குமிடத்து திருவேங்கட முடையானே இக்கலியுகத்தில் ஸ்ரீதேஶிகனா யவதரித்தாரோ? என்றும், குதர்க்கவாதி களான புறமதத்தவர்களின் வாதங்களை யடக்கி தம்முடைய கம்பீரமான ஸ்ரீ ஸூக்திகளே எங்கும் பரவும்படி பண்ணு கையால் திருமலைமால் திருமணியின் திருவவதாரமோ? என் றும், ஶாங்கராதிமதங்களைக் கண்டித்து விஶிஷ்டாத்வைத மதத்தை ஸ்தாபிக்கையாலே யதிஶ்ரேஷ்டரான எம்பெருமானாரே

மறுபடியும் ஒரு அவதாரம் செய்தருளினரோ? என்றும் விதர்க்கிக்கத்தகுந்த தேசிகனுக்குப பல்லாண்டு) என்று அவர் திருக்குமாரரான ஸ்ரீ நயனுசாரியாரருளிச் செய்திருக்கையால் இவரது அவதாரத்தின பெருமை வாசாமகோசரம்.

ஸ்ரீ வெங்கடார்யேண க்ருதா: ப்ரபந்தா: ஸங்க்யாது ஸூர்யாம் விபுதைர் நஸக்யா: — ஸ்ரீ வேங்கடார்யேண க்ருதா: ப்ரபந்தா: ஸங்க்யாது முர்வ்யாம் விபுதைர் நஸக்யா: என்கிறபடி இவரநுக்ரஹித்த ஸ்ரீஸூக்திகள் அஸங்க்யாதங்கள்.

ஸ்ரீ தேசிகனருளிச் செய்திருக்கும் க்ரந்தங்களில் வைராக்கிய பஞ்சகமென்றொரு க்ரந்தரதந முளது. அக்ரந்தத்தை தேசிகனருளிச் செய்ததின் காரணத்தையும் வைராக்யபஞ்சகத்தினர்த்தத்தையும சிறிது கவனித்தால்' ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்கள் நன்கு விளங்கும்.

திருமலைமால திருமணியின அவதாரமான தூப்புல் வேதாந்த தேசிகன் கூரத்தாழ்வானைப்போலே உஞ்சவ்ருத்தி செய்து அதனுல் அந்தர்யாமி ஆராதநத்தை குறைவற நடததி உபயவேதாந்த ப்ரவசநம் பண்ணிக்கொண்டு த்யாக மண்டப மென்கிற பெருமாள் கோவிலில் பேரருளாளனையே யெல்லாமாகக் கருதி அவருக்கு அநுதினம் பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டு பரமானந்தமா யெழுந்தருளியிருக்கும் காலத்தில் விஜய நகர ஆஸ்தாநத்தில் விசேஷமான செல்வாக்குடைய வித்யாரண்யர், விரக்தாக்ரேஸரரான தேசிகனுடைய உஞ்சவ்ருத்தி ஜீவனத்தை யறிந்து இவருக்கு விசேஷமானத் த்ரவ்யஸ்ஹாயத்தைச் செய்யக்கருதி விஜய நகரத்திற்கு விஜயம் செய்யவேண்டுமென்று விஜ்ஞாபந பத்ரிகை யொன்றனுப்ப அதைக் கடாக்ஷித்த ஸ்வாமி தேசிகன் இந்த வித்யாரண்யர் நம்முடன் பழகி நம்முடைய ஸ்வபாவங்களை நன்கறிந்தும் இவ்வாறு எழுதுவதே! என்று போர நொந்து அவருடைய பத்ரிகைககுப் பதிலாக அனுபபிவைத்த ஶ்லோகமொன்றே போரும். தேசிகனுடைய ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களின் பெருமையை யுணர்த்துகைக்கு. அதாவது.

நாஸ்தி பித்ரார்ஜிதம் கிஞ்சித் ந மயா கிஞ்சிதார்ஜிதம்
அஸ்தி மே ஹஸ்திஶைலாக்ரே வஸ்து பைதாமஹம் தநம் ||

என்னுடைய பிதாவினுல் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தொன்றுமில்லை.

என்னால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டதும் ஒன்றும் கிடையாது ஆனால் அத்திமாலையின் அக்ரத்தில பிதாமஹனால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பொருள், எனக்கு தனமாக விருக்கிறது.

இதன்கருத்து யாதெனில் பிதா ஸ்வயமாகஆர்ஜித்தபொருளை அவரிஷ்டப்படி விநியோகபடுத்திக்கொள்ளக் கூடும. ஆதலின் அப பொருளைத் தன்னுடையதென்று எவ்வாறு சொல்லமுடியும்? ஆதலால பித்ரார்ஜிதம எனக்குக் கிடையாதென்றார். தனக்கு ஸமபாதிககவேண்டுமென்கிற இஷ்டமே கிடையாது. அவ்வாறு ஸமபாதிக்கவேண்டிய ஆவஶ்யகமுமில்லை. ஒருக்கால் தனக்கென்றொரு செல்வம் வந்தாலும் அச் செல்வம் வந்ததுபோலவே செலலும ஸவாபாவமுடைத்தாகையால் அதையும் நம்புவதற்கில்லையென்று என்னால் ஸம்பாதிககப்பட்டதும் ஒன்றுமில்லை என்றார். பிதாமஹனால் ஸம்பாதிதது ஸாரக்ஷிதமாக வைக்கப்பட்ட பொருளைத் தன்னாலும் தன் பிதாவாலும் இருவரும் சேர்ந்தாலும் மற்றெவராலும் அழிக்கமுடியாது. ஆனால் அதனாலேற்படும் வருமானத்தை யதேஷ்டமாக அநுபவிக்கலாம. ஆதலின் பைதாமஹம் தநம் எனக்கிருக்கின்றதென்றார். இது ஒரு ஶ்லேஷை. உண்மையென்ன வெனில் ?

அத்திமாமலையில் வீற்றிருக்கும் பேரருளாளன், பிதாமகன் என்கிற பரஹமாவின் யாகத்தில் ஹவிர்பாகக்ரஹணார்த்தம் எழுந்தருளினவராதலால் பேரருளாளனைபபைதாமஹம் தநம் என்றார். சேலேய் கண்ணியரும் பெரும் செல்வமும்....அவரே என்னுமாப் போலே இவரும் பேரருளாளனே என்க்கு தனமென்கிறார்.

இவ்வாறு தம்முடைய விரக்திதோன்ற எழுதி யனுப்பிய ஶ்லோகத்தைப் பார்த்தும் வித்யாரண்யர் ஸ்வாமி விஷயத்தில் வைத்திருந்த பக்தயதி ஶயத்தால் எப்படியாவது ஸ்வாமி விஷயத்தில் சிறிது கிஞ்சித் கரித்து க்ருதார்த்தராக வேண்டுமென்று நினைத்து மறுபடியும் எபபடியும் எழுந்தருளவேண்டு மென்று போரப்ரார்த்திக்க, அபபோது அநுக்ரஹித்த ஶ்லோகரத்நங்கள் ஐநது. அவைகளுக்கே வைராக்ய பஞ்சகமென்று பெயராகும். அது முமுக்ஷுக்களுக் கத்யநதம அறியவேண்டியது ஆவஶ்யகம் ....ஆதலின் அவ்வைராக்ய பஞ்சகம், பெருமாள் கோவில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியாரநுக்ரஹித்த உரையுடன் இங்கு அச்சிடபபடுகிறது.

வைராக்ய பஞ்சக வ்யாக்யாநம்

[ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

அவதாரிகை :—*திருமலைமால் திருமணியாய்ச் சிறக்கவந் தருளின தூப்புல் வேதாந்த தேசிகன் ஸர்வதோமுகமான ஞானம் படைத்ததுபோலவே விரக்தியையும் லோகவிலக்ஷணமாகப் பெற்றவராதலால் கூரத்தாழ்வானைப் போலவே தாமும் உஞ்சவ்ருத்தி யையே கொண்டு பெருமாள் திருவாராதநத்தைக் குறையற நடத் திக்கொண்டு செந்தமிழும் வடமொழியும் திகழ்ந்த நாவர்க்கு உபய வேதாந்த க்ரந்தப்ரவசநம் செய்தருளா நின்றுகொண்டு *கார் மேனி யருளாளர்கச்சிப்பதியிலே பேரருளாளனை மங்களாசாஸ நஞ் செய்து கொண்டெழுந்தருளி யிருந்தார். இவர்க்குப் பரம மித்திரரான ஸ்ரீ வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகள் விஜயநகர மஹாராஜ னிடத்தில் மிகுந்த வாஞ்சையும் பெற்றுப் பலபல வித்வான்களை ஆதரிப்பதற்குரிய ஸௌகர்யங்களையுடையரா யிருந்தபோது இந்த ஸ்ரீதேசிக சிகாமணியை ஸ்மரித்து இவருடைய ஏழைமையைப் போக்கிச் செல்வச் சிறப்பை யுண்டாக்கக் கருதி அந்த விஜய நகரராஜ னிடத்திற்கு எழுந்தருளுமாறு ப்ரார்த்தநா பத்ரி கையை அனுப்ப, அதனைக் கடாக்ஷித்தருளின ஸ்வாமி தேசிகன் தம்முடைய நிஷ்டா விசேஷங்களை அந்த வித்யாரண்ய ஸ்வாமி அறிந்துவைத்தும் வீணாக இப்படி ஆஹ்வாநம் பண்ணுகிறாரே! எனத் திருவுள்ளம் நொந்து, அவருடைய பத்திரிகைக்கு உத் தரமாக

𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌯𑌾 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑌾𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌶𑍈𑌲𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍈𑌤𑌾𑌮𑌹𑌂 𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥

என்கிற ச்லோகத்தை யெழுதியனுப்ப, அவரும் அதைக் கண்டு, ஸ்வாமி தேசிகனிடத்தில் அவர் தாம் வைத்திருந்த வைராக்யத் தினால் எப்படியாவது இவர்க்கு [illegible] பண்ணி வைக்க வேணுமென்கிற ஆசையினால் மீண்டும் மிக நிர்ப்பந்தித்துப் பத்ரிகை விடுக்க, அப்போது ஸ்வாமி அநுக்ரஹித்தருளி யனுப் பிய ச்லோக ரத்நங்கள் **வைராக்ய பஞ்சக**மென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கும். இதன் பொருளைச் சிறிய ஞானத்தர்களும் எளி தாகத் தெரிந்துகொள்ளுமாறு சிறிய உரை எழுதப்படுகின்றது.

ஸ்வாமி தேசிகனுடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் ஒவ்வொரு பதத்திலும் பலபல விசேஷார்த்தங்கள் அமைந்திருக்குமென்பதை அடியேன் சிறிய ஞானத்தன் அநுபவிக்கவும் அநர்ஹன் யாதவாப்யுதயத்தில் முதல் ஸர்க்கத்தில் ஒன்பதாவதான * ।கீ[illegible] ஸவ்ஸு க[illegible] ஸயடி । [illegible] விஸூ[illegible] [illegible] ஸ்ரீ[illegible] * என்ற ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்திலே "[illegible] [illegible] ।[illegible] ॥" என்று தீக்ஷிதர் பணித்திருப்பதை நினைப்பூட்டுகின்றேன். ஆசார்ய கடாக்ஷ விசேஷத்தினால் அப்படிப்பட்ட விசேஷார்த்தங்களைப் பெற்று மிக விரிவாகவே வியாக்கியானஞ் செய்யலாமாயினும், விரிவின்றித் தெளிவான பொருளை ஸ்பஷ்டமாக வுணர்த்தும் வியாக்கியானமே வேணுமென்று பல பக்தர்களின் அபேக்ஷை தெரிவதாலும், ஸ்வாமி தேசிகனுடைய திவ்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளெல்லாவற்றுக்கும் அடியேனுடைய ஆயுளில் உரையெழுதி வெளியிட வேணுமென்கிற குதூஹலம் மிக்கிருப்பதனாலும், மற்றும் பலவகை ஸௌகர்யங்களை அநுஸரிக்க வேண்டியதனாலும் சுருக்கமான வியாக்கியானமே யெழுதப்படுகின்றது. ....

[illegible] ।
[illegible] ॥

1. க்ஷோணீ கோண ஶதாம்ஶ பாலந கலா துர்வார கர்வாநல க்ஷுப்யத் க்ஷுத்ர நரேந்த்ர சாடு ரசநா தந்யாந் நமந்யாமஹே—தேவம் ஸேவிதுமேவ நிஶ்சிநுமஹே யோஸௌ தயாளுஃ புரா தாநா முஷ்டிமுசே குசேலமுநயே தத்தே ஸ்ம வித்தேஶதாம் !

(பொழிப்புரை). பூமண்டலத்தின் ஏகதேசத்திலே நூற்றிலொருபாகத்தை ஆளுகையாகிற தொழிலினாலுண்டாகிய அடங்காச் செருக்காகிய தீயினால் (கதுவப்பட்டு) நிலைகலங்கிகின்ற அல்ப ப்ரபுக்களைப் புகழ்வதனால் செல்வம் பெறுகின்றவர்களை ஒரு பொருளாக மதிக்கமாட்டோம்; (எம்முடைய அத்யவஸாயம்

எப்படிப்பட்டதென்றால்) இரக்கமுடையனான யாவனொரு எம்பெருமான் முற்காலத்தில், ஒரு முஷ்டியளவான அவல் கொடுத்த குசேல முனிவனுக்குக் குபேரனாகுந் தன்மையைக் கொடுத்தருளினானோ அந்தப் பரம புருஷனை அடிபணிவதற்கே அறுதியிட்டிரா நின்றோம்.

"இக்ஷ்வாகூணாமியம் பூமி: ஸஶைலவநகாநநா" என்றாற் போலவும் * ஒருநாயகமாய் ஓடவுலகுடனாண்டவர் * என்றாற் போலவும் பூமண்டலம் முழுவதையும் அரசாளவல்லவர்கள் இப்போது இல்லையே. பூமியின் பலகோடி நூறாயிரத்தில் ஒரு பங்குமாத்திரமான நிலத்தை ஆளப்பிறந்த அற்ப அரசர்களே உள்ளார்கள். இந்த அல்ப அதிகாரத்திற்கே இவர்களுடைய அஹங்காரம் வாசாமகோசரம். அந்தச் செருக்கினால் தீக்கதுவினாற்போல் தடுமாறிக்கிடக்கின்ற அந்த அல்பர்களிடஞ் சென்று 'நீ இந்திரன் சந்திரன் குபேரன்' என்று இல்லாத பொய்யுரைகளைப் புனைந்து புகழ்ந்து ஜீவிப்பவர்களுடைய ஜீவநத்தை ஒருபிழைபபாகவே மதிக்கமாட்டேன். "உனக்குப் பணி செய்திருக்குந் தவமுடையேன் இனிப்போயொருவன் தனக்குப் பணிந்து, கடைத்தலை நிற்கை நின்சாயை யழிவு கண்டாய்" என்னும்படியான திண்ணிய அத்யவஸாயமுடைய நான் அந்த எம்பெருமானைத் தவிர்த்து மற்றொருவன் மனைக்கடையிலே புகுந்து துவளமாட்டேன்; "அடிமை யென்னும் அக்கோயின்மையாலே அங்கங்கேயவை போதருங் கண்டாய்" என்றாப்போலே எம்பெருமானை அடிபணிந்தார்க்கு ஐஹிகத்தில்தானும் ஒரு குறையுண்டாகுமோ? அப்பெருமான் அல்பஸந்துஷ்டன் என்னுமிடமும் குசேலோபாக்கியானமுகத்தினால் நன்கு அறியக் கூடியதன்றோ. ஆகவே ஆமுஷ்மிகத்திற்குப் போலவே ஐஹிகத்திற்கும் எம்பெருமான் கைபார்த்திருக்குமத்தனையே நமக்குள்ளது-என்றாராயிற்று.

* கோணோ வாத்யப்ரபேதே ஸ்யாத் க்ஷோணீந்த்ராணாஞ்ச வாதநே | ஸநகாதௌ ச, ம்ருகாதீநாம்ஶ்ருதௌ ச ம்ருதங்கவத் * என்கிற மேதிநீ கோஶத்தின்படி கோணஶப்தம் இங்கு ஸநகாதௌ ஸாயுஜ்கம். [சாடுவசநா] அரசர்களைப் புகழ்வதை சாடூக்தி யென்பர்கள். பொதுவாகப் புகழ்ந்துரைப்பதற்கும் பெயர். "ப்ரியவாக்யே ம்ருஷாவாக்யே ச" என்பர் கோஶகாரர்கள். "சாடுவசநாம் மநோஹாரிவசநே" என்பது புதிய பாடம்.

தாநாபி: ஹ்ருதா த்ருஷ்டி:—தாநாத்ருஷ்டி:, தாம் ததாதீதி தாநாத்ருஷ்டிதக், தஸ்மை இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்துதமான குசேலமுநி சரித்திரத்தை அதிவிஸ்தர ஸாரஸ ஸம்ஸ்க்ருத பத்ய ரூபமாக எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறேன்; ரஸிகமநீஷிகள் கண்டு களிக்க. .... க.

2\. ஶிலம் கிமநலம் பவேதநலமௌதரம் பாதிதும்
பய: ப்ரஸ்ருதிபூரகம் கிமு ந தாரகம் ஸாரஸம் |
அயத்நமலமல்லகம் பதி படச்சரம் கச்சரம்
பஜந்தி விபுதா முதா ஹ்யஹஹ! குக்ஷித: குக்ஷித: ||

2\. ஶிலம் கிமநலம் பவேதநலமௌதரம் பாதிதும் பய: ப்ரஸ்ருதி பூரகம் கிமு ந தாரகம் ஸாரஸம—அயத்நமலமல்லகம் பதிபடச்சரம் கச்சரம் பஜந்தி விபுதா முதாஹ்யஹஹ! குக்ஷித: குக்ஷித:||

ஜாடராக்நியைத் தணிப்பதற்கு [அதாவது, பசி தீருவதற்கு] நிலங்களில் கதிர் பொறுக்கி ஜீவித்தல் போதாதோ? (அது தானும் கிடைக்காவிடினும்) ஒரு சிறுங்கை நிறைக்கும்படியான குளத்துத் தண்ணீர் தாரகமாகமாட்டாதோ? வழிகளிலே (விழுந்துகிடக்கின்ற) எளிதாகக் கிடைக்கக்கூடிய அழுக்கடைந்த கந்தைத் துணியும் கௌபீனமாகப் போதுமே. (இப்படியிருந்தும்) பண்டிதர்கள் வயிற்றுக்காக வீணாய் அரசர்களைப் பணிகின்றார்களே! ஐயோ!.

மநுஸ்ம்ருதியில் நான்காவது அத்யாயத்தில * அத்ரோஹேணைவ பூதாநாமல்பத்ரோஹேண வா புந: | யா வ்ருத்திஸ்தாம் ஸமாஸ்தாய விப்ரோ ஜீவேதநாபதி * என்று அந்தணன் ஜீவிக்கவேண்டிய வழியைச் சொல்லத்தொடங்கி * யாத்ராமாத்ரப்ரஸித்த்யர்த்தம் ஸ்வை: கர்மபிரகர்ஹிதை: | அக்லேஶேந ஶரீரஸ்ய குர்வீத தநஸஞ்சயம் * என்று ஶாஸ்த்ரீய கர்மம் பஸம்பந்நித்யகர்மாநுஷ்டாந பரிபுஷ்கல ப்ராணதாரண மாத்ரத்திற்காகப் பொருளீட்டலாமென்று சொல்லி, எவ்வகைக் கருமங்களால் பொருளீட்டுவதென்ன, * ருதாம்ருதாப்யாம் ஜீவேத்து ம்ருதேந ப்ரம்ருதேந வா | ஸத்யாந்ருதாப்யாமபி வா ந ஶ்வவ்ருத்த்யா கதாசந * என்று சொல்லி அவற்றை மேல்

ச்லோகங்களிலே விவரிக்கிறார்—* इदमेवं समीचीनं प्रत्युक्तं व्याख्यातम् * इत्यादियாலே. இங்கு குல்லூக பட்டருடைய வியாக்கியானம்—"स्वैकैकयानुन्नीतप्रमाणकोत्थनयम् उक्तः; तत्प्रधानकेन यावदनुमानं विधिः" என்று. அதுவே இங்கு विधि எனப்பட்டது. औदार्यम्—तत्तद्वृत्तिः.

अलम् என்ற இரண்டில் முதலது அவ்யயம். (அபர்யாப்த மென்றபடி.) அஷ்டச்லோகியில் "अतुलं तत्त्वविप्रपञ्चनम्" என்று பட்டரும், அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் "देवीविभावनम्" என்று ஆழ்வானும் ப்ரயோகித்தமை காண்க. [प्रसृति पर्यायः] "पाणिर्निकुब्जः प्रसृतिः" என்றான் அமரன். இதைத் தமிழர் சிறங்கை என்பார்கள். 'சொறங்காய்' என்பது ஆபாஸ வழக்கு சரஸி ஹவம்—सारसम्. कान्तरम्यमनोज्ञम् என்று ஒரே பதமாகக்கொண்டு சிலர் உரைப்பர்கள்; "चारुहारं सुन्दरं कान्तं रम्यमनोज्ञम्" என்று வைஜயந்தீ கோஶம் என்றும் காட்டுகிறார்கள். कान्तम् रम्यम् मनोज्ञम् என்று மூன்று பதமாகவே பிரிக்கவேணு மென்றும், மேற்காட்டிய கோஶத்தில் 'कान्तं रम्यं मनोज्ञम्' என்று பதச்சேதமென்றும் பெரியோர் பணிக்கக் கேட்டிருக்கை. தமிழ்க கோசங்களிலும் "அல்லகம்....கௌபீனம்" என்று காண்கிறது இங்கு தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி சைலியை ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து अलं என்கிற பதம் ஆவச்யகமாயிருப்பதால் रम्यमनोज्ञ மென்று விவக்ஷித்து ப்ரயோகித்திருக்கமாட்டா ரென்றும் அறுதியிடலாகிறது. इत उपरि विभवनविलक्षणानां तेषां वर्णनम् ॥

कान्तम्—कमनीयो येषां यस्य. अन्यायासा-त्रिभुवनीयावत्. * पद्मरागं नीलवज्रं कर्बुरं रम्योपेक्षितम् * इत्युक्तेः. * सहसैव तत्तदेव * इति वचनात्. "कटाक्षितः कटाक्षितः" என்ற விடத்தில் शब्दानुप्रासம் ரஸிக்கத்தக்கது. ஒன்றில், सावज्ञविलासलक्षितद्युतयः— कटाक्षितनिरीक्षितद्युतयः. மற்றொன்றில் कटाक्षित्वं द्वितीयावसानत्वम्. * राज्ञां राजर्षयामि

[illegible] " என்ற அமரகோசத்தில் படிக்கப்பட்டுள்ள [illegible] ததிற்கு இது பர்யாயம். * [illegible] * என்ற அமரகோசத்தின்படி [illegible] மாதல் அறிக. [illegible] (2)

3. [illegible]
[illegible] |
[illegible]
[illegible] ||

3. ஜ்வலது ஜலதிக்ரோட க்ரீடத் க்ருபீட பவ ப்ரபா ப்ரதி பட படு ஜ்வாலா மாலாகுலோ ஜடராநல:—த்ருணமபி வயம் ஸாயம் ஸமபுல்ல மல்லி மதல்லிகா பரிமளமுசா வாசா யாசா மஹே ந மஹீச்வராந்.

கடலினிடையே களித்து வர்த்திக்கின்ற (பாடபாக்நி யென்னப் படுகிற) நெருப்பினுடைய ஜ்வாலைக்குத் தோள்தீண்டியாயும், (எவ்வளவு [illegible]ங்களையும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் கொள்ளை கொள்ளவல்ல) ஸாமர்த்திய முடையதாயிருக்கின்ற ஜ்வாலாபுஞ் ஜங்களினால் வ்யாப்தமாயிருக்கின்ற ஜாடராக்நியானது (தாராள மாக) எரியட்டும்; (எவ்வளவு கொடிய பசி மிகுந்தாலும்) மாலைப் பொழுதில் மலர்ந்த சிறந்த மல்லிகைப்பூவின் நறுமணத்தை வீசுகின்ற வாக்கினால் அரசர்களிடத்தில் நாம் ஒரு சிறு புல்லையும் யாசிக்கமாட்டோம்.

கடலினிடையே அபாரமான கடல்நீரைப் பருகிக்கொண்டு பாடபாக்நி யிருப்பதாக நூற்கொள்கை. அதனால் தான் கடல்நீர் புறம்போகாமல் ஒரு மர்யாதையிலே நிற்பதாகவும் கூறுவர். *[illegible]* இத்யாதிகளைக் கொண்டும் இதனையறியலாம். அப்படிப்பட்ட பாடபாக்நி போலவே நம்முடைய ஜாடராக்நியும் எவ்வளவேனும் படர்ந்து எரியட்டும்; (அதாவது) எவ்வளவு தீவ்ரமான பசி பொறுக்க வொண்ணாதபடி நலிந்தாலும் நலியட்டுமென்றபடி. 'புலி பசித் தாலும் புல்லைத் தின்னாது' என்னுமாபோலே அந்த நிலையை

யிலும் * என் நாவிலின் கவி யாதொருவர்க்குங் கொடுக்க கில்லேனென்கிறார் பின்பாதியில். மல்லிகை மலரின் பரிமளம எவ்வளவு கொண்டாடத் தகுநததோ அவ்வளவு கொண்டாடு-தற்குரிய நம் வாக்கு எமபெருமான் விஷயததில் ப்ரஸரிக்குமே யல்லது அல்ப ப்ரபுக்களின் விஷயத்தில் சிறிதும் ப்ரஸரிக்க மாட்டாது: அருமருந்தன்ன வாக்கைக கொண்டு அன்னவர்களிடத்தில் ஒரு த்ருணமும் யாசிக்கமாட்டோம் என்றாராயிற்று. விஷயமௌரவத்தைப் பற்றததமவாக்கைத தாமே புகழ்தல்ஏற்கும்.

[illegible] (கீலால)மென்று ஜலத்திற்குப் பெயர்) [illegible] மாதலால் [illegible]

4. 𑌦𑍁𑌰𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌤𑌰𑍍𑌦𑌿𑌕𑌾
𑌦𑍁𑌰𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌯𑍈 𑌰𑌚𑌿𑌤𑍋𑌽𑌯𑌮𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌃 |
𑌯𑌦𑌞𑍍𑌜𑌨𑌾𑌭𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌪𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌮𑍇
𑌧𑌨𑌞𑍍𑌜𑌯𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑌭𑍂𑌷𑌣𑌂 𑌧𑌨𑌮𑍍 ||

4. துரீஸ்வரத்வார பஹிர்விதர்திகா துராஸிகாயை ரசிதோயமஞ்ஜலி:—யதஞ்ஜநாபம் நிரபாய மஸ்தி மே தநஞ்ஜய ஸ்யந்தந பூஷணம் தநம்.

(அஹங்காரமே வடிவெடுத்த) கெட்ட ப்ரபுக்களினுடைய வாசல் திண்ணையில தவண்டிருக்கு(ம) இருப்புக்கு இதோ ஒரு கும்பிடு கொடுக்கப்பட்டது. (அப்படிப்பட்ட நிலைமை நமக்கு வேண்டாமென்றபடி.) ஏனெனில், அர்ஜுநனுடைய தேருக்கு அலங்காரமாய் மைபோன்ற நிறமுடையதாய் அழிவற்றதான (கண்ணபிரானென்கிற) செல்வம் எனக்கு உள்ளதன்றோ.

அஹங்காரிகளான அரசர்களைக் காணவேண்டிச் செல்லுமவர்கள் வாசல் திண்ணையிலே யிருந்துகொண்டு ‘மஹாப்ரபுவை இப்

போது ஸேவிக்க நேருமோ?' என்று கேட்பதும் அங்குள்ள सेवोपसादनங்கள் * निष्ठ्यूतिं स्तौति सांजलिर्वदति कवलं प्रोषित्वाञ्जलिपुटो दीनवक्त्रेक्षणो वा मुहुर्यान्ति सदा सेवया शुना याचि याचि * என்றாற்போலே திரஸ்கரிக்கவுமாய்ப் படும் பரிபவங்கள் நமக்குக் கனவிலும நேரவேண்டா என்கிறார். * धनिमदान्धजनेषु * என்றது அதிலுள்ள ஜுகுப்ஸையைக் காட்டினபடி. இங்ஙனம் சொல்லுதல் கவிமரபு. "तस्मै नरेशाय कवये निरवद्याय" என்றார் ஆளவந்தாரும்.

பிரபுக்களை ஸேவியாவிடில் சரீர போஷணம் முதலியவை எங்ஙனே நடைபெறுமென்ன; * योगक्षेमं वहाम्यहम् * என்று தேர்த்தட்டிலே நின்று பிரதிஜ்ஞை பண்ணின பெருமானே நமக்கு அழியாச் செல்வமாதலால் அப்படிப்பட்ட பெருமானாலே நித்ய ஸ்ரீமான்களான நாம் பிறர்மனை திரிதந்துண்ணவேண்டிய கடப்பாடு உடையோமல்லோம் என்றாராயிற்று. यत् என்றது यस्मात्कारणात् என்று அர்த்தமுள்ள அவ்யயம்.

अञ्जनाभं, निरपायं என்ற இரண்டு விசேஷணங்களும் व्यतिरेकव्यावर्तकम्. வெளுத்த ரூபமாயும் அழிந்து போவதாயுமிறே உலகத்தில் தனமுள்ளது; இங்ஙனன்று காணும் தெய்வத்தேரினில் கீதை செப்பிய எங்கள் தனம் என்கிறார். நிரபாயமென்றவிடத்து * उद्वाट्यमानस्य सुरासुरौघैः पाथोनिधेः पद्मविपाकराशेः । यः पार्थसारथ्यविराजमानः वरिवर्ति नारायणः श्रेयसे वः शिवाय शाश्वतिकं निधानम् * என்ற அப்பய தீக்ஷிதருடைய ச்லோகம் நினைக்கத் தகும். "योगक्षेमं वहाम्यहम्" என்ற பகவத் ப்ரதிஜ்ஞையையே நம்பியிருக்கிறோமென்று காட்டுதற்காகவே 'धनञ्जयस्यन्दनभूषणम्' எனப்பட்டது. .... (௩)

5. शरीरपतनावधि प्रभुनिषेवणापादनात्
अबिन्धनधनञ्जयप्रशमदं धनं दन्धनम् ।
धनञ्जयविवर्धनं धनमुदूढगोवर्धनं
सुसाधनमबाधनं सुमनसां समाराधनम् ॥

5. ஶரீரபதநாவதி ப்ரபு நிஷேவணு பாதநாத் அபிந்தந தநஞ்ஜய ப்ரஶமதம் தநம் தந்தநம்—தநஞ்ஜய விவர்த்தநம் தநமு துாடகோவர்த்தநம் ஸுஸாதநமபாதநம் ஸுமநஸாம் ஸமா ராதநம் ||

இந்தவுடல விழுமளவும் அரசர்களை அநுவர்த்திப்பதாகிற ஆபத்திற்குக காரணமாய்க்கொண்டு ஜாடராக்நிக்கு சாந்தியைத் தருகின்ற பொருள் பாழாருக. அது நமக்கு வேண்டா. அர்ஜுநனை அபிவ்ருத்தி செய்ததும், கோவர்த்தன மலையைக் கொற்றக்குடையாகத் தாங்கிநின்றதும், தேவதைகளுக்குப் பரமத்ருப்தியை அளிக்க வல்லதும், எதையும் நாம அடைவதற்குச் சிறந்த ஸாதநமானதும், தன்னை நம்பினார்க்கு ஒருவகையான தீங்கையும் தர மாட்டாததுமான செல்வமன்றோ செல்வம். அதாவது *திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வம். அதுவிறே நமக்குள்ளது.

க்ஷுத்ரப்ரபுக்களைப் பணிந்து பொருளீட்டுமவர் தங்கள் ஆயுள் உள்ளளவும அவர்களைப் பணிந்தே தீரவேண்டும். பொருளீட்டுவதற்கு முன்பு அவர்களைப் பணிநதேயாக வேண்டுமென்பது நிர்விவாதம. அபாரமான பொருளை ஆர்ஜித்துவிட்டு விலகிவிடலாமே யென்னில்; அதுவுமாகாது; ஆர்ஜித்த பொருளுக்கு அபாயம் விளையாத படி அடிக்கடி அவர்களை உபஸத்தி செய்தாக வேண்டும. ஆகவிப்படி யாவஜ்ஜீவம் ஸ்வரூபநாசத்தை ஸஹித்துக்கொண்டு பொருள் படைப்பது இந்தப் பாழும வயிற்றுக்காகவே யாதலால் அபபடிப் பட்ட பொருள் நமககுத் தேவையிலலை. சரீரயாத்திரை ஆத்மயாத்ரை என இரண்டையும் நிர்வஹிக்கவல்ல பரமபொருள் நமக்குக் கைப்பட்டே யிருக்கின்றது என்றார்

தநஞ்ஜய:=ஜாடராக்நியைச் சொல்லுகிறது. தநம் ஓதநபயஸோ:| இங்கு தநம் என்றது அந்நத்திற்கும் உபலக்ஷணம். சோறுந் தண்ணீரும் எதிர்பார்க்கிற அக்நி என்றபடி. தநஞ்ஜய ஶப்தம அக்நிக்கும் அர்ஜுநனுக்கும் பெயர். இங்கு அக்நியையும் மூன்றும் பாதத்தில் அர்ஜுநனையும் சொலலுகிறது. தநம் என்பது அஸாரமென்றபடி. தநு என்கிற ஸ்தானத்தில் தநமென்கிறது என்பாருமுளர். இங்கு வஸ்ததிலகத்தில அக்ஷராநுப்ராஸத்தில் தநஶப்தம் நான்கு தடவை வந்திருக்கிறது;

மேல் உர்த்தரார்த்தத்தில் இந்தப்பதமே ஏழுதடவை வந்திருக் கிறது; இதனுல் எற்றைக்கும ஏழேழ் பிறவிக்கும் துணையாக நிற் கும் யநம் அதுவே யென்று ஸூநிப்பித்தபடி. இந்த ச்லோகத்தில் பல்வகையான அர்த்த விசேஷங்கள் தொனிக்கும். அறிவுடை யார் ஆழ்ந்து அறிக.

[யநஜூயவிவயஷுநம்] "யநஜூய வுஸஸஂ யநம்" என்று கீழ்ச் சொன்னபடியே யநஜூய ஸாஷிவுஷமான யநம் போலன் றியே இது யநஜூய வூஜிகூஶ மென்கிருர். [உஷஹிஶ ஶொ வயஷுநம்] எடுத்து வஹிக்கப்பட்ட கோவர்த்தன மலையை யுடை யது. திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணபிரானுடைய அதிமாநுஷ சீல வ்ருத்த வேஷங்களைக் கண்டு ஆயர்களனைவரும் 'இவனே நமகுலக் கொழுந்து ; இவனது கட்டளைப்படியே நாம் நடக்கவேண்டும்' என்று அறுதியிட்டிருந்தனர் : அங்ஙனமிருக்கையில் சரத்காலம் வந்தது. அப்போது இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடத்துவது போல் வழக்கப்படி இந்திரனுக்குப் பூசை செய்யப் பற்பல வண்டிக ளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜா த்ரவ்யங்களுமாகிய இவைகளைச் சேகரிப்பதைக்கண்டு க்ருஷ்ணன் 'ஓ பெரியோர்களே! நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனுல் ஜீவிக்கிருேமோ அதற்கே பூஜை செய்வது தகுதி ; இக் கோவர்த் தநகிரியே பசுக்களுக்குப் புல்லுந் தண்ணீருங் கொடுத்துக் காப் பாற்றுகின்றது; இந்திரனுல் நமக்கு என்ன பயனுண்டு, ஒன்று மில்லை. ஆகையால் நீங்கள் இபபூசனை யனைத்தையும் இம மலைக்கே இடுங்கள்' என்ன, இடையர்கள் இதைக்கேட்டு அங் ஙனமே செய்ய, கண்ணபிரான் தானே ஒரு தேவதாரூபங் கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுது செய்தருள, அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பல மேகங்களை ஏவி, கண்ணன் விரும்பி மேய்க்கிற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டரான இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் தீங்கு தரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்த பொழுது கண்ணன் கோவர்த்தன மலையை யெடுத்துக் குடை யாகப் பிடித்து மழையைத் தடுத்து எல்லாவுயிர்களையுங் காத் தருளினன் என்ற வரலாறு இங்கு உணர்க.

உதரம்பரமேவாந்நமென்ற விதில் மற்றொரு பொருளும் தொனிக்கும்; அதாவது, நாநார்த்தமான ஶப்தத்திற்கு வாக்கும் அர்த்தமாதலால் வாக்கின் வ்ருத்தியையும் நிர்வஹிப்பது இந்த அந்நமென்கை. வயிற்றை வளர்க்கிற அந்நம் அது; வாக்கை வளர்க்கிற அந்நம் இது என்று ரஸோக்தி. [ஸர்வஸாதநம்] ஐஹிகங்களான க்ஷுத்ர பதார்த்தங்களை மாத்திரம் வாங்குவதற்கே அது ஸாதனம்; ஆமுஷ்மிகங்களான சிறந்த ச்ரேயஸ்ஸுக்களுக்கும் இது ஸாதனம் என்றவாறு. ஶோபநாநி ஸாதநாநி யஸ்ய தத் என்று பஹுவ்ரீஹியாய் பக்திபரபக்திகள் முதலிய சிறந்த ஸாதனங்களை யுடையது என்றும் விவக்ஷிதம். அந்த அந்நத்தின் ஸாதனங்கள் [ஆர்ஜநோபாயங்கள்] ஹேயமென்று காட்டினபடி. [அபாயநம்] கொள்ளக் கொள்ளக் குறையும் அது; * கொள்ள மாளாவின்பவெள்ளம் இது; ஜ்ஞாதிதஸ்கராதிகளால் கொள்ளை கொள்ளப்படுகையாகிற அபாயங்களும் இதற்கில்லை. * அதாயாத விஹார்யஹார்யம் ஸதைவதிவஶம்வதம் | அதஸ்கரக்ராஹ்யமவ்யயம் அந்நம்ஹி நः || [ஸர்வஜநஸாம்ஸாராயநம்] அறிவுடையார்க்கும் அமரர்க்கும பேரின்பம் பயக்குமென்றபடி. இப்படிப்பட்ட சீரிய பொருளாக ஸ்வாமி விவக்ஷிக்கும் அந்நம் இன்னதென்பது விளங்க விஶேஷ்ய நிர்தேஶமில்லா விடினும் விசேஷணப் பொருத்தங்களாலே எம்பெருமானாகிற பரம் பொருளே அது என்பது வெளிப்படை ....° ரு

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம்

[பத்ராதிபர்]

233-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி

கீழ்வாஸுதேவாதி வ்யூஹங்களைப பற்றியும், அந்த வ்யூஹங்களிலிருந்து உத்பன்னர்களான கேஶவாதி பன்னிருதிருநாமங்களைப் பற்றியும் தெரிவித்துக்கொண்டேன்; இங்கு விபவாவதாரங்களைப் பற்றிச்சிறிது விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறேன்.

விபவமென்பது அஜாயமானோபஹுதா விஜாயதே என்கிற படி பிறப்பிலியான பரமபுருஷன் ஆஶ்ரிதாநுக்ரஹார்த்தம் தன்

னுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை அநேகப்ரகாரமாக்கிக் கொண்டவதரித்தல் என்று அர்த்தமாகலாம். அவ்விபவமாவது இத்தனை யென்று கணக்கிட்டுச் சொல்ல வொண்ணுதபடி அஸங்க்யாதமாய் கௌணமென்றும் முக்யமென்றும் இரண்டுவகைப்பட்டிருக்கும். இதில் கௌணமென்பது அவ்வளவு ஸ்ரேஷ்டமானதன்று. முக்யமென்பது ஸ்ரேஷ்டமானது. ஸர்வேஸ்வரன் லோக ரக்ஷணார்த்தமாக ஒருசேதனனை ஆவேஸித்துச் சில கார்யங்களை ஸ்வேச்சையாலே செய்யுமதை கௌணமென்று சொல்லுவார்கள். அதுவும் ஸ்வரூப ஆவேஸமென்றும் ஸக்த்யாவேஸமென்றும் இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும். ஸ்வரூப ஆவேஸமாவது தன்னுடைய ஸாபாஸ்ரயமான அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே ஆவேஸிக்கை. பரசுராமாவதாரத்தை ஸ்வரூப ஆவேஸ அவதாரமென்பர்கள். ஸக்த்யாவேஸமாவது உசிதகாலங்களில் சில சேதனர்களிடத்தில் தனது ஸக்திமாத்ரத்தாலே ஆவேஸித்து அக்கார்யம் முடிந்த பிறகு கடக்கநிற்கை.

இதுதான் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ப்ரஹ்மாவுக்குள் ஆவேஸித்து ஸ்ருஷ்டித்து அக்கார்யம் முடிந்தபிறகு அவனைவிட்டகன்று நிற்றல். இதுபோலே ருத்ரனை ஆவேஸித்து ஸம்ஹரித்தல். மற்றும் அக்நிமுதலான தேவர்களை ஆவேசித்து அவ்வோ காரியங்களைச் செய்தல். ஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவனுன ப்ரஹ்மாவும், ஸம்ஹாரத்தைப் பண்ணுகின்ற ஸங்கரனும், வேதங்களை விபாகித்து, பஞ்சமவேதமாகிய மஹாபாரதத்தைப் பண்ணிய வ்யாஸமஹருஷியும், வென்றிமா மழுவேந்தி மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்று அவ்வரசர்களின் ரக்தங்களால் பித்ருதர்ப்பணத்தைப் பண்ணிய பரசுராமனும், அகார்ய சிந்தாஸமகாலமேவ ப்ராதுர்ப்பவம் ஸ்சாபத(ய)ர: புரஸ்தாத் அகார்த்யத்தை அகத்தில் நினைக்க ஆரம்பிக்குமப்பொழுதே அவர்கள் முன்னே வில்லும் கையுமாய் ஆவிர்ப்பவித்து ரக்ஷித்துப்போந்த கார்த்தவீர்யார் ஜுநாதிகளும் பகவானுடைய ஆவேஸாவதாரமா யிருந்தாலும் அஹங்கார விஸிஷ்ட ஆத்மாக்களை கார்யார்த்தமாக ஆவேஸித்து அக்கார்யம் முடிந்தபின் தான் கடக்க நிற்கையால் அவ்வவதாரங்கள் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸிக்கத் தகுந்தவைகளாக ஆகமாட்டா.

முக்யாவதாரமாவது ஸாபாஸ்ரயமான தன்னுடைய அப்ராக்ருத திய்யமங்கள விக்ரஹத்தை அதற்கேற்பட்ட ஸ்வபாவவிஸே

ஷங்களொன்றையும் விடாமல் ஆதியஞ்சோதி யுருவையங்கு வைத் திங்குப் பிறந்து என்கிறபடியே தேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவர ஸஜாதீயமாக்கி ஸகலமநுஜநயந விஷயமாக்குகை. அவ்வவதாரங்களாவன மத்ஸ்ய கூர்மாத்யவதாரங்கள்.

இவைகளில் மத்ஸ்யாவதாரமாவது சென்ற கல்பத்தின் கடைசியில் சதுர்முக ப்ரஹ்மா நித்ரைசெய்யும் காலத்தில் மூன்று லோகங்களும் ப்ரளய ஜலதியில் முழுகாநிற்க நித்ரைபண்ணிக் கொண்டிருக்கும் ப்ரஹ்மாவின் முகங்களில் நின்று வேதங்கள் ஆவிர்ப்பவித்தன. அப்போது ஸமீபத்தில் வர்த்தியாநின்ற ஹயக்ரீவன் என்று பெயரையுடைய அஸுரனொருவன் அவ்வேதங்களை அபஹரித்துக்கொண்டு அப்ரளயார்ணவத்தில் முழுகி மறைந்து விட்டான். அத்தையறிந்த பரமகாருணிகனான பரமபுருஷன் அந் நீருக்குச் சளைக்காத மீனுருக்கொண்டு அம்மஹார்ணவத்தில் ப்ரவேசித்து ஹயக்ரீவனென்கிற அவ்வஸுரனைக்கொன்று அவ் வேதங்களைக்கொணர்ந்து ப்ரஹ்மாவிற்குக் கொடுத்தான். இதுவே ஸர்வேஶ்வரனுடைய விபவாவதாரங்களில் முந்தினதாயிருக்கும்— இவ்விடத்தில் மதஸ்யாவதாரத்தைப் பற்றி ஸ்ரீ பாகவதத்தில் ஸ்ரீ ஶுகர் பரிக்ஷித்மஹாராஜாவிற்குச் சொன்ன ப்ரகாரத்தைச் சிறிது எழுதி அநுபவிக்க ப்ராப்தமாகிறது.

அதாவது நடந்த கல்பத்தில் ஸத்யவ்ரதன் என்கிற ராஜருஷி ஒருவன் இருந்தான். அவன் ஒருகால் க்ருதமாலா என்கிற நதியில் ஜலதர்ப்பணம் பண்ணாநிற்க, அவரது அஞ்சலி தீர்த்தத்தோடே மீன் ஒன்று கையில் வந்தது. ஜலத் தோடே கையில் வந்த அம்மீனை அம்மன்னன் அத்தீர்த்தத் தோடே நதியில் விட்டுவிட்டான். அவ்வாறு நதியில் விடப்பட்ட அம்மீனானது, பரம காருணிகனான அம்மன்னனை நோக்கி, ஓ தீனவத்ஸல! நான் இநத நதியில் என்னுடைய ஜ்ஞாதிகளான மத்ஸ்யங்களின் உபத்ரவம் ஸஹிக்க முடியாமல் உன் கையில் அடைக்கலம் புகுந்தேன். நீ மறுபடியும் அந்த நதியிலேயே என்னை விட்டு விட்டாய். அடைக்கலம் புகுந்தவர்களைக் கைவிடலாகுமோ? என்று மிகவும் இரக்கமாய் வேண்டிக் கொண்டது. தன்னை அநுக்ரஹிப்பதற்காக பரமப்ரீதியுடன் பரமபதத்திலிருந்து பரம புருடன் மீனுருவாய் வந்ததை யறியாத அம்மன்னன், ஆர்த்தி யுடன் சொன்ன அம்மீனின் வார்த்தையைக் கேட்டு மிகவுமிரங்

கித் தன்னுடைய தீர்த்த பாத்திரத்தின் ஜலத்தில் அம்மீனை ஆதர வுடன் எடுத்துவிட்டு தன் ஆஸ்ரமத்திற்குக் கொண்டு வந்தான். அன்றிரவே அம்மீன் அப்பாத்ரம் போதாதபடி அதிகமாக வ்ருத்தியடைந்து அவ்வரசனை நோக்கி அய்யா அரசனே! இத்தீர்த்த பாத்ரம் நானிருப்பதற்குப் போதாது. மிகவும் கஷ்டப் படுகிறேன். எவ்விடத்தில் நான் சுகமாக ஸஞ்சரிக்கமுடியுமோ? அவ்விடத்தில் என்னை கொண்டுபோய் விடவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டது. அப்போதே அம்மன்னன், அம்மீனை எடுத்துக்கொண்டு போய், அகன்றதொரு தடாகத்தில் விட்டான். ஜலத்தில் விட்டவுடன் அத்தடாகத்தளவு வ்ருத்தியடைந்து எனக்கு சுகமாக வசிக்க இத்தடாகமும் போதாது ஆகையால் பெரியதோர் ஜலாஶயத்தில் என்னைக் கொண்டு விட்டு விட வேண்டுமென்று மிகவும் வேண்டிக்கொண்டது. உடனே அத் தடாகத்தளவு அகன்றிருக்கும் அம்மீனை எடுத்துக்கொண்டுபோய் ஸமுத்ரத்தில் விட்டான். அப்போது மீன் அவ்வரசனை நோக்கி ஓ மன்னனே! சிறிய மீன் பெரிய மீனுக்கு ஆஹாரமென்பதை யறியாயோ? இச்சமுத்திரத்திலிரா நின்ற பெரிய மீன்கள் என்னைத் தின்று விடுங்களே. இதில் என்னை விடுவது உசிதமா? என்று சொல்லிற்று.

இவ்வாறு சொல்லாநின்ற அம்மீனைப் பார்த்து ஸத்யவ்ரதன் உன்னைப்போன்ற பெரிய மத்ஸ்யத்தை நான் எங்கும் கண்டதில்லை இவ்வளவு பெரிய உன்னைத் தின்னும் படியான மத்ஸயம் எங்கேயும் கிடையாது. ஒரு தினத்தில் நூறு யோஜனை தூரம் வளர்ந்த நீ யார்? ப்ரஹ்ம ஶப்தவாச்யனான ஸ்ரீமந் நாராயணனே நீயாக வேண்டுமென்றும், நீ உலகைக் கடாக்ஷித்து வாழ்விக்க இம்மீனுருக் கொண்டிருக்கிறாய் என்றும் பலவாறு ஸ்தோத்திரம் பண்ணினான். அப்போது மீனுருக்கொண்ட பகவான் ஓ ஸத்யவ்ரத இந்றைக்கு ஏழாவது நாள் யுகமுடிவு. அப்போது ப்ரளய முண்டாகப் போகிறது. அச் சமயம் ப்ரளய சமுத்ரத்தில் ஓர் ஓடம் தோன்றும். அதில் நீ ஸமஸ்தமான ஓஷதிகளோடும் ஸப்தருஷிகளோடும் ஸமஸ்தமான வித்துக்களோடும் கூட ஏறி யாதொரு வருத்தமுமின்றி ஏகார்ணவத்தில் ஸஞ்சரிக்கப்போகிறாய். அவவோடமானது பெருங்காற்றால் அங்குமிங்கும் அலைக்கப்பட, அப்போது ஸமீபத்திலிராநின்ற பெரிய ஸர்ப்பமாகிற வாஸுகியினால் அந்த ஓடத்தை என்னுடையகொம்பில் கட்டிவிடு. நான் ப்ரஹ்மாவின் இரவு முடி

யும் வரை அப்ரளயத்தில் ஸஞ்சரிப்பேன். நான் பரப்ரஹ்ம ஶப்த வாச்யன். ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் நிரதிஶயமான பெருமையை யுடையவன். உன்னுடைய அழகான ப்ரஶ்நங்களால் இவ்வர்த்தத்தை உனக்கு அறிவித்தேன். நீ இதை யறிவாய் என்று சொல்லி பகவான் அந்தர்த்தாநமாய் விட்டார்.

அப்பால் ஸத்யவ்ரதன் தர்ப்பங்களை கிழக்கு நுனியாயிருக்கும்படி பரப்பி அதன்மேல் வடகிழக்குத் திசையை நோக்கி உட்கார்ந்துகொண்டு மதஸ்ய ரூபதாரியான பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தைப் பரிவுடன் த்யானம் செய்துகொண்டு பகவானால் சொல்லப்பட்ட அக்காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அந்த ஏழாவது தினத்தில் மேகங்கள் ஊழிமுதல்வனுருவம்போல் கருத்து ஆகாஶத்திற் சிறிது மவகாஶமின்றிப் பரந்து மின்னலோடும் இடியோடும் கூடி அதிபயங்கரமாக இடைவிடாது வர்ஷிக்க, எங்கும் ஜலமயமாய் ஸமுத்ரமும் வேலையைக் கடந்து உலகம் முழுதும் வ்யாபித்து விட்டது. அப்போது பகவானை த்யானித்துக் கொண்டிருந்த ஸத்யவ்ரதன் முன்னே ஓர் ஓடம் தென்பட்டது. உடனே ஸத்யவ்ரதன் அவ்வோடத்தில் ஸமஸ்தமான வித்துக்களோடும் ஸப்தருஷிகளோடும் ஓஷதிகளோடும் ஏறிக்கொண்டான். அதைப்பார்த்த ருஷிகள் ஸத்யவ்ரதனைப்புகழ்ந்து ஓ அரச ஶ்ரேஷ்டனே! தன்னைத்துதிப்பார் க்லேஶத்தைப் போக்குமவனான கேஶவனை த்யாநம் செய்வாயாக. அவன் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் ஸங்கடத்தில் நின்றும் நம்மைக் காப்பாற்றுவான் என்று சொல்ல, ஸத்யவ்ரதனும் அவ்வாறே த்யாநிக்கப் பரமகாருணிகனான ஸர்வேஶ்வரன் அனேக யோஜனை தூரமுடைய ஸ்வர்ண மயமான திருமேனியையும் ஒற்றைக் கொம்பையுமுடைய ஓர் மீனுருவாய் அப்ரளயார்ணவத்திலாவிர்ப்பவித்தான். ஸமீபத்தில் நீண்டதோர் ஸர்ப்பமும் காணப்பட்டது. உடனே ஸத்யவ்ரதன் அவ்வோடத்தை மீனுருவாகிய பகவானுடைய கொம்பில் அந்தப்பெரிய ஸர்ப்பத்தைக் கயிராக் கொண்டு கட்டிவிட்டுப் பரமானந்தபரிதனாய் பகவானைப் பலவாறு ஸ்தோத்ரம் பண்ணினார். அவ்வாறு ஸ்தோத்ரம் பண்ணா நின்ற ஸத்ய வ்ரதனைக்கடாக்ஷித்து மத்ஸ்ய பகவான் அப்ரளயார்ணவத்தில் ஸஞ்சரியாநின்று கொண்டு ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஆத்மதத்வத்தையும் அவ்வாத்மா

பகவானையடைவதற்கு ஸாதனமான பக்தியோகத்தையும் ப்ரதி பாதியா நின்ற மத்ஸ்ய புராணத்தை யருளிச்செய்தான். ஸத்ய வ்ரதன் ஸப்தருஷிகளோடு கூட ஓடத்திலிருந்து கொண்டே மத்ஸ்ய பகவானால் சொல்லப்பட்ட அப்புராணத்தைக் கேட்டுப் பரமானந்த மடைந்தான்.

வேதங்களை அபஹரித்துச்சென்ற ஹயக்ரீவனைக்கொன்று அவ் வேதங்களை மீட்டு ப்ரளயம் போனவுடன் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருந்த ப்ரஹ்மாவிற்குக் கொடுத்தான்.

இவ்வாறு ஜ்ஞாந விஜ்ஞாந ஸம்பன்னனாய் மீனுருவாகிய பகவானுடைய அநுக்ரஹத்தைப்பெற்ற அந்த ஸத்யவ்ரதனே இந்தக் கல்பத்தில் வைவஸ்வத மநுவாயிருக்கிறான். இந்த ராஜருஷியான ஸத்யவ்ரதனுக்கும் மாயா மத்ஸ்ய ரூபியான பகவானுக்கு மிடையே நடந்த இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைச் சிந்திப்பார் இவ்வுலகில் அவர்கள் நினைத்த ஸமஸ்தமான ஐஶ்வர்யங்களையு மடைந்து ஶரீரவியோகாநந்தரம் "நசபுநராவர்த்ததே" என்கிற பரம பதத்தையடைந்து பகவானுக்குப் பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டு பரமானந்த மடைவர்கள்.

ஸ்ரீ. உ. வே. ஜகத்குரு அநந்தாசார்ய ஸ்வாமி விஷயமான செய்யுட்கள்

T. K. இராமானுஜன்
செந்தமிழ் உதவி பத்திராசிரியன்

கொச்சகக் கலிப்பா

1. ஆரியமும் செந்தமிழும் ஆந்திரமும் முதலாய
சீரியபன் மொழிகளிலும் தேயமெலாம் நனிபுகழும்
மாரியென வுரைவழங்கும் வள்ளல் அநந்தாரியனார்
ஏரியல்செந் தாமரைத்தாள் எப்போதும் பணிகுவமே.

2. மன்னு புகழ்முமேபை நம்பி வழித்தோன்றிக்
கன்னி முதலிமய மட்டும் கடல்வண்ணன்
றன்னடியார் வாழச் சமயப் பகைதடிந்து
மன்னுகதிர் ஞாலங் கடந்து மறைந்ததுவே.

3. தென்னாட்டுப் புலவர்திறம் தேயமெல்லாம் கொண்டாட
இந்நாட்டுப் பரசமய இகலழித்துத் திறைகொண்டார்
எந்நாட்டும் அதுபுரிய எண்ணி அநந்தாரியனார்
பொன்னாட்டுள் இன்றின்று புக்கனரோ புகல்வீரே.

4. உலககுரு என்றே உரைக்குமுறைக் கேற்ப
நிலமுழுதுந் தஞ்சீர் நிறுவினார் வானத்
தலமும் அடியிணைக்கீழ்த் தங்கப் புரிந்து
நிலவுறச் செய்தற்கு நினைந்து பிரிந்தாரோ.

5. அண்ணல் மிகு காதி அநந்தாரியனார்தாம்
கண்ணன் கழல்கட்கு அனவரத கைங்கரியம்
பண்ணி மகிழ்தற்கிப் படிதகா தென்றெண்ணி
விண்ணுலகில் இன்று விழைந்து புகுந்தனரோ.

6. ஆழ்வார்கள் செய்கலையும் ஆன்ற பழமறையும்
ஏழ்பாரும் உய்ய இசைக்கும் அநந்தாரியனார்
வாழ்வான வைகுந்த வானாடு புக்கனரேல்
தாழ்வாரை ஆளும் தகையார் இனியாரே?

7. வேதம் முதலான விழுநூல்கள் பற்பலவும்
கோதகல ஆய்ந்து குணம்பலவும் தந்துபதிக்
தாதரவோ டெங்கட் கருளும் அநந்தாரியர்போல்
ஏதமறப் பன்னூல் தருவார் இனியாரே.

8. நித்தியமும் நைமித்திகமும் நெறிதவறுப்
பத்திமையோர் செய்யப் பரமனார் வீற்றிருக்கும்
உத்தமமாம் கோயில்பல ஊர்தோ றெடுப்பித்தற்கு
அத்தன் அநந்தாரியன்போல் வல்லார்கள் ஆரினியே.

9. சென்றவிட மெல்லாம் திருமால் பரத்துவமே
நன்று விரித்துவரும் நாவீறுடையபிரான்
இன்று திருநாடு புகுந்தாலும் எழுகதிர்போல்
துன்றும் ஒளியோ டுலகுதொழத் தோன்றுவரே.

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் ஜகத்குரு அனந்தாசார்ய ஸ்வாமிகளின் பிரிவு

[C. P. ராஜகோபாலன்]

"ஊழி பெயரினும் தாம் பெயரார் சான்றாண்மைக்
காழி யெனப்படுவார்"

என்பது மூதுரை.

ஊழி பெயரினும் தம் புகழ் குன்றாது வைகுந்தவானாடளவும் செல்லும் கீர்த்தியாய், மண்மிசைப் பிறந்த பயன் எய்தி, விண்ணுளார் செல்வம் வீறெய்த நம் ஜகத்குரு சுவாமிகள், சென்ற ஆடித் திங்களில் சாப்ரா என்னும் நகரில் வியோகமடைந்தார் என்பதை கேட்டுப் பரிதபிக்காத சஜ்ஜனங்கள் எவர். சென்ற நூற்றாண்டில் அன்னார் நம இந்து மதத்திற்கும் ஸ்ரீ பகவத் ராமானுஜஸித்தாந்தத் திற்கும் சிறப்பாகச் செய்து வந்த அரியதொண்டு எம்போல்வரால் அளவிடற்பாலதோ. இருள் தருமாஞாலத்தில் கலிமிக்க காலத்தில் ஆழியானருளால், மாயாவாதிகள் செறுக்கடங்கும்படிக்கும், எம்பெருமானார் தரிசனமே தழைத்தோங்கவும் தம்முடைய சரீரம் பொருள் ஆவி மூன்றையும் தனக்கென வாழா பிறர்க்குறியனவாக் கித்தம்வாழ்நாளைக் கழித்தார் என்று கூறுவது மிகையாது. மரவுரி யுடுத்து மலைவன நெற்கொரித்து முதிர்வன சருகு வாயில் வந்தால் வன்பசி தவிர்த்து அனல் வெயில் மழையால் வருந்தி மூலவனலை சிரமளவு எழுப்பியும் நீரினிடைமூழ்கியும் தேகம் நமதல்லவென்று சிற்சுக வபேக்ஷையில் நிற்கும் அன்பரினும் துளக்கமில் நல்தவ முனிவர் கரைகண்டோர் யாவரினும் சீரிய பெருமை நம் ஸ்வாமியினுடையதாகும். திருமாலடியாரல்லாதவர் வீடில்லாதவரே என்று தெளிந்து அப்பெருமானையே, சதா சிந்தித்தும், அச்சிந்தனையின் பயனைக் கேட்டார்களை பிணிக்குந்தகையவாய் கேளாரும் வேட்ப மொழிகள் நவின்று, தனக்குள் அமைத்த தேவபிரானையே புறத்திலும் (பல கோயில்களில்) அமைத்து திவ்ய தேசங்கடோறும் சஞ்சாரம் செய்து இரகஸ்ய கிரந்தகளின் ஸாரத்தை பல்லோர்க்கும் பயன்படும்படி இம்மையும் வீடும் பயக்கும்படி செய்யத் தெள்ளியார் திருநான்மறை வல்லவருள் பெரியோராவர்.

இவர் தம் குணங்களைப் பேசப்புகில் வாய் படைத்த பயன் பெறு வோம். அவை சொலப்புகில் வாயமுதம் பரக்கவேண்டும். சிறு மாமனிசர் என்பதற்கேற்ப மிகவும் துரிசமான திருமேனியோடு தூய வெள்ளை தரித்து, காண்பார்க்கு எளியாராய், தம்மை அடைந் தோர்க்கு அருள் பொழியுமுகத்தராய் புறந்தூய்மை நீரான் அமை வதுபோல் அகந்தூய்மையும் வாய்மையார். கண்டவர் மனம் வழுங் கும்படி கவரும் சக்தி வாய்ந்தவர். அரும் பெரிய வேதாந்த விளக்கின் தத்வங்கள் லேசில் எவர் மனதிலும் பதியும்படி எடுத் துச் சொல்லும் பேராற்றலுள்ளவர். வள்ளலென்னும் பெயர் இவர் மாட்டு வாயானவாய், பேசும் பேச்சில்லாமல் ஈந்துவக்கும் இன்பம் பெற்றவர். அன்னாரது அறுபதாவது அப்த பூர்த்தி விழாவில் செய்த தானதருமங்களும் பின்னர்ச் செய்த பெரிய தானங்களும் இன்னும் எவர் உள்ளத்திலும் பதிந்து கிடக்கின்றன. சிந்தையா லும், சொல்லாலும், செய்கையினுலும், ஸ்ரீ பகவத் ராமானுஜ ஸித் தாந்தத்தை வடநாட்டில் நிலைநாட்டிய பெருமை இவர் ஒருவருக்கே உரியது தென்னாட்டில் இருப்பது இயல்பேயாகும். வடதேசத் தில் பல பாஷைகள் நிறைந்த இடத்தில் அப்பாஷைகளில் வல்லு நராகி சித்தாந்த ஸ்தாபனம்செய்து, பெரிய அரசர்களையும் ஜமீன் தார்களையும், மற்றும் பல்லோரையும் இச்சித்தாந்தத்தைத் தழுவும் படிசெய்யும் வன்மை எவ்வித ஆற்றலும் ஊக்கமும் வேண்டுமென் பதை அளித்தல் இவர் தம் பெருமையின் நற்கூறு அறிந்ததாகும். இவர் தாம் வேங்கடத் துறைவார்க்கு நமவென்பது போலல்லாமல் இந்தியாவின் தலைமை நகரமாகிய பம்பாயில் யாவரும் கண்டு வியக் கும்படியாய், விண்ணினின்று இழிந்ததோ! என்னலாம்படி மணிப் பெட்டகம்போன்ற அரவணைத்துயின்ற ஆழியானுக்கு ஆடகமா டம் அமைத்தது அப்பெருமான்பால் கொண்டுள்ள எல்லையில் பிரே மத்திற்கு ஓர் சாட்சியாகும். இதுவே இவரது ஞாபகசின்னமாக என்றும் விளங்கும் .ஸ்ரீ ராமானுஜ சித்தாநதம் பரவவேண்டுமென் னும் முழுநோக்கத்துடன் இத்தகைய நிலயம் ஒன்றை நிறுவியது, அர்ச்சாவதாரத்தில் பெருமையும், தேங்கின மடுக்கள் போலே என் றும் தாகித்தவர்க்கு பருகும் அமிர்தமாகும். இத்தூய வாழ்க்கை யுடையார் பெருமை கூறப்புகின், அது "துறந்தார் பெருமை துணைக் கூறின் வையத்திறந்தாரை எண்ணிக் கொண்டற்று" என் பதுவேயாகும்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ பாஷ்ய விஷய ப்ரம நிராஸ:

(முசர்ப்பாக்கம் அக்காரம் திருவேங்கடாசாரியர் எழுதியது)

ஸ்ரீராமானுஜஸித்தாந்தவைஜயந்தீ திருவாடிப்பூர சஞ்சிகையில், பி. ஆர். ஆராவமுதய்யங்கார்ஸ்வாமி எழுதியதாக அடியில் கண்ட விஷயம் பிரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் முதலிலும் முடிவிலும் இரண்டு பாடப்பிழைகள் ஸம்பதிதங்களாய் விட்டன என்று பிராமாணிக பண்டிதர்கள் கொண்டாடும்படியாக ஸ்ரீ அண்ணஸ்வாமி தத்வப்ரதிஷ்டையில் நிரூபித்திருக்கிறார். அதாவது "க்ஷேத்ரமா வ ஷஷ்டீ ஸமேஷ்த இதி வ்ருத்திவ்ருஸவ ஸம்ஹவாஸ" என்ற விடத்தில்-ஸம்ஹவாஸ. என்கிற பாடம் சரியானதில்லை. ஸஜ்ஞாவாஸ என்கிறபாடம்தான் சரியானது என்றும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பழைய தாளகோசங்களைக் கொண்டும் வித்வான்கள் முன்னிலையில் சொந்தமான உபபாதநங்களைக் கொண்டும் நிரூபித்துக் காட்டினதாகவும் அந்த வித்வான்களும் ஒத்துக்கொண்டதாகவும். நிகமாந்ததேசிகன் தத்வடீகையில் ஸஜ்ஞாவாஸ என்ற பாடத்தையே ஆதரித்திருப்பதாகவும்; ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் சரமஸூத்ர அவதாரிகையில் "யதி வ ரமேஶாரஷாயக்ஷும்"—"வாநராவ்ருத்தி ஸம்ஹவாஶங்கா இதி த்ராஹ. என்ற விடத்தில். ஸம்ஹாவநாஶங்கா என்றுமாறி தப்பாக வந்துவிட்டதாகவும் ஸம்ஹாவநெயும் ஶங்கையும் பர்யாயமானதால் இது தப்புபாடம். ஸம்ஹவாஶங்கா என்றேயிருக்க வேணும், என்றும் காட்டினதாகவும் வெளிவந்தது.

இந்த விஷயத்தில் அனைவரும் பிரமிக்காமல் தெளிவு பெறுவதற்காக நிரூபணம் பண்ணவேண்டியதாக வந்தது. "வ்ருத்திவ்ருஸவஸம்ஹவாஸ" என்கிற விஷயத்தில் ஸ்ரீ ஶ்ருதப்ரகாஶிகையின் உபபாதனத்தை நன்றாக யோசித்தால். ஸம்ஹவாஸ என்றபாடமே ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யருக்கு அபிமதம் என்று தோற்றுகிறது.

"வ்ருத்திவ்ருஸவொऽவவாஹாவவாஹ: ஸவிழுஷொஜ்ஞாந ஶித்ராஷி வ்ருயொமெஷ "ஜ்ஞாऽவிஹயுஸ கரணெ" இதி ஸூத்ரு விஹிதாயாம் ஷஷ்ட்யாம் [illegible] ஸாவகா

ஶக்யம், ஸவிஶேஷா வ்யாவ்ருத்திரிதி ஹி தஸ்ய வாக்யஸ்யார்த்த: யத்யபி ஜ்ஞாநவத்த்வம் க்ருதத்வ—தயாபி ஸவிஶேஷ இதி ஷஷ்டீ ந ஸம்பவதீதி; ஸவிஶேஷோ ஜாநீத இதி திஙந்தவ் ஷாநுயோஹர்த்தாக; யாதோவிஶேஷஸ்ய வ்யாவ்ருத்தி தத்தர ணாயர்த்தாது; நஹி தத்வர்த்தம் க்ருதேஷ்மவிஹிதமேவ விஶ்யதி ஸதா நாத்ருவ்ருதிவ்ருஸவவ்ருரவ்ருத்திரிதி நிஷேயஸ்ய ஸாவ காஶக்யம்'' இந்த உபபாதநப்பிரகாரத்தால் ஸம்ஸவாஸ் என்கிற பாடமே அங்கீகரித்ததாக ஏற்படுகிறது. எப்படியெனில் ஸூ வாஸ என்றுபாடமானல். வ்ருதிவ்ருஸவம் இருப்பதால் என்று அர்த்தமாகும். இந்தவாதிர்க்கம் விஜாஞகௌமுதி ஸமாஸ விதிகள் படித்தவர்கள் எல்லாருக்கும் இருப்பதாக தெரிந்த விஷ யம். அவர்களுக்கு இருப்பதினுல் என்று சொல்லவேண்டியதில்லை. இருந்தாலும் பிரகிருதஸ்தலத்தில் அந்த வாதிர்க்கம் வ்ருவதிர்க் குமா, வ்ருவதிர்க்காதா, என்கிற ஸந்தேஹத்தைப் போக்க வ்ருக்ருதஸ்தலத்தில் ஸம்பவிக்கும் என்று உபபாதநம் பண்ணு வதுதான் மந்ஙகார ஶைலீ. ஆகையால் சாஸ்திரத்தில் பிரதிப்ர ஸவ மிருந்தாலும் பிரகிருதத்தில் ஸம்பவிக்கிறபடியால் என்று சொன்னுல் தான் உபபாதநம் பண்ணிக்காண்பிப்பது வ்யாக்யா தாக்களுக்கு பணியாக விருக்கும். ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யர் உபபாதநம் பண்ணிக்காண்பித்ததினுல் 'ஸம்ஸவாஸ, என்ற பாடமே அந்த வ்யாக்யாதாவுக்கு திருவுள்ளமாகத் தெரிகிறது. ஸூவாஸ என்ருல் ஶாஸ்திரத்தில் இருப்பதனுல் என்றர்த்த மாகும். அது வ்யாகரணஶாஸ்த்ரம் படித்தவர்களுக்குத் தெரியு மாதலால் அது சொல்லவேண்டிய விஷயமாக விராது. சில விடத் தில் சாஸ்திரத்திலிருப்பதால் என்று சொன்னுலும் அது பிர கிருதத்தில் ஸம்பவிக்கிறபடியால் என்று ஶேஷபூரணம் பண்ணியே தீரவேண்டி வரும். ஆகையால் வ்ருதிவ்ருஸவ ஸம்ஸவாஸ. என்றபாடத்தில் ஶாஸ்திரத்தில் ஏற்பட்ட வ்ருதிவ்ரு ஸவம் வ்ருக்ருதத்தில் ஸம்பவிக்கிறபடியால் என்றர்த்தமாகிறபடி யால் ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யர் வ்ருக்ருதத்தில் ஸம்பவத்தை உபபாதநம் பண்ணிக் காண்பித்தபடியால் அவருக்கு ஸம்ஸவாஸ. என்ற பாடமே திருவுள்ளத்திலிருப்பதாகத் தோற்றுகிறது.

அவர் ஸஹ்ராவாக் என்றுவது ஸம்ஹவாக் என்றுவது வ்யதீகம் எடுக்காமலிருந்தாலும், உபபாதனப் பிரகாரத்தில் ஸம்ஹவாக் என்ற பாடமே தத்ஸித மென்னக்குறையில்லே, தாளகோசங்கள் அனேகங்களில் அடியேன் ஸ்வாமி சன்னிதியில் காலக்ஷேபம் பண்ணினது முதல் பார்த்ததில் ஸம்ஹவாக் என்ற பாடமே காண்கிறது. அச்சிட்ட கோசங்களிலும் அப்படியே காணப்படுகிறது. அதற்கு உபபாதநமும் பண்ணி அந்த பாடமே ஸாது என்று காண்பித்தாய் விட்டது. இனி ஏதாவது கோசத்தில் ஸஹ்ராவாக் என்ற பாடமிருந்தாலும் தஸ்ய வ்யக்தேதவிஸம்ஹவாக் என்று சேஷ வூரணம் பண்ணி அர்த்தம் நிர்வஹிக்க வேண்டியதா யிருப்பதால் அதைக் காட்டிலும் ஸம்ஹவாக் என்ற பாடமே ஸாது வாதலால் இதுவே ஸவ்ய ஸம்வ்ய திவஹவாரம் என்று தெளியக்கடவது. தத்வடீகையில் கூட ஜ்யோக தார இந்த பாடத்தையே ஆதரித்ததாகவே கொள்ளலாம். எங்ஙனே யென்னில் "க்ருத்ரமேதி—வ்யதிவ்யஸவொவாது நிராஸ: தஸ்ய ஸஹ்ராவாக்." என்றிருக்கிறது. இங்கு செய்யவேண்டிய உபபாதநம் முன்னமே செய்யப்பட்டிருக்கிறது. "கவணி ஷஷ்ய உத்ரேநந ஸாயாரண: வ்யதிவதவியாநஸஷ ஜ்ஞாவாஹ உதி ஸவுவ்தே. 'ஜெஞாவிதயவெஷ்' த்நாரிஷாயாவெ வ ஸவேஸாவவாத: கவெதநாயஸ்ய ஜாநாதே: க்ருத்ரமஃ கூவிஜஹவி தத்ர கரணஷஷ்ரநவெகஃ ஃவிவெநாஜா நீத உத்ரூதாஹரணாக்—என்றிருக்கிறது. முன்னிலிருக்கும் இந்த உபபாதநத்தால்—பின்னால்—தஸ்யஸஹ்ராவாக் என்றிருந் தாலும், வ்யதிவ்யஸவஸ்யஸாஜ்ஞ ஸஹ்ராவாக் தஸ்யவ்ய க்தே ஸம்ஹவாக் என்றும் சேஷவூரணம் பண்ணி அர்த்தம் கொள்ளத் தட்டில்லே. ஆகையால் தத்வடீகை பங்க்தியும் ஸஹ்ரா வாக் என்ற பாடத்திற்கு ஸாயகமாகவாகாது. ஆதலால் ஸம்ஹ வாக் என்ற பாடமே ஸாயு; ஸஹ்ராவாக் என்றபாடம் சேஷ பூரணம் பண்ணி அர்த்தம் கொள்ள வேண்டியதாயிருப்பதால் கஸாயு வென்றே தோற்றுகிறது.

இனி வநராவ்ருத்தி ஸம்ஹவாஸஜ்ஞா, வநராவ்ருத்தி ஸம் ஹவநாஸஜ்ஞா என்ற விரண்டு பாடங்களில் எதுஸாயு வென்.

றால், ப்ராசீந தாளகோசங்களிலும் அச்சிட்ட கோசங்களிலும் நிர்ணயநிரூபகர்களின் க்ரந்த ப்ராசீந பாடங்களிலும் ஸம்ஸ்காரஜ்ஞ என்றே யிருப்பதால் இதுவே சரியான பாடம். அநிரூபகர்களின் அபசார பாடங்களைக்கண்டு இதுதப்பு என்று சொல்லுவதா யிருந்தால் ஒவ்வோரிடங்களிலும் அளவில்லாமல் தப்புகளைக்காட்டி புஸ்தகங்களைப் பெருக்கலாம் ஆனால் அது நிரூபகர்களின் பணியாகாது. எது நிர்ணய நிரூபகர்களின் பணியென்றால்? அதுகேட்க. ஸ்ரீபாஷ்யம். த்விதீயாத்யாயம் த்விதீயபாதம் உத்பத்த்யஸம்பவாதிகரணத்தில் "ந ச கர்து: கரணம்" என்கிற ஸூத்ர ஸ்ரீ பாஷ்ய ச்ருதப்ரகாசிகைகளிலும் வேதாந்தஸாரதீபங்களிலும் அச்சிட்ட எல்லா கோசங்களிலும் தாள கோசங்கள் அனேகங்களிலும் அடியில் காண்பிக்கப்பட்ட ரீதியில் பாடங்கள் காண்கின்றன. "யதி ஹி ஜ்ஞாநாதிகாதிகஸந்தோஹாத்யைவ யாதாத்ம்யம் ப்ரஹீணம் வா கல்பாகாரேண வயவேணம்ஸ்யாத்" என்று ஸ்ரீ பாஷ்யம் "அஸந்தோஹாத்யைவயாதாத்ம்யமிதி"—என்று ச்ருதப்ரகாசிகையில் ஸ்ரீபாஷ்யப்ரதீகம் "அநுஜ்ஞாஷ்டவ்யாப்ய ஸந்தோஹாத்யைவயாதாத்ம்ய ப்ரஹீணத்ருணதாத்ம்யோபகோக்ஷே தயா என்று ச்ருதப்ரகாசிகாஸூக்தி:.

"அஸந்தோஹாதிஷ்வப்ரநாஷ" என்று வேதாந்த ஸார ஸ்ரீ ஸூக்தி: "அஸந்தோஹாத்யைவயாதாத்ம்யஸ்ய ப்ரஹீணஸ்யவா என்று தீபவாக்யம் இந்த ரீதியில் தெலுங்கு லிபியில் முதலில் அச்சிடப்பட்ட ஸஜ்ஞாரஹாஷ்யம் அதின் வ்யாக்யாநங்களிலும் "அஸந்தோஹாத்யைவ யாதாத்ம்யம் என்றே காணப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு. "வஸ்த்ர ஸ்ரம்ஸுவம் ஸந்தோஹாம்ஷ:" ||8-2-72|| என்கிற வ்யாகரண ஸூத்திரத்தால். "அஸந்தோஹ்" என்கிற ஹகாராந்த ப்ராதிபதிகத்திற்கு பதாந்தத்தில் தகாரம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த விதி. 'அஸந்தோஹ்.' ப்ராதிபதிகத்திற்கு ஸமாஸத்திலும் ஸுபாதிப்ரத்யயங்கள் வந்து லோபித்து ஸுபாந்திஸதவத்தால் "ஸ்வாதிஷ்ஸர்வநாமஸ்தாநே" என்பதனால் பதஸம்ஜ்ஞை வந்து. தகாரம வரவேண்டியதாயிற்று. அப்படியிருக்க "அஸந்தோஹாத்யைவ

யாக்தம்-என்று ஸ்ரீபாஷ்ய ச்ருதப்ரகாசிகாதீவ ஸாரங்களில் ஸாதித்திருப்பன வ்யாகரணவிருத்த மாகவே ஏற்படுகிறது. இதைப் பற்றி அடியேனுக்கு ஆசார்யரான திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமான் திருமலை அனந்தாண் பிள்ளை. புரிசை ஸ்ரீரங்காசாரியர் ஸ்வாமி வெகு நாளாக யோசித்து யோசித்து ஏற்படாமல் அடியேன் அந்த ஸ்வாமி சன்னிதியில் ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம் பண்ணும் போதும் ஸந்தேஹமாய் அதற்குத்தகுந்த பரிஹாரம் ஏற்படாமல் யோசிக்கிற காலத்தில் எம்பெருமான் கிருபையினால் ஒரு ஸ்ரீபாஷ்ய தாளகோசம் கிடைக்க அதுவும் ஒரு வித்வானால் முன்னூறு வருஷங்களுக்கு முன்னால் தப்பில்லாமல் எழுதப்பட்டதாயிருக்க அதில் ப்ரக்ருதஸ்தலத்தில் பார்க்க "அநவாப்தா ஸம்வயாக்தம்" என்றிருந்தபடியால் அடியேனுக்கு இந்த பாடமே சரியானதென்று அருளிச்செய்தார். சிலர் அநவாப்தா ஸம்வயாக்தம் என்கிற பாடம் தவிர வேறு பாடம் கருணையால் ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீ ஸூக்தியை நாம்வேறு விதமாகத் திருத்தக்கூடாதென்கிற பக்த்யதிசயத்தால் இந்த வாக்யத்தை யொருவிதமாக ஸமர்த்தநம் பண்ணி எழுதியுமிருக்கிறார்கள். அது அவ்வளவு ஹ்ருத்யமாக வில்லாததால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்குத்தகுந்த ஸ்ரீ கோசமும் கிடைத்தபடியால் ஸ்ரீஸ்வாமி திருத்தி யருளினார். இப்படி யோசித்துச் செய்யவேண்டிய விஷயங்களிருக்க யோசிக்காமலே ஸம்ஹவாஸ என்கிற பாடத்தை திருத்தி ஸஹவாஸ என்ற பாடத்தை ஸாது வென்று சொல்லுவது அடியேனுக்குச் சரியாக தோற்றவில்லை.

வைஜயந்தீ க்ராஹக மஹாசயர்கள் சன்னிதியில் ஓர் விண்ணப்பம்

நமது வைஜயந்தீ, கார்த்திகையில் கார்த்திகை ஆரம்பித்து நாளது புரட்டாசித் திருவோணத்தோடு 11-ஸஞ்சிகைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. அடுத்த அற்பிசியில் திருமூலத்தோடு 12-சஞ்சிகைகளும் வெளிவந்து அப்த பூர்த்தியாய் இரண்டாவது வருஷம் ஆரம்பமாகும். ஆதலின் இந்த வருஷத்துச் சந்தாத் தொகை ரூ. 1-12-0 இதுவரை அனுப்பாமலிருக்குமவர்களுக்கு வி. பி. மூலம் ஸஞ்சிகை அனுப்பினால் வீண் செலவு அதிகப்படுமாதலால் அடியேனிடத்தில் க்ருபை பண்ணி மணியார்டர் செய்தருள வேண்டுகிறேன்.

—பத்திராதிபர்.

வர்த்தமானங்கள்

பனஸவாடியில் கோயில் கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ வெங்கடேசப்பெருமாள் தாது ஸ்ரீ ப்ரஹ்மோத்ஸவம்,

1936ஸ்ரீ அக்டோபர் மீ 15தேதி முதல் 25ம் தேதி வரையில் நடைபெறும். 16உ த்வஜாரோஹணமும் 24உ தீர்த்தவாரியும் நடைபெறும். ஒவ்வொருநாளும இரண்டு வேளையும் ஸ்வாமி புறப்பாடு வீதிகளில் நடக்கும். தென்னிந்தியாவிலிருந்து வேத பாராயணக்காரர்களும் திவ்யப்ரபந்தம் ஸேவிப்பவர்களும் வந்து பாராயணம் ஸ்வாமியின் முன்னும் பின்னும் நடத்துவார்கள். தென்னிந்தியாவிலிருந்து பாண்டு வாத்தியக்காரர்களும் நாதஸ்வரக்காரர்களும் வந்து உத்ஸவ காலத்தில் வாசிப்பார்கள். வாண வேடிக்கையும் நடக்கும். வட இந்தியாவில் இப்படிப்பட்ட உத்ஸவம் வேறு எங்கும் ஸேவிக்க முடியாது. பக்த ஜனங்கள் எல்லோரும் இஷ்ட மித்ரர்களோடு வந்து உத்ஸவத்தில் கலந்து கொண்டு ஆனந்திக்கக் கேட்டுக் கொள்ளப் படுகிறார்கள்.

உத்ஸவ விவரம்

அக்டோபர் மீ 14உ புதன்கிழமை மிருத்ஸங்க்ரஹணம், அங்குராரோபணம். 15உ வியாழக்கிழமை ஸேனைமுதலியார் வீதிசோதனோத்ஸவம். 16உ வெள்ளிக்கிழமை காலையில் துவஜாரோஹணம், வெள்ளிச்சப்பரம் பேரீதாடனம். ராத்திரி ஹம்ஸ வாஹனத்தில் புறப்பாடு. 17உ சனிக்கிழமை காலை பல்லக்கு, ராத்திரி சேஷ வாஹனம். 18உ ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை பல்லக்கு, ராத்திரி கருட வாஹனம். 19உ திங்கட்கிழமை காலை பல்லக்கு, ராத்திரி அனுமந்தவாஹனம. 20உ செவ்வாய்க்கிழமை காலை பல்லக்கு மோஹினிவேஷம், ராத்திரி ஸிம்மவாஹனம். 21உ புதன்கிழமை காலை தோளுக்கினியான் சூர்ணாபிஷேகம். ராத்திரி யாளிவாஹனம். 22உ வியாழக்கிழமை காலை பல்லக்கு, ராத்திரி யானை வாஹனம். சௌபாடியில் வாணவேடிக்கை. 23உ வெள்ளிக்கிழமை காலை பல்லக்கு, ராத்திரி குதிரைவாஹனம். 24உ சனிக்கிழவை காலை பல்லக்கில் சௌபாடிக்கு எழுந்தருளி, தீர்த்தம் ஸாதிப்பது, ராத்திரி ஆனந்த விமானம். 25உ ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை புஷ்ப யாகம், ராத்திரி புஷ்பபல்லக்கு.

இப்படிக்கு,

தேவஸ்தானம்—கார்யகர்த்தா.

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாஶந பத்ரிகை.

தொகுதி **1.**	பத்ராதிபர் வடகரை இராமாநுஜாசாரியார்	பகுதி **12.**

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁
𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑍇 |
𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑍍𑌵𑌰𑌮𑌶𑍀𑌶𑌮𑌤𑍍 ||
𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌂𑌗 𑌸𑌚𑍍𑌛𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑍀 |
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌵𑍈𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌵𑌿𑌜𑍃𑌂𑌭𑌤𑌾𑌮𑍍 ||

அற்பசியில் திருமூலம்

[பத்ராதிபர்]

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑍈𑌲𑍇𑌶𑌦𑌯𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌧𑍀𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌗𑍁𑌣𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌮𑍍
𑌯𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌰𑌮𑍍𑌯𑌜𑌾𑌮𑌾𑌤𑌰𑌂 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌮𑍍

மூலம் என்கிற நக்ஷத்திரமானது ஸமஸ்தமான நன்மைகளுக்கும் மூலமாக (காரணமாக) இருப்பது பற்றியே மூலம் என்று வழங்கப்படுகிறது.

மேலும் ஆண்மூலம் அரசாளும் என்ற பழமொழி அநுவர்த்தமாகும்படி மணவாளமாமுநிகள் அற்பிசியில் திருமூலத்திலவதரித்து ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி என்கிறபடி தம்முடைய ஹிதமான அமுத மொழிகளால் இவ்வுலகை வாழ்வித்தருளினர். இவருடைய அவதாரத்திற்கு யோக்கியமான அத்திரு நக்ஷத்திரத்தைப்பற்றி ஒரு மஹாநுபாவர் 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌶𑍍𑌵𑌯𑍁𑌜𑍇 𑌮𑌾𑌸𑌿

வதார ச்ரியம் காரணாவயந்து யதிந்: காரணைகவி ரோம:—ஜ்வம் உலக்ஷணிதஷு ச்சாஷி லக்ஷா ச்ரியம் தமேவ ஜகஜஹு ஜகமெயகச்ரியம் | எந்த அற்பிசியில் திருமூலத் திருநாளானது கருணையங் கடலான காந்தோபயந்த்ரு (மண வாளமா) முநிகளின் அவதாரத்திற்குக் காரணமாயிற்றோ? அந்தத் திருமூலம் அஸத்துக்களில் அக்ரகண்யனை அடியே னுடைய ஸத்தைக்கு மூலமாகவும் இருள் தரு மாஞாலத்திலுள்ள ஆத்மாக்களின் அப்யுதயத்திற்கு மூலமாகவும் ஆயிற்று என்று அருளிச் செய்தமை போற்றற்குரியது. இவ்வளவு பெருமை வாய்ந்த இவ்வாசிரியரின் பெருமையைப்பற்றி மனஸாலும் நினைக்க வரிதாயிருக்கப் பேசவும் எழுதவும் துணிவது ஸாஹ ஸமே யாகும். பாற்கடலின் பாலை முற்றவும் பருக நினைத்ததொரு பூனையைப்போல் ஆசை பற்றி வரையலுற்றேன்.

இம்மஹாநுபாவர் "செந்தமிழ் வேதியர் சிந்தை தெளிந்து சிறந்து மகிழ்ந்திடு நாள், சீருல காரியர் செய்தருள் நற்கலை தேசு பொலிந்திடு நாள், மந்தமதிப் புவி மானிடர் தங்களை வானி லுயர்த்திடுநாள், மாசறு ஞானியர் சேரெதிராசர்தம் வாழ்வு முளைத்திடுநாள், கந்தமலர்ப் பொழில் சூழ் குருகாதிபன் கலைகள் விளங்கிடு நாள், காரமர் மேனி யரங்க நகர்க்கிறை கண்கள் களித் திடுநாள், அந்த மில்சீர் மணவாளமுநிப்பரனவதாரம் செய்திடு நாள், அழகு திகழ்ந்திடுமைப்பிசியில் திருமூலமதெனு நாளே" என்று கொண்டாடத் தகுந்த, கலியுக வருஷம் 4471 சென்ற சாலிவாஹன சகாப்தம் 1292-வதான ஸாதாரண வருஷம் அற்பிசி மாதம் 26-வது தினம் வியாழக்கிழமை சுக்ல பக்ஷம் மூல நக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய சதுர்த்தீ திதியில் சொட்டைக் குலத்தில் கோமட மென்கிற குடியில் திகழக் கிடந்தான் திரு நாவீறுடைய பிரான் தாதரண்ணரரையர் குமாரராக உடையவ ருடைய அபராவதாரராய் உபய விபூதியும் கொந்தளிக் கும்படி அவதரித்தருளினார். அவதார ஸ்லோக மிருக்கும்படி—

வாயோஹாவம் மதாயாம் கலியுகமசாநி ச்ரஜராயெ சகா ஜெ வஷெ ஸாயாரணெ கெ ஸபயிமதத்பெ வாஸரெ தீர ஸம்வெ—வாரெஜெவெ வதபயூரம் ஸஜநிவதியஎ சுக்லெபக்ஷ ஸுகச்ர ஹராஜநரியா வஹ்தாரெ யதிவதிர வரோ ரஜாஜாசாதநாசா |

இவ்வாசார்ய சிகாமணி இவ்வுலகிலவதரித்தவன்றே கலி, வானேமறிகடலோ காரே ஒருங்கிற்றுக் கண்டிலம்....

இவ்வாறு உலகை வாழ்விக்க அவதரித்தருளின மாமுனிகளுக்கு தாதரண்ணரும் பத்து நாளும் கடந்த விரண்டா நாள் ஜாத கருமம் செய்து திருவிலச் சினையும் ப்ரஸாதித்து, இவருடைய திவ்யதேஜஸ்ஸைப் பார்த்து இதொரு அவதார விசேஷமென்று கருதி பணமாடரவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளி கொள் மணவாளரான அழகிய மணவாளனுடைய திருநாமத்தை இவர்க்குக் திருநாமமாகச் சாற்றி யருளினர்.

இவ்வாறவதரித்த மாமுனிகள், உசித காலங்களில் அன்ன ப்ராஶந சௌளோபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்களை ஶாஸ்திர விதிப்படி செய்யப்பெற்று வேதாதி ஸம்ஸ்க்ருத ஶாஸ்த்ரங்களை அதிகரித்து திருத்தகப்பனரான தாதரண்ணரிடம் தமிழ் வேதங்களாகிற திவ்ய ப்ரபந்தங்களையும் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களையும் அதிகரித்து பதினறுவது திரு நக்ஷத்திரத்தில் ஷோடஶ கலைகளோடு கூடின பூர்ண சந்தரனைப்போலே ஸகல கலா ஸம்பூர்ணராய் விளங்கா நின்றார்.

அப்பால் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனர் திருத்தகப்பனரால் திருக்கல்யாணம் செய்விக்கப்பெற்று மாதுலகுலமான சிக்கில் கடாரத்திற்சில காலம் எழுந்தருளியிருந்தார்.

அக் காலத்தில் ஆழ்வார் திரு நகரியில் தர்ஶந ப்ரவர்த்தகராயெழுநதருளியிருக்கும் திருமலையாழ்வார், பின்னல் தர்ஶந ப்ரவர்த்தகராவார் யாரோ? என்று ஆலோசியாநின்றுகொண்டு தொண்டர்க்கமுதான திருவாய் மொழியின் திவ்யார்த்தங்களை நிலத் தேவர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குப் பரமபோக்யங்களாக அருளிச் செய்யாநின்றுகொண்டு இதர ஶாஸ்த்ரங்களை அநாதரித்து திருவாய் மொழியின் ஶப்தரஸம் அர்த்தரஸம் பா(ஹா)வரஸம் முதலானவைகளை ஸர்வதா அநுபவியா |நின்று கொண்டிருக்கையாலே திருவாய் மொழிப்பிள்ளை என்று எல்லாராலும் போற்றும் பெருமையையுடையவராய் ஆழ்வார் திருவடிகளையே தஞ்சமாகக் கருதி ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் பண்ணுநின்றுகொண்டெழுந்தருளியிருந்தார்.

அப்போது நாயனரும் மாதுல குலமான சிக்கில் கிடாரத்தில் நின்றும் புறப்பட்டுத் தம்முடைய ஜன்ம பூமியான ஆழ்வார்திரு

நகரிக்கெழுந்தருளி பொருநற்சங்கணித்துறையிற் சங்கங்கள் சேரு மாப்போலே ஶங்க வண்ண நம்பியான ஆதிசேஷனுடைய அவதாரமாகையாலே ஶுத்தஸ்வபாவரான தாமும் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளை யாஶ்ரயித்து விலக்ஷண ஸம்பந்தத்தை யுடையராய் ஸாங்கோபாங்கங்களோடு த்ரவிட வேதமான திவ்யப்ரபந்தங்களின் திவ்யார்த்த விஶேஷங்களை திருவாய் மொழிப்பிள்ளையின் திருவருளால் கையிலங்கு நெல்லிக்கனிபோலறியப்பெற்று அன்னையு மத்தனுமாசாரியனுமெனைத் துறவும், மன்னிய பேரு முபாயமும் தெய்வமு மற்றுமெல்லாம், என்னை யளித்த திருவாய் மொழிப்பிள்ளை என்று ஶேஷித்வ ஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்கள் மூன்றையும் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை விஷயத்திலேயே அநுஸந்தித்துக் கொண்டெழுந்தருளி யிருந்தார்....

இவ்வாறு தம்மிடத்தில் பக்தி பண்ணுகின்ற மாமுனிகளை பிள்ளை மிகவு முவந்தருளி அந்த உவப்பின் மிகுதியால் உமக்கு உடையவர் திருவடிகளே உபாயோபேயமென்று அத்யவஸித்திருமென்று நியமித்தருள அவ்வாறே மாமுனிகளும் தமது ஆசார்யரான திருவாய் மொழிப்பிள்ளை தமக்கு ப்ராப்யப்ராபகமாகக் காட்டிக் கொடுத்த உடையவர் திருவடிகளில் அத்யந்த ப்ராவண்யத்தையுடையவராய் அப்ராவண்யத்தின திஶயத்தாலே யதிராஜ விம்ஶதியென்கிற உடையவர் விஷயமான ஸ்தோத்ரத்தை யருளிச் செய்து அத்தாலே வல்லார்கள் வாழ்த்தும் குருகேசர் தம்மை மனத்துவைத்துச், சொல்லார வாழ்த்தும் மணவாளமாமுனித் தொண்டர் குழாம், எல்லாம் தழைக்க வெதிராஜ விம்ஶதி யன்றளித்தோன், புல்லாரவிந்தத் திருத்தாளிரண்டையும் போற்று நெஞ்சே என்று பின் புள்ளாருமகிழ்படுட்டு யதீந்த்ர ப்ரவணர் என்று போற்றும் படியானார். பிள்ளையும் யதிராஜவிம்ஶதியைக் கேட்டு மிகவுமுகந்தருளி திருப்புளிபாரடியிலே தாம் கண்ட உடையவரை மாமுனிகளுக்குத் திருவாராதனமாக விரங்கியருளினார்.

இவ்வாறு திருவாய் மொழிப்பிள்ளை தமக்குத் திருவாராதனமாக வநுக்ரஹித்த உடையவரையும் ஆழ்வாரையும் ஆராதியா நின்று கொண்டு திருவாய் மொழிப்பிள்ளை திருவுள்ளத்தை மிகவு முகப்பித்து, ஈடு முப்பத்தாறாயிரம் முதலான அருளிச்

செயல் வ்யாக்யானங்களை காலக்ஷேபம் பண்ணிக்கொண்டெழுந் தருளியிருந்தார்.

அக்காலத்தில் மாமுனிகளுக்கு ஒரு குமாரரவதரித்தார். அவர்க்கு, பிள்ளை நியமனப்படி இராமாநுஜய்யன் என்று திரு நாமம் சாத்தியருளினர்.

இவ்வாறு வாழ்ந்தருளுமகாலத்தில் ஒரு திருவாதிரை யன்று திருவாய் மொழிப்பிள்ளை "இன்றோ? எதிராஜரிவ்வுலகில் தோன்றிய நாள், இன்றோ கலியிருள் நீங்கும் நாள், என்று பல தடவை இத்தையேசொல்லி ஈடுபட்டு மேலொன்றும் சொல்லாமல் மோஹித்து நிற்க நாயனாரும இன்றோதான் வேதியர்கள் வாழ விரை மகழோன் தான்வாழ வாதியர்கள் வாழ்வடங்கு நாள் என்று அப்பாட்டை பூர்த்தி செய்தருள பிள்ளையும் இத்தைக்கேட்டருளி மிகவும் உகந்தருளினர்.

இவ்வாறு ஆசார்ய ஶிஷ்யக்ரமம் நன்றாக நடைபெறா நிற்க, பிள்ளையும் நிதய விபூதியிலே நித்ய கைங்கர்ய நிரதராய் வாழக் கருதி அதற்கு இடையூறான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யொழிக்க தம்முடைய ஆசார்யரான உலகாரியன் திருவடிகளை ப்ரார்த்தித் துக் கொண்டிரா நிற்க, திருமேனியிலே மிகவும் தளர்வு ஏற்பட்டு மிகவும் ஆர்த்தியோடே எழுந்தருளியிருக்க, இவ்வாறு வருந்து வதற் கடியென்? என்று நாயனார் முதலான முதலிகள் கேட்க பிள்ளையும் காலம் கலிகாலமாயிருக்கிறதே உலகில் ஆழ்வார்களரு ளிச்செயல்களில் ருசி விஶ்வாஸங்களுடையராய்ப் ப்ரவசநம் பண் ணிக்கொண்டு போருவாரார்? என்று க்லேஶப்படா நிற்கின்றேன் என்ன, அப்போது நாயனார் அப்படியே அடியேன் செய்கிறேன் என்று விண்ணப்பிக்க பிள்ளையும் பரம ப்ரீதராய் நாயனாருக்கு ஸம்ஸ்க்ருத ஶாஸ்த்ரத்தி லிருக்கும் ப்ராவண்யத்தைப் பார்த்துச் சங்கித்து நாயனாரைக் கடாக்ஷித்து ஸம்ஸ்க்ருத ஶாஸ்த்ரத்தில் பலகால் கண்வையாதே எம்பெருமானார்க்கு உகப்பாக ஒருகால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தைக் காலக்ஷேபம் செய்து நமக்கும் எம்பெருமானார்க் கும் இஷ்டமாக ஆழ்வார்களருளிச் செயலையே எப்போதும் கால க்ஷேபம்செய்து கொண்டு பூர்வாசார்யர்களைப் போலே நம்பெரு மாளுக்கு மங்களாஶாஸநம் செய்து கொண்டு கோயிலிலே நிதய வாஸம் பண்ணவேண்டும் என்று நியமித்தருளி மற்ற முதலிகளை நாயனார் கையில் காட்டிக்கொடுத்து முதலிகளைப் பார்த்து நாய

ஞரை அவதார விசேஷமென்று நினைத்து நம்மைப்போலே ஆத ரித்துப் போருங்கோள் என்று நியமித்தருளி ஸ்வாசார்யரான பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளை த்யாநியா நின்றுகொண்டு திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்.

நாயனாரும் பிள்ளையை ப்ரஹ்ம மேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்துப் பள்ளி படுத்தி அவர்பெருமைக்குத் தக்கபடி திருவத்யயநம் நடத்தி யருளினார்.

அப்பால் நாயனாரும் பிள்ளை நியமனப்படி ஆழ்வார்களருளிச் செயலைக் காலக்ஷேபம பண்ணிக்கொண்டு ஆழ்வார் திருநகரியிலே சிலகால மெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே அழகிய வரதர் (வாநமா மலை ராமாநுஜ ஜீயர்) முதலானவர்கள் மாமுனிகளின் வைபவத் தைக்கண்டு அவர் திருவடிகளில் ஆஶ்ரயித்தார்கள். அவர்களில் வாநமாமலை ராமாநுஜ ஜீயர் மஹா விரக்தராய் ஸர்வ ஸங்க பரித் யாக பூர்வகம் ஆஶ்ரம ஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டு மாமுனிகளுக்கு "நிழலுமடி தாறுமானோம்" என்னும்படி பாதரேகாமயராய் நித்ய ஸேவை பண்ணிக்கொண்டெழுந்தருளி யிருந்தார்.

இப்படி அந்தரங்கரானவர்களோடு எழுந்தருளி யிருக்கும் மணவாள மாமுனிகள். நம்பெருமாளை மங்களாஶாஸநம் பண்ணிக் கொண்டு யாவத் காலம் கோயிலிலே யிருக்கவன்றோ நமக்கு ப்ராப்தம் என்றறுதியிட்டு அப்போதே ஆழ்வார் திருமுன்பே சென்று திருவரங்கம திருப்பதியிலே நம்பெருமாளை ஸேவிக்க விடை கொள்ளுகிறேன் என்று விண்ணப்பிக்க, அப்படியே ஆழ் வாரும் விடை கொடுத்தருள, வாநமாமலை ராமாநுஜ ஜீயர் முத லான முதலிகளோடே புறப்பட்டு நடுவே வில்லிபுத்தூருறையும் வடபெருங் கோயிலுடையானையும் பெரியாழ்வாரையும் ஆண் டாளையும் திருவடிதொழுது அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு திருமா லிருஞ் சோலை நின்றான் கழைகழல் தொழுது முடிச்சோதியிற் படியே கிரீடாதி நூபுராந்தமாக முற்று மநுபவித்துத் தீர்த்த ப்ர சாதங்கள் ப்ரஸாதிக்கப்பெற்று விடைகொண்டு அதித்வரை யோடே கோயிலேற வெழுந்தருளி கங்கையிற் புனிதமாய் காவிரி யில் நீராடி, கேஶவாதி பன்னிரண்டு திருநாமங்களையும சாத்திக் கொண்டு, திருவரங்கப் பெருநகரைத் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து நிற்க, அவ்வளவில் அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார்களனை வரும் வந்தெதிர்கொண் டெழுந்தருள்வித்துக் கொண்டு அக்காலத்

தில் கோயிலுக்கதிபதியா யிருக்கும் பட்டர் திருமாளிகைக் கெழுந்தருள பட்டரும் மாமுநிகளை அப்யுத்தாந ப்ரணாம புரஸ்ஸரமாக வுபசரித்து ஆஸநத்திலே எழுந்தருளச்செய்து தேவரீரை ஸேவிக்கும்படியான பாக்யம் பெற்றோம் என்று மிகவும் ப்ரீதராய் திருவாய்மொழியில் ஒரு பாட்டை உபந்யஸிக்கும்படி வேண்டிக் கொள்ள அப்படியே மாமுனிகளும் ஈட்டில்படியே ஒரு பாட்டையுபந்யஸித்தருள திருமாலை தந்த பெருமாளாகிற பட்டரும் ப்ரீதராய்மாமுநிகளுக்குமுப்பத்தாறுயிரப்பெருக்கர் என்று திருநாமம் சாத்தி மிகவும்கொண்டாடி மாமுநிகளை ஆதரவுடன் எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு போக மாமுனிகளும் யதாக்ரமமாக 'உடையவர் ஆழ்வார் ஸ்ரீரங்க நாயகியார் முதலானவர்களைத் திருவடிதொழுது ப்ரதக்ஷிணமாக உள்ளேசென்று கருவூலம் முதலானவைகளை ஸேவித்து ப்ரணவாகரமான விமாநத்தையும் ஸேனை முதலியாரையும் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து அழகிய மணவாளன் திருமண்டபத்திலே எழுந்தருளித் தெண்டன் சமர்ப்பித்து, பெரிய திருவடியையும் த்வார பாலகர்களையும ஸேவித்து அவர்களை அநுமதிகொண்டு உள்ளே சென்று மணத்தூணருகே நின்று அரங்கமா கோயில்கொண்ட கரும்பினைக் கண்ணாரக் கண்டு வாயாரப்புகழ்ந்து அமலனாதி பிரானிறபடியே பாதாதி கேஶாந்த மநுபவித்து, பழுதே பல பகலும் போயின வென்றிழந்த நாளுக்கு அநுதபித்து, அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியாய்க் கண்வளர்ந்தருளும் பரமனை, படுத்த பைநாகணைப் பள்ளி கொண்டானுக்குப் பல்லாண்டென்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணி நிற்க, அழகிய மணவாளனும் மாமுநியைத் தன்னுடைய கருணாம்ருதவ் ருஷ்டிகளாலே குளிரக்கடாக்ஷித்துத் தம்திருப்பவள வாய் திறந்து நம்பிராமாநுஜனைப்போலே நீரும் நம்வீட்டில் கைங்கர்யத்தையும் தர்ஶந ரஹஸ்யங்களையும் ஆராய்ந்துகொண்டு உம்முடைய ஶரீராவஸாநத்தளவும் இங்கேயே வாஸம் பண்ணிக்கொண்டிரும் என்று நியமித்தருளி தீர்த்தம ப்ரஸாதம் சடகோடன் திருமாலைகளும் ப்ரஸாதித்தருள, மாமுனியும் மஹாப்ரஸாதம் என்று அங்கீகரித்து நம்பெருமாள் நியமனப்படியே அங்குண்டான ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களை யெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்து அவைகளை ப்ரசாரம் செய்துகொண்டு அரங்கமா நகரிலேயே நித்ய வாஸம் பண்ணிக் கொண்டெழுந்தருளி யிருந்தார்.

அக்காலத்தில் கோயில் கார்யங்களை நிர்வஹித்துப் போகிற உத்தம நம்பி பெருமாள் அமுது செய்தருளுகிற தளிகை முதலானவைகளைச் சிறிது தாழ்வாக நடத்துவதை வாநமாமலை ராமாநுஜ ஜீயர், நாயனார் ஸன்னிதியில் விண்ணப்பிக்க, நாயனாரும் அழகிய வரதரைக்குறித்து பெருமாளுக்கு எல்லாக்கைங்கர்யங்களையும் குறைவற நடத்தும்படி இந்த உத்தம நம்பியையே திருத்திப்பணி கொள்ளும்படி பெருமாளை நீரே ப்ரார்த்தியும் என்று சொல்லி தானும் ப்ரார்த்திக்கப் பெருமாளும் அப்படியே அநுக்ரஹித்தருளினார்.

அப்பால் அழகிய மணவாள நாயனார் திருமலை முதலான திருப்பதிகளை ஸேவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பெருமாள் சன்னிதியிற்சென்று விடைகொண்டு புறப்பட்டு திருவெள்ளறையிற் பங்கயச்செல்வியாரைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு செந்தாமரைக் கண்ணரைத் திருவடிதொழுது திருக்கோவலூரிடை கழியில் முதலாழ்வார் மூவரையும் ஸேவித்து, அவர்கள் புருஷகாரமாகத்திருக்கோவலூராயனைத் திருவடி தொழுது, அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுப் பரன்சென்று சேர்திருவேங்கடம் சென்று, பாத பீடத்திலடியிட்டேறுமாப் போலே ஸேஷகிரியை ஏறி ஸேவாக்ரமத்திலே ஸேவித்து, அகலகில்லேன் இறையுமென்றலர் மேல் மங்கையுறையும் திருமார்பனை திருவேங்கடமுடையானைப் புகலொன்றில்லா வடியேன் உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன் என்று அடி பணிந்து நிற்க, திருவேங்கடத் தப்பனும் தீர்த்தப்ரஸாதம் சடகோபன் அநுக்ரஹிக்கப் பெற்று விடைகொண்டு உலகேத்தும் ஆழியானத்தியூரான் பெருமாள் கோவில் சென்று பேரருளாளனைத் தெண்டன் சமர்ப்பித்து நிற்க, பேரருளாளனும் "நம் மிராமாநுஜனைப்போலே யிருப்பாரொருவரைப் பெற்றோம்" என்று அதி ப்ரீதியோடே தீர்த்தம் ப்ரசாதம் திருமாலை திருப்பரியட்டம் சடகோபன் ப்ரஸாதிக்கப் பெற்று, க்ருதார்த்தராய் திருவெஃகாமுதலான திருப்பதிகளையும் திருவடி தொழுது, ஸ்ரீபெரும்பூதூரெழுந்தருளி இதுவோ? பெரும்பூதூர் இங்கே பிறந்தோ வெதிராசரெம்மிடரைத் தீர்த்தார் இதுவோதான் தேசங்கும் பொருநல் திருநகரிக் கொப்பான ஓங்கு புகழுடையவூர்" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஊருக்குள்ளே ப்ரவேசித்து, சந்நிதிக்குள்ளே சென்று யோநித்ய மச்யுதபதாம்புஜ ....ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே என்று எம்பெருமானா

ரைத் தெண்டன் சமர்ப்பித்து எதிராஜன் திருவுருவை நெஞ்சுள்ளும் கண்ணுள்ளும் நின்று நீங்காதபடி நிலை நிறுத்திக்கொண்டு தீர்த்தப்ரஸாதம் ப்ரஸாதிக்கப்பெற்று சீராரும் எதிராசர் திருவடிகள் வாழி என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணி ஸ்ரீ பாஷ்யம் ஸேவிக்க நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு மறுபடியும் பெருமாள் கோவிலுக்கெழுந்தருளி கிடாம்பியாச்சான் வம்ஶஸ்தரான கிடாம்பி நயினாரிடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸேவித்துக்கொண்டு அங்கே சிறிதுகாலமெழுந்தருளியிருந்து அப்பால் பேரருளாளரிடத்தில் விடைபெற்று திருவரங்கம் திருப்பதியை அடைந்து அழகிய மணவாளனை அடிபணிந்து நிற்க, வந்தவரை வாழ்விக்கும் பெருமாளான அழகிய மணவாளன் தீர்த்தப்ரஸாதங்கள் ப்ரஸாதித்து, இனிமேல் இங்கேயே நித்யவாஸம் பண்ணிக்கொண்டிரும் என்று நியமிக்க அப்படியே ஸ்ரீரங்கத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றுகொண்டு காலே காலே வரவரமுநிः கல்பயந்மங்களாநி என்கிறபடி ஒவ்வொரு சமயமும் தவறாது நம்பெருமாளை மங்களாஶாஸநம் பண்ணிக்கொண்டெழுந்தருளி யிருந்தார்.

இவ்வாறிருக்கும் காலத்தில் ஒருசமயம் பெருமாள் மங்களாஶாஸனத்திற்கிடையூறாக ஆஶௌச மொன்று ஏற்பட, அதனால் பெருமாளை ஸேவிக்க முடியாமற்போக, பெருமாள் விஶ்லேஷம் ஸஹிக்கமாட்டாதவராய் பகவதநுபவத்திற்கு விரோதிகளான சரீரஸம்பந்தமுடைய பந்துக்களை பரித்யஜித்து, த்ரிதண்ட காஷாயாதிகளைத் தரித்து, உத்தம ஆஶ்ரமமான ஸந்யாஸ ஆஶ்ரமத்தை ஸ்வீகரித்துப் பெருமாளை தெண்டன் சமர்ப்பித்து நிற்க, பெருமாளும் அதி ஸந்தோஷத்துடனே துயரறு சுடரடியான சடகோபனையும் ப்ரஸாதித்துத் திருப்பவளவாய் திறந்து அழகிய மணவாள ஜீயர் என்கிற திருநாமத்தையே நீர் எப்போதும் வஹிக்கக் கடவீர் என்று நியமித்தருளி பல்லவராயன் மடத்தை இவர்க்கு வாஸஸ்தானமாக அநுக்ரஹித்து உத்தம நம்பி முதலானோரைக் கடாக்ஷித்து நம் அழகிய மணவாளஜீயரை எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டுபோய் மடத்தே வைத்து வாருங்கோள் ! என்று நியமித்தருள, அவர்களும் அப்படியே ஜீயரை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டுபோய் மடத்திலே எழுந்தருளப்பண்ணி மணவாள மாமுனியே இன்னமொரு நூற்றாண்டிரும் என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணி தெண்டன் சமர்ப்பித்து வந்தார்கள்.

அப்பால் வாநமாமலை ராமாநுஜஜீயர் முதலானோர்களைக் கொண்டு மடத்தை ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்வித்து தமது ஆசார்ய ரான திருமலை ஆழ்வார் பெயரையிட்டு ஒரு காலக்ஷேபகூடத்தை ஏற்பாடுசெய்து அதற்கு ரஹஸ்யம் விளைந்த இடமான பிள்ளை லோகாசார்யர் திருமாளிகையிலிருந்து மண்கொண்டுவந்து அக் கூடத்திற்கு மண் இடுவித்து அக் கூடத்தைக் குருகுலவாஸ மாகக் கருதி அவ்விடத்திலேயே, ரஹஸ்யார்த்தங்களை யருளிச் செய்யா நின்று கொண்டெழுந்தருளியிருந்தார்.

அக்காலத்தில் திருவரங்கன் திருமுற்றத்தடியார்களனைவர் களும் நம்மை யுஜ்ஜீவிப்பிக்க அழகியமணவாளன் இங்கே எழுந் தருளினாற் போலே அழகியமணவாளஜீயரும் இங்கே எழுந்தருளி னார் என்று மிகவும் ஆதரித்துப் போந்தார்கள்.

அக்காலத்தில் கோவிந்ததாஸரப்பன் என்கிறபட்டர்பிரான் ஜீயர், மாமுநிகளின் ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களைக்கண்டு ஆஸ் ரயித்து, உடையவர் விஷயத்தில் எம்பாரைப்போலே மாமுநி களின் திருவடியை க்ஷணகாலமும் விட்டுப்பிரிய க்ஷமரன்றிக்கே ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவித கைங்கர் யங்களையும் செய்துகொண் டெழுந்தருளியிருந்தார்.

இவ்வாறு எழுந்தருளியிருக்கும் மாமுநிகளின் அப்ரதிம வைபவத்தைக்கண்டு முதலியாண்டான் வம்ஶஸ்தர்களான கோயிற் கந்தாடை அண்ணன் முதலான ஆசார்ய புருஷர்கள் மாமுனி களின் திருவடியை ஆஶ்ரயிக்க உத்தேசித்திருக்க அழகிய மண வாளனும அவர்கள் ஸ்வப்நத்திலே எழுந்தருளி மணவாள மாமுனிகளின் அவதார விசேஷத்தைத் தெரிவித்து அவரை யாஶ்ரயிக்கும்படி நியமித்தருள, அவர்களும் உடையவர் திரு மேனி ஸம்பந்தத்தை யுடையவர்களாய் அபிஜந வித்யாவிருத் தங்களாலுயர்ந்த தங்கள் பெருமையைப் பாராதே இவர் திருவடி களில் ஸம்பந்தமே தங்களுக்கு உத்தாரகமென்று நினைத்து மாமுனிகளை யாஶ்ரயித்தார்கள்.

இப்பேர்ப்பட்ட ஶிஷ்யஸம்பத்துடனே மாமுனிகள் ஸ்ரீரங் கத்தில் வாழ்ந்தருளும் அந்நல்லடிக்காலத்தில் குத்ருஷ்டிமதாவ லம்பியான ஒருவன் கோயிலிலே தன்னுடைய மதத்தை ப்ரசாரம் செய்யா நிற்க, ஸர்வஜ்ஞரான மாமுனிகளும் கலையறக் கற்ற மாந்

தர் காண்பரோ? கேட்பரோ? என்கிறபடி அவனை அலக்ஷியம் செய்து அவனை ஊரைவிட்டு ஓட்டத் திருவுள்ளம்பற்றி வாதூல வம்ஶஸ்தரான வேடலப்பையை வரவழைத்து அவரைக்கொண்டு அவனை ஊரைவிட்டு ஓடும்படி செய்தருளினார்.

அக்காலத்தில் பெருமாள் கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிரதிவாதி பயங்கரரான அண்ணா மாமுனிகளின் வைபவத்தை யறிந்து அவரிடம் ரஹஸ்யார்த்தங்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று உத்தேசித்துக் கோயிலுக்கு வந்து மாமுனிகளை தெண்டன் சமர்ப்பித்து நிற்க, மாமுனிகளும் ஒன்றுந் தேவின் ப்ரவேஶத்தைச் சிறிது உபந்யஸிக்க இவர்க்கு த்ரவிட ப்ரபந்தத்தில் தான் பரிசயம் விஶேஷமாகவுண்டென்றிருந்த அண்ணாவும் உபயவேதத்திலு மிவர்க்கிருக்கும் ப்ரவீணதையை ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு மிகவும் உகந்து, அடியேனை ஆட்கொண்டருள வேணுமென்று வேண்டிக்கொள்ள, மாமுனிகளும், நீர் ப்ரதிவாதி பயங்கரர். நாம் ஸாது. இது எங்ஙனே கூடுவது? என்ன அண்ணாவும், ஷ்ரூஷிஜ꞉ வா ஶௌஷ்டீஷ᳚ வா᳚வாஜிஷயம்கா꞉ —ஸ்ரீ வெஷ்ணவாநாம்ஶௌஷ்டீஷ᳚ தஜூாவ ஐதி விஶ்ருத꞉ அடியேன் பிரதிவாதிகள் கோஷ்டிகளில் பயங்கரன் என்று ப்ரஸித்தனா யிருப்பது போலவே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டியில் தாஸன் என்றும் ப்ரஸித்தனாவன் என்ன, அதைக்கேட்டு மாமுனிகள் மிகவுமுவந்தருளி அவர்க்கு பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களையும் ப்ரஸாதித்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸர் என்கிற திருநாமத்தையும் அநுக்ரஹித்தருளினார்.

அப்பால் தமது ஆசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யவதரித்த ஆழ்வார் திருநகரியில் ஆழ்வாரை ஸேவிக்க வாசையுண்டாய் நம்பெருமாளை விடைபெற்று ஆழ்வார் திருநகரிக் கெழுந்தருளி அங்கே யாத்ருச்சிகமாய் எழுந்தருளின ஆயியிடத்தில் ஆசார்ய ஹ்ருதயார்த்தத்தைக் கேட்டு அவ்வர்த்தத்தை அங்குள்ளார்க்கு அழகாக அருளிச் செய்துகொண்டிருக்க, அக்காலத்தில் அத்தேசத்திற்கதிபனான வொருவன் மாமுனிகளின் அப்ரதிம வைபவத்தைக்கண்டு திருவடிகளில் ஆஶ்ரயிக்க, அவனைத் திருத்திப் பணிகொண்டு அவனைக் கொண்டு காளமேகன் திருமண்டபம் முதலான அனேக கைங்கர்யங்களை ஆழ்வாருக்கு முகோல்லாசமாகச் செய்தருளினார்.

அப்பால் திருக்குறுங்குடி யெழுந்தருளி அங்கு திருவேங்கட முடையான் என்கிற ஒருப்ராஹ்மணனைத்திருத்திப் பணிகொண்டு அவர்க்கு திருவேங்கடதாஸர் என்று திருநாமம் சாற்றி அவரை நம்பி கைங்கர்யத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கும்படி நியமித்தருள அவரும் அப்படியே நம்பிக்கு அனேக திருப்பணி முதலான கைங்கரியங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தார். இவ்வாறு திருக்குருகூர் நம்பிக்கும் திருக்குறுங்குடி நம்பிக்கும் அனைத்தழகும் கண்டருளப்பண்ணி மற்றும் அத்தேசத்திலுண்டான திவ்யதேசங்களில் கைங்கர்யங்களைச் செய்வதற் கநுகூலமான ஆஸ்ரிதர்களை நியமித்து, **பிறந்தகத்தில் சீராட்டுப் பெற்றாலும் தன்னைச் சிறந்து கக்கும் சீர்க்கணவன் றன்னை மறந்திருக்கலாமோ?** மனமே என்று அழகிய மணவாளனிடத்தில் திருவுள்ளம் சென்று கோயிலுக் கெழுந்தருளி முன்புபோலே எழுந்தருளி யிருந்தார்.

அக்காலத்தில் எறும்பியப்பா கோயிலுக் கெழுந்தருளி நம்பெருமாளை ஸேவித்து, கோயில் கந்தாடை அண்ணனோடு மடத்திற்கு வந்து மாமுனிகளைத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்க, மாமுனிகளும் இவர் ஒரு பெரிய வித்வான். இவருகக்கும்படி விஷய மருளிச் செய்யக் கருதி பரத்வப்ரதிபாதகமான உயர்வற வுயர் நலத்தின் ப்ரவேஸத்தை யுபந்யஸிக்க, அப்பாவும் அதைக் கண்டு இவர்க்குத் தமிழில் தான் பரிசயமுண்டென்றிருந்தோம் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலு மிவர்க்குண்டான பாண்டித்யம் வாசாமகோசரம் என்று போரவும் மாமுனிகளைப் புகழ்ந்து போற்ற, மாமுனிகளும் ப்ரீதராய் அப்பாவை மடத்திலே அமுதுசெய்யும்படி ப்ரார்த்திக்க, அப்பாவும் தருவரேல் புனிதமன்றே என்கிற விஸேஷஸாஸ்த்ரத்தை யறியாதவராய், யதியின் அன்னத்தைப் புஜிக்கக் கூடாதென்கிற ஸாமாந்யஸாஸ்திரத்தை யடியொற்றி, அவ்வாறுசெய்ய மறுத்து, ஊருக்கு எழுந்தருளினர். ஊரில் சென்று தம்முடைய திருவாராதனப் பெருமாளான சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்குத் திருவாராதனம் ஸமர்ப்பிக்கக் கோயிலாழ்வாரைத் திருக்காப்பு நீக்கப் புக, எவ்வளவு ப்ரயத்நம் செய்தாலும் திறக்க முடியாமற் போகவே அப்பாவும் அன்று அமுது செய்யாமல் மூர்ச்சித்துக் கிடக்க, அன்றிராத்திரி அவர் ஸ்வப்நத்திலே பெருமாள் எழுந்தருளி ஆதிஸேஷாவதாரமான அழகிய மணவாளமாமுனியினிடம் அபசாரப்பட்டுவந்த உம்முடைய கையால் திரு

வாராதனம் கண்டருளோம் மாமுனிகளை யாஶ்ரயித்து வாரும் என்று நியமித்தருள, அப்பாவும் உடனே கண்விழித்துப் பெருமாள் நியமனப்படியே கோயிலேற வெழுந்தருளி, கோயிற் கந்தாடை அண்ணனை புருஷகாரமாகக் கொண்டு மாமுனிகள் திருவடிகளை யாஶ்ரயித்துக் க்ருதார்த்தரானார்.

இவ்வாறு ப்ரஸித்தமான ஶிஷ்யஸம்பத்தோடே மாமுனிகள் கோயிலி லெழுந்தருளியிருக்கும் காலத்தில் நம்பெருமாள் தான் சக்ரவர்த்திக்குப் புத்திரனாய் அவதரித்த காலத்தில் "இமௌஸ்ம முனிஶார்தூல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்த்திதௌ" முனிஶ்ரேஷ்டரான விஶ்வாமித்ர மகரிஷியே! இந்த நாங்களிருவரும் தேவரீருக்கு சிஷ்யர்கள் என்று, விஸ்வாமித்ரரை ஆசார்யராக வரித்தும், "அவனே பின்னோர் தூது ஆதிமன்னர்க்காகிப் பெரு நிலத்தார் இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்றபடி பாண்டவர்க்குத் தூது செல்ல கிருஷ்ணனாயவதரித்த காலத்தில் சாந்தீபினி மகரிஷியை ஆசார்யராக ஆஶ்ரயித்து ஸமஸ்த்தமான ஸமஸ்க்ருத சாஸ்த்திரங்களையும் அப்யசித்து ஆசார்யனுக்குக் குருதக்ஷிணை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டி அவருடைய திருவுள்ளமேதென்றபேக்ஷிக்க, சாந்தீபினியும் முன்னொருகால் மறிகடல் வாய் மாண்ட தன்புத்திரனைக் கொணர்ந்து கொடுக்கும்படி அபேக்ஷிக்க, அவ்வாறே ஓதுவித்ததக்கணையாய் அப்புதல்வனைக் கொணர்ந்து கொடுத்து அவர்களைத் திருப்தி செய்வித்தாலும், நம்மை யறிந்துவைத்தே நம்மிடத்தில் எல்லையில்லா வாநந்தத்தை யுடைய பரமவிலக்ஷணமான மோக்ஷ புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷியாதே இவ்வாறு அபேக்ஷிப்பதே என்று அத்ருப்தி யடைந்தவனாகையால் இந்த அர்ச்சாவதாரத்தில் முன் ஆஶ்ரயித்த ஆசார்யர்களைப்போ லன்றிக்கே ஆசார்யனுக்கு வகுத்த ஸமஸ்த குணங்களுக்கும் கொள்கலமான மணவாள மாமுனியை ஆசார்யராக வரித்து, அர்ச்சாவதாரத்தை ப்ரதிபாதியா நின்ற ஆழ்வார்க ளருளிச் செய்த த்ரவிடவேதத்தின் அர்த்தத்தை அனைவரும் விஶ்வஸித்து கேட்டு க்ருதார்த்தராகப் பண்ணவேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, மணவாள மாமுனியைக் கடாக்ஷித்து, நமது பெரிய திருமண்டபத்தில் ஒருவருஷம் த்ரவிட வேதத்தை ஈடுமுதலான ஸமஸ்த்தமான வ்யாக்கியானங்களுடன் அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று நியமிக்க, மாமுனியும் தந்யோஸ்மி, அநுக்ருஹீதோஸ்மி,

என்று மிகவும் உகப்போடே ஒரு ஸம்வத்ஸரம் திருவாய்மொழியை ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி முதலான வ்யாக்யானங்களுடன் உபந்யசித்தருளினார்.

பெருமாளும் பிராட்டியும் ஸமஸ்தமான பரிவாரங்களோடும் ஸிம்ஹாஸநத்தி லெழுந்தருளி ஒரு ஸம்வத்ஸரம் திருவாய்மொழியினர்த்தம் கேட்டருளி சாத்து முறைதினத்தில் ஆசார்ய ஸம்பாவனை ஸமர்ப்பிக்க அடைக்காய் முதலான அநேக பரிசுகளைத் தட்டில் அமர்த்திவைக்க, அப்போது அழகிய மணவாள பட்டருடைய ஒரு குழந்தையாய்ப் பெருமாள் எழுந்தருளி ஸ்ரீ ஶைலேஶ தயாபாத்ரம் என்கிற தனியனை அருளிச் செய்துவிட்டு மறைய அங்குள்ள பெரியோர்கள் இதென்ன ஆஶ்சர்யம் குழந்தை எங்கே? ஶ்லோகம் சொல்வதெங்ஙனே? என்று ஶங்கியா நிற்க, பெருமாளும் அருளப் பாடிட்டு அத்தனியனை ஓலையிலெழுதி மஞ்சள் காப்புச் சாத்தும்படி நியமிக்க, அப்படியே செய்ய, அதையும் தட்டில் வைக்கச் சொல்லி அப்பிள்ளையைப் பார்த்து வாழித் திருநாமம் சொல்லும்படி நியமிக்க, அவரும் வாழிதிருவாய் மொழிப்பிள்ளை என்று உபக்ரமித்து மணவாளமாமுனியே இன்னமொரு நூற்றாண்டிரும் என்று முடிக்கப் பெருமாளும் மிகவுமுகந்து ஸமஸ்தமான வரிசைகளையும் ஸாதித்து மாமுனிகளை மடத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணி வாருங்கோள் என்று உத்தம நம்பி முதலானவர்களை நியமித்தருள அவர்களும் அப்படியே ஸமஸ்தமான கோயில் பரிவாரங்களோடு மாமுனியை மடத்திலே எழுந்தருளச் செய்து வந்தார்கள்.

அநந்தரம் அழகிய மணவாளன், கோயில் திருமலை பெருமாள் கோவில் முதலான திவ்யதேஶங்களிலெல்லாம் ஸேவாகால முபக்ரமிக்கும்போது ஸ்ரீ ஶைலேஶ தனியனை உபக்ரமித்து மணவாள மாமுனியே இன்னமொரு நூற்றாண்டிருமென்று முடிக்கவேண்டும் என்று நியமித்தருளினார்.

இன்னமும் இத்தனியன் வைபவத்தை திருவேங்கடமுடையானும திருமாலிருஞ் சோலை மலையானும் ப்ரகாஶிப்பித் தருளினார்கள். இவ்வாறு ப்ரஸித்த வைபவததையுடைய அழகிய மணவாளமாமுனியின் வைபவத்தை யநுஸந்தித்து அவர் பொன்னடியாஞ் செங்கலப் போதுகளை யுன்னிச் சிரத்தால் தீண்டுவார்

அமானிவனின் கரத்தால் ஸ்பர்சிக்கப்படுவார். இவ்விடத்தில் காரப்பங்காடு ஸ்ரீ உ. வே. சிங்கப் பெருமாள் ஸ்வாமி மணவாளமா முனிகளின் திருவடிகளை உன்னிச் சிரத்தாலே தீண்டுமவர்களுக்கு அமாநவகரஸ்பர்சம் அநாவஶ்யம் என்றருளிச் செய்வர்.

மன்னுயிர் காளிங்கே மணவாள மாமுனிவன்
பொன்னடியாம் செங்கமலப் போதுகளை—உன்னிச்
சிரத்தாலே தீண்டிலமானவனும் நம்மைக்
கரத்தாலே தீண்டல் கடன்.

ப்ரபந்நர் யார்

திருமலைநல்லான் ராமகிருஷ்ணய்யங்கார்
சிரோமணி ஆழ்வார் திருநகரி

கீழ் ப்ரபந்ந குலத்தைப்பற்றிச் சிறிது விவரித்தோம் இதில் ப்ரபத்தி ஸ்வரூபத்தையும், ப்ரபந்நர் யார்? என்பதையும் பற்றிச் சிறிது கூறுவோம்.

(1) ப்ரபத்தியானது "ஈசுவரனுக்கு நான் அடியான்" என்று உணர்கை. ஈசுவர ஸம்பந்தம் என்று முளதாதலின் அவனடியான் யானென்று இசைந்து அதை அநுஸந்திப்பதே ப்ரபத்தி யென்று கூறியதாயிற்று சேஷத்வமாவது சேஷியின் இஷ்டப்படி உபயோகிப்பதற்குத் தகுந்த தன்மை. சேஷத்வமும் அடிமையும் ஒரே பொருளன. "தச்சேஷத்வாநுஸந்தாநம் ஶரணாகதிః என்பர் ஶ்ரீ தப்ரகாசிகா சார்யர். சரணாகதிபதம் ப்ரபத்தியைக் குறிக்கிறது. ஆழ்வாராதியரிடம் இத்தகைய ப்ரபத்தி நிலைநிற்கிறது. ஆதலின் அவர்கள் பிரபந்நர்களாகிறார்கள். பிரபந்நர்—பிரபத்தியுடையோர்.

(2) எனவே அவனுகந்தபடி உபயோகிக்கத் தகுந்ததன்மையே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் என்று உணர்ந்த பெரியோர், ப்ரபத்தியைக் கூடத்தான், அநுஷ்டிக்கும் உபாயம் என்று நினையார்கள். உபாயமும் ஈசுவரன்தான் அவர்களுக்கு. உபேயமும் அவனே. "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்" என்று அவன் திருவடிகளையே உபாயமாக அத்யவஸிக்கிறார் ப்ரபந்நஜன கூடஸ்தர். ஆறு—உபாயம். எல்லா மவனதருளடியாகவே என்

றிருப்பர் ப்ரபந்நர். “அதுவு மவன தின்னருளே” என்னக் கடவதிறே! காதல் கடல்புரைய உண்டாவதும், அவாவற்று வீடு பெறுகையு மவனால்தான். அவனுக்காகத் தன்னைக் கொள்வது தான் புருஷார்த்தம். உமக்கே நாமாட்செய்வோம். கைங்கரியங்கள் கூட அவன் முகஉல்லாஸத்திற்காகத்தான்! அதனால் தனக்கு உண்டாகும் ஆநந்தம் அவஸாத ஸ்வேதம்போலே. அவஸாத ஸ்வேதந்யாயமாவது:—நெல் குத்துவது உமியை வேறுக்கி அரிசியைப் பெறுவதற்காகத்தான். ஆனால் குத்தும்போது வேர்வை யுண்டாகிறது. வேர்வைக்காக நெல்குத்துவ தில்லையன்றோ? அதுபோல் ஸ்வாநந்தத்திற்காகக் கைங்கரியம் செய்வார்களன்று ப்ராந்நர்கள், நிற்க,

(3) ஆழ்வார்கள் பிரபந்நர்கள் என்பதில் ஒரு ஸந்தேஹம் உண்டாகிறது. “நி஡ியாஸிதவ்ய:” என்று விதிக்கப்பட்ட பக்தி ரூபமான பகவத் விஷய காமம் அன்றோ “மயர்வறமதி நலமருளினன்” என்கிறபடியே அவனருளடியாக ஆழ்வாருக் குண்டாயிற்று? பக்திமான்களான அவர்களை ப்ரபந்நர் என்பதெப்படி? ஒருவருக்கே பக்தியும், பரபத்தியு மிசையாது, விருத்ததர்மங்களாகையாலே. பிரவிருத்தி பரருக்கானதுபக்தி, நிவிருத்தி பரருக் கானது ப்ரபத்தி. ஹமவகுவ்ருத்தி வ்ருதிவிஷகஸ்வவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி: பகவான் பிரவிருத்திக்குத்தடங்கலான தன் பிரவிருத்தியில் நின்று ஒழிதல்” என்று கூட ப்ரபத்தி லக்ஷணம் கூறுகிறார்கள். சேஷத்வாநு ஸந்தாநம் செய்பவன் ஒருபிரவிருத்தியிலும் தானிறங்கமாட்டானன்றோ? பிரபத்தியையே உபாயமாக நினையாதவன் எப் பிரவிருத்தியில்தா னிறங்குவான்? எனவே பக்தியும் ப்ரபத்தியும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டனவாதலின் ஒருவரிடமே அவை யிருக்கமாட்டா. ஆதலின் பக்தி நிஷ்டர்களான ஆழ்வார்களைப் பரபந்நர் என்பது பொருந்தாது.

(4) உண்மைதான் நீ நினைப்பதுபோல் பக்தி, ஸாதந ரூபமாக ஆழ்வார்களுக்கு இருக்கும் பக்ஷத்தில் உன் கூற்று, சற்று பொருந்தும். ஆனால் அவர்களுடைய பக்தி ஸாதநரூபமன்று. நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் என்று அவன் பாதத்தை மட்டும் உபாயமாகப் பற்றியிருக்கும் ஆழ்வார்பக்தியையும் ஸாதநமாகக் கோண்டார் என்பது ஏற்குமோ? பின்னையவர்களது பக்தி தான் எது என்னில்? அத்யந்தப்ரீதிரூபமான ஸாத்யபக்தியென்

கிறோம். கர்மத்தை அங்கமாகவுடைய உபாஸநாரூபமான பக்தி தான் ஸாதநபக்தி. அத்தகைய பக்தி ஆழ்வாருக்கு இல்லை. விதுராதிகளைப்போல அபராதிகரணத்திற்கு இலக்காகாவிடினும் ஸாதநபக்தியாயின் அவனருள இவர் பெற்ற வேற்றம் போய்விடும் ஆக ஸாத்யபக்தியென்றே கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. ஸாத்ய பக்தியை ஸாதந மென்று கூறமுடியாது. பகவத் விஷயமான காதலே ஸ்வயம்பிரயோஜனமானது. அதுவே மிக்க சுவை யுடைத்து.

"நின்புகழில், வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ-நீயவர்க்கு
வைகுந்தம் என்னருளும் வான்"

(உனது கல்யாணகுணங்களை அநுஸந்திப்பதைக்காட்டிலும் வைகுந்தம் இனிய தாமோ?) என்கிற உதாரப் பேச்சை நோக்கிடில் இவ்வுண்மை புலனும். ஆதல்பற்றித் தான் அதையே ஸாத்யமாகக்கொண்டு "ஸாத்யபக்தி" யென்கிறார்கள். பிரயோஜனத்திற்கு ப்ரயோஜநாந்தராபேக்ஷை கிடையாதிறே. உபாஸநத்திற்கோ வெனின்? அவித்யா நிவிருத்தி ரூபமான மோக்ஷம் பிரயோஜனமாதலால் அது ஸாதனமாகிறது. ஸாதநமாயின் பிரவிருத்தியில் மூட்டும். பலனுக்காக ஸாத்யமாயின் பிரவிருத்தியில் மூட்டாது. அதுவே பலனுதலின் பலனடைந்தவன் அவ்விஷயத்திலேயே முயல்வதில்லை யல்லவா. ஆகவே ஸாத்யபக்தி நிவிருத்தி பரருக்கே யன்றி ப்ரவிருத்தி பரருக்கில்லை. சுருங்கக் கூறுமிடத்து ஸாத்ய பக்தியையே பிரபத்தி என்றிடில் அது பிசகாகாது. இப்பொழுது ஸாத்யபக்திக்கும் பிரபத்திக்கும் விரோதகந்தமாவது இருக்கிறதா வென்று யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

(5) ஸாத்ய பக்தியும் பிரபத்தியும் ஒன்றுதான் என்பதன் உண்மைக் கருத்தாவது:—ஸாத்யபக்தி யுள்ளவனுக்கவ்வளவே நிற்கவொண்ணுது. அதுதான் பிரபத்தியின் முந்தியநிலை. ப்ரபத்தி காரணத்வேநவே ஸாத்ய பக்தி எங்குமுளதாம். பகவத் விஷயமான காதல், தன் சேஷத்வரூபஸம்பந்தத்தை புணராமல் நிலைநிற்க முடியாது. பார்யைக்குத் தன் பர்த்தாவினிடம் உள்ள காதலே, தான் அவன் காதலியென்று கருதாதவரை நிலைக்குமோ? இதனுல் தான் ஸாத்யபக்திமான்களை ப்ரபந்நர் என்று காரியகாரணங்களின் அபேதத்தைக்கொண்டு வ்யவஹரிக்கிறார்கள். "ஹத்ஸா

ரௌவபாஜ்ஞாமாஹி வாமாஷாது ” பக்தாநேவபராங்குசாதி புருஷாந் என்று பக்தர்களாகக் கூறப்படு மாழ்வார்களே, “ காவாஸம் யதீசவர: ஸம்ஸாரஹாயஷ்ரா: ப்ரபத்தி வஷ்வீநியதா ஸஹாஞ:”காஸாரஸம்யமிமுகா: கமலாஸஹாயபக்தா: ப்ரபத்தி பதவீநியதாமஹாந்த: என்று ப்ரபந்நர்களாகவ்யவஹரிக்கப்படுகிருர்கள். இதன் சைலியிலேயே கீழே காட்டிய உண்மை உணர்த்தப்படுகின்றதை உற்றுணர்மின்.

(6) இனி மற்ருேர் சங்கை. ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் ப்ரபந்நர் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிருேம். மதுரகவிபோல்வார் ப்ரபந்நராவார்களா? அவர்கள் நித்யசத்ருவான பகவத்ஸௌந்தரியத்திலாழங்கால்படுமவர்களன்றே? “ மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ ” மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ” என்று விதிக்கப்பட்ட ப்ரபத்தியவர்களுக் கேது? ஆசாரியனே உபாயோபேயமென்றன்ருே பற்றுவர் சரமபர்வநிஷ்டர். மதுரகவி யாழ்வார் நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக்கருதும் தன்னை ஆண்டிடும் தன்மையான் சடகோபநம்பிதான் என்கிருர். இதுபோல் மணவாள மாமுனிகளும் “ தந்தை நற்ருய் தாரம்தனயர் பெருஞ் செல்வம் என்றனக்கு நீயே எதிராசா ” என்றும்,

> தென்ன ரங்கர்தமக்காமோ தேவியர்கட்காமோ
> சேனையர் கோன்முதலான சூரியர் கட்காமோ
> மன்னியசீர் மாறனருள் மாரிதனக்காமோ
> மற்றுமுள்ள தேசிகர்கள் தங்களுக்குமாமோ
> என்னுடைய பிழை பொறுக்க யாவருக்கு முடியும்?
> எதிராசா உனக் கன்றியாருருவர்க்காகேன்
> உன்னருளாலெனக்கு ருசிதனையு முண்டாக்கி
> ஒளிவிசும் பிலடியேனை ஒருப்படுத்து விரைந்தே.

என்றும் எதிராசனையே எல்லாமாகவும் பற்றியிருக்கிருர். இத்தகையோரை ப்ரபந்நர் என்று கூறமுடியுமோ? ஸித்திவ்ரவத்தீய திஷ்டவஷ்டௌவொ பாசாநஜாயஞ்ம் நசத ” என்று சரமபர்வநிஷ்டர் பக்திப்ரபத்திகள் துஷ்கரங்களானபோது சரமபர்வமே உத்தாரகம் என்று நிஷ்கர்ஷித்திருப்பதும், மேலான சரமபர்வநிஷ்டர் துஷ்கரமான ப்ரபத்திமான்களாகார் என்பதை வலியுறுத்துகிறது என்று.

(7) இதற்குச் சுருக்கமாக விடையளித்து வாசகர்களிடம் அடுத்த கட்டுரை யெழுதுவதற்காக விடைபெற்றுக் கொள்ளு கிறோம். சரணாகதியின் ஸ்வரூபத்தை யலசிப் பார்த்தால் சரமபர்வமும் அதன் கண் அடங்கும் என்பதற்கு ஐயமில்லை. தச்சேஷத்வாநு ஸந்தாநம் ததீய சேஷத்வத்தளவிலன்றி நில்லாது அவனடிமையின் எல்லை நிலமாமிறே அவனடியார் தம்மடிமை. ஐஐ ஐ ஊ்ஷுஹஜெக்ஷு ஷ வீரதிரஹ்யிகா ஹவெக” என்று அடிமையின் எல்லைநிலம் சென்றவனிடமிறே! தானுவப்பதாக ஈசுவரனும் கூறுகிறார் எல்லைநிலமான ததீய சேஷத்வத்தளவில் சென்றவனுக்குத் தான் ப்ரபநநத்வ பூர்த்தி. உண்டபோது ஒரு வார்த்தை உண்ணுதபோதொருவார்த்தை பேசுபவரை பரிஹஸிப்பவரிறே சரமபர்வநிஷ்டர். உண்டபோது :—அநுபவிக்கிறபோது. ருஷி அரசனுக்கு விருந்தளித்தானெனில் அவன் பரிகரத்திற்குமென்று சொல்லவேண்டுமோ? ஈசுவரனைச் சேர்ந்தாரை ப்ரபத்தி ரூபவிருந்திலிருந்து விலக்க முடியுமோ? உத்தமன் தன்னைவிடத் தன்னைச் சேர்ந்தாரை யுபசரிப்பதிலேயே கண்ணுங் கருத்தாயிருப்பான். அது போல் தான் ஈசுவரனும் தன்னைச் சேர்ந்தார் விஷயத்தில் இலை பூ முதலியவைகளையே அன்போடு கொடுத்திடல் “தஊஹம் ஹக்ஷ்ஷவஹ்ரு தம் கஷ்நாஜி” என்று பெரு விருந்தாகக் கொள்ளுமவன். ஞானனந்த மயமான நன்பொருளை (ஆத்மாவை) அவனதென இசைந்து நல்கிடில் அது அவனுக்குப் பெரிய விருந்தாவதற்கையமென்ன? “விஊஷரா ஞாநி ஷஷஹஷஜெஶஷவீநி மஷணவஜிவ” என்று அநந்யார்ஹத்வ, அநந்யப்ரயோஜநத்வ விசிஷ்டமான விதுரனிட்ட வந்நத்தைப் பெருவிருந்தாகக் கண்ணன் கொண்டதைக் கண்டோமிறே. மடிதடவாத சோற்றில் கடுங்கிறுக்கனிறே. ஆசார்யனே உபாயோபேயம் என்று ப்ரபத்தி பண்ணுபவருக்கு ப்ரபந்நத்வ பூர்த்தி யுண்டென்று இதனால் நிரூபிக்கப்பட்டது. ராஜஸம்பந்திகளை உபசரித்திடில் ராஜோபசாரம் செய்ததாமாப்போலே அவனடியாரைப் பற்றிடினுமவன் தன்னைப் பற்றினதாகவே கருதிக் கொள்கிறான். “ஜாஜெகஂஶரணஂ வ்ரஜ” என்கிற இடத்தில் தன்னையும் தன்னைச் சேர்ந்தவனையும் எனக் கொள்ள வேண்டும். “ஜ்ஞாநீக்வாஜெ்ஷவ ஜெஊதஂ” என்று அவனைச் சொன்னால் அவனாத்மாவான ஞானிகளையும் குறிக்கத் தட்டில்லை. ததீயவ்ய

திரிக்த மநந்யார் ஹத்வம் என்றும் கொள்ளவேணும். ஆக ஶாஸ்த்ரேஷ்வேவ வ்யவஸ்திதே, ஶாஸ்த்ரைகஶரணம் வ்ரஜ, என்கிற இடங்களில் ஆசார்யாதி ப்ரபதநபரரையும் ஸ்வீகரித்தல் யுக்தமே. இல்லாதபோது சரமபர்வமும் த்யாஜ்ய கோடி ப்ரவிஷ்டமாகுமத்தனை.

(8) "ராமாநுஜார்யம் நமத" என்று ப்ரபத்தியிற் காட்டில் வேருக சரம பர்வத்தைக் கூறுவானென் என்னில்? ஆசாரியனிடம் பிரபத்தி செய்யாவிடினும், ஆநுகூல்யமாத்திரத்தியு அவனது அபிமானத்திற் காளாவதால் மட்டும் கரையேறுவதைக் கொண்டு அங்ஙனம் கூறப்பட்டதெனக் கொள்க. திடமான "அத்யவஸாயம்" (தீர்மானம்) அபேக்ஷிதமாயிருக்கும் பிரபத்தியில் அதுவுமின்மையால் ஆசாரியன் அபிமானித்தல் ஸாகரமாம் அன்றே? ஆதல்பற்றி ஆசாரியாபிமானம் வேறெனமேலாகச் செல்லப்பட்டதென்றறிக. ஆயின் ஆசாரியாபிமான பாத்திரரானவர் (ப்ரபத்தியின்மையால்) ப்ரபந்நராகாரே யெனில்? இவர்களுக்கு நேரேப்ரபத்தி யில்லாவிடினும் பரம்பரையாகப் ப்ரபத்தியுண்டு. (ஸ்வாசார்யாசார்யக ஸம்பந்தேந ப்ரபத்திவைஶிஷ்ட்யம் ஶ்ருயதேஹிஶாஸ்த்ர ப்ரதாவீதி) ஆசாரியனிடம் ப்ரபத்தி நேரேயுளது. அவன் ஸம்பந்தமுள்ள சிஷ்யனிடம் ஆசாரியன் மூலமாயிருக்கிறது. ஆதலால் அவனையும் ப்ரபந்நன் என்னக்குறையில்லை. ஆசாரியபரபத்தியைவிட ஆசார்யாபிமானத்திலொதுங்குகைமேல். செய்(வயல்) நிரைய நீர் நின்றால் பக்கத்துவயலில் பொசிந்து காட்டுமாப்போல் ஆசாரிய நிஷ்டப்ரபத்தி யிவனிடமும் ஸம்பந்திக்கத் தட்டில்லை. நம் ஆசாரியர்கள் ஆசாரியாபிமானத்திலேயே ஒதுங்கிப் போவார்கள்.

"பவந்து பூர்வே பரவஸ்து நாசார்யா: பஶ்சாத்
பவந்து பஶ்சாதபி தேஶிகா ஸ்தே ...

என்று ஆசாரியர்களில் முன்னவரும், பின்னவரும், மாதா பிதா ... ஸர்வம் ஸாதி ராமாநுஜார்யே" என்கிறபடியே நிருபாதிக ஆசாரியனை உடையவர் சம்பந்தம் (திருமுடி திருவடி சம்பந்தங்களால்) பெற்று உயர்ந்தனர் என்பதை இங்கு நோக்குக.

(9) இங்கு சுருங்கக் கூறுமிடத்து பகவானால் விதிக்கப்பட்ட பிரபத்தியே மோக்ஷஸாதகம்; (ஶாஸ்த்ரக ஶாஸ்த்ர ஸம்ப

ஙிக்வ கடிரு)தா ஸம்பந்ந வ்யவஸ்தைாக்ஷ காரணம், ஷாஶி்ரதக்வம் ஸாக்ஷாக் வ்யவஷேஷு,ஷாஶிரத ஸம்பந்திக்வம் ஃஆயப்ராஹிரோநவதாம் இதி) நேராகவோ, பரம்பரையாக வோ ப்ரபத்தியுடையவர்கள் பிரபந்நர்கள். நமக்காக எம்பெருமானார் ரங்கராஜனிடம் பரபத்தி செய்திருப்பதால் நாமும் ப்ர பந்நர்களே.

“ காலத்ரயேபி கரணத்ரய நிர்மிதாதி
பாபக்ரியஸ்ய ஶரணம் பகவத் க்ஷமைவ ।
ஸாசத்வயைவ கமலாரமணேர்த்திதாயத்
க்ஷேமஸ்ஸஏவஹி யதீந்த்ர பவச்ச்ரிதாநாம்,”

மூன்று காலங்களிலும் மூன்று கரணங்களினலும் செய்யப்பட்ட பாபத்தை உடையவனுக்கு உன்க்ஷமைதான் சரணம். அது தேவரீரால்ரங்கராஜனிடம் ப்ரார்த்திக்கபபட்டதென்பதே தேவரீரை யடைந்தோருக்கு க்ஷேமம்) என்னும் வரவர முனிகளின் பிரமாண மிங்கு அநுஸந்தேயம். ஆக நமக்கெல்லா மெம்பெருமானர் திருவடிகளே தஞ்சம் என்றிருப்பே அமையும்.

ஸ்ரீபாஷ்யபாட பரிஷ்கரணம்.

(ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதிபயங்கரம். அண்ணங்கராசாரியர்.)

அடியேனுடைய தத்வப்ரதிஷ்டா க்ரந்தத்தில் ப்ராஸங்கிகமாக, ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நேர்நதுள்ள இரண்டுபாடப் பிழைகளைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவம் செய்யப்பட்டிருந்தது. முதல் ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் [ஷ்ருதி ஷ்ருஸவ ஸஞாவாக] என்ற ஸ்ரீஸூக்தியில் ஸம்ஹவாக என்று ஓதப்பட்டுவருவதும், சரமஸூத்ரபாஷ்ய அவதாரிகையில் [வாநராவ்ருத்தி ஸம்ஹவாஶக்ஷா] என்ற ஸ்ரீஸூக்தியில் ஸம்ஹாவநாஶங்கா என்று ஓதப்பட்டுவருவதும் இடைச் செருகலாக நேர்ந்த பிழைகள் என்றும் ப்ராசீந தாளகோஶங்களில் இத்தகைய பிழையானபாடம் இல்லையென்றும், இப்பாடங்கள் ஒரு வகையாலும் பொருந்தவும் மாட்டா என்றும் அடியேன் விரிவாக நிரூபணம் செய்திருக்கிறேன். ஸ்ரீமான். உ. வே. சேனங்குளம் கந்தாடை ராமாநுஜாசார்யர்ஸ்வாமி யென்கிற மஹான்,

மேற்குறித்த இரண்டிடங்களிலும் தற்காலம் ஓதப்பட்டுவருகிற பாடங்களே அழகாகப் பொருந்துமென்று இந்த வைஜயந்தீ பத்ரிகையிலேயே எழுதியிருந்தார். அதன் பிறகு அடியேனுடைய நிரூபணங்களுக்குள்ள உபபத்திகளை ஆராய்ச்சி மணிமாலையில் விரிவாக வெளியிட்டேன்.

தற்காலம் ஸ்ரீபாஷ்யத்தைப் பத்து வியாக்கியானங்களோடு சென்னையில் தேவநாகரிலிபியில் பதிப்பித்துவருகின்ற வித்வான்களும் ஶ்ருதிஶ்ருஸவஸம்ஹவாக் என்ற பாடத்தையே முதலில் பதிப்பித்து மாத ஸஞ்சிகையை வெளியிட்டுவிட்டு, பிறகு அடியேனுடைய நிரூபணங்களை ஆமோதித்து (அடுத்த ஸஞ்சிகையில்) "ஸஹூவாக் என்கிற பாடமே ஆசார்யாபிமதமாகத் தெரிகிறது" என்று வெளியிட்டார்கள்.

அடியேனுடைய நண்பரான ஸ்ரீமான் ஆராவமுதாசாரியர் இவ்விஷயங்களைச் சுருக்கமாகத் திருவாடிப்பூர வைஜயந்தீ ஸஞ்சிகையில் வெளியிடுவித்திருந்தார். அதைக் கடாக்ஷித்தருளின ஸ்ரீ. உ. வே. மு. அ. திருவேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி "ஸ்ரீபாஷ்ய விஷய ப்ரமநிராஸ:" என்கிற வொரு வியாஸமெழுதிச் சென்ற புரட்டாசித் திருவோணஸஞ்சிகையில் வெளியிடுவித்துள்ளார். இந்தஸ்வாமியின் திருவுள்ளமாவது—(1) ஶ்ருதிஶ்ருஸவஸம்ஹவாக் என்கிறபாடமே யுக்தம். இதுவே ச்ருதப்ரகாசிகைக்கு நன்கு பொருந்துவது. (2) ஸம்ஹாரநாஶங்கா என்பது யாரோசில அசடுகள் சொல்லிவருகிற பாடமாதலால் அதை எடுத்துக் கழிக்க வேண்டிய அவசியமேயில்லை—என்பதே. ஸ்ரீஉவே. சே. கந்தாடை ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமியைப்போல் இந்தஸ்வாமியும் ஸம்ஹாரநாஶங்கா என்கிற பவபாடத்தை ஸமர்த்திக்க முயற்சி கொள்ளாததைப்பற்றி உவப்பே. மைஸூரிலும் [illegible]வும் பரீக்ஷை கொடுத்த பண்டிதரென்று உலாவுகின்ற அந்த மஹநீயருடைய திருவுள்ளம் கன்றுமாறு "[illegible]வர்களின் [illegible]ங்கள்" என்று இவர் அவலீலையாக எழுதினதைப் பற்றிமாத்திரம் உள் வெதும்புகின்றேன். ப்ராஜ்ஞர்கள் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்த ஸ்ரீகோஶங்களிலும், அனேக வித்வான்களின் திருவாய்களிலும் "ஸம்ஹாரநாஶங்கா" என்ற பாடத்தை அடியேன் கண்டும் கேட்டுமிருந்தபடியால்தான் அதைபற்றிப்ப

ப்ரஸ்தாவம் விளைந்தது. இத்த (மு. அ. தி.) ஸ்வா ஏவ்ரதிவ்ர ஸவஸம்ஹவாஸ என்பதே சுத்தபாடம் என்று போராடுவது போலவே, ஸம்ஹாவநாஸஜ்ஞா என்பதே சுத்தபாடமென்று போராடுகிற மஹாபண்டிதர்களு முளராதலால், ஸம்ஹவாஸ மிறன் சுவவாரத்தை நிரஸிக்க முயன்றதுபோலவே ஸம்ஹாவநா ஸம்கா என்ற சுவவாரத்தையும் நிரஸிக்க அடியேன் முயன்றது மிகவும் யுக்தமே.

வ்ரகூரதம், ஸம்ஹவாஸ என்கிற பாடமே யுக்தமென்று ஸமர்த்திக்கப்புகுந்த ஸ்ரீமத் திருவேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின் நிரூபணங்களைப்பற்றி அடியேனுடைய விமர்சங்களை இங்கு விஜ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன். "வ்ரதிவ்ரஸவ ஸம்ஹவாஸ என்கிற விஷயத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகையின் உபபாதநத்தை நன்றாக யோசித்தால் ஸம்ஹவாஸ என்கிறபாடமே யுக்தமாகத் தோற்றுகிறது"—என்று முதலில் எழுதிவிட்டு, ச்ருதப்ரகாசிகா ஸ்ரீஸூக்திகளையும் உதாஹரித்துக்காட்டிவிட்டு, "இந்த உபபாதந ப்ரகாரத்தால் ஸம்ஹவாஸ என்கிற பாடமே அங்கீகரித்ததாக ஏற்படுகிறது" என்று கூறி, "எப்படியெனில்" என்று தொடங்கி மேல் உபபாதனம் செய்திருக்குமழகு ஆச்சரியமானது. இவர்தாமெடுத்துக்காட்டியுள்ள ச்ருதப்ரகாசிகா ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்து ஸம்ஹவாஸ என்கிறபாடமே புலப்படுகிறதென்பதை யன்றோ நிரூபித்துக்காட்டவேண்டும். அதற்காகவேயன்றோ (எப்படியெனில்) என்று அவதாரிகையும் இவர் இட்டுக்கொண்டார். மேலே இவர் செய்கிற நிரூபணத்திற்கும் ச்ருதப்ரகாசிகைக்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லையென்பதை அனைவரும் காணலாம். ததாஹி;—

"ஸஜ்ஞாவாஸ என்று பாடமானால் ப்ரதிப்ரஸவம் இருப்பதால் என்று அர்த்தமாகும். இந்த வார்த்திகம் ஸித்தாந்த கௌமுதி ஸமாஸவிதிகள் படித்தவர்களெல்லாருக்கும் இருப்பதாகத் தெரிந்தவிஷயம். அவர்களுக்கு 'இருப்பதினால்' என்று சொல்லவேண்டியதில்லை" என்கிறவிதனையே சுவகூரஸ எழுதியுள்ளார். இது இவருடைய சொந்த யுக்திவாதத்திற் சேருமத்தனை போக்கி ச்ருத ப்ரகாசிகா ஸூக்திக்கு இது விவரணமாகுமோ? இவர் "எப்படியெனில்" என்று ஆரம்பித்தது தம் சொந்த யுக்தியை விவரிப்பதற்கோ? அன்று. ச்ருதப்ரகாஸிகா

காரருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியின் ஹ்ருதயத்தை விவரிக்கப் புகுவ தாக ப்ரவேசம் காட்டிவிட்டு அஸம்பத்தமான வேறொன்றை எழுதப் புகுந்துவிட்டார்.

இவருடைய அபிப்ராயம் முற்றிலும் பிசகு என்பதை ஸுஸ் பஷ்டமாக நிரூபிக்கிறேன் காண்மின். இங்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஸாதிக்கிற விஷயம் வ்யாகரண சாஸ்த்ரம் வாசித்தவர்களுக்கெல் லாம் தெரியுமாகையாலே அதை இவர் எடுத்துக்காட்டுவது நிஷ் பலம் என்று இவர் கருதுவது யுக்தமன்று. அந்தந்த சாஸ்த்ரங் களை வாசித்தவர்களுக்கு அவ்வவ் விஷயங்கள் தெரிந்தவையே. ஆதலால் எதுவுமே எழுத வேண்டாவாகும். மல்லிநாதர் முத லானோர் வியாக்கியானங்களில் அடிக்கடி ஊக்தஞ்ச என்றும் ஊதிவாநஞ்ச என்றும், ஊதிவாணிநீஞ்ச என்றும் பலபல ப்ரமாணங் களை உதாஹரிக்கிறார்கள். அமரம்வாசியாதாரில்லை; அப்படி யிருக்க ஊக்தஞ்ச என்று இவர் ஏன் எழுதுகிறார்? வயம்பைர்ஸூக்தி ஜ்ஞாதாக்களுக்கு ஸ்மரிப்பித்தல், அஜ்ஞர்களுக்கு அபூர்வமாகத் தெரிவித்தல் என்கிற இரண்டையும் பயனாகக் கருதிப் பல பல சாஸ்த்ரார்த்தங்களை வ்யாக்யாதாக்கள் ஆங்காங்கு எழுதிவருவது வழக்கம். ஒன்று பார்க்கலாம். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் "அநாவ்ரு த்திஶ்ஶப்தாத் அநாவ்ருத்திஶ்ஶப்தாத்" என்பது கடைசி ஸூத்ரம். இதில் [ஶப்தாத்] என்பதற்கு சாஸ்திரமிருக்கிறபடியாலே என்று அர்த் தம். அங்கு விவக்ஷிதமான ஸவமேவம்வகாயஞ் க்ரதியான ஔபநிஷதவசந மிருப்பது வேதாந்திகளுக்குத் தெரிந்ததே. அதை வியாஸர் புதிதாக நிருமித்துவிடவில்லை. அது இருக்கிறது என்று காட்டுவது தவிர வேறொன்றும் செய்யவுமில்லை. அந்த ஒரு ஸூத்திரத்தில் மாத்திரமன்று; நூற்றுக்கணக்கான ஸூத் ரங்களில் (ஶ்ருதேஶ்ச) என்றும் (ஸ்ம்ருதேஶ்ச) என்றும் தத்த த்ப்ரமாணவசநாத்தைத்தையே காட்டி வருகிறார் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி விஜ்ஞர்களுக்கு அவை தெரியுமாதலால் இவர் ஏதுக்கு தத்வசநத் தைக் கூறுகிறாரென்று கேட்டால் என்ன விடையோ? தெரிய வேணும்.

இரண்டாவதாக இந்த ஸ்வாமி எழுதுவ தென்னவென்றால். 'சாஸ்த்திரத்திலிருப்பதால் என்று சொன்னாலும், 'அது ப்ரக்ரு தத்தில் ஸம்பவிக்கிறபடியால்' என்று சேஷ பூரணம் பண்ணியே

யாகவேணும் என்று அபூர்வ-விலக்ஷண-நியமபரிக்ஷணம் பண்ணு கிறார். இதுவும் அயுக்தம். ப்ரக்ருதத்திற்குப் பொருந்தக் கூடிய ப்ரமாணங்களைத் தானே மஹான்கள் எடுத்துக்காட்டுவர்கள். ஶங்கா பரிஹார ரூபமாக ஶாஸ்த்ரத்தை யெடுத்துக்காட்டின மாத்திரத்திலேயே அது ப்ரக்ருதத்தில் இஷ்ட ஸாதகம் என்பது தேறிவிட்டபடியால் இவர்சொல்லுகிற ஶேஷபூரணம் ஸர்வாத்மநா அநபேக்ஷிதம். வாயுகஶாஸ்த்ர ஸஹாவத்தைக் கொண்டு உஹா விதமான ஶங்கைக்குப் பரிஹாரமாக ஸாயுக ஶாஸ்த்ர ஸஹாவ ஶாஸ்த்ர வ்யவஸ்தாபநமே அபேக்ஷிதமென்று தெளிக.

ஶாஸ்திரத்தில் வ்யதிவ்யஸவ மிருந்தாலும் அது ப்ரக்ருதத் தில் ஸம்பவிக்கிறதென்பதை உபபாதநம் பண்ணிக்காட்டினால் தான் வ்யாவ்ருத்தி ப்ரதிஜ்ஞா யாகும் என்று இவர் எழுதுவது ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்குக் குறை கூறினபடியே யாகும். ஏனென்னில்; வ்யதிவ்யஸவ ஶாஸ்த்ரம் ப்ரக்ருதத்தில் ஸம்பவிக்கிற தென் பதை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் எங்கே உபபாதநம் பண்ணிக் காட்டியிருக் கிறார்? ஒரு அக்ஷரமேனு முண்டோ? ஸம்ஹவாக என்று ஸாதித் திருக்கிறாரே யென்னில்; வ்யதிஜ்ஞாஶாஸ்த்ரமே உபபாதநமாய் விடுமானால் எல்லாரும் ஸூத்ரகாரர்களாக ஆய்விடலாம். ஸம்ப விப்பதற்கு ஹேது யுக்திகளை நிரூபணம் பண்ணிக் காட்டினாலன்றோ உபபாதநமாகும். அது அணுமாத்திரமும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் இல்லையே;

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் இல்லாவிடினும் ச்ருதப்ரிகாஶிகையில் அது உள்ளது என்னில்; ச்ருதப்ரகாஶிகையிலும் இது கிடையா தென்பதை நாம் அடுத்தபடியாகவே விவரிக்கப்போகிறோம். இவரிஷ்டப்படி வைத்துக் கொண்டாலும், ஸம்ஹவாக என்பது ஸ்ரீபாஷ்யத்திலுள்ளதாக இவர் சொல்லுகிறாராகையாலே ஸம்ஹவ மொவ்யமான உபபாதநம் அதுதன்னிலேயே யிருந்தாலன்றிப் பயனில்லையே. ஸூத்ரகாரஶைலீ என்று இவர் எழுதியிருக் கிறாரே, எதை க்ரந்த காரஶைலியாக எழுதுகிறார்? ப்ரதிஜ்ஞா மாத் ரத்தையேயா க்ரந்த காரஶைலியாக எழுதுகிறார்? அந்தோ! இது மிக நன்று;

இங்கே ச்ருதப்ரகாஶிகையின் க்ருத்யம் எவ்வளவென்னில்; ஸுஹ்ருஜ்ஜிஜ்ஞாஸா என்கிறவிடத்தில் வ்யதிவ்யஸஉ ஶாஸ்த்ரம்

ஸம்பவிக்குமா? ஸம்பவிக்காதா? என்கிற விசார லேசமும் அவர் செய்திருக்கவில்லை. உள்ள பங்க்தியை யாவரும் காணலாம். அவர் எவ்வளவில் போயிருக்கிறாரென்னில்; கேண்மின்;—வ்யாகரண சாஸ்த்ரத்தில் [ப்ரதிபதவிதாநா ஷஷ்டீ ந ஸமஸ்யதே] என்றும் [க்ருத்யோகா ச ஷஷ்டீ ஸமஸ்யதே] என்றும் இரண்டு அநுசாஸநங்களுள்ளன. ஒரு சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு மற்றொரு சாஸ்த்ரத்தை ஸர்வாத்மநா பாதிப்பது கூடாது. அப்படியானால் பாதிதமான சாஸ்த்ரம் உதீர்ணமலேயிருந்து விடலாம். ஸ்வஸ்வவிஷயத: இரண்டு சாஸ்த்ரங்களுக்கும் ஸாபல்யம் காட்டித்தீரவேண்டியது ப்ராமாணிகர்களின் கடமை. ஆகவே மேலெடுத்துக் காட்டிய ஸமாஸநிஷேத சாஸ்த்ரம், ப்ரதிப்ரஸவ சாஸ்த்ரம் என்ற இரண்டனுள் ப்ரதிப்ரஸவ சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராபல்யம் இசைந்தால் நிஷேதசாஸ்த்ரத்திற்கு ஏதேனுமோரிடத்திலாவது ப்ரவ்ருத்தி காட்டவேண்டுமே; ப்ரதிபதவிதாநா ஷஷ்டீ ஸமாஸநிஷேத சாஸ்த்ரம் ஸாவகாசமாகக் கூடிய இடம் எது? என்று விசாரித்துக்கொண்டு (ஸர்பிஷோ ஜ்ஞாநம்) என்ற விடம் ஸமாஸநிஷேத சாஸ்த்ராவகாசஸ்தலமென்று காட்டினார். அதற்குமேல், ஜ்ஞாநம் என்பதும் ஜிஜ்ஞாஸா என்பது போலவே க்ருதந்தமே யாதலால் [க்ருத்யோகா ச ஷஷ்டீ ஸமஸ்யதே] என்கிற ப்ரதிப்ரஸவசாஸ்த்ரம் அங்கும் ப்ரவர்த்திக்கத் தடையில்லாமையாலே * ப்ரதிபதோக்தநிஷேத சாஸ்த்ர வையர்த்யமே வந்துவிடுகிறதே என்கிற சங்கையை யத்யபீத்யாதியாலே தோற்றுவித்து, மேல் ததாபீத்யாதியாலே என்ன ஸமாதானம் காட்டினாரென்னில்; க்ருத்யோகா ஷஷ்டீ என்பதற்கு க்ருத்யோகம் நிமித்தீக்ருத்ய விஹிதா ஷஷ்டீ என்று பொருளாதலாலும் ஸர்பிஷ: என்பதிலுள்ள ஷஷ்டியானது கர்த்ருகர்மணோ: க்ருதி க்ருத்யோகநிபந்தநமன்றிக்கே ஜ்ஞோऽவிதர்த்தஸ்ய கரணே இதி ப்ராதிபதிக ஸூத்ர விஹிதயாதலாலும், க்ருத்யோகா ச ஷஷ்டீ ஸமஸ்யதே என்கிற ப்ரதிப்ரஸவசாஸ்த்ரம் அங்கு ப்ரஸக்திக்க வழியில்லை; ஆகவே ஸமாஸநிஷேதசாஸ்த்ரம் அங்கு ஸாவகாசமேயாயிற்று என்று தலைக் கட்டினார். வஸ்து,

இவ்வளவும் ஶப்³த³ஶாஸ்த்ராநுஸாரேண விசார ஶிக்ஷணமே யன்றி, ஸூத்ரஜிஜ்ஞாஸா என்கிற ப்ரக்ருத ஸ்தலத்தில் வ்ருத்தி வ்யவஸ்த ஶாஸ்த்ரம் ஸம்பவிக்குமா? ஸம்பவிக்காதா? என்கிற வ்யுத்பாதனமும் ச்ருதப்ரகாஶிகையில் கிடையாது. இப்படி பரமிப்பதற்குங்கூட அங்கு ஸாமீப்யமும் இல்லாதிருக்க எது கொண்டு இவர் ப்ரமித்தாரோ அறியோம்.

மேலும், இவர் கருதுகிறபடியே கொண்டாலும் [வ்ருத்திவ்ய வஸ்த²) வ்ருத்யாதே வ்ருத்தி ஸம்ப⁴வாத்] என்று பங்க்தி யிருந்திருக்கவேணும். வ்ருத்திவ்யவஸ்த² ஸம்ப⁴வாத் என்பது ஸாது ஸ்வேயன்று. ஸாமாந்யாந்யபதோர் நாவாஸஸம் வசனம் வ்யாபாத்யம் மாதலால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஒருகாலும் அப்படி அசட்டு ப்ரயோகம் செய்தருள மாட்டார். மேலும் முதலில் எவ்விதமான தோஷம் ப்ராப்தமாயிற்று என்பதைக் கவனித்தால் மேலே எவ்விதமான ஸமாதானம் சொல்லவுரியது என்பதும் தெளிவாகும். வ்யாகரண ஶாஸ்த்ரத்தில் ஸமாஸாபவாதம் இருக்கிறதே என்று தோஷம் வந்ததே யல்லது வேறில்லை. அதற்குத்தக்க ஸமாதானம் என்ன? அந்த ஶாஸ்த்ரத்திலேயே அந்த ஸமாஸாபவாதத்திற்கும் அபவாதம் இருக்கிறது என்ன வேண்டுவதே. அதைத்தான் பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்தார். அதற்கு ஏற்ற ஸ்ரீஸூக்தி ஸம்ப⁴வாத் என்பதேயாம். வ்ருத்தி வ்யவஸ்த ஶாஸ்த்ரம் இங்கு ஸம்பவிக்குமா? ஸம்பவிக்காதா? என்கிற விசாரத்திற்கு உத்திதியே கிடையாது. கர்மணி ஷஷ்ட்யா ஸமாஸநிஷேதம் ப்ரக்ருதத்தில் ஸம்பவிக்குமா? ஸம்பவிக்காதா? என்கிற விசாரம் எப்படி இல்லையோ? அப்படியேதான் இதுவும் என்று நன்கு தெளியக்கடவது. வறதேந, தத்வடீகா பங்க்தி களைப்பற்றி இவர் எழுதியிருப்பதும் ஸாஹஸமாத்ரம். (ஶேஷபூரணம்—ஶேஷபூரணம்) என்று இவர் அடிக்கடி ஸாரமற்றதான தொன்றை எழுதிக்கொண்டிருப்பது வ்யுத்பந்நர்கள் அருவருககத்தக்கது. ஶேஷம் கோவேந ஶேஷமேல் என்னப்பட்ட ஶேஷபூரண மொன்றே இவர்க்கு ஶரண மென்னலாம். தாத்ருஶ ஶேஷபூரணம் இவர்க்கு ஸம்ப்ருத்தமவ உண்டு.

திருத்தம் செய்யவேண்டியிருந்தால் நிதானித்து யோசித்துச் செய்யவேண்டுமென்று இவர் எழுதுகிறார். அடியேன் திருத்தம் செய்யவந்தவனல்லேன். ஸ்வபாவ வ்யாபார ஹேதுத்தினால் திரோஹிதமாயிருந்த ஸ்வபாவத்தை யெடுத்துக் காட்டினேனத்தனை. தாம் பார்த்த பல ஓலை ஸ்ரீ கோசங்களில் ஸம்ஸாரஸ என்றே பாட மிருக்கின்றதாக இவர் எழுதுவது யதார்த்தமாயிருக்குமாயின், ஸநாதநோஹாத்ரவயர்த்து என்றே பல ஓலை ஸ்ரீ கோசங்களிலும் தாம கண்டதாகத் தாமே தெரிவிக்கும் ஸ்வபாவத்தோடொக்க அந்த ஸ்வபாவமும் வஜநீய மென்று தாமே தெளியக் கடவர்.

ஹாஷ்ரீய வஸாரங்கள் பலவற்றிலும் ஸநாதநோஹாதி...... என்றே காணப்பட்டாலும் அதைப் பொருள்படுத்தும் பண்டிதர் எங்கு மில்லை. ஸ்ரீக்ஞாந என்பதைச் சேர்த்து எழுதவேண்டுமிடங்களில் ஸ்ரீஜ்ஞாந என் றெழுதாமல் ஸ்ரீஞாந என்றே பெரும்பாலும் எழுதியும் அச்சிட்டு மிருநதாலும் அதைக் கணிசிப்பாரில்லாதாபபோலவே இந்த ஹகாரப் பிழையையும் கணிசிப்பா ரில்லை. ஸநாதநோதி யென்றே ஸஹிஜ்ஞமொழிகளி லெங்கும் ஸவ்யவஹாரம். இதைப்பற்றி இவரெழுது மைதிஹ்யம் ஸதிஹாஸவிஹீநமும் ஸவாரஸ்வ மாகும். தகவத்யவ்ராவ்ராநத்தில் ராமம்என்று நாலைந்து இடங்களில் ஸாதிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அவ்விடங்களிலெல்லாம் ராமம் என்றே அச்சிட்டு விட்டார்கள். அது கொண்டு மயங்குவாராருமில்லை.

கிம்பஹுநா? ஸ்ரீ காஞ்சியில் ஸுப்ரஸித்த விதவானாக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ உவே. எம்பாவையங்கார் ஸ்வாமி திருமாளிகையிலிருந்த ஸ்ரீ ஹாஷ்ய தாளகோசத்தை அடியேன் ஐஞ்சுவரமாக ஸம்பாதித்து ஸேவித்ததில் ஸஹாவாஸ என்கிற பாடம் காணப்பட்டது. கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலிய இடங்களுக்கு விடைகொள்ளும்போதுகளில் அங்கங்கு ஓலை ஸ்ரீகோசங்களை ஆராய்ந்ததிலும் பெரியோர்களை யடியணிந்து கேட்டதிலும் இதுவேதான் ஸநவத்ரவாம் மென்று அறுதியிடப்பட்டது. ஸஹிரவிசார நிர்ணீதமான வதுவே ஸமயத்தில் வ்யகாசித மாயிற்று. இதில் ருசியிலாதாரைப்பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை. வாரம்வாரஹாஸ.

ஸ்ரீ இராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி

[ஸ்ரீ. உ. வே. கீரனூர் நரஸிம்ஹமாசாரியார்,
அட்வகேட், திருவல்லிக்கேணி.]

மதம் என்றும் தர்சனம் என்றும் சொல்லப்படும் சாஸ்திரங்களின் கொள்கைகளினால் நாம் இப்பிறப்பில் சுகமே வாழ்ந்து மறு பிறப்பிலும் பேறு பெற்றாலன்றி பிரயோஜனமில்லை ஸ்ரீ இராமாநுஜ ஸித்தாந்தம் என்று சொல்லப்படுகிற மதமானது நாம் பிரத்யக்ஷமாய் கண்டு அநுபவிக்கிற நம்முடைய சரீர தத்வத்திலிருந்து கண்டு பிடிக்கப்பட்ட மதம் இதில் சொல்லப்படும் தத்வங்கள் அனைத்தும் சரீராத்ம பாவத்திலிருந்து ஸம்பாவிதமாகிறது. உடலிலுள்ள அவயவங்கள் ஒவ்வொன்றும் உயிருக்கு அநந்யார்ஹஷேமாய் அந்த சேஷத்வத்தின் காரியமாய் ஒன்றோடொன்று ...த்து உழைத்து வருகிறதல்லவா? இநத சரீராத்ம பாவத்திலிருந்து தோன்றும் தத்வம் ஹிதம் புருஷார்த்தங்களாகிற இம்மூன்றையும் பரக்கப் பேசுவதுதான் விசிஷ்டாத்வைத மதம். பல காரணங்களினால் இம்மதத்தின் அருமை பெருமைகளை நம்மவர்கள் பலருமே அறியாமலிருக்க மற்றவர்கள் எவரும் அறியவில்லை என்பது ஆச்சரியமல்ல. கலா பேதங்களாலும் கிராம குலாதி வ்யபதேசங்களாலும் அஹங்காரம் மகாரஙகள் மேலிட்டு தட்டித் தடுமாறுகிறோம். இதை நீக்கவேண்டுவது அவசியம். ஸ்ரீ இராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி பத்திராதிபர் இக்குறைகளை நீக்கப் பல படிகளாலும் பிரயத்தனங்கள் பண்ணிவருகிறார். அப்பத்திரிகையை ஆந்தனையும் ஆதரிப்பது அவசியம். பல துளி பெரு வெள்ளமாம. வருஷச் சந்தா 1—12—0. அந்தச் சந்தா போதாததால் சிலர் மாதம் ஒரு ரூபாய் உபகரித்து வருகிறார்கள். சக்தியாநுஸாரம் விஷய தானமும் பொருள் தானமும் பண்ணி இப்பத்திரிகையை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டு மென்பதுதான் அடியேன் கைகூப்பி வணங்கிச்செய்யும் விண்ணப்பம்.

[ஸ்ரீ. உ. வே. ஆர், கேசவய்யங்கார், அட்வகேட்,
திருவல்லிக்கேணி.

"ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி" எனும் திருநாமம் பூண்ட இப்பத்திரிகையைத் தகவும் வலிமையும் பொருந்திய மஹா ரஸிகரான வடகரை ஸ்ரீ. உப. வே. ராமாநுஜாசாரிய ஸ்வாமி தலைவராயிருந்து மாதந்தோறும் வெளியிட்டு வருகிறார். தற்பொழுது இப்பத்திரிகையின் இரண்டாவது ஆண்டு ஆரம்பமாகப் போகிறது. எம்பெருமானார் தரிசனத்தைக் கசடற வோதிக்கற்று உலகெங்கும் பரவச்செய்வதே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்

களுக்கு பரம புருஷார்த்தம். இத்தரிசனம் ஒன்றேதான் "அகிலதம: கர்சனம்" ஈதொன்றே ஸர்வலோக ஹிதைஷி. பரன் ஸர்வ சேதாசேதந விசிஷ்டன். உலகனைத்தும் பரனுக்கே விசேஷணம், எனும் எம்பெருமானார் தரிசன உண்மையறிவின்மைதான் உலகத்தின் குழப்பங்களுக்கும் துயரங்களுக்கும் காரணம். அன்பே சேதநஸ்வரூபம். அருளே ஈசுவர ஸ்வரூபம். உலகனைத்தும் பரனுக்கே சரீரம், எனும் மறைமுடி வுண்மையே எம்பெருமானார் தரிசனமாய் அவதரித்தது. இவ்வொன்றே உலகு காக்கும் உண்மை. இத்தரிசன உண்மையை நன்கு விளக்கிப் பரவச்செய்வதே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு என்றுமுற்ற ஓர் கைங்கரியம். "சாரீரகம்" எனும் திருநாமம் இத்தரிசனம ஒன்றில்தான் இசைந்து நிலை நின்றது. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் விஹிதிகளா யிருததலாலேயே ஸ்வதஸ்ஸித்தமான பரஸ்பர மித்ர பாவமும், சேஷபாவமும் விளங்கி நிற்கும் நமக்குள்ளேயே காலகதியால் பிற்பட்டார் சிலர்களுடைய சொற்களும் நூற்களும நமது ஸ்வரூபத்தை மறைக்கவும், நாம் ஒருவரை ஒருவர் அணுகாதிருக்கவும், ஊடுசுவர்களாயே போந்தன என்பதை உணர்ந்தார் துயருறாதிருக்க முடியாது. அச்சுவரிடித்து அத்துயர் தீர்ப்பதே எம்பெருமானார்க்கு அன்னார் விஹிதிகள் செய்யும் பணி. இப்பணி பூண்டாரையே எம்பெருமானார் ஆட்கொள்வார் என்பது அடியேன் துணிவு. இப்பணி பூண்டார் இப்பத்திராதிபர். பத்திரிகை வாயிலாக வெளியிடக்கூடிய உண்மைகள் சில உபதேசத்தால் அறியப்பட வேண்டிய ரஹஸ்யங்கள் சில. ஈதே தொல்நெறி. இந்நெறி காத்து உண்மை விளக்குவதே சான்றோர் கடன். உண்மையை உள்ளவாறே உலகு காமுறுமாறு விளக்கவேண்டும். அதுவே அரிய அறம். இக்காலததிய சிலர் அவ்வறம் துறந்து மனம் போன போக்கெல்லாம் சென்று தாம் வாய்படைத்ததை மட்டிலுமே விளக்கச் சொல்மாரி பொழியுமவையெல்லாம் அபசார கோடியிலேயே அடைக்கப்பட்டு ப்ராமாணிகர்களுக்கு அநாதரணீயங்களாயே ஒழியும். அத்தகைய கோது எள்ளளவும் அணுகாது இப்பத்திராதிபர் தொல்நெறி நின்று அரிய ஆராய்ச்சிகளைச்செய்து ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்த உண்மை எம்போலியர்களுக்கும் நன்கு புலபபடுமாறு எளிய நடையில் ரஸம் பெருக எழுதபபட்டு வருவது சாலவும்போற்றி யுகக்கத்தக்கது. இவ்வாறே மேன்மேலும் ஓங்கி வளர்ந்து எங்கும் நன்கே பரவுமாறு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் இப்பத்திரிகையைப் பொருளாலும், விஷயத்தாலும், உதவி, ஆதரிக்கும் கடமைப் பாடுடையார்கள் என்பது அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்.

குறிப்பு :—இச் சஞ்சிகை 284-ம் பக்கம் 9-வது வரியில் பேருமுபாயமும் என்பதை பேறுமுபாயமும் என்று திருத்திப் படிக்கவும்.